

Giới thiệu Tuyệt Phẩm Tiên Y

Một tác phẩm mang màu sắc thần bí, bí ẩn cùng nhiều chi tiết độc đáo, gay cấn giúp độc giả trải qua nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau khi khám phá từng chi tiết của truyện.

Nội dung của tác phẩm nói về một chàng thanh niên có tài năng hơn người bị lừa gạt, bị hại chết, thế nhưng cậu ta đã sống lại và sinh

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Khiến cho mỹ nữ không phục tùng

Sư phụ, tu luyện song tu với sư phụ có thể giúp ta đột phá đến Trúc Cơ à?

Trương Thiên mắt mở to, lông mi dựng ngược lên nghĩ cuối cùng mình cũng có thể đột phá Bình Cảnh, bước vào tu chân cảnh giới ở tầng cao hơn nên trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Đột nhiên nụ cười của hắn chợt tắt.

Từ điểm Như Gia.

Trương Thiên vừa mới tròn hai mươi tuổi, nằm gọn gàng trên cái giường lớn, tứ chi thư giãn, thả lỏng, hơi thở hỗn hển.

Những bản nhạc được tấu lên với âm thanh chán tẻ được truyền vào trong phòng.

- Anh là một thằng khốn, dễ tiện.

Bỗng nhiên mỹ nữ đang nằm trong lòng Trương Thiên bật khóc, hai mắt đầm lệ, lắc lắc bả vai ngo ngoáy.

Trương Thiên sửng sốt vì nghĩ rằng thực lực của sư phụ kia không ổn định vì tự hắn trong bảy giây phải cung cấp sinh khí của mình vậy mà ngay cả công pháp cũng sắp biến mất nên vội vàng ngăn lại:

- Sư phụ cẩn thận, công pháp chưa hoàn thành nên không thể rời đi được, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nói xong nâng cao tay lên và nhanh chóng hạ xuống người cô gái kia, giữ liên tục.

- Bóp, bóp, bóp.

- Tốt lắm sư phụ, đồ đệ đã giúp người tán công xong.

- Bóp.

Dưới sự "tán công" từ từ kia đỏ mặt, nước mắt rơi càng nhiều, nóng mặt tát một cái như trời giáng vào mặt Trương Thiên:

- Đưa con riêng của Lý gia mà dám làm nhục ta thì cẩn thận ta chôn chung cả nhà ngươi.

Nói xong nữ tử vùng vẩy chạy xuống mặt đất vội vàng nhặt quần áo và mặc vào, sau đó hai tay mảnh khảnh ôm lấy chân ngồi xổm ở góc tường khóc nức nở.

Cái tát giống như sấm sét bổ trúng người khiến đầu óc hắn choáng váng, trí nhớ của hắn như được mở toang ra, vô số thông tin xa lạ tuôn trào ra khiến đầu hắn bị quá tải và có cảm giác sắp bị nổ tung.

Đội con nhưc đầu kia đi qua thì hắn mới hiểu được những gì vừa xảy ra, hắn đã được sinh ra một lần nữa.

Trương Thiên vốn dĩ không phải người ở thế giới này, chỗ của hắn trước đây gồm có những tu chân vũ trụ, họ có thể bay lên trời, xuống mặt đất, trường sinh bất tử.

Còn hắn chính là một tu chân vũ trụ có thiên phú của người tu chân nhưng đáng tiếc xuất thân của hắn hèn mọn, tu luyện ba trăm năm cũng không thể đột phá được, chỉ dừng lại ở Trúc Cơ kỳ.

Thân là đệ tử ngoại môn của Tu Chân Giới nên tiền đồ của Trương Thiên có thể đi xa đến cực điểm, nhưng không ngờ là đại nạn giáng xuống khi có một nữ sư tổ xuất hiện ở tông môn tên là Tao Lăng, lừa gạt hắn tu luyện song tu công pháp và hứa hẹn nhận hắn làm đệ tử.

Đối mặt với việc tuổi thọ sắp hết nên Trương Thiên bắt đầu dĩ phải nghe theo lời Tao sư phụ tiến hành song tu, kết quả là đã mạo phạm sư phụ, suýt bị giết.

- Người chính là Tao hồ ly, sớm hay muộn gì cũng có ngày ta bắt người đến cho đệ tử ngoại môn hưởng thụ, dám lừa gạt hút sinh lực của ta.

Trương Thiên chủi âm lên, bất mãn nhưng vẫn hi vọng sư phụ Tao Lăng xinh đẹp kia có thể cùng chơi đùa với hắn.

Tạo hóa trêu người hán, vốn dĩ Trương Thiên đã đi đòi nhà ma từ lâu, nhưng khi đến trái đất này thì đại tộc Lý gia chưa bao giờ thừa nhận một đứa con hoang như hắn.

Thật trùng hợp, thân phận của hắn không được gia tộc thừa nhận nên bắt đầu dĩ đành phải để theo họ mẹ là Cổ Trương Thiên.

Suy nghĩ đơn giản một chút khiến cơ mặt hắn giãn ra, khóe miệng run rẩy"

- Ta là một đứa lớn mật, là một đứa con hoang được mặc quần áo lụa là, nhưng đến năm tám tuổi đột nhiên có bệnh nên sức khỏe suy yếu, thể chất không đủ để mỗi ngày chơi đùa với một nữ nhân đâu, người xứng đáng bị mất mạng vậy mà lại còn ngồi đó khóc lóc.

Không hiểu chuyện gì xảy ra nên hắn lấy cái khăn trải giường màu đỏ quần lên người, chân bắt chéo hỏi:

- Người là ai? Lại còn dám diệt cả nhà ta, biết cha ta là ai không? Hăm dọa người và thậm chí là hăm hại người đấy, tin hay không thì tùy người.

Cũng không phải khước đại mình là người độc ác, nhưng dù sao cũng chính hắn là người cướp đi mất lần đầu tiên của người ta nên thấy có chút áy náy.

Cũng không biết tại sao hắn lại được thừa hưởng tính cách mạnh mẽ, tinh táo nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nói thêm:

- Nếu muốn tiền thì ta có thể cho người hai vạn, nếu người không bảo thù, tuy nhiên người cũng nên biết rằng đó là việc không nên làm, đến lúc đó người bị hại chắc chắn không phải là ta.

Nghe thấy Trương Thiên nói như vậy thì nữ tử kia nhất thời khóe rống lên:

- Trương Thiên, người không biết xấu hổ là gì à, có tin là hôm nay Hàn Mộng Di ta làm cho người biến mất khỏi thế giới này không?

- Hàn Mộng Di.

Trương Thiên nghe vậy liền lão đảo, suýt chút nữa ngã xuống giường:

- Đại tiểu thư Hàn gia. Người đàn bà này lại là đại tiểu thư của Hàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Reng reng

Hàn gia và Lý gia giống nhau ở chỗ đều là đại tộc ở Yến Kinh, thế lực bên trong vô cùng lớn, bất luận là ở quan trường hay những hoạt động ngầm thì có thể một tay che trời, hai nhà này chỉ cần hất xì hơi là cả Yến Kinh run rẩy.

Cặp đôi trắng như ngọc của Hàn Mộng Di thon dài, nõn nà, cô rất thông minh, lại là con của vợ cả nên trong Hàn gia từ trên xuống dưới đều yêu mến cô.

Còn hắn lại là con hoang của Lý gia, nếu không phải vì cha hắn còn nhớ đến một chút tình nghĩa với mẹ hắn thì có lẽ hắn chết cũng không ai quan tâm, sự chênh lệch về thân phận hai người như thế nào thì không cần nói ai cũng biết.

Nếu có được tu vi trước đây thì đừng nói là đại tiểu thư Hàn gia mà cho dù có đem của gia tộc Hàn gia đến Trương Thiên cũng không thèm nhìn đến, dù sao thì đối phương cũng chỉ là người phạm thời.

Vấn đề là sau khi sống lại thì công pháp toàn thân đã bị phân tán, bản thân không giống với người thường, thậm chí thân thể hắn suy yếu vì bệnh tật, chỉ cần là một người trưởng thành nào đó cũng có thể bóp chết được hắn.

Ăn gan hùm mới dám ngủ với Hàn Mộng Di, Trương Thiên tạm thời không lí giải nổi chuyện kì quái ấy.

- Reng reng...

Ngay lúc này trong đầu Trương Thiên có một tiếng chuông dễ nghe vang lên, Trương Thiên cúi đầu nhìn xuống thì thấy âm thanh đó phát ra từ một cái hộp nhỏ trên gối.

Hắn biết cái này là điện thoại di động, và cũng biết cách sử dụng, chỉ cần nhấn một cái nút nghe là được, đầu dây bên kia ngay lập tức vang lên giọng nói phần nọ:

- Thằng nhóc này đúng là to gan lớn mật, dám đánh đại tiểu thư của Hàn gia, rốt cuộc là mày muốn gì? Cha cảnh cáo mày, nếu mày dám làm chuyện xằng bậy thì nhất định ta sẽ tự tay chôn sống mày.

- Tút, tut, tut...

- Lão gia này, dù sao cũng là người tu chân sao lại lớn giọng với ta như vậy?

Hắn tắt điện thoại, tâm trạng có chút phiền muộn, cuộc điện thoại đó là của lão cha Tiệp Nghi, hắn biết toàn bộ người trong nhà thì chỉ có cha và mẹ là đau lòng vì hắn nên bây giờ mới gọi điện nhắc nhở thì Trương Thiên đã lỡ làm chuyện xằng bậy rồi.

Hắn mặc quần áo vào, nhieu mày lại, phát hiện ra có chuyện gì đó bất thường.

Đột nhiên mắt hắn lóe sáng lên:

- Có người gài bẫy ta.

Hắn tới đây là do đại ca hắn mời, nói là có nữ nhân muốn chia sẻ cho em trai nhưng ai ngờ lại là đại tiểu thư Hàn Mộng Di của Hàn gia ở Yên Kinh.

Quan trọng nhất là khi mọi việc vừa mới xảy ra thì người trong nhà đã biết chuyện, nói cách khác thì đó là sự si nhục sự thông minh của người khác, còn hắn thì không đề phòng nên mới bị lừa như vậy.

Dù sao Trương Thiên cũng sống mấy trăm năm ở Tu Chân Giới tàn khốc nên lối suy nghĩ cũng không phải tầm thường, sau một lúc ngẫm nghĩ thì đã biết được ai đứng sau giật dây.

- Reng reng....

Điện thoại lại đổ chuông, vẫn là cha Tiệp Nghi của hắn, Trương Thiên nhieu mày, đầu dây bên kia lại là những câu chửi bới xối xả:

- Đồ ranh con, dám tắt điện thoại của ta, chán sống à? Dòng họ đã biết chuyện tốt đẹp mà vừa làm rồi, trong buổi trưa này vác xác về nhà cho ta, nếu không có chết ở trên đường cũng đừng nói là con của ta.

Trong lòng chợt thấy ấm áp, chỉ có lão cha già Tiệp Nghi kia trên đời này là còn quan tâm đến hắn, lấy lại tinh thần Trương Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được, con biết rồi.

Hiện tại Trương Thiên đã chính thức tiếp nhận thân phận mới, ông trời cho hắn sinh ra lần thứ hai, hắn tuyệt đối không phụ ân điển của ông trời ban cho.

Đầu dây bên kia nghe Trương Thiên nói một cách bình tĩnh như vậy thì kinh ngạc:

- Tai họa giáng xuống đầu mà thằng nhãi này sao có thể bình tĩnh như vậy chứ?

Cũng khó trách, trước đây Trương Thiên gây ra lỗi lầm do người mẹ quá cố đến tìm ông xin tha thứ, bây giờ hắn gây ra tội lớn như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh khiến cha hắn nghi ngờ là hắn sợ đến mức ngây người ra rồi cũng nên.

Sau khi tắt điện thoại thì Trương Thiên nhìn Hàn Mộng Di đang cuộn tròn người ở góc tường, cả người run lên.

- Chuyện kia, Mộng Di à....

- Người vừa mới nằm mơ đấy, cả nhà người đều nằm mơ cả.

Trương Thiên ngăn người ra, giải thích:

- Không phải, chuyện kia không phải là tôi cố ý, tôi làm vậy cũng là do bị người ta hãm hại, thực ra.....

Đáp lại Trương Thiên, Hàn Mộng Di vẫn rống lên giận dữ:

- Tên khốn người không phải là đàn ông, ngu với ta còn không dám thừa nhận.

Để cho cô gái kia chửi bới một hồi thì Trương Thiên đập tay xuống bàn rồi nói:

- Lúc này ngu với người, người ôm chặt ta thì sao? Người có phải là đại tiểu thư của Hàn gia thật hay không còn chưa biết nhưng ta chính là thiếu gia của

Lý gia, đợi đến lúc giải quyết xong những rắc rối ta sẽ đến nhà người cầu hôn.

Nói xong câu đó với Hàn Mộng Di thì Trương Thiên mặc cho xong quần áo và mở cửa phòng lách người đi ra.

Không một chút chậm trễ, Trương Thiên xuống phía dưới bãi đỗ xe, đi tới chiếc Porsche 911, khởi động xe và chạy thẳng đến Lý gia ở Yên Kinh.

Vừa mới bước vào cửa lớn của Lý gia thì Trương Thiên theo bản năng nhận thấy một bầu không khí căng thẳng trong nhà.

Hắn biết, bước qua cánh cửa này thì sẽ có một cơn cuồng phong bão táp đang đợi hắn.

Thờ ắt ra một hồi, lúc hắn bước vào phòng khách thì phát hiện ra hình như cả dòng họ Lý đều có mặt đầy đủ, chính là cha hắn, vài vị thúc bá, anh em họ đang ngồi ở đại sảnh.

Ngoài bộ mặt giận dữ của lão cha Tiệp Nghi ra thì những người khác đều tỏ ra vui mừng khi hắn gặp nạn.

- Đệ đệ à, người cũng hơi quá đáng rồi đó, đùa giỡn với phụ nữ bên ngoài cũng cần phải tinh tế một chút chứ, chuyện này ca ca không giúp được người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người không còn là người Lý gia

Nghe tiếng quay lại nhìn thì người đang nói là một gã thanh niên có diện mạo cũng gần giống với hắn, nhưng khoe miệng kèm theo nụ cười chế giễu.

- Kết kết...

Quả đấm cửa chuyển động, hắn biết đây chính là người đã mang Hàn Mộng Di đến phòng hắn, lại còn chuốc cho hắn say mềm, đường ca Lí Sát.

Lí Sát khác với những người còn lại, bên ngoài không nói gì nhưng lại luôn ngầm vu oan hãm hại hắn, nếu không phải từ trước giờ Hoàn Khố (P/s: truyện này một người mà có nhiều tên ác, dịch muốn không luôn @@) ngu xuẩn không có thuốc nào chữa được thì làm sao lại tin kẻ thù là anh trai mình và đi chơi đùa với đàn bà chứ?

Hít một hơi dài, Trương Đại Thiệu không thèm để ý đến hắn mà xoay người gượng cười:

- Ôi, các vị thúc bá đều ở đây à?

- Hừ, mày còn biết mình là người của Lí gia à? Mày đúng là gan lớn bằng trời, dám làm việc cảm thù với đại tiểu thư của Hàn gia, có biết là gây ra bao nhiêu phiền toái cho Lí gia không hả?

- Đúng, tiểu tử này trên người chỉ có một nửa dòng máu của Lí gia, không phải người trong họ thì không thể tin tưởng được, gây ra chuyện này đúng là khiến Lí gia trở thành trò cười của cả Yên Kinh mà.

- Hai mươi năm trước tôi đã nói nếu giữ lại tên nghiệt chủng này thì chắc chắn sẽ gây ra tai họa, lão Thất, bây giờ thì đã thấy điều tôi nói lúc trước là đúng chưa?

Đây đều là tiếng nói của những người thuộc Lí gia.

Mọi người đều hùa vô chửi mắng, chế giễu, nói những lời ác ý với Trương Đại Thiệu.

Lão cha Tiệp Nghi của hắn đứng thứ bảy, một vị trí thấp kém, lời nói không có giá trị nhưng dựa vào việc có công gây dựng Lí gia nên vẫn có chỗ đứng trong gia tộc, bây giờ vì con mình mà bị liên lụy nên sắc mặt ông rất khó coi.

Sau một hồi chỉ trích thì người đàn ông trung niên ngồi chính giữa có vẻ mặt không hài lòng, nói:

- Trương Thiên, người đã làm nhục đại tiểu thư Hàn gia, việc này thật sự rất tồi tệ, bôi nhọ danh dự và thể diện Lí gia. Bây giờ Hàn gia cũng đã biết chuyện này, chúng ta cần phải đưa ra một lời giải thích rõ ràng với họ.

Người này chính là nhân vật huyền thoại của Lí gia - tộc trưởng Lí Lôi.

Trương Đại Thiệu biết rõ ràng là có người đang cố ý làm cho mâu thuẫn ngày càng gay gắt hơn.

Trương Đại Thiệu mặt không biến sắc, Lí Lôi tiếp tục nói:

- Cũng may quan hệ giữa nhà chúng ta và Hàn gia cũng không tồi nên sẽ giữ cái mạng của người lại, nhưng gia có gia quy, không thể nuông chiều, ta và vài vị thúc bá của người đã nhất trí là sẽ trục xuất người ra khỏi Lí gia. Bây giờ ta lấy thân phận là chủ nhân của Lí gia ta tuyên bố, Trương Thiên từ nay về sau không còn là người của Lí gia nữa.

- Anh.

Lão cha Tịch Nghi sau khi nghe thấy Lí tộc trưởng tuyên bố thì hai tay nắm chặt và vô tình đập nát tay vịn ghế, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ không cam lòng.

Đã sớm đoán được kết quả nên Trương Thiên lạnh lùng cười, dựa theo gia quy của Lí gia thì tài sản sẽ truyền lại cho con trai, con gái, lão cha Tịch Nghi chỉ có mình hắn, giờ đuổi hắn đi thì sau khi ông chết đi số tài sản ông vất vả kiếm được không biết sẽ đi về đâu không cần nói cũng biết.

Trương Đại Thiệu đều là cái gai trong mắt mọi người, nên sau khi nghe quyết định của tộc trưởng đều vui cười ra mặt, giống như là đã nắm được tài sản của hắn trong tay mình vậy.

Lí Sát hạ thấp giọng nói:

- Ôi không em trai, bây giờ ta cũng không giúp được người rồi, bất quá người cũng không phải sợ, dù sao chúng ta cũng là anh em, sau này người ở bên ngoài có gặp khó khăn gì thì cứ đến tìm ta, thân là anh trai ta chắc chắn sẽ giúp đỡ người hết mình.

Trương Đại Thiệu bĩu môi khinh thường:

- Mèo khóc chuột, tuy nhiên ta cũng không phải là chuột.

Thấy Trương Đại Thiệu dám có thái độ khinh thường, Lí Sát bắt đầu lộ ra bản chất hung dữ của mình:

- Người làm nhục Hàn Mộng Di, vì muốn giữ gìn quan hệ hai nhà nên Hàn gia đã quyết định gả Hàn Mộng Di cho người thừa kế tương lai của Lí gia, và người đó chính là ta, ha ha ha.

- Tuy nhiên người cũng không cần ghen với ta, từ năm 8 tuổi ta đã biết cơ thể người rất yếu nên ta tin là cô ấy sẽ ở bên cạnh ta, ha ha ha.

- Lí Sát, ta giết người.

Lí Sát chọc cho Trương Đại Thiệu nổi cơn tam bành, đột nhiên hắn đâm thẳng vào răng cửa của anh hắn và nói:

- Ta ngủ với Hàn Mộng Di thì cả đời này cô ấy là người của ta, không tới phiên người nhúng tay vào.

Không đợi Lí Sát kịp đánh trả thì Trương Đại Thiệu đã nói tiếp:

- Đuổi ta ra khỏi gia tộc, các người nhớ cho rõ, từ giờ Trương Thiên sẽ không còn là người của Lí gia nữa.

Giọng nói vang lớn khiến cho những lời châm biếm nhất thời lắng xuống, thậm chí một vài người bịt miệng khi thấy nửa cái răng của Lí Sát rơi ra.

Tất cả mọi người trong phòng đều ngây người ra, sừng sốt hai giây thì Lí Lôi nổi giận nói:

- Trương Thiên, ta mặc kệ là người bị điên hay u mê không hiểu, tóm lại người phải nhớ cho kỹ những gì mình vừa nói, sau này không được bước vào cửa của Lí gia nữa. Niệm tình người cũng từng có một nửa thân phận ở Lí gia nên hãy đợi cha người đưa cho chi phiếu 500 ngàn đi.

Trương Đại Thiệu giận dữ:

- Cha ta dùng tiền như thế nào cũng cần các người phải dạy sao?

Nói xong câu đó Trương Đại Thiệu quay đầu đi ra khỏi phòng khách.

.....

Hàn gia, Yên Kinh.

- Di con, ra ăn cơm đi.

Một người đàn ông có gương mặt hiền lành đứng trước cửa phòng Hàn Mộng Di, nhẹ nhàng gõ cửa.

- "....."

- Di à, nếu không ăn thì đồ ăn sẽ nguội mất đấy, mẹ con làm món cá chép chua ngọt mà con thích ăn nhất đấy, nhanh lên nào.

- "....."

Gọi mất nửa ngày mà Hàn Mộng Di vẫn không trả lời một tiếng, người đàn ông trung niên lắc đầu thờ dài và đành bỏ đi.

Người quản gia đi bên cạnh nói:

- Lão gia, sau khi trở về thì tiểu thư cứ như vậy, tự nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai cả, luôn miệng mắng tiểu nghiệt chủng của Lí gia, tôi thấy hay là cứ để cho cô ấy được yên tĩnh đi đã.

Người đàn ông trung niên bắt đầu gõ đầu rồi chột nghiêng răng nói:

- Trương Thiên, tên tiểu tử nguoi lại dám làm chuyện này với con gái ta, ta sẽ không bỏ qua cho nguoi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đại Thiểu chạy trốn

Một bóng người cao ngao bước ra khỏi cửa của Lí gia, Đại Thiểu không khỏi lắc đầu thờ dài:

- Mặc dù lão tử đang ở Tu Chân Giới hèn mọn nhưng thân phận thật sự của ta chỉ cần một tát là có thể giết chết tất cả các nguoi, chờ ta khôi phục được thực lực thì nhất định sẽ cho Lí gia các nguoi hối hận.

Trước kia Đại Thiểu là một gã Trúc Cơ có đến hai trăm năm tu luyện, nhưng mọi chuyện đã thay đổi như chong chóng khi hôm nay hắn bị biến thành một người bình thường, sự chênh lệch so với trước đây còn rộng lớn hơn sông, biển nữa. Vậy nên trong lòng hắn đã âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải tăng tu vi lên một cách nhanh chóng nhất.

Lái xe trên đường Yên Kinh, Đại Thiểu nhảy bén nhận ra có một chiếc Audi A6L cách đó không xa đang theo dõi hắn.

Nhìn vào gương chiếu hậu Trương Đại Thiểu nhìn thấy có một người đàn ông trung niên ngồi trong chiếc Audi, mặc một áo khoác màu đen, mang kính râm, hóa trang thành một vệ sĩ, hơn nữa với những người bình thường thì không thể cảm nhận được khí lạnh toát ra từ người đó.

Trương Thiểu liếc mắt một cái là có thể đoán ra người này không bình thường, nhất định đang nhận mệnh lệnh từ ai đó nhưng lại không vượt quá giới hạn.

Hắn cảm thấy lòng chùng xuống, người được phái đến không phải là của Lí gia mà là của Hàn gia, tuy nhiên không nghĩ rằng bên ấy lại dám hành động vào ban ngày.

Hắn tiếp tục ung dung lái xe, nhìn thấy phía trước có một lối rẽ liền nhấn ga quẹo vào, vừa lượn lách vừa tăng tốc, thậm chí còn vượt cả đèn đỏ, nhưng không hiểu tại sao chiếc xe kia giống như là keo dính chuột cứ bám sát lấy hắn, không những không bị tuột lại phía sau mà ngược lại còn ép hắn chạy vào đường một chiều.

- Âm

Một âm thanh khó chịu vang lên, tốc độ của chiếc Audi thể thao có thể chạy trên phố rất ngon lành nhưng phải lượn lách như thế này thì căn bản là vô dụng.

Tự đưa mình vào con hẻm Tiểu Mã, Trương Đại Thiểu vừa mới dừng xe lại thì người trung niên mặc áo đen kia mở cửa xe, để lộ ra một khẩu súng lục màu đen trong áo khoác, ra hiệu cho Trương Đại Thiểu xuống xe.

Anh hùng không ăn sẽ mất ngay lập tức, Trương Đại Thiểu lập tức bước xuống chịu trời, người trung niên kia khẽ quát:

- Thành thật vậy là tốt đấy, lên xe.

Trên mặt hắn có chút run rẩy, cái mạng nhỏ bé làm hắn có cảm giác không ổn chút nào.

- Chờ bốn thiếu gia khôi phục được tu vi thì nhất định sẽ đánh nguoi đến mức mẹ nguoi không nhận ra nguoi luôn.

Đúng lúc chiếc Audi vừa dừng lại thì có xe cảnh sát chạy đến, hai mắt Trương Đại Thiểu sáng lên.

Dễ dàng nhận thấy cảnh sát đã để ý đến tình huống của Trương Đại Thiểu bên này:

- Chỗ này không được đậu xe, dẫn hai lái xe này về.....

Người cảnh sát lớn tuổi chưa kịp nói hết câu đã bị một cảnh sát bên cạnh kéo lại, liếc mắt nhìn biển số xe của chiếc audi kia là "Bắc Kinh A8" thì liền kéo đồng sự đi, làm như chưa có chuyện gì xảy ra:

- Đi thôi, tiếp tục đi tuần tra.

- Tình huống này là gì vậy?

Trương Đại Thiệu ngẩn người ra, mồm há hốc, hiển nhiên là không hiểu được tại sao hai cảnh sát kia lại đột nhiên vội vàng bỏ đi vậy nên xoay người chạy đến gần xe cảnh sát và nói:

- Đồng chí cảnh sát, có người muốn bắt cóc tôi.

Nghe vậy người lái xe trung niên đứng phía sau mặt biển sắc, hồi hận vì đã không đánh ngất Trương Đại Thiệu trước khi làm những việc tiếp theo.

Nhưng tất cả đã muộn, hai cảnh sát kia liền quay mặt lại phía Trương Đại Thiệu, trên mặt lộ vẻ hoảng hốt:

- Bắt cóc?

Giữa ban ngày, lại ở ngay thủ đô Yên Kinh lại có người dám bắt cóc ư?

Tiểu Vương vừa mới tốt nghiệp học viên cảnh sát nên thầm nghĩ mình có thể trở tài một chút, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, quát:

- Hai người đưa giấy tờ tùy thân của mình ra đi.

Người cảnh sát lớn tuổi có vẻ mặt nghiêm túc, nhìn biển số xe A8 thì có thể biết được hắn là ai, ở trên đường lại chủ động ra lệnh với cảnh sát, bình thường không ai trêu chọc hắn mà bây giờ lại xuất hiện chuyện "bị bắt cóc", chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Người lái xe trung niên không nói gì, giấu đôi mắt đằng đằng sát khí sau đôi kính râm, điều hắn lo lắng chính là đang ở Yên Kinh, nếu giết người diệt khẩu thì chắc chắn là mang phiền toái đến cho Hàn gia, vì thế liền tính toán đưa Trương Đại Thiệu đi rồi tính sau.

- Thật ngại với hai vị quá, chỉ là chuyện nhỏ thôi, nếu không tin thì mời hai người nhìn đồ vật này đi.

- Không được, người này có thể muốn giết người diệt khẩu.

Trong lòng Trương Đại Thiệu cảnh giác.

Ngay lúc hai người cảnh sát không để ý thì tên lái xe trung niên bỗng nhấc cánh tay chứa họng súng đen ngòm vào đầu Trương Đại Thiệu và nói:

- Đi.

Cảnh sát há hốc mồm, rõ ràng là có người cầm súng trước mặt họ giữa ban ngày, rốt cuộc thân phận của người này là gì?

May mắn thay Trương Đại Thiệu đã có sự đề phòng, mặc dù tu vi không còn nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn, chạy trốn về phía cảnh sát, thừa dịp hỗn loạn mà chạy về xe của mình, giẫm ga thật mạnh rồi chạy đi như điên.

- Reng reng reng.....

Vừa mới bước vào xe thì lão cha Tiệp Nghi đã gọi điện tới, lo lắng nói:

- Thằng nhóc, giờ con chạy khỏi Yên Kinh đi, tin Lí gia trực xuất con ra khỏi gia tộc đã bị truyền ra ngoài, chắc chắn những người mà con gây sự trước đây sẽ đến tìm con tính sổ. Mọi chuyện ở nhà ta sẽ sắp xếp cho con, sau khi yên ổn được một thời gian thì hãy gọi điện cho ta, trong thời gian sắp tới không cần liên hệ với ta đâu.

Lo lắng Trương Đại Thiệu không nghe thấy nên ông lại nghiêm túc dặn dò:

- Nhớ cho kỹ, ngàn vạn lần không được liên lạc với đám bạn bè kia, còn bây giờ ngay lập tức chạy trốn trước khi mặt trời mọc.

Tắt điện thoại, sống mũi Trương Đại Thiệu cay cay, không biết phải nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tình huống quần bách

Suy nghĩ một lát thì Trương Đại Thiệu quyết định nghe theo lời cha chạy trốn, lái xe chạy thẳng đến lúc mặt trời mọc.

Trương Đại Thiệu vẫn nhận thức rất tốt, người của cha hắn sắp xếp cũng vừa tìm đến đây đưa cho hắn một tờ chi phiếu nhưng không có mặt mã, ngoài ra còn có một vài giấy tờ chứng minh thân phận giả.

Trước kia đòi tiền đi chơi với con gái cũng vậy, Trương Đại Thiệu biết mặt khẩu chính là ngày sinh nhật của mình.

Nơi chạy trốn phải được giữ bí mật, Trương Đại Thiệu cũng sẽ không làm phiền đến tay chân của cha mình, sau khi nói lời cảm ơn thì liền chạy vào bên trong nhà ga, vội vàng nhảy lên xe lửa, bắt đầu con đường chạy trốn.

Nhìn cảnh vật bên ngoài xe lửa thật lủi lủi, nhìn thành phố mà hắn từng ăn chơi đàng điếm thì lảm bảm nói:

- Yến Kinh, cha, Hàn Mộng Di, tạm biệt, một ngày nào đó ta sẽ trở lại đây,
- Kiểm tra vé, kiểm tra vé, đưa vé ra để kiểm tra đi.

Vừa mới lên tàu còn chưa kịp thở thì nhân viên trên tàu bắt đầu đi kiểm tra vé, Trương Đại Thiệu thở dốc:

- Đi máy bay cũng chưa kiểm tra nghiêm như vậy, đi tàu lửa cũng không yên.

Nói xong Trương Đại Thiệu liền nghĩ cách trốn vé.

Ga đầu tiên nên lượng khách không nhiều, Trương Đại Thiệu nhìn vào hai cái WC, mím môi suy nghĩ cứ trốn vào WC trước đã.

- Tên nào đi vệ sinh mà không dội nước vậy?

Mùi hôi thối xông vào mũi hắn, nhìn vào bồn cầu thấy một màu vàng nổi lênh bênh chào đón hắn.

Hắn bịt mũi quay mặt đi và xả nước cho cái "lặng phẩm" kia rút xuống, rốt cuộc không thể chịu nổi nữa.

- Không được, cần phải tăng tu vi lên gấp.

Nói là làm, Trương Đại Thiệu ngồi xuống cạnh bồn cầu, đầu tiên nhắm mắt lại kiểm tra tình trạng cơ thể, lát sau trên khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng:

- Tốt lắm, mặc dù cơ thể hơi yếu, kinh mạch bị ứ đọng nhưng với tư chất còn lại thì cố gắng tu luyện trong ba năm có thể khôi phục được tu vi Luyện khí.

Trong giới tu chân thì thực lực được phân chia theo cấp bậc: Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên anh,....

Trừ Luyện Khí chia mười tầng ra thì Trúc cơ, Kim đan, Nguyên Anh đều phân ra sơ kì, trung kì và hậu kì.

Trương Đại Thiệu bắt đầu nhắm mắt lại, dùng ý nghĩ điều khiển khí trong cơ thể vận chuyển.

Ông trời đối xử với Trương Đại Thiệu cũng rất bạc, từ năm 8 tuổi cơ thể hắn đã bị người ta phá hủy nên nhiều bệnh tật, ốm yếu, đó cũng là nguyên nhân mà trước giờ dù hắn có làm chuyện gì xằng bậy cũng không bao giờ giao nộp cơ thể mình ra, dù sao thì trình độ của hắn đúng là quá yếu.

- Linh quang tĩnh động, chiếu sáng đại diện, âm dương hợp vạn vật....

Trong cái WC nhỏ hẹp, Trương Đại Thiệu ngồi khoanh chân, toàn thân tiến vào Không Linh cảnh giới, tu chân pháp quyết hiện lên trong đầu.

Mấy chục giây sau hắn mở mắt, mặt nghiêm trọng, chửi ầm lên:

- Tặc lão thiên. Thiên địa linh khí ở trái đất rất loãng và rất ít, tu luyện cái mốc xì ấy.

Lúc này Trương Đại Thiệu rất bức xúc nên chỉ thẳng tay lên và mắng ông trời, so với cái thế giới tu chân kia thì trái đất đúng là một quả bóng rỗng. Thiên địa linh khí quá ít, người tu chân trên trái đất cơ bản không thể tiến hành tu luyện được.

Trương Đại Thiệu thấy nhứt đầu, lúc này hắn vội vàng muốn nâng cao tu vi, thế nhưng linh khí trên địa cầu quá loãng khiến hắn giận sôi người, với tình huống này chỉ sợ muốn tu luyện đến Trúc cơ kì thì đã chết mấy trăm năm rồi.

- Làm sao bây giờ?

Trương Đại Thiệu chau mày, ôm đầu suy nghĩ.

- Rằm rằm rằm

Đang buồn bức thì cửa WC bị người ta đập liên tục, Trương Đại Thiệu giật mình:

- Chẳng lẽ mấy người kiểm tra vé đuổi theo đến WC sao?

Không đợi hắn lên tiếng thì bên ngoài liền vang lên một giọng nói dễ nghe nhưng có phần nôn nóng và ngại ngùng:

- Này, ai ở trong đó có thể nhanh lên được không, tôi, tôi sắp không nhịn được nữa rồi.

- À, hình như là con gái.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng thờ ra, nhưng nghĩ đi ra mà lỡ gặp người kiểm tra vé thì phiền lắm.

- Tôi còn đến nửa kí chưa đi được nên bây giờ không thể ra ngoài.

- Anh!

Cô gái đứng bên ngoài WC cắn răng chịu đựng, hình như là sắp chịu hết nổi nên chửi mắng:

- Anh là tên lưu manh.

Liễu Thanh Thanh dạo gần đây không được may mắn, bắt một chuyến tàu đến trường nhưng lại không mua được vé, bắt đả đỉ phải chen chúc vào cái tàu bản thủ này.

Đã chờ lâu như vậy, nếu không phải là không nhịn được nữa thì Liễu Thanh Thanh chắc chắn không bao giờ đến WC để xếp hàng.

Vậy nên cố nén giận nói:

- Tiên sinh, nếu anh đã đi vệ sinh xong rồi thì....tôi...tôi thật sự là không nhịn được nữa.

Trương Đại Thiệu có phần do dự:

- Thật ra tôi cũng muốn giúp cô, tuy nhiên tôi bị tiêu chảy thì không có cách nào khác cả, hay là cô vào đây luôn đi, đi xong thì chạy ra ngoài.

Ý kiến của Trương Đại Thiệu dĩ nhiên là không tồi, vừa giúp cô ấy giải quyết được "nỗi buồn", hắn sẽ nhắm mắt lại không nhìn, bản thân cũng không cần phải đi ra ngoài, nhất cử lưỡng tiện thật là tốt mà.

Những Liễu Thanh Thanh ở ngoài cửa lại không nghĩ như vậy, đá giày cao gót vào cửa WC nói:

- Người là tên biến thái, ở trong đó ăn c*t của người luôn đi.

Khỏi phải nói cũng biết là Liễu Thanh Thanh bức mình như thế nào, sao lại gặp một tên bị bệnh thần kinh ở WC chứ?

Quay đầu lại nhìn trên lối đi có đến mười mấy người đang hút thuốc, một toa tàu khác có một cái WC nhưng sợ rằng đi được nửa đường sẽ không chịu đựng được.

Khẽ cắn môi, tính tình Liễu Thanh Thanh trước giờ vốn mạnh mẽ nên đứng trước cửa WC dùng một loại ngữ khí muốn giết người nói:

- Tiên sinh, nếu tôi vào đó anh hứa sẽ không nhìn trộm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thất bộ linh lung thảo

Trương Thiệu không có ý xấu nên ở trong WC gật đầu:

- Được, tôi tuyệt đối không phải là loại người xấu như cô nghĩ đâu.

- Thằng nhóc chết tiệt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Liễu Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trương Thiệu, sau đó hít một hơi, vừa nhìn thấy cửa WC mở ra thì ngay lập tức bước vào.

Cánh tay mảnh khảnh đánh trúng vào bụng của Trương Thiệu, dĩ nhiên thiếu chút nữa làm hắn nôn ra số cơm đã ăn tối qua.

Sau đó Liễu Thanh Thanh nắm lấy cổ áo của Trương Thiệu, dùng sức ném hắn ra bên ngoài, "rầm" cánh cửa được đóng lại, bên trong là tiếng nghiêng răng:

- Thăng lưu mạnh đáng chết bất bà cô chờ này giờ, ta sẽ không tha cho ngươi.

- Áo ào....

Tiếng động nghe như tiếng nước chảy truyền từ bên trong WC ra.

- Mỹ nữ, không ngờ cô lại làm như vậy.

Trương Thiệu ôm bụng, hướng vào bên trong WC quát to lên.

Sau đó hần cảnh giác nhìn xung quanh, cuối cùng mới thả lỏng người ra:

- Cảm ơn trời đất, cuối cùng người kiểm tra vé cũng đi rồi.

Không lâu sau cửa WC mở ra, Liễu Thanh Thanh với vẻ mặt mãn nguyện bước ra, cô vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Trương Thiệu đứng trước mặt, lập tức nhủ mảy lại, rõ ràng là sự tức giận của mỹ nữ đã giảm xuống.

Quét mắt nhìn vòng eo thon nhỏ, mềm mại của cô thì Trương Thiệu cũng có chút ngượng ngùng, nhìn Liễu Thanh Thanh nói:

- Mỹ nữ, chuyện lúc này có phải là do hiểu lầm không?

Tuy nhiên vừa mới nói xong thì hần liền cảm thấy có điều gì đó không đúng, Liễu Thanh Thanh đứng khoanh hai tay, đi một đôi giày cao gót bằng da, trông rất giống một nữ vương đứng trước mặt cao ngạo nhìn hần.

Một lúc lâu sau Liễu Thanh Thanh mới nở một nụ cười khó hiểu rồi mở miệng nói:

- Nói xong chưa?

- Ấc...

Trong lòng Trương Thiệu có cảm giác không ổn.

Vừa nói xong thì Liễu Thanh Thanh chợt bước về phía trước, đôi giày cao gót giẫm mạnh xuống chân Trương Thiệu.

- Á.....

Một tiếng thét lên thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên trong toa tàu.

Sau đó, với tư thế của người thắng trận Liễu Thanh Thanh không thèm liếc nhìn Trương Thiệu lấy một cái, phui tay nghênh ngang bước đi, miệng còn hừ một tiếng.

- Không nhìn thấy tấm lòng tốt của người khác, bốn thiếu gia có lòng nhường WC cho cô, vậy mà cô lại lấy oán trả ơn, biết vậy để cho cô nhịn chết luôn.

Trương Thiệu đau đớn nhe răng, trợn mắt tức giận đến mức miệng bị lệch qua một bên.

- Không được, để xem tôi trừng trị cô như thế nào.

Trương Thiệu tức giận nhìn điệu bộ là lướt của Liễu Thanh Thanh, đáng giận chính là đến lúc ngồi vào chỗ rồi mà cô làm bộ thờ phỉ phò, ai không biết lại tưởng cô ta là người bị giẫm lên chân cũng nên.

Trương Thiệu phỏng mang trợn má suýt nữa hộc máu, trong lúc khóe mắt nhìn lướt qua Liễu Thanh Thanh để tìm cách trừng trị cô thì bỗng nhiên phát hiện ra bên cạnh cặp đùi nhỏ kia có đặt một chậu hoa xanh biếc.

Điều này khiến cho Trương Thiệu giống như bị sét đánh trúng, cả người cứng đờ ra.

- Thất bộ linh lung thảo! Quả nhiên là Thất bộ linh lung thảo.

Trương Thiệu cười tươi như hoa, trong lòng kích động, kêu to lên:

- Đúng là trời không tuyệt đường sống của con người, thiên địa linh khí trên trái đất rất loãng, căn bản không thể đủ điều kiện cho mình tu luyện, nhưng Thất bộ linh lung thảo này ẩn chứa linh khí trăm năm, mình có thể hấp thụ nó, thậm chí đột phá Luyện khí kì.

Vốn dĩ chậu hoa bên cạnh Liễu Thanh Thanh không khác gì một loài thực vật, đó đúng là một gốc cỏ thiên địa linh, Thất bộ linh lung thảo.

Cho dù là ở Tu Chân Giới thì Thất bộ linh lung thảo cũng là một loài tiên thảo cực kì quý giá, bên trong nó ẩn chứa lượng linh khí nguyên chất khổng lồ, hơn nữa có tính ôn hòa, sẽ không làm người tiếp thu nó bị thương tổn, một tình huống hỗn loạn hiện lên trước mắt Trương Thiệu.

Ngay lúc này trong đầu hần hiện lên suy nghĩ ấy, quả nhiên là hần bị kích động, thậm chí cả người run nhẹ lên.

Dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được là ở trái đất lại có loại tiên thảo này, vậy nên ánh mắt của Trương Thiệu chưa hề rời chậu hoa một giây nào.

Vì hắn đã hạ quyết tâm nhất định phải có trong tay cây tiên thảo này.

Nhưng Liễu Thanh Thanh lại không cho là như vậy.

Hừ lạnh một tiếng, kéo chiếc váy ngắn xuống rồi nói:

- Lão sắc quỷ, biến thái.

Đến nhà ga thành phố Tĩnh Hải, trong lúc đang hưng phấn thì Trương Thiệu nhìn thấy Liễu Thanh Thanh đứng dậy, tay cầm một cái túi nhỏ, tay còn lại ôm lấy Thất bộ lĩnh lung thảo, xoay người hướng ra cửa toa, tất nhiên là muốn xuống tàu.

Không chút do dự, Trương Thiệu cũng bước theo xuống tàu.

Đi theo Liễu Thanh Thanh đến sau nhà ga thì thấy một chàng trai, cao gầy giống như khi đi về hướng Liễu Thanh Thanh, khuôn mặt đỏ run lên, nói:

- Thanh Thanh của anh, cuối cùng em cũng đến, chồng em đổ bệnh mà chết mất thôi.

- Minh Viễn.

Liễu Thanh Thanh bị kích động, cố gắng lấy lại bình tĩnh và cho rằng người đàn ông tên là Minh Viễn kia đang đùa mình.

- Con mắt của Liễu Thanh Thanh bị gì vậy, người đàn ông kia thật xấu xí, một người đàn ông quá tệ, đúng là bông hóa nhài cấm bãi phân trâu mà.

Sau khi nhìn kỹ người đàn ông kia thì Trương Thiệu bèn thốt lên như vậy.

Bộ dạng của người đàn ông này đúng là sự sỉ nhục của xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiểu Bá Vương ở kinh thành Ngân Thương

Cái người tên là "Minh Viễn" kia đúng là bạn trai của Liễu Thanh Thanh, nói một cách khách quan thì bộ dạng đó vẫn có thể chấp nhận được, có điều đó vẫn chỉ giới hạn trong khách quan mà thôi, ít nhất trong mắt Trương Đại Thiệu thì người xấu xí nhất định là người yêu nước yêu dân.

- Này, Thanh Thanh, mấy thứ này để cho anh.

Lưu Minh Viễn tận tình xách hết hành lý của Liễu Thanh Thanh, đương nhiên là có cả chậu hoa kia nữa.

- Được rồi, đi thôi.

Sau đó hai người còn đùa giỡn và tiếp tục đi ra ngoài, thoát nhìn qua thì có thể nói miệng của Lưu Minh Viễn rất đặc biệt, dọc đường đi có thể khiến cho Liễu Thanh Thanh cười không ngừng nghỉ.

- Dễ dàng bị lời nói ngon ngọt lừa gạt vậy sao?

Trương Đại Thiệu bĩu môi, vừa chấp tay lắc đầu ngán ngẩm vừa xóc lại tinh thần, duy trì một khoảng cách theo dõi và tính toán tìm thời cơ tốt để ra tay.

Liễu Thanh Thanh và Lưu Minh rời khỏi nhà ga rất nhanh.

Đột nhiên Trương Đại Thiệu dừng bước, ánh mắt nhạy bén phát hiện ra có người đang theo dõi Liễu Thanh Thanh.

Quét mắt nhìn sang thì người đó là một thanh niên nhuộm tóc vàng, mặc một bộ đồ màu xanh có vẻ quyền quý, lén lút đi theo sau, nhìn Liễu Thanh Thanh rồi chảy nước dãi, nhân lúc ở ngoài nhà ga có nhiều người qua lại thì liền tiếp cận phía sau Liễu Thanh Thanh.

Trương Đại Thiệu vừa nhìn là biết ngay là người trong nghề.

Vốn dĩ Trương Đại Thiệu định mặc kệ tên tóc vàng đó nhưng hắn chưa ăn xong đậu hủ mà lại còn muốn chiếm tiện nghi, thuận tay sờ soạng túi quần của

Lưu Minh Viễn, ngộ nhờ hấn không cẩn thận làm hỏng mất Thất bộ linh lung thảo thì không biết kế hoạch hồi phục thực lực của Trương Đại Thiệu sẽ bị kéo dài đến chừng nào nữa.

- Này đồ ngu, bị kẻ trộm nhắm đến mà cũng không biết.

Trương Đại Thiệu chán nản lắc đầu mắng giống như hấn và Liễu Thanh Thanh chưa từng có chút quan hệ nào vậy.

Nhìn thấy tên tóc vàng kia định ném chậu hoa xuống thì Trương Đại Thiệu không kiềm chế được nên thuận tay nhặt một viên đá, xoay cổ tay và dùng sức ném đi.

Cục đá như một con dao nhọn bay về phía trước.

- Bốp.

Lòng bàn tay của tên tóc vàng bị cửa một vết nhỏ khiến hấn sợ đến mức suýt tè ra quần.

Thấy vậy Trương Đại Thiệu huyết sáo, hướng về phía Liễu Thanh Thanh hét lên:

- Thanh Thanh, chờ chút.

Liễu Thanh Thanh nghe vậy thì xoay người, bất ngờ nhìn thấy tên tóc vàng lút đằng sau thì sắc mặt biến đổi, phần nộ nói:

- Anh làm gì vậy?

Tên tóc vàng nhìn xung quanh thấy không có ai chú ý chỗ này bèn chửi mắng:

- Đồ đàn bà thôi, còn kêu nữa tao giết.

Nói xong liền giật lấy cái túi của Liễu Thanh Thanh, xoay người bỏ chạy vào đám đông.

Liễu Thanh Thanh không ngờ giữa ban ngày lại có ăn cướp mà lại còn manh động như vậy, ngang nhiên giật đồ lại còn đe dọa cô nữa, nhất thời cô giậm chân, đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần thì tên tóc vàng kia đã chạy mất dạng rồi.

- Khốn kiếp.

Liễu Thanh Thanh cắn răng, ngực bắt đầu run lên, giậm chân đuổi theo.

Lưu Minh Viễn đợi hai người đi khỏi thì mới làm bộ có phản ứng, chỉ vào tên tóc vàng rồi mắng:

- Ngay cả vợ của bố mày mà cũng dám ăn cướp à, biết bố mày là ai không?

Mắng thì mắng nhưng từ trước đến nay hấn rất yêu cái mạng nhỏ của hấn nên ngay cả bước chân cũng chưa xê dịch được một bước.

- Có phải là đàn ông không vậy?

Lưu Minh Viễn vô dụng khiến cho Trương Đại Thiệu nhăn mũi, sau đó nhặt lên một viên đá ném vào đám đông kia, viên đá như được gắn thêm mắt, xuyên qua đám đông, đánh trúng vào đầu gối tên tóc vàng một cách chuẩn xác.

- Á....

Kêu lên một tiếng đau đớn, tên tóc vàng té sấp xuống mặt đất, miệng dính đầy đất.

Sau đó tên tóc vàng không đứng dậy được nên Liễu Thanh Thanh liền bước lên với đôi giày cao gót.

- Đồ lưu manh, dám cướp đồ của lão nương, muốn chết đứng không?

Lúc này thấy tên tóc vàng đã bị bắt nên Lưu Minh Viễn vội vàng chạy tới tát một cái vào mặt tên kia:

- Mẹ nó, mày nghĩ rằng tao không đủ sức bắt mày à?

Mặt Liễu Thanh Thanh đỏ lên, vừa rồi cô nhìn thấy có một cái gì đó phóng tới, lập tức quay đầu lại nhìn về hướng Trương Đại Thiệu nhưng chỉ nhìn thấy bộ mặt ngu ngốc và đáng khinh của hấn nên cho rằng hấn không thể nào liên quan đến tình huống vừa rồi được.

Thấy Liễu Thanh Thanh thất vọng thì trong lòng Trương Đại Thiệu cười thầm, ném hòn đá kia cũng không phải là việc to tát gì, chỉ là hiểu rõ về cấu tạo con người thì có thể tìm được chính xác huyết vị, điểm yếu của mỗi người, đó là một điều bình thường với những người tu chân.

Người vậy lại xem càng lúc càng nhiều khiến cho tên tóc vàng nằm dưới mặt đất lo lắng, nhất là khi có người la lên "đánh nó, đánh nó" càng làm cho hấn giận dữ. Kết quả là lấy một con dao trong tay áo nhắm thẳng hướng Lưu Minh Viễn đâm tới.

- Cẩn thận!

Liều Thanh Thanh thấy vậy nhất thời sợ tới mức thất thần, quên cả ngăn chặn lại hành động của tên tóc vàng.

Lưu Minh Viễn thì thê thảm hơn, bị đâm một nhát vào đùi, ngồi la hét dưới đất, nước mắt, nước mũi chảy xuống.

- Đừng giết tôi, bố tôi có tiền, tôi sẽ nói bố tôi đưa toàn bộ tiền cho anh.

- Tao rất ghét đứa nào xen vào việc của người khác.

Tên tóc vàng phun ra một bãi nước bọt, đứng lên và bỏ đi chỗ khác, đồng thời giơ con dao lên, hét lớn:

- Không muốn chết thì chạy nhanh cho tao.

Nói xong liền đâm con dao vào bên cạnh.

Hình như ông trời muốn trừng phạt kẻ tiểu nhân nên làm cho con dao chệch về phía Trương Đại Thiệu.

Sắc mặt hơi run nhìn con dao đang đâm về phía mình, Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng rồi nghiêng người nhẹ nhàng né qua một bên, con dao lạnh lẽo xẹt qua người hắn, nhất thời làm tay áo hắn rách một lỗ.

Thiếu chút nữa là xuyên qua tim, Trương Đại Thiệu giận tím mặt, tung một cước vào bụng tên tóc vàng khiến hắn dường như biến thành con tôm, co người, ôm bụng rên rỉ dưới mặt đất, còn con dao trên mặt đất cũng bị đá văng ra xa.

Lưu Minh Viễn thấy vậy nên khập khiễng bước tới, dậm đá túi bụi vào tên tóc vàng.

- Ngay cả bố tao mày cũng không biết là ai mà lại dám đâm tao à.

Thấy tên tóc vàng bị đánh đến mức kêu la om sòm thì Trương Đại Thiệu mới phẫn nộ, sự việc ồn ào có thể làm cảnh sát phát hiện ra tung tích của hắn nên tiến lên phía trước giữ chặt tay của Lưu Minh Viễn:

- Đây, đánh nữa sẽ làm chết người đấy.

Lưu Minh Viễn đang hăng tiết nên ngay lập tức hất tay của Trương Đại Thiệu ra, trừng mắt quát:

- Tiểu tử cút ngay, dám xen vào việc của tao, coi chừng tao nói bố tao giết chết mày đấy.

Nói xong lại đá vào người tên tóc vàng.

Liều Thanh Thanh cau mày không bằng lòng, thấy người sắp chết liền khuyên can:

- Minh Viễn, không sai đâu, chúng ta đánh người sẽ có người gọi 110 cho cảnh sát đấy.

Bị ngăn lại nhiều lần khiến Lưu Minh Viễn rất tức giận, trừng mắt nhìn Liều Thanh Thanh, quờ mắg:

- Thanh Thanh, em có thể giúp anh nói chuyện với tên tiểu tử kia không?

Lưu Minh Viễn vừa nói vừa chỉ về phía Trương Đại Thiệu, đang định kêu cô đi hỏi bố của đối phương là ai thì Liều Thanh Thanh không nhẫn nại được nên nói:

- Anh nói xằng bậy gì vậy, em không hề biết hắn.

Liều Thanh Thanh nóng đến sắc mặt đỏ bừng lên, giọng run run.

Lưu Minh Viễn hung hăng trừng mắt liếc vào bên ngoài khuỷu tay của Liều Thanh Thanh, thầm nghĩ về nhà sẽ tính sổ với cô, sau đó hắn chỉ vào Trương Đại Thiệu, tức giận nói:

- Hôm nay tao phải đánh mày, để xem mày dám không phục không.

Mang dòng máu của Tiểu Bá Vương, được kế thừa kinh thành Ngân Thương nên tính tình của Trương Đại Thiệu cũng không kém cạnh ai, lập tức nhổ một bãi nước bọt rồi dậm thẳng vào Lưu Minh Viễn khiến hắn lăn quay, đè hắn xuống đất và giận dữ nói:

- Dám ngông cuồng với bản thiếu gia à, để xem tao đánh mày như thế nào.

Đợi đến khi Liều Thanh Thanh choáng váng đầu óc và kéo Trương Đại Thiệu ra thì mặt mũi Lưu Minh Viễn đã bầm dập rồi.

- Dám đánh tao, mày tới số rồi,

Lưu Minh Viễn kêu gào, nói xong liền dắt Liễu Thanh Thanh chạy đi.

- Đợi anh về rồi sẽ quay lại tìm hân tính sổ.

Xoa xoa cái mũi, Trương Đại Thiệu chỉ thẳng ngón tay vào tên tóc vàng dưới đất nói:

- Trong nửa giờ này không được nhúc nhích, đợi xe cảnh sát đến thì mày có thể đi.

Sau khi nói thảm xong thì Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng lách qua đám đông đuổi theo hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cực phẩm thần y

Được nửa đường thì hình như Lưu Thanh Thanh có việc gì đó quan trọng nên vừa đưa Lưu Minh Viễn đến bệnh viện thì vội vàng bỏ đi, khiến cho Trương Đại Thiệu đi theo đến Đại học Hải Hoa mới dừng lại.

Đi theo sau thì hân nhìn thấy phía bên phải trong trường đại học có một đôi nam nữ ôm nhau, Trương Đại Thiệu chợt nhớ lại lúc mình còn ở Giới Tu Chân khi vừa bước vào tông môn nhưng lại không có nhiều nền móng.

Tại cổng trường có hai người con gái tóc dài, ăn mặc mát mẻ đang đứng nói chuyện với nhau, cái mông tròn cứ đung đưa trước mắt Trương Đại Thiệu, hai cái váy dài màu xanh hấp dẫn mê người.

Đôi chân thon dài được bọc một lớp tất đen, không cần sờ vào cũng đã có được cảm giác tuyệt vời rồi.

- Ui da.

Đột nhiên một người đẹp hét ầm lên, chỉ thấy một chiếc giày cao gót đâm vào mông của cô ấy, lúc leo lên cầu thang không cẩn thận làm rơi chiếc giày cao gót ra ngoài, mất thăng bằng ngã quỵ về phía trước.

Trương Đại Thiệu từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, ba tuổi học tập Lưu Phong viết nhật ký, năm tuổi giúp đỡ bà cụ già qua đường, vậy thì tại sao bây giờ lại để một cô gái đẹp ngã sấp trước mặt mình như vậy?

Vậy nên Trương Đại Thiệu liền bước lên phía trước, lúc cô gái kia sắp ngã xuống đất thì một tay hân ôm lấy cô và nở một nụ cười đẹp mê hồn:

- Không sao chứ?

- Tôi, chân tôi bị trật rồi.

Hắc Ti vừa nhìn thấy tự nhiên có một người đẹp trai tuấn tú đỡ lấy mình thì trong nháy mắt đã bị Trương Đại Thiệu chinh phục, cô nhìn chăm chăm vào hân và nói lắp.

Trương Đại Thiệu hứng chí mím cười, đang định mượn cớ để hỏi chuyện của Liễu Thanh Thanh nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên xuất hiện một giọng nói ngắt lời hân.

- Đây, anh làm gì vậy?

Trương Đại Thiệu quay lại nhìn thì không khỏi ngạc nhiên khi đó là người mà mình lặng lẽ theo dõi Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh vốn định quay về kí túc xá thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét ở đằng sau nên theo bản năng quay lại nhìn, không ngờ là lại nhìn thấy cái tên mà cô đã đụng độ trên tàu kia. Hơn nữa khuôn mặt hân lúc này nhìn cô gái kia rất dâm dăng.

Lạnh lùng nhìn Trương Đại Thiệu, Liễu Thanh Thanh ra dấu hiệu cảnh cáo hân, sau đó nhìn sang hai cô gái kia thì sắc mặt dịu đi:

- Mọi người không sao chứ?

- Cô giáo Liễu, chân của em bị trật rồi.

Hắc Ti hình như rất sợ cô ta, dè dặt nói:

- Tuy nhiên có người này đưa em đến phòng y tế rồi, chắc không sao đâu ạ.

Liễu Thanh Thanh bĩu môi, sau đó đẩy Đại Thiệu qua một bên, hát cảm lên nói:

- Không cần người này, để cô đưa em đến phòng y tế.

Ở trên xe lửa Trương Đại Thiệu là một tên vô liêm sỉ, ở ngoài nhà ga thì đánh bạn trai mình nên hắn để lại ấn tượng cực kì xấu với cô, cô xem hắn là một tên biến thái, loài lang sói, nhưng tại sao hắn lại ở đại học Hải Hoa này?

Thấy cô giáo nói vậy thì Hắc Ti ngập ngừng đứng dậy khỏi người Trương Đại Thiệu, cử động hai chân, ngạc nhiên nói:

- A, cô ơi, bỗng nhiên em lại không sao rồi.

Nói xong cô vừa sờ vào đôi vớ vừa cầu nhàu giống như là gặp phải kì đà cản mũi nên rất bức.

Sau khi Hắc Ti đi khỏi thì Liễu Thanh Thanh có điều bộ phận bị, trong nháy mắt nhìn chăm chăm về phía Trương Đại Thiệu, giống như đề phòng bị cướp giật vậy:

- Anh tới trường học làm gì? Chẳng lẽ anh lớn như vậy rồi mà vẫn còn đi học sao?

Sự tức giận xộc lên mũi, Trương Đại Thiệu cũng mới có 20 tuổi, tuổi cũng tầm ngang ngửa với Liễu Thanh Thanh.

- Tôi là thiên tài thì cần gì đi học? Nói cho cô biết, tôi đến đây là vì lời mời của một giáo viên.

- Nhận lời mời của một giáo viên à?

Liễu Thanh Thanh nhìn Trương Đại Thiệu với ánh mắt khinh thường:

- Anh có biết trình độ của các giáo viên ở trường đại học Hải Hoa là như thế nào không hả? Tôi nói cho anh biết, giáo viên ở đây đều là những chuyên gia học giả nổi tiếng cả nước, anh làm ơn bớt khoác lác đi được không? Tôi cảnh cáo anh, đây là trường học, nếu anh dám có ý đồ xấu ở đây tôi sẽ gọi bảo vệ bắt anh đấy.

Biết Liễu Thanh Thanh đang nghĩ mình trà trộn vào trường học để quấy rối nữ sinh, mặc dù mang dòng máu Tiểu Bá Vương được kế thừa kinh thành Ngân Thương nhưng hắn thực sự chưa bao giờ có những ý tưởng đó, chẳng nhẽ hắn giống một tội phạm như vậy sao?

- Đúng là tôi đến đây vì được một giáo viên mời mà, nói ra sợ cô không tin, thật ra tôi là một thầy thuốc đấy.

- Cái gì, thầy thuốc?

Thiếu chút nữa là Liễu Thanh Thanh cười nhạo thành tiếng.

- Đứng ở đây quấy rối nữa, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo anh, nếu không đi tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.

Tục ngữ nói y vũ bất phân gia, Trương Đại Thiệu thân là một gã tu chân nên đương nhiên am hiểu về trị thương cứu người, mang theo bản lĩnh từ Tu Chân Giới đến trái đất cho dù là phải trả lời về vấn đề y học với bất kì ai thì hắn cũng không hề lép vế.

- Cho tôi một phút, tôi có thể chứng minh cho cô xem.

Mặc dù Liễu Thanh Thanh vốn không tin tưởng vào nhân cách của Trương Đại Thiệu nhưng thấy đối phương tự tin như vậy khiến cô cũng không thể đuổi hắn đi được.

- Quên đi, cho dù đúng là anh nhận được lời mời đi chẳng nữa thì nếu đám sinh viên kia gặp rắc rối tôi cũng sẽ tìm anh để trị tội.

Trong lòng đã quyết nhưng ngoài miệng cô cũng không nể nang gì.

- Còn chuyện là thầy thuốc, anh còn trẻ như vậy sao có thể? Nếu không phải là bốc phét thì tôi cho anh một phút để xem thử anh chứng minh như thế nào.

Vạn bất đắc dĩ Trương Đại Thiệu cũng chỉ có thể dùng ánh mắt để liếc nhìn những người đang đi qua lại trong tầm mắt mình.

Cuối cùng hắn cũng tìm thấy được mục tiêu.

Hắn cẩn trọng bước về phía trước nơi có cô gái đội mũ trùm, liếm môi quan sát kĩ lưỡng rồi nở một nụ cười.

- Cô gái, tôi thấy hai mắt cô rất mệt mỏi, rõ ràng là biểu hiện của việc quan hệ tình dục quá nhiều, cô thường xuyên đi nhà nghỉ với bạn trai đúng không? Tuy nhiên cô không phải lo, ở đây tôi có Hắc thanh hoàn, ăn vào một viên thì một đêm cô có thể chịu đựng được mười người đàn ông.

- Woa....

Lời nói này giống như một trái bom nổ chậm, khiến cả đàn sói nuốt nước miếng, bộ dạng của cô gái này rất bốc lửa, ngủ với cô ta chắc chắn là một niềm hạnh phúc với đàn ông.

- Lưu manh.

Sắc mặt Liễu Thanh Thanh đỏ bừng, thầm mắng.

Còn về phần cô gái kia khi nghe hắn nói vậy thì há hốc mồm, hiển nhiên là bị hắn thuyết phục một cách hoàn toàn. Một lát sau liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cách khinh bỉ và nói:

- Ngạc nhiên lắm à, sinh viên không đi nhà nghỉ thì còn đi đâu được nữa?

Nói xong cô giẫm đôi giày cao gót đi theo đám người bên cạnh, tuy nhiên lúc không ai chú ý tới thì nhét vội một tờ giấy ghi số điện thoại vào túi áo Trương Đại Thiệu.

Đối với việc mình làm mà cô gái kia không chút cảm kích thì hắn cũng không nổi giận mà đi đến trước mặt một nam sinh viên, nghiêm túc hỏi:

- Gần đây cậu hay bị mất ngủ, không có tinh thần làm việc, cả người mệt mỏi, đầu óc choáng váng, hoa mắt ù tai đúng không?

Nam sinh viên kia ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại biết?

Trương Đại Thiệu hừ một tiếng rồi nói:

- Nhìn hốc mắt của cậu biến thành màu đen, sắc mặt trắng nhợt, hừm, cũng là do quan hệ tình dục quá nhiều, cậu bị bắt lực. Người đàn ông là con trâu, còn đàn bà là đất canh tác, cày nhiều thì chỉ có trâu mệt, đất canh tác thì không sao cả, chú ý giữ gìn thân thể nha.

Bị bắt lực, những lời này càng làm mọi người thán phục nhìn về phía Trương Đại Thiệu với con mắt sùng bái, thần y. Tuy nhiên vừa nhìn là nói người ta quan hệ tình dục quá nhiều rồi còn bắt lực này nọ nữa thì cũng rất đáng khinh.

Một nam sinh viên kia đỏ bừng, nói không nên lời, hình như đang đợi Trương Đại Thiệu lấy ra một dược phẩm nào đó mời hắn mua.

Vỗ bả vai của nam sinh kia, Trương Đại Thiệu nhỏ giọng nói:

- Anh bạn, về việc điều trị chứng bắt lực thì có thể tìm đến thầy thuốc Đông y là chữa được.

Đây anh chàng bị bắt lực kia đi thì Trương Đại Thiệu lớn tiếng, đặc ý hỏi:

- Thế nào, cô tin chưa?

Thấy Trương Đại Thiệu có thái độ như vậy khiến Liễu Thanh Thanh giận dữ, mắng:

- Đó là trò lưu manh của anh, làm gì có liên quan đến y học? Sinh viên bây giờ ai mà không.....

Nói đến đây ý thức được mình nói sai nên Liễu Thanh Thanh vội lấy tay che miệng lại.

Mặc kệ như thế nào thì bây giờ Liễu Thanh Thanh cũng có ít nhiều sự tin tưởng với lời nói của Trương Đại Thiệu, ít ra trong người hắn đúng là có chút y thuật.

Thấy Liễu Thanh Thanh vẫn chưa tin mình nên không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại thốt ra:

- À, Thanh Thanh, hôm qua dì cô có đến đây phải không ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bảo vệ Tiểu Lang Quân

Vừa mới bắt đầu tin vào bản lĩnh của Trương Đại Thiệu được chút ít thì đột nhiên nghe hắn nói như vậy khiến Liễu Thanh Thanh thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Đáng tiếc điều khiến cô nổi giận chính là Trương Đại Thiệu đã nói đúng.

- Anh cảm mến cho tôi.

Liều Thanh Thanh giậm mạnh chân, nổi giận hét lên:

- Có tin là tôi gọi bảo vệ không hả?

Trương Đại Thiệu hạ thấp giọng, chớp mắt nói:

- Tôi là một thầy thuốc thật sự nên có thể nhìn thấy tình trạng sức khỏe của mỗi người, cô đừng hiểu sai. Cô nói thật với tôi đi, ngày hôm qua lúc đi cô đến cô cảm thấy bị đau bụng kinh đúng không? Tôi có thể bày cách cho cô.....

- Anh, anh là đồ vô si.

Liều Thanh Thanh nhất thời chán nản, trước đó cô không cẩn thận nên bị cảm lạnh, lúc đi cô đến đúng là có chút đau, tuy nhiên đã ổn rồi, không ngờ vẫn bị tên này nhìn ra.

- Hừ.

Cô giận đến đỏ mặt, không để ý đến Trương Đại Thiệu nữa mà đi vào bên trong trường, để lại bóng dáng xinh đẹp trong mắt Trương Đại Thiệu.

- Nếu cô gái này là giáo viên của Đại học Hải Hoa thật thì việc giành lấy Thất bộ linh lung thảo sẽ sớm thành hiện thực, trước tiên phải tìm hiểu về công việc ở đây để có thể có thêm tin tức mới được.

Dù sao cha Tiệp Nghi cũng đã cho hắn không ít tiền để hắn giải quyết vấn đề cơm áo.

Nhìn theo bóng dáng Liều Thanh Thanh thì hắn thầm gật đầu, sau một lúc suy nghĩ thì hắn đến thẳng phòng thông báo tuyển dụng của trường.

Trước khi Trương Đại Thiệu chạy trốn thì cha hắn đã làm giả giấy tờ chứng minh thân phận và các giấy tờ liên quan nên sẽ không gặp rắc rối khi đi tìm việc.

Vất vả đứng xếp hàng đợi đến lúc phỏng vấn thì hắn phát hiện ra tất cả mọi giấy tờ đều là mua hết, thiếu chút nữa là bị người ta đuổi kẻ lừa đảo đi, cuối cùng lại xếp hắn vào vị trí bảo vệ.

- Bảo vệ thì bảo vệ, vì Thất bộ linh lung thảo phải nhin.

Trương Đại Thiệu đường đường là người tu chân cộng với văn võ song toàn nhưng giờ phải làm công việc bảo vệ, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến người khác cười nhạo.

Miễn cưỡng chấp nhận sự thật Trương Đại Thiệu bắt đầu tiến hành các thủ tục giấy tờ, theo thông báo tuyển dụng thì hắn sẽ đi làm bảo vệ cho khoa Báo chí.

- Cậu chính là Trương Thiên à, tự giới chút, tôi là người phụ trách đội bảo vệ của khoa, Bao Đại Hải, sau này cậu sẽ làm việc theo chỉ đạo của tôi.

Trong phòng bảo vệ một tên đầu hói đang có vẻ phấn khích nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu.

Lúc này có vài người ở phòng bảo vệ nhìn thấy hắn thể hiện bản lĩnh khiến mọi người choáng váng, rõ ràng là một thầy thuốc mà sao bây giờ lại đến đây làm bảo vệ?

Nghe tiếng mọi người bàn tán thì Trương Đại Thiệu thấy khó chịu nên ho một tiếng rồi nói:

- Đúng vậy, tôi vốn được sắp xếp làm công việc giảng dạy, tuy nhiên tôi lo lắng trường mình phần đông là sinh viên nữ nên thường xảy ra những vụ quấy rối này kia, vì sự an toàn của các nữ sinh, vì sự an toàn của trường học nên tôi không ngại bắt đầu từ những thứ cơ bản nhất.

Bao Đại Hải khoanh tay, có vẻ hắn rất ghét Trương Đại Thiệu.

- Được rồi Trương Thiên, cậu nên đi thay đồng phục đi.

Nói xong Bao Đại Hải đến cái tủ ở góc tường lấy ra một bộ đồng phục bảo vệ đưa cho Trương Đại Thiệu, không thèm nhìn hắn lấy một cái.

- Tiểu Hải, cậu ra đây một chút.

Đúng lúc này có người đẩy cửa phòng bảo vệ bước vào, đó là một người đàn ông cao lớn, hói đầu, đeo một sợi dây chuyền lớn, nhưng lại mặc quần tây, áo sơ mi, gọi Bao Đại Hải ra ngoài.

- Anh Chu đợi tôi chút.

Vốn đang lớn giọng là một người có quyền ở đây nhưng khi vừa nhìn thấy anh Chu kia thì Bao Đại Hải liền biến thành một cậu em trai biết nịnh hót, trên

mặt cười tươi.

Đội tên đầu hói kia đi rồi Bao Đại Hải xoay người lại thì liền quay trở lại bộ mặt nghiêm túc của một người phụ trách đội bảo vệ, chỉ vào bên trong phòng ngủ, sốt ruột nói với Trương Đại Thiều.

- Đi vào đó thay đồ rồi đi ra sau đội.

Nói xong thì vội vàng vàng ra ngoài đón tiếp anh Chu.

Trong phòng ngủ Trương Đại Thiều thấy có người thập thò, hẩn chột dạ.

- Không lẽ là người từ Yên Kinh tới sao?

Hiện tại hẩn không còn tu vi nên lỡ như bị kẻ thù ở Yên Kinh phát hiện thì chắc chắn sẽ bị tổng vào một cái bao tải cùng mấy viên gạch và ném xuống nước.

Nuốt một ngụm nước miếng, Trương Đại Thiều căng thẳng, bị mất bình tĩnh, ánh mắt lướt nhìn qua một lượt, sắc mặt tỉnh rụi thay quần áo, sau đó nhìn ra bên ngoài chỉ thấy hai người Bao Đại Hải và anh Chu đang nói chuyện.

Trương Đại Thiều không thông thạo về khẩu hình miệng nhưng vốn là người tu chân nên mặc dù không nghe được tiếng nói thì hẩn vẫn có thể căn cứ vào nét mặt cùng phán đoán của mình để hiểu được đại khái câu chuyện của họ.

- Tiểu Hải, chỗ ở của mấy giáo viên kia đã điều tra rõ chưa?

Anh Chu chớp mắt, chậm rãi phun ra một ngụm khói thuốc.

- Đã điều tra xong rồi.

Bao Đại Hải nói chắc ắn.

- Tốt lắm.

Anh Chu hài lòng gật đầu, mặt thản nhiên đưa cho Bao Đại Hải một cái bọc nhỏ:

- Tìm cách đặt mấy cái camera này trong phòng mấy đứa con gái, xong việc sẽ có thưởng cho cậu.

Nói xong trên mặt anh Chu lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Thấy vậy Trương Đại Thiều nhẹ nhàng thở ra, nếu kẻ thù ở Yên Kinh có tài đến mấy thì ngay lúc này cũng không thể nào tìm thấy hẩn được, nhưng đúng là có chút lo sợ, chím sợ cảnh cong mà.

Bao Đại Hải gật đầu nhận lấy cái bọc nhỏ, lo lắng nói:

- Anh Chu, Liễu Thanh Thanh ở nhà trọ của giáo viên, chuyện này dễ làm nhưng ngại ở là sống ở Vịnh Bắc...

Về tươi cười biến mất, anh Chu vung tay lên đánh Bao Đại Hải, nhú mày nói:

- Biết rồi, Vịnh Bắc kia là do tôi sắp xếp, cần chú ý đến bốn người con gái ở đó, không làm đến nơi đến chốn, lỡ như có gì sai sót thì cậu sẽ biết hậu quả.

- Liễu Thanh Thanh.

Có ý đến gần hơn để nghe lén nên nghe thấy vậy Trương Đại Thiều nhú mày lại, cô giáo xinh đẹp có tính cách mạnh mẽ vừa mới gọi hẩn là lưu manh lúc này không phải cũng tên là Thanh Thanh sao? Chẳng lẽ họ muốn đi tìm cô ấy?

Dặn dò xong anh Chu xoay người đi để lại Bao Đại Hải với khuôn mặt lo lắng, lưỡng lự.

Trong phòng thay đồng phục bảo vệ Trương Đại Thiều bình tĩnh suy nghĩ, bây giờ vẫn chưa có được Thất bộ linh lung thảo, sự an nguy của Liễu Thanh Thanh cũng liên quan đến việc khôi phục tu vi của hẩn nên không thể mặc kệ được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ma đồng thuật

Bao Đại Hải đã điều tra về mấy giáo viên nữ kia được một thời gian, thời khóa biểu hần cũng đã nắm trong lòng bàn tay, bây giờ Liễu Thanh Thanh đang trong thời gian lên lớp nên chắc chắn nhà trọ không có ai.

- Mặc kệ, dù trời có sập xuống thì nói không chừng đến lúc được ngắm nhìn bốn cô gái ấy mình có thể thích một cô trong số đó thì sao?

Bao Đại Hải hạ quyết tâm mặt tươi cười đi ra khỏi phòng bảo vệ, mục đích không cần nói thì cũng biết rồi.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng theo sát ở sau không sợ bị phát hiện.

Quả nhiên đi không được bao lâu thì Bao Đại Hải liền phát hiện ra hần ở đằng sau nên đầy cảnh giác và căng.

- Trương Thiên, cậu không ở phòng bảo vệ làm việc mà đi theo tôi để làm gì?

Trương Đại Thiệu đắc ý cười.

- Anh Bao, là tôi tò mò muốn biết anh định làm gì với mấy giáo viên kia ấy mà.

Nghe vậy Bao Đại Hải lộ vẻ khiếp sợ, lui từng bước, hần nhìn xung quanh rồi chột dạ nói.

- Tiểu tử cậu nói bậy bạ gì vậy, cậu bị thần kinh à?

Ra về suy nghĩ và tươi cười, Trương Đại Thiệu có một khuôn mặt tuấn tú, hần nhếch mép cười.

- Anh Bao, có người đến nhờ anh đem đồ đến lắp ở phòng mấy giáo viên nữ, mới đó mà anh đã quên rồi sao?

- Cậu, cậu dám nghe lên tôi nói chuyện sao?

Bao Đại Hải lúc đầu còn sợ hãi nhưng sau đó thì chuyển sang tức giận, về phần sợ hãi thì hần cũng không sợ lắm vì dù sao ở thành phố Tĩnh Hải vẫn có người ở sau chống lưng cho hần nên dù trời bị thủng thì cũng có người vá lại giúp.

Tuy nhiên là một người mới tới mà tên kia lại biết nhiều chuyện như vậy thì đúng là gặp không ít phiền phức rồi.

Bỗng nhiên sắc mặt hần chợt trở nên tối sầm, Bao Đại Hải giờ giọng uy hiếp.

- Nhóc con, cậu có biết tôi là người của Tứ Thiệu không hả? Biết điều thì đi làm việc của mình đi, tỉnh ngộ lại thì may ra còn thấy được mặt trời của ngày mai.

- Tứ Thiệu? Tôi chưa từng nghe qua.

Hần mỉm cười, đã gặp qua không ít tai họa nên Trương Đại Thiệu cứ thuận miệng trả lời.

- Tuy nhiên tôi biết Lí Đại Thiệu ở Yên Kinh.

Nói ra thì Tứ Thiệu cũng có tiếng tăm vậy mà Trương Đại Thiệu lại xem như ruồi bọ, nét mặt khó coi của Bao Đại Hải run lên bần bật.

- Nhóc con này không biết điều thì cũng trách tao vô tình, đợi đến lúc gặp anh Chu thì hãy tự mình giải thích đi.

Nói đến đây Bao Đại Hải hừ lạnh một tiếng rồi lấy điện thoại ấn số.

- Hắc Tử, đang ở đâu, mang mấy đứa bạn học đến tập hợp ở con đường nhỏ phía Bắc nhanh lên.

So về độ kiêu căng, ngạo mạn thì hần đúng là một đối thủ đáng gờm của Bao Đại Hải, miệng Bao Đại Hải lăm bằm gì đó, còn Trương Đại Thiệu thì thản nhiên đứng dựa vào cái cây ven đường, hình như với những chuyện sắp xảy ra hần chẳng thêm quan tâm đến.

- Trước mặt tao mà còn dám kiêu ngạo, đúng là không biết trời cao đất dày.

Bao Đại Hải khoanh tay, nhìn thấy thái độ trêu tức của Trương Đại Thiệu thì rất khó chịu.

- Anh Bao!

- Anh Bao!

Ngay sau đó có tiếng bước chân vội vã chạy đến, bốn năm tên thanh niên có bộ dạng bụi đời chạy đến, cả đám đốt thuốc nhiệt tình chào hỏi Bao Đại Hải.

Mấy tên thanh niên này đều là sinh viên của đại học Hải Hoa, tuy nhiên nhìn chúng không khác với bọn cận bã của xã hội là bao nhiêu. Chuyện kéo bè đánh nhau diễn ra như cơm bữa, vì có người dung túng nên giáo viên trong trường cũng không ai dám quản.

Bao Đại Hải nhìn mấy tên thanh niên kia thân nhiên gật đầu với một tên có làn da đen giống như tên của hắn và nói.

- Hắc Tử, thằng nhóc kia đang bị ngứa, mày đến gãi ngứa cho nó, xong việc thì đưa nó đến chỗ anh Chu.

Hắc Tử nghiêng đầu nhìn Trương Đại Thiệu rồi nhả một bãi nước miếng, nhếch mép cười.

- Anh em, thay anh Bao nhổ sạch thứ cò đại này đi.

Nghe vậy mấy tên sinh viên đều lấy từ trong tay áo ra một cây gậy bóng chày, tất cả đều xắn tay áo để chuẩn bị xông lên.

Bao Đại Hải lúc này nhìn giống như một tên Đại tướng quân, liên tục cười khẩy.

Hắn nhìn Trương Đại Thiệu chằm chằm, hắn muốn nhìn thấy Trương Đại Thiệu hoảng hốt, sợ hãi sau đó thì quỳ gối cầu xin nhưng rồi điều hắn nhận lại là sự thất vọng, Trương Đại Thiệu không hề để tâm đến đám đệ tử mà hắn vừa gọi đến mà ngược lại rất thân nhiên.

- Ra tay đi, đánh chết nó.

Bao Đại Hải vừa ra lệnh thì nhóm đệ tử kia cầm gậy bóng chày xông tới Trương Đại Thiệu.

- Đợi đã.

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu hô lên.

Bao Đại Hải dập tàn thuốc rồi cười nhạt, trên mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ.

- Hóa ra cũng chỉ là một kẻ nhu nhược, yếu đuối, một kẻ bất lực.

- Đợi chút đã.

Ngăn đám đệ tử lại, Bao Đại Hải ra oai nói.

- Nhóc con, đừng trách tao ác, bây giờ cho mày một cơ hội, chỉ cần mày lại đây lạy tao ba lạy và kêu tao ba tiếng ông nội, sau đó quỳ xuống liếm chân tao trong mười phút thì tao sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra hết.

Nghe vậy mặt Trương Đại Thiệu lộ vẻ sợ hãi, quả nhiên là đi về phía Bao Đại Hải.

Cả đám người đều tỏ vẻ khinh bỉ nhưng Trương Đại Thiệu vẫn đi về phía Bao Đại Hải, bỗng nhiên cặp mắt hắn nhất thời híp lại, ánh mắt giống như bắn ra một vài tia sáng, đôi mắt trở nên sâu thẳm.

Cơ thể Bao Đại Hải bỗng dựng run lên, ánh mắt thì đại ra.

- Bốp.

Tất Bao Đại Hải một cái, Trương Đại Thiệu phun ra một bãi nước bọt, hung hăng nói.

- Bao Đại Hải, mày đúng là một thằng ngu.

- Đứng sát lại, thằng nhóc này có dũng khí đấy.

Nhóm thanh niên kia ngạc nhiên, thằng nhóc kiêu ngạo này sẽ biết chết là như thế nào.

Bao Đại Hải bị chửi nên giận tím mặt.

- Mày dám chửi tao? Mày.....mày mắng đúng lắm, đúng vậy, tao đúng là một thằng ngu.

- Thân thông!

Lời nói của Bao Đại Hải đầy sợ hãi giống như mới từ lòng đất chui lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quỳ xuống

Tuy nhiên chuyện khiến mọi người giật mình nhiều hơn vẫn còn ở phía sau.

Trương Đại Thiệu lại ra lệnh với Bao Đại Hải:

- Đi lấy cục đá gần cái cây kia lại đây.

- Vâng vâng

Bao Đại Hải giống như một đứa con nít biết nghe lời, lập tức chạy đến ven đường lấy một cục đá cạnh cái cây.

Tất cả đám đệ tử đứng chung quanh đều tròn tròn mắt, chẳng lẽ thằng nhóc đó là yêu quái sao?

- Thằng nhóc, dám làm vậy với anh Bao, mày muốn chết à?

Hắc Tử giờ cây gậy bóng chày lên với ý định ném thẳng vào người Trương Đại Thiệu.

Vốn rèn luyện thân thể hàng ngày nên Trương Đại Thiệu đâu để cho Hắc Tử được như ý, nhưng chuyện bất ngờ là hắn chỉ tay về phía Hắc Tử và ra lệnh với Bao Đại Hải:

- Chỉ cần nó di chuyển thì mày cần nó cho tao.

- Vâng

Sau khi nghe Trương Đại Thiệu ra lệnh thì Bao Đại Hải liền chậm rãi đi về phía Hắc Tử.

Chuyện này làm Hắc Tử sợ hãi bỏ chạy, nếu để tên Bao Đại Hải đến gần thì chắc chắn là có chuyện.

- Tao đếm đến ba, tụi mày ai còn đứng ở đây thì tao sẽ ra lệnh cho Bao Đại Hải cắn đấy.

Trương Đại Thiệu vừa dứt lời thì cả đám người Hắc Tử chạy biến đi nhanh như điện xẹt.

Lúc này Trương Đại Thiệu lại chỉ tay vào Bao Đại Hải và nói:

- Ôm đầu, ngồi xổm và kêu to lên.

Bao Đại Hải ngây người, cứ như một đứa nhỏ, răm rắp nghe lời, lập tức ngồi xổm xuống và hét lên.

Lúc này Trương Đại Thiệu không thể chịu đựng được nữa, hắn có cảm giác trước mắt toàn một màu đen, cơ thể run lên, chân tay mềm nhũn, nằm sấp trước cửa trường đại học, thờ hồn hên, một lúc lâu sau mới thờ lại bình thường được.

- Cũng may là bổn thiếu gia sống lại nhưng đã vứt bỏ thân thể trước đây, tinh thần lực còn lại không thể thi triển trong cơ thể yếu kém hiện tại được, mới thi triển một chút ma đồng thuật mà đã không chịu đựng được rồi.

Trương Đại Thiệu cứ nghĩ đến mà sợ, xem ra không khôi phục được tu vi thì đúng là không thể sử dụng ma đồng thuật một cách bừa bãi được.

Ở Tu Chân Giới, ma đồng thuật chỉ là một tiểu thuật vô dụng mà thôi, nó không khác với thuật thôi miên ở trái đất là mấy, có điều nếu biết dùng đúng cách thì hiệu quả sẽ mạnh hơn.

Thi triển ma đồng thuật thì Trương Đại Thiệu không cần dùng đến linh khí, chỉ cần dùng tinh thần lực là đủ, sau khi được sinh ra với thân phận thiếu gia Trương Đại Thiệu thì đó là khả năng duy nhất mà hắn sử dụng được.

Trong Trương Đại Thiệu tồn tại hai con người, tinh thần lực chắc chắn là đủ dùng, nhưng so với cơ thể hiện tại thì đúng là phải thừa nhận tinh thần lực quá mạnh, chỉ còn cách tăng tu vi lên để cơ thể dung hòa với tinh thần lực thôi.

Đội Bao Đại Hải hét lên đúng ba lần thì ma đồng thuật đã mất hiệu lực vậy nên hắn dần dần tỉnh lại.

Phát hiện ra mình giống như một phạm nhân đang ngồi xổm và ôm đầu thì Bao Đại Hải rất ngạc nhiên, nhìn xung quanh không thấy bọn người Hắc Tử đâu cả.

Cuối cùng đến lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trương Đại Thiệu đang đứng trước mặt, đang nhìn hắn với gương mặt vô cảm.

Nhìn thấy Trương Đại Thiệu bình tĩnh, ung dung, dáng vẻ giống như chưa từng bị ai đánh cả, trái lại nhìn thấy cây gậy bóng chày dưới đất khiến cho Bao Đại Hải thấy thấp thòm, lo âu.

- Trương Thiên, mày.....mày.....

Bao Đại Hải lấp bắp nói không nên lời.

- Quản lý Bao, nhìn tôi đi, look at me!

Theo bản năng Bao Đại Hải vừa ngẩng đầu lên nhìn thì có một đế giày đá thẳng vào mặt hắn, khiến hắn lăn quay trên mặt đất như quả hồ lô.

- Ai du.

Cú đá thiếu chút nữa đã khiến Bao Đại Hải nôn hết số com ăn tối qua ra, cú đá khiến hắn choáng váng, kêu la thảm thiết.

- Kêu con khi.

Trương Đại Thiếu nhìn Bao Đại Hải với con mắt khinh bỉ và quát lên, một tay tóm lấy Bao Đại Hải:

- Nếu mày không thành thật thì tao sẽ lấy cục đá này đập phần dưới của mày nát bấy ra.

- Trương Thiên, tôi, tôi chính là anh Chu, à không, tôi chính là Tứ Thiếu, cậu đừng làm vậy.

Bao Đại Hải đau buốt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ hãi nói.

- Đã nói tao không biết Tứ Thiếu là ai hết.

Trương Đại Thiếu không chút khách khí đã thêm một phát khiến Bao Đại Hải ôm bụng lui về sau, không nói nên lời.

- Tối hôm qua mày có ngủ ở nhà không?

Đột nhiên không hiểu tại sao Trương Đại Thiếu lại hỏi Bao Đại Hải như vậy.

Bao Đại Hải sửng sốt khi bị hỏi như vậy, không biết nó có ý nghĩa gì nên lắc đầu.

- Hắc hắc.

Trương Đại Thiếu cười lớn và nói:

- Tao biết là mày không về nhà vì hôm qua mày đi với đội bảo vệ đến nhà nghỉ đúng không?

Bao Đại Hải nghe xong thì tròn mắt, nuốt nước miếng, vô cùng kinh hãi, đúng là hôm qua hắn và đội bảo vệ có đi đến nhà nghỉ, nhưng làm sao Trương Thiên biết được?

Trên thực tế với ma đồng thuật thì Trương Đại Thiếu chỉ cần tập trung tinh thần lực cao độ là có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ bên trong của Bao Đại Hải.

- Thấy chưa, đừng nghĩ là tao dùng thủ thuật, nói cách khác thì tao sẽ công bố những chuyện mà mày làm ra ngoài.

Trương Đại Thiếu nhếch mép cười, thoát nhìn qua thì hắn hoàn toàn là người vô hại.

Không để ý đến việc nụ cười bí hiểm của mình khiến cho đối phương bị rùng mình, hắn vỗ vai Bao Đại Hải, nói:

- Được rồi, hãy thành thật nói cho tao biết chuyện vừa rồi đi.

Quả nhiên lần này Bao Đại Hải không giấu diếm nữa mà đem tất cả mọi chuyện kể cho Trương Đại Thiếu nghe.

Nghe Bao Đại Hải kể xong thì Trương Đại Thiếu cúi đầu im lặng, tuy không biết lợi ích của tin tức vừa có được là gì nhưng ít ra thì tên này không hề nói dối.

Ngay sau đó Trương Đại Thiếu bắt Bao Đại Hải kể về Liễu Thanh Thanh, cuối cùng cũng xác định được đối tượng của họ chính là cô gái xinh đẹp Liễu Thanh Thanh ôm chậu cây Thất bộ lung linh thảo mà hắn tình cờ gặp trên xe lửa.

- Xem ra chuyện này tao không mặc kệ được rồi.

Trương Đại Thiếu thở dài một hơi rồi nói với Bao Đại Hải:

- Cần làm gì thì cứ làm đi, cứ coi như chưa từng gặp tao.

Bao Đại Hải nghe vậy thì tự hiểu là mình đã có thể đi rồi nên liền đứng lên và chạy thực mạng, thoáng cái đã mất dạng.

Còn về phần sợ tin tức bị lộ ra ngoài thì Trương Đại Thiếu không lo mà trái lại Bao Đại Hải mới là người lo sợ Trương Đại Thiếu đem chuyện không hay

nói ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lai giả bất thiện

Khuôn mặt tuần tú của Trương Đại Thiệu khẽ giật, hần im lặng tập trung suy nghĩ.

Với tình huống hiện tại nếu hần đi cảnh báo với Liễu Thanh Thanh là cô ta sẽ gặp nguy hiểm thì chắc chắn sẽ bị mắng là kẻ bệnh hoạn, thần kinh và sau đó sẽ đánh hần.

Xâm nhập hang ổ của tên họ Chu kia tìm chứng cứ chẳng? Trừ khi Trương Đại Thiệu bị thiếu năng thì mới làm như vậy vì hiện tại hần không có được sức mạnh như trước đây nên không dại dột gì mà đưa đầu vào rọ.

Vậy nên đến cuối cùng hần vẫn lo cho cái mạng nhỏ của mình nên quyết định đi tìm Liễu Thanh Thanh để giành lấy Thất bộ linh lung thảo trước đã, nếu có cơ hội thì sẽ cản dận cô một chút, dù sao cũng phải hành động tùy theo hoàn cảnh.

Trong lúc làm công việc bảo vệ thì Trương Đại Thiệu luôn nhắc nhở mình phải đề cao cảnh giác và sẵn sàng đối mặt với kẻ thù từ Yến Kinh đến.

Để bảo toàn mạng sống mà Trương Đại Thiệu phải chạy ngược chạy xuôi gần nửa tháng, mua được hoàng chỉ và chu sa quý hiếm để chế tạc ra ba ngọn lửa phù dựa theo Tu chân pháp quyết. Sau đó đợi khoảng hai tuần mới có được cơ hội trộm Thất bộ linh lung thảo.

Đêm nay Lưu Minh Viễn xuất viện nên có thể sẽ hẹn Liễu Thanh Thanh đi ra ngoài, chính xác là đi khỏi nhà bảy ngày.

Khi Trương Đại Thiệu biết được tin này thì liên tục thở dài, thói đời bây giờ chẳng còn gì là tốt đẹp nữa, mấy bông hoa nhài đều cấm bãi phân trâu.

Thở dài xong thì Trương Đại Thiệu lặng lẽ đến trốn ở tầng dưới của nhà trọ giáo viên.

Khoảng 10 phút sau có một dáng người xinh xắn xuất hiện ở tầng dưới nhà trọ, đúng là Liễu Thanh Thanh sẽ đi gặp Lưu Minh Viễn thật.

- Tại sao một đại mỹ nhân có sức hấp dẫn cả trăm người mà lại có mắt như mù như vậy?

Trương Đại Thiệu nhìn theo bóng dáng Liễu Thanh Thanh vừa đi khuất thì tiếc hận chửi thầm.

Sau đó Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng phóng lên lầu ba, dùng chìa khóa mượn của Bao Đại Hải để mở cửa phòng Liễu Thanh và lén mình chui vào.

Sau khi vào trong việc đầu tiên hần làm là che mặt lại, tiếp theo thì gỡ cái camera của Bao Đại Hải đã gắn trong phòng này xuống.

Xong xuôi thì Trương Đại Thiệu đi ra ban công tìm kiếm, bỗng nhiên hần cảm nhận được một mùi thơm mát xộc vào mũi, mùi hương kia không giống với những loại thực vật bình thường, trong không trung mơ hồ mang theo mùi của ngọn lửa, đó đúng là mùi của Thất bộ linh lung thảo, lại cây ăn chứa thiên địa linh khí.

Phản kích nuốt một ngụm nước miếng, hần khắp khời mừng thầm.

- Quả nhiên là Thất bộ linh lung thảo.

Vậy nên hần cẩn thận ôm lấy Thất bộ linh lung thảo, dưới ánh trăng hần chăm chú quan sát.

- Thất bộ linh lung thảo, cuối cùng cũng lấy được rồi.

Nói xong hần xoay người định chạy trốn.

Tuy nhiên lúc này dưới hành lang bỗng nhiên có tiếng người, Trương Đại Thiệu giật mình.

- Bên ngoài có người.

Giọng nói buồn bực của Liễu Thanh Thanh vang lên:

- Đúng là xui xẻo, tự nhiên lại để quên điện thoại ở nhà, trễ hẹn với Lưu Minh Viễn sẽ khiến hần nghi ngờ quan hệ giữa mình và tên lưu manh kia, đúng là phiền phức.

Trương Đại Thiệu vỗ đùi, thầm mắng nữ nhân ép người, sau đó vội vàng đặt Thất bộ linh lung thảo lại chỗ cũ rồi chui vào trốn dưới gầm giường.

- Ô, sao cửa lại không khóa? Mình nhớ rõ ràng là đã khóa rồi mà.

Liều Thanh Thanh bước vào thấy cửa không khóa thì vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng sau khi kiểm tra lại thì thấy cửa không có dấu hiệu bị phá nên nhẹ nhàng thờ ra.

- Không tồi, may mà đề quên điện thoại chứ cửa mở thế này thì đúng là phiền toái.

Trương Đại Thiệu nằm dưới giường khóc ròng:

- Keo kiệt đến mức này sao?

Sau khi vào nhà, Liều Thanh Thanh bắt đầu đi tìm điện thoại, một lúc sau thì nói:

- À, hóa ra là ở đây.

- Cuối cùng cũng đi rồi.

Trương Đại Thiệu còn chưa kịp thờ ra thì chợt nghe tiếng Liều Thanh Thanh sợ hãi kêu lên.

- Ai đang trốn trong đó?

Đầu tiên là sững sốt, sau đó là buồn bực, trốn dưới gầm giường mà vẫn bị phát hiện, Liều Thanh Thanh này rốt cuộc là người quái gở như thế nào vậy ?

- Xong rồi, chuyện này không biết phải giải thích ra sao đây?

Trương Đại Thiệu nằm dưới gầm giường đang do dự dù muốn hay không cũng phải hiện ngang lăm liệt mà chui ra thì bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng cười kiêu ngạo.

- Ha ha ha, Liều Thanh Thanh, đại gia đợi cô đã lâu.

- Rằm

Tiếng động chói tai vang lên, một gã đàn ông hơn 40 tuổi có vẻ là vệ sĩ bước vào, đá mạnh vào cánh cửa khiến nó đóng sầm lại.

Liều Thanh Thanh thấy có người nhưng không để lộ ra bất kì cảm xúc nào cả, đề cao cảnh giác, sắc mặt hơi khó coi, quát hỏi:

- Ông là ai? Muốn như vậy còn đến đây là muốn gì?

- Đừng hỏi nhiều như vậy, ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Lời nói của gã đàn ông trung niên kia mang theo một tia âm tà đến ớn lạnh.

- Đây là trường học, ông dám làm bậy?

Liều Thanh Thanh lúc này đã bắt đầu sợ hãi, tròng mắt nói.

Người đàn ông kia cười nham hiểm, gần giọng nói:

- Tôi sẽ cho cô thấy được là rốt cuộc tôi dám làm hay không.

Nói xong gã ấy tiến lên phía trước túm lấy Liều Thanh Thanh mà không cần phải giải thích.

Liều Thanh Thanh từng học qua hai năm Taekwondo nên thấy gã này liền đá cho gã vài phát, tuy nhiên so với gã đàn ông kia thì bấy nhiêu vẫn chưa đủ, gã đó liền túm lấy chân cô.

Sắc mặt của Liều Thanh Thanh trắng bệch ra, dùng sức để rút chân về nhưng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiên thảo tới tay

Hừ, con ranh này dám phản kháng à?

Gã kia kiêu ngạo cười to, buông chân Liễu Thanh Thanh ra, sau đó lắc người ra sau và ôm chặt Liễu Thanh Thanh lại khiến cô không cử động được.

- Chà chà, cô xem khuôn mặt này đi, rất đẹp đấy, đợi cấp trên thưởng thức xong thì tôi cũng sẽ thử một chút xem sao.

Gã đó cười rồi xé toạc cái áo của cô.

- Súc sinh, tao giết mày.

Không thể nhịn nhục nên Liễu Thanh Thanh nhất thời nóng giận, trợn mắt lên, sợ hãi đến cực điểm, liễu mạng giãy dụa, đáng tiếc dù cố gắng như thế nào thì cũng không thoát khỏi tay gã kia.

Ngay lúc này Trương Đại Thiệu đang trốn dưới giường lập tức lẩn ra, tay run rẩy ném hoàng chi về phía gã đàn ông kia và nói:

- Đi.

Đột nhiên có người xuất hiện liền khiến cho gã đàn ông kia cùng Liễu Thanh Thanh giật nảy người, chưa kịp phản ứng thì lá bùa kia liền biến thành một đạo quang phóng tới.

Dù sao gã đàn ông kia cũng có nhiều kinh nghiệm nên liền đưa tay bắt lấy hỏa viêm phù, rõ ràng đó chỉ là một mảnh giấy, cảm thấy rất hoang đường nên không khỏi ngửa đầu lên và cười ha ha:

- Dùng tờ giấy để đánh tao à? Mày có bị điên không vậy? Ha ha ha....

Trương Đại Thiệu tức giận, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường và mắng:

- Ngu ngốc.

Nói xong Trương Đại Thiệu liền chỉ ngón tay về trước thì hoàng chi kia bỗng nhiên hóa thành một ngọn lửa cháy bùng lên, nhanh chóng bao phủ gã đàn ông kia.

- Á.....

Gã đàn ông bị ngọn lửa hung dữ thiêu đốt thì đau đớn kêu lên, lăn lộn, khua tay chân loạn xạ, không còn bộ dạng kiêu ngạo như lúc nãy nữa. Hắn la hét thảm thiết đến khàn giọng khiến người nghe thấy cũng phải nổi gai ốc.

Một lát sau ngọn lửa yếu đi một chút thì gã đó nhanh chóng chạy trốn với tốc độ nhanh gấp năm lần người bình thường.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy Liễu Thanh Thanh ngoài bị sốc ra thì không quá sợ hãi nên trong lòng cũng thấy kì lạ, nếu là người bình thường thì khi thấy có người không chế được ngọn lửa sẽ bị hù dọa đến ngất, xem ra cô nàng này không đơn giản rồi.

Liễu Thanh Thanh đứng trên giường nhìn tình thế bị đảo ngược thì kinh ngạc, mắt chữ A mồm chữ O, thậm chí quên cả việc đuổi theo gã đàn ông kia, hoảng sợ hỏi:

- Ngọn lửa đó là sao? Tại sao lại lợi hại như vậy?

Nhưng điều khiến cô kinh hãi nhất chính là khi gã đàn ông kia giãy giụa với ngọn lửa thì căn phòng hình như không bị hư hại gì cả.

Liễu Thanh Thanh ngẩng đầu lên, nhìn Trương Đại Thiệu một cách khó hiểu, cũng quên hỏi rằng tại sao hắn lại chui từ gầm giường ra mà hoảng sợ tò mò hỏi:

- Anh làm thế nào mà có được mấy con ma trôi kia vậy?

Thấy Liễu Thanh Thanh gọi Tam muội chân hóa là ma trôi thì Trương Đại Thiệu tức giận nói:

- Đó là ngọn lửa tình yêu, dùng tình yêu để cảm hóa hắn, đáng tiếc hắn không chịu nhận tình cảm của tôi mà lại bỏ chạy.

- Hừ.

Liễu Thanh Thanh bĩu môi, không tin vào câu trả lời của Trương Đại Thiệu, tuy nhiên thấy hắn không muốn nói nên cô cũng không hỏi nhiều.

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, Liễu Thanh Thanh mới nhớ ra một chuyện quan trọng.

- Anh trốn dưới gầm giường tôi từ lúc nào vậy?

- Khụ khụ.

Trương Đại Thiểu nhất thời cứng họng, lảng tránh cái chuyện không hay ho kia.

- À thì tôi chỉ qua đi ngang qua đúng lúc tên kia đang lên kút, thập thò nên rút dao tương trợ thôi, cô không cần cảm ơn tôi đâu.

- Đồ lưu manh, tưởng tôi tin chắc.

Liều Thanh Thanh nhỏ một bãi nước bọt, tức giận nói.

Trương Đại Thiểu xoay người chỉ tay về phía chậu cây Thất bộ linh lung thảo, nghiêm mặt nói:

- Nếu cô không muốn lấy thân mình báo đáp thì tặng đồ vật đó cho tôi đi.

Liều Thanh Thanh nghe vậy liền nhìn về phía chậu cây ngoài ban công rồi nhớ lại những hành động kì lạ của Trương Đại Thiểu trước kia thì cô đã bắt đầu hoài nghi việc Trương Đại Thiểu chạy trốn khỏi bệnh viện tâm thần, chậu cây kia lại quan trọng như vậy sao?

Tuy nhiên tốt xấu gì thì Trương Đại Thiểu cũng vừa cứu cô một mạng nên dù cô thấy khó hiểu cũng không thể nói ra được, đương nhiên người thì nhất định phải đuổi đi.

Trương Đại Thiểu tinh thông ma đồng thuật nên hiển nhiên là biết Liều Thanh Thanh đang nghĩ gì, hấn cố gắng ra vẻ bí hiểm, nói:

- Liều Thanh Thanh, vừa rồi cô cũng thấy đấy, chúng ta không phải là người bình thường, với tôi thì chậu hoa này rất có ích.

- Có ích chỗ nào?

- Hôn ta một cái rồi tôi nói cho cô biết.

- Đồ lưu manh, đi chết đi.

- À, đúng rồi, tôi đã gỡ camera của cô xuống rồi.

Trương Đại Thiểu cầm một cái camera từ dưới đất lên rồi đưa cho Liều Thanh Thanh.

Liều Thanh Thanh nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu, cầm lấy cái camera kia thì hình như hiểu được điều gì đó nên giật mình.

Mối quan hệ giữa Trương Đại Thiểu và Liều Thanh Thanh cũng không quá thân thiết nếu không muốn nói là không tốt, dù sao cũng cảnh báo cho cô rồi, chỉ cần cô không ngu ngốc thì chắc chắn sẽ biết là mình cần phải làm những gì.

.....

Cầm trong tay Thất bộ linh lung thảo, khỏi phải nói cũng biết là Trương Đại Thiểu xúc động như thế nào, vội vàng trở lại phòng bảo vệ, tắt đèn, kêu Bao Đại Hải trông cửa, còn mình thì vào phòng và khóa trái cửa lại, cởi giày và vớ ra rồi ngồi khoanh chân trên giường, chuẩn bị sử dụng cây Tiên thảo này để tiến hành đột phá.

Trên thực tế thì lúc mới sống lại trên cơ thể hấn vẫn còn chút linh khí nhưng lúc hấn luyện chế hỏa viêm phù thì đã tiêu hao hết nên liền biến thành một người bình thường. Lúc này đây, có được Thất bộ linh lung thảo trong tay coi như ông trời cũng đã chiếu cố cho hấn.

- Sư phụ, người ở trên cao nhất định phải phù hộ cho con đột phá được đến kì Luyện khí.

Trương Đại Thiểu thành kính cầu nguyện, sau đó bẻ lá cây vàng óng ánh của Thất bộ linh lung thảo cho vào miệng và nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đột phá! Đột phá! Đột phá!

- Vù!

Được thảo được đưa vào miệng thì trong nháy mắt Trương Đại Thiểu đã cảm nhận được một cỗ thiên địa linh khí thuần khiết bùng lên, nguồn tinh khí khổng lồ dường như muốn vỡ tung trong cơ thể khiến cho toàn thân đau đớn giống như thiên đao vạn quả.

Tuy nhiên Trương Đại Thiểu cố gắng chịu đựng, cắn chặt răng, liều mạng vận khí tu chân pháp môn để dẫn thiên địa linh khí cường đại kia vào trong kinh mạch, giúp thân thể hấn hút lấy, tiêu hóa và sử dụng được nguồn linh khí ấy.

Một cỗ linh khí nồng đậm lượn vòng trên đỉnh đầu Trương Đại Thiệu, quá trình này kéo dài đến nửa giờ thì được lực của Thất bộ linh lung thảo mới bị hấp thu toàn bộ, một lúc lâu sau thì sự đau đớn trên khuôn mặt của Trương Đại Thiệu đã biến mất, thay vào đó là sự khoan khoái, sung sướng.

- Vù vù vù.

- Bộp!

Đám linh khí lượn vòng kia tản ra như nắng sớm mai rơi xuống người Trương Đại Thiệu, thoát nhìn qua thấy rực rỡ hẳn lên.

- Luyện khí tăng một, ha ha ha! Cuối cùng ta cũng đột phá được kì Luyện khí.

Trương Đại Thiệu lập tức nhảy dựng lên trên giường, cười ha hả:

- Bà nội nó, ta đây sống lại đã phải chịu quá nhiều khổ nạn rồi, anh trai thâm độc, kẻ thù đuổi giết, thậm chí ngay cả mấy sinh viên cũng muốn đánh ta, bây giờ, những ai còn dám khi dễ ta thì bốn thiếu gia sẽ cho hắn biết thế nào là lễ độ.

Hắn phấn khích cả đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau rời khỏi cửa phòng, Bao Đại Hải đứng canh cửa sau khi nhìn thấy hắn thì ngạc nhiên nói:

- Này, Trương Thiên, sao nhìn cậu có vẻ khác vậy?

- Há? Thật vậy à, nhìn khác lắm à?

Trương Đại Thiệu giả vờ hỏi lại, khóe miệng hiện lên một đường cong, trong lòng rộn ràng, bốn thiếu gia đã trở lại thành người tu chân tất nhiên là tính khí tăng lên, làm sao có thể giống như trước đây được chứ?

- Anh Bao, tôi có việc phải đi ra ngoài một chút.

Trương Đại Thiệu thuận miệng bắt chuyện rồi liền ngang đi ra khỏi phòng bảo vệ, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt khó coi của lãnh đạo.

Bao Đại Hải nắm chặt tay nhìn Trương Đại Thiệu, lo ngại thủ đoạn của hắn nên không dám cản trở, chỉ có thể nhìn Trương Đại Thiệu bước đi.

- Anh Bao, tại sao lại để tên Trương Thiên kia sai bảo như vậy?

- Đúng vậy chủ nhiệm, tiểu tử kia trở mình trong một đêm, có muốn các huynh đệ trừng trị hắn không?

Nhìn bóng dáng nhân nhả của Trương Đại Thiệu thì mấy tên bảo vệ còn lại đã xúi giục Bao Đại Hải.

Ánh mắt âm trầm, Bao Đại Hải chợt cười rồi nói:

- Ha ha, không sao, đồng nghiệp thì phải hỗ trợ, đoàn kết với nhau trong công việc mà.

Đuổi các nhân viên bảo vệ đi rồi thì Bao Đại Hải mới nắm chặt tay.

- Tiểu tử thôi, món nợ này ta sẽ nhớ kĩ, để xem mày vui mừng được mấy hôm.

Mặc dù cả đêm qua chỉ đột phá tới kì Luyện khí tăng một nhưng công dụng của Thất bộ linh lung thảo cũng đã dừng lại ở đây. Nếu hắn muốn tiếp tục đột phá thì phải có được linh thảo khác.

- Nếu Liễu Thanh Thanh có thể trồng Thất bộ linh lung thảo giống như những cây bình thường khác thì những người khác cũng có thể, thị trường hoa bây giờ rất phát triển, thử đi kiếm vận may xem sao, vẫn còn hy vọng mà.

Trương Đại Thiệu lái xe đến chợ hoa, nóng lòng muốn thử vận may.

Vội vàng đi vào chợ hoa, trước mắt hiện ra muôn vàn loài hoa với đủ loại hoa và màu sắc, Trương Đại Thiệu vui mừng vì được đứng giữa một biển hoa.

Hắn sợ Tao sư phụ tìm hắn báo thù nên liền làm phép, vận khí quét sạch, chỉ trong nửa giờ thì Trương Đại Thiệu phát hiện ra cả chợ hoa đều là hoa bình thường, không có cây nào là tiên thảo.

- Mẹ ời.

Bị dội cho gáo nước lạnh nên vẻ mặt của Trương Đại Thiệu dần trở nên khó coi.

Trương Đại Thiệu đang do dự là có nên đi đến chợ hoa khác hay không thì cách đó không xa truyền đến một tiếng hét:

- Ai du, Từ Quan Âm giá ba ngàn đồng của tôi.

- Này cô gái, cô đi đường như thế nào mà lại không nhìn đường vậy hả? Chậu Từ Quan Âm này của tôi đáng giá ba ngàn đồng đã bị cô làm vỡ mất rồi.

Một bà béo là chủ cửa hàng bán hoa đang liên tục dậm chân chỉ vào Liễu Thanh Thanh và bình hoa dưới chân, đau khổ nói.

Cô gái mặc áo sơ mi màu hồng nhạt cau mày nói:

- Bà chủ, bà có nhầm không vậy, chậu hoa này không phải do tôi chạm vào.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc Trương Đại Thiệu liền quay đầu lại nhìn, phát hiện ra dáng người mảnh mai, nhỏ nhắn, đôi chân dài, eo nhỏ và nhanh nhẹn, đó không phải là Liễu Thanh Thanh sao?

Tuy nhiên ở bên cạnh Liễu Thanh Thanh còn có một cô gái với dáng người cao gầy, nhanh nhẹn, hai cô gái ấy đứng giữa chợ hoa vẫn có thể gây được sự chú ý.

Có điều hình như lúc này các cô đang gặp phải phiền toái.

- Ai da, cô gái à, nhìn cô cũng không đến nỗi nào, tất nhiên không phải là người xấu, cô đập vỡ chậu hoa của tôi chẳng lẽ cứ vậy mà đi sao?

Bà chủ béo đứng chống nạnh, thịt bên trong thân hình mập ú của bà ta rung theo lời bà ta nói.

- Tôi nói cho cô biết, không trả tiền bồi thường thì đừng nghĩ đến chuyện đi khỏi đây.

Liễu Thanh Thanh hôm nay đi dạo phố với bạn gái Tô Tâm Lam, nhân tiện kể về chuyện mình gặp phải một tên lưu manh, ai ngờ vừa ra khỏi nhà đã gặp phiền toái.

Bà chủ béo một mực khẳng định chính Liễu Thanh Thanh là người làm vỡ chậu hoa kia.

Mặc dù Liễu Thanh Thanh là con gái nhưng tính cách của cô cũng không dễ bị người khác bắt nạt dễ dàng vậy nên xử lý rất bình tĩnh, nói:

- Bà chủ, chậu hoa này không phải do tôi làm vỡ nên tôi sẽ không bỏ ra một đồng nào để bồi thường cả.

- Cô gái, làm người không thể làm như vậy được.

Bà chủ béo tỏ vẻ bị oan, bị ức hiếp, vung tay hô to:

- Mọi người lại mà xem, người này làm vỡ chậu hoa của tôi giờ lại muốn bỏ trốn, bà béo này hiền lành quá nên bị khinh thường mà.

Bà béo đứng trước cửa hàng kêu to lên thì lập tức có một đám người làm thuê đứng vây xung quanh cửa hàng, còn người ngoài thì tới xem náo nhiệt, trên thực tế thì đường đi của hai cô gái kia đều đã bị chặn.

Bà béo nhìn thấy vậy thì đắc ý vì nghĩ gian kế của mình đã thực hiện được nên cười hắc hắc, nói:

- Cô gái, giết người thì đền mạng, làm vỡ đồ thì bồi thường, công đạo tự tại lòng người, ngoan ngoãn bồi thường tiền thì tôi sẽ không làm khó dễ cho cô.

Thấy nhiều người xúm lại nên Tô Tâm Lam lặng lẽ túm áo Liễu Thanh Thanh.

- Thanh Thanh à, nếu chúng ta không trả tiền, lỡ bọn họ....

- Đúng vậy, chuyện rủi ro không may chỉ cần đổi lấy hai ba nghìn là sẽ qua hết, sẽ cho các người đi, nếu không chuyện này tôi sẽ không dễ yên đâu.

Thấy cô gái Tô Tâm Lam nhận thua thì bà béo lại càng thêm kiêu ngạo.

Liễu Thanh Thanh đương nhiên là không đồng ý chịu thiệt nên nói lý lẽ.

- Chậu hoa này rõ ràng là do bà cố ý làm vỡ rồi vùi tiền của người khác, bà cho rằng tôi là đứa ngu chắc? Nói cho bà biết, hoa không phải do tôi làm vỡ thì tôi sẽ không trả tiền.

- Sao lại có thể ăn nói lung tung, bậy bạ như vậy chứ, người này nói chính tôi là người đập vỡ chậu hoa, có ai thấy không? Đại Gia Hòa, các người thấy không?

Tất cả mọi người chung quanh đều giả vờ lắc đầu để chứng minh bà béo trong sạch, sau đó bà ta lại hỏi có ai nhìn thấy cô gái này làm vỡ chậu hoa không thì mọi người lại nhất trí gật đầu, việc này vốn dĩ đã được sắp xếp sẵn rồi.

Bà béo thuyết phục Tô Tâm Lam:

- Tôi nói cho cô bé nghe này, ba nghìn đồng là xong việc, chuyện mua bán này là thỏa đáng, bằng không tôi làm lớn chuyện rồi không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Bà béo cho rằng âm mưu của mình là hoàn hảo, vừa hù dọa vừa khuyên bảo. Nhìn thấy Liễu Thanh Thanh sẽ gật đầu đồng ý trả tiền bồi thường thì Trương Đại Thiệu liền xuất hiện:

- Bà béo, tôi thấy rõ ràng chính bà là người đã đập chậu hoa và vu oan cho cô gái này.

Hô to lên, Trương Đại Thiệu đẩy đám người ra và bước lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chàng trai dũng cảm

- Là hần!

Trương Đại Thiệu xuất hiện khiến Liễu Thanh Thanh giật mình, cô không ngờ là lại gặp hần ở đây và càng không nghĩ là hần lại đứng ra giúp đỡ mình.

Tô Tâm Lam thấy Trương Đại Thiệu là người cương trực nên ánh mắt liền sáng lên.

- Đẹp trai quá, bây giờ không có quá nhiều người dễ nhìn mà đi làm việc nghĩa đâu.

- Tiểu tử, cậu là ai?

Bà béo thấy tự nhiên có một người dám đến đây phá rối nên nổi giận, trừng mắt với ý đồ cảnh cáo.

- Có đúng là cậu nhìn thấy không? Cậu đứng cách xa như vậy thì chắc là mắt tốt lắm nhỉ?

Những người đứng xung quanh cửa hàng đều nhìn hần với cặp mắt không mấy thiện cảm, tất cả đều đằng đằng sát khí, nếu hần dám xen vào việc này thì sẽ bị họ đánh đến chết.

Nếu là người khác mà bị uy hiếp như vậy chắc chắn sẽ sợ xanh mặt nhưng Trương Đại Thiệu đâu phải là người mà bà béo kia muốn ăn thịt là ăn.

- Bà béo, đừng uy hiếp tôi, nếu không bà nhất định sẽ hối hận đấy. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về lời nói của mình, rõ ràng tôi nhìn thấy chính bà là người đập vỡ chậu hoa.

- Tiểu tử, dám xen vào việc của người khác à?

Bà béo đập bàn làm vỡ một chậu hoa, những người xung quanh thấy thế liền cầm ghế đầu, chậu hoa và thanh sắt chạy lên bao vây Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cười lạnh, hần chẳng sợ đánh nhau.

- Này, Trương Thiên, anh làm sao mà đánh nhau với nhiều người như vậy được?

Liễu Thanh Thanh kéo Trương Đại Thiệu qua một bên, cô cười nhếch mép không muốn làm lớn chuyện nên cuối cùng cũng quyết định thỏa hiệp, lấy tiền ra.

Bà béo thấy vậy thì liền vui vẻ, giả vờ như không có ức hiếp gì, hơn mười người đàn ông hung hăng lúc này giờ cũng không có hành động gì khác.

Liễu Thanh Thanh vừa mới lấy tiền ra khỏi túi thì có một bàn tay ngăn lại, đúng vậy, lại là Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cứng rắn nói:

- Hoa không phải do cô làm vỡ thì tại sao phải đền tiền?

Sau đó hần nhìn chăm chăm vào bà béo, dùng ma đồng thuật và hỏi lại:

- Bà béo, tôi hỏi lại một lần nữa chậu hoa này có phải do bà làm vỡ hay không?

- Phải.

Bà béo bỗng nhiên giống như hiểu ra và thông suốt mọi chuyện nên thành thật trả lời.

- Tại sao bà lại đập vỡ chậu hoa của mình?

Trương Đại Thiệu lại hỏi, giống như là một giáo viên không quản một nhọc để dạy dỗ học sinh tiểu học vậy.

- Tôi muốn kiếm tiền.

Bà béo kể hết ngọn nguồn mọi chuyện.

- Chuyện này là sao chứ.

Chúng kiến cảnh này, tên Đại Gia Hòa kia tức giận.

- Bà béo, bà đang làm cái quái quỷ gì vậy hả? Tiền sắp vào tay mà bà tự mua xích buộc mình là sao?

Tô Tâm Lam cũng sùng sốt, không biết chuyện này là sao, tuy nhiên chỉ có Liễu Thanh Thanh là hiểu được, cô khẳng định đây chính là thủ đoạn của Trương Đại Thiệu.

Trong nháy mắt cô đã nhìn Trương Đại Thiệu bằng một con mắt khác, người này không chỉ làm ra được tam muội chân hóa kì lạ mà còn có cả bản lĩnh thời niên thiếu, rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại có được bản lĩnh nghịch thiên như vậy?

- Mọi người cũng thấy rồi đấy, bà béo cảm thấy lương tâm cắn rứt nên đã thừa nhận mình là người làm vỡ chậu hoa, mọi việc xong rồi nên mọi người tản ra đi.

Trương Đại Thiệu quay lại nói với đám người kia, bọn người kia thấy vậy cũng chửi kháy vài câu rồi bỏ đi, còn bà béo sau khi khai ra mọi sự thật thì tay chân run rẩy, bọn người kia sao lại bỏ đi như vậy?

- Mọi việc xong rồi, đi thôi.

Lúc này Trương Đại Thiệu nhìn Liễu Thanh Thanh và cười.

Liễu Thanh Thanh hơi ngại ngùng gật đầu và không nói gì thêm.

Còn Tô Tâm Lam thì khác, cô rất phấn khích, vừa rồi chắc chắn là Trương Đại Thiệu đã giở trò nhưng cô nghĩ nát óc vẫn không hiểu được là hắn đã làm như thế nào thôi.

- Thanh Thanh, giới thiệu về anh chàng đẹp trai này đi.

Mắt Tô Tâm Lam sáng long lanh, kéo tay Liễu Thanh Thanh, nhìn Trương Đại Thiệu một cách ngưỡng mộ.

Từ xưa đến nay có một chân lý là một người con gái đẹp thì sẽ có một người bạn gái đẹp, điều này đến nay vẫn còn rất chính xác.

Tô Tâm Lam vui vẻ cười, phong thái rất nhã nhặn, lịch sử, mặc một bộ đầm giản dị, lại đi cùng với Liễu Thanh Thanh nên khiến tất cả mọi người phải ngoái nhìn.

Liễu Thanh Thanh thấy cô bạn của mình ngưỡng mộ Trương Đại Thiệu thì rất thất vọng và nói:

- Tâm Lam, cậu đừng để vẻ bề ngoài của người này đánh lừa, nói cho cậu biết hắn chính là một con sói đội lốt cừu, là một tên đại lưu manh.

Tô Tâm Lam hơi hoảng sợ, mở to mắt hỏi lại:

- Thật ư?

Liễu Thanh Thanh nghiêm túc gật đầu, Trương Đại Thiệu bắt đắc dĩ bị người ta khinh thường nên không biết phải giải thích như thế nào.

- Ô kìa Thanh Thanh, sao cậu lại đùa như vậy chứ?

Tô Tâm Lam cũng không tin tưởng Liễu Thanh Thanh, cô tự mình chủ động đưa tay về phía Trương Đại Thiệu chào hỏi.

- Anh chàng đẹp trai, tôi tên là Tô Tâm Lam, còn anh?

Tự nhiên có món hỏi nên Trương Đại Thiệu tất nhiên là không khách khí mà đưa tay ra cầm lấy bàn tay mềm mại, trắng mịn của Tô Tâm Lam, nói:

- Chào người đẹp, tôi tên là Trương Thiên.

Nghe vậy Tô Tâm Lam đỏ mặt.

- Trương Thiên đẹp trai, gặp nhau xem như là có duyên, chúng ta lại là bạn với Liễu Thanh Thanh chỉ bằng để lại số điện thoại để tiện liên lạc đi.

Trương Đại Thiệu nghe vậy liền lấy điện thoại của mình ra.

Liễu Thanh Thanh thấy cô bạn của mình sắp rơi vào tay giặc nên liền thờ dãi.

- Trương Thiên đẹp trai, vừa rồi anh đã làm như thế nào mà khiến bà béo kia nhận tội vậy?

Vừa nói được hai câu thì Tô Tâm Lam liền đi vào chủ đề chính, Liễu Thanh Thanh nghe vậy cũng vênh tai lên lắng nghe.

Trương Đại Thiều cười xòa.

- À, có thể là do phẩm chất của tôi quá tốt thôi mà.

Nghe vậy hai cô gái nhất thời nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ, nhưng cũng là người hiểu chuyện nên không hỏi nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phát hiện ra Cữu lê hồ

Sau đó hắn cùng với Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam đi dạo một vòng chợ hoa.

Trương Đại Thiều mặc dù cố gắng tìm hiểu một vài loại cây nhưng chất lượng quá kém, mặc dù những loại cây đó cũng có chút tâm linh nhưng so với hắn lúc này thì không có tác dụng.

- Linh khí ở trái đất quá loãng, cả linh lực của thực vật cũng ít đến đáng thương, muốn tăng tu vi đúng là quá khó mà.

Trương Đại Thiều liên tục thở dài, lắc đầu ngao ngán.

- Trước kia tôi khinh thường cách tu luyện dẫn linh quán thể này nhưng bây giờ tôi đang rất cần nó, nếu có cách để thu thập linh khí trong thiên địa để tôi tu luyện thì chắc chắn sẽ thành công hơn rất nhiều.

Dạo một vòng chợ hoa chỉ nhận lại sự thất vọng. Trương Đại Thiều đặt hết hy vọng vào những món đồ cổ xưa đang có trên thị trường.

- Mặc dù không có pháp bảo giúp tôi thu thập được linh khí thiên địa nhưng có được pháp bảo phòng thân cũng tốt rồi, ông trời, ngàn vạn lần đừng làm tôi thất vọng thêm lần nào nữa.

Trương Đại Thiều nôn nóng muốn đi xem chợ đồ cổ nên mở miệng tạm biệt.

Liễu Thanh Thanh vốn định đi dạo thêm ở chợ hoa nhưng Tô Tâm Lam lại phẫn khởi nói:

- Trùng hợp quá, bọn em cũng định đi đến chợ đồ cổ, hay là cùng đi đi.

Liễu Thanh Thanh tỏ vẻ ngán ngẩm, không nói lời nào.

Vậy là Trương Đại Thiều lại dắt tay hai cô gái đi đến chợ đồ cổ xem thử có tìm được món pháp bảo nào hay không.

Tuy nhiên điều khiến cho Trương Đại Thiều đau đầu chính là hình như ở chợ đồ cổ cũng không có nhiều thứ giá trị. Một số người dân ở đây cũng có vận lớn nhưng đa số là hàng giả, không phải thứ Trương Đại Thiều cần.

- Ôi, cái lắc tay đẹp quá!

Lúc ba người đi qua một quầy hàng thì bỗng nhiên mắt Tô Tâm Lam sáng rỡ lên, cầm lấy một cái vòng màu vàng có phong cách cổ xưa ngấm ngấm.

- Cô gái đúng là có con mắt tốt đấy.

Chủ quán là người đàn ông hơn 50 tuổi, mặc bộ đồ giống như thầy thuốc Lỗ Tấn thời xưa, đeo mắt kính, có vẻ không phải là người bình thường.

- Đây là vòng ngọc khai quật từ thời nhà Thanh, hàng thật đấy. Một món hàng đẹp và quý giá như vậy rất xứng với người có khí chất xinh đẹp và cao quý như cô.

Mặc dù biết ông chủ này gặp ai cũng nói như vậy nhưng con gái ai cũng bị những lời này tác động, vừa nghe có người khen mình xinh đẹp thì chỉ số thông minh liền giảm xuống mấy bậc.

Tô Tâm Lam nghe ông chủ nói vậy liền vui vẻ đeo vào tay và ngấm ngấm.

Hỏi giá thì ông chủ không nói gì mà đưa năm ngón tay ra trước mặt Tô Tâm Lam.

Tô Tâm Lam dè dặt hỏi:

- 50 ngàn à?

Liễu Thanh Thanh và Trương Đại Thiệu cùng ông chủ nghe vậy thì run rẩy chân tay, thiếu chút nữa là ngã quỵ trên mặt đất.

Ông chủ lau mồ hôi trên trán, nuốt một ngụm nước miếng rồi nói.

- Giá gốc vốn là 50 ngàn nhưng hiện tại quán đang có ưu đãi nên tôi ấn giá đặc biệt cho cô là 5 nghìn.

Tô Tâm Lam cũng không rành về mấy vấn đề này nên không mặc cả gì mà liền lấy tiền ra trả.

Trương Đại Thiệu đứng một bên nghiêng rằng chịu đựng, hần tỉnh thông ma đồng thuật nên vừa nhìn thấy lão già kia chảy nước miếng là ngay lập tức đọc được ý đồ của lão. Bỏ ra năm ngàn để mua cái vòng ngọc bích của Đồng Quý phi cũng được sao?

Tuy nhiên lúc này Tô Tâm Lam lại rất thích nên liền bỏ ra 5000. Tô Tâm Lam quả là có chí khí à.

Đang ngao ngán thờ dài thì Trương Đại Thiệu vô tình nhìn lướt qua và bỗng nhiên mắt sáng lên, cả người ngơ ngẩn, suýt nữa kêu lên thành tiếng, hưng phấn đến cực điểm. Hần nhìn thấy quầy hàng bên cạnh có một cái lư đồng để dưới đất.

Cái lư đồng kia lớn bằng bàn tay, bên ngoài dính đầy bụi, bị hư hại đến thảm thương, mặc dù là ở chợ đồ cổ nhưng nó có vẻ không có giá trị mấy.

Lão chủ kia cũng không cho rằng nó là thứ đồ tốt nếu không thì đã không vứt nó lung tung như vậy.

Trong lòng Trương Đại Thiệu thầm kêu lên:

- Cừu lê hồ, chính là Cừu lê hồ có thể luyện được vạn vật, kiếm được món hời rồi.

Ở Tu Chân Giới thì Cừu lê hồ này cũng là một pháp khí rất đặc biệt, công hiệu cực kì cường đại, tương truyền năm đó Nữ Oa đã dùng pháp bảo này luyện đá và trời.

Tuy nhiên chuyện kia cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, Cừu lê hồ có thể không luyện được hết vạn vật nhưng có thể luyện được trăm vật, ngàn vật. Luyện đan, luyện khí đều cần dùng đến pháp bảo này. Có nó thì cũng sẽ có được đan dược và pháp bảo tiên khí.

- Nhất định phải có được Cừu lê hồ này.

Trương Đại Thiệu trầm hạ quyết tâm.

- Tâm Lam, cất tiền đi.

Giọng nói của Liễu Thanh Thanh cắt ngang dòng suy nghĩ của Trương Đại Thiệu, hóa ra là cô không thể chịu được khi nhìn thấy Tô Tâm Lam đưa tiền ra, ngay cả nhận thức về những con số cũng không có, còn bị lão chủ kia dụ dỗ nữa chứ.

Cô nhìn lão chủ tiệm kia và hừ một tiếng.

- Ông chủ, ông có nói quá không vậy, cái vòng tay cũ nát như vậy mà ông cũng có thể mở miệng hét giá 5000 sao

Lão chủ sốt ruột, trong lòng hy vọng Liễu Thanh Thanh cũng là người đàn độn nên phun một bãi nước miếng và nói:

- Cô gái, đây chính là vòng tay của Đồng Quý phi đeo...

- Ông chủ, đây không phải là lần đầu tôi đến chợ đồ cổ nên ông đừng lừa đảo, nơi này của ông cũng là một cửa hàng, nếu không có thành ý thì cùng lắm là chúng tôi không mua nữa.

Liễu Thanh Thanh cứng rắn nói.

Lão chủ thấy không lừa được Liễu Thanh Thanh nên cảm thấy rất ức chế, tuy nhiên lão cũng là một tên cáo già, không trả lời Liễu Thanh Thanh mà hỏi ngược lại:

- Vậy cô thấy bao nhiêu tiền thì là hợp lý?

- Ồ.....

Lúc này Liễu Thanh Thanh cũng bối rối, chần chừ, tính toán xem có nên bỏ ra 4000 hay không.

- Hai mươi đồng.

Liễu Thanh Thanh còn chưa kịp mở miệng thì Trương Đại Thiệu đứng bên cạnh liền lên tiếng.

20 đồng? Câu nói này của Trương Đại Thiệu suýt làm cho những người ở đây té ngửa, 5000 đồng mà hắn giảm xuống còn 20 đồng.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu vẫn chưa dừng ở đó, chuyện hay còn ở sau, hắn tiếp tục nói:

- Món đồ này của ông vẫn chưa đến 20 đồng, 20 đồng vẫn còn cao lắm, với 20 đồng hãy tặng thêm một món đồ nữa.

Nói xong Trương Đại Thiệu quét mắt trên gian hàng, cuối cùng giả vờ thuận tay lấy Cửu lê hồ lên và nói:

- Quà tặng chính là nó, ông có bán không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trương Đại Thiệu bị tấn công

Lời Trương Đại Thiệu nói làm cho khoe miệng của lão chủ kia giật giật, lão nhìn Trương Đại Thiệu với con mắt thù hận, trong lòng giận dữ thầm mắng: Thằng nhóc này ở đâu ra vậy, chẳng lẽ là người trong nghề sao?

- Nói đi, rốt cuộc có bán hay không, không bán chúng tôi đi đây.

Trương Đại Thiệu tin tưởng là lão già đó sẽ bán nên kiếm chuyện gây sự một chút, rồi mới nói chuyện bán buôn vì ở khu phố này nhà nào cũng là tiểu thương.

Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam nhất thời quay đầu lại kinh ngạc nhìn Trương Đại Thiệu, một người đàn ông lại đi giảm giá nhiều như vậy đúng là khác lạ nhưng chuyện này là làm càn rồi.

Tuy nhiên, điều mà các cô không ngờ đến chính là lão chủ kia lại khề cán môi, khổ sở nói:

- Cậu bé à, 20 đồng thật sự là quá ít, tôi không thể kiếm lời được, như vậy đi, 50 đồng, không thể ít hơn đâu.

- 50 đồng?

Tô Tâm Lam trừng mắt, cảm giác bị lừa nên tức giận sắc giọng:

- Ông chủ, chỉ có 50 đồng tại sao ông lại bán cho tôi giá 50 ngàn? Ông cũng tốt bụng ghê nhỉ?

Lão chủ kia run run, lúc này có chút ngượng ngùng.

- 20.

- 20 đúng là quá ít, hay là tôi nhường một bước, 30 là giá chốt rồi đó anh bạn à.

Trương Đại Thiệu nghe vậy liền đứng dậy, giả bộ xoay người, lão chủ thấy thế thì liền "đầu hàng", vội vàng kêu to:

- Này này này, đợi đã, thôi thì lấy đi này.

Bị đối phó như vậy khiến lão đau xót không thôi, 50 ngàn liền biến thành 20 đồng, lão cảm thấy không cam lòng.

Vòng tay đã đeo vào tay của Tô Tâm Lam, cả cái "tặng phẩm" kia cũng bị Trương Đại Thiệu cầm đi.

Thấy Trương Đại Thiệu gây khó dễ để lấy một món đồ quý giá nên Liễu Thanh Thanh không chịu được bèn lên tiếng ché nhạo:

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là tặng phẩm của Tâm Lam khi mua cái vòng ngọc kia mà, món đồ đó là của Tâm Lam.

Trương Đại Thiệu cũng thấy trên danh nghĩa nó cũng không phải của mình nên hắn mặt dày nói với Liễu Thanh Thanh:

- Đa tạ cô đã nhắc nhở.

Sau đó mặt càng dày hơn nói với Tô Tâm Lam:

- Tâm Lam à, cô xem, vốn dĩ cô sẽ mất 5 ngàn nhưng tôi vừa mở miệng là cô liền bớt được 4 ngàn 800 đồng, tôi lập công lớn cho cô như vậy thì món đồ nhỏ bé này tặng cho tôi cũng được mà, đúng không?

Tò Tầm Lam hứng chí gật đầu:

- Đại Thiếu đẹp trai, nếu anh thích thì nó là của anh đấy.

Liều Thanh Thanh quay đầu đi:

- Không biết xấu hổ.

Cứ như vậy đi dạo chợ đồ cổ cùng hai cô gái xinh đẹp, sau đó Trương Đại Thiếu tách ra tự mình tìm đường ra về.

- Im lặng, ngoan ngoãn đi theo tao, nếu không tao đâm chết mày.

Vừa mới ra khỏi chợ thì bỗng nhiên từ phía sau có một con dao lạnh lẽo kề sát vào lưng của hắn.

Trương Đại Thiếu đã phát hiện từ sớm là có người theo dõi hắn nhưng chẳng qua là lúc ấy có hai cô gái đi cùng, không muốn làm các cô sợ hãi nên mới không làm ầm lên thôi.

Vậy nên lúc này hắn bình tĩnh mỉm cười, ngoan ngoãn đi theo người kia, đi về con đường phía trước.

Cuối cùng Trương Đại Thiếu bị đưa đến một nhà xường bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố.

- Đúng là một nơi rất thích hợp cho việc giết người cướp của.

Trương Đại Thiếu ngẩng đầu lên quan sát xung quanh và ngậm gật đầu.

Hắn đảo mắt qua thì phát hiện có ba cái xe đậu trong xường và sáu người nằm vùng ở đây, trên mặt đất có sẵn dao, côn,...xem ra sắp có một bữa đại tiệc Hồng Môn Yến đây.

- Đi vào.

Sau khi vào nhà xường thì người kia hung hăng đẩy Trương Đại Thiếu đến trước mặt sáu người đang đứng chờ sẵn.

Sáu người đó có một người xăm hình rồng cánh tay, đứng dựa vào xe, còn năm tên kia thì cung kính đứng bên một người khác, gã kia chính là Chu ca, đúng là rất bất ngờ.

Thấy Chu ca đứng đó thì trong nháy mắt Trương Đại Thiếu đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- Các người muốn làm gì?

Trương Đại Thiếu cũng là kẻ to gan lớn mật nên không tỏ ra sợ hãi, hơn nữa lại điềm tĩnh nhìn chằm chằm vào tên đại ca kia hỏi.

Người bình thường nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ sợ hãi, thận trọng, tên xăm rồng kia thấy Trương Đại Thiếu mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng không chút sợ hãi thì không khỏi gật đầu:

- Còn trẻ mà đã can đảm đến mức này đúng là rất đáng khen à.

- Quá khen rồi.

Trương Đại Thiếu hờ hững đáp.

Tên xăm hình con rồng kia vốn đang tán thưởng Trương Đại Thiếu thì ngay lúc này thấy hắn không tôn trọng mình nên sắc mặt trở nên khó coi:

- Mày có muốn biết tại sao tao lại mời mày đến đây không?

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo, tôi nghe không hiểu.

Trương Đại Thiếu khề cau mày, lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, hắn thấy bức mình vì bị quẩn vào nhiều rắc rối như vậy.

Tên đó không tỏ ra bình tĩnh nữa mà lộ rõ vẻ tức giận, trừng mắt, tức giận.

Lão đại mà nổi giận thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, Chu ca đang đứng một bên nghe vậy liền lao lên trước tát thẳng vào mặt Trương Đại Thiếu rồi mắng một câu:

- Ranh con, mày có biết là đang nói chuyện với ai không hả?

Trương Đại Thiếu không nói lời nào mà chỉ nhếch mép cười khinh thường, rồi từ bàn tay hắn cũng vang lên một tiếng "bốp".

Âm thanh từ cái bạt tai ấy vang lên trong nhà xưởng yên tĩnh nên có phần chói tai.

Ngay sau đó thân thể to lớn của Chu ca bay lên cao rồi một tiếng ầm vang lên đánh vỡ mặt kính của xe ô tô, tấm kính nứt ra nhìn giống như mạng nhện.

Mặt đất dưới chân cũng bị rung lên khiến mọi người hoảng sợ, trong lúc nhất thời không khí trong nhà xưởng trở nên yên tĩnh đến cực điểm.

Mọi người đều tròn tròn mắt nhìn Trương Đại Thiệu mà nói không nên lời. Họ không thể ngờ rằng một Trương Đại Thiệu thoát nhìn qua có vẻ yếu đuối mà lại lợi hại như vậy, một cái tát có thể khiến người ta bay văng đi.

Tất cả đều ngẩng người ra, bình thường cũng thấy nhiều người bị ăn tát nhưng chưa thấy ai có thể một tát mà hạ được người khác cả. Muốn làm được như hán phải dùng rất nhiều sức ả, chẳng lẽ thanh niên trước mặt này đã tập luyện từ nhỏ sao?

- Đừng có đe dọa tao.

Trương Đại Thiệu lúc này vỗ vỗ hai tay vào nhau giống như mà mới phát tay chụp một con ruồi vậy.

- Bằng không bốn thiếu gia sẽ bóp chết mày.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngọn nguồn mọi chuyện

Chu ca khó khăn đứng dậy, sờ vào khoe miệng đang bị chảy máu, cả người hần run lên vì tức giận, tròng mắt, rống to lên:

- Mẹ nó, dám đánh tao.

Gào thét xong hần thuận tay cầm một cây côn trên mặt đất xông lên phía Trương Đại Thiệu, tuy nhiên còn chưa kịp tiếp cận Trương Đại Thiệu thì hần lại bị đá bay đi.

Mọi người không hề do dự mà đồng loạt cầm vũ khí xông lên.

Trương Đại Thiệu nhẹ giọng nói:

- Đã lâu không được hoạt động gân cốt rồi.

Nói xong hần phóng tới đám người kia, chỉ nghe vài âm thanh leng keng và tiếng kêu la thảm thiết, ngoại trừ tên xăm mình và Trương Đại Thiệu thì trong nhà xưởng không có người thứ ba đứng vững.

- Ai du.

Tất cả người của tên xăm hình rồng đều đang nằm sấp trên mặt đất.

Tên xăm rồng giật mình, mắt mở to, thảo nào tâm phúc của mình lại bị Trương Đại Thiệu dạy dỗ, hóa ra thân thủ của tên này quá tốt, nhưng hần còn trẻ như vậy thì sao có thể luyện được đến mức này?

Tuy nhiên hần không quá sợ hãi mà liền lấy từ ra từ thắt lưng một khẩu súng, mày có thể đánh thắng, nhưng liệu có thắng nổi súng không? Hần tin là mình có thể nắm được cục diện trong tay.

- Tiểu tử, thân thủ mày không tồi, tao thích những người có bản lĩnh, nhất là những người trẻ.

Tên xăm mình trầm giọng nói, Trương Đại Thiệu còn trẻ mà có tài năng và sự dũng cảm như vậy, những lời này hần nói ra là sự thật.

Trương Đại Thiệu không nói gì, hần biết chuyện mà tên xăm mình đang nói đến.

Quả nhiên, tên xăm mình mở miệng hỏi thẳng:

- Tiểu tử, có phải mày xử lý người của tao không?

Tên xăm mình phái người đi bắt Liễu Thanh Thanh, kết quả là thất bại, về nhà còn bị bồng.

Theo dõi trên camera thì đúng là do Trương Đại Thiệu phá hoại vậy nên hần chính là người đáng nghi nhất, vậy nên tên xăm mình liền bắt Trương Đại Thiệu đến đây.

- Chuyện này ai là chủ mưu?

Trương Đại Thiệu cũng nghi ngờ nên hỏi lại:

- Tại sao lại muốn bắt cô giáo kia?

Mặc dù là một câu hỏi tuy nhiên đó cũng là một cách thừa nhận.

Tên xãm mình mặt không biến sắc, quát:

- Quả nhiên là mày.

Trương Đại Thiệu vẫn đứng đung, thân nhiên trả lời:

- Mày còn chưa trả lời câu hỏi của tao.

- Không biết xấu hổ.

Tên xãm mình cuối cùng không kiên nhẫn được nên chìa súng vào đầu Trương Đại Thiệu, quát:

- Nếu mày nghĩ có thể đánh bại tao thì mày sai rồi, bây giờ cho dù mày trẻ hay thân thủ lợi hại thì có thể lợi hại hơn viên đạn này được không?

Trương Đại Thiệu vốn không xem tên kia ra gì nên lạnh lùng nói:

- Tao cảnh cáo mày, đừng dùng thứ kia chĩa vào đầu người khác, nếu không tao sẽ khiến mày hối hận đấy.

- Ha ha, tiểu tử, mày vẫn còn ngông cuồng à?

Văn Long ca (tên xãm mình) cười lớn:

- Có tin là tao sẽ để lại trên đầu mày một lỗ thủng mà không có máu chảy ra không? Tao sẽ cho mày biết thế nào là trời cao đất rộng.

Nói xong hắn nhẹ răng cười, nhắm vào đầu Trương Đại Thiệu nổ súng.

Ai ngờ trong nháy mắt thì cơ thể của Trương Đại Thiệu liền biến thành tàn ảnh, nhanh đến nỗi phát súng của Văn Long ca bắn trúng vào nền nhà.

- Mày, mày có thể thoát khỏi viên đạn sao?

Văn Long ca cực kì kinh hãi, tốc độ viên đạn đến mắt thường còn không nhìn thấy mà người này lại né được, hắn là người sao?

Mấy người đang nằm trên mặt đất thấy vậy cũng liên tục run rẩy, trong lòng vô cùng ân hận, nếu sớm biết bị người này đánh mình thế thảm như vậy thì có cho bọn họ 10 ngàn lá gan cũng không dám liều chết xông lên.

- Tao không tin là mày có thể né được viên đạn, nhất định là do trùng hợp.

Văn Long ca sợ hãi rống to lên, liên tục nổ súng về hướng Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu đứng trước mặt Văn Long ca dễ dàng lách mình né tránh, tất cả những viên đạn bắn ra đều không chạm được vào hắn.

- Mày, mày không được lại đây.

Ngay lúc Văn Long ca thấy hắn đều bắn hụt thì sợ hãi, người trước mặt này rất kinh khủng.

Trương Đại Thiệu bước từng bước về phía Văn Long ca, còn Văn Long ca thì chỉ lui lại vài bước đã đụng phải cái xe nên lúc này trở nên tuyệt vọng.

Đẩy Văn Long ca đến bước cuối nhưng Trương Đại Thiệu vẫn không nói chuyện, mà tóm lấy cổ áo hắn khiến hắn kinh hãi tè cả ra quần, rống lên:

- Đừng, đừng giết tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết hết.

- Nói.

Trương Đại Thiệu trừng mắt.

Văn Long ca theo bản năng run cầm cập lập tức ngoan ngoãn kể kết mọi chuyện cho Trương Đại Thiệu.

Hóa ra là do Tam công tử Tứ Thiệu ở Tỉnh Hải nhìn trúng Liễu Thanh Thanh.

Công tử Tử Thiệu này là con của phó thị trưởng thành phố Tỉnh Hải nên ý vào quyền thế của cha mình mà làm rất nhiều chuyện ác, hắn không thích gì mà chỉ thích gái, không biết bao nhiêu cô gái đã bị hắn hại.

Trong một lần vô tình Tử Thiệu gặp được Liễu Thanh Thanh thì liền nổi máu thú tính muốn bắt Liễu Thanh Thanh lên giường, nếu không đụng phải Trương Đại Thiệu thì chắc chắn Liễu Thanh Thanh đã bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đối tượng chưa xác định

Hỏi rõ mọi chuyện rồi thì Trương Đại Thiệu để lại đám người Văn Long ca và bỏ đi.

Không cần nói thì cũng biết bọn người kia đã giúp Tử Thiệu làm không ít những chuyện ác, chết cũng chưa hết tội nhưng dù sao thì trước kia ở Tu Chân giới với việc giết người mà nói chỉ như giết chó mà thôi, vậy nên với bọn này chỉ cần đánh một trận là được, tránh rước thêm phiền toái.

- Trương Thiên về rồi à?

Vừa mới về lại phòng bảo vệ thì Bao Đại Hải nhiệt tình chào hỏi, giống như lui tới hàng ngày, dè dặt từng tí một.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu được Bao Đại Hải không bình thường, ẩn bên trong vẻ tươi cười ấy là một âm mưu kèm theo một chút căng thẳng.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu cũng không sợ hãi, biết Bao Đại Hải sớm muộn gì cũng đối phó với mình nên hắn đã có sẵn những tính toán trong người.

Nhìn Bao Đại Hải khiến Trương Đại Thiệu phải nhếch mép cười, nếu lão già này biết điều thì hắn không ngại mà bỏ qua cho Bao Đại Hải một lần, tuy nhiên nếu Bao Đại Hải dám trêu chọc hắn thì đừng trách hắn vô tình.

Quả nhiên chưa đến 5 phút thì có một đám cảnh sát xông vào cửa lớn phòng bảo vệ, Bao Đại Hải "há hốc mồm" vội vàng chạy lên hỏi:

- Các vị cảnh sát đến đây có chuyện gì?

Gã cảnh sát có đôi mắt vô hồn, mặt mũi, rõ ràng là do quan hệ tình dục quá nhiều, gã cảnh sát đó và Bao Đại Hải nhanh chóng liếc nhìn nhau rồi sau đó lớn tiếng nói:

- Mọi người hãy thành thật đưa giấy tờ tùy thân ra để chúng tôi kiểm tra trước khi bị ép buộc.

Hôm nay tâm trạng Lưu Ba rất tốt vì có người cho hắn 200 ngàn để chống lại bọn tội phạm, làm việc này có thể giúp Lưu Ba xây dựng được hình tượng tốt là người làm việc vì dân, lại vừa kiếm được tiền thì đại gì mà không làm.

Vậy nên Lưu Ba không nói lời nào mà hùng hổ dẫn người đến rất nhanh.

Tất cả các nhân viên bảo vệ đều biết chuyện gì đang xảy ra nên không quá hoảng sợ mà đều liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu rồi ngoan ngoãn giao giấy tờ ra.

Trương Đại Thiệu dạo qua dạo lại trước mặt Bao Đại Hải, không hề vội vàng, hắn vỗ vỗ bả vai Bao Đại Hải rồi nói một cách đầy ẩn ý:

- Chủ nhiệm Bao, đây là cơ hội cuối cùng của anh, nếu bây giờ anh thu tay lại vẫn còn kịp đấy.

Bao Đại Hải rung mình, trầm nghĩ tại sao tên tiểu tử này lại biết là do hắn sắp xếp?

Tuy nhiên nghĩ đến cảnh mình bị đổ máu và tất nhiên là Trương Đại Thiệu sẽ dạy cho mình một bài học thì có chút lo lắng nên cười xòa rồi nói:

- Trương Thiên, cậu đang nói gì vậy, tôi không hiểu gì cả, để cho cảnh sát họ kiểm tra trước đi, có gì rồi nói sau.

Nói xong, Bao Đại Hải quay lại về mặt nịnh bợ, hỏi:

- Cảnh sát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Ba liếc nhìn Trương Đại Thiệu với ánh mắt không mấy thiện cảm, quang minh chính đại nói:

- Tôi nhận được một lời tố cáo là ở nơi này có che giấu tội phạm buôn bán thuốc heroin, vậy nên tôi muốn kiểm tra triệt để, hy vọng mọi người hợp tác để tránh xuất hiện những chuyện khó chịu.

Trương Đại Thiệu nghe vậy thì hít một hơi, lạnh lùng nhìn lướt qua Bao Đại Hải, hóa ra tên này muốn hại chết mình mà.

- Lục soát cho tôi.

Lưu Ba vừa ra lệnh thì có 5, 6 gã cảnh sát nhanh chóng vọt lên chui vào trong phòng bảo vệ nhỏ hẹp, tiến hành lục soát.

- Ở trong này.

Không bao lâu sau có một cảnh sát trong phòng ngủ kêu lên.

Lưu Ba vừa nghe xong thì cấp tốc chạy vào phòng ngủ, thấy bên dưới đệm ngủ của Trương Đại Thiệu là một gói gì đó màu trắng, đó là cái gì thì không cần nói cũng biết.

- Các người quả nhiên là có giấu ma túy.

Lưu Ba chỉ vào số ma túy trên giường, vô cùng oai phong:

- Mang tất cả đi.

- Cảnh sát, oan uổng quá. Thứ này không phải tôi giấu, ông dựa vào cái gì mà đưa chúng tôi đi?

Bao Đại Hải vừa nghe vậy thì lớn tiếng phản kháng giống như là bị oan khuất ghê gớm lắm.

Những bảo vệ khác ở phòng bảo vệ cũng hùa theo Bao Đại Hải không ngừng la hét.

- Các người tàng trữ ma túy nên tất cả đều thuộc diện tình nghi, hãy bớt nói nhảm lại, mang đi.

Lưu Ba ra lệnh.

- Cảnh sát, ông không thể mang chúng tôi đi, tôi biết ai là người giấu ma túy.

Khi đứng trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì Bao Đại Hải dừng cảm đứng ra hét lớn.

Lưu Ba vung tay lên để ngăn việc đưa mọi người đi, hỏi:

- Là ai.

- Là hần.

Bao Đại Hải chỉ ngón tay về phía Trương Đại Thiệu, trong mắt lóe lên sự căm hận.

- Người này từ lúc đến đây làm bảo vệ thì chiếm mất phòng ngủ, ngoài hần ra thì không ai ra vào đó cả. Tôi còn thấy hần lén lút giấu cái gì đó trên đầu giường, lúc ấy không để ý, ai ngờ lại là ma túy. Nếu sớm biết thì chắc chắn là tôi đã tố cáo hần rồi.

- Đúng, chính là hần. Tôi cũng thấy hần không được bình thường.

- Đúng vậy, tôi cũng từng nhìn thấy hần làm những việc không bình thường.

Bao Đại Hải mở lời thì các nhân viên bảo vệ đều đồng lòng nói theo hần, tất cả đều hướng về Trương Đại Thiệu và vu án cho hần, mọi chuyện nhanh chóng được làm rõ ràng.

Lưu Ba lấy ra một cái còng số 8, đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, tỏ vẻ trêu tức, thích thú:

- Theo chúng tôi một chuyến nào.

Trương Đại Thiệu bình tĩnh chỉ vào Bao Đại Hải, trầm giọng nói:

- Cảnh sát, ông dẫn tôi đi thì bọn người kia sẽ ra sao?

Lưu Ba nghe vậy thì cười ha ha:

- Bọn họ có công tố cáo, là công dân mẫu mực của thành phố Tĩnh Hải, tôi sẽ về xin với cấp trên khen thưởng bọn họ, khen thưởng vì đã dũng cảm phối hợp với cảnh sát bắt tội phạm.

Nói tới đây Lưu Ba và Bao Đại Hải liếc mắt nhìn nhau, tỏ vẻ đắc ý.

Bao Đại Hải rốt cuộc không nhịn được nên bật cười ha ha, cười một cách sung sướng, sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khí phách mạnh mẽ

- Các người làm vậy mà là cảnh sát à? Khoác trên mình bộ cảnh phục mà lại làm cái chuyện bi ối, hèn hạ.

Trương Đại Thiệu tức giận chỉ thẳng vào mặt Lư Ba chửi ầm lên:

- Cầm tiền thuế của nhân dân để rồi làm mấy trò rác rưởi này à?

Trương Đại Thiệu tức giận mắng Lư Ba một trận khiến mọi người choáng váng, sững sờ, ngây người ra. Bọn họ ghen ghét trở mắt nhìn Trương Đại Thiệu, không thể tin được là tên tiểu tử này lại dám nhục mạ cảnh sát.

Lư Ba bị mắng cũng trở nên hồ đồ, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, tức giận la làng lên giống như là muốn ăn thịt người vậy:

- Phán, phán rồi, lại dám mắng ông này à, muốn gì đây?

Bao Đại Hải sau khi ngăn người ra thì cũng cười sung sướng, hai mắt nhắm tít lại thành một đường thẳng tắp:

- Trương Thiên ơi là Trương Thiên, đây là điếc không sợ súng, vốn đang lo là một gậy không đánh chết được mày, bây giờ thì tốt rồi, đắc tội với anh Ba là mày chết chắc rồi.

- Tao không chỉ chửi mà còn đánh chết mày.

Mắt Trương Đại Thiệu đỏ bừng lên, mặc dù hắn không phải là người ở thế giới này nhưng trái tim chính trực thì không bao giờ mất đi được.

Vậy nên hắn liền vào trong giường cầm gói thuốc phiện kia lên đập cái bốp vào mặt Lư Ba.

Lực tay của Trương Đại Thiệu rất mạnh nên số ma túy liền bị vỡ nát ra và rơi trên mặt, trên người Lư Ba khiến hắn ho sặc sụa.

Mọi người đều hóa đá, kinh hãi, không kiêng nể gì ai mà dám đánh cảnh sát, rốt cuộc tên này là ai?

Bao Đại Hải toát mồ hôi lạnh, trên mặt không còn vẻ kiêu ngạo nữa, bây giờ hắn mơ hồ cảm nhận được sự sợ hãi và hối hận, chẳng lẽ thằng nhóc nhìn có vẻ vô hại này lại là người mà hắn không thể trêu vào sao?

Ngẫm lại lời nói của Trương Đại Thiệu lúc trước kêu hắn thu tay lại mà hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, cả người run lên.

Sau một lúc sững sờ thì nhóm cảnh sát mới có phản ứng, đồng loạt rút súng ra chĩa vào Trương Đại Thiệu và la lên:

- Mau dừng tay nếu không sẽ nổ súng.

Trương Đại Thiệu căn bản là không thèm nghe mà tiếp tục nhét cái túi ma túy vào miệng của Lư Ba.

- Mày dám đánh tao! Đại diện cho nhân dân tao bắn chết....

- Bốp!

Không bao lâu sau thì miệng Lư Ba đã bị chảy máu.

Mọi người đều toát mồ hôi, bọn họ tuyệt đối không thể ngờ được là với một kẻ hại người vô cùng đơn giản mà lại gặp phải một kẻ điên như vậy.

- Dừng tay, tôi sẽ nổ súng đây.

Một cảnh sát có vẻ nóng ruột nên cắn răng và khễ chạm vào cò súng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, giống như là Trương Đại Thiệu có mắt được gắn sau lưng, đá một phát ra sau làm rơi khẩu súng xuống đất.

Tiếp theo Trương Đại Thiệu đá liên tục vào mấy cảnh sát còn lại và dẫn Lư Ba đi ra hướng quốc lộ.

- Mày, mày thả tao ra.

Luru Ba hoảng sợ, bị Trương Đại Thiệu đánh vào ý chí và sự can đảm nên cuối cùng Luru Ba không còn dám về cao ngạo, bệ vệ như lúc trước nữa.

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu cười lạnh lùng, rồi buông Luru Ba ra, sau đó hất đuôi tay, mơ hồ đẩy về phía trước một đạo thiên địa linh khí.

- Này, chuyện này là sao? Chân của tôi sao lại không nghe theo tôi vậy?

Luru Ba bỗng nhiên phát hiện ra mình không khống chế được cơ thể của mình nữa, hất đi nhanh như thổi đưa đến giữa đường cái.

Chuyện này khiến hấn sợ đến vãi ra quần, cố gắng tìm cách để dừng lại nhưng bất luận như thế nào cũng không thể dừng lại được.

Dần dần hấn cũng đã đứng giữa đường, một chiếc xe chạy với tốc độ cao xẹt qua trước mặt, chân Luru Ba mềm nhũn ra.

- Đại ca, tôi cầu xin cậu tha cho tôi đi, tôi không dám, thật sự không dám.

Mặt Luru Ba không còn chút máu cầu xin tha thứ.

Nhưng Trương Đại Thiệu không để ý đến hấn, mặc dù chân Luru Ba đã mềm nhũn ra nhưng vẫn có thể đi về phía trước, vẫn đến đứng giữa lòng đường.

- Tin...Tin....

Những tiếng còi chói tai vang lên, một chiếc xe tải lớn đang lao đến khiến Luru Ba sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, phát hiện cơ thể mình đã bị bất động, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe tải đâm vào mình.

- Luru đội trưởng, nguy hiểm, mau quay lại.

Những cảnh sát lúc này bị Trương Đại Thiệu đá ngã cũng đã chạy ra, tất cả đều hoảng sợ, không hiểu vì sao Luru Ba lại muốn tự tử nên lo lắng gào lên.

Ngay lúc chiếc xe tải đâm vào Luru Ba thì đột nhiên hấn cảm nhận được có một nguồn sức mạnh túm lấy hấn, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hấn đột nhiên phát hiện ra là mình đã lui về phía sau.

Lúc lui về sau cả người Luru Ba đều không còn chút sức lực nào nữa, xụi lơ trên mặt đất, mềm nhũn ra.

Lúc này Luru Ba thực sự sợ, Trương Thiên không phải người mà là quỷ.

- Ông nói xem, nếu ông bị xe đâm chết thì liệu có liên quan gì đến tôi không? Hoặc là ông nhảy lầu tự sát thì có liên can gì đến tôi không?

Trương Đại Thiệu đi tới ngồi xổm trước mặt Luru Ba, mỉm cười.

- Tôi, tôi, tôi cầu xin cậu.....

Luru Ba run rẩy không nói nên lời.

Lúc này mặt Trương Đại Thiệu trở nên lạnh lùng, hỏi:

- Bây giờ ông đã biết ai là người giấu ma túy chưa?

Lúc này Luru Ba rất hận Bao Đại Hải, chỉ vì hấn mà Luru Ba suýt chút nữa đã mất mạng.

Luru Ba không một chút do dự hét lên:

- Áp giải cái tên mập kia về, ở trường học mà cũng dám giấu ma túy, không coi vương pháp ra gì nữa rồi.

Bao Đại Hải hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, hấn biết hấn tiêu rồi, chắc chắn sẽ bị Luru Ba dạy dỗ ra trò. Lúc này dù hấn có muốn hối hận cũng đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gian Hàng Bán Linh Đan

- Anh Trương, xin lỗi, là Bao chủ nhiệm muốn chúng tôi làm như vậy.

- Đúng, đúng, anh Trương, đều là chủ ý của lão già kia, anh là đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng tính toán với chúng tôi, sau này anh

chính là lão đại của bọn tôi.

Bao Đại Hải bị tóm đi rồi thì tất cả những bảo vệ vu oan cho Trương Đại Thiệu đều sợ hãi, rụt rè giải thích mọi chuyện.

Trương Đại Thiệu biết bọn họ là do Bao Đại Hải xúi giục nên cũng lười so đo, lặng lẽ đi khỏi phòng bảo vệ.

Những nhân viên an ninh này trước kia chắc chắn là từng nói xấu sau lưng Trương Đại Thiệu rất nhiều nhưng bây giờ thì tất cả lại thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc Trương Đại Thiệu còn ở đây bọn họ ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

- Rốt cuộc Trương Thiên là ai? Thật là đáng sợ à.

- Sau này bất luận là thế nào cũng không được đắc tội với Trương Thiên nữa.

Tất cả đều kinh hồn bạt vía nhìn bóng Trương Đại Thiệu đi xa dần, sau một hồi bàn tán thì bọn họ mới phát hiện ra là sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Thời gian này Trương Đại Thiệu muốn tìm một nơi để tu luyện đan dược và khôi phục thực lực với Cửu lê hồ, ở phòng bảo vệ thì không tiện cho lắm.

Hết một buổi chiều tìm kiếm khó khăn thì cuối cùng hắn cũng tìm được cho mình một nơi ưng ý, nơi này có không khí trong lành, yên tĩnh, linh khí cũng tương đối nhiều, nhược điểm duy nhất là ở đây khá tốn kém vì nó thuộc Tây Hồ.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu cũng không quá để ý đến chuyện này, chỉ cần luyện ra được đan dược thì chuyện kiếm tiền không thành vấn đề nữa.

Đóng cửa phòng lại, hắn cẩn thận đặt Cửu lê hồ lên giữa bàn, lúc này nó chỉ có kích cỡ bằng bàn tay mà thôi.

Trương Đại Thiệu lẩm nhẩm đọc thần chú, ném Cửu lê hồ vào không trung, trên không trung đột nhiên lóe sáng lên, Cửu lê hồ đã biến to lên gấp ba lần, mặt ngoài có ánh hào quang chuyển động, trôi nổi trước mặt hắn.

Dù là một bảo bối bản thủ trước đây nhưng chỉ cần gặp được người tu chân có linh khí trong cơ thể và kích hoạt nó thì lớp vỏ bảo phủ bên ngoài sẽ biến mất không còn lại chút dấu vết nào.

Nhỏ một cây bách hợp ngoài ban công cho vào trong Cửu lê hồ, sau đó Trương Đại Thiệu dùng ngón tay sử dụng thuật phóng hỏa để phóng lửa vào Cửu lê hồ, ngay lập tức bên trong Cửu lê hồ lửa cháy bùng lên dữ dội.

Rất nhanh, bách hợp hỏa tan trong Cửu lê hồ, mọi tinh hoa đều bay lên.

Lúc này Trương Đại Thiệu ngừng tay, đó chẳng qua chỉ là thí nghiệm thử thôi, hơn nữa chỉ có một gốc cây mà không luyện được thì còn gì nói đến luyện được đan dược.

Thí nghiệm đã chứng minh là có thể luyện được, khỏi phải nói là hắn vui sướng đến thế nào, hắn vội vàng lao xuống lầu hai, muốn đi đến chợ thuốc Đông y để mua ít dược liệu về luyện chế đan dược.

Đương nhiên là dược liệu ở địa cầu khi luyện đan dược sẽ có chất lượng không được tốt nhưng với thể chất của người ở đây thì như vậy là đủ rồi.

Vừa mới xuống cầu thang thì hắn đã nghe thấy một giọng nói vui mừng.

- Anh chàng đẹp trai, sao anh lại ở đây?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thì vô cùng ngạc nhiên, hóa ra là Tô Tâm Lam.

Lúc hắn thuê nơi này cũng đã tính thuê trọn tất cả các phòng nhưng chủ nhà lại nói là tầng 1 đã có người thuê trước rồi. Hắn không để ý lắm vì nghĩ rằng mình ở tầng hai tu luyện thì cũng không bị lộ bí mật.

Hắn thật không ngờ người thuê tầng 1 lại là Tô Tâm Lam.

- Tâm Lam, hóa ra cô là người thuê tầng 1 à, tôi thuê tầng 2, từ hôm nay chúng ta là hàng xóm rồi.

Trương Đại Thiệu cười chào Tô Tâm Lam rồi ra khỏi cửa.

Tô Tâm Lam cảm thấy rất tò mò, Liễu Thanh Thanh nói hắn chỉ là một bảo vệ, nhưng một bảo vệ lại có thể thuê phòng ở đây sao?

Mua được đủ dược liệu ở chợ thuốc Đông y rồi thì Trương Đại Thiệu về nhốt mình trong phòng, mất hơn một tuần thì hắn đã luyện được tổng cộng năm viên Hồi xuân đan, với tất cả những người bị bệnh nan y thì Hồi xuân đan sẽ mang đến một công hiệu rất kì diệu.

Bỏ năm viên Hồi xuân đan vào trong bình ngọc nhỏ hắn vội vàng ra khỏi nhà để bán thuốc.

Ở các chợ giao dịch tự do trong thành phố Tĩnh Hải, ngoài chợ hoa, chợ đồ cổ thì còn có chợ quý hiếm nữa.

Chợ quý hiếm là chợ chuyên buôn bán bùa pháp khí hoặc linh đan, nước phép các loại, thậm chí cả những thứ trừ tà, đuổi ma quỷ cũng được bày bán ở đây.

Tuy nhiên sau khi hắn đi dạo một vòng thì phát hiện ra toàn bộ đều là hàng giả, người khỏe mạnh ăn vào có thể sẽ bị hành cho nửa sống nửa chết.

Trong kho đó nằm viên Hồi xuân đan của Trương Đại Thiểu mới thực sự là linh dược.

- Một viên Hồi xuân đan có thể chữa được muôn vàn bệnh tật, dù là bệnh nan y nào thì chỉ cần một viên này là có thể chữa khỏi bệnh.

Trương Đại Thiểu bày gian hàng của mình xong thì đặt bình ngọc đựng năm viên thuốc lên trên, bắt đầu việc buôn bán.

So với những quầy hàng hoành tráng, bắt mắt khác thì quầy hàng của hắn có vẻ tồi tàn hơn, khách đến và đi không ít nhưng không ai ghé lại xem cả.

Đúng là buôn bán không dễ dàng gì, Trương Đại Thiểu vừa mở miệng quảng cáo là mọi người đã lắc đầu rồi nói hắn là kẻ lừa đảo, không đáng tin tưởng.

- Ông chủ, Hồi xuân đan này có thể chữa được bách bệnh thật sao?

Mất khoảng vài tiếng đồng hồ thì cuối cùng cũng có một người hình như là sinh viên đến hỏi, có vẻ thích thú.

Đó là vị khách đầu tiên nên hắn rất nhiệt tình, nói:

- Anh chàng đẹp trai, già trẻ, lớn bé gì cũng được, có thể trị được bách bệnh, cực kì hiệu quả, tôi thấy cậu không chừng bị nhiễm bệnh giang mai đấy, chi cần uống thuốc này thì trong vòng ba ngày sẽ khỏi.

Vị khách đó bị Trương Đại Thiểu thuyết phục, vừa mừng vừa sợ, vội vàng hỏi:

- Bao nhiêu tiền một viên?

- Hai mươi ngàn.

Trương Đại Thiểu nói giá thật, giá trị của Hồi xuân đan đúng là rất cao.

Gã sinh viên vừa nghe giá liền biến sắc và quay đầu đi không thèm nhìn lại.

Cứ như vậy cho đến chiều Trương Đại Thiểu bị mắng không ít lần, ngay cả một viên cũng không bán được, đang lúc hắn chán nản thất vọng định trở về thì một giọng nói vang lên.

- Ông chủ, thuốc này có thể chữa được bệnh gì?

Trương Đại Thiểu ngẩng đầu lên thì nhất thời giật mình, đứng trước mặt hắn là một cô gái xinh đẹp, trưởng thành.

Cô gái này ước chừng khoảng 27, 28 tuổi, trên khuôn mặt tràn ngập sự thanh thoát, tinh tế, khuôn mặt xinh xắn, ngũ quan cân đối, ánh mắt sáng ngời, lông mi cong vút, mái tóc ngắn nhìn có vẻ nhanh nhẹn.

Tuy nhiên lúc này cô hơi nhú mày, vẻ mặt hơi lo lắng nên đã đẹp lại càng đẹp hơn.

Tổng Giai năm nay cũng lắm là 27 tuổi mà thôi, nhưng đã là Giám đốc của tập đoàn Thiên Khải ở thành phố Tĩnh Hải, là người phụ nữ nổi tiếng trên thương trường.

Tuy nhiên không ai biết được nỗi khổ của Tổng Giai, con gái cô bị bệnh thiếu máu tủy cột sống, khiến toàn thân bị tê liệt, trên thế giới tỷ lệ bệnh này được chữa khỏi rất thấp.

Vậy nên Tổng Giai đi đến nhiều bệnh viện của nhiều nước khác nhau, tiêu tốn nhiều tâm huyết và tiền bạc nhưng vẫn không khỏi bệnh.

Cả ngày Tổng Giai cau có mặt mày, luôn phản đối chế độ phong kiến, mê tín nhưng cô cũng bắt đầu chú ý đến tiên đan và nước thánh khi đi vào khu chợ này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vị Khách Thứ Nhất

Thấy sắc mặt buồn rầu của Tổng Giai thì Trương Đại Thiểu cũng thật tâm muốn giúp cô nên chân thành nói:

- Bất luận là chứng bệnh nan y nào thì chỉ cần một viên Hồi xuân đan là có thể chữa khỏi bệnh.

Tổng Giai nhìn hấn với đôi mắt trong veo, hấn không giống như những người bán hàng khác đều là giả dối, cô hơi chột dạ, có lẽ người này nói thật.

- Di à, những người này đều là lừa đảo, lừa tiền cả đấy. Trên đời này làm gì có thuốc nào trị được bách bệnh, di đừng tự dối mình nữa,

Thấy Tổng Giai có chút động lòng nên cô gái đi bên cạnh có diện mạo bình thường nhưng cũng trẻ đẹp và hoạt bát, giữ chặt Tổng Giai lại.

Đây là cháu gái của Tổng Giai, Diệu Tích Tuyết.

Tổng Giai nghe vậy không khỏi nhụt chí, làm sao mà cô không biết chuyện này được, những người buôn bán ở chợ đều là lừa bịp.

Chẳng qua con gái bị bệnh đã khiến cô mất bình tĩnh, cái gì cô cũng có thể thử khi tuyệt vọng, chỉ cần một chút cơ hội cũng sẽ không bỏ qua. Trước đó cô đã xem qua rất nhiều mặt hàng, tuy nhiên tất cả họ đều lừa bịp, lừa tiền của cô.

Vốn Tổng Giai không còn ôm hy vọng nữa nhưng cô lại nhìn thấy bộ dạng ngập tràn thành ý của Trương Đại Thiệu, với cái nhìn sắc bén của một người đứng đầu tập đoàn Thiên Khải cô nhận thấy một kẻ lừa đảo không có ánh mắt này, cho nên mới khiến cô bị dao động.

- Dù sao bệnh của Tiểu Cẩm đã không thể chữa khỏi, chỉ bằng cứ thử xem, cho dù là bị lừa thì di cũng chấp nhận.

Cuối cùng Tổng Giai cũng mở miệng, giọng nói có phần yếu ớt.

Diệu Tích Tuyết nghe vậy không khỏi lắc đầu, thờ dãi, cũng không nói thêm gì nữa, cô có thể hiểu được tâm trạng của di, bây giờ không phải đi mua tiền đan mà mua một thứ để tinh thần dựa vào.

- Ông chủ, con gái của tôi bị thiếu tế bào máu trong cột sống tủy, xin hỏi thuốc này của ông chủ có thể chữa khỏi hay không?

Tổng Giai vẫn không yên tâm nên hỏi lại.

Trương Đại Thiệu nhắc đi nhắc lại, khẳng định chắc chắn:

- Có thể.

Tổng Giai không chần chừ nữa mà quyết định mua Hồi xuân đan:

- Bao nhiêu một viên?

- Hai mươi ngàn.

- Cái gì?

Tổng Giai còn chưa kịp lên tiếng thì Diệu Tích Tuyết đã nổi điên trước, chỉ vào hấn và hét ầm lên:

- Người này là đại lừa bịp, hấn còn hơn cả bọn giết người cướp của nữa, đồ trong cái lọ này mà bán 20 ngàn?

Diệu Tích Tuyết vừa chửi mắng xong thì tất cả mọi người đều vây lại xem, Trương Đại Thiệu dờ khóc dờ cười nói:

- Cô gái à, tôi không phải kẻ lừa đảo, Hồi xuân đan này là phương thuốc bí truyền, phải mất chi phí rất lớn để luyện thành, giá không thể thấp hơn 20 ngàn.

- Thôi được rồi, 20 ngàn thì 20 ngàn, di không thiếu tiền mà.

Tổng Giai liền đưa cho Trương Đại Thiệu tờ chi phiếu 20 ngàn.

Sau đó cô còn hỏi tên tuổi và cách thức liên lạc, Trương Đại Thiệu sợ phiền toái, hơn nữa đang trong lúc nhạy cảm, sợ người ở Yến Kinh sẽ tìm đến bèn từ chối cô.

Tổng Giai không khỏi chột dạ, giờ phút này cô cũng hiểu được hấn là kẻ lừa đảo, nếu không thì tại sao đến số điện thoại cũng không cho mình.

Tổng Giai đi rồi thì quầy hàng của hấn cũng chẳng ai ghé ngang đến nữa, hấn cười miễn cưỡng:

- Ai da, người trên địa cầu đúng là không biết hàng tốt à.

Hậm hực thu dọn quầy hàng rồi quay về.

Khi đến gần khu Tây Hồ thì Trương Đại Thiệu tình cờ gặp Tô Tâm Lam vừa hết giờ làm về, hấn đang định đến chào hỏi thì bỗng nhiên một chiếc xe thể thao phóng nhanh đến rồi bỗng nhiên dừng lại chắn trước mặt hấn.

Trên xe có bốn người thanh niên ăn mặc lòe loẹt bước xuống, một người xỏ khuyên mũi, một người răng vàng, thoạt nhìn thì hình như đang rất tức giận.

Mấy thanh niên còn lại thì cười nham hiểm, cầm cây bóng chày vuốt vuốt rồi xắn tay áo lên, đi về phía Trương Đại Thiểu.

Tô Tâm Lam thấy vậy thì lo lắng vô cùng, liền trốn vào sau một cái cây, gọi điện báo cảnh sát.

- Phế thẳng tiểu tử này cho tao.

Cuối cùng Lưu Minh Viễn cũng bước xuống khỏi xe, nhìn Trương Đại Thiểu bằng ánh mắt oán hận, hung hăng nói:

- Dám đánh tao, bây giờ xem tao giết mày đây.

- Lưu Minh Viễn, bạn trai của Liễu Thanh Thanh.

Tô Tâm Lam lắp bắp, sợ hãi, tại sao anh chàng đẹp trai kia lại trêu chọc Lưu Minh Viễn chứ?

Lúc này Trương Đại Thiểu nhếch mép cười nhạt.

- Tưởng ai, hóa ra là kẻ bắt lực này à?

Hắn biết sớm muộn gì thì Lưu Minh Viễn cũng sẽ tìm hắn tính sổ nhưng không nghĩ là tên đó lại kiếm thêm người đến thôi.

Nghe thấy ba chữ "kẻ bắt lực" khiến Lưu Minh Viễn tức giận, hét lớn:

- Đánh chết cho tao, xảy ra chuyện gì tao chịu trách nhiệm hết.

- Yên tâm đi anh Lưu, hôm nay nhất định bọn em sẽ đánh cho hắn một trận đến nỗi mẹ hắn cũng không nhận ra luôn.

Tên xỏ khuyên mũi phá lên cười, ném cây gậy bóng chày về phía đầu Trương Đại Thiểu.

- Bốp.

Trương Đại Thiểu còn chưa kịp di chuyển thì đã bị choáng váng mặt mày vì cây gậy nện trúng đầu hắn.

Từ xa Tô Tâm Lam nhìn thấy vậy thì sợ tới mức bụm miệng lại, tại sao hắn lại không chịu né đi chứ, ăn một gậy này cũng không nhẹ đâu.

Tên xỏ khuyên mũi không nghĩ là có thể nện trúng nên sau một lúc ngẩn người ra thì hắn bắt đầu cười ha ha khoái chí.

Nhưng hắn còn chưa kịp cười xong thì bỗng nhiên Trương Đại Thiểu cười chế nhạo:

- Sức lực của mày chỉ có vậy thôi sao?

Trương Đại Thiểu vẫn bình an vô sự giống như cây gậy kia chỉ gãi ngứa cho hắn vậy.

- Không việc gì sao?

Tên xỏ khuyên mũi lắp bắp kinh hãi, tên răng vàng cũng mở to mắt nhìn, bà nó, tại sao tên tiểu tử này lại không bị gì? Chính hắn mà ăn một gậy đó cũng chịu không nổi nữa là.

- Tao chơi với mày.

Tên xỏ khuyên mũi gầm rú lên giống như Lý Tiểu Long, cầm một cây gậy khác để đánh vào đầu Trương Đại Thiểu, hắn lắc cổ tay.

Lần này hắn tin là sẽ đánh cho Trương Đại Thiểu hôn mê.

- Mày muốn ăn cơm không?

Trương Đại Thiểu oán giận nói, ngay sau đó thì cây gậy bóng chày vô cùng chắc chắn của tên kia đánh trúng vào gáy và cây gậy bị gãy đôi.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, không thể tin được, đầu của Trương Đại Thiểu làm bằng sắt à?

Tô Tâm Lam nấp ở phía xa cũng tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Trương Đại Thiểu.

Vốn dĩ cô cũng không thích Lưu Minh Viễn, cũng không biết người này đã đồ ngon ngọt gì để lừa Liễu Thanh Thanh đến bây giờ. Lúc này Trương Đại Thiểu bị đánh thì cô mới nhận ra là cô đã đứng về phía của Đại Thiểu và ủng hộ hắn.

Cả đám người kia đều choáng váng đầu óc, Trương Đại Thiểu đi nhanh về phía chiếc xe thể thao, túm lấy Lưu Minh Viễn.

- Mày, mày muốn làm gì?

Lưu Minh Viễn liền biến thành con rùa rụt đầu, nói lắp bắp, hẳn thật không ngờ là Trương Đại Thiểu lại khó chơi như vậy.

- Làm chuyện này này.

Trương Đại Thiểu cười nhạt rồi tát tên kia một cái.

- Mày dám tát tao? Mày có biết bố tao là ai không?

Lưu Minh Viễn bị đánh, ở Tỉnh Hải này lại có người dám đánh hắn?

- Trương Thiên, mày chết chắc rồi.

- Bóp.

Lại thêm một cái tát nữa khiến Lưu Minh Viễn nổ đom đóm mắt, một cái răng cửa văng ra ngoài.

Đám tay chân của Lưu Minh Viễn hết hồn, ngay cả Lưu Minh Viễn mà cũng dám đánh, thân phận của người kia là gì vậy? Còn Lưu Minh Viễn chính là con trai của Giám đốc Hồng Tinh Khai Phát.

Chấp hai tay lại Lưu Minh Viễn bắt đầu xin tha thứ:

- Anh Thiên, đừng, đừng đánh nữa, tôi biết sai rồi, từ nay về sau không dám nữa....không dám đến quấy rầy anh nữa.

Đối với khí phách của tên Lưu Minh Viễn này thì Trương Đại Thiểu khinh thường đến cực điểm, đánh hắn chỉ làm ô uế tay mình. Trương Đại Thiểu ném Lưu Minh Viễn xuống đất, nói:

- Nếu còn lần sau thì nhất định tao sẽ không khách khí nữa đâu, cút.

- Vâng vâng, anh Thiên, tôi cút ngay đây.

Lưu Minh Viễn cúi đầu trả lời, đang định chạy về xe của mình thì đột nhiên có một xe cảnh sát chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đan Dược Thần Kì

Có bốn cảnh sát bước xuống xe, vốn đang ưỡn ngực ra về ta đây nghiêm trang, chính trực, tuy nhiên vừa nhìn thấy Lưu Minh Viễn thì ngay lập tức đổi sắc mặt khiêm nhường.

Điều khiến Trương Đại Thiểu không ngờ đến chính là tên cảnh sát Lưu Ba, người đã phối hợp với Bao Đại Hải hãm hại hắn cũng có mặt tại đây, đúng là có duyên mà.

Lưu Ba liền tươi cười chạy đến trước mặt Lưu Minh Viễn:

- Lưu Thiểu, hóa ra là ngài à, có chuyện gì cần dặn dò....

Còn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên hắn giật mình:

- Lưu Thiểu, mặt của ngài...

Ở thành phố Tỉnh Hải lại có người dám đánh vào mặt Lưu Thiểu sao?

Lưu Minh Viễn vội vàng che mặt lại rồi quát lên:

- Còn đứng đó mà hỏi vớ vẩn cái gì, mau đến bắt người kia lại cho tôi, sau khi về nhà nhất định tôi sẽ nói với bố trừng phạt hắn.

- Vâng, Lưu Thiểu, ngài cứ yên tâm, thân là một cảnh sát nhân dân chúng tôi biết chức trách của mình là giữ gìn an ninh trật tự giúp người dân được an toàn, không bỏ qua bất cứ tội phạm nào.

Luru Ba nói một cách khì thế rồi lấy còng tay ra đi về phía Trương Đại Thiểu.

Tuy nhiên vừa đến trước mặt Trương Đại Thiểu thì bỗng nhiên Luru Ba thấy gương mặt này rất quen thuộc, hần chột dạ, tay run bần bật, cái còng rớt xuống đất kêu cái xoảng.

- Cảnh sát, sao ông lại không cẩn thận như vậy?

Trương Đại Thiểu vô cùng nhiệt tình đến nhặt giúp cái còng lên và đưa cho Luru Ba.

- Anh Trương, sao lại là anh?

Luru Ba sợ tới mức mặt không còn giọt máu, nói không nên lời.

- Chuyện gì vậy Phi Ba, sao chậm chạp vậy?

Luru Minh Viễn thấy cả nửa ngày mà Luru Ba vẫn chưa dẫn người đi tra khảo nên cau mày.

- Cái tên này, để xem bố tôi lột bỏ đồ cảnh phục của hắn như thế nào.

- Anh xem, anh Trương, chuyện này....

Luru Ba bị rơi vào thế khó xử, một bên là Luru Thiểu, một bên là ma quỷ, hắn không dám đắc tội với ai.

- Được rồi Luru Ba, vì tiền đồ của ông tôi sẽ đi theo ông.

Trương Đại Thiểu lắc đầu, khinh bỉ nói.

Luru Ba vừa nghe vậy giống như là được đại xá cũng không hỏi lại Trương Đại Thiểu mà vội vàng mở cửa xe, "mời" Trương Đại Thiểu vào xe.

Những cảnh sát khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc, một người chuyên đi bắt nạt người khác hôm nay lại bị gì vậy?

Trương Đại Thiểu bị đưa đến phòng thẩm vấn, chuyện đầu tiên Luru Ba làm là tắt camera, nhiệt tình mời Trương Đại Thiểu một điếu thuốc sau đó mới cười nói:

- Anh Trương, anh thấy đấy, lại khiến anh chịu oan ức rồi, anh hút thuốc trước đi.

Trương Đại Thiểu tựa lưng vào ghế, hai chân gác lên bàn, lười nhác cầm lấy điếu thuốc với điếu bộ lơ đãng.

Còn Luru Ba thì ngồi co quắp, khúm núm ở ghế đối diện, nhìn giống như Trương Đại Thiểu là cảnh sát còn Luru Ba là tội phạm vậy.

Người cảnh sát ngồi bên cạnh há hốc mồm, không biết người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai mà có thể khiến Luru Ba sợ hãi như vậy?

Hút hơn nửa điếu thuốc thì Trương Đại Thiểu mới chỉ tay vào Luru Ba và nói:

- Ông ra ngoài trước đi, tôi muốn ngủ một chút.

- Chuyện này.....

Luru Ba có vẻ khó xử, còn người cảnh sát bên cạnh thì suýt chút nữa té xuống ghế, bị chấn động không hề nhẹ, lão Đại, đây là phòng thẩm vấn, không phải phòng ngủ, hắn lại đòi ngủ ở đây là sao?

- Tiểu Dương, chúng ta ra ngoài đi.

Cuối cùng Luru Ba cũng không dám trái ý Trương Đại Thiểu, cứ nghĩ đến cái cảnh mình "tự sát" là sợ không dám nói tiếng nào.

.....

Tổng Giai và Diêu Tích Tuyết đi vào viện điều dưỡng tư nhân của mình, trên giường có một cô bé chừng ba, bốn tuổi nằm ngủ rất bình thản.

Tuy nhiên sắc mặt của cô bé có phần tái nhợt, thoạt nhìn qua khiến người ta có cảm giác đau lòng.

- Tổng tổng,

Thấy hai người Tổng Giai đi vào thì mấy nhân viên chăm sóc liền chạy ra tiếp đón, âm thầm cảm động:

- Tổng tổng đúng là một người tốt, vậy mà con gái lại bị bệnh, haizzz.

- Tiểu Cẩm, mẹ đến rồi đây.

Tổng Giai gọi một cách trêu mếu, nhẹ nhàng vuốt ve cô bé, hai giọt nước mắt rơi xuống, sau đó cắn môi lấy viên Hôi xuân đan ra.

- Di à, sao di lại có thể tin tưởng kẻ lừa đảo kia? 20 ngàn đúng là không đáng gì nhưng lỡ như Tiểu Cầm uống vô có mệnh hệ gì thì sao?

Diêu Tích Tuyết thấy vậy liền ngăn Tổng Giai lại, Tổng Giai làm việc hồ đồ, thân là cháu gái thì nhất định không thể hồ đồ theo được.

Tay Tổng Giai khẽ run lên nhưng trong lòng vẫn nuôi một tia hy vọng.

- Lỡ như Hôi xuân đan có tác dụng thật thì sao? Nếu bỏ qua cơ hội này di sẽ hối hận cả đời.

- Di à!

Diêu Tích Tuyết bèn ngồi lên giường tận tình khuyên bảo:

- Di xem cái tên bán thuốc đó đi, hần có bao nhiêu tuổi đâu, lời hần nói có thể tin được sao? Là hần lừa tiền của di, di ơi, ngàn vạn lần di đừng để bị hần lừa.

Tổng Giai nghe vậy cũng có chút dao động, trong tiềm thức của cô vốn kiên định không mê tín, nói không chừng Trương Đại Thiệu lại là một tên lừa đảo có nhiều kinh nghiệm, ánh mắt của hần có thể cũng là giả nổi.

Tuy nhiên trong lúc Tổng Giai do dự thì nhìn vào khuôn mặt hốc hác của con gái lại khiến cô đau quặn lòng.

Không được, không thể để cho con gái nằm nửa sống nửa chết như vậy được, cho dù là một tia hy vọng cũng phải thử xem. Tổng Giai quyết tâm, chưa bao giờ cô kiên định như vậy.

Cô không hề do dự đồ viên Hôi xuân đan từ bình ngọc ra, một mùi thơm mát cả ruột gan bay ra.

Tổng Giai thấy vui mừng, nói không chừng đây là Hôi xuân đan thật. Cô cẩn thận nâng cô bé kia dậy, nhét viên thuốc vào miệng cô bé, đang định lấy nước cho con gái nuốt thuốc xuống thì ai ngờ Hôi xuân đan vừa vào miệng đã lập tức tan mất.

- Đây....

Tổng Giai vô cùng kinh ngạc, cô chưa từng thấy qua loại thuốc nào như vậy.

Ngay sau khi nuốt viên Hôi xuân đan vào thì có một ánh hào quang đột nhiên lóe lên nhanh chóng bao phủ lấy cô bé rồi biến mất.

Tổng Giai nghi ngờ mắt mình có vấn đề, một viên đan được thì làm sao phát sáng lên được? Theo bản năng cô quay lại nhìn Diêu Tích Tuyết thì chỉ thấy mặt con bé cũng ngáy ra.

Không phải là do hai mắt mình có vấn đề mà ánh sáng kia là do đan được tạo ra.

- Chẳng lẽ Hôi xuân đan này là thật?

Diêu Tích Tuyết thì thảo nói, cô đã gặp qua rất nhiều người buôn bán dùng nhiều thủ đoạn lừa đảo khác nhau để kiếm tiền, nhưng với một người đi du học ở Cambridge về như cô thì chưa thấy thủ đoạn nào mà vừa nuốt đan được vào đã có hào quang phát sáng lên.

Cô vừa vui vừa sợ, vui vì Hôi xuân đan có thể là thật, sợ là lần này sẽ giống những lần trước, con bé sẽ không tỉnh lại như trước đây.

- Tiểu Cầm, con mau tỉnh lại đi, nhìn mẹ này....

Tổng Giai khóc nức nở.

Cô bé nằm trên giường khẽ cử động ngón tay, khóe miệng giật giật rồi chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn cảnh này cả Tổng Giai và Diêu Tích Tuyết đều mở to hai mắt, không thể tin được là Tiểu Cầm đã tỉnh lại. Con bé nằm liệt trên giường bao năm nay, phải đi đến bao nhiêu danh y trên khắp thế giới cũng không có hiệu quả, vô số chuyên gia lắc đầu. Vậy mà chỉ ăn một viên đan được đã tỉnh lại, chẳng phải là quá tốt sao???

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đến Thăm Hỏi

Tại trụ sở cảnh sát, Luru Ba toát mồ hôi đứng ngồi không yên, không biết xử lý ông lớn Trương Đại Thiệu ra sao.

Không phải là Luru Ba nhát gan mà là vì còn áp lực từ Luru Thiệu nữa, việc này đúng là khó mà.

- Reng reng reng.

Di động vang lên, Luru Ba nhìn thấy là Luru Minh Viễn gọi, hắn không dám chậm trễ liền quay lại với bộ mặt nịnh nọt quen thuộc:

- Vâng, Luru Thiệu, ngài có gì cần dặn dò ạ?

Từ bên ống nghe vang lên tiếng gào rít phẫn nộ:

- Tiếp đãi thẳng nhãi kia cho chu đáo, không lột da nó thì không được thả nó ra.

- Vâng vâng, nhất định sẽ làm theo ý ngài, ngài cứ yên tâm

Luru Ba gật đầu lia lịa.

Tắt điện thoại, Luru Ba phun một bãi nước bọt, mắng:

- Chửi cái con khi, mày có ngon thì đến đây mà xử lý hắn này.

Nghĩ đến cái ngày mình không làm chủ được bản thân cứ thế đi ra giữa đường, suýt bị xe cán chết thì Luru Ba lại rùng mình.

- Anh Ba, người kia là do Luru Thiệu muốn bắt vào đây, chúng ta chỉ cần dùng bạo lực một chút là được mà, chiều cổ, chiều cổ.

Mấy cảnh sát đi bắt Trương Đại Thiệu cùng Luru Ba, gặp Luru Ba ngoài cửa phòng thẩm vấn thì đưa ra một chủ ý "thông minh".

- Chiều cổ cái đầu mày, cắt cho tao.

.....

Đến giờ phút này Tô Tâm Lam đang rất lo lắng, đứng ngồi không yên giống như kiến bò trên chảo, ban đầu thấy Trương Đại Thiệu bị người ta đánh nên có lòng tốt gọi báo cảnh sát, ai ngờ lòng tốt không giúp được gì lại hại Trương Đại Thiệu bị bắt đi.

- Trương Đại Thiệu tại sao lại đắc tội với Luru Minh Viễn chứ, chuyện này nguy rồi.

Tô Tâm Lam đi tới đi lui:

- Luru Minh Viễn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh chàng kia đâu.

Cuối cùng không biết phải làm gì nên Tô Tâm Lam bèn gọi điện cho Liễu Thanh Thanh.

Vốn Tô Tâm Lam định nhờ Liễu Thanh Thanh đến trước mặt Luru Minh Viễn cầu xin nhưng sau khi hai người thương lượng thì thấy Luru Minh Viễn lòng dạ hẹp hòi, thấy bạn gái mình cầu xin cho người khác thì chắc chắn sẽ càng muốn đối phó với Trương Đại Thiệu hơn, như vậy lại càng làm hại Trương Đại Thiệu thôi.

Liễu Thanh Thanh cấp tốc đi tới gặp Tô Tâm Lam rồi cả hai quyết định đi đến trụ sở cảnh sát trước.

AI ngờ vừa đến nơi thì cả Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đều bị chặn động.

Luru Ba vừa nghe thấy có hai người muốn đến thăm Trương Đại Thiệu thì nhiệt tình đưa cả hai đến phòng thẩm vấn, đẩy cửa bước vào thì thấy Trương Đại Thiệu đang nằm ngủ như ông lớn vậy.

- Đây, chuyện này là sao?

Hai cô gái không tin vào mắt mình, đây là trụ sở cảnh sát hay khách sạn vậy?

- Anh Thiên, anh tỉnh chưa?

Luru Ba rón rén đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, nhẹ nhàng lay bả vai hắn.

Trương Đại Thiệu mắt nhắm mắt mở hỏi:

- Đánh thức tôi làm gì?

Luru Ba lại tươi cười, nhẹ nhàng nói:

- Anh Thiên, có hai chị dâu đến thăm anh này.

Hai chị dâu? Lúc này Trương Đại Thiệu nhìn thấy hai cô gái kia thì gật đầu hải lòng vời Lư Ba, tên mập này cũng có chút năng lực đấy.

- Tại sao các cô lại đến đây?

Trương Đại Thiệu kéo thắt lưng lên, khệnh khạng đi về hướng hai cô gái.

Tô Tâm Lam thật lòng xin lỗi:

- Tôi xin lỗi, là do tôi báo cảnh sát, tôi không nghĩ là anh lại bị bắt....

Trương Đại Thiệu nghe tới đây thì hiểu được mọi chuyện, hấn không trách Tô Tâm Lam, dù sao cô này cũng là có ý tốt, và cũng biết được tại sao hai cô gái này lại tới đây.

- Anh không sao chứ?

Liễu Thanh Thanh lo lắng hỏi han.

Trương Đại Thiệu khoái chí nói:

- Tôi tốt, rất tốt, vừa mới ngủ được một giấc, khỏi phải nói là dễ chịu, sáng khoái như thế nào, chúng ta đi thôi.

Nói xong hấn quay lại nói với Lư Ba:

- Cảnh sát, cảm ơn ông đã đón tiếp chu đáo.

Sau đó hấn nghênh ngang đi ra ngoài.

Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam liếc mắt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc, xem ra hấn cho rằng nơi này là khách sạn thật rồi, kì lạ hơn là mấy cảnh sát kia cũng không nói gì, cảnh sát nhân dân tốt như vậy sao?

Trương Đại Thiệu trong lòng hai cô gái lại càng khó hiểu, càng bí hiểm hơn. Hai người liền đuổi theo sau.

Lư Ba cười khở sở trong phòng thám vấn, không dám ngăn cản Trương Đại Thiệu nên cứ để hấn tùy ý đi khỏi.

Dù sao lúc bắt Trương Đại Thiệu cũng không làm thủ tục gì nên cứ để cho hấn đi, tạm thời cứ lừa gạt Lư Thiệu đã, dù sao cũng phải giữ lại cái mạng nhỏ này.

Đi ra khỏi sở cảnh sát cũng đã đến giờ cơm chiều nên Tô Tâm Lam, Liễu Thanh Thanh và Trương Đại Thiệu cùng nhau đi ăn.

Cảnh này bị một người nhìn thấy và chụp hình lại gửi cho Lư Minh Viễn.

Cầm đi động, Lư Minh Viễn mặt mày tái mét, giận đến run người, nghiến răng:

- Liễu Thanh Thanh, con đàn bà tiện nhân.

Sau đó Lư Minh Viễn ném điện thoại xuống đất, cái điện thoại đắt tiền văng thành nhiều mảnh, hấn nổi điên lên:

- Trương Thiên, tao mặc kệ mày là ai, tao nhất định phải giết chết mày.

Tuy nhiên Lư Minh Viễn không làm việc theo cảm xúc nữa, Trương Đại Thiệu dám đánh mình, vừa vào trụ sở cảnh sát đã được thả ra ngay sau đó, chứng tỏ rằng người này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Hấn quyết định tính kế trước rồi mới hành động, trước tiên là điều tra về Trương Đại Thiệu rồi có cơ hội sẽ đập chết Trương Đại Thiệu.

.....

Ăn tối xong Tô Tâm Lam kéo tay Liễu Thanh, nũng nịu nói:

- Thanh Thanh, tối nay đừng về, ở lại ngủ với tôi đi, cũng lâu rồi cậu chưa đến thăm tôi mà.

Liễu Thanh Thanh mỉm cười gật đầu:

- Được, dù sao mai cũng là thứ Bảy, đêm nay chị em chúng ta tâm sự.

Ba người cùng đi về phía Tây Hồ, càng đi Liễu Thanh Thanh càng thấy kì quái, Trương Thiên này là một bảo vệ, chẳng lẽ hấn cũng ở tiểu khu Tây Hồ sao?

Trương Đại Thiệu đi tới tận cửa biệt thự nhà Tô Tâm Lam, cuối cùng Liễu Thanh Thanh không chịu được phải lòi Tô Tâm Lam qua một bên và nói:

- Này, Trương Thiên, cảm ơn anh đã đưa bọn tôi về, chúng tôi đến nhà rồi, anh cũng nên đi về đi.

- Tôi về đâu bây giờ?

Trương Đại Thiệu cười rồi lấy chìa khóa ra và mở cửa.

- Quên nói với cô là tôi cũng ở đây.

Liễu Thanh Thanh há hốc miệng, chỉ vào Trương Đại Thiệu rồi chỉ vào Tô Tâm Lam, vẻ mặt nghi ngờ:

- Hai người ở chung với nhau sao?

Bất quá bọn họ chỉ gặp nhau một lần ở chợ hoa thôi thế mà giờ đã ở chung với nhau, tốc độ nhanh thật.

- Ai da, Thanh Thanh à, cậu nghĩ đi đâu vậy?

Tô Tâm Lam xấu hổ đến đỏ mặt, vội vàng giải thích với Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh lúc này mới hiểu thông suốt, tuy nhiên vẫn thấy lo lắng cho cô bạn của mình, có một tên sắc lang ở lâu hai thì hệ số nguy hiểm vẫn rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chính Là Hấn

Trong biệt thự, hai người Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh mặc đồ ngủ, nằm trên giường tâm sự vài chuyện riêng tư.

- Liễu Thanh Thanh, rốt cuộc anh chàng đẹp trai kia là ai?

Tô Tâm Lam ôm Liễu Thanh Thanh hỏi dò.

- Đàn ông như hấn tôi chưa từng thấy qua, tôi không thể nào nhìn thấu hấn được.

- Hấn chính là một tên lưu manh.

Liễu Thanh Thanh mạnh miệng nói, tuy nhiên không phải là cô không nhớ đến vụ hấn dùng ngon lửa viêm phù để cứu cô.

Hơn nữa Trương Đại Thiệu chỉ liếc mắt là biết di mình bị đau, pháp nhãn và y thuật của hấn đúng là kinh người.

Ở chợ hoa cô gặp phải bà béo lừa đảo thì hấn đã lao ra bảo vệ cho cô khiến bà béo đáng ghét kia phải tự nhận mình là lừa đảo. Bản lĩnh của hấn thật sự khiến cho Liễu Thanh Thanh bị lay động.

Nếu Liễu Thanh Thanh gọi hấn là lưu manh thì trong lòng cô hấn giống một cái gì đó bí ẩn hơn.

- Con bạn chết bầm, có phải là động lòng rồi không?

Liễu Thanh Thanh đưa tay cù Tô Tâm Lam, hai cô gái ở đùa giỡn âm ỉ trên giường, hai cái áo ngủ bị bung ra để lộ ra đùi và bụng trắng bóc, nếu Trương Đại Thiệu nhìn thấy chắc chắn sẽ chảy nước miếng.

Hai người con gái đang vui đùa thì bỗng nhiên cửa mở ra, là Trương Đại Thiệu.

Cả hai người đều ngẩn người ra, hấn kêu Liễu Thanh Thanh ra ngoài nói chuyện, 5 phút sau cô quay lại với vẻ mặt hoảng sợ, đau khổ.

Trương Đại Thiệu đã đem chuyện của Tứ Thiệu nói cho Liễu Thanh Thanh nghe, cô không ngờ là Tứ Thiệu lại ác như vậy, cô thấy lo lắng.

Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau Trương Đại Thiệu ngủ thẳng đến 9h mới dậy, định đi ra chợ để kiểm vận may xem thử có bán được viên Hồi xuân đan nào nữa không.

- Đại Thiều đẹp trai, có cơm rồi, lại ăn cùng đi.

Hai cô nàng Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh vừa mới dọn ra một bàn đồ ăn, thấy hấn đi xuống lầu thì liền nhiệt tình mời.

Hấn đương nhiên là không khách khí nên nhận lời ăn cùng với hai cô gái, đồ ăn rất ngon, tay nghề của hai cô này cũng không tệ lắm.

Chẳng qua là do Liễu Thanh Thanh có lòng và hứng thú.

Tô Tâm Lam nhìn Trương Đại Thiều xong lại nhìn Liễu Thanh Thanh, không biết tối qua rốt cuộc hấn đã nói gì với Thanh Thanh.

Lúc này Tô Tâm Lam nhận được điện thoại là trong bệnh viện không có đủ nhân viên nên cô phải quay về hỗ trợ cho bệnh viện, cô vội vàng nhấc nhủ vài câu với Liễu Thanh Thanh rồi cầm lấy quần áo chạy đi.

Tuy nhiên lúc này chuông cửa vang lên, vừa đẩy cửa ra thì sắc mặt cô liền thay đổi.

- Hoàng Hải Thiên, anh đến đây làm gì?

Trương Đại Thiều quay đầu lại nhìn thì thấy có một người thanh niên đẹp trai, phong độ, cao to đứng ở cửa.

Gã thanh niên đó cầm trên tay một bó hoa hồng, trên mặt nở một nụ cười ấm áp:

- Tâm Lam, đây chính là 999 bông hoa hồng thay cho tấm lòng của anh, tặng em.

Tô Tâm Lam không thèm nhòm ngó gì đến bó hoa kia mà xụ mặt xuống, nói:

- Hoàng Hải Thiên, tôi đã nói rất rõ là tôi không thích anh rồi mà, anh đừng làm phiền tôi nữa.

Hoàng Hải Thiên không hề giận mà vẫn mặt dày, nói:

- Tâm Lam, bây giờ thì em không thích anh nhưng một ngày nào đó sẽ thích, chỉ cần em chưa có bạn trai thì anh vẫn có quyền theo đuổi em.

Tô Tâm Lam nhức đầu, cô thật sự không đựng nổi Hoàng Hải Thiên nữa, hấn dai như đĩa muối.

- Ai nói tôi không có bạn trai?

Hoàng Hải Thiên ngăn người ra, không còn vẻ tươi cười nữa.

- Em, em có bạn trai rồi sao? Hấn là ai vậy?

- Tâm Lam, cô đứng ở cửa làm gì vậy?

Trương Đại Thiều đi tới, hấn đang chuẩn bị ra chợ bán thuốc kiếm tiền.

Hoàng Hải Thiên tràn ngập lòng thù địch, liếc nhìn Trương Đại Thiều rồi nói:

- Không phải là hấn chứ?

Hấn chỉ vào mặt Trương Đại Thiều, trong mắt hiện lên sự khinh thường cùng oán hận, nói như ra lệnh:

- Nghe đây tiểu tử, sau này tránh xa Tâm Lam ra, bằng không thì đừng trách tao.

Hoàng Hải Thiên vừa nhìn Trương Đại Thiều là đoán được Tô Tâm Lam dùng Trương Đại Thiều để làm bia chắn, vì hấn nghĩ rằng Tô Tâm Lam sẽ không bao giờ để ý đến một người quê mùa như vậy.

Tuy nhiên phòng của Tô Tâm Lam hấn cũng chưa được đi vào mà Trương Đại Thiều lại từ trong đó đi ra, xem ra quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, cơn giận của Hoàng Hải Thiên lại kéo đến.

Nếu không phải Tô Tâm Lam đang đứng trước mặt thì chắc chắn hấn đã dạy cho Trương Đại Thiều một bài học rồi.

Trương Đại Thiều chỉ cần liếc mắt là biết được suy nghĩ của Hoàng Hải Thiên nên hấn cũng không thèm để ý mà lạnh lùng quát một tiếng:

- Cút.

Hoàng Hải Thiên bị Trương Đại Thiều đuổi như vậy thì bất giác run lên.

Vốn nghĩ mình đường đường là con trai của Cục phó Cục Cảnh sát, vậy mà tên nhà quê Trương Đại Thiều này lại dám ra lệnh cho hấn rồi bắt hấn phải tạ ơn xin cáo lui vậy.

Ai mà ngờ hán chẳng những không sợ mình mà còn dám kêu mình rút đi như vậy chứ.

- Có dũng khí, hy vọng sau này mày vẫn sẽ giữ được dũng khí ấy.

Trước mặt Tô Tâm Lam, Hoàng Hải Thiên không dám làm chuyện xấu nên chỉ nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo Trương Đại Thiệu mà thôi. Trong lòng hán đã ban án tử hình cho Trương Đại Thiệu nên sau này nhất định phải cho người đến dạy dỗ tên tiểu tử ấy.

- Tâm Lam, anh biết em chưa có bạn trai, em không cần gạt anh, trong lòng em cũng không phải không biết, tại sao cứ phải từ chối anh như vậy?

Hoàng Hải Thiên vẫn nuôi hy vọng và quần lấy Tô Tâm Lam.

Tô Tâm Lam đứng dưng, hờ hững nói:

- Tôi phải đi làm, đừng ngăn đường tôi.

Nói xong thì đẩy Hoàng Hải Thiên ra ngoài.

Hoàng Hải Thiên lập tức đuổi theo, kéo tay Tô Tâm Lam lại:

- Anh đưa em đi.

- Buông tay tôi ra.

Tô Tâm Lam giận dữ, giật mạnh tay mình ra khỏi tay Hoàng Hải Thiên:

- Có người đưa tôi đi rồi, không cần anh.

Nói xong cô quay đầu lại cười với Trương Đại Thiệu:

- Đại Thiệu đẹp trai, còn đứng đó làm gì, không phải anh nói là đưa tôi đến bệnh viện sao?

Sắc mặt của Trương Đại Thiệu có vẻ không hài lòng, quan hệ giữa hán và Tô Tâm Lam cũng không tệ nhưng không có nghĩa là cô được quyền lấy hán ra làm bia đỡ đạn, lúc này hán muốn phát áo bỏ đi.

Nhưng hán để ý trong ánh mắt của Tô Tâm Lam vừa có sự cầu xin và xin lỗi, chợt nghĩ đến việc ngày hôm qua cô gái này vì mình mà gọi cảnh sát báo nguy, lại còn gọi Liễu Thanh Thanh đến giúp đỡ thì lòng hán mềm nhũn đi và nhanh chóng đi về hướng Tô Tâm Lam.

Hoàng Hải Thiên giận đến tái mét mặt mày:

- Tiểu tử, đứng lại, mày dám đưa Tâm Lam đi thử xem....

Hoàng Hải Thiên còn chưa mắng xong thì đã bị ăn một cú đá của Trương Đại Thiệu vào bụng khiến hán kêu lên đau đớn và ôm bụng lăn lê dưới đất, không đứng lên nổi.

Tất nhiên là giờ có giận cũng không dám nói thêm câu nào nữa.

Tô Tâm Lam há hốc mồm, không thể tưởng tượng được là Trương Đại Thiệu lại dũng mãnh như vậy, sau đó cô nhớ lại việc đến Lưu Minh Viễn mà Trương Đại Thiệu cũng dám đánh thì dần lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chỉ có tôi mới có thể cứu được người thôi

Trương Đại Thiệu cầm tay Tô Tâm Lam đi thẳng vào ga ra xe, chuyện này vốn là để cho Hoàng Hải Thiên nhìn thấy nhưng lúc này hán không còn dám nói gì nữa.

Hoàng Hải Thiên vẫn đi theo sau hai người, ánh mắt hán giống như là muốn ăn thịt người nhưng vẫn không dám...nói một câu. Hán biết, chỉ cần mình mở miệng là chắc chắn sẽ bị Trương Đại Thiệu cho ăn đá.

Đi vào ga ra của tiểu khu Tây Hồ, Tô Tâm Lam lấy ra một chiếc BMW 5, thì thấy Trương Đại Thiệu liên tục thán phục cô là tiểu phú bà.

Nếu như Trương Đại Thiệu biết mình đã gây được sự chú ý của Tô Tâm Lam thì không biết là hán sẽ nghĩ gì nữa.

- Đại Thiếu đẹp trai, buông tay ra đi.

Mặt Tô Tâm Lam đỏ bừng, nhỏ giọng nói. Có thể là do Trương Đại Thiếu đang diễn, nhưng lên xe rồi mà vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Thấy hai người nghênh ngang bước vào chiếc BMW thì Hoàng Hải Thiên mắng:

- Hai con chó, sớm muộn gì thì tao cũng sẽ làm cho bọn mày hối hận.

- Đại Thiếu đẹp trai, xin lỗi vì đã lấy anh làm bia chấn.

Trên xe Tô Tâm Lam ngượng ngùng, áy náy, còn Trương Đại Thiếu là người hiệp nghĩa, dũng mãnh, rộng lượng nên tất nhiên là nhận lời xin lỗi thật lòng của Tô Tâm Lam.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc thì Trương Đại Thiếu mới biết được Tô Tâm Lam có chú Hai là viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân, khó trách cô có nhiều tiền như vậy. Tuy nhiên cô nàng này rất có cá tính, sẵn sàng bắt đầu từ đầu là làm một y tá ở bệnh viện.

Phần lớn những người ở bệnh viện đều không biết thân phận thật sự của cô.

Nghe đến đây trong đầu Trương Đại Thiếu lại chọt lóe lên một suy nghĩ, người bình thường thì không nhìn ra được thuốc thật nhưng bác sĩ hay thầy thuốc thì sẽ biết, hay là bán thuốc cho thầy thuốc nhỉ?

Nghĩ đến đây Trương Đại Thiếu quyết tâm đưa Tô Tâm Lam đến bệnh viện Nhân Dân.

Tô Tâm Lam vừa mới thay trang phục của y tá, định lại nói chuyện với Trương Đại Thiếu thì một chiếc xe cứu thương đến hú còi báo động âm ỉ, có rất nhiều y tá và bác sĩ vội vàng chạy ra phụ khiêng cáng, chuẩn bị cho việc cấp cứu.

- Cô đứng ở đó làm gì, mau tới đây giúp một tay đi.

Một bác sĩ trung niên hỏi đầu nói với Tô Tâm Lam, cô vội vàng chạy đến phụ giúp mọi người cấp cứu bệnh nhân.

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa từ trên xe xuống một ông già gầy chỉ còn da bọc xương, đôi mắt thâm quầng, hô hấp không đều, tính mạng không giữ được bao lâu nữa.

Một thanh niên trẻ đứng bên cạnh xe cứu thương với vẻ mặt lo lắng, thiếu chút nữa là rơi nước mắt, cậu ta chạy vọt đến trước mặt của bác sĩ, nắm lấy tay bác sĩ, khẩn thiết nói:

- Bác sĩ, tôi cầu xin bác sĩ, bác sĩ nhất định phải cứu lấy ông nội của tôi.

- Trịnh công tử xin yên tâm, tôi sẽ cố hết sức.

Vị bác sĩ trung niên nghiêm túc trả lời, vẻ mặt có phần căng thẳng, đây là một bệnh nhân có thân phận cực kì đặc biệt, chính là Phó Bí thư thành phố Tỉnh Hải. Viện trưởng đã đặc biệt nhấn nhủ phải bằng mọi giá cứu được người này.

Mặc dù vị bác sĩ này nổi tiếng cả nước nhưng lần này cũng không tránh được áp lực rất lớn.

Nhanh chóng đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu, bác sĩ trung niên vội vàng kiểm tra tình trạng của bệnh nhân, kiểm tra lưỡi và đồng tử xong thì mặt bác sĩ trắng bệch ra:

- Đây là bệnh gì, chưa bao giờ tôi gặp phải trường hợp này cả.

Lần đầu tiên vị bác sĩ gặp phải tình huống này nên tay chân luống cuống, vội sắp xếp người đi làm một vài xét nghiệm.

Trợ lý của bác sĩ đứng một bên cũng đỏ mồ hôi không ngừng, vị bác sĩ kia cũng vậy, vừa mới lau mồ hôi xong thì chỉ trong chốc lát mồ hôi lại ướt đầm cả người.

Thêm một bác sĩ nổi tiếng nữa được đưa tới phòng cấp cứu nhưng cũng giống như người bác sĩ trung niên kia, ngoài việc toát mồ hôi thì không làm được gì khác, ngay cả việc tìm ra là bệnh gì cũng không nổi.

Ngoài phòng cấp cứu, thanh niên kia lo lắng đến vô đầu bút tai, đi tới đi lui hành lang, người vệ sĩ phía sau giống như một cây lao, ngực thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, lúc nào cũng trong trạng thái đề phòng.

Trịnh Thiệu Minh chưa bao giờ lo lắng như vậy, hắn đang họp ở công ty thì bỗng nhiên nhận được tin ông nội phát bệnh nặng vậy nên vội vàng chạy đến bệnh viện.

Hắn không hiểu được, mặc dù ông nội có hơi lớn tuổi nhưng cơ thể cường tráng, tại sao lại đột nhiên bị bệnh? Mãi đến khi nhìn thấy ông nằm trên cáng cứu thương thì mới biết là bệnh tình của ông nội nặng hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Nhìn thấy nhiều bác sĩ chạy về hướng phòng cấp cứu khiến lòng Trịnh Thiệu Minh như có lửa đốt, hẳn có một dự cảm không lành, lẽ như ông nội có chuyện gì thì....

- Bệnh của ông nội anh bệnh viện không chữa khỏi đâu, chỉ có tôi mới chữa khỏi.

Đang lo lắng thì có một giọng nói truyền đến, Trịnh Thiệu Minh thấy có một tên thanh niên diện mạo tuấn tú nhẹ nhàng đi về phía mình.

Người thanh niên này ăn mặc có phần quê mùa nhưng khí chất rất tốt, chào hỏi tự nhiên, tràn ngập sự tự tin, không khỏi làm cho Trịnh Thiệu Minh phải lau mắt mà nhìn.

Nghe thấy vậy, nhất thời Trịnh Thiệu Minh run lên, hẳn không dám chậm trễ mặc dù có chút hoài nghi nhưng vẫn khách khí:

- Tôi là Trịnh Minh Thiệu, làm việc ở tập đoàn Viễn Bắc, xin hỏi anh là....

- Tôi tên là Trương Thiên, là một bảo vệ.

Người nọ lạnh lùng trả lời.

Người đó đương nhiên là Trương Đại Thiệu rồi, lúc này hẳn đi ngang qua chỗ cảng cứu thương, nhìn thoáng qua thì thấy người bệnh này rất đáng nghi, dùng thần thức của mình đảo qua thì quả nhiên phát hiện được trong đầu người bệnh có một đạo khí đề lên trung khu thần kinh.

Với loại khí kia thì những dụng cụ y học đều không thể kiểm tra đo lường được.

- Trương tiên sinh, vừa rồi anh nói là có thể trị khỏi bệnh cho ông nội tôi hả?

Thần sắc của Trịnh Thiệu Minh có chút kích động, trong ánh mắt có chút đề phòng, hẳn không tin Trương Đại Thiệu như lời hắn nói.

Trương Đại Thiệu không nói gì thêm mà chỉ gật đầu, sau đó ngồi xuống ghế và nhắm mắt nghỉ ngơi, hẳn biết suy nghĩ trong lòng Trịnh Thiệu Minh, nhiều lời vô ích, chỉ có sự thật mới chứng minh được tất cả.

Một giờ sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, Trịnh Thiệu Minh lập tức vọt tới trước mặt vị bác sĩ trung niên, vội vàng hỏi:

- Bác sĩ, ông nội tôi sao rồi?

Vị bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, vẻ mặt âm trầm, lắc đầu:

- Trịnh công tử, thật xin lỗi, bệnh của ông nội cậu chúng tôi bất lực, mong Trịnh công tử chuyển đến bệnh viện khác....

Trịnh Thiệu Minh như bị sét đánh ngang tai, ngây người, nhiều bác sĩ như vậy mà vẫn không chữa được bệnh cho ông nội sao?

Hắn quát lên:

- Các người.....

Hình như hắn muốn mắng cả đám bác sĩ vô dụng nhưng cuối cùng kiềm lại được.

Bệnh của ông nội anh bệnh viện không chữa được đâu, chỉ mình tôi mới chữa được thôi. Trong lúc nguy cấp bỗng nhiên Trịnh Thiệu Minh nhớ đến lời nói của Trương Đại Thiệu, quả nhiên cả bệnh viện đều bó tay.

- Trương tiên sinh, phiền anh ra tay cứu giúp ông nội tôi.

Trịnh Thiệu Minh ngay lập tức bước đến trước mặt Trương Đại Thiệu, xúc động cầm lấy tay Đại Thiệu.

Bây giờ Trương Đại Thiệu chính là hy vọng duy nhất của Trịnh Thiệu Minh, tình trạng của ông nội giờ rất nguy cấp, chỉ cần chậm trễ một chút thôi thì sẽ không giữ được tính mạng chứ đừng nói gì đến chuyển viện.

Nếu Trương Đại Thiệu có thể biết được bệnh viện không chữa được cho ông nội thì chứng tỏ những gì hắn nói không phải lừa đảo, chứng tỏ hẳn có thể cứu được ông nội.

Nhìn hành động của Trịnh Thiệu Minh thì ánh mắt của mọi người đổ dồn trên người Trương Đại Thiệu: Tiểu tử này là ai vậy?

Chương 27: Thần y còn sống

Tô Tâm Lam vừa từ phòng cấp cứu đi ra, thấy Trịnh Thiệu Minh cầu xin Trương Đại Thiệu giúp đỡ thì kinh động đến nỗi suýt nữa đâm vào cánh cửa, Trương Đại Thiệu đang làm gì vậy?

- Trịnh công tử xin cứ yên tâm, chỉ cần tôi ra tay thì ông nội của anh sẽ không sao nữa hết.

Thấy Trịnh Thiệu Minh quan tâm ông nội, từ nhỏ đã không có cha có mẹ nên Trương Đại Thiệu rất xúc động, vỗ vai Trịnh Thiệu Minh và trả lời một cách dứt khoát.

- Chỉ là một thằng nhóc thôi mà, nói khoác mà ko biết ngượng.

Trương Đại Thiệu nghe thấy xung quanh mình có nhiều người bàn tán.

- Chúng ta có nhiều chuyên gia như vậy còn phải bó tay, thằng nhóc này còn đứng đây mà đùa dai.

- Nếu chuyện cứu người đơn giản như vậy thì còn cần gì đến bác sĩ như chúng ta?

- Thần kinh, nghĩ mình là Quan Thế Âm Bồ Tát tái thế chắc, cứu người à, đúng là hoang đường.

Mấy bác sĩ này nể mặt Trịnh Thiệu Minh chứ không thì này giờ kiểu gì họ cũng kêu bảo vệ đến đuổi Trương Đại Thiệu đi rồi.

Nghe những lời này từ mấy người bác sĩ khiến Trịnh Thiệu Minh cũng có chút dao động, vừa rồi là do tình thế cấp bách nên hấn mới vội vàng cầu xin Trương Đại Thiệu cứu mạng, tuy nhiên bây giờ nghĩ lại thì thấy mọi người nói không phải là không có lý.

Và mấu chốt chính là Trương Đại Thiệu còn rất trẻ, cùng lắm là 20 tuổi.

Thực ra Trịnh Thiệu Minh cũng tin tưởng vào người tài giỏi ở dân gian, Trung Quốc là một đất nước rộng lớn nên việc xuất hiện một, hai vị thầy thuốc quái thai cũng không phải là không có. Nhưng Trương Đại Thiệu mới 20 tuổi thì có thể làm được gì?

Vị bác sĩ trung niên đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, nghiêm mặt hỏi:

- Cậu có giấy phép hành nghề y không?

Trương Đại Thiệu không việc gì phải nói dối nên lắc đầu:

- Không có.

- Cậu là học bên ngành y à?

- Không phải.

Chỉ với 2, 3 câu trả lời là Trương Đại Thiệu đã bị vô số người xung quanh mắng chửi rồi, không có chút chuyên môn nào mà cũng dám đứng đây làm loạn.

Tô Tâm Lam cũng nghi ngờ không biết cuối cùng là Trương Đại Thiệu muốn làm gì, mặc dù bình thường cô rất ngưỡng mộ hấn, nhưng nói hấn có thể chữa khỏi bệnh cho Phó Bí thư thì cô cũng không tin.

Nhiều người chỉ tỏ nhưng Trương Đại Thiệu không thêm để ý mà chỉ mỉm cười, trên mặt tràn đầy sự tự tin:

- Trịnh công tử, tôi vẫn nói lại câu lúc nãy, chỉ cần tôi ra tay thì ông nội anh sẽ được cứu, vậy nên hãy để tôi ra tay cứu giúp, anh nhanh chóng đưa ra quyết định đi, thời gian không đợi người đâu.

Nói xong Trương Đại Thiệu vỗ vai Trịnh Thiệu Minh, bốn ngón tay hấn vừa khẽ chạm vào người Trịnh Thiệu Minh thì có một đạo thiên địa linh khí nhẹ nhàng chui vào trong cơ thể Trịnh Thiệu Minh.

Trịnh Thiệu Minh từng bị tai nạn xe nên để lại dị tật, tuy nhiên vừa rồi khi Trương Đại Thiệu chạm vào người mình thì hấn đột nhiên có cảm giác có một dòng năng lượng chạy vào cơ thể khiến hấn cảm thấy khoan khoái, dễ chịu, toàn thân tràn ngập năng lượng.

Theo bản năng thì hấn cự mình một chút và thấy thật sự sáng khoái, không còn một chút đau đớn nào nữa.

Trịnh Thiệu Minh ngạc nhiên đến mức suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, dị tật của mình trong nháy mắt đã không còn đau nữa, hấn nhìn Trương Đại Thiệu thì chỉ thấy Trương Đại Thiệu cười, gật đầu.

- Trương tiên sinh, xin anh ra tay cứu ông nội tôi.

Trương Thiệu Minh lúc này không còn hoài nghi nữa mà dứt khoát đưa ra quyết định.

Tất cả mọi người biến sắc, trăm triệu lần cũng không tin được là Trịnh Thiệu Minh lại tin lời của Trương Đại Thiệu, cả hai người này đầu óc đều có vấn đề cả rồi sao?

Người xưa nói quan tâm tắc loạn (lo lắng thì sẽ bị hồ đồ), lời này quả nhiên là đúng, bởi vì sốt ruột lo lắng cho ông nội mà Trịnh Thiệu Minh đã bị hồ đồ mất rồi.

- Trịnh công tử, như vậy không được đâu, cậu nên suy nghĩ lại.....

Vị bác sĩ trung niên có vẻ khó xử, nếu xảy ra chuyện gì thì sợ bệnh viện không thể gánh vác nổi.

Trịnh Thiệu Minh đương nhiên biết vị bác sĩ này lo lắng điều gì nên nói:

- Nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến bệnh viện, bây giờ thì nhanh tránh đường đi, làm chậm trễ việc chữa trị cho ông nội tôi thì tôi sẽ không để cho các người yên đâu.

Thấy Trịnh Thiệu Minh bắt đầu nổi giận thì tất cả mọi người nom nớp lo sợ không dám nói thêm câu nào, nhanh chóng mở đường cho Trịnh Thiệu Minh và Trương Đại Thiệu đi vào phòng cấp cứu.

Bọn họ đều đứng lại đó để xem thử Trương Đại Thiệu dùng cách nào để cứu sống Phó Bí thư.

- Trương Đại Thiệu sẽ đi cứu người thật ư?

Tô Tâm Lam dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm, chẳng lẽ Trương Đại Thiệu có khả năng chữa bệnh ư?

Cho dù là như vậy nhưng nhiều chuyên gia, bác sĩ vậy cũng đều bó tay thì hẳn có thể làm được gì? Làm thế nào để chữa được bệnh, còn Trịnh Thiệu Minh nữa, tại sao lại hồ đồ như vậy?

Trong phòng cấp cứu Trương Đại Thiệu cẩn thận kiểm tra tình hình sức khỏe của bệnh nhân rồi xác định và phán đoán bệnh, nguyên nhân chính là do luồng khí kia xâm nhập vào não, chỉ cần luyện hóa luồng khí kia thì người bệnh sẽ ngay lập tức tỉnh lại.

- Tâm Lam, nhanh đi lấy hộp kim bạc lại đây.

Xác định rõ tình hình rồi lúc này Trương Đại Thiệu mới dặn dò.

Tô Tâm Lam vừa nghe xong thì không biết phải làm thế nào cho phải, cả đám bác sĩ lắc đầu chỉ có mình cô đi theo vào, nếu xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm không phải ai cũng gánh nổi.

- Tâm Lam, đi lấy kim bạc đi.

Đúng lúc này bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên đi ra từ đám đông, giọng nói người này đầy uy lực, kèm theo một tinh thần mạnh mẽ, thần thái uy nghiêm, nói với Tô Tâm Lam.

Mọi người nhìn thấy thì ồ lên:

- Viện trưởng.

Người trung niên vừa mới đi ra là Viện trưởng của bệnh viện Nhân Dân, là chú Hai của Tô Tâm Lam, Tô Đại Sơn.

Viện trưởng đã lên tiếng thì dù có xảy ra chuyện gì mọi người cũng yên tâm nên liền hỏi Tô Tâm Lam đi lấy kim bạc.

- Trương Thiên, kim bạc đây.

Rất nhanh, Tô Tâm Lam đưa hộp kim bạc cho Trương Đại Thiệu, hẳn cũng không khách khí mà cầm lấy rồi nhanh chóng châm vào đại huyệt trên trán, động tác cực kì thành thạo.

Cả nhóm bác sĩ đứng xem đều bị giật mình, trong số đó cũng có người học Đông Y nhưng không phải ai cũng có được khả năng châm cứu thuần thực, tinh xảo như Trương Đại Thiệu, trình độ của hắn còn hơn cả những bác sĩ Đông y lớn tuổi nhiều kinh nghiệm nữa.

Còn một điểm nữa là Trương Đại Thiệu chỉ dùng một phần nhỏ kim bạc, với nền y học hiện đại thì kim bạc rất ít khi được sử dụng, vì chất lượng kém, dễ bị gãy nên dần bị đào thải và thay thế bằng những dụng cụ y học khác.

Trương Đại Thiệu có thể sử dụng kim châm cứu thành thạo đến độ này thì giống như là một đòn cảnh cáo giáng xuống mọi người, khiến tất cả khiếp sợ. Lúc này họ bắt đầu có chút tin tưởng là nói không chừng người trẻ tuổi này lại có thể chữa được bệnh cho Phó Bí thư.

Thấy tình hình như vậy thì Trịnh Thiệu Minh lại càng thêm tin tưởng.

Rất nhanh sau đó Trương Đại Thiệu châm 18 cây kim trên đầu bệnh nhân, sau đó hắn đưa tay ra sau gáy người bệnh và truyền vào đầu người đó một đạo linh khí, hắn bắt đầu điều khiển đạo linh khí bao vây luồng khí kia lại và luyện hóa nó.

Sắc mặt của người bệnh đang trắng bệch cũng dần chuyển biến tốt hơn.

Ước chừng khoảng 5 phút sau thì Trương Đại Thiệu thu tay lại, nhổ tất cả kim bạc ra, vừa vỗ vào gáy bệnh nhân thì bệnh nhân liền mở mắt, ngớ ngàng khi nhìn thấy Trịnh Thiệu Minh đứng bên cạnh, nói:

- Minh nhi, sao cháu lại ở đây? Chuyện này là sao?

- Ông nội, ông không sao rồi.

Trịnh Thiệu Minh xúc động vô cùng nên ôm lấy ông nội vào lòng.

- Chuyện này....

Các bác sĩ sau khi chứng kiến cảnh này thì không tin được vào mắt mình, người bệnh kia bản thân họ kiểm tra ngay đến bệnh gì cũng không tìm ra được vậy mà người trẻ tuổi kia chỉ xoa bóp vài chỗ, vỗ vài cái là mọi chuyện đã ổn. Chẳng lẽ hần là Hoa Đà tái thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lời Mời Của Tô Tâm Lam

Đội Trịnh Thiệu Minh hết kích động thì đám người vây lại xem đã tản đi hết, Trương Đại Thiệu đưa Trịnh Thiệu Minh đến một nơi không có người, thấp giọng hỏi:

- Trịnh công tử, anh có biết tại sao ông nội anh lại đổ bệnh không?

Giờ phút này Trịnh Thiệu Minh đã rất xem trọng Trương Đại Thiệu nên không chút do dự mà đem mọi chuyện ra kể.

Trương Đại Thiệu nghe xong thì mắt sáng lên, quả nhiên là như vậy, bệnh nhân kia đúng là bị người khác âm thầm hạ độc thủ. Hần thấy Trịnh Thiệu Minh cũng là người quang minh chính đại nên lập tức nói với Trịnh Thiệu Minh về những vấn đề còn mơ hồ:

- Anh không thấy là ông nội mình mắc phải bệnh kì quái sao?

Trịnh Thiệu Minh là người thông minh, hần vốn đã có nghi ngờ trong lòng, bây giờ nghe Trương Đại Thiệu nói vậy thì hần liền hiểu được là đã có chuyện gì xảy ra, sợ hãi kêu lên:

- Ý anh nói là.....

- Tôi chưa nói gì cả.

Trương Đại Thiệu ngắt lời.

- Trương tiên sinh, ân tình này tôi sẽ nhớ kỹ.

Trịnh Thiệu Minh cảm kích vạn phần nói.

- Cứ gọi tôi là Trương Thiên, đừng gọi tiên sinh nữa, tôi nghe không được tự nhiên lắm.

Trương Đại Thiệu cười lớn.

Trịnh Thiệu Minh nghe vậy thì trong lòng có chút cảm động, gọi Trương Thiên có nghĩa là quan hệ giữa hai người được kéo gần lại một chút, có quan hệ gần gũi với một người tài giỏi hần cầu còn không được nên vội nói:

- Được, Trương Thiên, vậy anh cũng đừng gọi tôi là Trịnh công tử nữa, gọi tôi là Thiệu Minh đi.

Trương Đại Thiệu gật đầu, lúc này lấy viên Hồi xuân đan mà mình khổ công luyện chế đưa cho Trịnh Thiệu Minh, nói:

- Lão gia có thể nói là có thân thể cường tráng, nhưng lại bị chút bệnh nên sớm muộn gì cũng tái phát, cho ông ấy uống cái này, cam đoan là sẽ cực kì khỏe mạnh.

Trịnh Thiệu Minh không cần do dự, ngần ngại lần tạ ơn rồi nhận lấy Hồi xuân đan.

Nếu trước kia Trịnh Thiệu Minh nghe những lời nói này thì chắc chắn sẽ cho rằng người này có mưu đồ gây rối hoặc là kẻ lừa đảo, tuy nhiên lúc này hần không còn gì để nghi ngờ nữa.

Đội tiền ông nội của Trịnh Thiệu Minh đi rồi thì chú Hai của Tô Tâm Lam mới lại gần Trương Đại Thiệu và nói chuyện, Tô Đại Sơn có cái bụng bự, ông nhìn thấy Trương Đại Thiệu như vậy thì cũng thấy sợ hãi.

- Người trẻ tuổi, cậu có đồng ý đến bệnh viện Nhân Dân làm việc không?

Tô Đại Sơn nhẹ nhàng hỏi Trương Đại Thiểu.

Đối với việc chăm sóc người khác thì Trương Đại Thiểu cũng không có hứng thú nên từ chối, Tô Đại Sơn liên tục thuyết phục hắn, nếu hắn không đến làm ở bệnh viện Nhân Dân thì đó là một tổn thất của quốc gia, sau đó còn đưa danh thiếp của mình cho hắn, tiếc nuôi vạ phần rồi đi khỏi.

Trương Đại Thiểu nghĩ thầm rằng về sau có thể đến nơi này để bán đan dược nên cũng không từ chối mà nhận lấy danh thiếp.

.....

Trong câu lạc bộ tư nhân Ngự Chu, Lưu Minh Viễn ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, một tay hắn ra sức xoa nắn bộ ngực của cô gái đó.

- Mẹ nó, Trương Thiên, mày chờ đó, sớm muộn gì thì tao cũng sẽ giết chết mày.

Lưu Minh Viễn hùng hổ nên tay dùng lực hơi mạnh khiến cô gái bị đau kêu lên.

Cứ nghĩ đến việc bị Trương Đại Thiểu đánh đến hai lần là hắn lại tức đến hộc máu, đến bây giờ trên mặt hắn vẫn còn sưng tấy, hắn hận không thể chặt Trương Đại Thiểu thành tám khúc.

- Lưu Thiểu, Hầu Tử đã về rồi.

Người quản lý đứng giữ cửa bên ngoài đi đến bên Lưu Minh Viễn và nhẹ nhàng nói, giống như sợ quấy rầy Lưu Minh Viễn vậy.

- Gọi Hầu Tử đến đây.

Lưu Minh Viễn bị kích động, ngồi bật dậy, đẩy cô gái trong lòng ra.

- Mau đưa hắn vào đây.

Hầu Tử là người mà Lưu Minh Viễn phái đi để điều tra về Trương Đại Thiểu, Hầu Tử đã về tức là đã điều tra xong mọi việc, hiện tại điều mà Lưu Minh Viễn quan tâm nhất chính là tin tức của Trương Đại Thiểu.

Rất nhanh, người quản lý dẫn đến một người cao gầy vào gặp Lưu Minh Viễn, việc đầu tiên tên này làm là cung kính cúi người chào:

- Lưu Thiểu.

Lưu Thiểu sốt ruột nên phát tay nói:

- Được rồi đừng lãng phí nửa, điều tra được cái gì thì nói nhanh đi.

- Vâng, Lưu Thiểu.

Mắt của Hầu Tử lóe sáng lên:

- Theo như điều tra của tôi thì đúng là tên tiểu tử kia có vấn đề, nửa tháng trước hắn đến Tỉnh Hải, hắn không có bạn bè, người thân, cũng không có công việc gì quan trọng, và hắn hiện đang làm bảo vệ ở đại học Hải Hoa, đúng là kì lạ.

- Cái gì, đại học Hải Hoa?

Lưu Minh Viễn hét ầm lên, nhảy bén nhận ra được cái gì đó, đại học Hải Hoa, không phải Liễu Thanh Thanh đang làm giáo viên ở đó sao?

Sắc mặt cực kì khó coi, đúng là tiện nhân, đúng là hai người đó có dính líu với nhau.

Cắn chặt răng, Lưu Minh Viễn chỉ tay vào Hầu Tử:

- Nói tiếp đi.

- Vâng, Lưu Thiểu.

Hầu tử quan sát sắc mặt của Lưu Minh Viễn rồi mới cẩn thận nói tiếp.

- Hết rồi ạ.

- Cái gì, hết rồi?

Lưu Minh Viễn trừng mắt, đập mạnh vào cái bàn, nhưng ngay lập tức để lộ ra một nụ cười bí hiểm.

- Xem ra tiểu tử này đúng là có vấn đề à.

Vung tay lên, hấn nói:

- Đi điều tra tiếp cho tao.

- Vâng, Lư Thiệu.

Hầu Từ nhanh chóng xoay người đi khỏi.

.....

Rời khỏi bệnh viện Trương Đại Thiệu mang theo số Hồi xuân đan còn lại ra chợ bán, nhưng điều làm cho hấn thất vọng chính là không thể bán nổi một viên thuốc nào cả.

Tuy nhiên hấn cũng không quá chán nản, đưa cho Trịnh Thiệu Minh một viên thuốc kia là hấn đã lời được không ít tiền rồi.

Trịnh Thiệu Minh vì cảm tạ ơn cứu mạng mà đưa cho Trương Đại Thiệu một tờ chi phiếu, hấn từ chối thì bất kính nên đành nhận lấy, ai ngờ đến lúc kiểm tra thì tờ chi phiếu ấy có giá trị khoảng 10 triệu.

Trở về biệt thự thì không có Liễu Thanh Thanh, chỉ còn mỗi Tô Tâm Lam.

- Đại Thiệu đẹp trai, y thuật của anh quả nhiên là lợi hại, thật sự đáng ngưỡng mộ.

Tô Tâm Lam lập tức chạy lại lú lú, có vẻ sùng bái.

- Nói cho tôi biết là tại sao anh còn trẻ tuổi mà đã có được y thuật cao như vậy?

Trương Đại Thiệu bị nhức đầu một phen, phải cố gắng lắm mới thoát khỏi Tô Tâm Lam, mặc dù hấn thích được người khác sùng bái nhưng cũng không thích những người sùng bái điên cuồng như Tô Tâm Lam.

- À đúng rồi, mai là sinh nhật của tôi, tôi nghĩ là nên mời anh tham gia vào buổi party này, Đại Thiệu đẹp trai, anh nhất định phải đến đấy,

Tô Tâm Lam quay đầu lại nói.

Lời mời này của Tô Tâm Lam khiến hấn cảm thấy có chút ấm áp, từ ngày hấn trốn khỏi Yến Kinh thì đây được xem như là người bạn đầu tiên của mình nên hấn không từ chối mà vui vẻ nhận lời.

- Được, 6h tối mai tại câu lạc bộ Lâm Giang, nhất định phải đến đúng giờ đấy.

Tô Tâm Lam chớp mắt, đưa thiệp mời cho Trương Đại Thiệu rồi đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thanh Niên Hư

Ngày hôm sau Tô Tâm Lam ra khỏi nhà từ sớm để đi tiếp bạn bè khắp nơi.

Còn lại Trương Đại Thiệu trong phòng, hấn đang rối tung cả lên vì việc đến dự tiệc sinh nhật của Tô Tâm Lam thì có nên mua quà hay đi tay không, nhưng nếu mua quà thì nên mua cái gì?

Tô Tâm Lam vốn là một cô tiểu thư giàu có nên nếu mua quà bình thường thì có chút mất mặt, nhưng món đắt tiền thì không có khả năng mua, bây giờ hấn đã bị đuổi khỏi Lí gia nên tiêu tiền cũng phải tính toán kỹ lưỡng.

- Đúng rồi, mình sẽ luyện chế cho cô ấy một viên đan dược.

Cuối cùng trong đầu hấn chợt lóe lên được sáng kiến nên nhanh chóng chạy đến chợ thuốc Đông y mua nguyên liệu, mất 6 tiếng đồng hồ thì hấn đã luyện được viên Mỹ dung đan cho Tô Tâm Lam.

Mỹ dung đan này là được đơn giản hóa đi của Trú nhan đan ở Tu Chân Giới.

Một viên Trú nhan đan có thể làm cho người ta giữ được nét thanh xuân vĩnh viễn, bảo vệ tối đa được nhan sắc, mặc dù Mỹ dung đan này không có được công hiệu tuyệt đối như vậy nhưng so với vài món dược liệu làm đẹp trên phố thì nó tốt hơn nhiều.

Nếu đem mặt hàng này lên phố bán thì một viên Mỹ dung đan này sẽ có giá trị khoảng một triệu, món quà này có thể nói là rất đáng quý.

Đương nhiên là Tô Tâm Lam có thể nghĩ hấn lừa cô, nhưng hấn vốn không để ý lắm, chuyện này dù muốn hay không thì hấn cũng đã có lòng rồi.

Luyện xong đan dược thì cũng sắp đến giờ hẹn nên Trương Đại Thiệu bắt một chiếc taxi và đi tới câu lạc bộ Lâm Giang.

Đến trước cửa câu lạc bộ Lâm Giang thì hấn bị bảo vệ ngăn lại:

- Này, cậu làm gì vậy, đây là câu lạc bộ tư nhân, người không có trách nhiệm thì không được vào.

Trương Đại Thiệu nhìn lại mình, không cần nói cũng biết là có chút quê mùa, mấy con người có tầm mắt thấp kém thì không cần phải so đo làm gì.

- Tôi đến để dự tiệc sinh nhật của Tô Tâm Lam.

Trương Đại Thiệu không tức giận nhưng lạnh lùng nói:

- Dự tiệc sinh nhật?

Người bảo vệ nhìn hấn từ trên xuống dưới, vẻ mặt châm biếm, mặc dù không nói ra nhưng ý tứ của người này cũng được thể hiện ra rất rõ là: Tiểu thư Tô Tâm Lam làm sao mà mời một người như hấn được?

- Có thiệp mời không?

Gã bảo vệ hất cằm, đến nhìn cũng không thèm nhìn hấn vì cho rằng hấn là một gã nhà quê và muốn trà trộn vào trong với mục đích riêng nên chắc chắn là không có thiệp mời.

Trương Đại Thiệu không nói gì mà liền đưa thiệp mời ra, gã bảo vệ sững sốt, cơ mặt giật giật mấy cái, lập tức thay đổi thái độ, tươi cười nhiệt tình:

- Tiên sinh, mời vào trong.

Tuy nhiên trong lòng gã bảo vệ cũng không khỏi thắc mắc, tạo sao tiểu thư Tô Tâm Lam lại mời một người như thế này nhỉ?

- Này, người phía trước kia, ai cho cậu vào?

Phía sau là một chiếc Porsche Cayenne phóng tới, một gã thanh niên nhảy từ trên xe xuống, vừa nhìn thấy một gã quê mùa bước vào trong câu lạc bộ thì hét lớn lên.

Trương Đại Thiệu quay đầu lại nhìn và không khỏi ngạc nhiên, hóa ra là cái tên đã bị mình đập cho một phát Hoàng Hải Thiên, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, không ngờ người đầu tiên mình gặp ở đây lại là hấn.

Rõ ràng là tên kia cũng ngạc nhiên, thật không ngờ gã nhà quê kia lại chính là Trương Đại Thiệu, lập tức trong lòng hấn dấy lên lửa giận. Tô Tâm Lam vậy mà cũng mời tên này đến dự sinh nhật, muốn nhin cũng không nhin được nữa.

Hoàng Hải Thiên bước đến trước người bảo vệ với bộ mặt u ám và nói:

- Nhiệm vụ của ông là gì, câu lạc bộ này tại sao lại có tên ăn mày này? Ông không có óc à, sao lại để hấn cứ thế mà đi vào chứ?

Bảo vệ biết Hoàng Hải Thiên là con trai của Phó Cục trưởng nên khi bị mắng xối xả như vậy thì chỉ biết ăn nói khéps nép và đưa thiệp mời ra, nói:

- Hoàng công tử, người này có thiệp mời...

Người bảo vệ còn chưa nói xong thì đã bị Hoàng Hải Thiên ngắt lời, giật lấy cái thiệp mời trong tay bảo vệ và xé nát, sau đó chỉ vào mặt vào vệ quát lên:

- Nói ông không có óc quả không sai mà, chỉ là một cái thiệp mời, ai chẳng làm giả được.

Nói xong Hoàng Hải Thiên chỉ vào mặt Trương Đại Thiệu:

- Tôi từng gặp qua người này rồi, đó là một tù nhân mới được thả ra vài ngày, nếu để hấn đi vào trong mà có xảy ra chuyện gì thì ông có gánh nổi không hả?

Cha của Hoàng Hải Thiên là Phó Cục trưởng Công an nên hấn nói Trương Đại Thiệu là tù nhân thì bảo vệ kia có chút hoảng sợ, mồ hôi lạnh toát ra, nghĩ thầm may mà Hoàng công tử đến sớm để ngăn lại nếu không thì mình đã gặp rắc rối rồi.

Trương Đại Thiệu này giờ vẫn chưa nói câu gì, cũng không biện minh cho mình, trên mặt thậm chí còn tỏ vẻ khinh thường nữa.

- Đó chẳng phải là Hoàng Hải Thiên sao, cậu ta đến đây làm gì vậy?

Lúc này có thêm mấy chiếc xe ô tô sang trọng dừng lại, mấy công tử trong thành phố Tỉnh Hải này đã đến.

Bọn họ thấy Hoàng Hải Thiên đang trách mắng một bảo vệ thì tò mò nhưng cũng không vội đi vào mà đứng một bên để xem.

Đối với Hoàng Hải Thiên thì mọi người vẫn có chút tin tưởng, dù sao thì nhà hắn cũng làm trong Cục Công an nên mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu đứng như tượng gỗ này giờ cuối cùng cũng mở miệng:

- Mày nói xong chưa?

Hoàng Hải Thiên ngăn người ra, cảm thấy hụt hẫng khi khí thế mạnh mẽ của mình không ảnh hưởng gì đến hắn.

Mấy vị công tử kia đứng ngoài xem cũng rất tò mò, tên tội phạm mà Hoàng Hải Thiên nói đến đang đứng khoanh tay tỏ vẻ chống đối.

Hoàng Hải Thiên còn chưa kịp nói thêm câu nào thì Trương Đại Thiệu đã bước lên và đập Hoàng Hải Thiên một phát.

- Bịch.

Hoàng Hải Thiên bị đập một cú như trời giáng nên lăn quay dưới mặt đất.

Ai cũng tròn tròn mắt, người kia là ai mà gan quá vậy? Đến cả Tam công tử ở Tỉnh Hải còn không dám đánh Hoàng Hải Thiên mà....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngày Càng Thần Bí

Gần đây tâm tình của Diêu Tuyết Tích rất tốt vì con gái của dì bị bệnh nhiều năm nay đã khỏi, dì bây giờ không còn đăm chiêu ủ dột, không còn lấy nước mắt lau mặt mỗi ngày nữa mà thay vào đó là sự vui vẻ, phấn chấn.

Tuy nhiên đối với người bán viên Hồi xuân đan kia thì lại khiến Diêu Tuyết Tích áy náy không thôi.

Lúc đó cả cô và dì đều nghi ngờ hắn là kẻ lừa đảo, cô nhất định khuyên dì đừng mua Hồi xuân đan.

Đến khi con gái dì được chữa khỏi bệnh thì cô mới biết là mình không đúng, cô biết là mình đã gặp được cao nhân rồi.

Những ngày sau đó cô và dì đều đi tìm vị cao nhân kia nhưng không tìm được nên cô luôn có cảm giác tiếc nuối.

Nếu hôm nay không nhận được thiệp mời đến dự tiệc sinh nhật của Tô Tâm Lam thì chắc chắn cô và dì sẽ tiếp tục đi tìm vị cao nhân kia.

Diêu Tuyết Tích vừa đến câu lạc bộ Lâm Giang thì phát hiện ra có một đám đông phía trước rất náo nhiệt, cô đậu xe ven đường và tò mò ngó qua.

P phía trước có một cô gái xinh đẹp tóc quăn vui mừng la lên:

- Tích Tuyết, cậu đến rồi.

Diêu Tích Tuyết cũng vui mừng bước đến ôm cô gái tóc quăn kia rồi hỏi:

- Phía trước có chuyện gì mà mọi người tập trung ở đó vậy?

- Tích Tuyết, đến xem luôn đi.

Cô gái tóc quăn hăng hái kéo tay Diêu Tích Tuyết đi.

- Chắc cậu biết Hoàng Hải Thiên chứ, bình thường hắn oai lắm, nhưng hôm nay thì....

Diêu Tuyết Tích lại càng thấy tò mò nên hỏi:

- Hôm nay thì sao?

- Hắn vừa mới bị người khác đánh.

Cô gái tóc quăn cao hứng nói to lên, may mà cô kịp che miệng lại.

- Hà?

Diêu Tuyết Tích mở to mắt:

- Lại có cả chuyện này à?

Ở nơi công cộng mà dám đánh Hoàng Hải Thiên, trừ khi là kẻ điên, nếu không thì ai mà cả gan như vậy?

- Tuyết Tích, nhìn kia, chính là người đó, mặc dù ăn mặc có phần hơi quê nhưng rất nam tính, mạnh mẽ, chỉ một cú đá của hắn mà khiến cho Hoàng Hải Thiên ngã lăn quay ra đó, hắn đẹp trai đến ngây người. Đáng tiếc, nếu hắn mà là một công tử giàu có thì tôi cũng không ngại mà theo đuổi hắn....

Cô gái tóc quăn nhanh chóng kéo Diêu Tuyết Tích đến phía trước và chỉ vào Trương Đại Thiệu để giới thiệu, tuy nhiên cô bỗng nhiên phát hiện ra là Diêu Tuyết Tích đang đứng ngăn ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào người nọ.

- Là người đó.

Diêu Tuyết Tích bị chấn động, giật mình, giậm chân tại chỗ, đúng là trời không phụ lòng người, cô thật không thể ngờ là mình lại tìm thấy được Trương Đại Thiệu ở đây.

- Nguy rồi, lá gan hắn lớn như thế nào mà dám đánh cả Hoàng Hải Thiên?

Diêu Tuyết Tích nhanh chóng lấy lại tinh thần, trên mặt nhất thời lộ rõ vẻ lo lắng.

- Này, Tuyết Tích, cậu làm sao vậy?

Cô gái tóc quăn có phần khó hiểu, Diêu Tuyết Tích vừa mới từ nước ngoài về, rất kiêu ngạo, ngay cả Tam công tử cô cũng thấy chướng mắt vậy mà vừa nhìn thấy tên "tội phạm" kia đã bị thất thần như vậy rồi.

- Mà, mà dám đánh tao?

Hoàng Hải Thiên rống lên, hai mắt như phun ra lửa, hắn cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để đứng ở đây nữa, trước mặt nhiều người mà lại bị người khác đánh.

Lần trước Trương Đại Thiệu đánh hắn thì hắn mới biết tên kia có lá gan lớn nhưng không nghĩ là tên đó dám làm cả chuyện này, trước bao nhiêu người vậy mà cũng dám động thủ.

- Sao hả, mà không phục à?

Trương Đại Thiệu nắm tay lại, giọng nói trầm xuống.

Trong đầu Hoàng Hải Thiên run lên, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, tức giận đến mấy cũng lập tức nuốt lại vào bụng.

Mọi người thấy Hoàng Hải Thiên có vẻ sợ hãi Trương Đại Thiệu thì trong lòng càng thấy tò mò nên cứ liếc nhìn Trương Đại Thiệu liên tục.

- Còn đứng trơ ra đó làm gì, đuổi tên này ra ngoài cho tôi.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Hoàng Hải Thiên cố nén giận với Trương Đại Thiệu và hướng về phía bảo vệ hét to lên.

Bảo vệ tay cầm bộ đàm, đầm đìa mồ hôi, chưa kịp mở miệng thì bỗng nhiên có một giọng nói vang lên:

- Dừng tay.

Mọi người vừa nghe vậy thì đều giật bắn người, người vừa lên tiếng dĩ nhiên là Trương Thiệu Minh, Tam công tử Trịnh Thiệu Minh.

Trịnh Thiệu Minh bước vào và đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu và mỉm cười, nhiệt tình chào hỏi:

- Trương Thiên, lại gặp nhau rồi.

- Cái, cái gì, Trịnh Thiệu lại chủ động chào hỏi tên nhà quê này sao?

Chuyện này khiến mọi người không tin vào mắt mình nữa.

- Thiệu Minh, là anh.

Trương Đại Thiệu cũng thấy bất ngờ, Tô Tâm Lam lại có thể mời được cả Trịnh Thiệu Minh, đây là điều mà hắn không thể ngờ đến.

- Trịnh Thiệu, không ngờ là cậu cũng đến đây.

Hoàng Hải Thiên lúc này như biến thành người khác, vừa rồi còn khổ sở nửa sống nửa chết vậy mà giờ lại tự tin, thân nhiên mỉm cười, đưa tay về phía Trịnh Thiệu Minh:

- Có thể gặp được Trịnh Thiệu ở đây, rất vinh hạnh.

Trịnh Thiệu Minh lạnh nhạt nắm lấy tay Hoàng Hải Thiên và nói:

- Rất vui được gặp cậu.

Nói xong liền xoay người lại khoác vai Trương Đại Thiệu cực kì thân thiết giống như là huynh đệ tốt nhiều năm không gặp vậy, sau đó cùng nhau bước vào trong câu lạc bộ Lâm Giang.

Bảo vệ vẫn giữ nguyên tư thế cầm bộ đàm, cả người choáng váng, người này lại có quan hệ tốt như vậy với Trịnh Thiệu mà lúc này mình lại đối xử với hắn....

Mặc dù không ngăn Trương Đại Thiệu nhưng bảo vệ cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Các vị công tử khác cũng giống như bảo vệ đều kinh ngạc về thân phận của Trương Đại Thiệu, hắn là ai mà lại có thể kết thân với Trịnh Thiệu Minh như thế, điều này cũng có nghĩa là có thể kết giao với họ, trong lúc nhất thời tinh thần bọn họ trở nên mờ mịt.

- Hắn có quan hệ tốt với Trịnh Thiệu như vậy sao?

Diêu Tuyết Tích thì thảo nói, cô phát hiện ra cao nhân này càng nhìn càng khó hiểu.

Còn Hoàng Hải Thiên sắc mặt tối sầm lại cũng nhanh chóng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tranh Nhau Khiêu Vũ Với Đại Thiệu

Chuyện ồn ào ở bên ngoài cửa câu lạc bộ hình như mọi người đều quên hết, tất cả đều nhiệt tình đón tiếp Hoàng Hải Thiên khiến hắn nhanh chóng thấy lâng lâng.

Thoáng nhìn qua thì phát hiện cái tên đáng giận kia đang cười đùa thân thiết với Trịnh Thiệu, Hoàng Hải Thiên vừa mới lấy lại tinh thần thì ngay lập tức trở nên tức giận, chửi thầm:

- Mẹ nó, tiểu tử này lại dám đi nịnh bợ Trịnh Thiệu.

- Hải Thiên, sao vậy, tâm trạng không tốt à?

Một tiếng cười vang lên, Lưu Minh Viễn và Liễu Thanh Thanh đang bước đến trước mặt Hoàng Hải Thiên.

Hoàng Hải Thiên liếc nhìn Lưu Minh Viễn rồi giận dữ nói:

- Đừng làm phiền tôi.

Lưu Minh Viễn liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu rồi nói:

- Có chuyện gì mà phiền lòng vậy, nào, đến đây tôi với cậu lại đây uống một chén.

Lấy ra hai ly rượu, hắn đưa cho Hoàng Hải Thiên một ly, hai người bắt đầu nói chuyện.

Nén sự tức giận trong bụng, Hoàng Hải Thiên trước mặt Lưu Minh Viễn đã mắng nhiếc Trương Đại Thiệu không ít lần, nhờ vậy mà tâm trạng của hắn đã tốt hơn nhiều.

Lưu Minh Viễn cũng thấy khoái trong lòng nên phụ họa theo, mắng Trương Đại Thiệu là con chó ngoài đường.

Một lúc sau thì nhạc vang lên, đến giờ khiêu vũ, Hoàng Hải Thiên đứng dậy chào Lưu Minh Viễn và đi về hướng Tô Tâm Lam, hắn muốn mời cô khiêu vũ.

Vốn dĩ Tô Tâm Lam đang ngồi ở ghế sofa nhấm nháp rượu vang nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Hoàng Hải Thiên đi về bên này thì cô liền đứng dậy đi đến bên Trương Đại Thiệu.

- Chết tiệt.

Hoàng Hải Thiên biến sắc, chửi thề, nhưng vẫn tiếp tục đi đến trước mặt Tô Tâm Lam.

- Tâm Lam, có thể mời em khiêu vũ một điệu được không?

Hoàng Hải Thiên lịch sự đưa tay ra mời Tô Tâm Lam.

Tô Tâm Lam không nhận lời.

- Xin lỗi, tôi có bạn nhảy rồi.

Nói xong cô nở một nụ cười ngọt ngào với Trương Đại Thiệu:

- Đại Thiệu đẹp trai, cùng nhau nhảy nhé.

Mời Trương Đại Thiệu nhảy thì ngoài có cảm tình tốt với hắn ra Tô Tâm Lam còn muốn dùng hắn làm lá chắn nữa. Người khác có lẽ sẽ kiêng dè mặt mũi của Hoàng Hải Thiên nhưng với hắn thì không.

Trương Đại Thiệu vui vẻ nhận lời:

- Rất hân hạnh.

Hoàng Hải Thiên vẫn để tay chìa ra phía trước, cực kì xấu hổ, thậm chí hắn có thể cảm nhận được những ánh mắt châm chọc xung quanh hắn nữa.

Mất mặt, đúng là mất mặt. Hoàng Hải Thiên đúng là không nên động vào Trương Đại Thiệu, tự làm xấu mặt mình.

- Chết tiệt, sớm muộn gì tao cũng sẽ cho mày biết tay.

Hoàng Hải Thiên thu tay lại, mặt mày u ám.

- Ai da, chân của tôi.

Vừa mới bắt đầu khiêu vũ thì Tô Tâm Lam liền kêu lên đau đớn, lúc này cô mới phát hiện ra là Trương Đại Thiệu không biết khiêu vũ.

Mọi người không khỏi che mặt cười thầm, người này đúng là thú vị, không biết khiêu vũ mà còn dám đánh Hoàng Hải Thiên, đúng là mặt dày mà.

Sắc mặt Hoàng Hải Thiên cũng trở nên âm trầm, hắn cũng nghĩ như vậy.

Tuy nhiên Hoàng Hải Thiên lại không biết rằng mình đã tự đánh giá cao bản thân mình, Trương Đại Thiệu đồng ý nhảy với Tô Tâm Lam là vì cảm thấy thú vị và quý mến Tô Tâm Lam thôi, còn về phần Hoàng Hải Thiên thì không thèm quan tâm đến.

- Đại Thiệu đẹp trai, để tôi dạy anh nhảy.

Tô Tâm Lam đành phải ra tay dạy cho Trương Đại Thiệu, điều làm cô ngạc nhiên không thôi đó là hắn học cực kì nhanh, chỉ với một điệu nhảy là hắn đã có thể khiêu vũ được rồi.

- Hừ, đồ nhà quê, ngay cả nhảy cũng không biết, xấu hổ.

Hoàng Hải Thiên đứng từ xa chửi thề Trương Đại Thiệu rồi hùng hổ đi tìm bạn nhảy khác.

Bỗng nhiên hắn phát hiện ra có một cô gái xinh đẹp, tóc dài, dáng người cao gầy, thoát nhìn rất quyến rũ, chính là cô ấy.

- Người đẹp, xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Hải Thiên, có thể mời cô nhảy cùng không?

Hoàng Hải Thiên lịch sự đưa tay ra.

Cô gái liền mỉm cười với hắn:

- Cảm ơn lời mời của anh nhưng cho tôi xin lỗi, tôi không muốn nhảy.

Bị người đẹp từ chối Hoàng Hải Thiên cũng không giận mà chỉ buồn, hắn biết là cô ấy không muốn nhảy chứ không phải là không muốn nhảy với hắn.

Hắn thấy với khí chất của cô gái này thì rất khó để tiếp cận, quả nhiên lúc sau có rất nhiều người đến mời cô nhảy nhưng đều bị cô từ chối.

- Rốt cuộc là ai thì mới có thể mời cô gái này nhảy được đây?

Hoàng Hải Thiên chờ đợi.

Điệu nhảy đầu tiên kết thúc, điệu nhảy thứ hai bắt đầu, Hoàng Hải Thiên bỗng nhiên phát hiện cô gái kia di chuyển, cô ấy muốn làm gì? Có rất nhiều người chú ý đến cô ấy.

Cô ấy lại đi về phía Trương Đại Thiệu và đưa bàn tay ngọc ngà ra:

- Trương Thiên, có thể mời anh nhảy một điệu không?

- Rắc rắc!

Giờ phút này cõi lòng Hoàng Hải Thiên như nứt ra.

Không riêng gì hắn mà tất cả những công tử khác đều tan nát cõi lòng, mọi người không thể nào lý giải được là tại sao nhiều người đẹp lại quan tâm đến cái tên nhà quê kia như vậy?

- Là cô?

Trương Đại Thiệu nhìn thấy Diêu Tuyết Tích trước mặt nên rất kinh ngạc, cô gái này từng mua thuốc với dì, còn nói mình là kẻ lừa đảo, không thể ngờ được là lại gặp được cô ấy ở trong này.

Người đẹp kia là Diêu Tuyết Tích, vừa mới du học ở nước Anh về, ngoại trừ mấy người bạn tốt ra thì đa số ở đây cô không quen ai cả.

Diêu Tuyết Tích vốn đang đi tìm Trương Đại Thiệu để nói lời cảm ơn thì hôm nay cũng tìm được hắn, vậy nên làm sao có thể bỏ qua được cơ hội này, cô liền đi về phía Trương Đại Thiệu và mời hắn nhảy.

Trương Đại Thiệu thì tôn trọng tình cảm của mọi người nên một lần nữa tặng quỹ thời gian quý giá của mình cho người khác, hắn cầm lấy tay Diêu Tuyết Tích, ôm lấy eo Diêu Tuyết Tích và bắt đầu nhảy.

Chỉ một điệu nhảy mà khiến bao nhiêu người đau khổ.

Với lời cảm ơn của Diêu Tuyết Tích thì hắn từ chối, hắn bán thuốc là để kiếm tiền, không phải hành y cứu người, chỉ là giao dịch mà thôi.

- Trương Thiên, có thể khiêu vũ cùng anh một điệu được không?

Diêu Tuyết Tích vừa rời đi thì có một cô gái nhanh chóng bước đến mời Trương Đại Thiệu khiến nhiều người đỏ mắt ghen tỵ.

Tất cả mọi người trong câu lạc bộ này đều ghen tức, vì lý do gì mà tên nhà quê kia lại được nhiều người đẹp giành nhau để khiêu vũ như vậy? Tại sao những người sang trọng như họ lại không ai thèm ngó ngang đến?

Cả Tô Tâm Lam, Diêu Tuyết Tích và đám người còn lại đều há hốc mồm, bọn họ không thể tưởng tượng được là gã nhà quê đó lại được các người đẹp chào đón.

Ban đầu Trương Đại Thiệu nghĩ rằng không biết có phải là do khí chất của mình khiến các cô gái bị cuốn hút hay không nhưng lúc này hắn lại khiến các cô khăng khái đến mời mình nhảy, người vừa mời hắn nhảy là em gái của Trịnh Thiệu Minh.

Người ta đang tò mò là tại sao tên kia lại có quan hệ tốt với Trịnh Thiệu, còn điều này lại làm cho Trương Đại Thiệu khó hiểu.

- Trương Thiên, khiêu vũ với tôi đi.

Ngay lúc hắn khó xử thì lại có một cô gái lên tiếng mời Trương Đại Thiệu nhảy, cô gái này khiến mọi người giật mình, đó chính là bạn gái của Lưu Minh Viễn, Liễu Thanh Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Món Quà Sinh Nhật Tốt Nhất

Sắc mặt Liễu Thanh Thanh có phần khó coi, đứng ra mà nói thì cô đang rất bối rối, sợ hãi.

Trương Đại Thiệu không nói gì, cầm lấy tay, ôm lấy eo Liễu Thanh Thanh, bắt đầu nhảy, nhẹ nhàng hỏi cô ấy:

- Thanh Thanh, đã xảy ra chuyện gì?

- Trương Thiên, Lưu Minh Viễn là tên súc sinh, hần.....

Mắt Liễu Thanh Thanh đỏ lên, giọng nói có chút nghẹn ngào cùng với giận dữ:

- Sau khi hần nghe điện thoại xong thì lại bắt tôi đi uống rượu với Từ Thiệu.

- Mẹ nó, hần không phải là đàn ông.

Trương Đại Thiệu cũng nổi giận, không kiềm chế được chửi tục, nếu lúc này mà ở Tu Chân Giới thì Trương Đại Thiệu đã làm thịt Lưu Minh Viễn từ sớm rồi.

Trương Đại Thiệu có chút hối hận là tại sao lần trước không đánh chết Lưu Minh Viễn đi? Đúng là bản thân vẫn còn rất nhân từ mà.

- Trương Thiên, tôi phải làm gì bây giờ?

Liễu Thanh Thanh run rẩy hỏi, cô biết mình đang bị Từ Thiệu theo dõi.

Ở thành phố Tĩnh Hải, những cô gái bị Từ Thiệu nhắm đến đều không thể trốn thoát được. Thậm chí còn có những cô gái nhảy lầu hoặc uống thuốc tự sát, đương nhiên là tin tức ấy sẽ không ai biết hết.

Trương Đại Thiệu bỗng thấy cơ thể mềm mại kia run lên bần bật trong lòng mình, cần được che chở, hần không kiềm được bèn nhẹ nhàng vỗ về Liễu Thanh Thanh, nói:

- Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.

Ngay lúc ấy Trương Đại Thiệu chính là bức tường chắn gió kiên cố của cô, cảm giác này cực kì an toàn, cô chưa từng được trải qua cảm giác ấy.

- Thanh Thanh, em nói lung tung cái gì đấy?

Lưu Minh Viễn rất lo lắng khi thấy Liễu Thanh Thanh chạy lại đây, lại còn khóc nức nở trong lòng Trương Đại Thiệu thì hần tức muốn học máu.

Tuy nhiên trước mặt Trương Đại Thiệu hần không dám làm càn, chỉ kéo Liễu Thanh Thanh đi mà không thèm nhìn Trương Đại Thiệu lấy một cái.

Liễu Thanh Thanh vùng ra khỏi tay của Lưu Minh Viễn, tức giận nói:

- Anh tránh ra.

- Thanh Thanh, chỉ là một cuộc gặp xã giao bình thường thôi mà, tại sao em phải phản ứng kịch liệt như vậy?

Lưu Minh Viễn nóng ruột, nước miếng văng lung tung:

- Rất khó để được Từ Thiệu để ý đến, em phải biết rằng bữa tiệc này bao nhiêu người thấp hương bái Phật đều không cầu được, còn em lại không biết tốt xấu.....

Lưu Minh Viễn còn chưa nói xong thì thân hình cao lớn của Trương Đại Thiệu lại xuất hiện trước mắt Liễu Thanh Thanh rồi lạnh lùng quát lên:

- Cút!

Mắt Lưu Minh Viễn đỏ ngầu giống như là dã thú phát điên, ngực hô hấp lên xuống rất mạnh.

Cho dù hần kiềm chế cũng như kiêng kị Trương Đại Thiệu nhưng lúc này không nhịn được nữa nên bùng nổ ra, nổi giận bùng bùng gầm lên:

- Họ Trương kia, mày đừng có ép người quá đáng, tao với bạn gái tao đang nói chuyện, mày dựa vào cái gì mà nhúng tay vào?

Giọng nói quá lớn khiến mọi người đang khiêu vũ đều dừng lại hướng mắt về đây với ánh mắt ngạc nhiên, tại sao Trương Thiên và Lưu Minh Viễn lại to tiếng với nhau?

Trương Đại Thiệu cười nhạo:

- Tao thích bắt nạt mày đấy, mày làm được gì nào?

- Mày.....

Lưu Minh Viễn nhất thời chán nản, nét mặt già nua đỏ bừng lên, không nói được thêm câu nào nữa, đúng vậy, đang đứng giữa buổi tiệc thì hần có thể làm gì được Trương Đại Thiệu?

- Cút!

Trương Đại Thiệu lại trừng mắt.

Lưu Minh Viễn hít một hơi, cố gắng kiềm chế lửa giận, dù hắn đang rất giận nhưng vẫn còn chút lí trí, biết mình nên nhẫn nhịn nếu không thì hậu quả sẽ khó lường.

Trùng mắt nhìn Trương Đại Thiệu bằng con mắt oán hận, sau đó hắn không nói thêm câu nào mà bước đi với khuôn mặt khó coi, tuy nhiên trong nháy mắt, ánh mắt cay độc của hắn khiến bất cứ kẻ nào nhìn vào cũng thấy khiếp sợ.

Trương Đại Thiệu khẽ cười và không thêm để ý đến điều đó.

Tất cả mọi người đều ồ lên, Trương Đại Thiệu mạnh mẽ đến nỗi Lưu Minh Viễn cũng không dám phản kháng, bọn họ lại càng cảm thấy có hứng thú với anh chàng này.

- Được rồi, để tôi tặng quà cho Tâm Lam trước đã rồi đưa cô về.

Trương Đại Thiệu quay đầu lại nói với Liễu Thanh Thanh.

Liễu Thanh Thanh ngậy người ra chỉ biết gật đầu.

Trương Đại Thiệu đi đến trước mặt Tô Tâm Lam, lúc này Lưu Minh Viễn đang đưa cho Tô Tâm Lam một chuỗi vòng cổ kim cương:

- Tô tiểu thư, sinh nhật vui vẻ, đây là vòng cổ kim cương đặt làm từ nước Mỹ, hy vọng cô sẽ thích.

- Làm phiền Lưu công tử rồi, thật sự cảm ơn anh.

Tô Tâm Lam mỉm cười nhạt nhẽo, đôi mắt cũng không sáng như những tiểu thư khác rồi thuận tay đưa cho người giúp việc của mình.

- Tâm Lam, đây là quà sinh nhật của em, chúc em sinh nhật vui vẻ.

Hoàng Hải Thiên nổi gót Lưu Minh Viễn đưa ra một cái vòng tay bằng ngọc, nhìn qua cũng biết là giá trị không thua kém gì vòng cổ của Lưu Minh Viễn.

Mặc dù Tô Tâm Lam chán ghét Hoàng Hải Thiên nhưng lúc này cô vẫn mỉm cười nhận lấy quà của hắn rồi cũng tiện tay đưa cho người giúp việc cầm.

- Này, đây không phải Trương Thiên sao, cậu tặng gì cho Tâm Lam vậy?

Hoàng Hải Thiên thấy Trương Đại Thiệu thì lớn tiếng hỏi.

Nhìn Trương Đại Thiệu ăn mặc như vậy thì chắc quà tặng cũng sẽ rất đơn giản, hắn đã bị mất mặt trước Trương Đại Thiệu nên nghĩ đây là cơ hội để trả đũa.

Quả nhiên mọi người nghe vậy thì đều tò mò nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu, bọn họ chờ đợi xem thử Trương Đại Thiệu có thể mang đến quà tặng gì.

Trương Đại Thiệu mặc kệ lời châm biếm của Hoàng Hải Thiên, tự mình mang Mỹ dung đan do mình luyện chế lên đưa cho Tô Tâm Lam và nói:

- Uống cái này có thể giúp cô trở nên hấp dẫn hơn, hy vọng cô mãi mãi quyến rũ, xinh đẹp như ngày hôm nay, sinh nhật vui vẻ.

- Đây là cái gì? Có thể giữ được nhan sắc à? Tôi buồn cười chết mất, cái thứ này mà cũng gọi là quà sinh nhật à?

Hoàng Hải Thiên ôm bụng cười ha hả, thật ra cười như vậy cũng không đúng nhưng hắn vẫn cố tình cười.

Lưu Minh Viễn liên tục lắc đầu, khinh thường nói:

- Nhà quê thì vẫn là nhà quê thôi, xem như tôi đã được mở rộng tầm mắt.

Hai người này còn chưa dứt lời thì Tô Tâm Lam như là nhìn được món bảo bối, vội vàng nhận lấy món quà của Trương Đại Thiệu, vui mừng nói:

- Đại Thiệu đẹp trai, anh tặng tôi thật sao? Tốt quá, thật sự cảm ơn anh, tôi rất thích.

Cô cẩn thận cất quà của Trương Đại Thiệu vào người.

Tô Tâm Lam từng chứng kiến khả năng y thuật nghịch thiên của Trương Đại Thiệu ở bệnh viện nên đối với viên thuốc giữ nhan sắc này cô vui mừng không thôi, cô nói rất thật lòng chứ không phải giả vờ gượng gạo như với hai tên trước đó.

Lưu Minh Viễn và Hoàng Hải Thiên sắc mặt trở nên khó coi, cảm thấy người nóng bừng lên, hận là không thể bước lên trước để dạy cho tên kia một bài

học.

Vừa rồi bọn họ còn chiêm chọc món quà của Trương Đại Thiệu không đáng giá vậy mà bây giờ Tô Tâm Lam lại cẩn thận cất đi, còn đối với quà của bọn họ thì lại giao cho người giúp việc cầm.

Rõ ràng là Tô Tâm Lam đã nhìn trúng được món quà tốt nhất.

Nói chuyện với Tô Tâm Lam xong thì Trương Đại Thiệu xin lỗi để đưa Liễu Thanh Thanh về trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tổng Tài Mời Khách

Trương Đại Thiệu và Liễu Thanh Thanh đều không chú ý tới việc Diêu Tuyết Tích vẫn nhìn chăm chăm vào Trương Đại Thiệu, lúc hai người rời đi thì cô cũng không do dự mà đi theo.

Vừa mới ra khỏi kí túc xá của Liễu Thanh Thanh thì Trương Đại Thiệu đã thấy một cô gái uể oải đứng dựa vào xe ở trước cửa, hình như đang đợi ai đó.

Vừa nhận ra Diêu Tuyết Tích thì hắn liền đoán ra được là chuyện gì, đúng là nhưc đầu, cô nàng này dai như đĩa, lại có thể đi theo đến đây.

Tuy nhiên người ta cũng là có ý tốt nên hắn không thể xua đuổi người ta đi được.

Diêu Tuyết Tích đi thẳng vào vấn đề:

- Trương Thiên, Hồi xuân đan của anh thật sự thần kì, Tiểu Cẩm nhiều năm nay đều nằm liệt giường, di tôi chạy chữa khắp nơi trong nước, ngoài nước đều không có hiệu quả, vậy mà vừa uống Hồi xuân đan vào thì đã khỏi bệnh rồi. Tôi và di đều rất biết ơn anh, chúng tôi tìm anh đã mấy ngày rồi, chúng tôi chỉ muốn gặp mặt để cảm ơn anh mà thôi....

Trương Đại Thiệu thật sự không thể từ chối lời mời tha thiết của Diêu Tuyết Tích nên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Diêu Tuyết Tích vui mừng, mở cửa xe, Trương Đại Thiệu khom người chui vào.

Trong chiếc xe sang trọng, lúc này Diêu Tuyết Tích đang gọi điện về cho Tống Giai, khỏi phải nói là Tống Giai vui như thế nào, lập tức đặt một bàn tiệc ở nhà hàng lớn Hạo Giang.

Nhà hàng Hạo Giang rất nổi tiếng ở Tỉnh Hải, nó giống như một cung điện vàng, ăn cơm bên trong ấy có thể mất đến vài tháng lương của người bình thường.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu thân là đại thiếu gia ở Yến Kinh, mặc dù bây giờ ăn mặc có chút bất thường nhưng biểu hiện cực kì thoải mái và tự nhiên. Tống Giai và Diêu Tuyết Tích thấy vậy thì cảm thấy khó hiểu, không biết Trương Đại Thiệu rốt cuộc là ai.

- Sư phụ, cảm ơn người đã cứu con gái tôi, tôi kính người một ly trước.

Tống Giai bung ly rượu lên, vô cùng chân thành mời Trương Đại Thiệu rồi đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lòng cảm ơn cô đối với Trương Đại Thiệu là xuất phát từ tâm, không có hắn thì thật không biết đến bao giờ Tiểu Cẩm mới tỉnh lại được.

Trương Đại Thiệu mỉm cười:

- Tôi không phải sư phụ gì cả, cứ gọi tôi là Trương Thiên.

Nói xong cũng uống cạn ly rượu.

Uống xong hai ly rượu thì Tống Giai bắt đầu tán gẫu với Trương Đại Thiệu, còn Diêu Tuyết Tích thì lú lú không yên, kể chuyện Trương Đại Thiệu anh dừng ở bữa tiệc sinh nhật vừa rồi, còn thêm mắm thêm muối vào khiến Tống Giai nghe xong thì sùng sốt.

- Trương Thiên, rốt cuộc cậu là ai?

Tống Giai vô cùng tò mò, mắt sáng lên.

- Tôi chỉ là một bảo vệ thôi.

Trương Đại Thiệu cười nhạt trả lời.

Tổng Giai và Điều Tuyết Tích vẫn không tin hẳn là một bảo vệ, có bảo vệ nào mà dám đánh công tử ở Tỉnh Hải này?

Làm gì có bảo vệ nào mà lại có thần thái vô cùng tự nhiên khi ở nhà hàng Hạo Giang này? Với những gì họ phát hiện ra thì căn bản vẫn không thể nhìn thấu Trương Đại Thiệu được.

Bỗng nhiên có một giọng đàn ông vang lên:

- Nay, không phải là Tổng tài Tổng sao? Chúng ta thật là có duyên, ngay cả chỗ này mà cũng có thể gặp nhau được.

Trương Đại Thiệu và hai dì cháu Tổng Giai nghe vậy thì quay đầu lại, thấy đứng bên cạnh là một người đàn ông trung niên mặc đồ tây, đi giày da, cả tóc lẫn giày đều láng bóng, nhìn tổng thể thì chỉ có thể nói là tao khí.

Trương Đại Thiệu đối với những người thành công này cũng không quan tâm lắm, tuy nhiên vô tình nhìn thoáng qua thì thấy trong ánh mắt của Tổng Giai có ẩn chứa sự không kiên nhẫn.

Vậy nhưng Tổng Giai che giấu sự chán ghét rất giỏi, mỉm cười với người đàn ông kia:

- Hóa ra là Lí tổng, đúng là trùng hợp mà, anh cũng đến đây ăn cơm sao?

Lí tổng cầm ly rượu trong tay nhìn thoáng qua bộ ngực của Tổng Giai, nói:

- Tôi đến đây cùng với khách hàng bàn chuyện làm ăn thì đúng lúc gặp được cô nên liền đến đây chào hỏi.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu nhìn thấy phía sau Lí tổng có bốn năm người trung niên nữa, ăn mặc cũng giống với Lí tổng, cũng là những người thành công.

Lúc này Lí tổng nhìn qua thấy Điều Tuyết Tích thì thấy ngạc nhiên, chỉ về phía Điều Tuyết Tích và hỏi:

- Người này là?

Cố nén sự chán ghét lại, Tổng Giai chỉ vào Lí tổng và nói:

- Người này là Lí tổng, là ông lớn trong ngành bất động sản ở thành phố Tỉnh Hải này.

Nói xong lại chỉ vào Điều Tuyết Tích:

- Đây là con của chị gái tôi, vừa mới du học từ nước Anh về.

- À, hóa ra là vậy.

Lí tổng lại nhìn chăm chăm vào Điều Tuyết Tích:

- Khó trách lại xinh đẹp giống Tổng tổng.

Về phần tên nhà quen Trương Đại Thiệu thì căn bản Lí tổng không nhìn thấy, không để ý đến, xem Trương Đại Thiệu giống như không khí vậy.

Tổng Giai và Điều Tuyết Tích cực kì khí chịu, nhất là Điều Tuyết Tích, cô mỉm cười môi lại.

Trương Đại Thiệu thì hoàn toàn không để bụng, không xấu hổ hay mất tự nhiên gì cả, nhìn vậy thì Tổng Giai và Điều Tuyết Tích mới bình tĩnh lại.

- Tổng tổng, nếu đã gặp rồi thì tôi mời cô một ly.

Lí tổng rút cuộc cũng lộ ra bản mặt vốn có, đưa ly rượu trong tay ra với ý đồ xấu, Trương Đại Thiệu cùng hai dì cháu Tổng Giai thay đổi sắc mặt, chén rượu này rất mạnh, Lí Tổng đúng là có ý đồ xấu rồi.

Tổng Giai nhìn ly rượu trước mặt rồi nói:

- Lí tổng, anh muốn chuốc cho tôi say hay sao mà lại cho tôi uống loại rượu này?

Lí tổng lại đưa chén rượu ra trước:

- Tổng tổng, xem cô nói kia, ai chẳng biết cô là người có tư lượng cao, ngàn chén không say, ly rượu này thì có là gì đâu, tôi xin uống trước.

Nói xong Lí tổng ngửa đầu uống cạn ly.

Mặc dù không muốn nhưng Tổng Giai cũng không có cách nào khác đành nhận lấy ly rượu.

- Tốt, tửu lượng Tổng tổng vẫn tốt như vậy, rất tuyệt.

Lí tổng lớn tiếng vỗ tay khen người, xoay người chỉ về một người trung niên phía sau, nói:

- Tổng tổng, người này chính là Tiết tổng của tập đoàn Long Tường, nghe danh cô đã lâu nên hôm nay muốn uống cùng cô một ly.

Cuối cùng cũng giấu đầu lòi đuôi, người này định chuốc say mình đây mà, Tổng Giai than thở không ngừng, rượu Lí tổng đưa sang là rượu Ngũ Lương, 65 độ. Cho dù mình có tửu lượng cao thì làm sao có thể uống nhiều như vậy được? Chỉ sợ mấy ly là say rồi.

Tổng Giai cười gượng, miễn cưỡng nói:

- Lí tổng, thật sự xin lỗi, hôm nay tôi uống nhiều rồi, không thể uống thêm nữa, lần sau tôi sẽ mời lại.

Trong mắt Lí tổng lóe lên sự khác thường, vẫn không chịu buông tha, nhìn qua phía Trương Đại Thiệu, nói:

- Sao lại như vậy được Tổng tổng, cô uống rượu với thằng nhóc này được mà không uống với chúng tôi được sao?

Lời này của Lí tổng quá độc địa, đi chụp mũ như vậy khiến người khác không nói được lời nào, Tổng Giai đành cắn răng nhận ly rượu kia:

- Nếu như vậy, Tiết Tổng, ly rượu này xem như tôi mời anh.

Nói xong Tổng Giai cầm ly rượu lên cạn sạch.

- Tốt, quả nhiên là Tổng Giai rất ít khi từ chối lời mời của đàn ông.

Lí tổng cười to sáng khoái rồi lại chỉ vào một người khác.

- Người này là Quách tổng của tập đoàn Thiên Nguyên, ngưỡng mộ cô đã lâu, sao nào, uống một ly đi.

Trong bụng Tổng Giai lúc này đã cồn cào, cứ hết ly này đến ly khác là sao? Với ba người còn lại cô cũng không thoát được, hôm nay cô uống muốn chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Rượu Đế

- Di, đừng uống, đi làm như vậy là tự hại mình đó.

Diêu Tuyết Tích cực kì lo lắng kéo tay Tổng Giai, đồng thời trừng mắt nhìn tên Lí tổng đáng ghét kia.

Tổng Giai không thể tránh được nên đẩy Diêu Tuyết Tích qua một bên, miễn cưỡng nói:

- Yên tâm đi, đi không sao.

Lúc này thấm rượu nên mặt Tổng Giai ửng hồng lên, ngay cả phía trên ngực cũng hồng theo khiến đám người Lí tổng nuốt nước miếng không ngừng.

Hít một hơi sâu, cắn răng, Tổng Giai nhận lấy ly rượu, đang định đưa lên miệng để uống thì thấy một cánh tay vươn đến giật lấy ly rượu.

Tổng Giai và Diêu Tuyết Tích ngẩn người ra, người giật ly rượu là Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu thấy Lí tổng này vô liêm sỉ kéo người của mình đến muốn chuốc say Tổng Giai nên ngửa mặt, nhìn chăm chăm vào Lí tổng, cười nhạt:

- Rượu của Tổng Giai tôi uống thay cô ấy, các người còn bao nhiêu rượu thì đưa hết đây cho tôi.

Tên Lí tổng kia tức giận nói:

- Mà y là thứ gì mà đòi uống rượu với tao?

Trương Đại Thiệu lạnh lùng liếc nhìn Lí tổng, hất cằm khiêu khích:

- Lí tổng, chẳng lẽ ông lại sợ?

Mặc dù Tống Giai hơi ngà ngà say nhưng vẫn há hốc miệng, Trương Thiên này lại dám nói chuyện với Lí tổng.

Lời nói của Trương Đại Thiệu này cũng rất lợi hại, mặc dù Lí tổng đã là một người trung niên nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng, tức giận quát:

- Sợ à? Tao mà sợ thẳng nhai ranh như mày sao? Nếu muốn làm anh hùng cũng được, nếu chết thì đừng trách bọn tao. Quách tổng, ông cùng nó uống đi xem thử nó có thể uống được bao nhiêu.

Quách tổng hừ lạnh một cái, tỏ vẻ khinh thường, liếc nhìn Trương Đại Thiệu rồi bưng ly rượu lên uống ực một cái. Xem khí thế của bọn người kia thì tên đó chắc là người có từ lượng khá nhất.

Trương Đại Thiệu cầm ly rượu uống cạn.

Sau đó Lí tổng bày mưu, ba người còn lại cũng lần lượt lên uống với Trương Đại Thiệu, tính cả ly uống giúp Tống Giai trước đó thì Trương Đại Thiệu đã uống liên tục 4 ly rượu Ngũ Lương.

Nhưng mặt hắn vẫn không đỏ lên, uống rượu như uống nước sôi vậy.

Tên nhóc này khiến cho không chỉ Tống Giai mà cả đám người Lí tổng cũng thấy hơi lúng túng, mục đích nó, thẳng nhóc này sao lại uống được nhiều vậy? Không phải là đang giả vờ đấy chứ?

Thấy đám người Lí tổng lúng túng, Trương Đại Thiệu không có ý buông tha, cười lạnh nói:

- Lí tổng, còn muốn uống nữa không?

Lí tổng chột dạ, miệng cộp gan thò hung dữ nói:

- Nếu mày đã muốn chết thì đừng trách bọn ta, đến đây.

Nói xong Lí tổng cầm ly rượu lên và rót rượu vào, trong lòng không ngừng cầu nguyện Tống Giai nhanh can thẳng nhóc biến thái này lại.

Tuy nhiên lúc này cả Tống Giai và Diêu Tuyết Tích đều tỏ vẻ tán thưởng Trương Đại Thiệu, không có ý can ngăn.

- Đồ hồ ly, đồ con chó.

Lí tổng thâm ghen tỵ và tức tối chửi, hận không thể hất cả ly rượu vào mặt Trương Đại Thiệu.

- Ngao mạn.

Đang thâm mắng thì bỗng nhiên Lí tổng bị Trương Đại Thiệu chửi lại, Trương Đại Thiệu nhìn chằm chằm vào Lí tổng, nói:

- Dùng cái ly bé tí này thì không thể hiện được bản lĩnh rồi, có bản lĩnh thì uống bằng chai đi.

Uống bằng chai! Tống Giai và Diêu Tuyết Tích thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống, không phải bìa, cũng không phải nước, làm gì có ai uống rượu bằng chai, uống vậy cho chết người à?

Tuy nhiên điều kì lạ là cả hai người kia đều không ngăn cản, bọn họ tin tưởng vào Trương Đại Thiệu.

Lí tổng run rẩy, càng thêm chột dạ, uống rượu bằng chai, hắn là người như thế nào mà lại dùng cách này để uống rượu vậy?

Theo bản năng hắn nhìn qua Trương Đại Thiệu, đó là một người trẻ tuổi tuần tú, khí chất cao ngất, khí khái hơn người, gây cho hắn một áp lực khó hiểu, trong lúc nhất thời không thể nói nên lời.

Mấy người Quách tổng cảm thấy trong lòng bất an, tuy nhiên bọn họ chỉ mới thấy Trương Đại Thiệu uống vài ly nên rất có thể thẳng nhai đó bốc phét cũng không chừng.

Thấy Lí tổng chột dạ thì Trương Đại Thiệu càng tỏ ra kiêu ngạo:

- Sao nào, sợ à? Một mình tôi năm chai, năm người các ông mỗi người một chai, được không?

Câu nói này của Trương Đại Thiệu đã châm ngòi thuốc nổ, suýt chút nữa đám người Lí Tổng phải mở miệng chửi tục, thẳng nhai này đúng là khinh người nên lúc này bọn họ đập bàn:

- Có gì mà không dám, mày ngang bướng thì tao cũng không tin là có thể uống một lúc 5 bình rượu Ngũ Lương, trừ khi mày không phải là người.

- Trương Thiên, không cần uống như vậy đâu.

Rốt cuộc Tống Giai cũng lấy lại tinh thần, giật giật áo Trương Đại Thiệu nói nhỏ, cô không khỏi lo lắng cho hắn. Uống năm bình rượu kia đúng là chuyện

không phải người bình thường có thể làm được.

- Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà.

Trương Đại Thiệu cười với Tống Giai, sau đó đưa tay lên gọi:

- Phục vụ, đem 10 bình rượu ngũ lương ra đây.

Không bao lâu sau 10 bình rượu ngũ lương được mang đến đặt trên bàn, trong lúc nhất thời khách ở đây đều dừng việc ăn uống lại và tò mò quay lại phía bên này xem thì uống rượu Đế (rượu Ngũ Lương), thật là chán động à.

Trương Đại Thiệu cầm lấy một bình rượu, nói:

- Tôi xin uống trước.

Rồi ngửa đầu uống ừng ực, chỉ trong nháy mắt thì hần dốc ngược bình rượu lên trời, đúng là không còn lại một giọt nào trong bình.

Nhìn mặt Trương Đại Thiệu không đỏ, vẫn rất bình tĩnh không việc gì, thật kì lạ.

- Đây, tên đó thật lợi hại à.

- Có thể uống được một bình rượu Đế, tuổi hần còn trẻ sao lại uống được nhiều như vậy nhỉ?

Chung quanh truyền đến một loạt âm thanh bàn tán xôn xao, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Tuy nhiên trò chơi này mới chỉ vừa bắt đầu, chuyện hay còn ở sau, Trương Đại Thiệu vẫn chưa dừng lại, tiếp tục cầm lấy bình rượu thứ hai, cũng giống như lần trước, chỉ một hơi là uống sạch bình.

- Đây là bình thứ ba.

Trương Đại Thiệu nhìn về phía đám người Lí Tống rồi dễ dàng uống hết bình thứ ba rồi đặt mạnh xuống bàn khiến bọn kia giật bắn người.

Chuyện.....chuyện này, hần là người sao? Đám người Lí Tống tròn tròn mắt, há hốc mồm, trong lòng lo lắng, bồn chồn, rốt cuộc tên nhóc đó là ai chứ?

- Bình thứ tư.

- Bình thứ năm.

Trong nháy mắt đúng là Trương Đại Thiệu đã làm được như những gì hần nói, uống 5 bình rượu Đế.

Đặt năm bình rượu xuống, Trương Đại Thiệu vẫn bình thường, không hề có dấu hiệu say rượu, cả đám người đứng xem đều tròn tròn mắt ngạc nhiên, thầm nghĩ trong lòng người này không phải là người nữa.

- Tới các người.

Lúc này Trương Đại Thiệu nhìn đám người Lí Tống và cười.

Đám người Lí Tống liếc nhìn nhau để tiếp sức cho nhau rồi bưng bình rượu lên, nhắm mắt, cắn răng, bắt đầu uống.

Tuy nhiên rượu chứ không phải bia, bia nhiều lắm cũng chỉ mười mấy độ, uống mấy chai cũng không thành vấn đề.

Mấy người Lí Tống đều là người có tư lượng tốt, nếu cố gắng thì cũng có thể uống hết một bình rượu, nhưng trước đó họ đã uống không ít rồi, giờ uống nữa thì sao chịu được?

Uống chưa đến nửa bình, Lí Tống chịu không nổi nữa liền phun ra rồi chạy vào nhà vệ sinh, vài người nữa cũng bùm miệng chạy theo vào nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tô Tâm Lam Gặp Chuyện

Đợi cả đám người Lí Tống đi rồi thì Diêu Tuyết Tích mới phàn chán nói:

- Trương Thiên, chẳng lẽ anh là Lục Mạch Thần Kiếm sao? Tất cả rượu uống vào đều đi ra ngoài cơ thể sao?

Nói xong Điều Tuyết Tích theo bản năng tìm kiếm dưới mặt đất, hình như muốn tìm dưới mặt đất xem có bãi rượu nào hay không.

Tổng Giai thì không hỏi nhiều vì trong lòng cô Trương Đại Thiệu chính là một vị đại sư thần bí.

Bị Trương Đại Thiệu chơi cho một vỏ nên đám người Lí tổng không dám quay lại đây nữa, bữa tiệc thoải mái giữa ba người cũng đến lúc kết thúc.

Lúc Tổng Giai định tặng cho Trương Đại Thiệu một tờ chi phiếu để tỏ lòng biết ơn thì hắn đã từ chối.

Hắn kiên quyết không nhận là vì xem chuyện kia chỉ như một cuộc bán buôn, trao đổi, Tổng Giai không cần phải trả bất cứ khoản tiền nào khác cho mình.

Vừa mới ra khỏi khách sạn thì bỗng nhiên hắn nhận được một cuộc điện thoại với số lạ, vừa nhấn nút nghe thì nghe được một giọng nói lạnh như băng:

- Tô Tâm Lam đang ở trong tay tao, nếu mày không đến thì tự gánh lấy hậu quả đi.

Sắc mặt Trương Đại Thiệu liền trở nên nghiêm trọng:

- Mày đang ở đâu?

- Câu lạc bộ Hoàng Thạch.

- Tút, TUT, TUT.....

Trương Đại Thiệu lập tức gọi cho Tô Tâm Lam, quả nhiên là không kết nối được.

Đưa tay ra chặn một chiếc xe lại, hắn vội vã chạy đến câu lạc bộ Hoàng Thạch.

Bước xuống xe trước cửa câu lạc bộ Hoàng Thạch, Trương Đại Thiệu đảo mắt qua thì sắc mặt ngay lập tức lạnh như băng.

Tô Tâm Lam ở một ghế lô trên lầu hai, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt ngây dại với một con cuồng dục vọng, cả người nóng ran lên.

Rõ ràng là cô đã bị cho uống thuốc kích dục.

Hoàng Hải Thiên nhìn cảnh này thì thêm thường liếm môi:

- Con chó cái, trước mặt ông mày còn giả vờ thanh cao, ông mày sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.

Vừa nói hắn vừa thờ hồn hèn còi hết quần áo của Tô Tâm Lam, nhìn làn da trắng như tuyết của Tô Tâm Lam từ cổ đến ngực khiến Hoàng Hải Thiên nuốt một ngụm nước miếng.

Giờ phút này Tô Tâm Lam vẫn còn đang giữ được một chút lý trí nên mơ màng hô lớn:

- Không, không được, Trương Thiên, Trương Thiên mau đến cứu tôi.

Hai chữ Trương Thiên kia khiến cho Hoàng Hải Thiên phát hỏa, trừng mắt quát:

- Kêu cái gì mà kêu, nói cho cô biết, thằng nhãi kia mà đến thì ngay lập tức sẽ tiêu đời. Hắn sẽ vì tội cưỡng hiếp cô mà vào tù. Chính tôi sẽ tự tay bắt hắn giao nộp cho cảnh sát, ha ha ha.

- Đồ súc sinh.

Trương Đại Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm lại kêu răng rắc, hắn thật không ngờ là Hoàng Hải Thiên lại có thể vô sỉ đến như vậy.

Lấy lại tinh thần hắn vội vã phóng vào trong câu lạc bộ.

- Cậu làm gì vậy?

Bảo vệ cửa liền ngăn Trương Đại Thiệu lại.

Hắn liền tung một cước đá bay thân hình cao lớn của gã bảo vệ qua một bên rồi đạp cửa bước vào, bên trong tối mờ.

Trương Đại Thiệu liền nhanh chóng chạy lên lầu hai.

- Đây đúng là.

Bảo vệ trong câu lạc bộ thấy Trương Đại Thiệu thì liền kéo lại ngăn cản nhưng bước chân của hắn vẫn không dừng lại, liên tục tung ra quyền cước đánh

bay cả đám người.

Trong nháy mắt tất cả bảo vệ đều nằm lăn dưới mặt đất, ai nấy đều sợ hãi, rối loạn.

- Bản lĩnh rất tốt.

Đúng lúc này trước mặt Trương Đại Thiệu có bóng người hiện lên, một người đàn ông trung niên nhảy từ lầu hai xuống, cơ thể giống như một khối sắt thép vững chắc, trên khuôn mặt có một vết sẹo kéo dài đến nửa mặt, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một mãnh nhân, một đối thủ đáng gờm.

Mãnh nhân đó đứng chắn đường đi của Trương Đại Thiệu, hình như không có ý thả cho hắn đi:

- Mày đừng tưởng có thể hoành hành ở đây, trước mặt Quá Giang Long tao, ai dám hoành hành thì sẽ phải chết. Tiểu tử, xưng tên đi, Quá Giang Long này không đối đãi bạc bẽo với kẻ vô danh.

- Long ca.

- Là Long ca.

Những người trong câu lạc bộ đều sửng sốt, mấy người bảo vệ cũng dần lấy lại tinh thần, Long ca mà ra tay thì tiểu tử này chết chắc rồi.

- Cút ngay.

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng rồi tung một cước như củ vào cổ họng mãnh nhân kia khiến tên đó bay đung vào cột nhà, hôn mê bất tỉnh.

- Đờ, đờ tao.....

Mọi người nuốt nước miếng, không thể tin được là một người trâu bò như Long ca mà hắn chỉ đá một phát đã bị bất tỉnh?

- Rầm

Hắn đá thêm một phát nữa đã làm văng cánh cửa đi.

Hoàng Hải Thiên nuốt nước miếng, tay chân đang luống cuống coi đồ Tô Tâm Lam thì đột nhiên Trương Đại Thiệu phá cửa đi vào khiến hắn sợ hãi:

- Mày, mày vào đây bằng cách nào?

Trương Đại Thiệu không trả lời, cười nhếch mép rồi đi nhanh về phía Hoàng Hải Thiên.

Trong phút chốc Trương Đại Thiệu lạnh lùng như một tên sát thủ, Hoàng Hải Thiên tất nhiên cũng sợ hãi, kêu to lên:

- Mày, mày không được làm chuyện xằng bậy, mày có biết tao là ai không....

Hoàng Hải Thiên còn chưa nói xong thì đã bị Trương Đại Thiệu nhắc bổng lên rồi ném ra ngoài khiến hắn chóng váng đầu óc.

- Tâm Lam....

Trương Đại Thiệu đến bên cạnh Tô Tâm Lam, thuốc bây giờ đã phát tác đến cực điểm nên đương nhiên cô nhắm thẳng đến người Trương Đại Thiệu, thò gập, hai bầu ngực áp sát vào người Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu là một người đàn ông bình thường, nói đúng là là một người có nghĩa khí chính trực, nên ngay lập tức căn cô ấy lại.

- Tâm Lam, buông ra.

Trương Đại Thiệu nhú mày nói, hắn không cự tuyệt gái đẹp nhưng không phải lúc này, lúc Tô Tâm Lam không còn ý thức nữa, hắn đành phải kiềm chặt Tô Tâm Lam lại.

Vận chuyển linh khí trong cơ thể truyền vào người Tô Tâm Lam, lúc này cô mới bắt đầu bình tĩnh lại.

Sau đó Trương Đại Thiệu lại đưa tay ra sau lưng Tô Tâm Lam chườm một cái, linh khí cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể Tô Tâm Lam để luyện hóa công dụng của thuốc, trên đầu hắn mồ hôi chảy ướt đầm.

Người của câu lạc bộ đi đến phát hiện Hoàng Hải Thiên bị đánh đến chảy máu thì liền hoảng sợ, tiểu tử vừa xông vào kia là ai, đúng là con chó lớn mặt mề.

- Vào đi, bắt người lại cho tao.

Hoàng Hải Thiên giận dữ rống lên, cầm lấy di động, gọi:

- Phì Ba, mau dẫn người đến đây, nhanh.

Các bảo vệ đều không do dự, cầm theo cây côn bằng cao su, đập cửa chạy vào.

Nhưng ngay sau đó những bảo vệ vừa xông vào liền bị đá bay ra, phía sau họ là Trương Đại Thiểu đang ôm Tô Tâm Lam bước ra.

Vài người nữa xông lên đều bị hất đập văng ra nên những người còn lại đều không dám cản đường.

Hoàng Hải Thiên hét đến khản cả cổ, kêu mọi người đến cản Trương Đại Thiểu lại nhưng không ai có đủ khả năng để cản hấn cả.

Chặn một chiếc xe lại, đưa Tô Tâm Lam vào xe rồi thì Trương Đại Thiểu quay đầu lại nhìn Hoàng Hải Thiên một cách lạnh lùng.

Tiếng còi báo động của xe cảnh sát hú lên inh ỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Họ tên?

Trong phòng thẩm vấn, Trương Đại Thiểu giống như đại gia dựa đầu vào ghế, hai chân gác lên bàn.

Đối diện với hấn là Lưu Ba đang méo mặt, ông lớn này vừa mới đi ra sao lại vào đây nhanh như vậy, lại xông vào câu lạc bộ để đánh nhau với Tứ Thiểu Hoàng Hải Thiên, rốt cuộc ông lớn này có bao nhiêu lá gan vậy?

Tuy nhiên lúc này Lưu Ba không dám chiếu cố quá nhiều cho Trương Đại Thiểu mà chỉ ngoan ngoãn không dám mạo phạm đến hấn vì lúc này có Hoàng Hải Thiên đứng bên cạnh.

- Họ tên?

Lưu Ba hỏi han với thái độ thân thiện giống như một cô gái mới lớn biết ngượng ngùng.

Trương Đại Thiểu vẫn đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi hình như không nghe thấy.

- Trương, Trương Thiên, xin hỏi họ tên của anh là gì?

-.....

Trương Đại Thiểu hình như đã ngủ rồi.

- Đây, tỉnh dậy đi.....

Hoàng Hải Thiên đứng bên cạnh xem thấy có điều gì đó không đúng, ở Cục Cảnh sát này thì Lưu Ba nổi tiếng là người có lòng dạ độc ác, sao hôm nay lại biến thành một con mèo hiền lành vậy, ngay cả cách nói chuyện cũng không dám nói lớn, tức giận cũng không dám quát mắng.

Đập mạnh xuống bàn, Hoàng Hải Thiên trừng mắt quát lớn:

- Ông đang làm cái gì vậy Phì Ba? Nó là phạm nhân hay là ông nội của ông vậy hả?

- Trương Thiên, tao khuyên mày nên ngoan ngoãn một chút, dám đánh tao thì cả đời này đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ra ngoài.

Hoàng Hải Thiên cười đắc ý, sung sướng khi thấy Trương Đại Thiểu gặp nạn.

- Ngoan ngoãn một chút có lẽ mày sẽ được giảm nhẹ tội hơn đấy.

Mặc cho Hoàng Hải Thiên phong mang trọn má thì Trương Đại Thiểu vẫn ngủ ngon lành, không thèm để ý đến.

- Được, tiểu tử mày muốn kiêu ngạo thì để tao coi thử mày kiêu ngạo được đến chừng nào?

Hoàng Hải Thiên sắc mặt trầm xuống nhìn Trương Đại Thiểu rồi khoanh tay nói với Lưu Ba:

- Ông ra ngoài trước đi, phạm nhân này hãy để tôi tự thẩm vấn.

Lưu Ba nghe xong thì mừng thầm trong bụng, hấn ước gì mình vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại Trương Đại Thiểu nữa, những lời Hoàng Hải Thiên vừa nói

rất hợp ý hân.

Hắn không chậm trễ một giây mà chạy như bay ra ngoài, đóng cửa lại rồi liếc nhìn Hoàng Hải Thiên một cái, thầm cầu phúc cho Hoàng Hải Thiên, gặp phải ông lớn đó thì cần phải cầu phúc cho chính bản thân mình đi.

Sau khi Lưu Ba đi ra ngoài thì Hoàng Hải Thiên liền tất thiết bị theo dõi, kéo ghế lại ngồi trước mặt Trương Đại Thiệu, chậm rãi hút một điếu thuốc, nhả ra một ngụm khói.

Cố gắng trêu tức Trương Đại Thiệu nên cười lạnh nói:

- Tiểu tử, mày có gan đánh tao thì bây giờ nên hối hận là vừa rồi, đối đầu với tao, mày có tư cách sao?

Trương Đại Thiệu lười biếng nhún vai, cử động hai chân, cảm giác có chút thoải mái, chậm rãi nói:

- Cho tao một điếu thuốc, còn không thì đừng đùa nữa.

Với thân thể này thì Trương Đại Thiệu vẫn chưa từng hút thuốc, bất giác nhớ về cảm giác trước đây nên hắn muốn nếm thử một chút mùi vị của Trái đất.

- Khụ khụ.

Hoàng Hải Thiên nghe vậy thì liền bị sặc khói thuốc, hắn nghĩ trong đầu liệu đầu óc thăng nhải này có vấn đề hay không vậy? Nó không biết sợ à?

- Bốp.

Đứng lên vỗ mạnh vào bàn, Hoàng Hải Thiên tức giận nói:

- Mày có biết mày bị bỏ tù vì tội danh gì không? Tội cưỡng hiếp. Trước đây ba năm ở Tỉnh Hải liên tục xảy ra những vụ cưỡng hiếp, thậm chí có cả án mạng nữa nhưng vẫn chưa bắt được hung thủ, vậy hôm nay tao sẽ xem như mày chính là tên tội phạm đó.

Sau đó nổi giận dùng dùng lấy điện thoại ra gọi:

- Lưu Mãnh, mang hai huynh đệ kia đến đây để luyện tập.

Không bao lâu sau có ba tên cảnh sát cao to xông vào phòng thẩm vấn, tất cả đều mang theo cây côn.

Đại đội trưởng Lưu Mãnh vào sau cùng, hắn vừa thấy người mà Hoàng Hải Thiên cần đối phó lại còn trẻ tuổi như vậy thì liền ngăn người ra:

- Anh Hoàng, có gì nhầm lẫn không?

Hoàng Hải Thiên cười lạnh một tiếng:

- Đừng nói nhiều làm gì.

Lưu Mãnh không nói gì thêm mà bắt đầu cầm côn đi về phía Trương Đại Thiệu, giơ côn lên phang mạnh vào bụng Trương Đại Thiệu.

Lực đánh khá mạnh, cho dù là bất cứ người đàn ông nào trong phòng này cũng sẽ bị đánh cho ngã lăn quay, quỵ rạp xuống mặt đất. Thân là người của đội phòng chống bạo loạn nên Lưu Mãnh cũng không phải tay vừa.

Hoàng Hải Thiên để lộ ra vẻ mặt hiền lành, ấm áp, tươi cười:

- Tiểu tử, nếu chịu không nổi thì mày có thể cầu xin tha thứ.

Ai mà ngờ được Trương Đại Thiệu bị đánh một đòn như trời giáng vậy mà đến ánh mắt vẫn không có gì thay đổi, giống như không phải Lưu Mãnh vừa đánh trúng mình mà là đánh một người khác vậy.

Sắc mặt bình thường và hơi thở ổn định, căn bản bản là không có chút cảm giác nào.

Không chỉ vậy hắn còn cười nhạo:

- Mày giúp tao giải ngứa đây à?

Tên Lưu Mãnh kia biến sắc, khóe miệng run rẩy, tên nhãi này hóa ra là một cao thủ à?

- Tiểu tử thôi, để tao xem thử mày rốt cuộc có thể chịu được bao lâu.

Lưu Mãnh nổi giận tiếp tục đánh tới ngực Trương Đại Thiệu.

Nhưng giống như là đánh vào bức tường vậy, vài tiếng "bốp bốp bốp" vang lên khiến những người xung quanh đều tròn tròn mắt, đánh thế này là giết

người đó.

Tuy nhiên điều làm cho Luru Mãnh khiếp sợ đó là hình như Trương Đại Thiệu không cảm thấy đau, vẫn đứng trơ ra đó nhìn mình.

Nhìn lại nắm đấm của mình giống như là vừa đánh vào pho tượng thép vậy, đau buốt đến tận xương, máu chảy đầm đìa.

Đây là quái thai à? Luru Mãnh nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi chảy ròng ròng quay đầu lại nhìn Hoàng Hải Thiên để mong biết được đáp án từ Hoàng Hải Thiên.

Tuy nhiên lúc này Hoàng Hải Thiên cũng những người khác đều ngăn người ra nhìn Trương Đại Thiệu.

- Đánh nó, tất cả xông lên cho tao.

Luru Mãnh nổi nóng phóng lên trước hung hăng đá vào người Trương Đại Thiệu.

- Mày thích đánh nhau lắm đúng không?

Trương Đại Thiệu vừa nói xong thì bỗng nhiên liền đứng lên trên ghế tung một cước thật mạnh vào Luru Mãnh khiến hắn bay ra phía sau cái bàn.

Trong lúc nhất thời cả phòng trầm vắng nghe đủ thể loại âm thanh, rất náo nhiệt, tuy nhiên những người ở trong đó thì đều sững sốt, há hốc mồm.

- Mày, mày dám đánh cảnh sát?

Hoàng Hải Thiên chỉ vào mặt Trương Đại Thiệu, vừa sợ vừa giận.

Trương Đại Thiệu lắc đầu, mặc kệ Hoàng Hải Thiên rồi nhặt sổ sách dưới mặt đất lên tự kí tên tên mình vào.

Hoàng Hải Thiên sững sốt, hành động này của Trương Đại Thiệu đúng là ngoài dự đoán của hắn.

Hắn nhìn qua sổ sách thì liền cười ha ha:

- Trương Thiên, mày đã bị tạm giam.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Mãnh Long Quá Giang

Buổi chiều, Trương Đại Thiệu bị cảnh sát dẫn lên một chiếc xe nhỏ, chuyển đến nơi tạm giam.

Sau khi giao nhận hồ sơ thì Trương Đại Thiệu được đưa đến trại tạm giam, có ba cảnh sát trực tiếp thu nhận hắn.

Ba cảnh sát lật qua lật lại hồ sơ thì có chút biến sắc, vừa định mở miệng nói gì đó thì một cảnh sát cao lớn đi lại ghé vào tai bọn họ thì thầm gì đó khiến ba cảnh sát do dự một chút rồi cuối cùng gạt đầu:

- Được rồi.

Sau đó ba cảnh sát kia đưa Trương Đại Thiệu đi xuyên qua một con đường thật dài, đến trước một buồng giam thì lấy chìa khóa mở cánh cửa sắt ra, bên trong là một cái giường lớn được xây bằng xi măng, người nằm đông ngịch.

- Rằm.

Cánh cửa sắt đóng lại cái rầm khiến tất cả các tù nhân trong phòng giam đều hướng ánh mắt về phía Trương Đại Thiệu, tinh thần tỉnh táo, quan sát, đánh giá Trương Đại Thiệu, thần tình nghi hoặc, hình như không hiểu vì sao một người nhìn giống như sinh viên lại bị nhốt ở nơi này.

Có vài người ngồi trong góc phòng quét mắt nhìn Trương Đại Thiệu.

Một tên mũi khoằm nhìn hắn với vẻ khinh thường:

- Anh Hói, Tứ Thiệu muốn chúng ta đối phó với tên tiểu tử này sao? Chuyện này là đùa sao, chỉ với một đấm là tôi có thể đánh chết hắn rồi.

Tên mũi khoằm xuất thân là tay đấm bốc nên hắn nắm sinh mệnh người khác trong tay, nếu muốn đánh thì ngoại trừ tên đầu hói kia ra có lẽ không ai đánh lại hắn.

Mấy người còn lại tuy không nói gì nhưng cũng cười nhạo, Tứ Thiệu đã nhấn nhủ với mấy người này phải tiếp đón Trương Đại Thiệu cho chu đáo, hơn nữa còn cho người mang dao găm, gậy sắt vào nữa.

Vốn tưởng đối thủ là một con mãnh hổ nào đó, ai ngờ lại là một con cừu non như thế này.

Tên đầu hói trầm giọng nói:

- Đừng chú quan, tên tiểu tử này không đơn giản đâu, tui mày không thấy là từ lúc nó vào đây không có một chút sợ hãi nào hay sao? Hơn nữa nó còn bị còng tay và cùm chân nữa, ngay cả tao lúc vào đây cũng chưa được "đãi ngộ" như vậy nữa. Tao có thể khẳng định nó là một đối thủ đáng gờm đấy.

Đám người mũi khoằm nghe xong thì ngạc nhiên nhìn về phía Trương Đại Thiệu, quả nhiên phát hiện ra hắn không tầm thường. Giờ phút này bọn họ dường như mới hiểu được tại sao Tứ Thiệu lại muốn chăm sóc đặc biệt tên nhóc này đến vậy.

Mọi người trong phòng giam đều nhìn Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu cũng nhìn lại bọn họ, những người trong phòng giam này đều là trọng phạm, trên người họ đều là sẹo và hình xăm, cơ thể rắn chắc, mắt như chim ưng, người bình thường mà nhìn thoáng qua chắc hẳn đều rất sợ hãi.

Trong số những người ở đây, lợi hại nhất có lẽ là bốn người đàn ông ngồi góc phòng, bọn họ đều từng là sát thủ hoặc đi lính, được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên rất am hiểu kỹ xảo giết người.

Hoàng Hải Thiên đưa người đến nơi này thì không cần nói cũng biết được mục đích của hắn.

- Quả nhiên là rất cứng rắn à.

Lúc Trương Đại Thiệu quét mắt nhìn thì bọn người mũi khoằm đều lấy làm kinh hãi, chỉ một cái liếc mắt mà bốn người họ cảm thấy hình như Trương Đại Thiệu đã nhìn thấu bọn họ.

Trong này nhiều người như vậy mà hắn chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra 4 người lợi hại nhất, đúng là không phải kẻ tầm thường.

- Còn tưởng là Hoàng Hải Thiên có bản lĩnh nào khác, hóa ra cũng chỉ là mấy thứ hồ đồ.

Trương Đại Thiệu lắc đầu, không một chút do dự đi về phía kia.

- Thăng nhãi, dám láo à?

- Mày có biết quy tắc ở đây không hả? Có thuốc lá không, giao nộp ra trước đi.

- Mẹ nó, có mắt không hả, còn đứng đó, mau ngồi xổm xuống cho tao.

Trương Đại Thiệu vẫn đứng thẳng, vững vàng như ngọn núi, nghe bọn kia chửi bậy đủ kiểu thì quay lại, lạnh lùng hỏi:

- Mày vừa nói cái gì? Tao nghe không rõ, mày nói lại xem?

- Mẹ nó.

Một trong 4 tên kia trừng mắt, tức giận chửi.

- Dám nói vậy với tao à, mẹ nó....

- Bóp!

Tên đó còn chưa nói xong thì cả người hắn đã bay lên và vào vách tường rồi rơi xuống nằm bất động dưới mặt đất.

Cả phòng giam ồ lên, thật không ngờ là tiểu tử này còn trẻ mà đã mạnh mẽ như vậy.

- Dám ra tay à?

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, mặc dù đòn vừa rồi của Trương Đại Thiệu rất có uy lực nhưng bị nhốt ở đây toàn là những nhân vật tâm cỡ, họ không hề bị dọa mà ngược lại còn khơi dậy bản tính giang hồ của họ.

Vài người gào thét rồi lao tới Trương Đại Thiệu đâm đá.

- Bóp! Bóp! Bóp!

Một trận hỗn loạn hoa cả mắt, mọi người chỉ nhìn thấy mấy tên kia hùng hổ tiến về trước, còn chưa kịp đồng cảm với Trương Đại Thiệu thì ngay lập tức đã thấy mấy người này bị đánh bay ngược trở về, mọi người đều hoảng sợ né tránh, mấy người bị đánh kia văng vào tường rồi rơi xuống đất.

- Ai du.

Nhóm người bị đánh không ngừng chửi bậy, đứng dậy không nổi.

Chuyện này khiến tất cả mọi người trong phòng giam đều lắp bắp sợ hãi, nhìn Trương Đại Thiệu bằng một cặp mắt khác.

Lúc này bọn họ mới hiểu được tên tiểu tử có dáng vẻ thư sinh này là một người cực kì tàn nhẫn, đến cả đại ca đầu hói kia cũng không thể trong nháy mắt đánh bay đi vài người như vậy được.

Đám người của tên đầu hói vô cùng khiếp sợ, bọn họ biết Trương Đại Thiệu lợi hại nhưng không nghĩ đến việc hắn lại lợi hại đến như vậy, ngay lập tức 4 người họ đứng lên cầm theo côn và dao găm bao vây hắn.

Bọn họ biết đơn thương độc mã thì mình không thể là đối thủ của Trương Đại Thiệu được, nhưng 4 đánh 1 thì ít ra bọn họ cũng nắm chắc phần thắng hơn.

Thấy ngay cả tên đầu hói mà cũng dẫn theo ba đệ tử của mình đối phó với Trương Đại Thiệu thì những người trong phòng giam có thể thấy được là Trương Đại Thiệu còn lợi hại hơn những gì bọn họ tưởng tượng nữa.

Mấy tên hăng máu bị đánh ngược lại lúc này giờ hồi hận vô cùng, ngay cả đại ca đầu hói còn phải đi chung với đàn em của mình vậy mà lúc này mình lại xông lên làm gì chứ?

Đám người tên đầu hói bao vây Trương Đại Thiệu, còn Trương Đại Thiệu thì chẳng thèm để ý đến, nhẹ nhàng cười, hai tay dùng sức, vài tiếng động vang lên, dây xích trên tay dường như bị chặt đứt thành từng đoạn.

Đám người tên đầu hói biến sắc lần thứ hai, vô cùng khiếp sợ, cắn răng, găm gù, tức giận xông lên phía Trương Đại Thiệu.

Sau một hồi ồn ào, náo động ngắn ngủi thì cả phòng giam hoàn toàn im ắng, đám người của tên đầu hói đã nằm la liệt trên mặt đất, làm bạn cùng với mấy tên hăng máu xông lên lúc trước.

Tất cả trọng phạm ở đây đều nơm nớp lo sợ, đừng nói là nói chuyện mà ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, họ sợ quá nhiều đến sát thần Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu có thể đánh ngã 4 người kia trong vòng chưa đầy nửa phút, tên đầu hói đó là ai chứ, xuất thân là một sát thủ chuyên nghiệp, một đầu mური không thành vấn đề. Còn thủ hạ của hắn cũng không phải kém cỏi, chỉ kém hắn một chút thôi.

Vậy mà giờ 4 người đó hộc sức lại lại bị Trương Đại Thiệu đánh cho nằm bò dưới đất trong vòng nửa phút khiến tất cả đều hoảng sợ.

Trương Đại Thiệu ung dung đi về phía cái giường, vài người còn nằm trên giường liền lăn xuống, không dám nằm trên đó nữa.

Trương Đại Thiệu chọn một nơi sạch sẽ nhất, chỗ nằm kia vốn là của tên đầu hói, xoay người nằm lên thấy vô cùng dễ chịu, cả phòng giam vẫn rất im ắng, không ai dám quấy rầy hắn cả.

Buổi tối, tất cả đều yên tĩnh thì Trương Đại Thiệu xoay người xuống giường, vung tay lên đẩy một ít thiên địa linh khí vào trong cơ thể mọi người để đảm bảo tất cả đều không thể tỉnh lại trước bình minh.

Xiềng xích trên người cũng không biết từ lúc nào đã biến mất khỏi người hắn và nằm gọn trên cái giường.

Sau đó hắn sử dụng một ít phép thuật, hàng rào sát kiên cố cũng không thể cản được nửa bước chân của hắn.

Trong chớp mắt thì hắn đã ra khỏi trại giam.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cha Con Cầm Thú

Lúc Trương Đại Thiệu cứu Tô Tâm Lam thì đã kịp để lại dấu hiệu trên người Hoàng Hải Thiên nên bây giờ chỉ cần thần thức đảo qua là dễ dàng phát hiện được vị trí của Hoàng Hải Thiên.

- Hoàng Hải Thiên, mày cứ ở đó mà vui vẻ đi.

Trương Đại Thiệu nhìn về bầu trời phía bắc và chậm rãi nói, triển khai kinh thân thuật, nhẹ nhàng chạy trên các mái nhà.

Trong bóng đêm thấp thoáng bóng hình giống như là một hiệp khách đơn độc thời xưa, võ nghệ cao cường, vô cùng nhanh nhẹn, không bao lâu sau đã

đứng bên ngoài một cái sân sang trọng ở vùng ngoại ô.

- UUUUUUU.....

Thính giác hon người của Trương Đại Thiệu chợt nghe thấy một thứ tà âm, thần thức đảo qua thì quả nhiên thấy trên một cái giường lớn sang trọng có hai bóng trắng lẩn qua lẩn lại, vô cùng ướt át.

Rõ ràng là bóng của Hoàng Hải Thiên.

- Hoàng Hải Thiên, cuộc sống của mày cũng không tồi nhĩ?

Hoàng Hải Thiên đang cao hứng, mơ mơ màng màng thì theo bản năng hỏi:

- Đó là?

Vừa mới hỏi xong thì đột nhiên liền đứng bật dậy, cả người run rẩy.

- A.

Cô gái ở cùng với Hoàng Hải Thiên bỗng hét lên sợ hãi, trong nháy mắt đã bị Trương Đại Thiệu đánh bất tỉnh, ngoài Hoàng Hải Thiên ra không ai có thể thấy được mặt của Trương Đại Thiệu.

- Mày, mày, mày....không phải là mày đang bị tạm giam sao?

Hoàng Hải Thiên trợn tròn mắt, không thể tin là Trương Đại Thiệu đang đứng trước mặt mình nên lắp bắp hỏi.

Không phải người này đang bị tạm giam sao? Tại sao hắn lại ra ngoài được? Và ra bằng cách nào? Hoàng Hải Thiên sợ hãi đến tột độ.

- Tao muốn gặp mày nên đã đến đây.

Trương Đại Thiệu mỉm cười, nhìn chằm chằm vào Hoàng Hải Thiên và thực hiện ma đồng thuật, nói:

- Việc thất đức gần đây nhất mà mày làm là gì, có chứng cứ không?

Hoàng Hải Thiên liền thành thật kể những chuyện xấu mình làm ra, nghe xong Trương Đại Thiệu mặt lạnh như băng, không nhìn được liền mắng một tiếng:

- Đồ cặn bã.

Hóa ra vụ án hiếp dâm liên hoàn kia hắn chính là thủ phạm, tổng cộng đã bức tử đến 3 người, bố hắn là Phó Cục trưởng Cục Công an thì tất nhiên là việc điều tra không thể tìm ra được manh mối nào liên quan đến hắn.

Về phần chứng cứ thì không có gì vì tất cả đều đã bị Hoàng Hải Thiên tiêu hủy.

Lại dùng ma đồng thuật để hỏi Hoàng Khải Cường, đến lúc này Trương Đại Thiệu đã thực sự nổi giận, đây đúng là hai cha con cặn thú.

Hai cha con Hoàng Hải Thiên đã làm vô số chuyện xấu xa, bí ối.

Hoàng Khải Cường lại đi dụ dỗ học sinh, sinh viên nữ hút chích ma túy rồi khống chế họ, bắt họ làm gái bán dâm cho câu lạc bộ của mình, làm chuyện dơ bẩn, tai họa với các nữ sinh là vô kể. Trương Đại Thiệu thực sự nổi giận.

- Chứng cứ phạm tội của bố mày ở đâu?

Trương Đại Thiệu lại hỏi, Hoàng Hải Thiên thành thật trả lời rằng tất cả các chứng cứ phạm tội đều nằm trong máy tính xách tay cất trong két sắt.

Thần thức đảo qua, Trương Đại Thiệu liền phát hiện ra cái tủ sắt bí ẩn kia, hắn không cần biết mật mã, với thần thức của mình thì kết cấu bên trong của két sắt hắn đều nhìn thấu, không cần dùng sức cũng có thể lấy được cái máy tính xách tay kia.

Suy nghĩ một lúc thì Trương Đại Thiệu đi đến nhà họ Trịnh, đặt cái máy tính xách tay đó trước cửa phòng Trịnh Thiệu Minh.

Theo như hắn biết thì hai gia đình họ Trịnh và họ Hoàng có ân oán với nhau đã nhiều năm, nhưng vì cả hai bên đều có gia thế mạnh mẽ nên tranh đấu nhau hoài vẫn chưa có kết quả.

Trương Đại Thiệu tin tưởng rằng với cái máy tính xách tay này thì cha con Hoàng Hải Thiên sẽ nhận được sự trừng phạt xứng đáng.

- Ai da, mệt rồi, về ngủ giấc thôi.

Làm xong mọi chuyện rồi Trương Đại Thiệu tự nói với mình, sau đó lại hòa mình vào bóng đêm, lao nhanh về phía trước, chạy về hướng trại tạm giam.

Lúc trở lại phòng giam cũng đã nghe thấy tiếng gà gáy vang lên bốn phía, tất cả mọi người vẫn ngủ say, hần tự xích tay chân mình lại rồi leo lên giường đánh một giấc ngon lành giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đến lúc sáng tinh dậy thì các phạm nhân trong phòng giam vẫn còn sợ hãi Trương Đại Thiệu, giữ một khoảng cách khá xa mà không dám lại gần hần.

Trương Đại Thiệu nhìn xuyên qua song sắt và lẩm bẩm:

- Sắp được ra ngoài rồi.

Hôm nay Tô Tâm Lam đến thăm Trương Đại Thiệu, đôi mắt còn ửng đỏ chắc là khóc cũng không ít, cô còn nói đã đến nhờ Trịnh Thiệu Minh giúp đỡ, bất luận là thế nào thì cũng phải cứu được Trương Đại Thiệu ra.

- Yên tâm đi Tâm Lam, tôi không sao đâu.

Trương Đại Thiệu mỉm cười an ủi cô nàng một hồi thì cô nàng mới bớt lo lắng.

Ngày thứ ba, một tin quan trọng chấn động cả thành phố Tĩnh Hải được tung ra, Phó Thị trưởng thành phố Tĩnh Hải Hoàng Khải Cường hóa ra lại là một tên súc sinh, lợi dụng chức quyền để bành trướng, làm những việc dơ bẩn khiến người người căm ghét.

Con hần là Hoàng Hải Thiên cũng là một người mang mặt người dạ thú, bức tử đến ba mạng người, cha con nhà này đều đáng tội chết.

Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật của Hội đồng nhân dân thành phố trong cùng một ngày đã cho người đi điều tra, Hoàng Khải Cường bị bắt giữ và thẩm vấn.

Ai cũng biết nhà họ Hoàng coi như xong.

- Trương Thiên, tôi tới chậm rồi, thứ tội, thứ tội.

Trịnh Thiệu Minh tự mình đến đón Trương Đại Thiệu ra khỏi phòng giam.

Lúc biết Trương Đại Thiệu bị bắt giam thì Trịnh Thiệu Minh đã rất quan tâm đến chuyện này, lập tức cho điều tra mọi chuyện, ai ngờ đến lúc quan trọng thì đột nhiên có được cái máy tính xách tay khiến cho cha con Hoàng Hải Thiên sa lưới còn Trương Đại Thiệu thì dễ dàng được thả ra.

- Trương Thiên.

Tô Tâm Lam vẫn còn sụi sùi, nhào vào ôm Trương Đại Thiệu, nước mắt rơi xuống lã chã.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Một Quyền Đánh Bay

- Khụ khụ.

Trịnh Thiệu Minh đứng bên vôi ho một tiếng thì lúc này Tô Tâm Lam mới phát hiện ra là mình đang ôm Trương Đại Thiệu, cô nàng đỏ mặt, vôi vàng lù về sau.

Cô cảm giác được mặt mình đang đỏ, đến ngay cả tim cũng đập loạn lên.

- Trương Thiên, chỗ này không hợp để nói chuyện, chúng ta cứ về trước đã.

Trịnh Thiệu Minh nói rồi mời Trương Đại Thiệu vào xe mình, còn Tô Tâm Lam thì đi xe của cô ấy, hai chiếc xe đi cùng nhau.

Trên đường đi Trịnh Thiệu Minh ra sức mời Trương Đại Thiệu đến Trịnh gia chơi, tuy nhiên Trương Đại Thiệu lại không thích xuất đầu lộ diện nên bèn từ chối.

Trịnh Thiệu biết rõ Trương Đại Thiệu là cao nhân nên sẽ không thể miễn cưỡng được, nhưng vẫn mời Trương Đại Thiệu đến nhà hàng Hạo Giang ăn cơm.

Đến lúc về đi ngang qua trường đại học Hải Hoa thì Trương Đại Thiệu mới chợt nhớ ra mình đang là bảo vệ của trường này nên phải vào bên trong phòng bảo vệ một lát.

- Trương, Trương Thiên?

Trương Đại Thiệu xuất hiện làm tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, từ sau khi Bao Đại Hải bị bắt thì Trương Đại Thiệu cũng mất tích một cách kì lạ, hơn mười ngày không thấy bóng dáng hắn đâu cả. Đại học Hải Hoa đã sa thải hắn rồi.

Tuy nhiên không liên lạc được với hắn lên hắn vẫn không biết chuyện này.

- Sa thải rất đúng lúc.

Trương Đại Thiệu lắc đầu và nhanh chóng rời đi. Trước kia hắn chịu làm bảo vệ là vì Thất bộ linh lung thảo trong tay Liễu Thanh Thanh, bây giờ Tiên thảo đã có được nên tất nhiên là không còn cần đến công việc bảo vệ này nữa.

Rời khỏi trường đại học, trên đường về có một người cản đường Trương Đại Thiệu lại.

Đó là một người đàn ông trung niên, ánh mắt sắc bén, thân thể tuy không được cường tráng nhưng bắp thịt rất chắc.

Điều hiếm thấy chính là trên thái dương của người này nổi gân xanh lên, rõ ràng là một cao thủ, mạnh hơn rất nhiều so với đám người của tên đầu hói.

Người trung niên kia thấp giọng, ánh mắt sắc bén:

- Trương Thiên, đi theo tao.

Ánh mắt dừng lại một chút, Trương Đại Thiệu cười nhẹ, không thèm để ý đến người đàn ông trung niên kia:

- Là Tứ Thiệu kêu ông đến?

Người kia lấy làm kinh hãi, mình chỉ vừa nói một câu mà hắn đã đoán được ý đồ mình đến đây? Người kia liền nhìn hắn từ đầu đến chân.

Càng nhìn ánh mắt người đàn ông đó càng căng thẳng hơn, chỉ thấy Trương Đại Thiệu bình tĩnh như thường, không hề có một chút bối rối nào, tuổi trẻ mà đã có nhiều kinh nghiệm như vậy đúng là một người không đơn giản.

Tuy rằng có giật mình nhưng người đàn ông đó cũng không bận tâm lắm vì ông nhận được lệnh phải xử lý tên nhóc này.

- Nếu đã biết vậy thì ngoan ngoãn đi theo đi, đừng ép tao phải động thủ.

Người đàn ông nói như ra lệnh.

Trương Đại Thiệu cười nhạt:

- Tôi thấy hay là ông cứ động thủ đi.

Bị Trương Đại Thiệu xem thường nên người đàn ông kia rất tức giận, bản thân mình là tâm phúc của Tứ Thiệu, cả bang phái đều phải kiêng nể vậy mà tên nhóc này lại dám khinh thường mình.

Tuy nhiên ngay sau đó hắn hiểu được tại sao Trương Đại Thiệu lại dám khinh thường mình, vì Trương Đại Thiệu dễ dàng né được một đòn tay của hắn.

Trẻ tuổi mà lại có nhiều kinh nghiệm vậy sao?

- Không ngờ thân thủ của thằng nhãi này lại tốt như vậy.

Hắn càng thêm ngạc nhiên khi phát hiện ra mình chưa nhìn thấu được thằng nhóc này.

- Để xem mày tránh được mấy lần.

Tức giận hắn khẽ quát lên rồi giẫm chân, phát ra tiếng va đập nặng nề.

- Vù vù vù...

Người đàn ông đó đá hai chân tạo thành tiếng gió, đá rất nhanh về phía Trương Đại Thiệu.

Nhưng Trương Đại Thiệu vẫn chỉ đứng nhìn, không tránh mà trực tiếp tung ra một quyền về phía trước.

- Muốn chết, một cước này của tao không khác gì trời giáng mà mày lại dám lấy tay đỡ đỡ, xem ra phải đá gãy tay mày mới được.

Người đàn ông vừa sợ vừa giận, hung hăng nói.

- Bốp!

Tuy nhiên ngay sau đó hắn chỉ thấy người mình bị chấn động mạnh, bị Trương Đại Thiệu một quyền đánh bay, hắn va vào bức tường khiến cả bức tường đó rung lên.

- Không thể như vậy được.

Khóe miệng người đàn ông kia bắn ra một tia máu tươi, hắn cảm thấy chân mình giống như là bị chặt đứt đến nơi, không còn cảm giác ở chân nữa, thờ dốc nhìn Trương Đại Thiệu, vẻ mặt ngạc nhiên đến cực độ.

Một quyền, chỉ một quyền vô cùng đơn giản mà lại có thể đánh bay mình, cho dù là cao thủ của bang phái muốn thắng mình cũng không thể dễ dàng như vậy.

- Mà, rốt cuộc mày là ai?

Thấy Trương Đại Thiệu đi tới, hắn run rẩy, lắp bắp hỏi.

Trương Đại Thiệu cười nhạt, không trả lời mà vẫn tiếp tục bước tới.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Trương Đại Thiệu nên trong lòng đã bắt đầu sợ sệt.

Thoáng nhìn lối rẽ phía trước có người chạy xe máy đến, hắn bèn chạy lại cướp lấy cái xe máy rồi hung hăng chạy về phía Trương Đại Thiệu.

- Vù!

Cái xe máy giống như một ngọn núi nhỏ ập vào mặt Trương Đại Thiệu.

- Bang!

Trương Đại Thiệu duỗi tay ra, thận trọng chụp lấy cái xe máy giống như là chụp một món đồ chơi vậy, cả người không hề di chuyển một chút nào.

Gã kia thì bay ra ngoài, cũng may thân thủ bất phàm nên chỉ lăn lộn mấy vòng chứ không bị thương tích gì, sau đó cũng không dám ở lại nữa mà co giò bỏ trốn.

Thật là đáng sợ, tên nhóc đó thật là đáng sợ.

Trương Đại Thiệu để cái xe máy qua một bên nhìn theo bóng dáng người đàn ông kia rồi cười nhạt:

- Ông nghĩ là có thể chạy thoát sao?

Trương Đại Thiệu ung dung đá một hòn đá nhỏ, hòn đá nhỏ ấy giống như sao băng bắn đi trúng vào đuôi gã đàn ông kia khiến hắn kêu lên đau đớn rồi nằm lăn lộn dưới mặt đất.

Lúc này gã kia đã lộ rõ vẻ hoảng sợ, hắn phát hiện ra cả người đau đớn chịu không nổi, không thể cử động được.

- Về nói lại với Tứ Thiệu, đây là lần cuối cùng, nếu còn không biết điều thì đừng trách tao không khách khí.

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Lúc trở về biệt thự thì Tô Tâm Lam cảm động chạy đến bên Trương Đại Thiệu, miệng mấp máy hình như là có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu:

- Trương Thiên, cảm ơn anh.

Trương Đại Thiệu cười xòa:

- Thay vì nói lời cảm ơn thì hãy lấy thân mình báo đáp đi.

- Anh muốn làm chuyện đó sao?

Tô Tâm Lam thấy cực kì thất vọng, cự tuyệt lời đề nghị vừa rồi của Trương Đại Thiệu.

Lúc này bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên đi tới, mặc dù đã cố gắng giữ cho giọng nói mình thật bình tĩnh nhưng bên trong ánh mắt vẫn lộ rõ sự lo lắng.

- Xin hỏi cậu có phải là Trương Thiên không?

Người đàn ông đó không vào bên trong cửa mà đứng ở ngoài, lịch sự nho nhã.

Trương Đại Thiệu gật đầu.

Người đàn ông ngay lập tức lộ rõ vẻ vui mừng, xúc động nói:

- Tôi là bố của Trịnh Thiệu Minh, Trịnh Thành Danh.

Mặc dù có chút khó hiểu khi Trịnh Thành Danh đến tìm mình nhưng Trương Đại Thiệu vẫn lễ phép mời khách vào nhà nói chuyện.

Câu nói đầu tiên của Trịnh Thành Danh chính là:

- Trương Thiên, tôi vốn không định đến làm phiền cậu nhưng tôi đúng là không còn cách nào khác, Minh Nhi đối với cậu rất tôn sùng, ngưỡng mộ, ngay cả ông nội cũng nói cậu là cao nhân nên tôi đến để xin cậu giúp đỡ,

Trương Đại Thiệu giật mình, chẳng lẽ Trịnh gia đã xảy ra chuyện? Trịnh gia vừa mới hạ được Hoàng gia, rất có thể Hoàng gia đã tìm cách để trả thù.

Trương Đại Thiệu bình tĩnh rót một ly nước mời Trịnh Thành Danh:

- Chú Trịnh, cứ từ từ nói.

Trịnh Thành Danh làm gì còn tâm tư mà uống nước, nhận ly nước xong lại đặt xuống bàn, nói:

- Trương Thiên, cậu là người thẳng thắn nên tôi sẽ không quanh co nữa, Hoàng gia kết thúc rồi nhưng lão già Hoàng Khải Cường kia không cam lòng nên đã bắt Thiệu Minh.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tay Súng Bắn Tia

Thông qua câu chuyện ngắn gọn của Trịnh Thành Danh thì Trương Đại Thiệu đã hiểu được mọi chuyện.

Hóa ra là Hoàng Khải Cường đã chạy trốn, chỉ có Hoàng Hải Thiên bị bắt mà thôi, đến lúc cảnh sát truy bắt lão thì lại không thể tìm ra được dấu vết nào.

Chuyện này đại khái là Hoàng Khải Cường nuốt không trôi nên có chết cũng phải trả thù Trịnh gia, vậy nên mới bắt Trịnh Thiệu Minh và đòi Trịnh gia phải bỏ ra mười triệu nhân dân tệ để chuộc người.

Hoàng Khải Cường bây giờ là một con chó điên, Trịnh gia cũng không dám báo cảnh sát nếu không thì rất có thể Hoàng Khải Cường sẽ giết chết con tin, hơn nữa có báo cảnh sát cũng vô dụng vì cảnh sát đều đang bị công kích nặng nề.

Trịnh Thiệu Minh là thế hệ thứ ba của Trịnh gia, nếu Trịnh gia hành động thiếu suy nghĩ thì mười triệu tuy nhiều nhưng Trịnh gia vẫn sẽ cắn răng bỏ tiền ra để chuộc người.

Ai mà ngờ là lúc cho người đem tiền đến địa điểm hẹn trước để chuộc người thì lại bị tay súng bắn tia giết chết, tiền bị Hoàng Khải Cường lấy đi mà người lại không trả.

Như vậy mà Trịnh gia lại quyết định thí xe giữ tướng, không hề đi chuộc Trịnh Thiệu Minh, Hoàng Khải Cường chẳng qua là muốn lợi dụng Trịnh Thiệu Minh để xử lý Trịnh gia thôi.

Nói thật ra với một đại gia tộc mà nói thì chuyện này cũng không có gì đáng trách, tuy nhiên lại khiến cho gia chủ Trịnh gia là Trịnh Thành Danh khó xử, một bên là cả Trịnh gia, một bên là con mình, lần đầu tiên ông ta cảm thấy lúng túng như vậy.

Cuối cùng trong lúc tuyệt vọng thì bỗng nhiên nghe ông nội cùng con trai đều khen ngợi Trương Đại Thiệu hết lời, lúc này cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng nên mới tìm đến đây.

- Chú Trịnh, chú cứ yên tâm, Trịnh Thiệu Minh là bạn bè của cháu, cháu sẽ không bỏ mặc đâu.

Trương Đại Thiệu nói.

Trước đây quan hệ giữa Trương Đại Thiệu và Trịnh Thiệu Minh cũng không tồi, lại có kết giao với nhau nữa nên lần này hấn gặp nạn cũng không thể đứng nhìn được.

Nếu không phải mình đưa ra chứng cứ thì Trịnh gia cũng sẽ không vội vàng xuống tay với Hoàng gia, Hoàng Khải Cường cũng sẽ không rơi vào tình trạng tức nước vỡ bờ mà bắt cóc Trịnh Thiệu Minh.

- Chú Trịnh, chú có thể liên lạc với Hoàng Khải Cường không?

Sau một lúc trầm ngâm tôi nghiêm túc hỏi.

- Chú có thể hỏi Hoàng Khải Cường là tiếp theo cần phải làm gì không?

- Được được.

Thân là chủ của một đại gia tộc nhưng lúc này Trịnh Thành Danh cũng không giữ được bình tĩnh, vội vàng lấy điện thoại ra gọi.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói:

- Tiếp tục mang đến mười triệu, không cần đưa đến Tân Long Cảng, thay đổi địa điểm, mang đến quảng trường Cửu Đạo, tiền đến tay tao sẽ thả người.

- Không phải là mày đang đùa đấy chứ?

Trịnh Thành Danh giật tím mặt, đập mạnh xuống bàn:

- Mày đã nuốt mười triệu, còn giết người của tao, giờ lại đòi thêm mười triệu là sao?

Hoàng Khải Cường lạnh lùng nói:

- Lão Trịnh, tao không bắt buộc mày phải đưa tới, tao chỉ nói một câu thôi, trước 5 giờ mà tiền chưa đến thì hãy chờ mà nhặt xác đứa con bảo bối của mày đi.

Nói xong câu đó thì Hoàng Khải Cường liền tắt máy.

- Chú Trịnh, chú nói với hắn là chú đồng ý với điều kiện đó.

Trương Đại Thiệu đứng bên cạnh cười nhạo rồi nói với Trịnh Thành Danh, lão già Hoàng Khải Cường này đúng là gian trá, nhưng rất tiếc là hắn lại gặp phải mình rồi.

Trịnh Thành Danh nghe vậy thì nhủ mày:

- Trương Thiên, lão già Hoàng Khải Cường kia rất có thể giống như lần trước là lấy tiền giết người và cũng sẽ không thả Minh Nhi ra.

Trương Đại Thiệu tính toán trước mọi việc nên nói:

- Chú Trịnh, lần này cháu sẽ đi giao tiền, Hoàng Khải Cường sẽ không đạt được mục đích đâu.

Trịnh Thành Danh nghe vậy thì giật mình, không ngờ Trương Đại Thiệu lại vì Trịnh Thiệu Minh là liều mạng như vậy, ông đang định mở lời thì đã bị Trương Đại Thiệu ngắt lời:

- Chú Trịnh, nếu không chắc chắn thì cháu sẽ không làm, Trịnh Thiệu Minh tin tưởng cháu thì hy vọng chú cũng sẽ tin tưởng cháu giống cậu ấy.

Trịnh Thành Danh ngăn người ra, cắn răng rồi cũng gọi cho Hoàng Khải Cường đồng ý với điều kiện của hắn.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười sảng sặc.

- Nhưng Trương Thiên à, tôi sợ là hiện tại không xoay sở đủ tiền.

Nhớ ra vấn đề này thì Trịnh Thành Danh lại lộ vẻ lúng túng.

- Ai nói là phải đưa tiền cho hắn chứ?

Trương Đại Thiệu cười nham hiểm:

- Chú Trịnh, chú cứ về trước, tôi nghĩ là ở Trịnh gia còn nhiều chuyện đợi chú giải quyết, chuyện này cứ giao cho cháu, cháu cam đoan sẽ mang Trịnh Thiệu Minh về.

Trịnh Thành Danh đi rồi thì Tô Tâm Lam mới đi ra với vẻ mặt lo lắng, nói:

- Trương Thiên, anh muốn đi cứu Trịnh Thiệu thật sao?

Lúc Trương Đại Thiệu và Trịnh Thành Danh nói chuyện thì Tô Tâm Lam về phòng tránh mặt nhưng không yên lòng nên mở hé cửa nghe lén, bây giờ thì vội vàng chạy ra hỏi han.

Trương Đại Thiệu cười với Tô Tâm Lam rồi đi ra khỏi cửa.

Cầm theo một cái cặp màu đen, Trương Đại Thiệu đi thẳng đến cửa Cửu Đạo.

Cửa Cửu Đạo là một khu dân cư cũ kỹ, kể từ khi người ở khu phố di chuyển về sinh sống ở phía nam thì có quảng trường lớn nhất Tỉnh Hải ngày xưa giờ đã biến thành một nơi hoang vắng.

Quảng trường vô cùng rộng rãi, bốn phía đều là nhà cao tầng, có tới thiếu mười địa điểm dùng làm nơi ngắm bắn rất tuyệt, cho dù là tay súng bắn tía chuyên nghiệp đến đây cũng không thể tìm được người của Hoàng Khải Cường đang ẩn nấp ở đâu.

Mặc dù Trương Đại Thiệu có thần thức nhưng hiện tại thần thức chỉ có thể hoạt động trong phạm vi hai, ba trăm mét nên cũng đồng nghĩa với việc không thể tìm thấy được nơi ẩn náu của tay súng bắn tía.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu cũng không cần phải mất công đi tìm.

Bước ra giữa quảng trường Trương Đại Thiệu giơ cao cái cặp đen trong tay lên và hô to:

- Tôi mang tiền đến rồi.

Bốn phía im lặng, chỉ có tiếng của Trương Đại Thiệu vọng lại.

- Đứng.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu vừa tan đi thì một tiếng súng vang lên, tay súng bắn tía đã động thủ.

Trương Đại Thiệu nhếch mép cười khinh thường rồi nhanh như điện đưa tay lên trán, một viên đạn có chạm trở hình xoắn ốc nằm gọn trong tay Trương Đại Thiệu.

Trên mái nhà lớn phía đông nam, tay súng bắn tía lộ rõ vẻ khiếp sợ, phát ra một tiếng kêu sợ hãi:

- Làm sao lại như vậy được?

Hắn dụi mắt nhiều lần mới tin là mình không bị hoa mắt, Trương Đại Thiệu vẫn đứng vững vàng ở dưới đó.

Không những thế Trương Đại Thiệu bỗng quay mặt lại phía tên bắn tía và nhếch miệng mỉm cười.

- Không xong rồi.

Tay súng bắn tía thầm kêu lên, người kia đã phát hiện ra vị trí của mình, hắn đúng là quái thai.

Không hoàn thành nhiệm vụ do Hoàng Khải Cường giao cho nên tay súng vội vàng thu dọn súng ngắm rồi chạy trốn, Trương Đại Thiệu thật đáng sợ, cho dù là đứng lại đây thêm một giây hắn cũng không dám.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy từ xa liền hừ nhẹ một tiếng:

- Muốn chạy trốn à? Mày nghĩ có thể thoát được sao?

Trong nháy mắt viên đạn được bắn đi găm thẳng vào đuôi của tên bắn tía, tên bắn tía ngã cắm đầu xuống đất, cái súng ngắm bị văng ra xa.

Ngay sau đó Trương Đại Thiệu sử dụng thuật độn thổ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt tay súng bắn tía.

Tên bắn tía vẫn cố gắng chạy trốn nhưng vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Trương Đại Thiệu đứng trước mặt mình, hắn lại còn mỉm cười nữa.

Tay súng tía bị chấn động cực mạnh, giống như là bị một tảng đá va vào đầu vậy, thật không thể tin được là người này lại đang đứng ở đây. Hắn đỏ mặt, căng thẳng chỉ vào người Trương Đại Thiệu:

- Mày, mày không được lại đây.

Trương Đại Thiệu vẫn tiếp tục bước đến, tên bắn tía mồ hôi đầm đìa, lúng túng cầm lấy cây súng nhắm vào Trương Đại Thiệu mà bắn.

Tay phải Trương Đại Thiệu đưa lên, một viên đạn xuất hiện trong tay hắn rồi đưa đến trước mặt tay bắn tía:

- Mày nghĩ là thứ này có thể làm tao bị thương sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trận Chiến Trên Bến Tàu

Tay bắn tia đã bị dọa cho tè ra quần, hoảng sợ nhìn Trương Đại Thiệu, nghĩ rằng tên này không phải là người mà là ma quỷ.

Trương Đại Thiệu bước đến trước mặt tay bắn tia, dùng ma đồng thuật, nói:

- Báo với ông chủ của mày là đã lấy được tiền.

Tay súng tia run rẩy lấy điện thoại ra và gọi:

- Đã lấy được tiền rồi.

Giọng nói từ đầu dây bên kia có chút ngạc nhiên:

- Trịnh gia lại mang tiền đến tặng sao?

Trương Đại Thiệu không chế tay bắn tia, bắt hấn nói:

- Vâng, tên mang tiền đến đã bị tôi xử lý.

- Ha ha ha.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng cười lớn:

- Lão già Trịnh Thành Danh kia, tao dám chắc là lão đã hết tiền rồi. Được rồi nhanh chạy đến bến tàu đi, tàu sắp rời bến rồi.

Tắt điện thoại Trương Đại Thiệu không khỏi nhếch mép cười, Hoàng Khải Cường căn bản là không định thả Trịnh Thiệu Minh, hóa ra là muốn mang theo Trịnh Thiệu Minh cùng chạy trốn, dùng Trịnh Thiệu Minh để báo thù Trịnh gia.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, ít nhất có thể khiến cho Trịnh gia bị rối loạn thì tính mạng của Trịnh Thiệu Minh sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Hỏi rõ là cảng ở đâu rồi thì Trương Đại Thiệu tát vào đầu tay bắn tia khiến hấn ngã lún xuống đất, hấn không chết nhưng đã biến thành một người mất lý trí.

Trương Đại Thiệu không hy vọng việc mình chụp được viên đạn hoặc sử dụng thuật độn thổ bị tiết lộ ra bên ngoài, nên biến tên bắn tia thành một người điên là cách an toàn nhất.

.....

Cảng Hắc Phong là bến tàu của Long lão đại, là nơi có thể lực ngầm lớn nhất ở thành phố Tĩnh Hải, bến tàu này rất nổi tiếng nhưng lại là bến tàu an toàn nhất ở Tĩnh Hải.

Chỉ cần đến bến tàu này thì Long lão đại cam đoan khách sẽ không bao giờ gặp chuyện.

Ở Tĩnh Hải cho có mấy tên đầu sỏ mới có tư cách biết đến bến tàu này, đến cảnh sát cũng chưa từng nghe qua cái tên ấy.

Cũng vì vậy nên giá cả của bến tàu này khiến nhiều người lắc đầu, giá khoảng tầm 10.000 đồng, tuy nhiên giờ này có 100.000 đồng thì Hoàng Khải Cường cũng không để ý đến vì chỉ có bến tàu này mới giúp hấn trốn thoát được.

Trên mặt biển có một con tàu loại nhỏ chở khách trôi bồng bềnh.

Trên boong tàu có ba, bốn vệ sĩ đi kiểm tra, gió biển thổi tốc góc áo để lộ ra bên hông một hòng súng đen ngòm.

Bên trong tàu chở khách rất sang trọng, đại sảnh rộng lớn, sáng sủa, sàn nhà láng tung, trang trí tinh tế, không thua gì khách sạn 5 sao.

Hoàng Khải Cường ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, ngậm một điếu xì gà, hút và phun khói, trên mặt âm u lạnh lẽo.

Hôm nay làm cho Trịnh gia một phen khốn đốn, thù này Hoàng Khải Cường thế phải đòi lại gấp trăm lần.

Đứng đối diện với Hoàng Khải Cường là bốn gã tâm phúc đứng thẳng tắp, không hề nhúc nhích giống như pho tượng. Bất luận là gương mặt lạnh lùng hay màu da thì đều nói lên bốn gã này không hề giống nhau.

- Cứu được Hải Thiên ra không?

Hoàng Khải Cường nhíu mày, cảnh sát đột kích bắt người, hấn vội vàng chạy trốn nên không thể mang con trai chạy trốn cùng.

- Thưa lão gia, tôi đã phái rất nhiều người đi nhưng thiếu gia hiện đang bị canh gác rất nghiêm ngặt, chỉ sợ....

Hoàng Khải Cường gật đầu không nói gì, sắc mặt càng thêm âm trầm.

- Khụ khụ.

Tiếng ho yếu ớt vang lên, trước mặt Hoàng Khải Cường là Trịnh Thiệu Minh bị đánh cho bầm dập, thê thảm.

Nhìn bên ngoài là vậy nhưng trên thực tế Trịnh Thiệu Minh đã bị gãy mất hai xương sườn.

- Mẹ nó, tất cả là do người của Trịnh gia gây nên.

Hoàng Khải Cường phun một bãi nước bọt vào mặt Trịnh Thiệu Minh, trừng mắt hét lớn lên, sau đó thuận tay cầm bình rượu trên bàn nện vào đầu Trịnh Thiệu Minh.

Trịnh Thiệu Minh không tự chủ được nói lầm bầm gì đó, thần trí trở nên mơ hồ.

- Tại sao Bưu Tử còn chưa tới, Bưu Tử, gọi cho nó nhanh lên.

Hoàng Khải Cường lại đập vào người Trịnh Thiệu Minh, có vẻ không được kiên nhẫn.

Thủ hạ của hắn lúc này lấy điện thoại ra gọi, sắc mặt liền trở nên lạnh lợi:

- Lão gia, không ai nghe máy.

- Lại không nghe.

Hoàng Khải Cường lập tức đứng lên khỏi ghế sofa, nhảy bèn nhận ra là đã xảy ra chuyện, hắn vỗ đùi rồi nhanh chóng quyết định:

- Không đợi nữa, cho tàu rời bến.

Tàu khởi động rất nhanh, tiếng động cơ vang lên, nhưng đúng đúng này trên bến tàu loáng thoáng truyền đến tiếng động cơ xe.

Sắc mặt Hoàng Khải Cường liền thay đổi, chẳng lẽ là cảnh sát đuổi tới sao? Không đúng, cảnh sát vốn không thể tìm ra được bến tàu này, lúc này hắn vội vàng chạy ra cửa nhìn về hướng bến tàu thì không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Hắn chỉ thấy một chiếc xe màu đen đang chạy thẳng về phía tàu chở khách này, một khuôn mặt trẻ tuổi đập vào mắt Hoàng Khải Cường.

Hoàng Khải Cường tròn tròn hai mắt, hắn thật không ngờ là người dám xông vào địa bàn của Long lão đại lại còn trẻ như vậy.

Hoàng Khải Cường không vì người vừa đến kia còn trẻ mà khinh thường, đối với người trẻ tuổi kia hắn đánh giá cực kì cao, hắn biết người đó không hề đơn giản.

Người thanh niên này chính là Trương Đại Thiệu.

- Nổ súng!

Hoàng Khải Cường chỉ vào Trương Đại Thiệu và hét lớn.

Trên thực tế không cần đến Hoàng Khải Cường lên tiếng thì tâm phúc của hắn trên boong tàu đã giơ súng lục lên từ sớm, lạnh lùng bắn về phía Trương Đại Thiệu. Tiếng súng đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, chiếc xe ô tô màu đen của Trương Đại Thiệu dính vô số vết đạn.

Sự yên lặng trên mặt biển đã trở nên ồn ào, náo động.

Vốn đang mê man nhưng Trịnh Thiệu Minh đã bị tiếng súng làm cho bừng tỉnh, theo bản năng hắn nhìn ra bên ngoài thì thấy đang bắn nhau, người đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn chính là người trong gia tộc cuối cùng cũng tìm được đến đây.

Trương Đại Thiệu bước đi trong làn đạn, khuôn mặt bình tĩnh đến phát sợ, ngay cả mắt cũng không nhắm, đạn chỉ giống như là hạt mưa tạt vào mặt hắn mà thôi.

Bên ngoài cơ thể Trương Đại Thiệu có một lớp thiên địa linh khí bao phủ mà mắt thường không thể nhìn thấy được, hề bị đạn bắn trúng lớp linh khí đó thì sẽ bị làm cho lệch quỹ đạo và bắn trúng vào xe.

- Mẹ nó, chẳng lẽ thằng nhóc này mặc áo chống đạn sao?

Người trên tàu vừa sợ vừa giận, đạn bắn dày đặc như vậy mà vẫn không thể giết chết được gã trẻ tuổi kia, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trương Đại Thiệu thì ai cũng biết là mình đã gặp phải một cao nhân rồi.

- Từ Nhãn, mau ra khoi đi.

Tầm phúc bảo vệ cho Hoàng Khải Cường bước vào trong thuyền rồi đến buồng lái quát lên.

Tàu chở khách đã khởi động và đang tăng tốc, tốc độ ngày càng nhanh và ngay lập tức rời bến. Cuối cùng Trương Đại Thiệu không đến kịp, Hoàng Khải Cường thở ra nhẹ nhõm vì đã chạy thoát.

Nhưng ngay sau đó Hoàng Khải Cường lao đảo suýt chút nữa ngã quy trên tàu, hấn nhìn thoáng qua, hóa ra là Trương Đại Thiệu không hề giảm tốc độ mà vẫn tăng tốc.

Trương Đại Thiệu muốn đáp xe xuống tàu.

P/s: Sorry mọi người vì để nó drop lâu quá, hi hi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Một Người Chống Một Đám Người

- Thăng điện!

Hoàng Khải Cường theo bản năng bị dọa giật mình nên chửi ầm lên, nhưng ngay sau đó không nhịn được lại cười phá lên.

Tàu chở khách đã khởi động và cách bến khoảng chừng bảy, tám trăm mét, khoảng cách xa như vậy trừ khi là xe mọc thêm cánh nếu không thì không thể tiếp cận tàu được.

Kết quả sự kiêu ngạo của mình thì Trương Đại Thiệu sẽ vui thây dưới đáy biển thôi.

- Vào!

Chiếc xe ô tô phóng lên không trung, tạo nên một đường parapol, khoảng cách đến tàu còn khá xa mà chiếc xe đã bắt đầu rơi xuống, đúng như tính toán của Hoàng Khải Cường là giữa đường bị rơi xuống biển.

- Tiểu tử thôi, chết đi.

Cuối cùng bọn vệ sĩ cũng nhẹ nhàng thở ra, đối mặt với một tên không sợ chết khiến họ cảm thấy áp lực, giờ phút này nhìn thấy tên kiêu ngạo kia chết trước mắt mình thì bọn họ vô cùng hưng phấn.

Tuy nhiên bọn họ còn chưa kịp mừng thì đã vội biến sắc.

Đột nhiên cửa kính xe ô tô bị đập vỡ, Trương Đại Thiệu nhảy lên trên mui xe rồi hai chân đạp mạnh một cái phóng lên phía trước như một ngọn sóng cao mười mét.

Một đạp của hắn khiến hắn bay lên giữa không trung cao hơn 10 thước, nhìn hắn giống như một con chim khổng lồ đang bay về phía tàu chở khách.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt và quên mất là mình sắp phải làm gì, chỉ biết ngẩn đầu nhìn Trương Đại Thiệu bay từ trên trời giáng xuống.

Bên trong ngọn sóng hơn mười thước, tư thế của Trương Đại Thiệu bùng lên khiến bọn họ bị sốc.

Hoàng Khải Cường dụi mắt đến nỗi nước mắt suýt chảy ra, dù thế nào cũng không thể nào tin được chuyện trước mắt này nên thì thào nói:

- Không, không thể nào.

- Là Trương Thiên.

Trịnh Thiệu Minh đang nằm trên nền đất cũng mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Trương Đại Thiệu, kinh ngạc lắm lắm, đây không phải là chuyện mà người bình thường làm được, chỉ với vài bước là vọt tới trước cửa rồi.

Trong nháy mắt trong đầu Trịnh Thiệu Minh chỉ có suy nghĩ: " Trương Thiên quả nhiên là cao nhân".

- Ầm!

Hành động của Trương Đại Thiệu khiến mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì hắn đã "bay" lên tàu chở khách, lập tức lướt nhanh hai chân đá bay hai tên vệ sĩ rơi xuống biển không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Giết hắn!

Hoàng Khải Cường hét lên và lùi về sau mấy bước, lúc này hắn đã bắt đầu thấy sợ hãi, Trương Đại Thiệu đã khiến hắn kinh sợ quá mức, mặc dù đã tung hoành ở Tỉnh Hải nhiều năm nhưng hắn cũng không thể nào giữ bình tĩnh được.

- Âm âm!

Bọn vệ sĩ nhần tâm chĩa súng về phía Trương Đại Thiệu, nhưng Trương Đại Thiệu né trái né phải nhanh như chớp nên không thể bắn trúng được.

Tiếng súng càng lúc càng thưa thớt, cuối cùng trên tàu chở khách hoàn toàn yên tĩnh, những người vừa nổ súng đều bị Trương Đại Thiệu đánh cho tan tác.

Trên tàu chở khách, tính cả Trương Đại Thiệu nữa thì có tổng cộng bốn người.

Hoàng Khải Cường đứng ở trước cửa có chút sợ hãi, còn sót lại một tên tay chân đang chĩa súng vào đầu Trịnh Thiệu Minh.

Ngay lúc này thì Hoàng Khải Cường mới thấy hối hận, nếu sớm biết rằng Trịnh gia có loại người đáng sợ này thì sẽ không đi bắt cóc Trịnh Thiệu Minh làm gì.

- Không được nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết Trịnh Thiệu Minh.

Bị ép đến đường cùng, Hoàng Khải Cường trở nên điên cuồng, hai mắt hắn đỏ ngầu, hét lớn lên.

Trương Đại Thiệu quay đầu nhìn vào người đàn ông trung niên đang chĩa súng vào Trịnh Thiệu Minh, hắn nhìn thấy gã trung niên kia không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt lẩn tránh, thần sắc hoảng hốt, điều này cho thấy gã này hoảng sợ khi nhìn thấy Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu một mình xuyên qua mưa bom bão đạn, chỉ với tay không mà đã xử lý hết tất cả mọi người nên khiến cho gã trung niên này thấy sợ.

Gã trung niên này biết, Trương Đại Thiệu muốn giết mình thì chỉ cần dùng đến một ngón tay mà thôi.

Trương Đại Thiệu cười nhạt, nói với Hoàng Khải Cường:

- Ở trước mặt tao thì mày không được giết bất cứ ai hết.

Lời nói mặc dù điên cuồng nhưng lại tràn ngập sự tự tin.

Rồi sau đó Trương Đại Thiệu không thèm để ý đến hai người Hoàng Khải Cường, có chút áy náy nói:

- Thiệu Minh, tôi đến chậm rồi, thứ lỗi, thứ lỗi.

Những lời này giống y đúc như Thiệu Minh nói với Trương Đại Thiệu lúc ở trụ sở cảnh sát, hiện giờ giống như hai người đang đổi vị trí cho nhau vậy.

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm đó, cảm thấy cực kỳ ăn ý nên đồng thời ngẩng đầu lên hiểu ý nhau rồi cười phá lên.

Hoàng Khải Cường nhìn hai người này cười phá lên như vậy và không hề để ý gì đến mình thì càng thêm lo lắng, quát:

- Câm mồm!

Trịnh Thiệu Minh thấy bộ dạng thất kinh của Hoàng Khải Cường thì ngược lại càng cười lớn hơn:

- Hoàng Khải Cường, bây giờ ông mới biết sợ sao? Ha ha ha!

Trương Đại Thiệu thì vui mừng vì Trịnh Thiệu Minh còn sống được tới lúc này, người mà Trương Đại Thiệu quý mến không có nhiều, trước mắt chỉ có một người thôi, đó chính là Trịnh Thiệu Minh.

Trương Đại Thiệu gật đầu với Trịnh Thiệu Minh rồi nói:

- Thiệu Minh, cậu cứ yên tâm, có tôi ở đây rồi thì lão già kia sẽ không làm gì được cậu đâu.

Nói xong, sắc mặt Trương Đại Thiệu bỗng nhiên phát lạnh, nhìn về phía gã trung niên đang chĩa súng vào Trương Đại Thiệu, khởi động ma đồng thuật:

- Nổ súng vào lão già này cho tôi.

- Ha ha ha, mày muốn người của tao đánh tao à, mày bị bệnh à.....

Hoàng Khải Cường ngăn người ra rồi lập tức ngẩng đầu lên cười phá lên.

- Đoàng!

Tiếng cười im bật, trên đôi Hoàng Khải Cường có máu chảy ra, lão già này hoảng sợ quay đầu lại nhìn Trương Đại Thiệu với ánh mắt không thể tin được rồi ngã xuống boong tàu.

Nhớ lại những gì vừa xảy ra thì Hoàng Khải Cường không thể tin nổi, đối với những tay chân trung thành của mình lại bị Trương Đại Thiệu điều khiển, thanh niên này đúng là đáng sợ.

Trương Đại Thiệu tiện tay tóm lấy tay của người trung niên kia ném xuống biển, nhún vai cười nói:

- Thiệu Minh, không sao chứ?

- Trương Thiên, một mình anh đã đánh bại tất cả những người ở đây sao?

Trịnh Thiệu Minh bị sốc đến tận bây giờ vẫn chưa có phản ứng gì, thủ hạ của Hoàng Khải Cường nhiều như vậy, lại còn cầm súng mà không một ai đánh lại Trương Đại Thiệu.

Thân thủ của Trương Đại Thiệu quả thật lợi hại.

Trương Đại Thiệu nhìn xung quanh rồi đi đến khoang điều khiển, Tứ Nhân đang núp trong góc tường há hốc mồm run rẩy, nhìn thấy Trương Đại Thiệu đang tiến đến thì như gặp phải quỷ, lắp bắp không nói nên lời.

Lúc nhìn thấy Trương Đại Thiệu thì triển thân uy thì Tứ Nhân đã hoàn toàn suy sụp.

- Lái thuyền cập bờ!

Trương Đại Thiệu quát lên, Tứ Nhân không dám chậm trễ một giây nào, lập tức làm theo lời Trương Đại Thiệu.

Trên thuyền chỉ còn lại 4 người, tất cả đều cầm súng, thậm chí còn chĩa súng vào nhau, cực kì kiêu ngạo.

Nhiều mây lại, Trương Đại Thiệu tâm vừa động thì một tầng thiên địa linh khí hiện lên trước mặt hắn, chỉ một mình hắn mới có thể nhìn thấy, còn người khác thì không.

- Tất cả đứng im.

Có đến 13, 14 người cầm súng xông lên tàu, có 5 hoặc 6 người dùng súng điều khiển hai người Trương Đại Thiệu, đám người còn lại thì tìm kiếm trên tàu một phen, rất nhanh họ liền phát hiện ra trên tàu không tính cái tên lái tàu ra thì chỉ có hai người Trương Đại Thiệu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mưa Bom Bão Đạn

- Những người này đều là do tội mà đánh ngã sao?

Nhìn một người còn sót lại, Bàn Thốn, một thanh niên thoát nhìn có vẻ nhiều kinh nghiệm đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, sắc mặt nghiêm trọng hỏi Trương Đại Thiệu.

Hắn liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu và Trịnh Thiệu Minh bên trong, nhưng chú ý nhiều hơn đến Trương Đại Thiệu.

Bị mười mấy khẩu súng chĩa vào đầu, Trương Đại Thiệu không thèm chớp mắt lấy một cái, giống như là không nhìn thấy gì, chỉ gật đầu mà thôi.

Bàn Thốn hơi bất ngờ, hắn chưa gặp qua ai to gan lớn mật như vậy cả, trong tình huống như thế này là lại không xem ai ra gì, đây là lần đầu tiên mà họ gặp phải người như vậy.

Bàn Thốn biết lần này mình đụng phải một khúc gỗ cứng rồi.

- Đưa đi!

Bàn Thốn không nói gì thêm, vung cánh tay lên, áp giải hai người Trương Đại Thiệu lên một cái du thuyền.

Còn tàu chở khách kia thì có người đến lái đi.

Du thuyền lao vút đi trên mặt biển, bọt nước văng lên rất cao, Trương Đại Thiệu đứng ngao ngễ, còn Trịnh Thiệu Minh lúc này thì có chút căng thẳng, dù sao hắn cũng là cậu ấm của một đại gia tộc, trước giờ chưa gặp phải tình huống này bao giờ, tuy nhiên bây giờ cũng đã bình tĩnh lại.

- Các người là người của Long lão đại?

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu mở miệng hỏi.

Sắc mặt Bản Thôn không thay đổi, nhìn qua Trương Đại Thiệu:

- Đúng vậy, đây là bến tàu của Long lão đại, nhiều năm qua người dám gây chuyện ở bến tàu Long lão đại chỉ có mình mày.

Sau hai câu nói này thì cả Trương Đại Thiệu và Bản Thôn không nói gì thêm, Bản Thôn cứ như vậy áp giải Trương Đại Thiệu và Trịnh Thiệu Minh lên bờ.

Trên bờ dường như có đến hai mấy tay súng đứng chờ.

Trương Đại Thiệu thầm nghĩ, xem ra Long lão đại này đúng là một nhân vật lớn, lúc ở bến tàu chỉ có 4-5 người chặn lại, trong thời gian mấy phút ngắn ngủi mà đã có đến hai mấy tay súng đến đây, chuyện này không phải là ai cũng làm được.

- Tra ca, người đã mang đến, tuy nhiên bọn người Hoàng Khải Cường đều đã bị đánh ngã.

Lên bờ Bản Thôn chạy đến trước mặt một người trung niên mập mạp.

Người trung niên đó ngoài vẻ béo phệ ra thì còn thể hiện ra là một nhân vật hung ác, tên Tra ca đó có thể nói là cũng có chút kiến thức.

Tra ca nghe xong thì bỏ mắt kính đen xuống, cảm thấy bất ngờ, quan sát Trương Đại Thiệu và Trịnh Thiệu Minh từ trên xuống dưới, nói kiểu gì cũng không thể nào tin nổi hai người trẻ tuổi kia lại có thể đánh bại cả đám người Hoàng Khải Cường.

Hoàng Khải Cường đã trả tiền cho Tra ca sắp xếp mọi việc, có thể nói ngoại trừ Hoàng Khải Cường ra thì tất cả đều là nhân vật mạnh mẽ, trong đó có bốn người có khả năng giết người như ngóc, cực kì bản lĩnh. Đội hình như vậy mà trong một thời gian ngắn ngủi lại bị diệt cả đám là sao?

Điều này khiến cho Tra ca giật mình không thôi.

- Nhóc con, mày có biết bến tàu này của ai không?

Một lát sau Tra ca híп mắt lại, trên cao nhìn xuống, quát hỏi.

Trương Đại Thiệu trả lời lạnh nhạt:

- Biết, là bến tàu của Long lão đại.

- Thật can đảm

Tra ca ngăn người, không ngờ là Trương Đại Thiệu lại dứt khoát thừa nhận như vậy, lại còn không xem Long đại ca ra gì nữa, giọng nói của hắn có chút trầm đi:

- Nếu đã biết là bến tàu của Long lão đại mà mày còn dám làm loạn như vậy sao?

Nói xong câu đó thì giọng nói của Tra ca bén nhọn hơn, nhìn Trương Đại Thiệu và quát lên:

- Con mẹ nó, mày muốn chết thì tao để cho chết, nhưng đừng để liên lụy đến tao.

Hoàng Khải Cường đã ra một cái giá rất lớn với họ, chính Tra ca đã tự mình sắp xếp mọi chuyện, tuy rằng tiền đã đến tay nhưng toàn bộ lại bị giết trên bến tàu, trách nhiệm này dù cho là Tra ca thì cũng phải ăn quả đắng rồi.

Lúc này Trịnh Thiệu Minh mới mở miệng:

- Tôi bị Hoàng Khải Cường bắt cóc đến đây, bạn tôi đến cứu tôi, mạo phạm Long lão đại và Tra ca là chúng tôi sai rồi, chúng tôi sẽ nhận lỗi với Long lão đại.

- Con mẹ nó, tất nhiên là mày phải chịu tội rồi.

Tra ca vẫn hết sức tức giận, tuy nhiên thái độ của Trịnh Thiệu Minh cũng khiến hắn thoải mái hơn được một chút.

- Hai người tội mày, mỗi người để lại một tay, một chân, sau đó sẽ bồi thường cho Long lão đại 200 triệu tiền tồn thất, Long lão đại rất đại lượng nên có thể sẽ không so đo với các người.

Trịnh Thiệu Minh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mặc dù mình đã quấy rối việc làm ăn của Long lão đại, bến tàu bị phá hủy nhưng cũng đâu đến mức 200 triệu chứ? Tra ca này rõ ràng là công phu sư tử ngọam mà.

Trương Đại Thiệu cười lạnh một tiếng:

- Tra ca, làm việc thì không nên quá đáng như vậy.

Tra ca không nói, ai cũng có thể nhìn ra trong mắt hắn đầy tức giận, từ lúc đi theo Long lão đại thì chưa có ai dám ăn nói với hắn như vậy, thằng nhóc này đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi.

Trong lòng Tra ca đã xử từ hình Trương Đại Thiệu rồi, tiền đến tay thì người thứ nhất hắn làm thịt là Trương Đại Thiệu, sau đó lợi dụng giá trị Trịnh Thiệu Minh xong cũng sẽ làm thịt nốt.

- Răng rắc! Răng rắc!

Một loạt tiếng súng lên đạn vang lên, Bản Thốn cầm súng chìa vào đầu Trương Đại Thiệu, sau đó hai mấy người cũng cầm súng vây xung quanh.

- Người vừa nói cái gì?

Tra ca đeo kính râm, khóe miệng xệch qua một tia dữ tợn:

- Ở gần biển gió to quá nên ta nghe không rõ.

- Bốp!

Tra ca vừa nói xong thì Trương Đại Thiệu liền tát một phát vào miệng hắn, khiến hắn lao đảo lui về sau hai bước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Trên mặt của Tra ca in hằn năm dấu tay.

Chuyện này khiến Tra ca, Bản Thốn và hai mấy tay súng, ngay cả Trịnh Thiệu Minh cũng bị sốc, vừa rồi Trương Đại Thiệu dám bạt tai Tra ca sao?

- Loảng xoảng, dừng!

Mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì Trương Đại Thiệu ra tay nhanh như điện, đoạt lấy súng của người bên cạnh, bắn một phát vào Tra ca.

Trên đùi Tra ca xuất hiện một lỗ máu, thân thể vừa giật lên một cái đã quỵ xuống trước mặt Trương Đại Thiệu.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy hắn mở mắt thật to, như nói rằng mình không thể tin vào chuyện này, bị thủ hạ của mình cầm hơn hai mươi khẩu súng chìa vào đầu mà hắn dám nổ súng vào mình sao?

Yên lặng! Hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ!

Đám người Bản Thốn đứng sững tại chỗ, thậm chí đã quên mất bản thân mình đang định làm gì nữa, hành động của Trương Đại Thiệu đã khiến họ bị choáng váng.

Cho đến tận bây giờ họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc trên đời này lại có loại người điên như thế này, trong lúc nhất thời tay chân họ luống cuống.

- Ồ!

Mồ hôi trên trán Trịnh Thiệu Minh rơi xuống đất, hắn trải qua sóng to gió lớn như vậy, nếu không phải vì sức chịu đựng mạnh mẽ thì e là đã sớm bị hôn mê rồi.

Mặc dù hắn tôn sùng Trương Đại Thiệu là thần thánh, nhưng vẫn hơi chột dạ, đây đúng là không muốn sống mà.

Bản Thốn cảm nhận được tay mình đang run rẩy, mặc dù súng đang đặt trên gáy Trương Đại Thiệu thế nhưng hắn lại thấy khẩu súng nặng như nghìn cân, cực kì nặng.

Hắn có thể cảm nhận được trên người tên nhóc này có một khí tức rất đáng sợ.

- Bắn cho ta, giết hắn!

Một lúc lâu sau, cuối cùng Bản Thốn cũng cắn răng, quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Động Tĩnh Ở Yên Kinh

Bản Thốn quát to khiến Trịnh Thiệu Minh run bắn lên, hắn biết là lần này chết chắc rồi. Tuy nhiên nghĩ đến trước khi chết cũng đã có thể tận mắt nhìn thấy Hoàng Khải Cường chết thì coi như mình chết cũng không uổng.

Cảm giác tiếc nuối duy nhất chính là làm liên lụy đến Trương Đại Thiệu. Trương Đại Thiệu đúng là một cao nhân, nhưng lúc này hơn 20 khẩu súng chĩa vào đầu thì đừng nói là cao nhân, ngay cả thần tiên cũng phải xong đời.

Nhưng ngay sau đó cảnh tượng bị vô số đạn bắn vào người không xuất hiện, chỉ thấy vang lên tiếng hô thất thanh và kêu cứu, theo bản năng hắn nhìn xung quanh và há hốc miệng.

Trên mặt đất người nằm la liệt, ai cũng đau đớn kêu la, súng vút bên cạnh nhưng không ai dám nhìn cả.

Đột nhiên Trịnh Thiệu Minh cảm giác được miệng hắn khô khốc, vốn cho là mình đã hiểu rõ vị cao nhân Trương Đại Thiệu này rồi, thế nhưng càng tiếp xúc thì hắn phát hiện ra Trương Đại Thiệu ngày càng cao sâu khó lường.

Tra ca nằm trên mặt đất, miệng há hốc, cả người cứng đơ.

- Đi thôi!

Trương Đại Thiệu quay lại liếc mắt với Trịnh Thiệu Minh, hai người nhanh chóng đi khỏi.

Lúc hai người vừa rời khỏi thì hơn mười chiếc xe cảnh sát đến bao vây bên tàu, trên bầu trời còn có trực thăng lượn vòng, cánh quạt ầm ầm như thể hiện quyết tâm của cảnh sát, Hoàng Khải Cường lúc này tai vạ khó tránh rồi.

Nhưng tất cả chuyện này lại không liên quan đến Trương Đại Thiệu.

Sau khi tách khỏi Trịnh Thiệu Minh thì hắn thành thoi đi về biệt thự, Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đều ở đây.

Từ lần Tứ Thiệu phái cao thủ đến bắt thì Trương Đại Thiệu mới nhận thấy năng lực của Tứ Thiệu không nhỏ, nguy hiểm của Liễu Thanh Thanh càng không nhỏ.

Hắn và Tô Tâm Lam khuyên Liễu Thanh Thanh dọn đến ở trong biệt thự ở cùng mình vì đó là nơi an toàn nhất. Liễu Thanh Thanh chỉ biết một điều duy nhất là Trương Đại Thiệu rất thần bí, suy xét cẩn thận thì cũng chuyển đến đây.

Ở chung với hai mỹ nữ, Trương Đại Thiệu quá lười rồi.

- Thanh Thanh, Tâm Lam, hai người nhìn cái gì vậy?

Sau khi mở cửa vào, Trương Đại Thiệu phát hiện ra hai cô nàng đang tùm lại một chỗ, thích thú nhìn vào một tờ áp phích.

- Trương Đại đẹp trai, mau nhìn xem, đúng là đẹp mà.

Tô Tâm Lam chỉ vào một cái vòng tay trên tờ áp phích, hai mắt sáng lên, nói.

- Con gái thường ái mộ hừ vinh.

Trương Đại Thiệu bĩu môi chế giễu, ánh mắt nhìn thoáng qua thì liền sững sờ, trên mặt lộ ra thần sắc chấn động.

Trên tấm áp phích, ở phần phụ đề xuất hiện một gốc cây lan, Đỗ quyền đề huyết, chỉ vừa nhìn thấy những Trương Đại Thiệu lại phân biệt được hàng tốt xấu, vốn đó không phải là cây hoa lan bình thường mà là tiên thảo Huyết bồ đề.

Huyết bồ đề, còn tốt hơn cả Thất bộ linh lung thảo nữa, không ngờ là trên địa cầu này lại còn có thể gặp được Huyết bồ đề, Trương Đại Thiệu thấy số mình thật quá may mắn.

Vội nhìn kĩ vào tấm áp phích, hóa ra là một tháng sau ở phòng đấu giá Cửu Châu sẽ tiến hành một buổi đấu giá.

Trên áp phích tuyên truyền một ít vật phẩm quý hiếm, ví dụ như một đôi bông tai bạc được khai quật từ thời nhà Tống, nghe nói còn có cả hóa thạch từ kỉ băng hà, thất lạc điệp.

Mọi người đều cho rằng đó là một cây hoa lan quý hiếm, Đỗ quyền đề huyết, nghe nói là được giấu rất kĩ, sau đó thì lưu truyền đến nơi này. Nếu nói đến Đỗ quyền đề huyết thì ai cũng nghĩ đến Huyết bồ đề.

- Huyết bồ đề này, lão tử nhất định phải có được.

Trên mặt Trương Đại Thiệu hiện lên vẻ kiên định.

.....

Yến Kinh, Hàn gia.

Người đứng đầu tập đoàn Hàn Thị, cha của Hàn Mộng Di là Hàn Kiến Vĩ ngồi trên một cái ghế lớn, kẹp một điếu thuốc giữa ngón tay, khói từ tàn thuốc bay lên, hút vào trong mũi khiến Hàn Kiến Vĩ ho khan.

Hàn Kiến Vĩ cai thuốc đã nhiều năm nay, bây giờ hút lại là vì ông thấy buồn.

Đưa con gái bảo bố ông từ khi xảy ra chuyện kia giống như là biến thành một con người khác vậy, cả ngày nhốt mình trong phòng, ngoại trừ em họ Lâm Yến còn có thể nói với nó vài câu thì ngay cả ông nó cũng không có phản ứng gì.

- Trương Thiên, đừng để cho tao tìm thấy mày, nếu không thì tao nhất định không bỏ qua cho mày đâu.

Hàn Kiến Vĩ hít một hơi thuốc lá, nói một cách thù hận.

Lúc này, một người cô gái cao gầy, mặc váy màu xanh lá cây mở cửa đi vào, ngay cả gõ cửa cũng không luôn.

Hàn Kiến Vĩ biết đó chính là cháu gái của mình, Lâm Yến, chỉ có nó mới dám tùy tiện như vậy trong nhà mình.

- Cậu, sao cậu lại hút thuốc?

Lâm Yến nhúm mày một cái, giật lấy điếu thuốc dí vào trong gạt tàn thuốc.

- Hút thuốc có hại cho sức khỏe, cậu không được hút nữa.

Hàn Kiến Vĩ cười bất đắc dĩ, không nói gì.

Lâm Yến tất nhiên biết vì sao Hàn Kiến Vĩ lại hút thuốc, sắc mặt cô cũng có chút buồn bã, hỏi:

- Cậu, chị sao rồi?

Hàn Kiến Vĩ buồn bã chỉ vào phòng Hàn Mộng Di trên lầu hai:

- Vẫn vậy, Yến Yến, cháu đi khuyên nó giúp cậu với.

Nghe vậy, Lâm Yến giống như là nhớ ra điều gì đó, liền lấy từ túi xách ra một tờ áp phích, nói:

- Cậu, không phải là chị rất thích sưu tầm thạch anh sao, một tháng sau ở Tỉnh Hải có một buổi đấu giá, trong đó có bán một khối thạch anh hảo hạng. Xem ra đây là một cơ hội tốt, cháu thấy chị bằng một tháng sau cháu và chị sẽ đi đến chỗ bán đấu giá kia ở Tỉnh Hải, sẵn dịp cho chị khuấy khỏa một chút, nói không chừng tâm trạng của chị sẽ tốt hơn, cậu thấy sao?

Tinh thần Hàn Kiến Vĩ cũng thoải mái hơn, sắc mặt già nua sầm muện cuối cùng cũng nở một nụ cười, gật đầu liên tục:

- Được, Yến Yến, vậy cậu giao Mộng Di cho cháu đấy.

Lâm Yến gật đầu, cầm tờ áp phích, nói:

- Cậu, cháu đến gặp chị đây.

Nhanh chóng chạy lên lầu hai, mở cửa phòng Mộng Di ra.

.....

Yến Kinh, Lý gia.

Lý Sát ngồi trong ngôi biệt thự của mình, chớp mắt nhìn người mông người nữ giúp việc trẻ trung đang xách máy hút bụi dọn dẹp nhà, hai cái mông như hai quả dưa hấu khiến hắn thấy ngứa ngáy trong người.

- Thiếu gia, người thật là xấu.

Người nữ giúp việc có chút xấu hổ nói, nhưng cũng không né tránh và chống cự, trái lại còn có ý dụ dỗ bên trong.

- Tôi đến phòng tôi để xem tôi đánh cô như thế nào.

Lý Sát nói với giọng đầy dâm dăng, nếu không phải có bố ở nhà thì chắc chắn lúc này hắn đã mang người giúp việc này đi rồi.

Hiện giờ Lý Sát thấy cuộc sống của mình rất tốt đẹp, không chỉ trở thành người thừa kế của Lý gia mà Hàn Mộng Di cũng đã bị mình nắm trong tay rồi,

sớm muộn gì cũng sẽ ngủ trên giường mình thôi.

Chỉ tiếc nuôi một điều duy nhất là vẫn chưa tìm ra được Trương Thiên, đó luôn là một cái gai trong lòng Lý Sát.

- Em trai à, rốt cuộc là mày đang trốn ở đâu?

Khóe miệng Lý Sát hiện lên một nụ cười khinh thường, sát khí ngập tràn.

- Sát nhi, đang làm gì đó?

Một giọng nói già nua vang lên, bờ của Lý Sát từ lâu hai đi xuống, Lý Sát lập tức đứng dậy, lễ phép lên tiếng:

- Bố!

Nói trắng ra thì bây giờ tất cả mọi việc hần đều trợ giúp cho bố mình, bố hần từ lúc Trương Thiên mới bảy tuổi đã hạ độc Trương Thiên, sau đó dạy mình từng bước một đánh bại Trương Thiên, đến bây giờ thì đã thuận lợi bước lên vị trí thừa kế.

Vậy nên hần rất tôn trọng bố mình.

- Một tháng nữa ở Tinh Hải sẽ có một buổi đấu giá, trong đó có một đôi bông tai bằng bạc được khai quật từ thời nhà Tống, ông nội của con thích mấy thứ này nên con đến đó và lấy nó về, nói không chừng ông nội con vui vẻ, bệnh tình tốt hơn thì con sẽ là đại công thần của Lý gia đấy.

Lão già lấy ra một tờ áp phích.

Lý Sát nghe vậy thì mừng rỡ, trong nháy mắt hiểu được ý đồ của bố hần.

- Bố cứ yên tâm, con nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Sát vỗ ngực bảo đảm, tự thấy mình trở thành người thừa kế Lý gia là rất xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lão Đại Có Lời Mời

- Tâm Hoa Xã đưa tin, khoảng 3h10 phút, cảnh sát ở cảng Hắc Phong đã bắt giữ một đối tượng phạm tội bỏ trốn là cựu Phó Cục trưởng Hoàng Khải Cường, đồng thời còn bắt giữ hơn mười đồng bọn của Hoàng Khải Cường...

Trương Đại Thiệu và Thanh Thanh ngồi ở ghế salon xem tin tức thời sự buổi trưa, còn Tô Tâm Lam thì đi làm ở bệnh viện.

- Rốt cuộc người này cũng bị bắt, đúng là trời xanh có mắt.

Liễu Thanh Thanh thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này chuông cửa vang lên, mở cửa ra, lại là Lưu Minh Viễn, hần đến mời Liễu Thanh Thanh đi ăn và nói lời xin lỗi với cô.

- Cút, anh cút đi cho tôi! Chuyện của chúng ta kết thúc rồi! Sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Liễu Thanh Thanh hét lớn lên rồi đóng cửa cái rầm.

Sắc mặt Lưu Minh Viễn cực kì khó coi, tức giận mắng đôi cầu nam nữ, bực bội xoay người bỏ đi.

- Còn muốn mời tôi đi ăn sao? Năm mơ!

Liễu Thanh Thanh thờ hỏn hỏn, nói:

- Đúng là không biết xấu hổ.

Trương Đại Thiệu dựa vào ghế, lười biếng nhìn Liễu Thanh Thanh, cười nói:

- Đừng nóng giận, nếu không thì tôi mời cô nhé?

Liễu Thanh Thanh lập tức chớp mắt một cái:

- Thật không?

Dường như cảm thấy mình thể hiện có chút hơi quá nên lập tức che giấu sự vui mừng lại.

Trương Đại Thiệu gật đầu, Liễu Thanh Thanh cười, nói:

- Mà thôi, hay là để tôi mời anh, anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi còn chưa kịp cảm ơn anh nữa.

- Được.

Trương Đại Thiệu đồng ý.

-.....

Liễu Thanh Thanh không nói gì thêm.

Nói là làm liền, Liễu Thanh Thanh đưa Trương Đại Thiệu đến Hạo Giang đại tửu điểm. Lần trước Tổng Giai mời khách ăn chỗ này, giờ Liễu Thanh Thanh cũng mời khách ở đây khiến cho Trương Đại Thiệu không khỏi bất ngờ, mình và nơi này đúng là có duyên à.

Hai người vừa xuống xe thì có mấy chiếc xe thể thao rồ ga phóng đến giống như đang đua xe, bụi bốc lên mù mịt, kèm theo đó là những tiếng la hét.

Trương Đại Thiệu nhíu mày, mấy chiếc xe này đúng là kiểu ngao.

Sau đó mấy người mặc quần áo lố lăng, đầu nhuộm đủ loại màu sắc, cười đùa bước từ trên xe xuống, khiến mọi người xung quanh tò mò nhìn.

Bọn họ nhìn thấy Liễu Thanh Thanh thì không khỏi thốt lên tiếng ngạc nhiên, còn huýt sáo trêu ghẹo cô nữa.

- Mỹ nữ, khuôn mặt thật đẹp, cùng nhau ăn cơm nhé?

Thậm chí có người còn gọi to lên.

Liễu Thanh Thanh không thèm để ý đến mấy tên đó mà lại khoác tay Trương Đại Thiệu, ngẩng đầu, ưỡn ngực bước vào Hạo Giang đại tửu điểm, để lại một cục tức cho bọn kia.

- Mẹ kiếp, hoa nhài cắm bãi cứt trâu, tên nhóc xấu xí kia lại có bạn gái xinh đẹp như vậy.

Những người trẻ tuổi kia đều tức giận nên mắng to, Trương Đại Thiệu nghe được rõ ràng từng chữ nhưng không thèm để ý, xem như không có chuyện gì xảy ra và cùng với Thanh Thanh đi vào bên trong tửu điểm.

Thế nhưng bỗng nhiên Trương Đại Thiệu dừng bước.

- Hoàng ca, tiểu tử này hình như nhìn hơi quen.

Một người nghi ngờ nói.

- Nhìn quen sao?

Trên mặt Hoàng Mao lộ ra vẻ suy tư, bỗng nhiên hấn vồ mạnh vào đùi, vui mừng nói:

- Tiểu tử này không phải là người mà Tôn ca muốn chúng ta theo dõi sao? Mau báo với Tôn ca.

Trong lòng Trương Đại Thiệu khẽ động, ai lại theo dõi mình chứ? Tuy nhiên hắn là người tài cao gan lớn nên cũng không để bụng, xem như không có chuyện gì xảy ra, cùng với Thanh Thanh đi vào bên trong phòng 303.

Nhưng trong thần thức Trương Đại Thiệu từ nãy đến giờ vẫn chưa thoát khỏi đám thanh niên kia.

- Tôn ca, đối tượng đã xuất hiện, bây giờ đang ở trong Hạo Giang đại tửu điểm.

Hoàng Mao giờ giọng nịnh nọt qua điện thoại.

- Hạo Giang đại tửu điểm sao?

Giọng nói đầu dây bên kia có phần vui mừng:

- Hoàng Mao, làm tốt lắm, tao lập tức phái người đến, mày cứ theo dõi nó trước đi.

- Dạ, Tôn ca!

Vào trong Trương Đại Thiệu chọn vài món ăn và rượu, Liễu Thanh Thanh lấy cho mình và Trương Đại Thiệu hai ly rượu đỏ, sau đó cầm ly của mình lên, nói:

- Trương Thiên, ly rượu thứ nhất này tôi mời anh, cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.

Dứt lời, Liễu Thanh Thanh uống cạn ly rượu, mặc dù chỉ là rượu đỏ nhưng vừa uống xong thì mặt của cô cũng ửng đỏ lên, nhìn như trái anh đào, thoát nhìn qua rất hấp dẫn.

Trương Đại Thiệu uống cái ực, một ly rượu này chẳng thấm vào đâu, thấy Liễu Thanh Thanh trợn mắt thất vọng, uống kiểu này đúng là lãng phí.

Bắt đầu ăn uống, hai người trò chuyện với nhau, bỗng nhiên Liễu Thanh Thanh nhớ ra cái gì đó:

- Trương Thiên, lần trước không phải anh hỏi tôi chậu hoa kia mua ở đâu sao, hôm qua ông chủ kia đã trả lời tôi rồi, hóa ra là ông ta vô tình phát hiện ra trong lúc đi du lịch ở Tỉnh Hải nửa năm trước.

Trương Đại Thiệu ngẩn người ra, hẳn không nghĩ là Liễu Thanh Thanh lại làm như vậy, hỏi giúp mình lai lịch của Thất bộ linh lung thảo, hẳn có chút vui mừng và cảm động, ngay sau đó liền hỏi:

- Ông chủ kia giờ ở đâu?

Liễu Thanh Thanh có thể cảm nhận được là Trương Đại Thiệu rất hứng thú với loại cây kia, mặc dù cũng thấy kì lạ nhưng cũng không hỏi nhiều. Giống như Trịnh Thiệu Minh, cô cũng đã xem Trương Đại Thiệu là một cao nhân rồi.

Liễu Thanh Thanh thành thật trả lời:

- Tam Giản Khẩu.

- Tam Giản Khẩu à?

Trong lòng Trương Đại Thiệu nhắc đi nhắc lại nơi này, trong lòng hạ quyết tâm là phải đến đó gặp một lần.

Cơm nước no nê, Trương Đại Thiệu và Liễu Thanh Thanh vui vẻ ra khỏi phòng, thần thức của hắn quét xung quanh, những thanh niên kia đang ở phòng đối diện cũng bắt đầu di chuyển.

- Thanh Thanh, tôi có chút việc, cô cứ về trước đi.

Trương Đại Thiệu cười nói với Thanh Thanh, đưa Thanh Thanh lên xe xong thì hắn đi bộ một mình.

Đám người Hoàng Mao đứng từ xa nhìn, vừa theo dõi vừa gọi điện cho Tôn ca.

Không lâu sau một chiếc xe màu đen nhìn như một con ngựa hoang từ phía sau đi đến, vòng qua trước mặt họ, quẹo thật nhanh rồi dừng lại, một thanh niên bước ra khỏi xe.

Thứ Vị Đầu cầm một cây mã tấu Thụy Sĩ chơi đùa, nhìn giống như là hắn rất nhiều kinh nghiệm, hắn bước vài bước tới trước mặt Trương Đại Thiệu, nói:

- Nhóc con, Tôn ca chúng tao có việc muốn mời mày đến.

Trương Đại Thiệu nhìn cây mã tấu trong tay Thứ Vị Đầu và xem đó như một món đồ chơi, nói:

- Dẫn đường!

- Có dũng khí!

Thứ Vị Đầu ngẩn người ra, kẻ đao vào cổ Trương Đại Thiệu, nói:

- Lên xe, đừng giỡn mánh khóe, tao cắt đứt cổ mày đây.

Đây là lần thứ hai Trương Đại Thiệu bị người khác dùng dao khống chế, hắn không hề thích cảm giác này, nói:

- Mày cắt cây đao kia lại đi, nếu không sẽ hối hận đấy.

- Mẹ nó, chết đến nơi lại còn cứng đầu.

Thứ Vị Đầu ấn lưỡi đao vào da Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu đã xử tử hình tên Thứ Vị Đầu này, không nói gì, bình tĩnh bước lên xe, hắn muốn nhìn xem là ai muốn đối phó với mình.

Chương 45: Đùng Dùng Dao Với Lão Tử

Thứ Vị Đầu dừng lại ở trước quán rượu, giải Trương Đại Thiểu vào một phòng VIP, bốn gã đàn ông đứng đối diện hai bên, nhìn giống như thần giữ cửa.

Thần thức Trương Đại Thiểu đảo qua, thất lưng của họ đều có súng.

Rõ ràng là Thứ Vị Đầu có chút kiêng nể với bốn người đàn ông kia, cúi đầu chào từng người rồi mới giải Trương Đại Thiểu vào trong phòng.

Trong phòng có một thanh niên đang ngồi bất chéo chân, ngồi chễm chệ, hai bên có hai vệ sĩ vạm vỡ đứng.

- Lão đại, người đã mang đến.

Thứ Vị Đầu vừa nói xong câu đó thì không hiểu sao bỗng nhiên Trương Đại Thiểu duỗi tay và con dao trong tay Thứ Vị Đầu lại xuất hiện trong tay Trương Đại Thiểu.

Không nói lời nào, đâm một dao vào bên tay phải của Thứ Vị Đầu.

- AAAAAAAAAA!

Thứ Vị Đầu không tin nổi, trợn mắt nhìn Trương Đại Thiểu, sững sờ mất một lúc rồi mới kêu la thảm thiết.

- Tao đã nói với mày từ sớm là đừng có dùng dao với tao rồi.

Trương Đại Thiểu bình chân như vại, vỗ vỗ hai tay, giống như là vừa làm một việc nhỏ nhặt vậy.

Thứ Vị Đầu kêu la thảm thiết khiến hai tên vệ sĩ giật mình, cùng lúc cầm lấy khẩu súng lục ra, cực kì cảnh giác.

Còn gã thanh niên kia thì ngẩn người ra, hẳn thật không ngờ Trương Đại Thiểu lại có dũng khí như vậy, trước mặt mình mà không chút kiêng kỵ nào đâm cả người của mình, tất nhiên là không xem hắn ra gì rồi.

Hắn chưa gặp qua ai phách lối và kiêu ngạo như vậy.

- Con mẹ nó, dám đâm tao à?

Thứ Vị Đầu tức giận gào lên, đau đến nhe răng trợn mắt, rút cái dao trong tay mình ra, hung hăng chạy đến đâm vào bụng Trương Đại Thiểu.

- Âm!

Ánh sáng con dao lóe lên, không ai thấy rõ là chuyện gì đã xảy ra, nhưng con dao của Thứ Vị Đầu lại một lần nữa xuất hiện trong tay Trương Đại Thiểu.

Thứ Vị Đầu đứng tại chỗ trợn tròn mắt, giờ phút này hắn mới ý thức được là Trương Đại Thiểu lợi hại, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Trong nháy mắt Trương Đại Thiểu giờ tay đâm xuống, con dao đâm vào đùi Thứ Vị Đầu khiến hắn nằm ngã nhào xuống mặt đất, kêu la thảm thiết.

Gã thanh niên kia mở to hai mắt, thoáng cái liền ngồi thẳng lên, vô cùng ngạc nhiên, bị mấy khẩu súng chĩa vào mà người này không chút kiêng dè, cứ vậy ra tay sao?

Còn một điều quan trọng hơn mà tên này vừa phát hiện ra, Trương Đại Thiểu không phải là một người đơn giản, thân thủ rất cao, hai vệ sĩ kim bài của mình cũng nhất định không thể đoạt được con dao một cách kì quái như vậy được.

- Hạ súng xuống!

Sững sờ, sau đó người thanh niên này mở miệng nói.

Người này dám ngang ngược như vậy chắc chắn là có chỗ để dựa vào, cứ tìm hiểu trước, không nên làm loạn.

Tuy nhiên tên này đã nói quá muộn, hai người vệ sĩ kim bài đã động thủ, bọn họ phối hợp hết sức ăn ý, nhanh như gió rút súng ra nhắm vào hai bả vai Trương Đại Thiểu và nổ súng.

Bọn họ muốn phế Trương Đại Thiểu trước.

- Muốn chết!

Sắc mặt Trương Đại Thiệu bỗng nhiên phát lạnh, bàn tay mở ra, linh khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, vận dụng chiến thuật hút đơn giản nhất.

Mọi người xung quanh còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì chỉ cảm thấy trong tay nhẹ đi, súng ống đã biến mất.

Ngẩng đầu lên thì cực kì hoảng sợ, súng của mình lại đang nằm trong tay Trương Đại Thiệu!

- Cầm cục sắt này mà muốn đối phó với tao à? Đúng là buồn cười.

Trương Đại Thiệu đưa thứ trong tay mình lên, khinh thường, cười, nhìn lướt qua khẩu súng lục.

Tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, không dám cử động, người này đúng là đáng sợ, làm thế nào mà trong nháy mắt hai khẩu súng của hai vệ sĩ lại nằm trong tay hắn vậy?

Thân thủ cỡ này đúng là dọa người rồi.

Gã thanh niên kia thấy mồ hôi vã ra như tắm, cũng không ngồi yên một chỗ nữa, chậm rãi đứng dậy, há hốc miệng, đến tột cùng thì mình đã bắt về một tên quái thai sao?

Lúc này Trương Đại Thiệu tiện tay ném xuống đất một khẩu súng, giữ lại một cái, không nói lời nào quay lại nã súng vào hai người vệ sĩ.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, ở cổ tay mỗi người có một vết thương, từ nay về sau có lẽ họ sẽ không cầm nổi súng nữa.

Tiếng súng vừa vang lên thì mấy người bên ngoài trông chừng đứng không yên, phát súng đầu tiên vừa nổ thì đã phá cửa vào, thế nhưng còn chưa kịp phản ứng thì mình đã trúng đạn, súng trong tay cũng rơi xuống mặt đất loảng xoảng.

Chưa đầy 10 giây sau thì những gã xông vào đều bị Trương Đại Thiệu phết đi.

Không gian bên trong yên tĩnh đến đáng sợ, không ai dám nhúc nhích, tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ.

Gã thanh niên há hốc miệng, sững sờ không nói nên lời. Kỹ thuật bắn súng đến trình độ này đúng là khiến hắn bị chấn động.

- Đại ca, tiểu đệ Tôn Đại Phúc có mắt như mù đã đắc tội với đại ca, xin đại ca thứ tội.

Lúc này thì cuối cùng gã thanh niên kia cũng hồi phục lại tinh thần, chạy đến bên người Trương Đại Thiệu, khom lưng nói.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu rất bình tĩnh.

- Mày phải cho tao một câu trả lời thỏa đáng, nếu không thì hậu quả không nhỏ đâu.

Trương Đại Thiệu lạnh lùng nói, biểu hiện càng lạnh hơn, áp lực tỏa ra khiến Tôn Đại Phúc đổ mồ hôi như tắm.

Hắn không dám chậm trễ, thành thật trả lời:

- Bến tàu của Long lão đại bị hủy, những người trông coi bến tàu cũng bị bắt, Long lão đại tức giận, mấy ngày nay điều tra chuyện này, chúng ta chỉ là những bang phái nhỏ, chỉ là đi tìm người giúp Long lão đại mà thôi.

Trương Đại Thiệu nhíu mày, lúc đó không ai biết mình, hơn nữa đều không chạy trốn được mà bị bắt vào trụ sở cảnh sát.

Nhanh như vậy mà Long lão đại đã tìm ra mình, lão già này có năng lực cũng không nhỏ đâu.

- Là Long lão đại kêu mày đến bắt tao?

Trương Đại Thiệu nhỏ giọng hỏi, ánh mắt sắc bén.

- Không, không phải.

Tôn Đại Phúc lắc đầu liên tục, vội giải thích:

- Long lão đại còn chưa điều tra ra là do ai làm, là tôi điều tra ra được ở cảng Hắc Phong xảy ra chuyện Hoàng Khải Cường bắt cóc Trịnh Thiệu, tôi đoán có thể là có người của Trịnh gia đến cứu Trịnh Thiệu và đến bến tàu chặn Hoàng Khải Cường lại khiến bến tàu của Long lão đại bị vạ lây.

Trương Đại Thiệu liền gật đầu, Tôn Đại Phúc cũng có chút bản lĩnh, những gì hắn đoán đều là sự thật.

- Tôi đã điều tra ra được trước khi bến tàu Long lão đại bị hủy, Trịnh Thành Danh đã từng đến một biệt thự ở tiểu khu Tây Hồ.

Tôn Đại Phúc lên ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Trương Đại Thiệu, thấp thòem lo lắng.

- Vậy nên mới mời đại ca qua đây, nhưng đại ca yên tâm, chuyện này Long lão đại không biết, và tôi cũng sẽ không nói cho ông ấy biết đâu.

Nhìn Tôn Đại Phúc, trong mắt Trương Đại Thiệu hiện lên sự sắc bén khiến Tôn Đại Phúc rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tiểu Đệ Thần Phục Lão Đại

Sắc mặt Trương Đại Thiệu lạnh như băng khiến Tôn Đại Phúc thấy mình như bị rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh ngắt.

Bỗng nhiên hần nhất khẩu súng dưới đất lên, quay lại và nổ súng liên tục vào vệ sĩ của mình, vừa chỉ chớp mắt một cái là Tôn Đại Phúc đã giết sạch mọi người.

Bọn vệ sĩ và mấy gã đàn ông nhìn chăm chăm vào Tôn Đại Phúc, gục xuống đất chết mà không cam lòng. Bọn họ thật không ngờ kết quả không phải Trương Đại Thiệu chết mà lại là mình.

Trương Đại Thiệu vốn đã điều khiển được Tôn Đại Phúc, khiến Tôn Đại Phúc trở nên ngu ngốc, thế nhưng hần cũng tạm thời buông tha cho Tôn Đại Phúc xem thử cuối cùng Tôn Đại Phúc muốn làm gì.

- Đại ca.

Giọng nói Tôn Đại Phúc có chút run rẩy, giữa ranh giới sự sống và cái chết thì hần không thể bình tĩnh được:

- Tôi biết anh không sợ Long lão đại, anh chỉ là không muốn gặp phiền phức mà thôi. Tuy nhiên Long lão đại ở Tinh Hải một tay che trời, hần mà ra lệnh thì toàn bộ Tinh Hải sẽ âm ỉ lên, nếu tôi điều tra ra được anh thì người của những bang phái khác cũng có thể. Chỉ bằng như vậy, đại ca tha cho tôi một mạng, tôi sẽ giúp anh dẹp bỏ phiền phức này, tôi bảo đảm sẽ giúp anh tìm một bia đỡ đạn, như vậy thì những bang phái khác và Long lão đại sẽ không tìm được anh....

Tôn Đại Phúc đã thuyết phục được Trương Đại Thiệu, tất nhiên hần không sợ người của những bang phái kia, thế nhưng một người cũng không thể đối đầu với ba người được, có thể thấy là Tôn Đại Phúc này là người rất có năng lực.

- Nếu như vậy thì cái mạng của mày cứ giữ lại đi.

Trương Đại Thiệu chậm rãi cầm súng giơ lên, dùng một chút lực bóp méo khẩu súng.

- Nếu như có một người nào tìm ra được manh mối về tao thì mày nhất định sẽ chết.

Chiều thức vừa rồi của Trương Đại Thiệu làm Tôn Đại Phúc sợ đến vỡ mật, hần nuốt nước bọt, không thể tin vào hai mắt mình, đây là khẩu súng, không phải đầu hũ, sao lại bị bóp méo một cách dễ dàng như vậy?

- Vâng, vâng đại ca, tiểu đệ cho dù liều mạng cũng không dám để ai quấy rầy đại ca đâu.

Tôn Đại Phúc gật đầu liên tục.

Suy nghĩ một chút, Trương Đại Thiệu nói:

- Chỉ cần mày làm tốt chuyện này thì tao sẽ không bạc đãi mày đâu, Tinh Hải sớm muộn gì cũng sẽ là của mày.

Tôn Đại Phúc nghe vậy thì cả người bị chấn động mạnh, run rẩy, thiếu chút nữa là hần quỳ gối xuống trước Trương Đại Thiệu rồi.

- Đại ca yên tâm, tiểu đệ sau này sẽ là người của đại ca, đi theo làm trâu làm ngựa cho đại ca, mặc cho đại ca sai khiến.

Tôn Đại Phúc là một người có dã tâm, hơn nữa là người có thủ đoạn và quyết đoán, nói cách khác thì không phải là không thể trong vòng 30 năm đứng được vào một trong mười bang nhóm lớn nhất Tinh Hải, tuy rằng xếp hạng chót nhưng đã rất khó có được rồi.

Tuy nhiên khuyết điểm lớn nhất của Tôn Đại Phúc chính là sự từng trải, điều này khiến cho sự phát triển của hần gặp nhiều khó khăn, muốn bước thêm một bước là rất khó. Vậy nên Tôn Đại Phúc rất muốn làm một cái gì đó đột phá.

Lúc này Tôn Đại Phúc nhảy bén nhận ra được là duyên đã đến, Trương Đại Thiệu là một cao nhân, theo hần lẫn lộn thì nhất định sẽ trở nên nổi bật.

Trương Đại Thiệu biết rõ đạo làm người, trao tặng ân huệ thì mới kinh bang tế thế được, còn dựa vào uy hiếp thì không thể làm nên đại sự, sở dĩ Trương Đại Thiệu vừa đánh vừa xoa Tôn Đại Phúc là vì muốn hắn làm việc cho đảng hoàng.

Còn nữa Trương Đại Thiệu rất coi trọng sự quyết đoán và thủ đoạn của Tôn Đại Phúc, có một thủ hạ để sai việc như hắn thì đúng là có thể giảm đi không ít phiền phức.

Sau khi để lại cách liên lạc cho Tôn Đại Phúc xong thì Trương Đại Thiệu xoay người rời đi, nghênh ngang đẩy cửa đi ra.

Trở lại biệt thự tranh luận với Thanh Thanh vài câu thì Trương Đại Thiệu về phòng, mở máy tính ra, kiểm tra một vài vấn đề liên quan đến Tam Giản Khẩu.

Tam Giản Khẩu ở một ngọn núi phía Đông của Tỉnh Hải, bên trong có ngọn núi Đại Lương, ở chân núi Đại Lương có một thung lũng.

Ở núi Đại Lương rất hiếm dấu chân người, tương truyền có một mảnh hồ cùng ít mảnh thú thường lui tới, cắn chết người, vậy nên núi Đại Lương vốn đã ít người đến thì giờ còn ít hơn.

Ông chủ ở Yên Kinh kia đương nhiên là từng du ngoạn Tam Giản Khẩu rồi, Trương Đại Thiệu không thể không phục hắn.

Tuy nhiên đối với Trương Đại Thiệu mà nói thì những chuyện đó không thành vấn đề, đừng nói là mảnh thú, đến cả yêu thú hắn cũng không sợ. Từ hình ảnh về địa hình và vị trí cơ bản của Tam Giản Khẩu thì Trương Đại Thiệu đã hiểu được cơ bản và liền xuất phát.

Cộng cả đi xe và đi bộ thì ước chừng ba giờ đồng hồ là hắn đến được núi Đại Lương, mới bước chân vào núi Đại Lương thì hắn liền rung mình một cái, ngạc nhiên nói thầm:

- Âm khí rất nặng!

Âm khí, người bình thường căn bản không phát hiện được, bọn họ nhiều lắm chỉ là cảm giác được bầu trời âm u mà thôi.

Thần sắc Trương Đại Thiệu trở nên nghiêm trọng, xem ra núi Đại Lương này không đơn giản giống như vẻ bên ngoài.

Thần thức tản ra, Trương Đại Thiệu đi theo hướng của Tam Giản Khẩu.

Càng đi về phía trước thì Trương Đại Thiệu càng cảm giác được âm khí càng nặng, hắn thấy thật kì lạ, trên địa cầu sao lại có nơi có âm khí nhiều như vậy chứ? Căn cứ vào thiên địa linh khí loãng ở trên địa cầu mà nói thì khả năng xuất hiện loại âm khí này là rất nhỏ.

- Thảo nào âm khí ở đây nồng đậm như vậy, hóa ra âm khí đều phát ra từ trong Tam Giản Khẩu.

Đi về phía trước được nửa dặm thì Tam Giản Khẩu đã xuất hiện trước mắt, Trương Đại Thiệu ngạc nhiên khi phát hiện ra Tam Giản Khẩu lại là nơi bắt nguồn của âm khí, cũng khó trách là linh thảo Thất bộ linh lung thảo lại xuất hiện ở đây, hắn càng thấy tò mò với Tam Giản Khẩu này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tinh Bàn Thạch

Khoảng nửa giờ sau, rốt cục Trương Đại Thiệu cũng đi tới Tam Giản Khẩu, nhất thời thốt lên kinh hãi:

- Thảo nào âm khí nơi này nồng nặc như vậy, hóa ra là ở đây có trận pháp tự nhiên.

Trương Đại Thiệu bình tĩnh, không khỏi rung động trước nơi thiên nhiên kỳ lạ này.

Vùng sơn cốc này cùng với núi non hai bên, hơn nữa cách đó không xa có con sông nhỏ rất ăn khớp, tất nhiên là không bàn mà hợp ý nhau tụ thành một âm đại trận ảo diệu, trường khí ngưng tụ ra âm khí nồng nặc nơi này.

- Cứ hễ là trận pháp thì nhất định sẽ có trận nhãn, đại trận nơi đây là do tự nhiên hình thành, nhãn trận chắc chắn là một bảo bối.

Nghĩ đến đây mắt Trương Đại Thiệu sáng lên, lập tức nhảy vào trong cốc, thần thức tìm kiếm cực kì cẩn thận trong mỗi tấc đất nơi này.

Cuối cùng Trương Đại Thiệu phát hiện ra ở sâu trong đáy của sơn cốc có một viên đá khác với những tảng đá khác, suýt nữa thì bật cười một mình:

- Chính là Tinh Bàn Thạch!

Tinh Bàn Thạch chính là một vật liệu quý, tại Tu chân giới thì 99% pháp bảo loại không gian đều cần đến Tinh Bàn Thạch để luyện chế. Tuy cũng không

phải là bảo bối gì nhưng lại không thể thiếu trong tu giới.

Đây là một viên sỏi Tinh Bàn Thạch nhỏ, cũng đủ để Trương Đại Thiểu luyện chế ra một pháp khí không gian.

Hắn không chần chừ mà liền đào lấy Tinh Bàn Thạch mang đi, sau đó ở lại tìm kiếm xung quanh một lát mà không phát hiện ra thêm điều gì khác thì mới không cam lòng mà trở về.

Về đến biệt thự thì trời đã tối, hai cô gái Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đã ngủ, nghe thấy tiếng động thì Tô Tâm Lam ngái ngủ thức dậy, áo khoác cũng không mặc.

- Trương Thiên, sao anh lại về trễ như vậy?

Tô Tâm Lam ngáp, mắt cũng chưa mở.

Trương Đại Thiểu vừa nhìn thấy thì thú tính trong hắn sục sôi lên, áo ngực không che giấu được hết bộ ngực của Tô Tâm Lam, một cái khe sâu giữa ngực cô xuất hiện trước mặt hắn.

Da bụng trắng nõn như ngọc dưới ánh đèn thì càng trở nên mê người, bắp đùi thon dài hình như muốn nói lên điều gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt của Trương Đại Thiểu thì Tô Tâm Lam hoảng hốt, không còn một chút buồn ngủ nào nữa, phát hiện ra mình bị "lộ hàng" nên vội vàng lui vào trong, chỉ lòi đầu ra ngoài:

- Dê xôm!

Trương Đại Thiểu cười ngượng ngùng:

- Tâm Lam, người của cô cũng hấp dẫn quá nha.

Sau đó chạy lên lầu nhanh như chớp.

Tô Tâm Lam đỏ mặt, ngượng ngùng nhưng cũng có chút hưng phấn, tại sao lại không thấy tức giận nhỉ?

Rạng sáng ngày thứ Hai, Trương Đại Thiểu đi ra ngoài mua đồ ăn, rồi chào hỏi hai cô gái để các cô không đến quá nhiều mình, sau đó nhốt mình trong phòng và bắt đầu quá trình luyện chế pháp khí.

Luyện chế pháp khí không gian, với thực lực trước mắt của Trương Đại Thiểu mà nói thì cần ít nhất là nửa tháng, hắn vốn định ra ngoài luyện chế để tránh bị hai cô nàng phát hiện ra.

Nhưng Trương Đại Thiểu lại lo lắng, Tứ Thiểu vẫn đang để ý đến Liễu Thanh Thanh, Long lão đại thì đang điều tra chuyện bến tàu bị hủy, lỡ như lúc mình không có ở đây mà hai cô ấy gặp phải chuyện gì thì hối hận cũng đã muộn.

Cũng may Liễu Thanh Thanh tương đối nghe lời, mặc dù hết sức tò mò nhưng cũng không tùy tiện đến quấy rầy hắn, không chỉ như vậy đến cả Tô Tâm Lam cũng không dám đến phá rối hắn.

Trương Đại Thiểu luyện mất 17 ngày, cuối cùng cũng luyện chế xong Tinh Bàn Thạch thành một chiếc nhẫn tinh xảo, chiếc nhẫn này hắn đặt tên là Nạp Giới, bên trong có không gian chừng một trăm thước vuông dùng để chứa đựng đồ đạc.

Mặc dù có hơi nhỏ nhưng với tình hình hiện giờ thì hắn đã rất hài lòng rồi.

Lúc Trương Đại Thiểu đi ra thì Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam đều đang ở đây, nhưng hai cô nàng không muốn làm gì mà ngồi u sầu.

- Làm sao vậy?

Trương Đại Thiểu hỏi.

Liễu Thanh Thanh ấp úng không nói, còn Tô Tâm Lam thì đầy tức giận, nói:

- Buồn cười, cái tên Tứ Thiểu kia đúng là khinh người quá đáng.

Đưa một cái thiệp mời ra, Trương Đại Thiểu vừa nhìn vào thì mới biết hóa ra là Tứ Thiểu tổ chức một tiệc rượu, mời Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam sang.

Nhưng điều khiến Trương Đại Thiểu cảm thấy bất ngờ là mình cũng được mời, xem ra Tứ Thiểu đã có điều tra qua về mình rồi.

Lần này mời mình xem ra cũng là muốn tìm hiểu thêm, nhìn nhiều chuyện tốt đã bị hắn phá hỏng rồi cũng không làm gì được hắn, rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào?

Nói cách khác, loại người như Tứ Thiểu sẽ không bao giờ mời một người vô danh tiểu tốt cả.

- Làm sao bây giờ Trương Thiên, cái tên Từ Thiệu trời đánh kia nhất định không buông tha cho Thanh Thanh mà.

Tô Tâm Lam đắm ngực giậm chân, còn Liễu Thanh Thanh thì không nói lời nào, chỉ buồn rầu.

Nhìn thiệp mời, nếu bây giờ Trương Đại Thiệu mà không lên tiếng thì sợ là Tô Tâm Lam sẽ chạy đi đánh người mất.

- Nếu người ta đã mời thì làm sao chúng ta không nể mặt được.

Trương Đại Thiệu đưa cái thiệp cho Liễu Thanh Thanh và lờ đễ nói.

Liễu Thanh Thanh nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn Trương Đại Thiệu, muốn nói gì đó nhưng lại không nói, trên mặt có chút cảm động.

Cô đã hiểu Trương Đại Thiệu nhiều hơn, nếu không phải vì mình thì hẳn sẽ không đến tham dự tiệc rượu kia đâu.

- Hừ, đúng vậy Thanh Thanh, chúng ta cứ xem hắn có làm gì được cậu hay không.

Tô Tâm Lam không phục nói, không nói thêm lời nào mà lời Liễu Thanh Thanh đi thay quần áo.

Trương Đại Thiệu thì không nhúc nhích, đợi hai người Liễu Thanh Thanh đi vào rồi thì bóp một cái Thủy cầu thuật, khiến cả người hắn sáng rực rỡ lên.

Tiệc rượu của Từ Thiệu lớn nhất ở Tỉnh Hải, là nơi anh tài hội tụ, cách tiểu khu Tây Hồ cũng không quá xa, Tô Tâm Lam lái xe của mình đi, khoảng 20 phút sau đã đến nơi.

Dưới sự chỉ dẫn của một cậu bé thì Tô Tâm Lam dừng xe lại, ba người xuống xe, đi về phía cửa lớn.

Vừa đi đến cửa thì mọi người ngăn ra chỉ thấy một gã thanh niên mặt mỉm cười, đứng ở cửa, nhiệt tình chào hỏi khi có khách đi vào, tất nhiên người này làm nhiệm vụ tiếp khách rồi.

Người thanh niên đó cũng không xa lạ gì, chính là con trai thị trưởng khu Hồng Khai Phát, công tử Lư Minh Viễn, bạn trai cũ của Liễu Thanh Thanh.

- Nay, từ lúc nào mà Lư Minh Viễn lại thành người giữ cửa vậy?

Tô Tâm Lam không khỏi giật mình, nhỏ giọng hỏi, Liễu Thanh Thanh không nói gì, sự khinh thường trong mắt càng nồng đậm hơn. Trước đây chẳng qua cô chỉ thấy Lư Minh Viễn là một người có tính cách công tử chút thôi, nhưng bây giờ thì khinh bỉ và coi thường ngày càng nhiều.

Đề lấy lòng Từ Thiệu mà hắn lại không biết đến xấu hổ là gì.

- Ai da, Vương ca, đã lâu không gặp, hoan nghênh đã đến dự, mời vào bên trong.

Mặt mày Lư Minh Viễn tươi cười hồng hào, không cho rằng đó là xấu hổ mà là vinh quang.

Những công tử khác nhìn thấy hắn như vậy đều mắng hắn hèn hạ, sao lại đi nịnh bợ Từ Thiệu chứ? Muốn người khác đổ kị à?

Bỗng nhiên Lư Minh Viễn tắt hẳn nụ cười trên mặt, hắn nhìn thấy Liễu Thanh Thanh, Tô Tâm Lam, còn có cả Trương Đại Thiệu đi chính giữa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tôi Cũng Không Cố Ý

Nhìn thấy người con gái của mình lại đi bên cạnh một thằng đàn ông khác thì làm gì có người đàn ông nào chịu được, nhất là loại người danh gia vọng tộc như Lư Minh Viễn.

Trong nháy mắt sắc mặt của Lư Minh Viễn thay đổi đến mấy lần, lúc xanh lúc trắng, hắn nhìn Trương Đại Thiệu chằm chằm, ánh mắt đầy hận thù.

- Mẹ nó, tên nhóc con đó thì có gì tốt chứ?

Lư Minh Viễn chửi thầm trong bụng, hắn cũng không hiểu vì sao Liễu Thanh Thanh lại bị Trương Đại Thiệu dụ dỗ như vậy, ngay cả mỹ nhân "thượng hạng" như Tô Tâm Lam mà cũng phải tỏ thái độ kính trọng với Trương Đại Thiệu.

- Ha ha, Trương Thiên, không ngờ là Từ Thiệu lại mời mày đấy.

Sắc mặt Lưu Minh Viễn cuối cùng cũng hồi phục lại bình thường, nhìn Trương Đại Thiệu một cách kì quái, nhếch miệng cười.

Trong ai cũng có thể nhìn ra được lời nói của hắn đầy châm chọc và khinh thường.

Trương Thiên không thèm phản ứng lại với những gì Lưu Minh Viễn nói, không nói gì mà bước vào trong.

Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh theo sau Trương Đại Thiệu đi vào, cao ngạo bước đi, từ đầu đến cuối không thèm liếc nhìn Lưu Minh Viễn một cái.

Nhiều người nhìn như vậy thì Lưu Minh Viễn thấy mặt mình nóng bừng lên, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng cười nhạo của mọi người.

Hắn gượng cười rồi tiếp tục đón khách. Đội Trương Đại Thiệu đi khuất thì hắn oán hận chửi nhỏ một tiếng:

- Sớm muộn gì cũng có ngày lão tử giết chết tên tạp chủng như mày.

Nói thật bình thường Trương Đại Thiệu cũng rất thích tham gia tiệc tùng nhưng hiện tại thì lại không có hứng thú gì.

Hắn cầm một ly rượu lên, để giết thời gian thì đứng nhấp từng ngụm rượu chứ không đi giao thiệp như những công tử khác.

Liễu Thanh Thanh cũng không có hứng thú, ngồi đối diện Trương Đại Thiệu, cũng cầm một ly rượu lên nhắm nháp. Điều này khiến cho mọi người thấy đổ kị, mỹ nữ cỡ này sao lại không có mắt nhìn người chứ.

Hai người không nói gì, chỉ ngồi uống rượu, bầu không khí rất yên tĩnh, bình thản.

Trương Đại Thiệu vừa uống rượu vừa đảo thần thức xung quanh, bắt đầu tìm kiếm hình bóng của Tứ Thiệu, trong nháy mắt liền phát hiện ra mục tiêu.

Lúc này Tứ Thiệu đang ở trong một căn phòng nhỏ trên lầu hai, có bốn vệ sĩ lực lưỡng đứng xung quanh, ngoài ra còn có hai người trung niên nữa.

Khí tức trên hai người trung niên này cực kì mạnh, không giống như vệ sĩ thông thường, hai người này là cao thủ được huấn luyện với chuyên môn đặc biệt.

Hai người họ tất nhiên là không phải đứng rồi, thân phận bọn họ sao có thể giống như bọn vệ sĩ kia được, hai người họ ngồi ở ghế salon bên cạnh Tứ Thiệu.

Còn phía đối diện Tứ Thiệu là một người trẻ tuổi khác cũng giống như Tứ Thiệu, vừa nhìn là biết không phải người tốt đẹp gì rồi.

- Tứ Thiệu, mặc dù Tĩnh Hải không phải là nơi nổi bật gì nhưng anh cũng không nói rằng con gái ở đây lại rất tuyệt nha.

Gã trẻ tuổi kia mắt sáng lên, cười hắc hắc nói.

Còn Tứ Thiệu thì khoát tay, lấy từ trong túi quần tây ra một cái bọc nhỏ, lắc lắc khoe khoang:

- Phúc Thiệu, lát nữa em thích ai thì cứ nói một tiếng, anh có mang theo ít thuốc đây.

- Ai da, Tứ Thiệu, lúc nào anh cũng mang theo thần dược này bên người, anh đúng là suy nghĩ chu đáo mà.

Về mặt Phúc Thiệu đầy hâm mộ và ti tiện.

- Em thấy chi bằng.....

Nói xong thì quả nhiên Phúc Thiệu đứng dậy.

- Nếu như vậy thì Tứ Thiệu, em đi xuống dưới đi dạo trước.

- Cẩn bả.

Nhìn đến đây thì Trương Đại Thiệu chửi thầm một tiếng, thu hồi thần thức lại.

- Ai da là Phúc Thiệu.

- Phúc Thiệu xuống kia.

Trong đại sảnh lập tức vang lên tiếng xôn xao bàn tán, Phúc Thiệu vừa xuất hiện ở cầu thang lầu hai thì lập tức khiến mọi người nhốn nháo.

Đặc biệt hắn có chút hấp dẫn phụ nữ, ung dung kéo cổ áo xuống, để lộ ngực của mình ra ngoài.

Cả Phúc Thiệu và Tứ Thiệu đều giống nhau, đều là một trong tam công tử.

Phúc Thiệu hưởng thụ cảm giác này, giống như là hoàng thượng đi tuần, được vạn người chúc tụng.

- Phúc Thiều.

Lưu Minh Viễn chạy tới, vẻ mặt nín thở.

Phúc Thiều khinh thường không thèm để ý đến Lưu Minh Viễn, chỉ gạt đầu rồi thôi, không nói tiếng nào, hắn chỉ xem Lưu Minh Viễn là chó giữ cửa của Tứ Thiều nên cứ mặc kệ.

- Phúc Thiều, tôi thấy có một cô gái cực kì đẹp, cậu có muốn xem thử không?

Lưu Minh Viễn thấy thái độ dửng dưng của Phúc Thiều mà chỉ gạt đầu thôi thì hắn đã xem đó là một ân sủng cực kì lớn rồi.

Phúc Thiều vừa mới nghe thấy có gái đẹp thì liền tò vò về hứng thú.

- Mỹ nữ à, ở đâu?

- Phúc Thiều, mời xem.

Lưu Minh Viễn liền chỉ tay về phía Liễu Thanh Thanh đang ngồi chung với Trương Đại Thiều.

Thấy bộ mặt dè dặt của Phúc Thiều thì trong lòng Lưu Minh Viễn cười thầm, Trương Thiên, không phải mày mạnh lắm sao, để tao coi thử trước mặt Phúc Thiều mày sẽ làm được gì?

Lúc này Phúc Thiều đã cầm ly rượu đi tới trước mặt Liễu Thanh Thanh, nhìn chăm chăm vào cô:

- Mỹ nhân, tôi là Lý Phúc, có thể nể mặt tôi uống một ly không?

Giọng nói của hắn tràn đầy tự tin, hắn tin là chỉ cần mình nói ra thân phận thì bất cứ cô gái nào cũng sẽ lao vào vòng tay hắn.

Nhưng ai ngờ là Liễu Thanh Thanh lại không có bất kì phản ứng nào, giống như là không nghe thấy gì, đến chớp mắt cũng không.

Tuy rằng ghét Phúc Thiều nhưng vì người ta có ý tốt mời rượu nên cô vẫn lịch sự uống một ngụm nhỏ.

Phúc Thiều giật mình, đồng thời cũng cảm thấy bị thất bại, không ngờ là không thể hấp dẫn được người phụ nữ này, trong lòng hắn càng dâng lên cảm giác muốn chinh phục.

- Nay, mày tránh ra đi, tao muốn tâm sự với cô ấy.

Phúc Thiều chỉ tay vào Trương Đại Thiều rồi ra lệnh, xem Trương Đại Thiều như người hầu.

Phúc Thiều là một trong ba công tử ở Tỉnh Hải, hắn muốn Trương Đại Thiều phải cúi đầu.

Nhưng một lần nữa hắn lại tính toán sai. Liễu Thanh Thanh dù sao cũng còn có chút phản ứng chứ Trương Đại Thiều thì dường như là không nghe thấy hắn nói vậy, vẫn tự nhiên nhấp nháp ly rượu mà không để ý đến hắn.

Phúc Thiều ngẩn ra, ở Tỉnh Hải lại có người dám không để ý đến mình sao?

- Phúc Thiều, xin lỗi, tôi và bạn tôi đang nói chuyện, đợi khi nào rảnh tôi sẽ nói chuyện với anh.

Liễu Thanh Thanh thấy Phúc Thiều phát hỏa thì lập tức nói.

Nghe Liễu Thanh Thanh nói vậy thì sắc mặt của hắn cũng giãn ra, hắn không muốn để lại ấn tượng xấu với Liễu Thanh Thanh.

Hắn liền quay sang cười với Liễu Thanh Thanh:

- Không sao, có thời gian thì chúng ta nói chuyện tiếp.

Nhẹ nhàng xoay người rồi đi.

Lúc hắn đi ngang qua người Trương Đại Thiều thì hắn chột la lên:

- Không có ý.

Ly rượu đỏ trong tay hắn đổ lên người Trương Đại Thiều.

- Ai da, thực sự là tôi không cố ý nha.

Phúc Thiều làm bộ áy náy nhưng trên thực tế là muốn mọi người tập trung vào Trương Đại Thiều để khiến hắn xấu hổ.

Quả nhiên là mọi người đều quay lại nhìn chỉ chỗ, điều này làm cho Phúc Thiệu cực kì đắc ý, nhóc con, dám chọc giận lão tử, tao chơi cho mày chết.

Liễu Thanh Thanh tức giận, nhưng không có cách nào để lên tiếng, rõ ràng là hắn cố ý chơi xấu Trương Đại Thiệu mà.

Trương Đại Thiệu không nói gì thêm mà vung tay lên, đâm thẳng vào miệng Phúc Thiệu, sau đó xoay xoay cổ tay, bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, tôi cũng không cố ý.

Mọi người trong đại sảnh đều há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lần Đầu Tiên Chạm Mặt Tứ Thiệu

Phúc Thiệu bị Trương Đại Thiệu đánh một cái đến nỗi đom đóm mắt, người này lại dám đánh mình sao? Ở khắp Tinh Hải chưa một ai dám đối xử với mình như vậy.

Một lát sau hồi phục lại được tinh thần thì Phúc Thiệu nổi điên lên, cầm lấy một cái cốc và ném xuống đất vỡ tan, mắt long sòng sọc, giậm chân mắng chửi:

- Con mẹ mày, dám đánh tao, mày biết tao là ai không?

Trương Đại Thiệu nhướng mày, không muốn trêu chọc ai nhưng tại sao phiền phức cứ luôn tìm đến mình như vậy? Hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Phúc Thiệu, tát thêm một cái nữa.

- Bốp!

Phúc Thiệu lao đảo, trên mặt lại xuất hiện dấu tay đỏ ửng.

- Con chó, mày dám đánh tao, tao nhất định phải giết mày.

- Bốp!

Cái tát tiếp theo Trương Đại Thiệu dùng thêm một chút lực nên Phúc Thiệu ngã lăn xuống đất, rớt hai cái răng cửa ra ngoài, miệng dính đầy máu.

- Tát vào mồm mà còn dám nói tục nữa thì tao đánh cho gãy hết răng luôn.

Giọng nói Trương Đại Thiệu đầy lạnh lùng.

- Mày....

Khuôn mặt Phúc Thiệu xanh lét, ý muốn giết người dâng lên cực điểm, nhưng lại không dám....nói nửa câu.

Mọi người trong đại sảnh lúc này đều sợ đến ngây người, khó có thể tin được là Trương Đại Thiệu này lại có gan đánh cả Phúc Thiệu.

- Chuyện gì vậy?

Một giọng nói không vui vang lên, Tứ Thiệu đẩy mọi người ra hai bên và bước vào, sau lưng hắn có mấy tên bảo vệ theo sau.

Sau khi Phúc Thiệu bị đánh thì Tứ Thiệu cũng định đi xuống nhưng lại thấy cả đám người tụ lại trong đại sảnh, yên tĩnh đến đáng sợ, không biết xảy ra chuyện gì.

Sau đó Tứ Thiệu thấy trong đám người hình như có người làm cần, cả ly rượu và mâm trái cây đều bị quăng xuống đất. Tứ Thiệu nổi giận, trong tiệc rượu của mình lại có người dám quấy rối sao?

- Tứ Thiệu đến.

- Tứ Thiệu đến rồi, Trương Thiên đá phải tảng đá lớn rồi.

Tứ Thiệu xuất hiện, đa số quay lại nhìn Trương Đại Thiệu với ánh mắt trêu tức có một không hai, còn lại một số ít thì cực kì lo lắng.

Bọn họ biết Trương Đại Thiệu không sợ trời, không sợ đất, nhưng bây giờ hai trong số ba công tử đều ở đây, Trương Đại Thiệu có phách lối đi chăng nữa thì cũng phải chịu trời thôi.

- Tứ Thiệu, đều là tại tôi, anh giao việc của buổi tiệc rượu cho tôi mà tôi lại làm không tốt rồi.

Lúc này Lưu Minh Viễn chạy tới, mặt đầy xấu hổ và sợ hãi, thế nhưng trong lòng thì vui mừng không thôi, Trương Đại Thiệu đã đắc tội với một đại nhân vật, hẳn chết chắc rồi.

Lưu Minh Viễn nói với Tứ Thiệu:

- Phúc Thiệu vừa bị người ta đánh...

- Cái gì?

Ánh mắt Tứ Thiệu vô cùng khiếp sợ, ánh mắt sắc bén, nhìn vào mặt Lưu Minh Viễn:

- Là ai gan to như vậy?

- Là... là Trương Thiên.

Lưu Minh Viễn khúm núm đứng một bên nói.

- Trương Thiên?

Tứ Thiệu nhướng mày, không thèm để ý đến Lưu Minh Viễn, đẩy đám người ra và đi về phía trước, quả nhiên thấy trên mặt Phúc Thiệu toàn máu, bị đánh đến thê thảm.

Hắn hít một hơi lạnh: Dám đánh Phúc Thiệu đến mức này, Trương Thiên đúng là có lá gan rất lớn.

Đối với Trương Đại Thiệu thì Tứ Thiệu đã điều tra qua, tên này khiến hắn nhiều lần ngạc nhiên, Tứ Thiệu không coi trọng cũng không được.

Tuy nhiên kết quả điều tra là Trương Đại Thiệu đột nhiên xuất hiện ở Tĩnh Hải, ngoại trừ thần bí khó hiểu ra thì không có thêm thông tin hữu dụng nào cả.

Điều này đúng là làm cho Tứ Thiệu có chút kiêng kỵ, đối với Trương Đại Thiệu vẫn luôn quan sát và thăm dò.

Tuy nhiên không ngờ là lần đầu chạm mặt tên tiểu tử này lại hung hăng đùa cợt trước mặt mình như vậy.

- Bắt hắn lại!

Lúc này mấy người bảo vệ chạy tới, thấy tình cảnh bi thảm của Phúc Thiệu thì tất cả đều sợ hãi, xông lên bắt Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu tiện tay gạt vài cái là mấy tên bảo vệ ngã sấp mặt xuống đất, không bao lâu trên mặt đất lại có thêm vài người ngã chổng vó.

Mọi người trong đại sảnh vẫn im lặng, cái tên Trương Thiên này đúng là dũng mãnh. Tốt xấu gì thì đây cũng là tiệc rượu của Tứ Thiệu, hắn lại không nề mặt mũi Tứ Thiệu gì cả.

- Trương Thiên này lại không chịu an phận rồi.

Tô Tâm Lam nhíu mày, có chút lo lắng thấp giọng nói:

- Hắn đánh Phúc Thiệu rồi, bây giờ phải làm sao?

Liễu Thanh Thanh, Trịnh Thiệu Minh cũng nóng ruột, nếu là tiệc rượu bình thường thì dựa vào Trịnh Thiệu Minh, một trong ba công tử sẽ bảo vệ được cho Trương Đại Thiệu.

Nhưng bây giờ là tiệc rượu do Tứ Thiệu tổ chức, không ai có thể giúp được Trương Đại Thiệu.

Nói thêm là Trịnh Thiệu Minh, Phúc Thiệu và Tứ Thiệu đều là Tam công tử, thế nhưng người có chấp, kiêu ngạo nhất chính là Tứ Thiệu.

Bởi vì Tứ Thiệu này ngoài việc là một cậu ấm có tiếng nói thì thế lực dưới tay hắn chính là Long lão đại, liên quan đến thiên ty vạn lữ.

Trương Đại Thiệu đắc tội với hắn đúng là phiền phức rồi.

- Trương Thiên, tao vẫn luôn nghĩ đến việc chúng ta sẽ gặp mặt nhau trong tình huống nào đấy.

Tứ Thiệu đi đến bên cạnh Trương Đại Thiệu, nói những câu khiến mọi người khó hiểu.

- Chỉ là tao không bao giờ ngờ đến tình huống không vui vẻ như thế này cả.

Mọi người đều nghe những lời này thì vô cùng ngạc nhiên, giữa Tứ Thiệu và Trương Đại Thiệu có chuyện gì vậy? Hai người này biết nhau à?

- Tao cũng không ngờ.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay, ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt hằn khiến Tứ Thiệu có chút khó chịu.

Nhìn bộ dạng phong khinh vân đạm của Trương Đại Thiệu khiến Tứ Thiệu cảm nhận được một chút áp lực, người thanh niên này có phần không đơn giản so với suy nghĩ của mình.

- Phúc Thiệu là do mày đánh?

Tứ Thiệu chỉ vào Phúc Thiệu đang ôm mặt, ánh mắt như muốn giết người.

Trương Đại Thiệu gật đầu, trong lòng có chút ấn tượng mới với Tứ Thiệu.

- Vì sao mày đánh nó?

Giọng Tứ Thiệu có chút không hài lòng, trên mặt Trương Đại Thiệu bình tĩnh như thường, giống như việc đánh Phúc Thiệu là một chuyện nhỏ khiến cho Tứ Thiệu thấy rất khó chịu.

- Bởi vì nó đáng bị đánh.

Trương Đại Thiệu lạnh lùng nói.

Ngạo mạn, ngạo mạn quá mức!

Trương Đại Thiệu vừa nói xong thì khiến mọi người ở đây thêm một trận khiếp sợ, tất cả đều bịt miệng lại. Tứ Thiệu và Phúc Thiệu ở Tĩnh Hải có thể nói là một nước không thể có hai vua, vậy mà người này lại ngang nhiên đánh Phúc Thiệu, còn dám nói chuyện đánh Phúc Thiệu là chuyện nên làm.

Sắc mặt Tứ Thiệu trở nên khó coi, Trương Đại Thiệu không xem mình ra gì, hừ một tiếng:

- Mày không biết đây là tiệc rượu của tao sao?

- Biết!

Trương Đại Thiệu không thèm nháy mắt lấy một cái, thành thật trả lời.

- Ha ha, được!

Tứ Thiệu đúng là đã bị tiểu tử này chọc tức rồi, trong mắt hằn lên một sự tàn nhẫn, nếu như hôm nay không xử lý Trương Đại Thiệu thì sau này hắn không thể lẫn lộn ở Tĩnh Hải nữa.

- Chuyện này tao phải dạy cho mày một bài học rồi.

Tứ Thiệu sờ vào mũi mình, mọi người quen biết Tứ Thiệu đều biết, động tác này của Tứ Thiệu có nghĩa là hắn đã tức giận.

- Mày muốn làm gì?

Trương Đại Thiệu không hề sợ hãi, hỏi lại.

- Mày tát Phúc Thiệu mấy cái thì để Phúc Thiệu tát lại mày chừng ấy cái, vậy là công bằng rồi.

Sắc mặt Tứ Thiệu không thay đổi, nhìn vào mắt Trương Đại Thiệu, nói.

- Nếu như tao không muốn thì sao?

Trương Đại Thiệu ung dung nói.

Yên lặng, trong đại sảnh yên lặng đến đáng sợ, cây kim rơi xuống có thể nghe được. Tất cả mọi người đều hồi hộp khi nhìn thấy cảnh này, Trương Đại Thiệu là một kẻ ngông cuồng, dám đụng đến cả Tứ Thiệu.

- Tao sẽ cho mày được như ý nguyện.

Giọng nói của Tứ Thiệu chùng xuống.

- Ha ha.

Trương Đại Thiệu không nói gì, một lát sau bỗng nhiên nở một nụ cười.

- Đừng giả vờ nữa, nói cách khác, ngay cả mày tao cũng đánh nốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ông đang nghĩ cái gì vậy?

Nghe Trương Đại Thiệu nói xong thì mọi người trong đại sảnh đều trở mắt ra nhìn, Trương Thiên này đúng là ngạo mạn, không xem Tứ Thiệu ra gì, lại còn dám mở miệng uy hiếp Tứ Thiệu nữa.

Hắn có biết Tứ Thiệu là đại diện cho cái gì ở Tĩnh Hải hay không? Thanh niên cao cao tại thượng này chỉ cần mở miệng là có thể khiến Tĩnh Hải trong chớp mắt nổi sóng, chưa một ai dám hỗn láo, xúc xược với Tứ Thiệu cả.

Nhưng Trương Thiên này lại dám uy hiếp Tứ Thiệu, mọi người thực sự bị chấn động.

- Đúng là ngu xuẩn, hắn không thể bắt chuyện đi sao?

Mặc dù Tô Tâm Lam đã quen với việc Trương Đại Thiệu có gan to mặt lớn nhưng đến độ này đúng là hết cách.

- Vừa đánh Phúc Thiệu, vừa đắc tội với Tứ Thiệu, để tôi xem thử hắn giải quyết thế nào.

- Tâm Lam, cô yên tâm đi, Trương Đại Thiệu hẳn tự có chừng mực.

Khác với Tô Tâm Lam, mặc dù Trịnh Thiệu Minh cũng có chút lo lắng nhưng lại tin tưởng Trương Đại Thiệu nhiều hơn, hắn mỉm cười, trấn an Tô Tâm Lam.

Trịnh Thiệu Minh đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh nghịch thiên của Trương Đại Thiệu, nên rất tôn thờ Trương Đại Thiệu.

- Được! Được!

Tứ Thiệu cười gian dữ, vung tay ra hiệu cho vệ sĩ sau lưng xông lên, chỉ vào Trương Đại Thiệu nói:

- Bắt nó lại và ném ra ngoài.

Hai người vệ sĩ nghe vậy thì liền bọc đánh hai bên trái phải Trương Đại Thiệu, động tác nhanh nhẹn, thân thủ cực kì tốt.

Lúc hai người vệ sĩ sắp chạm vào người mình thì Trương Đại Thiệu không hiểu vì sao lại thoát khỏi. Điều này khiến cho mọi người kinh ngạc, không thể tin nổi là thân thủ Trương Đại Thiệu lại tốt như vậy.

Ngay lúc mọi người còn đang ngạc nhiên thì Trương Đại Thiệu nói:

- Xin lỗi, tao không có thói quen bị người ta ném ra ngoài, tao chỉ quen ném người ta ra ngoài thôi.

Nói xong Trương Đại Thiệu một tay một người, tóm lấy hai tên vệ sĩ, bước vài bước ra cửa rồi ném hai người đó ra ngoài.

- Bịch! Bịch!

Hai âm thanh khó chịu vang lên khiến trong đại sảnh yên tĩnh dị thường, bất luận là Phúc Thiệu hay những người khác thì đều há hốc mồm nhìn Trương Đại Thiệu, người này quả là mạnh nha.

Mặt Tứ Thiệu đen thui, mấy lần hắn cho người “mời” Trương Đại Thiệu đến đều thất bại, hắn biết thân thủ Trương Đại Thiệu kinh người nhưng bây giờ mới phát hiện ra là hắn khác người đến như vậy.

- Thân thủ rất tốt đấy.

Hai gã trung niên đứng phía sau Tứ Thiệu có đôi mắt hơi đục ngầu thì bây giờ sáng lên.

Hai người họ liếc nhìn nhau, gật đầu hiểu ý, vừa rồi Trương Đại Thiệu mới xuất quyền hành vân lưu thủy, làm liền một mạch, thể hiện rõ là người có nhiều kinh nghiệm.

Hơn nữa nhìn Trương Đại Thiệu trong nháy mắt hiện lên một tia sát khí và tàn nhẫn, hai người họ chắc chắn là Trương Đại Thiệu đã từng giết người!

Thằng nhóc này không đơn giản đâu.

Điều khó tin hơn là người này còn rất trẻ.

- Trương Thiên, mày đánh bạn bè của tao, giờ lại đánh người của tao.

Ánh mắt Tứ Thiệu càng trở nên sắc bén hơn.

- Mày, chính là kẻ thù của tao.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy trong mắt Tứ Thiệu một tia sát khí, tuy nhiên hắn cũng không thèm để ý đến, lúc này hắn không hề e ngại Tứ Thiệu.

Tứ Thiệu xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt trịnh trọng, nói với người trung niên có vóc dáng hơi cao.

- Cổ tiên sinh.

Cổ tiên sinh gật đầu nhẹ, tự tin sải bước đến trước mặt Trương Đại Thiệu, nhìn Trương Đại Thiệu từ trên cao xuống:

- Tiểu tử, cho mày 5 giây để dập đầu xin lỗi Tứ Thiệu, sau đó mọi việc sẽ coi như xong.

Trương Đại Thiệu thân nhiên liếc nhìn người tự cho mình là đúng kia, lộ ra thần sắc khinh thường. Người này thoát nhìn thì có mạnh hơn bọn vệ sĩ kia thật, nhưng cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi, tự cho mình là vua chắc?

Trương Đại Thiệu vốn không để ý đến những lời nói kia, nói với Tứ Thiệu bằng một giọng khinh thường:

- Tứ Thiệu, đây là mày ép tao phải đánh mày đấy nha.

Ban đầu Tứ Thiệu định cho Cổ tiên sinh lên uy hiếp Trương Đại Thiệu để hắn dập đầu xin lỗi mình, đó đã là đại ân trời ban rồi, vậy mà Trương Đại Thiệu vẫn không nghe theo mà còn nổi giận với cả Cổ tiên sinh nữa.

- Tiểu tử, tao nói mày đến xin lỗi Tứ Thiệu, mày bị điếc à?

Cổ tiên sinh trầm giọng quát khê, có một loại khí thế dân bộc phát.

Một người trung niên khác đứng bên cạnh Cổ tiên sinh, nhìn Trương Đại Thiệu bằng ánh mắt lạnh như băng, nếu như không phải vì sợ hạ thấp nhân phẩm thì hắn đã sớm xé nát Trương Đại Thiệu rồi.

Đã biết những người này là tâm phúc của Tứ Thiệu mà vẫn dám cao cao tại thượng và bất kính như vậy sao?

Nghe vậy Trương Đại Thiệu xoay mạnh đầu lại, lông mày nhướng lên, trêu tức:

- Câm miệng! Ông đang nghĩ cái gì vậy?

Cổ tiên sinh bị Trương Đại Thiệu quát thì ngẩn người ra, dường như không thể tin được là lại có người dám mở miệng ra mắng mình. Gương mặt già nua của hắn trở nên tối sầm, thoát nhìn qua có chút dọa người, giống như là một ngọn núi lửa sắp phun trào vậy.

Ước chừng mất khoảng 4 giây trôi qua, Cổ tiên sinh hét lên:

- Mày muốn chết à?

Kèm theo tiếng hét là trên người Cổ tiên sinh bộc phát một khí thế cực kì mạnh mẽ, mọi người trong đại sảnh ai cũng có thể nhận ra áp lực này.

- Soạt!

Cổ tiên sinh bước một chân lên trước, xông về phía Trương Đại Thiệu với một tốc độ cực kì nhanh.

Mọi người trong đại sảnh hoảng hốt la lên, Cổ tiên sinh là ai vậy? Quá nhanh! Bọn họ không thể nhìn rõ được, chỉ thoáng nhìn thấy một bóng người bất lầy một người.

Bọn họ không đành lòng nhìn tiếp, tất nhiên là Trương Đại Thiệu có thể đánh lại, như người này không giống với những tên vệ sĩ kia, tay chân Trương Đại Thiệu nhỏ bé, còn gã kia to cao vạm vỡ, thực sự đối lập.

- Quá chậm!

Trương Đại Thiệu lắc đầu liên tục, thờ dãi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiện chân đá về phía trước một cước.

Một đá kia làm sao có hiệu quả, một động tác mà ai cũng nhìn thấy rõ như vậy thì ai cũng thầm lo lắng, đá như vậy thì làm sao ngăn được gã kia?

Nhưng chỉ trong nháy mắt thì tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, bọn họ há hốc mồm theo bản năng nhưng không phát ra tiếng, bị chấn động đến cực điểm.

- Bốp! Âm!

Chỉ trong một khắc đã thấy bóng người kia bị Trương Đại Thiểu đá văng trở lại.

- Bịch! Leng keng! Âm!

Một loạt âm thanh huyền ảo đồng loạt vang lên, cái bóng đen kia đụng phải liên tiếp hai cái bàn, nằm như chó chết trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, hình như bị Trương Đại Thiểu đá cho bất tỉnh rồi.

- Không thể như vậy được.

Tứ Thiểu bị chấn động, làm bầm nói.

- Sao lại như vậy chứ?

Người trung niên còn lại liền thay đổi nét mặt, từ vẻ mặt khinh người giờ chuyển thành ngạc nhiên cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Một cước thiên quân vạn ?

Ngay người, Tứ Thiểu đến bên cạnh người trung niên còn lại, càng trịnh trọng hơn, mở miệng:

- Đoạn tiên sinh...

Tứ Thiểu vẫn chưa nói hết thì Đoạn tiên sinh bỗng nhiên vung tay lên chặn lời hắn lại:

- Tứ Thiểu, tiểu tử này dám đánh người của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.

Nói xong Đoạn tiên sinh đi rất nhanh đến bên cạnh Cổ tiên sinh và quỳ xuống, kiểm tra mạch đập trên người Cổ tiên sinh, Tiểu Cổ cũng không bị vết thương nguy hiểm gì, tiểu tử kia ra tay vẫn còn nương tay.

Cổ tiên sinh không còn kiêu ngạo và cuồng vọng như lúc nãy nữa, trong mắt đều là sự sợ hãi, nhìn Trương Đại Thiểu đứng phía xa, nói:

- Đoàn ca, hắn đã nương tay, nói cách khác, một cước của hắn có thể đá chết tôi. Đứng trước mặt hắn tôi có một cảm giác khó thở, người này thật lợi hại.

- Cái gì, lợi hại đến vậy sao?

Mặt Đoạn tiên sinh hơi biến sắc, Tiểu Cổ là một người rất giỏi, có thiên phú, mấy năm nay bất luận là nhiệm vụ nào thì Tiểu Cổ cũng hoàn thành rất tốt. Thực lực Tiểu Cổ như thế nào thì hắn rất rõ, cho dù là tự mình ra tay thì cũng không thể một cước đá chết hắn được.

Trương Đại Thiểu mới chỉ chừng ấy tuổi mà đã có thực lực như vậy rồi sao?

Tuy nhiên Đoạn tiên sinh lại không sợ Trương Đại Thiểu, hắn thấy mình đã ăn chắc Trương Đại Thiểu rồi.

Mặc dù thanh niên này có thể là cao thủ nhưng lại còn quá trẻ, chắc chắn người chỉ tỏ vẻ cứng rắn bên ngoài thôi, không đáng lo.

- Tiểu tử, mày quá kiêu ngạo rồi.

Trong mắt Đoạn tiên sinh lóe lên một sự sắc bén, bước từng bước về phía Trương Đại Thiểu nhưng một hung thần.

Trương Đại Thiểu bị chọc cười, hai người kia cứ hô tới quất lui, còn muốn động thủ đánh người, lại còn nói mình kiêu ngạo nữa chứ.

Hất cằm lên, không thèm đếm xỉa đến ánh mắt lạnh lùng của Đoạn tiên sinh, hắn lạnh lùng nói:

- Tôi cứ kiêu ngạo thế đấy, ông làm gì được nào?

- Bốp!

Đoạn tiên sinh tức giận đập bàn một cái, cái bàn kia tất nhiên là bị nát vụn ra, mọi người hết hồn, vệ sĩ này thật sự mạnh à.

- Hay lắm, mày là người đầu tiên dám nói với tao như vậy đấy.

Đoạn tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong hàm răng rít lên những lời này, ai cũng cảm thấy được là hắn đã nổi cơn tam bành rồi.

- Hôm nay tao phải dạy dỗ mày cho mày biết thế nào là trời cao đất dày.

Trương Đại Thiệu hình như không còn kiên nhẫn nữa, chớp mắt, thúc giục:

- Muốn đánh thì đánh đi, nhiều lời làm gì?

- Can đảm đấy.

Đoạn tiên sinh khẽ nói, bả vai rung một cái, thân thể chuyển động, một đám xé gió bay vù vù đến trước ngực Trương Đại Thiệu.

Mặc dù mọi người xung quanh không biết nhiều nhưng cũng có thể nhận ra được là một quyền này so với Cổ tiên sinh thì lợi hại hơn nhiều, vì.....một quyền này giống như là trên ti vi vậy, đánh nghe cả tiếng.

Mọi người tiếp tục toát mồ hôi vì Trương Đại Thiệu.

- Chỉ có nhiều đây thôi à?

Trương Đại Thiệu bắt đầu dĩ nhiên cười, nhẹ nhàng xoay người tránh đòn của Đoạn tiên sinh một cách nhẹ nhàng, thoải mái.

Trong nháy mắt lúc này Đoạn tiên sinh thấy hối hận vì phát hiện ra mình đã xem thường Trương Đại Thiệu. Không ai có thể chịu nổi một quyền đó của hắn, vậy mà Trương Đại Thiệu lại dễ dàng tránh được, không thể nào.

Đoạn tiên sinh giờ mới hiểu được thực lực Trương Đại Thiệu không hề thấp hơn mình.

Chỉ là Đoạn tiên sinh đã nhận ra quá muộn, một cước quỷ mị của Trương Đại Thiệu đã xuất hiện được ngực hắn.

Đoạn tiên sinh còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã cảm nhận được một lực rất mạnh đang đánh tới, ngay sau đó cơ thể hắn bay cái vèo đi giống như Tiểu Cổ lúc nãy.

Có điều Đoạn tiên sinh rõ ràng là lợi hại hơn Cổ tiên sinh, rơi xuống mặt đất cũng không ngã, càng không bị bất tỉnh, hai chân chỉ chạm đất rồi trượt về sau một đoạn.

Ngoại trừ hơi chật vật ra thì Đoạn tiên sinh có thể nói là không hề bị thương.

May là như vậy nhưng Đoạn tiên sinh lại vô cùng phẫn nộ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lại bị một tên nhỏ tuổi hơn đá cho một cước lui đi như vậy, đúng là nhục nhã.

- Vừa rồi là do tao khinh địch, bây giờ sẽ không nương tay nữa, mày coi chừng đấy.

Đoạn tiên sinh hét lớn một tiếng, xương trên người kêu lên răng rắc.

- Đoàn ca hạ sát rồi.

Lúc này Cổ tiên sinh bị chấn động.

Không ai hiểu Đoàn tiên sinh hơn hắn, chỉ khi nào Đoạn tiên sinh gặp phải một cao thủ không thể địch nổi thì mới xuất hiện tình trạng này, không ngờ là Trương Đại Thiệu lại ép Đoàn ca dùng đến cú đá sấm sét này.

Uy thế của Đoạn tiên sinh hết sức kinh người, trong nháy mắt liền biến thành một cỗ xe tăng, khí thế trấn áp tiến về phía Trương Đại Thiệu, mọi người nhìn thấy mà phát hoảng.

Hắn một đường phóng thẳng đến, cái bàn phía trước cũng bị hắn làm cho nát bét.

Trong đại sảnh truyền đến tiếng kinh hô, mọi người nhìn Đoạn tiên sinh với ánh mắt đầy khiếp sợ, người này cũng thật ngạo mạn à.

Sắc mặt Trịnh Thiệu Minh rốt cuộc cũng có sự thay đổi, Đoạn tiên sinh này thật đáng sợ, mặc dù Trương Đại Thiệu lợi hại thật nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của Đoạn tiên sinh.

Cẩn thận rằng, lúc này Trịnh Thiệu Minh quyết định nếu Trương Đại Thiệu có bị thương thì hắn nhất định phải bảo vệ cho Trương Đại Thiệu.

- Để tao xem mày làm thế nào để ngăn cản được tao.

Đoạn tiên sinh cười gằn một tiếng, như một ác ma lao về phía Trương Đại Thiểu.

Thần sắc Trương Đại Thiểu vẫn không hề thay đổi, vẫn ung dung như lúc trước, không hề hoảng sợ khi gặp phải kẻ thù mạnh, hần giờ chân phải lên, đá về phía Đoạn tiên sinh.

- Chết đi!

- Chết đi!

Thấy Trương Đại Thiểu dùng cách đó để đối phó với Đoạn tiên sinh thì cả Đoạn tiên sinh và Cổ tiên sinh đều tức giận đến sôi máu, thằng nhóc này đúng là ngạo mạn quá mức, đúng là muốn chết mà.

Nhưng chuyện không ngờ lại xảy ra, cú đá sấm sét của Đoạn tiên sinh không thể làm được gì Trương Đại Thiểu mà hần tiếp tục bị Trương Đại Thiểu đập bay đi.

Không chỉ vậy, lần này còn lợi hại hơn lúc này, không chỉ đập bay đi mà còn ngã cái bịch trên mặt đất nữa.

- Trời ơi, đúng là lợi hại!

Cổ tiên sinh bị chấn động, lắp bắp nói không nên lời.

Hần vô cùng sợ hãi liếc nhìn Trương Đại Thiểu, sống lưng lạnh ngắt. Lúc này hần mới hiểu được Trương Đại Thiểu lợi hại hơn cả mình và Đoàn ca rất nhiều.

- Chuyện này, sao lại như vậy được?

Đoàn tiên sinh nghiêng răng kèn kẹt, tay nắm chặt, hần không thể nào tin được là mình vừa xuất đòn đã bị một cước của thằng nhóc đó đá bay. Thằng nhóc này rốt cuộc là ai vậy?

Đoàn tiên sinh không thể nào chấp nhận chuyện này được, hai mắt hần đỏ ngầu lên, tóc dựng thẳng. Vào giờ khắc này tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi, Đoạn tiên sinh không còn là người nữa mà là một dã thú.

- Tao giết mày!

Đoàn tiên sinh gào lên, đằng đằng sát khí xông lên về phía Trương Đại Thiểu.

Sắc mặt của Tô Tâm Lam và Trịnh Thiệu Minh trắng bệch ra, dù Trương Đại Thiểu có lợi hại hơn nữa thì lúc này cũng không có khả năng đánh thắng được Đoàn tiên sinh.

Trương Đại Thiểu hừ lạnh một tiếng:

- Không biết điều.

Đá một cước vào cổ họng Đoàn tiên sinh khiến hần bay đi rồi nằm úp xuống đất, bất tỉnh.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người choáng váng, không thể tin được cảnh trước mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Là mày đánh?

- Mày, mày rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Cổ tiên sinh tái nhợt, run lấy bầy chỉ vào người Trương Đại Thiểu, lắp bắp.

Đoàn ca là một cao thủ, khi hần nổi điên lên thì thực lực có thể tăng lên gấp ba lần! Nhưng vẫn bị thằng nhóc kia một cước đập bay, tên này đúng là đáng sợ.

Ngẫm lại mình không biết tốt xấu thế nào lại đi khiêu chiến một cao thủ như vậy, Cổ tiên sinh cảm thấy sợ hãi vì Trương Đại Thiểu còn trẻ như vậy mà đã là một cao thủ rồi.

Trương Đại Thiệu nghe vậy thì có chút bất mãn cười, không thèm trả lời Cổ tiên sinh.

- Này, sao người này lại lợi hại như vậy chứ?

Tứ Thiệu bị sốc, thấp giọng tự hỏi, hẳn biết Trương Đại Thiệu lợi hại, thế nhưng lại không thể nào chấp nhận được việc Trương Đại Thiệu lợi hại đến mức này.

Thậm chí ngay cả hai tâm phúc có thực lực ngang với bộ đội đặc chủng cũng không chịu nổi một cú đá của hắn.

- Làm sao mà tên tiểu tử đó lại lợi hại như vậy?

Trông mặt Phúc Thiệu thiếu chút nữa là rơi ra ngoài, ngơ ngác nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, mãi một lúc lâu sau vẫn không thể tin được những gì vừa diễn ra trước mắt.

Lúc này trong lòng Phúc Thiệu đầy khiếp sợ, thậm chí quên cả việc mình vừa bị Trương Đại Thiệu đánh.

- Tứ Thiệu, không phải là mày muốn ném tao ra ngoài sao?

Trương Đại Thiệu giễu cợt nói, trong khi đó Tứ Thiệu đứng ngây người.

- Thủ hạ của mày đều bị tao đánh ngã rồi, mày có muốn tự mình xông lên không?

Tứ Thiệu nhiều lần phái người đến đối phó với mình, mặc dù bởi vì mình phá rối chuyện của hắn, nhưng Trương Đại Thiệu cũng chẳng có cảm tình gì với hắn, nếu không thì Liễu Thanh Thanh có thể gặp nguy hiểm.

Đừng xem người này là con chó không biết nghĩ gì, thực ra hắn nguy hiểm hơn những người khác. Cho dù Trương Đại Thiệu không dùng Ma đồng thuật, không hiểu thấu được ý nghĩ trong lòng người, nhưng lúc này hắn cũng có thể nhìn ra được là Tứ Thiệu muốn giết mình.

Đây chính là con rắn độc nhất.

Tuy nhiên Trương Đại Thiệu lại không hề sợ hãi, nếu con rắn độc này dám cắn mình thì mình cũng không ngại mà bẻ nanh của nó.

Lúc này Tứ Thiệu đã hồi phục lại tinh thần, sắc mặt có chút khó coi, ngấm lại nhưng lời lúc nãy vừa nói với Trương Đại Thiệu, vậy mà chỉ trong chớp mắt tất cả người của mình đều bị đánh ngã lăn quay trên mặt đất, Tứ Thiệu thấy mình bị mất mặt.

Từ nhỏ đến lớn Tứ Thiệu chưa bao giờ bị mất mặt như vậy.

- Trương Thiên, ở Tỉnh Hải này, người dám làm như vậy với tao chỉ có mình mày.

Giọng nói của Tứ Thiệu càng trở nên lạnh lùng.

- Tao bảo đảm là mày sẽ hối hận.

- Woa, vậy à?

Trương Đại Thiệu cười khẩy, giờ nắm đấm lên.

- Như thế này với mày cũng là lần đầu à?

Bỗng nhiên Tứ Thiệu có cảm giác không ổn, lúc hắn còn chưa thể nghĩ ra được lời Trương Đại Thiệu nói là có ý gì thì đã bị một đấm của Trương Đại Thiệu đánh trúng vào bụng hắn.

Một quyền này của Trương Đại Thiệu thiếu chút nữa đã khiến com trong bụng hắn từ đêm qua nôn hết ra ngoài, Tứ Thiệu đau đớn quỳ rạp trên mặt đất, ôm bụng y hết con tôm.

Hắn không thể tin được, thờ hồn hển, nổi giận chỉ tay vào Trương Đại Thiệu rồi gào lên:

- Mày, mày dám đánh tao?

Trương Đại Thiệu phun một bãi nước bọt, nói:

- Tao đánh mày đấy.

Sau đó Trương Đại Thiệu đấm đá liên tục vào người Tứ Thiệu, coi như là trả thù cho Liễu Thanh Thanh và vô số các nữ sinh bị hắn hại.

Không lâu sau Tứ Thiệu đã biến thành một cái đầu heo, bị đánh đến trợn trắng mắt.

Tất cả mọi người đều giật giật cơ mặt, theo bản năng lánh xa Trương Đại Thiệu, người này là người điên à, đến ngay cả Tứ Thiệu cũng dám đánh, tốt

nhất là không nên đến gần.

Lúc này Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay giống như là phui bụi, nói:

- Tao ghét nhất là bị người khác uy hiếp, đừng tưởng rằng mày đẹp trai thì tao không dám đánh, uy hiếp tao thì đến Thiên Vương tao cũng đánh.

Phúc Thiệu há hốc miệng, ngo ngắc nhìn Trương Đại Thiệu, cảm thấy đầu óc quay cuồng. Lúc mình bị đánh hấn thấy khó tin, nhưng giờ hấn lại thấy bình thường, Trương Đại Thiệu dám đánh cả Tứ Thiệu, chỉ có thể là một kẻ lập dị thôi.

- Trương Thiên, tao sẽ khiến mày chết không có đất chôn.

Tứ Thiệu lão đảo bò dậy, mặt mũi bầm dập, oán độc chỉ vào Trương Đại Thiệu, toàn bộ khí chất, phong độ của hấn đã hoàn toàn biến mất.

- Vốn tưởng hôm nay có thể tha cho mày, nhưng mày lại không biết điều, đừng oán trách tao.

Trương Đại Thiệu không nói thêm lời nào mà lập tức đánh ngã Tứ Thiệu, vừa đánh vừa oán trách:

- Lão tử là một người lịch sự, mày đã làm cho lão tử phải ra tay, cho mày chết.

Nghe được những lời này thì mọi người xung quanh lại trở mắt thêm lần nữa, một tên lưu manh đúng nghĩa như hấn mà lại dám tự xưng mình là người lịch sự sao?

- Tứ Thiệu, mày muốn tao chết không từ té à?

Sau khi đánh xong, Trương Đại Thiệu đắc ý hỏi.

Lần này Tứ Thiệu không mở miệng nữa mà sát ý hiện lên trong đáy mắt, ai cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng Trương Đại Thiệu lại không thêm đề ý đến, trong lòng hấn cũng muốn xử tử hình Tứ Thiệu rồi.

- Ha ha ha, Trương Thiên, lần này mày nhất định chết rồi.

Trong lòng Lưu Minh Viễn cười như điên, âm trầm nhìn sắc mặt oán độc của Tứ Thiệu, Lưu Minh Viễn nghĩ rằng cơ hội của mình đã đến.

- Tứ Thiệu, anh không sao chứ?

Lưu Minh Viễn chạy đến trước mặt Tứ Thiệu, vẻ mặt nịnh hót giống như một tên thái giám nhìn thấy Hoàng thượng vậy.

Những người chung quanh nhìn thấy không khỏi lộ ra ánh mắt khinh bỉ, mặc dù bọn họ có phần ghen tỵ.

- Bốp!

Tứ Thiệu tức càn hông, đúng lúc tên Lưu Minh Viễn này xuất hiện trước mặt mình, Tứ Thiệu không nghĩ ngợi gì mà liền tát hấn một cái, trùng mắt, quát:

- Mày thấy tao như thế này mà dám hỏi có sao không à?

Tứ Thiệu đúng là bị Trương Đại Thiệu làm cho phát điên rồi, không còn một chút gì gọi là phong độ cả, trước mặt đồng người mà liên tục nổi điên lên.

Mặc dù Lưu Minh Viễn cũng nổi nóng nhưng không dám nói câu nào, chỉ thầm mắng mình óc heo, tự dưng rước họa vào thân. Khuôn mặt Tứ Thiệu bị đánh cho bầm dập mà còn lại hỏi là có sao không, đây không phải ngu thì là gì?

- Lưu Minh Viễn, gọi điện báo cảnh sát.

Lúc này Tứ Thiệu đã hồi phục lại tinh thần, tức giận ra lệnh cho Lưu Minh Viễn:

- Nhanh lên! Ở đây có người đánh người khác bị thương, báo cảnh sát nhanh lên.

Lưu Minh Viễn mắng thầm trong bụng, mẹ nó, vừa rồi là hấn muốn đánh người, ai mà dám báo cảnh sát, ai mà biết người của hấn lại không chịu nổi một cước của Trương Đại Thiệu chứ.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt Lưu Minh Viễn không dám thể hiện ra, lập tức cúi đầu khom lưng lấy điện thoại ra, bấm số gọi:

- Tiểu Triệu à, ở tiệc rượu Hào Tước có một tên tội phạm đánh người, nhanh dẫn người đến đây.

Trịnh Thiệu Minh thấy vậy thì sắc mặt liền thay đổi, mọi chuyện đã phát triển đến mức không thể nắm trong lòng bàn tay nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hấn đánh muỗi

- Luru Minh Viễn, đây là tiệc rượu của Tứ Thiệu, mặc dù xảy ra một chút hiểu lầm nhưng có cần phải làm lớn chuyện lên như vậy không?

Trịnh Thiệu Minh bước lên trước, sắc mặt không vui.

Luru Minh Viễn lại có chút khinh thường, bĩu môi, nếu là trước đây mà bị Trịnh Thiệu Minh nói như vậy thì hẳn sẽ có chút hoảng sợ, nhưng bây giờ đã có Tứ Thiệu là chỗ dựa nên hẳn không việc gì phải để ý đến thái độ của Trịnh Thiệu Minh cả.

- Trịnh Thiệu, mặc dù tôi không phải là cảnh sát, nhưng có một tội phạm đang phạm tội trước mắt tôi, làm sao mà tôi không xen vào được?

Luru Minh Viễn hất cằm nói, đáng về đặc ý của một tiểu nhân bỉ ổi.

- Vô sỉ!

Trịnh Thiệu Minh thở hồng hộc mắng nhưng lại không có cách gì, có Tứ Thiệu làm chỗ dựa, cái đuôi chó Luru Minh Viễn cũng lên đến tận mây xanh.

- Thiệu Minh, đừng lo lắng, mấy người này chỉ đang nhảy nhót trong một vở hài kịch mà thôi, tôi không thèm để ý đến đâu.

Trương Đại Thiệu thờ ơ nói.

Nghe vậy Luru Minh Viễn liền giận đến tái xanh mặt mày, nếu như không phải vì e sợ thân thủ Trương Đại Thiệu quá cao thì hẳn đã sớm đập cho Trương Đại Thiệu một trận rồi.

- Để tao xem lát nữa cảnh sát đến thì mày sẽ ngồng cuồng như thế nào?

Tứ Thiệu nhìn Trương Đại Thiệu bằng con mắt thù hận, trong lòng phát lạnh.

- Đợi đến khi mày bị bắt lại thì tao sẽ khiến mày chết trong đau đớn.

Rất nhanh, một tiểu đội cảnh sát xông vào đại sảnh, Luru Minh Viễn hăng hái, lập tức chỉ vào Trương Đại Thiệu, nói:

- Chính người này đã đánh người, bắt hắn đi!

- Vâng!

Một cái còng tay sáng loáng được lấy ra, tiểu đội trưởng bước về phía Trương Đại Thiệu.

Giờ khắc này, Luru Minh Viễn thật sự muốn cười phá lên, thời khắc này hẳn đã đợi từ rất lâu rồi. Từ lần đầu bị Trương Đại Thiệu đánh thì hẳn đã muốn đưa Trương Đại Thiệu đến trụ sở cảnh sát và "chăm sóc" cho hắn một chút.

Sau này Trương Đại Thiệu lại đắc tội với Hoàng Thiệu, đúng là hắn đã bị bắt, nhưng mọi chuyện lại vượt xa suy đoán của Luru Minh Viễn.

Hình như Trương Đại Thiệu có lai lịch bất phàm nên chỉ vào một ngày một đêm đã được Trịnh Thiệu Minh đưa ra, Luru Minh Viễn vẫn luôn dè chừng, không dám ra tay. Hơn nữa Luru Minh Viễn đã âm thầm điều tra và phát hiện ra Trương Đại Thiệu vô cùng thần bí, càng lúc càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho tới bây giờ Trương Đại Thiệu lại đánh cả Tứ Thiệu, lần này hẳn chết chắc rồi! Luru Minh Viễn chưa bao giờ vui sướng đến vậy.

Ngay lúc Luru Minh Viễn đang vênh vao thì đột nhiên Trương Đại Thiệu quay đầu lại nhìn hắn một cái, trong mắt lóe lên sự sắc bén.

- Hơ!

Nhất thời ngực Luru Minh Viễn bỗng nhiên run lên, không dám nhìn thẳng vào Trương Đại Thiệu, hoảng loạn quay đầu đi.

Một lát sau hắn chợt nhận ra là Trương Thiên đã tiêu rồi thì việc gì phải sợ hắn nữa? Luru Minh Viễn mạnh dạn ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Chỉ là lúc này Trương Đại Thiệu đã quay đầu đi, ung dung nhìn tên tiểu đội trưởng đang bước dần đến mình, không để ý đến Luru Minh Viễn nữa.

- Chết mình rồi!

Trong lòng Lư Minh Viễn thăm mắng mình một tiếng, tâm trạng đang tốt trong phút chốc đã biến mất.

Mặc kệ là có thừa nhận hay không thì Lư Minh Viễn thừa hiểu được là từ sâu trong lòng mình hẳn luôn dè chừng Trương Đại Thiệu, về điểm này mặc dù có Tứ Thiệu làm điểm tựa nhưng chỗ dựa vững chắc ấy lại không có gì tiến triển cả.

- Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi?

Trương Đại Thiệu không hề có dấu hiệu hoảng sợ mà bình thản hỏi.

- Dựa vào cái gì à? Dựa vào việc mày đánh Tứ Thiệu đó.

Lư Minh Viễn đứng ở một bên lên tiếng, nịnh hót chỉ vào Tứ Thiệu:

- Điều này có cả Phúc Thiệu công tử có thể làm chứng.

Lư Minh Viễn vừa nịnh bợ Tứ Thiệu nhưng cũng không quên lấy lòng Phúc Thiệu.

Thực ra không cần Lư Minh Viễn nhiều lời thì tiểu đội trưởng kia cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong đại sảnh hỗn độn này cả Tứ Thiệu và Phúc Thiệu đều giống như đầu heo, không phải bị đánh thì có thể là gì nữa?

Phúc Thiệu ôm cánh tay, gật đầu liên tục:

- Đúng vậy, người này đánh Tứ Thiệu, chính mắt tôi đã nhìn thấy.

Tiểu đội trưởng nhìn Phúc Thiệu, sắc mặt cũng hơi thay đổi, không ngờ người này lại là Phúc Thiệu, hiện giờ hẳn so với đầu heo đúng là khó mà phân biệt được, không do dự thêm nữa, tiểu đội trưởng liền đến bắt Trương Đại Thiệu.

Ai ngờ Trương Đại Thiệu lại vùng tay lên, lớn tiếng nói:

- Đội đã! Đây chỉ là lời nói của một phía, cảnh sát các người điều tra vậy à? Chỉ nghe một người nói mà đã định tội cho tôi sao?

Tứ Thiệu xanh mặt, tròng mắt, lửa giận bùng lên, xông đến tiểu đội trưởng quát một tiếng.

- Còn đứng ngây người ra đó làm gì, nếu không phải nó đánh tao thì những thứ này trên mặt tao ở đâu mà ra?

- Đó là do mày đánh muỗi nên mới bị như vậy.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên cười đùa với Tứ Thiệu, cùng lúc đó phát động Ma động thuật.

Không ai chú ý đến, thân thể Tứ Thiệu run nhẹ lên, trong ánh mắt có chút đại ra.

Mặc dù lúc này trong đại sảnh đang rất nghiêm túc nhưng cũng có không ít người cúi đầu cười, Trương Thiên này đúng là làm quá mà, làm gì có người nào đập muỗi mà tự làm cho mình te tua như đầu heo như vậy, hơn nữa, bây giờ đang là mùa xuân, làm gì có muỗi.

- Ha ha ha, Trương Thiên, mày bị điên rồi à?

Phúc Thiệu cười phá lên, cười như điên như dại, trong đại sảnh chỉ có mình hắn dám cười phách lối như vậy.

Nhưng ngay sau đó Phúc Thiệu liền im bật, không cười nữa.

- Đúng vậy, là do tôi tự đánh muỗi.

Tứ Thiệu bỗng nhiên lại nói ra một câu không đầu không cuối như vậy.

Ôi trời ơi!

Trong đại sảnh mọi người liền bị hóa đá, không tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm vào Tứ Thiệu, không tin vào tai mình.

Vừa rồi rõ ràng là muốn ăn tươi nuốt sống Trương Thiên vậy mà bây giờ chỉ trong chớp mắt lại nói đỡ cho Trương Thiên là sao?

Cho dù là muốn giải vây thì cũng phải tìm một lý do hợp lý hơn một chút chứ, tự mình đánh muỗi mà te tua đến thế này sao, chẳng lẽ mọi người đều bị mù hết sao?

- Tứ Thiệu, anh đang làm cái gì vậy?

Phúc Thiệu choáng váng, ngạc nhiên chọc Tứ Thiệu một cái.

- Ngài cảnh sát, tôi ăn ngay nói thật mà, đúng là vừa rồi do tôi đánh muỗi đó.

Thoạt nhìn qua Tứ Thiếu thành thật, chính trực không gì sánh được, giờ hai tay lên rồi tự tát vào mặt mình.

Mỗi cái tát là trên mặt Tứ Thiếu lại in hằn dấu tay, khiến mọi người hết hồn.

Tiểu đội trưởng ngậy ngốc đứng cầm cái còng tay, hẳn đã quên mất việc phải bắt Trương Đại Thiếu lại để điều tra.

Những cảnh sát khác cũng nhìn trân trân vào Tứ Thiếu, tình huống này họ chưa từng thấy qua, tự tát mình, sau đó báo cảnh sát, họ thề rằng đây là lần đầu họ nhìn thấy.

- Cảnh sát, anh cũng thấy đấy, những vết thương trên mặt hẳn không hề liên quan đến tôi.

Trương Đại Thiếu lên tiếng đúng lúc.

- Chuyện này.....

Tiểu đội trưởng không biết nên làm gì mới phải, nhìn chăm chăm vào Lư Minh Viễn, đến ngay cả Lư Minh Viễn cũng không biết phải làm sao, nhìn chăm chăm Tứ Thiếu.

Còn Tứ Thiếu thì tát Lư Minh Viễn một cái, quát:

- Đồ điên, bọn tao chỉ đùa giỡn thôi, còn không mau cút đi.

- Tiểu Triệu, không sao rồi, rút lui đi.

Lư Minh Viễn lập tức khúm núm nói, trong lòng hối hận cực điểm, hai người điên đùa giỡn với nhau, mình lại xen vào làm gì, tự nhiên bị ăn bạt tai, đây không phải là bị coi thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tôi sẽ cưới cô

Cảnh sát cấp tốc rời đi, Tứ Thiếu cũng dần tỉnh lại, hẳn có chút mơ hồ nhìn cảnh tượng trước mặt, lập tức nổi giận:

- Chuyện gì đã xảy ra, cảnh sát đâu? Tại sao lại không còn ai vậy?

Nói xong Tứ Thiếu xông tới túm cổ của Lư Minh Viễn, giống như là chim ưng bắt gà con vậy, khiến Lư Minh Viễn hoảng sợ:

- Cảnh sát đâu? Không phải vừa rồi còn ở đây sao?

Lư Minh Viễn bị ghệt thở, mặt đỏ bừng lên, bộ dạng rất thảm hại.

Trong lòng thâm than khổ, vừa mới tự tát mình, tự nhận mình đánh muỗi xong chờ người ta vừa đi khỏi thì quay lại trách mình, rốt cuộc chuyện này là sao?

Không riêng gì Lư Minh Viễn mà những người khác trong đại sảnh cũng không thể hiểu nổi Tứ Thiếu, không biết tại sao Tứ Thiếu lại phát điên lên như vậy? Lẽ nào đây đúng là trò đùa của Tứ Thiếu và Trương Đại Thiếu? Nhưng đùa như vậy thì cũng hơi quá à.

Tứ Thiếu đang phát điên lên thì Đoạn tiên sinh vừa bị Trương Đại Thiếu đập bay đi liền chạy nhanh đến, nhỏ giọng nói với Tứ Thiếu:

- Tứ Thiếu, chó manh động, Trương Thiên không hề đơn giản đâu.

Đoạn tiên sinh nhanh chóng kể lại chuyện vừa rồi cho Tứ Thiếu nghe, Tứ Thiếu nghe xong thì không tin được, nhìn chăm chăm vào Đoạn tiên sinh, không tin được là mình lại tự đánh vào mặt mình.

Ngẫm nghĩ lại thì từ lúc cảnh sát đến là hẳn không còn chút ấn tượng nào cả, Tứ Thiếu không phải thẳng ngu, nhớ lại lúc này Trương Đại Thiếu mãnh mẽ đánh bại tất cả vệ sĩ, cuối cùng hẳn cũng từ từ tỉnh táo lại.

Liếc mắt nhìn Trương Đại Thiếu, Tứ Thiếu lên tiếng tuyên bố:

- Không sao, mọi người cứ chơi tiếp đi.

Chào Phúc Thiệu xong hấn xoay người đi lên lầu hai.

Đồng hồ ồn trong phòng khách nhanh chóng được dọn dẹp, nhạc vang lên, tiệc rượu được tiếp tục. Chỉ là lúc này ngoài đám người ít ỏi Tô Tâm Lam, Liễu Thanh Thanh ra thì không ai dám lại gần Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu lắc đầu, đã xử lý xong Tứ Thiệu, tiệc rượu này không cần phải ở lại nữa, chào hỏi hai người Liễu Thanh Thanh xong thì hấn nhanh chóng đi khỏi.

Thế nhưng Trương Đại Thiệu vừa xoay người lại, chưa đi được hai bước thì bỗng nhiên ngã người ra.

Chỉ thấy một cô gái mặc quần dài màu hồng, thướt tha, thân thể uyển chuyển, liên tục bước đến, giống như tiên nữ hạ trần, đẹp không thể tả.

Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ, chân mày cô nhíu lại, càng tăng thêm vẻ đẹp cho cô, nhìn cô cứ như một nàng thơ bước ra từ trong thơ văn vậy.

Mọi người trong đại sảnh há hốc mồm, bọn họ chưa bao giờ gặp được một cô gái xinh đẹp như vậy cả.

- Hàn Mộng Di!

Trương Đại Thiệu thì thảo nói nhỏ.

Ba ngày trước Hàn Mộng Di đã đến Tĩnh Hải, dĩ nhiên là do Lâm Yên kéo đi rồi. Lâm Yên muốn nhân cơ hội đấu giá lần này sẽ giúp Hàn Mộng Di giải sầu được một chút nên liền đến sớm hơn dự định.

Vốn dĩ hai người đi cũng cực kì khề nhưng ai mà ngờ là Tứ Thiệu ở Tĩnh Hải thực sự có nhiều mối quan hệ, lại biết được đại tiểu thư từ Yên Kinh đến. Vậy nên mới trăm phương ngàn kế mời đến đây.

Thế nhưng Hàn Mộng Di không thêm để ý đến, Tứ Thiệu cũng không có cách nào. Tuy nhiên Tứ Thiệu lại nhạy cảm phát hiện ra tâm tình Hàn Mộng Di không được tốt nên Lâm Yên đến Tĩnh Hải chủ yếu là để Hàn Mộng Di thư giãn tinh thần.

Vậy nên Tứ Thiệu mở ra tiệc rượu này, đồng thời đưa thiệp mời cho hai người Lâm Yên, hấn không có hy vọng là Hàn Mộng Di sẽ tới, chỉ ôm chút hy vọng từ đáy lòng là Lâm Yên có thể kéo Hàn Mộng Di đến đây.

Và hấn thật không ngờ là Lâm Yên hết những nhề đến cứng rắn đã khiến cho Hàn Mộng Di đồng ý đến tham gia tiệc rượu này.

Nhưng Hàn Mộng Di trăm triệu lần cũng không thể ngờ là ở nơi này cô sẽ đụng phải cái người không muốn gặp kia.

- Trương, Trương Thiên!

Cơ thể Hàn Mộng Di khề run lên, lắp bắp nói.

- Chị họ, chị không sao chứ?

Lâm Yên chạy nhanh lên đỡ lấy Hàn Mộng Di, lúc này khỏi phải nói là cô ân hận thế nào, vốn có lòng tốt muốn giúp chị họ thoải mái hơn, nhưng không ngờ là lại gặp phải người không nên gặp ở đây.

Trương Đại Thiệu đi đến bên người Hàn Mộng Di, môi run rẩy, không biết phải nói gì, một lúc lâu sau rốt cuộc hấn cũng phải lên tiếng.

- Hàn Mộng Di, dạo này cô có khỏe không?

- Cút, anh cút đi cho tôi.

Thân thể mềm mại của Hàn Mộng Di không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch ra, chỉ vào Trương Đại Thiệu và hét lên, sau đó giơ tay lên và tát hấn một cái.

- Bốp!

Âm thanh chói tai vang lên, truyền khắp phòng khách. Trương Đại Thiệu không tránh né mà đang hoàng đón nhận cái tát của Hàn Mộng Di.

Hấn cười gượng, nháy mắt đã nửa năm, Hàn Mộng Di vẫn còn hận mình đến thấu xương.

Một cái tát kia đã khiến đại sảnh trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía cửa, bàn tán xôn xao.

Trương Đại Thiệu vừa rồi đánh cả đám người Tứ Thiệu thành ra như vậy mà giờ lại không tránh được một cái bạt tai từ một cô gái sao?

Hàn Mộng Di sửng người một chút, hình như không ngờ là Trương Đại Thiệu lại không hề tránh né.

Lâm Yên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ai cũng nói cậu ấm họ Lý là một kẻ ngu ngốc, bại hoại, nhưng hiện tại thì không giống với những lời đồn đại lắm. Lâm Yên có thể nhìn ra trên mặt Trương Đại Thiệu có sự hồ thẹn và quan tâm, tất cả đều là thật, đều phát ra từ nội tâm.

Bị kích động mất một lúc thì giọng nói của Trương Đại Thiệu đã bình tĩnh lại, nhưng lại không được kiên định lắm, nói với Hàn Mộng Di rằng:

- Hàn Mộng Di, cô chờ tôi, một ngày nào đó tôi sẽ cưới cô.

Hàn Mộng Di tiếp tục bị những lời này của Trương Đại Thiệu kích thích, cô thờ hờn hờn, mắng to:

- Vô sỉ, tôi thà gả cho một con chó cũng sẽ không gả cho anh.

Trong mắt Lâm Yến lập tức lộ ra vẻ chán ghét, một chút cảm tình vừa rồi dành cho Trương Đại Thiệu đã biến mất sạch sẽ, không hề khách khí gì, nói thẳng với Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, anh mau đi khỏi đây đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chị họ tôi nữa.

Trương Đại Thiệu không nói thêm gì nữa, bước đi khỏi, chỉ có hần biết những gì mình vừa nói là thật lòng.

- Hàn, Hàn tiểu thư, cô đến rồi.

Lúc này Tứ Thiệu kích động chạy đến chỗ Hàn Mộng Di, đối với việc Hàn Mộng Di tham gia tiệc rượu của mình thì hẳn không dám hy vọng. Nhưng lúc này cô lại tới khiến hẳn vui mừng sung sướng.

Lúc này Hàn Mộng Di đâu còn tâm tư mà để ý đến Tứ Thiệu, thấy Tứ Thiệu chạy đến cô không nói lời nào, lôi tay Lâm Yến ra ngoài.

- Hàn tiểu thư, chờ một chút.

Tứ Thiệu vội chạy tới, thoáng cái đã chặn trước mặt Hàn Mộng Di, cản đường đi của hai người họ.

- Nếu đã đến rồi thì đừng vội đi mà.

- Tứ Thiệu, mày cút ngay.

Trương Đại Thiệu ngừng lại, quát Tứ Thiệu:

- Sau này mày không được quấy rầy Hàn Mộng Di, nếu không đừng trách tao không khách khí.

Tứ Thiệu giận đến mặt trắng bệch, thờ hồng hộc:

- Trương Thiên, mày không nên khinh người quá đáng.

Trương Đại Thiệu khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, giọng nói vô cùng kiên quyết:

- Tao nói lại lần nữa, mày tránh xa Hàn Mộng Di ra.

- Mày....

Tứ Thiệu nhất thời chán nản, nói không nên lời, hẳn chắc chắn rằng nếu mình không câm miệng lại thì nhất định sẽ ăn đấm của Trương Đại Thiệu.

Lâm Yến nhìn Trương Đại Thiệu đầy ngạc nhiên, sau đó nhìn lại Tứ Thiệu với ánh mắt nghi hoặc.

Theo cô nghĩ thì Trương Đại Thiệu đứng trước mặt Tứ Thiệu chắc chắn sẽ sợ hãi, kính nể Tứ Thiệu, thế nhưng hiện giờ lại hoàn toàn ngược lại. Trương Đại Thiệu trừng mắt hô tới quát lui, còn Tứ Thiệu thì sợ hãi, đứng là kì quái.

- Chị họ, chúng ta đi thôi.

Không suy nghĩ gì thêm, Lâm Yến kéo tay Hàn Mộng Di, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bắt cóc Hàn Mộng Di

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thời khắc sinh tử

Trên chiếc xe, Lâm Yên và Hàn Mộng Di đều thất sắc, hai người nắm chặt tay, bắn nhau, đây là lần đầu tiên họ gặp phải.

- Trương Thiên không sao chứ?

Lâm Yên nhìn Trương Đại Thiệu đang chạy băng qua mưa bom bão đạn, lắp bắp hỏi. Lúc này cô không còn thấy ghét Trương Đại Thiệu nữa, ít nhất thì người này còn biết đường tới cứu chị họ mình.

Hàn Mộng Di cắn chặt môi, an ủi Lâm Yên, đồng thời cũng tự nói với mình rằng:

- Hấn không sao đâu.

Vào giờ khắc này, tâm hồn đã chết của Hàn Mộng Di bỗng nhiên xuất hiện một chút rung động, nhìn Trương Đại Thiệu thật kỹ, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy lo lắng trong vòng mấy tháng qua. Cô không rõ vì sao Trương Đại Thiệu lại liều mình đến cứu mình như vậy?

Mặc dù đã tận lực nhưng Trương Đại Thiệu vẫn đến chậm một bước, chiếc xe đã khởi động và rú ga chạy đi.

- Mẹ nó, lão Lý, tiểu tử kia là ai, sao lại khó giải quyết như vậy?

Trên xe, một tên có sắc mặt vàng như nghệ, một gã trung niên mặt chữ điền, cầm súng trong tay, thờ hớn hèn hỏi, trên mặt lộ vẻ sợ hãi:

- Từ lúc nào mà ở Tỉnh Hải xuất hiện một mãnh nhân như vậy?

Mới vừa rồi, tổng cộng có bốn khẩu súng bắn điên cuồng vậy mà không thể giết được tên tiểu tử kia.

Lão Lý lái xe cũng sợ hãi, cục đá kia của Trương Đại Thiệu bay xẹt qua mặt hấn, để lại một vết thương sâu, thiếu chút nữa là lấy cái mạng nhỏ của hấn rồi, hấn đối với Trương Đại Thiệu có chút e sợ.

Hít một hơi sâu, ánh mắt lão Lý lộ ra một chút nao núng:

- Tôi lẫn lộn ở Tỉnh Hải đã nhiều năm, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua người như vậy.

Lập tức lão Lý chửi ầm lên:

- Mẹ nó, thằng Hắc Mao điều tra kiểu gì vậy? Thái Nha, liên hệ với ông chủ đi, nếu không chúng ta sẽ xong đời đó.

Thái Nha vừa nghe xong, thân thể chấn động, không dám nói thêm lời nào, lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Nghe Thái Nha gọi điện xong thì lão Lý mới thở ra nhẹ nhõm.

- Các người là ai? Sao lại bắt cóc bọn tôi?

Hàn Mộng Di mặc dù trước giờ tinh thần sa sút, thế nhưng trong lúc nguy cấp lại trở nên mạnh mẽ và mở miệng nói.

Đám người Thái Nha nghe vậy thì không khỏi quay lại nhìn Hàn Mộng Di, tiểu cô nương này thoạt nhìn thì có vẻ yếu đuối, vậy mà không ngờ lại có thể can đảm như vậy. Không sợ tẻ ra quần mà dám mở miệng hỏi. Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử.

Quan sát xong thì không một ai trong xe có chút phản ứng nào với câu hỏi của Hàn Mộng Di cả, đối với bọn họ thì chỉ cần giao hàng đúng thời gian và địa điểm là được.

- Mẹ nó, lão Lý, lái nhanh một chút!

Vô ý quay đầu lại, Thái Nha bỗng nhiên giật mình khi nhìn thấy Trương Đại Thiệu vẫn đang điên cuồng chạy theo sau, không thể tin được. Mặc dù khoảng cách xe chạy ngày càng xa thế nhưng vẫn chưa cắt đuôi được hấn.

Lão Lý vừa nhìn vào kính chiếu hậu, hít một hơi lạnh:

- Chạy nhanh như vậy, tiểu tử này là con người sao?

Hắn cắn răng một cái, tiếp tục nhấn ga, tăng tốc, thoáng cái đã bỏ Trương Đại Thiểu lại tuốt phía xa.

- Chị họ, mau nhìn đi, là Trương Thiên.

Lâm Yến nghe vậy thì liền nhìn về phía sau, quả nhiên thấy Trương Đại Thiểu đang đuổi theo nên hoảng hốt kêu lên.

Hàn Mộng Di cũng nhìn chăm chăm vào bóng dáng Trương Đại Thiểu, cắn chặt môi, trong mắt lóe lên chút ánh sáng, cũng không biết nghĩ chuyện gì.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Yến biết, rốt cục thì tảng băng trong lòng chị họ cũng tan ra rồi.

Trương Đại Thiểu mặc dù là người tu chân, nhưng cũng chỉ là Luyện khí tầng 1 thôi, chỉ dựa vào đôi chân để đuổi theo xe. Lúc lão Lý tăng tốc thì Trương Đại Thiểu dần dần bị bỏ lại phía sau.

Đám người lão Lý đợi đến khi thân hình Trương Đại Thiểu ngày càng nhỏ lại thì mới thở dài một hơi.

- Hừ, sao nó lại có thể chạy nhanh như vậy?

Lão Lý không phục, hừ nói.

- Chết tiệt!

Trương Đại Thiểu hồn hển vỗ đùi, ở đây có nhiều người dòm ngó, không thể dùng phép thuật được, nhưng lại khiến cho Hàn Mộng Di bị bắt đi.

Lập tức Trương Đại Thiểu liếc mắt thấy phía trước có một xe gắn máy MM, không nói lời nào, hắn đạp chân một cái, thoáng cái đã vọt lên trước hai thước, liền leo lên xe máy.

- Siêu nhân.

Mọi người trên đường nhìn thấy cảnh này cũng run rẩy, suýt nữa tông xe, không thể tin được vào mắt mình.

- A!

MM đang lái xe đột nhiên có cảm giác lạ, nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy một người xuất hiện sau lưng mình, khiến cho cô sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Cảnh sát, bây giờ tôi trung dụng xe của cô.

Trương Đại Thiểu nói mà mặt không đỏ, tim không đập, thân thể quý mị di chuyển xuất hiện phía trước MM, không nói gì đoạt lấy xe máy, đuổi theo chiếc xe ô tô kia.

Trương Đại Thiểu rồ ga, xe máy giống như một con cá chạch, tả xung hữu đột, lượn lách trên đường cao tốc với dòng xe đông nghịt, mọi người nhìn hắn cứ như một xa thần (thần xe) trên đời vậy.

MM từ trước giờ chưa hề chạy xe với tốc độ như vậy, lo lắng ôm chặt lấy Trương Đại Thiểu, ngay cả nói cũng không dám nói câu nào.

Rất nhanh, xe máy đã đuổi kịp xe ô tô.

- Lão Lý, tên tiểu tử kia đuổi tới rồi.

Thái Nha có chút lo lắng la lên, cùng lúc đó nhanh chóng chĩa súng về phía Trương Đại Thiểu.

Trương Đại Thiểu hơi nghiêng đầu, đạn bay vào khoảng không, không hề ảnh hưởng đến tốc độ của xe máy.

- Lấy súng ra cho tao, phải giết chết tên tiểu tử kia.

Giọng nói của lão Lý hơi run, tay cầm lái cũng run rẩy, điên cuồng quát lên.

Không cần hắn nhiều lời, người trên xe đã sớm chĩa súng vào Trương Đại Thiểu và bóp cò rồi.

- Không biết điều.

Trương Đại Thiểu hừ lạnh một tiếng, xuất thủ như điện, nhanh như chớp túm được viên đạn đầu tiên bắn ra, cười khúc khích, trên xe ô tô máu tươi văng lên tung tóe, ở cổ tay của Thái Nha có máu chảy ra.

- Thái... Thái Nha!

Cả đám người lão Lý bị dọa cho tè ra quần, bọn họ thấy rõ ràng là trong tay Trương Đại Thiểu không hề có súng, chỉ búng viên đạn từ trong tay ra mà

đã khiến Thái Nha trúng đạn.

Lẽ nào người này có thể sử dụng tay mà bắt được đạn? Lão Lý hoảng sợ khi nghĩ như vậy. Giờ khắc này, hần hồi hận, sớm biết rằng Hàn Mộng Di có loại bằng hữu nghịch thiên cỡ này thì dù mình có chết cũng không nhận vụ này.

Nhưng hiện giờ nói gì thì nói cũng đã muộn, lão Lý hiểu rằng mình không còn đường lui nữa, hần cần rặng, hét to hơn:

- Mẹ nó, lấy súng ra mà bắn cho tao, ngăn ra đó làm gì?

Có thể là do lão Lý hét to nên vực dậy được tinh thần cho mọi người, mà cũng có thể là do bọn họ tự biết mình không còn đường lui nên họ nổ súng vào Trương Đại Thiệu điên cuồng hơn.

Còn về mặt Trương Đại Thiệu thì không hề thay đổi, túm và ném lại ba viên đạn, ba tiếng kêu đau đớn vang lên, trong nháy mắt, trên xe ngoài lão Lý đang lái xe ra thì bọn bắt cóc đều đã trúng đạn.

Lâm Yến và Hàn Mộng Di chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này nên hai người nhắm chặt hai mắt, không dám động đậy.

Lão Lý lúc này không nổ súng mà điên cuồng nhấn ga, chỉ muốn thoát khỏi một người điên như Trương Đại Thiệu, nhưng Trương Đại Thiệu lại bám dính như keo dán sắt, bất luận thế nào cũng không thể thoát khỏi hần.

Lão Lý lo lắng, chẳng lẽ cả đời mình lẫn lộn, kết quả lại thua một trên tay của một kẻ trẻ tuổi hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đại chiến trên xe

Ngay phía trước là một ngã tư, đèn đỏ đang bật sáng, một chiếc xe vận tải cực lớn đang chạy ngang qua, đến giữa ngã tư thì cũng không dừng lại.

Lão Lý cần rặng một cái, không dừng lại mà còn liều mạng nhấn ga, nhanh như gió phóng qua khỏi ngã tư, vượt qua đầu xe tải. Ngay chỗ xe tải kia vừa chạy qua thì chiếc xe ô tô để lại một vệt bánh xe lết đi, cực kì nguy hiểm.

Mấy tài xế xe đều hít một ngụm khí lạnh, người này điên rồi! Bọn họ chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy thêm một cảnh tượng hoảng sợ hơn.

Một chiếc xe máy chạy với tốc độ cực nhanh, hung hăng đâm về phía xe tải lớn.

- Này, mau dừng xe lại, coi chừng đụng xe người ta.

Một tiếng thét chói tai vang lên tận mây xanh, MM ngồi sau lưng Trương Đại Thiệu thất sắc hét lên.

Lúc này chiếc xe tải đã chạy qua đường, nếu cứ chạy tiếp thì tông vào nó mất, MM không dám nhìn nữa, nhắm chặt hai mắt lại. Xe máy chạy với tốc độ nhanh như vậy, khoảng cách với xe tải lại gần như vậy, dù có phanh lại cũng không kịp nữa rồi.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Trương Đại Thiệu nói đầy tự tin, sau đó cố gắng lách xe nghiêng sát mặt đất, chui qua gầm xe tải và lao ra ngoài.

Một giây sau, Trương Đại Thiệu đã đứng bên kia đường.

- Xa....xa thân!

Tất cả các tài xế đều há hốc mồm, ngo ngác nhìn bóng lưng của Trương Đại Thiệu, thần phục.

Trương Đại Thiệu chạy xe như bay trên mặt đất, Trương Đại Thiệu lui về sau MM, để MM chạy xe, còn hần đứng dậy và nhảy, thoáng cái đã nhảy từ xe máy lên xe ô tô kia.

- Bịch!

Lão Lý nhìn qua gương chiếu hậu thấy Trương Đại Thiệu đuổi theo, lúc này lại nhảy cái rầm xuống trần xe, kêu lên một tiếng, lão Lý không hề nghĩ ngợi, đưa súng lên trần nhà, không ngừng bóp cò.

Bắn hết đạn thì lão Lý nhanh chóng nạp băng đạn khác, ngẩng đầu lên thì bị dọa gần chết, thấy Trương Đại Thiệu đang đứng trước đầu xe, nhếch miệng cười.

Lão Lý sợ hãi đến cực điểm, nổ súng liên tục vào Trương Đại Thiểu, miệng điên cuồng hét lớn:

- Chết đi, tao cho mày chết.

Nhưng lão Lý lại càng thêm sợ hãi, hai chân Trương Đại Thiểu như đinh thép, dính thật chặt vào xe, tránh trái tránh phải, bóng dáng biến mất, chỉ còn lại hình ảnh mờ hồ.

Vừa bắn xong băng đạn thì cái bóng không rõ kia lại ngưng tụ lại hình người rõ ràng, chính là Trương Đại Thiểu.

Hàn Mộng Di và Lâm Yên ngờ ngác nhìn Trương Đại Thiểu, chấn động nói không nên lời, họ không thể tin được là Trương Đại Thiểu lại có thể né được đạn.

- Dừng xe lại!

Trương Đại Thiểu lạnh lùng nói, giọng nói khiến không một ai có thể kháng cự lại được.

Cả người lão Lý run lên bần bật, đầu đầy mồ hôi, giờ khắc này, rốt cục hắn đã sợ thấu tận tâm can, không còn chút sức lực để phản kháng nữa.

- Dừng!

Ngay lúc lão Lý định phanh xe lại thì hai bên trái phải có hai chiếc xe ô tô BMW vọt đến, một họng súng đen ngòm nhắm vào Trương Đại Thiểu.

Cùng lúc đó, một gã thanh niên mang giày da, khéo léo leo trên trần xe, hai chân cong lại, thoáng cái đã nhảy lên mũi xe của lão Lý, người đứng trên không trung, hung hăng đá một cước vào Trương Đại Thiểu, mạnh mẽ đến trình độ này thì khiến Trương Đại Thiểu phải ca ngời rồi.

Vừa thấy hai chiếc BMW vọt tới thì sắc mặt lão Lý không khỏi chấn động, cuối cùng ông chủ cũng phải người đến. Hắn tiếp tục nhấn ga, chạy tiếp.

Trương Đại Thiểu ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi nhủ thầm, tên này là một người lão luyện, so với Đoạn tiên sinh kia thì hơn nhiều, có người này ở đây, mình muốn cứu Hàn Mộng Di ắt gặp phải khó khăn.

Không hề do dự, Trương Đại Thiểu di chuyển, nhanh chóng chống đỡ công kích, đồng thời đưa ra một quyền bên phải, một quyền kinh phong lạnh đến thấu xương, mạnh mẽ va chạm với chân phải người thanh niên kia.

- Ầm!

Lúc va chạm thì thân thể Trương Đại Thiểu hơi chấn động, thân thể người thanh niên kia cũng chấn động.

Cảm nhận được một quyền vừa rồi của Trương Đại Thiểu vẫn chưa ra hết lực, hắn không khỏi thất kinh, người này còn trẻ tuổi mà đã lợi hại như vậy rồi. Hắn lập tức lui về sau, né đòn tiếp theo của Trương Đại Thiểu, đồng thời cũng đứng vững vàng ở trần xe.

Người thanh niên đó giật mình, Trương Đại Thiểu thì càng giật mình hơn, không ngờ một người tu chân như mình lại gặp được đối thủ ở địa cầu này. Xem ra, tu vi Luyện khí tầng 1 vẫn quá thấp. Trên địa cầu vẫn có đối thủ ngang hàng.

Trương Đại Thiểu biết nếu không giết chết người thanh niên này thì sẽ không có cách nào cứu được Hàn Mộng Di cả, hắn liền rướn người lên, khởi động tay chân, nhanh chóng đánh vào ngực gã thanh niên kia.

- Thật là lợi hại!

Gã thanh niên kia càng thêm giật mình, vào giờ khắc này hắn mới hiểu mình không phải là đối thủ của Trương Đại Thiểu, ít nhất thì cũng yếu hơn Trương Đại Thiểu một chút.

Tuy nhiên hắn cũng không quá sợ hãi, mà ngược lại càng khơi dậy thêm ý chí chiến đấu trong hắn.

- Ngã cho tao!

Gã thanh niên hét lớn một tiếng, trong nháy mắt sử dụng đòn sát chiêu của mình, nắm tay hắn tựa như sắt thép, cứng rắn đối chọi với quyền cước của Trương Đại Thiểu.

Không bao lâu sau, hai người đứng tách biệt ra, đứng trên mũi xe, thân sắc Trương Đại Thiểu biến đổi, thế nhưng khóe miệng gã thanh niên kia cũng đã chảy máu.

- Mày rất mạnh đấy.

Gã thanh niên kia lau đi vết máu, ánh mắt sáng lên, nói:

- Tuy nhiên mày lại không phải là đối thủ của tao!

Trong giọng nói của hắn đầy sự tự tin.

Nói xong, hắn tiếp tục phóng đến phía Trương Đại Thiệu, giống như là phát điên, liên tục bị thương nhưng không hề lui bước, chỉ điên cuồng tấn công Trương Đại Thiệu.

Lần đầu tiên trong đời Trương Đại Thiệu cảm thấy lo lắng, thực lực mạnh như tên này là lần đầu hắn gặp phải, giống như một con chó điên liều mạng, mãi không thoát được.

Bây giờ Trương Đại Thiệu mới ý thức được, người tu chân, đứng trước một người thực sự mạnh mẽ thì cũng không chiếm được nhiều ưu thế.

Bỗng nhiên thanh niên kia hét lớn một tiếng, đôi tay nhanh như tia chớp, nhìn đến hoa mắt, gã thanh niên này liều mạng. Đây chính là sát chiêu của hắn, tên này không biết là mạnh hơn Đoạn tiên sinh kia bao nhiêu lần nữa.

Trên mặt Trương Đại Thiệu, lần đầu tiên xuất hiện thần sắc nghiêm trọng, một loạt quyền này rất mạnh, không mấy ai có thể đỡ được.

Trên mặt gã thanh niên kia nở một nụ cười đầy tự tin, hắn tin rằng, ở trình độ cỡ này thì tuyệt đối không một ai có thể ngăn cản được chiêu này của hắn.

Tuy nhiên ngay sau đó, nụ cười của hắn đã tắt ngúm, hắn hoảng sợ phát hiện ra, một quyền này là vô dụng với Trương Đại Thiệu. Thanh niên này nhảy bèn nhận ra, hắn căn bản không phải đối thủ của Trương Đại Thiệu, giống như đợi mình sử dụng hết khí lực thì Trương Đại Thiệu sẽ ra tay.

Nghĩ đến đây, gã thanh niên quyết định thật nhanh, ánh mắt lóe sáng lên, bỗng nhiên rút ra con dao sắc bén, nhìn giống như một con rắn độc, giấu trong quyền cước một cách hoàn mỹ, trong thời khắc quan trọng sẽ cho Trương Đại Thiệu một nhát trí mạng.

- Không xong rồi!

Trương Đại Thiệu thậm chí không xong, trong lúc né tránh con dao thì bị tên kia đã trúng bụng dưới, rơi khỏi xe, lăn lông lốc trên đường, một cái xe tải liền chạy cán ngang qua, thân thể Trương Đại Thiệu liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Gã thanh niên thu hồi con dao, lắc mình nhảy vào trong ô tô, thần sắc thản nhiên, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Trương Thiên, hắn sao rồi?

Lâm Yên và Hàn Mộng Di liếc mắt nhìn nhau, thì thào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nổ súng trong biệt thự

- Kết!

Phía sau xe ô tô, một chiếc xe buýt trắng gấp, tài xế sợ đến nỗi suýt nữa cán lưới mình, mới vừa rồi hắn thấy có một bóng người hình bay đến xe mình, cứ như người đã chết, vội vàng mở cửa xe chạy xuống dưới kiểm tra.

Thế nhưng kiểm tra xong sau trái phải cũng không thấy, đừng nói là một người, đến cả một cộng đồng cũng không có luôn.

- Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Tài xế không giải thích được, sờ sờ vào gáy, bước vào trong xe.

Đội chiếc xe tải đi rồi thì Trương Đại Thiệu mới hiện ra ven đường, hắn nhìn về phía chiếc ô tô kia biến mất, trong mắt lóe lên, nắm bản:

- Rất lợi hại!

Mới vừa rồi, nếu không phải trong thời khắc mấu chốt Trương Đại Thiệu sử dụng thuật độn thổ thì hắn đã sớm bị xe tải cán chết rồi. Từ lúc hắn sống lại đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với một người mạnh như vậy. Người thanh niên kia có quyền kiêu ngạo.

Tiện tay chặn lại một chiếc taxi, Trương Đại Thiệu chui vào, nói:

- Lái đi!

Tài xế ngạc nhiên nói:

- Anh muốn đi đâu?

Trương Đại Thiệu tròn mắt:

- Bớt nói nhảm đi, lo lái xe đi.

Tài xế nhìn thấy vẻ mặt như hung thần của Trương Đại Thiệu, hơn nữa trên người có vết tích của việc đánh nhau nên không dám nói thêm nữa, ngoan ngoãn lái xe.

Lúc Trương Đại Thiệu nhảy khỏi xe ô tô thì đã kịp đánh dấu thần thức trên người Hàn Mộng Di, chỉ cần không ra khỏi Tỉnh Hải thì bất luận là cô ở chỗ nào hắn cũng có thể tìm ra cô.

Hai mươi phút sau, Trương Đại Thiệu mở cửa xe bước xuống trước một tòa biệt thự to lớn. Dựa vào dấu hiệu thần thức thì Trương Đại Thiệu cảm ứng được Hàn Mộng Di bị đưa đến nơi này, hắn không nói lời nào, bước lên trước.

- Đây, anh làm gì vậy?

Một bảo vệ đến ngăn cản Trương Đại Thiệu, nhanh chóng hỏi, nhìn Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới. Rõ ràng nhìn bộ dạng của Trương Đại Thiệu không giống người tốt.

Trương Đại Thiệu cũng lười trả lời người bảo vệ, liền đá một phát khiến người bảo vệ ngã lăn quay, người bảo vệ ngất đi, Trương Đại Thiệu tiến vào trong khi biệt thự to lớn.

Đi vào phía trong biệt thự, khó phải nói là Trương Đại Thiệu có bao nhiêu thứ chướng tai gai mắt, người ra vào trong này ai cũng nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu, trước giờ họ chưa thấy ai mặc đồ thể dục chạy vào đây chứ đừng nói là bộ đồ mua ở vỉa hè như hắn đang mặc.

Thần thức đảo qua, Trương Đại Thiệu lập tức phát hiện ra chỗ ở của Hàn Mộng Di.

Tòa biệt thự khổng lồ có tổng cộng 45 tầng, Hàn Mộng Di và Lâm Yến bị nhốt trong phòng làm việc ở tầng 44.

Trong phòng có tổng cộng bốn gã đàn ông đứng thẳng, tên thanh niên còn lại ngồi bất chéo chân trên ghế làm việc, bộ dạng lười biếng.

- Đây, ông chủ, chuyện bên này tôi làm xong rồi.

Gã thanh niên liếc mắt nhìn hai người Hàn Mộng Di, lấy điện thoại ra gọi:

- Tuy nhiên lại bắt nhiều hơn một người.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói lạnh như băng:

- Được, trực thăng vừa đến, mày mang người tới đi.

Vừa nghe giọng nói kia xong thì tên thanh niên liền ngồi dậy thẳng người, tư thái lười biếng liền biến mất trong nháy mắt:

- Ông chủ, còn người kia thì làm sao đây?

- Chuyện này còn để tao phải dạy mày sao?

Đầu dây bên kia phát ra một tiếng hừ lạnh rồi tắt máy.

Cắt điện thoại đi, gã thanh niên đứng dậy, đi đến phía Hàn Mộng Di và Lâm Yến, quan sát từ trên xuống dưới hai mỹ nữ, khóe môi nhếch lên một tia tà dâm. Nở một nụ cười khi thấy hai người Hàn Mộng Di sợ hãi.

- Anh dám bắt cóc tôi, có biết tôi là ai không hả?

Hàn Mộng Di cắn răng một cái, có chút lo lắng khi hỏi. Dù sao, thế lực của Hàn Kiến Vĩ có lớn hơn nữa, kiêu ngạo hơn nữa thì Hàn Mộng Di cũng chỉ là một nữ nhi thôi.

Còn gã thanh niên thì cười ha ha, bộ dạng xem thường:

- Không phải con gái của Hàn Kiến Vĩ sao? Nếu không có cấp trên ra lệnh thì tôi sẽ là người đầu tiên đè cô ra giường đấy.

Nói xong hắn quay về ghế ngồi, chép miệng một cái:

- Thiên kim của Hàn Kiến Vĩ thì mùi vị chắc không tồi.

Hàn Mộng Di và Lâm Yến cùng rùng mình một cái, Hàn Mộng Di hơi run rẩy, kêu lên:

- Mau thả bọn tôi ra, nếu không cha tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

- Đừng uy hiếp lão tử.

Thanh niên kia cực kì kiêu ngạo đáp lại:

- Người khác sợ Hàn gia, nhưng tôi không sợ.

Vừa nói vừa vờn tay ra, ánh mắt đầy dâm dăng. Hắn sờ soạng khuôn mặt Lâm Yên.

- Cô nàng này mùi vị cũng không kém đâu, để tôi ném thử trước.

Lâm Yên hất tay hắn ra, hét lên:

- Cút ngay, đừng đụng vào tôi.

- Ôi, còn phản kháng nữa kìa!

Gã đó cười phá lên, tay khẽ lật, một con dao không biết từ đâu xuất hiện trong tay hắn.

- Tôi thích con gái phản kháng, có phản kháng thì mới có hứng thú chinh phục.

Tay vừa lật thì quần áo của Lâm Yên đã bị rách một đường.

- Tề tiên sinh, có chuyện rồi.

Ở ngay thời khắc máu chót, bỗng nhiên có một thanh niên có khuôn mặt hung thần chạy đến, hơi cúi người:

- Trong thang máy xuất hiện người khả nghi.

- Người khả nghi?

Tề tiên sinh khẽ cau mày, đi đến nhìn vào màn hình theo dõi, sắc mặt đại biến:

- Là hắn, hắn vẫn chưa chết!

Tề tiên sinh cũng không còn tâm tư đùa giỡn với Lâm Yên nữa, vung chân mày nhú chặt lại, sắc mặt cực kì nghiêm trọng, đi qua đi lại trong đại sảnh.

Trong lòng hắn không có cách nào bình tĩnh được cả, Trương Đại Thiệu rõ ràng là đã bị đá xuống đường, bị một cái xe tải nghiền qua rồi, làm sao lại có chuyện này được?

Còn nữa, cho dù tên kia lợi hại có cách thoát thân thì làm sao mà hắn lại đến được nơi này? Minh cũng chỉ vừa mới đến thôi mà.

Mặc dù không rõ vì sao Trương Đại Thiệu tìm được mình, nhưng Tề tiên sinh khẳng định rằng hiện giờ chắc chắn Trương Đại Thiệu đã biết được vị trí của mình.

Hắn không do dự nữa, cầm lấy máy bộ đàm, triệu tập tất cả bảo vệ hiện có của biệt thự đến chỗ thang máy tầng 44, bày thiên la địa võng, lạng lẹ đợi Trương Đại Thiệu.

Chỉ một lát sau, hơn 20 người trung niên mang giày da chạy đến bao vây thang máy, mỗi người đều cầm một khẩu súng chĩa vào, chỉ cần cửa thang máy mở ra thì hàng trăm phát súng sẽ bắn vào đó, Trương Đại Thiệu có là thần cũng không chạy được.

Ở phía cầu thang bên kia cũng vậy.

- Lần này để coi thử mày còn sống được hay không?

Tề tiên sinh cầm con dao ngồi trên ghế, nhìn vào màn hình theo dõi, vẻ mặt đắc ý, nói.

Chỉ cần Trương Đại Thiệu lên tầng 44 cứu người thì nhất định phải đi qua hai nơi này, mà hai nơi này đều có lực lượng hùng hậu đứng gác. Tề tiên sinh rất tự tin, lần này Trương Đại Thiệu có chín cái mạng cũng không thoát được.

- Nghĩ như vậy mà giết được ta sao?

Trong thang máy, thần thức Trương Đại Thiệu đã quét qua hết tình hình, hắn có chút khinh thường, phát ra một tiếng cười nhạo.

Trận chiến này, bất cứ ai cũng sẽ chùn bước, thế nhưng đối với Trương Đại Thiệu mà nói thì trình độ này không đủ uy hiếp hắn.

Những người khác trong thang máy đều bị đuổi ra ngoài, Trương Đại Thiệu ôm cánh tay, huyết sáo, nhìn hàng số màu đỏ trước mặt, 41, 42, 43, 44, tích!

Cửa thang máy mở ra.

Cùng lúc đó.

- Đùng đùng đùng!

Một loạt tiếng súng dày đặc rung trời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sự thông minh của Tề tiên sinh

Tề tiên sinh hít mắt, nhìn hơn 20 khẩu súng nã đạn, cửa thang máy vừa hé mở thì hàng trăm viên đạn được bắn vào, hấn không khỏi hừ nhẹ một tiếng:

- Cứ cho là mày lợi hại thì lần này chết chắc rồi.

Một lát sau, cửa thang máy được mở hẳn ra, trong giây lát thân thể Tề tiên sinh bị chấn động, ngồi bật dậy khỏi ghế, không thể tin được, sợ hãi kêu lên:

- Chuyện này là sao, người đâu?

Trong màn hình theo dõi thì thang máy rỗng tuếch, không còn nửa bóng người.

- Không thể như vậy được.

Tề tiên sinh hoảng sợ khê la lên, hấn vẫn luôn nhìn vào màn hình theo dõi, rõ ràng Trương Đại Thiệu vẫn luôn ở trong thang máy, làm sao trong nháy mắt đã biến mất rồi?

Tề tiên sinh điều chỉnh lại bộ phận theo dõi, xem lại băng ghi hình, quả nhiên chỉ trong nháy mắt cả thân hình Trương Đại Thiệu biến mất một cách kì lạ.

Tiếng súng giảm dần, trong thang máy không hề có bóng người, tất cả các tay súng đều ngơ ngác nhìn nhau.

- Đùng đùng đùng!

Thế nhưng đúng lúc này ở bên phía cầu thang lại vang lên tiếng súng dày đặc.

Tề tiên sinh cả kinh, nằm bò về phía trước màn hình theo dõi, vừa nhìn vừa thất kinh, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên xuất hiện ở cầu thang. Không phải hấn vẫn luôn ở trong thang máy sao? Làm sao lại xuất hiện ở cầu thang được?

Giờ khắc này, trên trán Tề tiên sinh bắt gặp đồ mồ hôi hột, hấn cẩn thận nhìn vào màn hình thì hoảng sợ phát hiện ra, kì thực là Trương Đại Thiệu đã ra khỏi thang máy ở tầng 43. Đầu óc hấn ù ù, trong nháy mắt đã hiểu được mọi chuyện vừa xảy ra.

Ảo giác! Trương Đại Thiệu lại có thể tạo ra ảo giác! Đây rốt cuộc là một quái thai hay là con người vậy?

- Sao lại thế được?

Tề tiên sinh kinh hãi, thân thể xụi lơ, ngồi bịch xuống ghế.

Trong màn hình, thân thể Trương Đại Thiệu nhanh như gió, hơn 20 khẩu súng bắn phá dày đặc nhưng không viên đạn nào trúng vào người hấn.

Trương Đại Thiệu như ma quỷ xông về đám bảo vệ, sau một trận rối loạn kinh thiên động địa, tất cả mọi người đều ngã xuống đất, còn Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay, nghênh ngang bước đi.

Hấn lợi hại đến vậy sao? Tề tiên sinh từng gặp qua vô số cao nhân thế nhưng không có cao nhân nào lại biến thái như Trương Đại Thiệu cả, hấn nuốt nước miếng cái ực, sắc mặt dần tái nhợt.

Lúc đầu hấn cho rằng mình và Trương Đại Thiệu chỉ chênh lệch chút ít, nhưng hiện giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy rồi.

Trên thực tế Trương Đại Thiệu là người tu chân, trong tình huống này thì cũng chiếm được ưu thế, tiện tay sử dụng ít phép thuật là có thể khiến cho mấy tên bảo vệ này thất điên bát đảo rồi, nhưng khi đối đầu với cao thủ thì cũng tốn không ít sức.

Đương nhiên, đối mặt với nhiều người cầm súng như vậy thì đúng là cũng có chút nguy hiểm.

Bảo vệ ở cầu thang đều bị giết hết, Trương Đại Thiệu bước đi trên hành lang, mấy tên bảo vệ ở trước cửa thang máy liền chạy về phía Trương Đại Thiệu, tuy nhiên đến ngay cả cơ hội nổ súng cũng không có.

Trương Đại Thiệu một bước nhảy vọt lên, không bao lâu sau tất cả đều bị hắn đánh gục.

Nhìn thấy tất cả từ màn hình theo dõi, Tề tiên sinh không có cách nào giữ được bình tĩnh, chỉ hơi trầm ngâm, thoáng cái vọt đến bên người Hàn Mộng Di, cầm con dao trong tay, kề dao lên cổ Hàn Mộng Di.

Vừa làm xong thì cửa ban công bị đá vỡ đi, cơ thể Trương Đại Thiệu xuất hiện trước mặt mọi người.

- Trương Thiên!

- Trương Thiên!

Hàn Mộng Di và Lâm Yến nhất thời kêu lên sợ hãi, vừa kích động vừa mừng rỡ vừa bất ngờ, vốn các cô tưởng rằng hắn đã chết nhưng trăm triệu lần cũng không thể ngờ là hắn không sao cả, lại còn tìm đến được nơi này nữa.

- Giết hắn!

Tề tiên sinh khẽ quát một tiếng lạnh lùng, bốn gã vệ sĩ trong phòng vội vàng rút súng bắn vào Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu vung tay lên, bốn viên đạn xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó bỗng nhiên tay run lên, bốn gã vệ sĩ liền kêu lên đau đớn, bốn khẩu súng rớt xuống đất, cô tay bọn họ cầm súng đã bị đạn xuyên thủng.

Sao lại như thế được? Con người Tề tiên sinh co lại, vẻ mặt khiếp sợ.

- Không được nhúc nhích, nếu không tao giết cô ấy.

Nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, Tề tiên sinh cắn răng nói, bây giờ hắn rất sợ Trương Đại Thiệu, đã sớm không còn ý chí chiến đấu nữa rồi.

- Trước khi mày giết cô ấy thì tao sẽ giết mày trước, không tin thì thử đi.

Trương Đại Thiệu nhậm nhậm liếc mắt nhìn con dao trên cổ Hàn Mộng Di, ung dung nói.

Tất cả mọi chuyện trước mắt giờ căn bản không tạo ra được uy hiếp với hắn nữa.

Tề tiên sinh cứng họng, không nói được gì, trong lòng hắn phải đấu tranh dữ dội.

- Mày là một thằng đàn ông, nếu như mày dừng tay lại thì tao sẽ không gây phiền phức cho mày.

Trương Đại Thiệu bước từng bước lên trước, mặt không thay đổi, nói.

Da mặt Tề tiên sinh liên tục co giật, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời, cười phá lên:

- Đúng là một tiểu tử gian trá, thiếu chút nữa đã bị mày hù rồi. Được rồi....đừng phô trương thanh thế nữa, tao thừa nhận không phải đối thủ của mày nhưng mày cũng đừng mơ là cứu được người từ tay tao.

Trương Đại Thiệu nghe vậy thì liền dừng bước, bắt đầu dĩ thử dài, vừa rồi hắn đã nổi trận lôi đình giết hết 40 tên bảo vệ rồi, hao tổn không ít linh khí. Bây giờ mà đánh nhau với Tề tiên sinh thì ai thắng ai thua cũng thật khó nói.

Ma đồng thuật, còn có một thủ đoạn khác là Phong nhận, có thể đối phó với người thường, thế nhưng đối phó với một cao thủ như Tề tiên sinh thì cũng không chiếm được ưu thế mà chỉ làm tiêu hao linh khí thôi.

Thấy phản ứng của Trương Đại Thiệu thì Tề tiên sinh càng thêm tin vào suy đoán của mình, có chút đắc ý, tiếp tục nói:

- Nếu mày có bản lĩnh lớn như vậy thì giết tao đi, nói nhảm làm gì? Nhìn cách mày đối phó với mấy tên bảo vệ kia cũng đủ để nói lên mày là một người máu lạnh, trừ khi mày không nắm chắc là giết được tao thì mày sẽ không ra điều kiện với tao đâu. Nói đi cũng phải nói lại, lúc này mày đối phó với bọn người kia là cố ý để cho tao xem, mày chắc chắn biết là tao đang theo dõi mày nên cố ý ra tay mạnh mẽ, nhanh chóng khiến tao phải lùi bước. Có thể lúc trên đường quốc lộ mày không muốn giết tao là để đến đây tìm được người chủ mưu, nhưng bây giờ mày không thể giết tao được nữa, tao nói có đúng không, ha ha ha!

Trương Đại Thiệu không nói gì, hắn thật không ngờ là Tề tiên sinh ngoài việc có thân thủ cao cường thì đầu óc cũng không tầm thường, lại có thể nhìn ra mục đích của mình.

- Nghe đây, nếu mày dám cử động thì tao sẽ cắt một nhát dao trên người cô ấy.

Tề tiên sinh cười hắc hắc nói, tay hơi run, dí mũi dao lạnh lẽo vào cổ Hàn Mộng Di.

Trương Đại Thiệu đúng là không động dậy nữa, trong tình huống như vậy, hắn không thể chắc chắn là có thể bảo đảm cho Hàn Mộng Di không bị thương tổn được.

Tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, quyền chủ động cứ như vậy thuộc về Tề tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Giống như rơi từ trên mái nhà xuống

Thấy Trương Đại Thiệu bị mình hãm chân thì Tề tiên sinh dùng tay còn lại rút ra một khẩu súng, chậm rãi chĩa về phía Trương Đại Thiệu.

Sắc mặt Hàn Mộng Di liên tục thay đổi, cô thật không ngờ là Trương Đại Thiệu lại để tâm đến mình như vậy, cô cắn răng một cái, hướng đến Trương Đại Thiệu, hô to lên:

- Anh còn đứng đó làm gì, đi đi, hắn sẽ giết anh đấy.

Giờ phút này, trong lòng cô đã có chút biến động. Cô cũng không rõ, Trương Đại Thiệu có tiếng xấu là người vô dụng, tại sao lại liều mình đến cứu mình như vậy, lại còn có bản lĩnh cao như thế nữa.

Ít nhất thì những công tử thanh danh hiển hách ở Yến Kinh so với Trương Đại Thiệu chỉ là một mảnh bánh vụn thôi.

Nghe Hàn Mộng Di hét lên nhưng vậy, Trương Đại Thiệu dùng ánh mắt bình tĩnh để nhìn cô, không nói gì, sau đó tiếp tục ung dung nhìn về phía Tề tiên sinh.

- Đúng là tình chàng ý thiếp, thật là cảm động nha.

Tề tiên sinh châm biếm, lạnh lùng mở miệng:

- Các người đợi kiếp sau mà nói lại tình duyên đi.

- Đùng!

Tề tiên sinh lạnh lùng nổ súng, thân thể Trương Đại Thiệu chấn động, ngay lập tức trên ngực xuất hiện một lỗ máu, máu chảy xối xả ra ngoài. Người cũng bị phát súng kia đẩy lui về sau.

Tề tiên sinh ngẩn ra, hắn thật không ngờ là Trương Đại Thiệu lại không hề tránh né, vì Hàn tiểu thư mà đến tính mạng hắn cũng không cần.

Tề tiên sinh có thể chắc chắn là vừa rồi mình đã bắn trúng, tuyệt đối không phải ảo giác do Trương Đại Thiệu tạo ra. Tề tiên sinh cũng không phải lần đầu nổ súng giết người nên viên đạn xuyên vào cơ thể, âm thanh bắn trúng khớp xương hắn chỉ cần nghe thoáng qua là biết.

Hai người Hàn Mộng Di và Lâm Yến đều chấn động, mắt trợn ngược, bị sốc đến cực độ. Bọn họ cũng không ngờ là Trương Đại Thiệu lại vì Hàn Mộng Di mà cam tâm tình nguyện bị bắn chết.

- Tại sao anh không tránh hả?

Một lúc sau Hàn Mộng Di hét lên một tiếng, bỗng nhiên cô cảm thấy tim mình tìm lại được cảm giác đau đớn.

- Ha ha ha, đi tìm cái chết đi.

Tề tiên sinh phách lối cười ha hả, phấn chấn nổ súng liên tục vào ngực Trương Đại Thiệu, bị trúng đạn nhiều như vậy đã khiến Trương Đại Thiệu biến thành một huyết nhân.

- Xoảng!

Tổng cộng Tề tiên sinh bắn ra bốn phát súng, mỗi phát đều đẩy lui Trương Đại Thiệu, lúc phát súng thứ tư bắn ra thì Trương Đại Thiệu bị đẩy lui đến cửa kính bị bắn vỡ, cả người rơi từ phòng làm việc xuống.

Tề tiên sinh lập tức vọt tới trước cửa sổ, thấy thi thể Trương Đại Thiệu rơi từ tầng 44 xuống, cuối cùng rơi xuống đường.

- Mày chết chắc rồi đồ chết tiệt.

Tề tiên sinh oán hận nói, vừa nghĩ lại chuyện gã thanh niên này làm cho mình hoảng sợ thì Tề tiên sinh tức không chịu được.

Tuy nhiên cuối cùng thì hắn vẫn chết trên tay của mình.

Tiếng máy quạt truyền đến, Tề tiên sinh ngẩng đầu lên, trực thăng đã đến rồi, thần sắc hắn thả lỏng, chỉ cần đưa Hàn Mộng Di lên trực thăng thì nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành.

- Hàn tiểu thư, đi thôi.

Tề tiên sinh cười nói với Hàn Mộng Di.

Hàn Mộng Di lúc này ngây dại ra, hai mắt vô thần, ngơ ngác nhìn chăm chăm về hướng mà Trương Đại Thiệu rơi xuống, không có cách nào chấp nhận được chuyện này: Trương Đại Thiệu quả thực đã vì mình mà mất mạng.

Giờ khắc này, Hàn Mộng Di mới phát hiện ra mình căn bản không hiểu rõ được Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu hoàn toàn không phải là loại người mà mình từng tưởng tượng.

Ngẫm lại lúc trước Trương Đại Thiệu từng nói hắn bị người ta hãm hại thì trong lòng Hàn Mộng Di tràn đầy hồ nghi, hận hắn bao lâu nay mà giờ này hắn lại chết vì mình.

Đột nhiên Hàn Mộng Di tự cảm thấy mình là một người đáng chết.

- Này, đứng ngẩn ra đó làm gì, đứng lên.

Tề tiên sinh đứng ở bên cạnh quát lên.

Hàn Mộng Di hồi phục lại tinh thần, chỉ là trên mặt không còn hoang mang như lúc trước nữa, tỉnh táo, cô đứng dậy, trịnh trọng nói với Tề tiên sinh:

- Anh giết hắn, bất luận là anh chạy đến chân trời góc biển nào thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.

Giọng nói của Hàn Mộng Di không lớn, thế nhưng lại bao hàm trong đó đầy sát ý và quyết tâm, tràn đầy quyết tâm, mặc dù Tề tiên sinh đã giết vô số người nhưng khi nghe cô nói như vậy cũng bị kinh hãi.

- Đừng có dài dòng, đi!

Tề tiên sinh cả giận, áp giải Hàn Mộng Di và Lâm Yến đi, quát dẹp đường:

- Tránh đường!

Thế nhưng trong thời khắc này, bỗng nhiên Tề tiên sinh có cảm giác cực kỳ không tốt, hắn nghĩ được mùi nguy hiểm.

Loại cảm giác này không vì bất cứ lý do gì mà hoàn toàn thuộc về giác quan thứ sáu của Tề tiên sinh, quanh năm sống trong cảnh chém giết nên Tề tiên sinh rất tin vào giác quan thứ sáu của mình.

Mặc dù hắn vẫn chưa phát hiện ra dấu hiệu khả nghi nào, nhưng vẫn dò xét xung quanh cẩn thận.

- Bịch!

Đột nhiên một quả đấm không biết từ đâu ra, giống như là một khối thiên thạch bay từ bên ngoài vào, trên mặt ả chứa một lực lượng kinh khủng khiến lòng người kinh sợ.

Một quyền sấm sét hung hăng nện vào sườn của Tề tiên sinh, xương sườn của Tề tiên sinh bị gãy bốn cái. Miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu không phải Tề tiên sinh phản ứng mau chóng thì một quyền kia đã đánh trúng vào tim hắn rồi. Nếu như bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ phải nhận lấy cái chết, đây là điều mà Tề tiên sinh có thể chắc chắn.

- Mày, mày còn chưa chết?

Tề tiên sinh đau đớn ôm lấy ngực mình, không tin vào mắt mình, tay chỉ về phía Trương Đại Thiệu.

Lẽ nào chuyện lúc này là ảo giác? Tuyệt đối không có chuyện ấy. Mình có thể khẳng định bốn viên đạn đều bắn trúng người này. Huống hồ hiện giờ trên người người này còn dính đầy máu, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là bị trọng thương.

- Trương Thiên!

Hàn Mộng Di cũng ngạc nhiên hét to lên.

Tuy nhiên Trương Đại Thiểu lại không rảnh để chú ý đến những chuyện này, hấn vung mạnh tay lên, bốn viên đạn dính đầy máu bắn nhanh về phía Tề tiên sinh. Bốn viên đạn đó chính là Trương Đại Thiểu đã hút từ trong người mình ra.

Tề tiên sinh chưa kịp hoàn hồn thì đã vội vàng lặn xuống đất, hấn phản ứng quá nhanh nên chỉ có một viên đạn bắn trúng hấn.

Tề tiên sinh thốt lên một tiếng kêu đau đớn, thân thể chấn động mạnh.

Trương Đại Thiểu bước từng bước áp sát lại, thừa dịp sử dụng thuật ẩn thân, cả người liền biến mất một cách bí ẩn trước mặt Tề tiên sinh, trong nháy mắt liền xuất hiện phía sau Tề tiên sinh như ma quỷ, bắn một đạo Phong nhận ra ngoài.

Tề tiên sinh đã bị trọng thương, hơn nữa hành động của Trương Đại Thiểu khiến người ta không đề phòng được, hấn không thể né tránh một đạo Phong nhận kia được, trong nháy mắt tim hấn đã bị xuyên thủng.

- Phụt!

Tề tiên sinh lại phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất chết.

- Đùng! Đùng!

Người trên trục thẳng phát hiện ra có chuyện bất thường nên chìa súng vào người Trương Đại Thiểu và bắn.

Trương Đại Thiểu nhặt con dao của Tề tiên sinh rơi trên mặt đất, ra sức ném một cái, con dao bay theo một đường cầu vồng, cánh quạt trục thẳng liền bị cắt đứt, lập tức bay loạn xạ.

- Đi mau!

Trương Đại Thiểu nhìn Hàn Mộng Di và Lâm Yến rồi quát to lên, ba người chạy rất nhanh về phía trước, trong nháy mắt Trương Đại Thiểu liền nhảy vào ôm hai người con gái kia nằm xuống đất. Phía sau vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

- Khụ khụ!

Trương Đại Thiểu bị dư chấn của vụ nổ làm cho thất điên bát đảo, lồm cồm bò dậy một cách khó khăn, nói với hai người Hàn Mộng Di:

- Tôi hy vọng hai người giữ bí mật giúp tôi.

Nói xong hấn đi xuống lầu, cắt bỏ tất cả camera quay hình, làm cho nó bị nhiễu hình rồi sau đó mới chuồn khỏi tòa biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Anh hùng vô danh

Đánh nhau cùng với Tề tiên sinh, Trương Đại Thiểu bị thương bốn chỗ, bốn viên đạn đúng là bắn trúng thân thể Trương Đại Thiểu thật.

Trương Đại Thiểu bị trúng đạn trong nháy mắt đã dùng linh khí cường đại bao vây đạn lại, phòng ngừa đạn làm lục phủ ngũ tạng bị thương, sau đó mới thành công trong việc tung hóa mù Tề tiên sinh.

Lúc vừa ngã xuống thì Trương Đại Thiểu đã sử dụng thuật Phong tường và thuật Ẩn thân, đồng thời bám thật chặt vào tòa nhà. Tề tiên sinh thấy Trương Đại Thiểu ngã xuống chết thực ra chỉ là ảo giác do Trương Đại Thiểu tạo ra.

Chắc chắn đây là trận đánh mạo hiểm nhất mà Trương Đại Thiểu từng trải qua.

- Ai da, đúng là làm lão tử đau chết đi được.

Đi tới cửa biệt thự, lúc Trương Đại Thiểu đẩy cửa, không cẩn thận tác động đến vết thương ở ngực khiến hấn khẽ thốt lên.

Hai cô gái Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đã về nhà, Trương Đại Thiểu chào hỏi bọn họ rồi vội vàng đi lên lầu hai, đóng cửa lại, vội vàng điều tức, bắt đầu sử dụng Cửu Lê Hồ luyện chế đan dược chữa thương.

Lúc trước Trương Đại Thiểu luyện chế một ít đan dược làm đẹp với mục đích kiếm tiền, chính hấn cũng không ngờ là có một ngày phải luyện đan dược chữa thương cho mình.

- Trương Thiên tự giam mình trong phòng à?

Đến trước cửa phòng Trương Đại Thiệu, Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy tò mò không chịu được, Trương Đại Thiệu làm gì một mình bên trong ấy vậy?

Tò mò thì tò mò nhưng hai người cũng không quấy rầy Trương Đại Thiệu, hậm hực đi xuống lầu.

Trương Đại Thiệu luyện đan suốt buổi chiều nên hẳn không hề hay biết rằng Tĩnh Hải đang nhốn nháo cả lên.

Tiểu thư Hàn gia đến từ Yên Kinh lại bị bắt cóc ở Tĩnh Hải. May mà Tĩnh Hải dốc sức phong tỏa tin tức nên chuyện này đã bị ngăn chặn lại, không bị lưu truyền đi nơi khác, nói cách khác thì toàn bộ Tĩnh Hải đều chấn động.

Đồng đảo người dân Tĩnh Hải cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ biết có người từng tham gia đánh nhau tối hôm qua đã gọi điện báo cảnh sát, đoạn đường Tam Giang Khẩu đã có chiếc xe bắn nhau kịch liệt.

Sau khi nhận được tin báo thì cảnh sát cực kì chú trọng đến chuyện này, bọn họ điều tra trên băng ghi hình thì phát hiện ra người phạm tội trên xe máy kia không thể nhìn rõ được, giống như là hình vẽ trên gạch men vậy, không nhìn thấy mặt.

Để phòng ngừa việc phóng to ảnh thì trong lúc đánh nhau Trương Đại Thiệu đã cố ý phân bố linh khí ngoài thân mình, vận vẹo ánh sáng, bất luận là ai thì cũng không thể điều tra ra thân phận thực sự của hắn qua camera được.

Lúc cảnh sát tìm ra được chủ nhân của chiếc xe gắn máy kia thì cũng chỉ biết là có người bắt cóc cô, sử dụng xe máy của cô để truy đuổi xe ô tô trước mặt. Về phần người nọ trông như thế nào thì chủ nhân của xe máy căn bản không thấy rõ. Còn đám người lão Lý trên xe ô tô đều đã bị giết chết nên không có cách nào điều tra ra được.

Lúc cảnh sát đang bị công kích nặng nề thì nhận được điện thoại của một bảo vệ ở tòa biệt thự báo rằng có hai cô gái thân phận không rõ ràng xuất hiện, cảnh sát hỏa tốc chạy đến, lúc này tình tiết vụ án mới được rõ ràng.

Hóa ra là có người bắt cóc tiểu thư Hàn gia, còn người đánh cắp xe máy kia lại một mình đánh cướp, không sợ chết, cứu được tiểu thư Hàn gia.

Đương sự Hàn Mộng Di và cô gái còn lại đều nói rằng không nhìn thấy rõ anh hùng cứu người kia, trong lúc nhất thời và hoảng sợ nên không thể nhìn rõ được.

.....

Hàn gia, Yên Kinh, trên gương mặt của Hàn Kiến Vĩ đầy sát khí, tất cả mọi người từ trên xuống dưới ở đại sảnh đều cảm như hén, không dám thở mạnh.

- Hay thật, lại dám bắt cóc cả con gái của ta.

Giọng Hàn Kiến Vĩ âm trầm.

- Vạn Chấn Quang, là mày làm sao?

Vạn Chấn Quang, trong khoảng thời gian này vì gói thầu Bách Phát Cư nên đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn cứng rắn, mềm mỏng, kể cả uy hiếp Hàn Kiến Vĩ nữa. Lần này Di nhi bị bắt rất có thể là do hắn làm.

Vung tay lên, Hàn Kiến Vĩ rất nhiều kinh nghiệm căn dặn:

- Lão Lý, ông cho Đường tiên sinh tự mình đến Tĩnh Hải một chuyến, đưa Hàn Mộng Di trở về.

Lão Lý quản gia lập tức cúi người vâng lệnh.

Còn Hàn Kiến Vĩ chậm rãi đi đến ghế sa lon ngồi xuống, nhìn vào đoạn video trên màn hình máy tính, ánh mắt tập trung vào hai người đánh nhau trên xe ô tô.

Tuy nhiên trong đó có một bóng người không thể nào nhìn thấy rõ được.

Dù vậy thì một trận đại chiến trên mũ xe cũng khiến Hàn Kiến Vĩ bị chấn động rất lớn. May mà Hàn Kiến Vĩ hiểu biết rộng nên biết ở Trung Quốc có vài người có bản lĩnh phi phàm, nếu như là người bình thường mà nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ nghĩ là mình nhìn nhầm.

- Người cứu Mộng Di là ai?

Trong mắt Hàn Kiến Vĩ lộ vẻ suy tư, chân mày hơi nhíu lại:

- Người này, sao lại có cảm giác quen thuộc đến vậy?

- Lão Lý, lát nữa ông cho người đi điều tra xem thử người này là ai.

Hàn Kiến Vĩ chỉ tay vào bóng người mờ nhạt trong video.

Lão Lý vừa đi tới thì không khỏi nhướn lông mày lên:

- Hà?

Trong lòng Hàn Kiến Vĩ khẽ động, lập tức hỏi:

- Sao vậy lão Lý?

Lúc này lão Lý lắc đầu, nói:

- Ông chủ, vừa nhìn thì tôi nghĩ người này rất giống một người mà tôi đã từng gặp qua, có thể là do tôi mắt mờ nên nhìn lầm rồi.

Hàn Kiến Vĩ không nói gì, trong lòng lại suy nghĩ, cả mình và lão Lý đều có cảm giác là người kia rất quen thuộc, đây chắc chắn không phải là chuyện ngẫu nhiên, người kia chắc chắn cả mình và lão Lý đều đã từng gặp qua rồi.

Nhưng Hàn Kiến Vĩ suy nghĩ nát óc vẫn không thể nào nghĩ ra được là người kia tại sao lại liệu mình đều cứu Mộng Di như vậy, càng không nghĩ ra được tại sao một người còn trẻ tuổi lại có được bản lĩnh nghịch thiên đến mức này.

Mặc dù không nhận ra được người kia là ai, thế nhưng tuổi tác người đó chắc chắn không lớn, điểm này Hàn Kiến Vĩ vẫn có thể nhận ra được.

- Được rồi, lão Lý, ông xuống dưới sắp xếp mọi việc đi.

Hàn Kiến Vĩ phát tay, lão Lý lập tức khom người rời khỏi.

Lão Lý sau khi đi ra ngoài thì Hàn Kiến Vĩ lại nhìn chăm chăm vào video ở màn hình máy tính, ánh mắt lo lắng, lăm lăm:

- Người thanh niên này, phần ân tình này, Hàn Kiến Vĩ ta sẽ nhớ kỹ.

.....

Bên trong một nhà hàng năm sao sang trọng ở thành phố Tĩnh Hải.

Hai người Lâm Yến và Hàn Mộng Di ngồi đối diện ở ghế sa lông, mắt lớn trừng mắt nhỏ, hai người thoạt nhìn hình như cũng có tâm sự, tất nhiên là vẫn đang lấy lại tinh thần từ sau vụ bị bắt cóc.

- Chị, chị nói xem thử tại sao Trương Thiên lại cứu chị?

Lâm Yến chớp mắt một cái, trước khi mở miệng thì đã thăm dò thật kỹ sắc mặt của Hàn Mộng Di.

Hàn Mộng Di lắc đầu, không nói gì, người mà cô hận thù hơn nửa năm, khinh bỉ và xem thường nhất thì bây giờ lại liệu mạng cứu cô, cảm giác của cô rối bời, không biết phải làm sao cho phải.

- Chị, chị nói xem tại sao Trương Thiên lại lợi hại như vậy chứ?

Lâm Yến cực kì hứng thú với Trương Đại Thiểu, lay lay cánh tay Hàn Mộng Di không buông:

- Lúc hấn đánh nhau với bọn người kia, chị có để ý là hấn rất đẹp trai không, woa, cứ như là một bộ phim bom tấn của Hollywood vậy....

Nói xong thì Lâm Yến thấy Hàn Mộng Di không được hứng thú lắm, biết không phải là lúc nói chuyện này nên cô bèn im miệng.

- Lâm Yến, chị đang buồn, phiền em yên lặng một chút.

Sắc mặt Hàn Mộng Di phức tạp, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Lúc này, điện thoại của Hàn Mộng Di vang lên, là cha cô Hàn Kiến Vĩ, cha cô nói trong điện thoại kêu cô ngay lập tức về Yến Kinh, đợi đám người Đường tiên sinh đến thì cùng họ trở về.

- Bố, tạm thời bây giờ còn chưa muốn về.

Hàn Mộng Di trả lời kiên định khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Người tìm đến cửa

Rạng sáng ngày thứ hai, chuông cửa biệt thự của Trương Đại Thiểu vang lên.

- Tới đây!

Tô Tâm Lam ra mở cửa, chỉ là cô vừa mở cửa ra thì nhất thời sững sốt, chỉ thấy trước mặt là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Cô gái này Tô Tâm Lam cũng không xa lạ gì, chính là cô gái thần bí xinh đẹp vội vã bỏ đi ở buổi tiệc rượu của Tứ Thiểu, Hàn Mộng Di.

- Hàn tiểu thư?

Tô Tâm Lam hơi cao giọng, cảm thấy hơi bất ngờ.

Hàn Mộng Di cũng hơi ngần ra, cô thật không ngờ là Trương Đại Thiểu lại ở chung với một cô gái xinh đẹp như vậy.

Giờ khắc này trong lòng cô khẽ run lên, cảm thấy vô cùng thất vọng và nhụt chí, hóa ra, Trương Thiên vẫn giống với lời đồn đại, tham hoa háo sắc.

- Xin lỗi, tôi tìm Trương Thiên.

Hàn Mộng Di nhẹ giọng đáp, bề ngoài cực kì lịch sự, vừa nhìn là mọi người biết thiên kim tiểu thư danh giá, trên người có loại khí chất rất đặc biệt, mặc dù Tô Tâm Lam là con gái nhưng cũng không thể tránh khỏi việc bị hấp dẫn.

Ngực Tô Tâm Lam có chút khó chịu, ở tiệc rượu cô có để ý thấy hình như Trương Thiên và cô gái Yến Kinh này có chút liên quan với nhau, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Nhưng tiệc rượu vừa kết thúc thì người đẹp Yến Kinh đã tìm đến cửa, hai người bọn họ có quan hệ như thế nào vậy?

- Hàn tiểu thư, Trương Thiên ở trên lầu, có cần tôi gọi hắn giúp cô không?

Trong lòng Tô Tâm Lam suy nghĩ phức tạp nhưng cũng không thể hiện ra bên ngoài, cô cũng lịch sự đáp lại, chỉ vào cửa phòng của Trương Đại Thiểu.

- Cảm ơn nhiều, tôi tự lên được.

Hàn Mộng Di gật đầu, mỉm cười với Tô Tâm Lam, nụ cười đẹp mê hồn.

Cô nhẹ nhàng bước đến trước cửa phòng Trương Đại Thiểu, do dự một chút rồi đưa bàn tay trắng như ngọc lên gõ cửa vài cái.

- Tâm Lam, từ lúc nào mà cô gõ cửa nhẹ nhàng như vậy hả?

Trong phòng vang lên tiếng của Trương Đại Thiểu, Hàn Mộng Di hơi căng thẳng, hai tay cô nắm chặt, lặng lẽ đứng yên một chỗ.

Cho tới tận bây giờ Hàn Mộng Di vẫn không có cách nào bình tĩnh được khi đối mặt với Trương Đại Thiểu.

- Tâm Lam, cô.....

Giọng nói im bật, trên gương mặt Trương Đại Thiểu đầy kinh ngạc, hắn thật không ngờ là Hàn Mộng Di lại chủ động tìm đến cửa.

Khóe miệng nở một nụ cười gượng, Trương Đại Thiểu sờ đầu, nói:

- Mộng Di, sao cô lại tới đây?

Hàn Mộng Di ngẩng đầu lên, nhìn mặt Trương Đại Thiểu thì có chút hoảng hốt, cô chợt phát hiện ra, người đàn ông trước mặt này rất xa lạ.

Ai cũng nói Trương Đại Thiểu chơi bời lêu lổng, việc xấu nào cũng làm, vô lương tâm, nhưng làm sao một người vô lương tâm lại có ánh mắt thanh khiết đến như vậy? Lại có phong thái tự tin đến như vậy?

Một người, tại sao lại có thể biến hóa lớn như vậy? Trong đầu Hàn Mộng Di hiện lên một suy nghĩ.

- Có thời gian không, tôi muốn nói chuyện với anh.

Hàn Mộng Di nhẹ giọng nói.

- Được.

Trương Đại Thiểu không hề do dự mà gật đầu, cùng Hàn Mộng Di rời khỏi biệt thự.

Bên ngoài biệt thự, đang có bốn vệ sĩ giống như bảo vệ đứng gác vậy, về mặt đề phòng, không dám thả lỏng dù chỉ là một chút.

Những vệ sĩ này là do Hàn Kiến Vĩ phái tới bảo vệ Hàn Mộng Di, thế nhưng cô lại không muốn bị mọi người chú ý nên không mang theo cùng. Đây là lần đầu đến Tỉnh Hải nên cô cũng không biết mình sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Thế nhưng không ai có thể ngờ là Hàn Mộng Di lại bị bắt cóc, nếu không có Trương Đại Thiệu thì hậu quả không thể lường nổi. Mặc dù không cam lòng nhưng lần này Hàn Mộng Di cũng sẽ không xua đuổi những vệ sĩ kia nữa.

Có ba chiếc xe đậu trước cửa, một chiếc Ferrari màu đỏ của Hàn Mộng Di, hai chiếc còn lại màu đen của những người vệ sĩ kia. Hơi do dự trong chốc lát thì Hàn Mộng Di mở cửa xe nói:

- Lên xe đi.

Hàn Mộng Di đưa Trương Đại Thiệu đến quán Starbucks, mỗi người một ly cà phê sữa.

Trương Đại Thiệu từ từ thưởng thức ly cà phê, không nói gì, hẳn đang đợi Hàn Mộng Di mở miệng.

Hàn Mộng Di mấy lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng hình như cũng cố lấy được một chút dũng khí, trong mắt có chút hận thù, cắn môi nói:

- Bây giờ tôi muốn cảm ơn anh vì đã cứu tôi, nhưng tôi sẽ không vì chuyện này mà bỏ qua cho anh đâu, đợi đến lúc tôi trở về Yến Kinh thì sẽ đích thân phái người đến bắt anh.

Trương Đại Thiệu thờ dài một hơi, đây là một cô gái kiên cường, không chịu khuất phục, nhưng lại biến mình thành vật hy sinh.

Hóp một ngụm cà phê sữa, khổ sở nuốt xuống cổ, Trương Đại Thiệu nhìn vào mắt Hàn Mộng Di, giọng nói đầy bình thản và kiên định:

- Tôi không hề hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi, trên thực tế, cô không giao tôi cho cảnh sát là đã giúp tôi một đại ân rồi. Tôi nói rồi, cô là người con gái của tôi, một ngày nào đó tôi sẽ cưới cô.

Hàn Mộng Di nghe Trương Đại Thiệu nói trúng chỗ đau của mình thì cơ thể cô khẽ run lên, về mặt có chút phát điên lên:

- Anh đừng có mơ, tôi sẽ không cưới anh đâu.

- Không cưới tôi, chẳng lẽ lại muốn cưới tên Lý Sát súc sinh kia?

Khóe miệng Trương Đại Thiệu xẹt qua một chút hận thù:

- Dám có ý đồ với cô, sớm muộn gì tôi cũng sẽ cắt đứt chân hân.

- Trương Thiên, anh nên biết điều một chút, tôi cưới ai thì liên quan gì đến anh?

Hàn Mộng Di tức giận, đặt mạnh ly cà phê lên bàn, một tiếng động mạnh vang lên:

- Tôi đến tìm anh chỉ là vì anh đã cứu tôi mà thôi, quan hệ giữa tôi và anh vẫn không có bất kì sự thay đổi nào.

Nói xong Hàn Mộng Di không để ý đến Trương Đại Thiệu nữa mà xoay người rời đi. Những người vệ sĩ đứng sát bên cũng liền đi theo, chỉ còn lại một mình Trương Đại Thiệu vẫn đang nhấm nháp ly cà phê.

- Mẹ nó, không được chạy!

- Đứng lại!

Đám người Hàn Mộng Di vừa rời đi thì bên ngoài bỗng nhiên hỗn loạn.

Trương Đại Thiệu vừa nghiêng đầu nhìn thì thấy một thanh niên đang liều mạng bỏ chạy, quần áo trên người rách rưới, có vết máu, khuôn mặt đẹp trai bị rất nhiều vết trầy xước và vết bầm, thoạt nhìn cực kì thảm hại.

Phía sau thanh niên đó có sáu người đuổi theo, giống như bọn họ và người thanh niên kia có thù không đội trời chung vậy.

- Tôn Đại Phúc?

Trương Đại Thiệu hơi bất ngờ, Tôn Đại Phúc là người có sự quyết đoán can đảm, thủ đoạn độc ác, hơn nữa lại rất biết điều tiến lùi đúng lúc.

Vốn Trương Đại Thiệu rất coi trọng người này, nhưng không thể nghĩ đến được là lúc này hắn lại bị rơi vào tình huống này.

Suy nghĩ một chút, Trương Đại Thiệu đặt ly cà phê xuống, đẩy cửa ra ngoài, chạy theo đám người xa xa kia.

- Tao mệt quá, con chó này sao lại có thể chạy như vậy được chứ, lão tử không thể cố thêm được nữa.

Tên Tam Giác Nhân thở hồng hộc tức giận mắng một tiếng, liền lấy ra một khẩu súng, chĩa vào lưng Tôn Đại Phúc, hắn chuẩn bị bắn Tôn Đại Phúc.

Một tên đồng bọn của hắn có khuôn mặt trắng bóc, giật mình quát lên:

- Mau cắt đi, mày muốn chết à? Ở đây mà cũng dám dùng súng. Gấp cái gì, thằng nhóc đó cũng không chạy thoát được đâu.

Tam Giác Nhân nhìn theo bóng Tôn Đại Phúc với đôi mắt hung ác, nhưng cũng không dám cãi lời tên mặt trắng kia, lăm bằm chửi một tiếng, lập tức cắt súng vào, hùng hổ đuổi theo Tôn Đại Phúc.

Mấy người đuổi nhau qua ba con phố, một suất chết, cuối cùng cũng đẩy Tôn Đại Phúc vào một cái ngõ cụt.

- Lần này để tao xem thử mày chạy đường nào?

Tam Giác Nhân nở nụ cười nham hiểm.

Còn vẻ mặt của Tôn Đại Phúc thì đầy tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Liếc mắt

Tôn Đại Phúc nhìn thấy mọi người xúm lại, khoe miệng run rẩy, nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắn biết lúc này không thể hoảng hốt, một khi luống cuống thì coi như kết thúc.

- Báo Tử, tao thấy tao không làm gì có lỗi với mày, tại sao mày lại bán đứng tao?

Tôn Đại Phúc nhìn chằm chằm Báo Tử, sắc mặt âm trầm, giọng nói mang theo sự giận dữ và thù hận.

Báo Tử là tâm phúc của Tôn Đại Phúc, là người Tôn Đại Phúc tin tưởng nhất, nhưng hắn thật không ngờ người mình tin nhiệm nhất lại cấu kết với bang phái khác đưa mình vào chỗ chết.

Báo Tử trợn mắt, nhưng nhìn vẫn mười phần ảo lá, lạnh lùng cười:

- Tôn Đại Phúc, đừng ở đó giả làm người tốt, nếu tao không có năng lực thì mày có tin tưởng tao như thế không? Mày chỉ lợi dụng tao thôi.

Tôn Đại Phúc nhắm hai mắt lại, thở dài trong lòng, hắn vẫn nghĩ mắt nhìn người của mình rất tốt, nhưng bây giờ lại thấy mình thực sự đã đánh giá cao mình quá rồi.

Thằng nhóc này chính là một con sói, chỉ là nó ngây trang quá tốt làm hắn không nhận ra.

Theo bản năng sờ quả bom giấu ở trong tay, Tôn Đại Phúc trở nên bình tĩnh, lăn lộn ở trên giang hồ sẽ không tránh khỏi cái chết. Bị bán đứng mà chết, mình không phải là người đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng bị chết.

- Không phải chỉ là chết thôi sao, trước khi chết có thể kéo theo người chôn cùng cũng đáng.

Tôn Đại Phúc mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời, ung dung mà bình tĩnh như biến thành một người khác.

- Báo Tử, đây là cơ hội cuối cùng của mày, hiện tại quay đầu lại vẫn còn kịp.

Tôn Đại Phúc nhìn Báo Tử thông thả nói.

Tuy rằng hắn ta bán đứng mình mà mình cũng không biết, nhưng hắn ta là một nhân tài. Nếu mình chết đi, ngoài hắn ta ra, không anh em nào có chèo chống được tổ chức.

- Ha ha ha!

Báo Tử ngẩn ra, rồi sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

- Tôn Đại Phúc, đầu óc mày có ổn không vậy, chết đến nơi rồi còn mạnh miệng.

Đám người Tam Giác Nhân cười phá lên.

Ngừng cười, trong mắt Báo Tử hiện lên sự lạnh lẽo, khẽ quát một tiếng:

- Giết hắn!

Rút ra cây đao giấu ở trong người đi nhanh về phía Tôn Đại Phúc.

Những người khác cũng lấy ra gậy sắt, xích sắt xúm về phía Tôn Đại Phúc, trên khóe miệng mỗi người đều hiện vẻ hung ác mà lại cười hưng phấn, có thể tận tay xử lý một đại ca có tiếng cũng là một vinh dự.

Tôn Đại Phúc bình tĩnh đứng tại chỗ không động đậy, cả nhịp tim cũng bình thường, đầu ngón tay khẽ đặt trên kíp nổ, đợi đám người Báo Tử chạy đến hắn sẽ kích nổ.

- Tôn Đại Phúc, nể tình mày từng là đại ca của tao, để tao tiễn mày một đoạn đường.

Báo Tử reu rức nói, cây đao trong tay giơ lên, ở dưới ánh mặt trời ánh đao lóe lên làm lạnh cả người.

- Cùng chết đi.

Trương Đại Phúc nở một nụ cười trào phúng, ngón tay dùng thêm chút lực thì quả bom sẽ nổ.

Nhưng mà ngay tại một khắc kia, thân hình Tôn Đại Phúc chấn động, đứng ngây ra, hắn bỗng nhiên phát hiện một người làm hắn vừa kính trọng lại vừa sợ hãi, lời của người đó hắn cũng không dám làm trái.

Người kia chính là Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cứ như vậy đứng ở trước mặt, trên mặt không biểu cảm, nhìn hắn hờ hững, dường như tất cả mọi việc đều không để ý.

- Trương, Trương ca!

Tôn Đại Phúc kích động kêu một tiếng, cũng không để ý đến đao kiếm xung quanh, cung kính với Trương Đại Thiệu. Trên mặt hắn tràn ngập kính sợ.

Báo Tử cùng đám người ngăn ra, bị Tôn Đại Phúc làm cho kinh ngạc, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Trương Đại Thiệu.

- Tôn Đại Phúc, tao không có nghe nhầm chứ, mày gọi cái tên chưa đủ lông đủ cánh đó là đại ca sao?

Báo Tử khó tin thét lên, hắn cảm thấy rất vô lý, chìa đao về phía Tôn Đại Phúc.

- Đường đường là Tôn lão đại mà lại chẳng ra gì, tao khinh!

Tam Giác Nhân cười mỉa mai, chìa súng vào Trương Đại Thiệu, nói:

- Tiểu tử, lại đây, mày không phải đại ca của Tôn Đại Phúc sao? Bọn tao muốn giết đàn em của mày, mày làm đại ca mà không cứu nó sao?

Trương Đại Thiệu giống như không nghe thấy lời nói của Tam Giác Nhân và Báo Tử, không thèm nhìn đến mấy người này, đi thẳng về phía Tôn Đại Phúc. Lúc sắp đi đến trước mặt Tôn Đại Phúc, đám người Báo Tử liền cảm thấy bất thường.

Người thanh niên này là ai, sao có thể bình tĩnh không sợ hãi như thế? Đám người Báo Tử liếc nhìn nhau, trong lòng dâng lên cảm giác không tốt.

- Tiểu tử, đứng lại, bước thêm bước nữa tao sẽ chém chết mày!

Báo Tử duỗi tay ra, đem cây đao đặt lên cổ Trương Đại Thiệu, lưỡi đao sắc lạnh kề sát trên da Trương Đại Thiệu làm người ta cảm thấy ghê người.

Từ đầu đến cuối, mắt Trương Đại Thiệu đều không chớp lấy một cái. Đến lúc này, Trương Đại Thiệu quay đầu lại liếc Báo Tử một cái.

Một cái liếc mắt như vậy đã khiến uy nghiêm và sự tự tin của Báo Tử bị đập nát.

Báo Tử không biết ánh mắt đó có ý gì, nhưng hắn cảm thấy cái liếc mắt của Trương Đại Thiệu có thể nhìn thấu con người hắn, không còn chút bí mật nào nữa.

Người thanh niên này, một cái liếc mắt đã nhìn thấu mình sao?

Trong mắt hắn ta có sự lạnh lùng, nhiều hơn là khinh thường, mình như đứng trước mặt hắn là sai lầm, ngay cả tư cách để hắn nhìn cũng không có.

Báo Tử tâm thần chấn động, nuốt một ngụm nước miếng, trên trán toát mồ hôi hột, hắn đứng ngây ra không dám làm gì với Trương Đại Thiệu, thu hồi cây đao.

Báo Tử không ngờ rằng, một phút do dự làm hắn hối hận cả đời.

Khẽ cau mày, trên mặt Trương Đại Thiệu hiện lên vẻ khó chịu, sau đó duỗi tay ra cầm lấy đao của Báo Tử.

Mọi người đều nhìn thấy động tác của Trương Đại Thiệu, Báo Tử cũng thấy rất rõ ràng, nhưng hắn lại hoảng sợ nhận ra mình không thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

- Xoẹt!

Ánh đao lóe lên, máu từ cổ tay Báo Tử phun ra, cái tay kia đã bị một đao của Trương Đại Thiệu chém đứt.

Báo Tử mở lớn mắt, trong mắt đều là sự hoảng sợ, miệng mấp máy như muốn nói cái gì đó nhưng nói không ra lời, mang theo sự sợ hãi lập tức ngất xỉu.

Đám người Tam Giác Nhân hít một ngụm khí lạnh, bọn họ thật không ngờ người thanh niên này trước nhiều người như vậy mà dám chém Báo Tử.

Đám người còn chưa hết bàng hoàng, tay Trương Đại Thiệu đã vung lên, không ai thấy xảy ra chuyện gì, da đầu đều lạnh toát ướt hết cả tóc.

- Cút!

Trương Đại Thiệu lạnh lùng thốt ra một chữ.

Không ai dám dừng lại, chật vật chạy trốn.

Lúc này Trương Đại Thiệu mới từ từ đi về phía Tôn Đại Phúc sắc mặt tái nhợt hỏi:

- Sao lại thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hồng Môn Yến

Tôn Đại Phúc đã từng thấy thủ đoạn, thực lực cũng như cách làm việc của Trương Đại Thiệu nhưng vẫn cảm thấy lạnh cả người như trước.

Hắn là xã hội đen, cũng đã chém người, mỗi đêm hắn đều ngủ không yên vì tâm thần hoảng loạn.

Còn Trương Đại Thiệu chém người không cần lý do, không thay đổi tâm tình, mạng người trong mắt hắn cũng không đáng giá hơn một gốc cây cỏ hay hòn đá nhỏ. Đó là sự lạnh lùng phát ra từ nội tâm chỉ có ác ma mới có.

Đối với Trương Đại Thiệu, Tôn Đại Phúc càng thêm sợ, trong lòng lại một lần nữa thề, bất kể như thế nào cũng không thể trêu chọc tôn đại thần này.

- Anh Trương, đều do mắt em mù, nhìn lầm con chó Báo Tử kia. Em đem đàn em đến vịnh Cửu Long giao dịch, cùng người của Mã Dương liêu mạng, thiếu chút nữa đã đánh mất mạng mình rồi! Liều chết chạy tới đây, không ngờ thằng nhóc kia là người của Mã Dương, đợi ở giữa đường để giết em, nếu không gặp được anh thì em đã chết rồi.

Tôn Đại Phúc đem mọi việc nói cho Trương Đại Thiệu biết, ai cũng có thể nhận thấy trong giọng nói của hắn mang theo sự căm hận, tại thời khắc này số phận của Báo Tử đã được định đoạt.

Trương Đại Thiệu thần nhiên gật đầu, dừng một chút đột nhiên nói ra:

- Làm không tồi!

Từ sau khi mình thu phục được Tôn Đại Phúc, người này cam đoan sẽ không để Long lão đại tìm thấy mình, từ ngày đó trở đi mình thật sự không còn bị quấy rầy nữa.

Trong khi Long lão đại lật tung cả Tỉnh Hải lên để tìm người phá hoại Hắc Phong Cảng, Tôn Đại Phúc có thể làm được như thế đúng là có năng lực rất lớn.

Tôn Đại Phúc sùng sốt, rất nhanh sau liền hiểu được Trương Đại Thiệu đã nói gì, hắn giống như được nhận ân huệ, vui sướng liên tục gật đầu:

- Cảm ơn anh Trương khích lệ, được làm việc cho anh là vinh hạnh của em.

Trương Đại Thiệu cũng không vì được Tôn Đại Phúc ca ngợi mà đắc ý, hắn không có nói gì nhìn Tôn Đại Phúc, giọng nói bình tĩnh và lạnh nhạt nói:

- Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.

Tôn Đại Phúc nghe vậy thì giật nảy người ngẩng đầu lên, có chút cảm lòng không được nhìn Trương Đại Thiệu, mình quả thực có chuyện cần nhờ Trương Đại Thiệu hỗ trợ, đang do dự không biết nói thế nào thì Trương Đại Thiệu lại hỏi trước, chẳng lẽ hắn là thần tiên có thể nhìn thấu ý nghĩ của mình sao?

Trương Đại Thiệu tất nhiên không phải thần tiên, nhưng mà hắn thông thạo Ma Động Thuật, vừa rồi trong ánh mắt của Tôn Đại Phúc có chút do dự rồi lại lóe sáng, tuy rất nhanh nhưng nội tâm của hắn lại không qua được ánh mắt của Trương Đại Thiệu.

Tôn Đại Phúc là một nhân tài, nếu như hắn có thể làm việc cho mình thì đó là lựa chọn không tồi. Mà thu phục một người, chỉ dựa vào uy hiếp là không đủ, quan trọng hơn là có ơn đối với hắn, vừa có ơn vừa uy nghiêm đó mới là điều đúng đắn.

Giờ khắc này, Tôn Đại Phúc càng thêm kiêng kị và bội phục Trương Đại Thiệu, nếu Trương Đại Thiệu đã biết thì hắn cũng nói thẳng:

- Là thế này anh Trương, Bắc Nhai cho tới nay đã bị nắm giữ bởi ba bang phái lớn, Nhân Nghĩa Bang của chúng ta chỉ mới phát triển ba năm gần đây thôi. Khi Nhân Nghĩa Bang phát triển nhất định sẽ giao tiếp với ba bang phái đó, khó tránh khỏi va chạm. Hồng Sa Bang với chúng ta có chút ân oán, lần này lão đại của Lão Hồ Bang là Uông Lão Hồ làm người giúp giảng hòa, mời em với lão đại Hồng Sa Bang là Chu Hoa Cường cùng ăn cơm, giúp chúng ta thu xếp ân oán ...

Nói tới đây Trương Đại Thiệu đã hiểu được Tôn Đại Phúc muốn gì, Tôn Đại Phúc lo lắng Uông Lão Hồ cùng Chu Hoa Cường giờ thủ đoạn, không thể cứu vãn.

Dù sao ba bang phái lớn ở Bắc Nhai đã tồn tại nhiều năm, bị phá hủy cục diện ba đại bang phái thì những người đó cũng không thoải mái.

Tôn Đại Phúc lúc này đã ngửi được mùi âm mưu trong bữa tiệc.

Trương Đại Thiệu vung tay lên:

- Dẫn đường đi, tao nói rồi, Tỉnh Hải sớm muộn gì cũng là của mày, như vậy hôm nay bắt đầu từ Bắc Nhai đi.

Lời nói của Trương Đại Thiệu làm cho Tôn Đại Phúc kích động không thở nổi, thống nhất Bắc Nhai, đây chính là mục tiêu của mình khi thành lập Nhân Nghĩa Bang.

Nhưng cho tới nay Bắc Nhai đều bị ba bang phái lớn khống chế, chính mình trăm cay nghìn đắng ở bên trong kẻ hở mờ rộng thế lực, thật vất vả mới có thực lực để ba bang phái lớn không thể kinh thường, ba đại bang phái nhất định rất muốn tiêu diệt mình.

Lúc này ở bữa tiệc của Uông Lão Hồ, có trời mới biết chuyện nguy hiểm gì đang chờ mình. Chính mình thống nhất Bắc Nhai, không biết ngày tháng năm nào mới thực hiện được.

Nhưng nếu Trương Đại Thiệu đã nói thế thì số phận của ba đại bang phái đã được quyết định, đối với Trương Đại Thiệu, Tôn Đại Phúc rất tin tưởng, hắn nói Bắc Nhai là của mình thì sẽ là của mình.

- Anh Trương, đã đến giờ rồi, đi theo em.

Tôn Đại Phúc nhanh chóng ổn định tâm tình kích động, cung kính dẫn đường cho Trương Đại Thiệu.

Nói là dẫn đường nhưng Tôn Đại Phúc lại không dám đi trước Trương Đại Thiệu, luôn cố tình đi sau Trương Đại Thiệu một khoảng, hắn không dám thất lễ với Trương Đại Thiệu.

Tôn Đại Phúc đưa Trương Đại Thiệu đến cửa hàng mua quần áo, thay quần áo xong hai người lập tức sáng sủa lên.

Nhất là Trương Đại Thiệu, trên người tỏa ra một loại khí chất hơn người, lập tức làm cửa hàng sáng lên thu hút rất nhiều ánh mắt của các cô gái.

Từ cửa hàng đi ra, Tôn Đại Phúc nghĩ ngợi, hơi cúi người thấp giọng hỏi:

- Anh Trương, chúng ta có cần mang theo mấy anh em không?

Trương Đại Thiệu nghĩ cũng không cần, nói:

- Không cần thiết, hai người chúng ta đi là được rồi.

Tôn Đại Phúc cũng không nói gì nữa.

Tôn Đại Phúc biết sự lợi hại của Trương Đại Thiệu, ba đại bang phái chắc chắn đã giăng sẵn thiên la địa võng đợi mình tới chịu chết, nếu nói không hối hận, không lo lắng là nói dối.

Nhưng mà Trương Đại Thiệu đã nói chỉ cần hai người đi, hắn cũng không dám làm trái lời rồi làm cho Trương Đại Thiệu mất hứng.

Tính toán trong lòng Tôn Đại Phúc không qua được mắt của Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu cũng không để ý, nhắm hờ mắt ngồi ở ghế sau chiếc

BMW của Tôn Đại Phúc, sắc mặt thản nhiên.

- Quên đi, người của ba đại bang phái thực lực không yếu hơn Nhân Nghĩa Bang, nếu bọn họ thực sự muốn đối phó với mình mang bao nhiêu người cũng không đủ.

Tôn Đại Phúc ánh mắt lóe sáng, dần hiểu ra.

- Tôn Đại Phúc ta hôm nay có đánh thắng trận này hay không toàn bộ đều dựa vào anh Trương.

Cuối cùng, ánh mắt Tôn Đại Phúc trở nên kiên định, nếu quyết định đi theo Trương Đại Thiệu thì đầu tiên là phải tin tưởng Trương Đại Thiệu. Hắn phóng nhanh đi, chỉ hơn mười phút sau đã đứng trước một khách sạn cao cấp ba sao.

Cái khách sạn cao cấp ba sao này lúc nhìn qua sẽ thấy không có gì đặc biệt, nhưng trên thực tế đó là khách sạn tư nhân của Uông Lão Hồ, còn là thế giới ngầm của Lão Hồ Bang, không dùng để buôn bán, chỉ dùng cho bang phái mà thôi.

Nơi này chính là địa bàn của Uông Lão Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đập nát xe hắc!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ai còn muốn nổ súng, cứ việc thử xem

Chu Hoa Cường giận mà không can được, gắt gao nhìn Tôn Đại Phúc, nhưng Trương Lan Sơn sắc bén nhìn Trương Đại Thiệu.

Hắn nhớ lại, không ngừng suy xét, người thanh niên này chỉ nói một câu lại khiến Tôn Đại Phúc lúc trước vẫn còn nhường nhịn trở nên không hề có kỵ gì nữa, hắn là ai?

- Người anh em, cậu không phải là người của Nhân Nghĩa Bang.

Trương Lan Sơn ánh mắt sắc bén, liếc mắt một cái thì nhận ra ngay điểm này.

Trương Đại Thiệu hơi gật đầu, cũng không có phản ứng gì với Trương Lan Sơn.

Trương Lan Sơn là lão đại của Tuyệt Lang Bang, bình thường không ai dám nói chuyện với hắn như vậy, cho dù là Uông Lão Hồ cùng Chu Hoa Cường cũng khách sáo với mình, thái độ của Trương Đại Thiệu làm hắn tức chết, nếu không phải cố kỵ Trương Đại Thiệu, hắn đã giẫm Trương Đại Thiệu dưới gót chân rồi.

- Nếu không phải người của Nhân Nghĩa Bang, thì tại sao lại xen vào ân oán của Nhân Nghĩa Bang cùng ba bang phái lớn chúng ta?

Trương Lan Sơn sắc mặt trầm trọng nói.

Hắn cố ý nói ra ba bang phái lớn chính là để Trương Đại Thiệu hiểu, giúp Tôn Đại Phúc chính là đối đầu với ba đại bang phái, hắn muốn Trương Đại Thiệu biết khó mà lui.

Trương Đại Thiệu quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua Trương Lan Sơn, giọng đều đều nói:

- Bởi vì ta thích.

Lời nói của Trương Đại Thiệu suýt nữa làm Trương Lan Sơn học máu, lão giận tím mặt suýt nữa đã rút súng ra bắn chết Trương Đại Thiệu.

Nhưng mà hấn sờ soạng nửa ngày mới nhớ ra mình không có mang súng, Uông Lão Hồ không thích người khác mang vũ khí khi tới làm khách của hấn.

Súng của hấn lúc trước vào cửa đã giao cho đàn em.

Hấn không thể biết được chính vì vậy mà hấn mới tránh thoát được một kiếp, bằng không với tính tình của Trương Đại Thiệu, khi hấn rút súng ra thì cũng là lúc hấn trúng đạn.

- Tao

Trương Lan Sơn nhổ một bãi nước bọt, muốn hung hăng mắng Trương Đại Thiệu một trận nhưng một câu còn chưa nói được, thì thấy Trương Đại Thiệu đâm vào một chiếc Ferrari.

- Mày

Trương Lan Sơn trừng mắt thật to chỉ Trương Đại Thiệu, mọi người hít một ngụm khí lạnh, khó tin nhìn chiếc Ferrari.

Chỉ thấy trên Ferrari là một dấu bàn tay!

Cái đó là ô tô chứ không phải đầu hủ a, người thanh niên này vậy mà có thể để lại một dấu bàn tay trên đó, hấn là người sao? Trương Lan Sơn cực kỳ kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau hai bước.

- Lâm, hiểu lâm thôi ...

Trương Lan Sơn lắp bắp nói với Trương Đại Thiệu, nghĩ lại lúc này mình muốn đối phó với Trương Đại Thiệu, Trương Lan Sơn thấy lạnh cả sống lưng.

Trương Đại Thiệu cũng không để ý đến Trương Lan Sơn.

- Người đâu!

Lúc này Chu Hoa Cường hỗn hển hét to một tiếng, thủ hạ đang đứng bên trên lập tức vọt đến, tập hợp lại hơn mười người.

- Mẹ nó, lời thẳng nhóc kia xuống cho tao!

Chu Hoa Cường chỉ vào Tôn Đại Phúc hét lớn, mười mấy người từ bốn phương tám hướng vội lao tới chiếc Bentley.

Tôn Đại Phúc không sợ, Trương Đại Thiệu đã mở miệng thì mình còn sợ cái gì, còn nữa, lúc này có dịp biểu hiện tài năng trước mặt Trương Đại Thiệu hấn cũng có chút hưng phấn.

Tôn Đại Phúc cắn răng một cái, một gậy đánh vào đầu tên đầu tiên lao đến, tên kia trúng một gậy đầu chảy ra máu tươi, ngã xuống không dậy nổi.

- Lên! Xử lý hấn!

Tôn Đại Phúc đáng vẻ hung ác càng làm bọn hấn tức giận, một đám người phía sau cũng phóng tới, nháy mắt bao vây Tôn Đại Phúc.

Trong nháy mắt Tôn Đại Phúc đã bị lôi xuống xe, cùng đám người kia chiến đấu trên mặt đất.

Mấy người này đều do Chu Hoa Cường tuyển chọn kỹ lưỡng, bình thường một người đánh mấy người đều không thành vấn đề, bằng không cũng không làm vệ sĩ cho Chu Hoa Cường, nhưng không thể tưởng tượng được lần này mười mấy người chỉ đánh mỗi một mình Tôn Đại Phúc.

Trương Lan Sơn cùng Chu Hoa Cường đều trợn mắt há hốc mồm, đều là lão đại của một bang bọn họ cũng không dám liều mạng như Tôn Đại Phúc.

Tuổi càng lớn hai lão già này càng quý cái mạng của mình, có chuyện gì giao hết cho người dưới làm. Bằng không sẽ chết, như vậy rất thảm.

Trương Đại Thiệu cũng không có ý giúp Tôn Đại Phúc, ôm cánh tay đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi nói:

- Tôn Đại Phúc, nếu mày hôm nay có thể đập nát chiếc Bentley đó thì mày sẽ là người của tao, như vậy chứng minh tao không có nhìn lầm người.

Tôn Đại Phúc vừa nghe thấy thế, đánh giống như lấy máu gà, hét lớn một tiếng, lấy ra tất cả sức lực, một trận tiếng đánh nhau qua đi hấn đem mười mấy người kia đánh ngã.

Sau đó Tôn Đại Phúc lại nhảy lên xe, lấy gậy bóng chày dốc sức đập.

- Buồn cười, đồ ăn hại, đều là một đám ăn hại!

Chu Hoa Cường giận sôi lên, đá vào mấy người đang nằm trên đất một trận:

- Bọn mày ngay cả một người đều đánh không được, tao nuôi bọn mày thật vô dụng!

- Tôn Đại Phúc lá gan của mày thật lớn, dám ở đây gây sự!

Phía sau, một thanh âm vang dội truyền đến, mọi người quay đầu lại thì nhìn thấy một người trẻ tuổi với Tôn Đại Phúc.

Chu Hoa Cường vừa thấy người này liền vui vẻ, dừng thấy người kia bộ dáng không dừng mảnh, thuộc hạ dưới tay hắn không thể chê được, hắn chính là Cao Cường đứng thứ ba trong ba hồ của Uông Lão Hồ, gọi là Tam Hồ, là trợ thủ đắc lực của Trương Lão Hồ.

Không chỉ có Tam Hồ đến đây, năm sáu tên cầm súng cũng theo tới.

- Cao Cường? Mày cũng dám ở trước mặt tao là hết sao?

Tôn Đại Phúc kiêu ngạo cười nói, hắn là lão đại của một bang, làm sao để Cao Cường vào mắt được.

Cao Cường nghe thấy cười, rút súng chỉ vào Tôn Đại Phúc.

- Họ Tôn kia, mày thực sự nghĩ tao không dám nổ súng sao? Mày lập tức xuống dưới bằng không chừng trách tao không khách khí.

Theo thanh âm Cao Cường phát ra, Tôn Đại Phúc cảm nhận được một chút sát khí, hắn biết, nếu mình không xuống hắn ta sẽ lập tức nổ súng.

Hiện trường nhất thời im ắng.

Nhưng chỉ một lúc sau, Tôn Đại Phúc đột nhiên cười lớn:

- Cao Cường, mày nghĩ ở trước mặt tao ra oai sao, cho lão đại của mày đến còn được.

Nói xong lại đánh một gậy vào chiếc Bentley.

- Đồ không biết điều!

Cao Cường giận tím mặt, cầm lấy khẩu súng lên lên đạn, nhắm vào Tôn Đại Phúc bóp cò.

Ai ngờ lúc này một bóng người chợt lóe lên, Cao Cường kinh hãi phát hiện một người trẻ tuổi không biết lúc nào xuất hiện trước mặt mình.

Không nói tới người kia còn trẻ tuổi, bàn tay vung lên thì súng trong tay mình lại kỳ lạ xuất hiện trong tay hắn.

- Pằng!

Cao Cường còn không kịp hoảng sợ, Trương Đại Thiệu đã bắn phát đạn lúc trước vào bụng hắn, một lỗ máu liền xuất hiện trên bụng Cao Cường.

Phát súng này của Trương Đại Thiệu cũng không bắn vào nơi nguy hiểm, nhưng mà nếu Cao Cường không nhanh chạy tới bệnh viện để cầm máu thì cũng nguy hiểm.

Theo bản năng lấy tay sờ một chút, tất cả đều là máu tươi, mắt Cao Cường vẫn tròn to, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Một mảnh yên lặng, tất cả mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu thối nhẹ khói trên họng súng, không vội vã nói:

- Ai còn muốn nổ súng, cứ việc thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Người kia là ai?

Hai giây súng sót qua đi, mọi người mới hồi phục tinh thần, thân mình Trương Lan Sơn run rẩy, trên đầu đã toát mồ hôi hột, theo bản năng lùi lại phía sau, không dám ... đứng trước mặt Trương Đại Thiệu nữa.

- Người này là ai?

Trương Lan Sơn kinh hãi, nghĩ nát óc vẫn không biết được, ở Tĩnh Hải khi nào xuất hiện một người mạnh như vậy.

Chu Hoa Cường ngẩn ra, khóe miệng tươi cười đông cứng lại, bộ dáng vui sướng khi người gặp họa biến mất trước mặt Trương Đại Thiểu.

Cho tới bây giờ Chu Hoa Cường vẫn nghĩ Trương Đại Thiểu là vệ sĩ của Tôn Đại Phúc, Tôn Đại Phúc làm loạn trên địa bàn của Uông Lão Hồ thì bất kể thế nào đều không tránh khỏi cái chết.

Vốn hắn đang nghĩ lấy cơ gì tiêu diệt Tôn Đại Phúc, hiện tại hắn lại mang đến một lý do chính đáng.

- Giết hắn!

Cao Cường sắc mặt trắng bệch cùng với mười mấy người bây giờ mới hồi phục tinh thần, không biết ai hét lên, thanh âm có chút kích động cùng liều mạng, những người này đều là những người không sợ chết, nhưng trước sự tàn nhẫn của Trương Đại Thiểu cũng có chút kiêng kị.

Hơn mười họng súng đen thui chĩa vào Trương Đại Thiểu.

- Pằng! Pằng! Pằng!

Trong nháy mắt Trương Đại Thiểu hành động, mũi chân hần nhẹ nhàng đạp trên mặt đất, thân hình giống như một là khói làm cho người ta không nhận biết được hắn ở đâu.

Chỉ cảm thấy hoa mắt, thân hình người trẻ tuổi đã được một chiếc xe cạnh đường che giấu.

Lúc khói súng tiêu tan, Trương Đại Thiểu liên tiếp bắn lên ba người, ba tiếng kêu rên vang lên, cổ tay ba người bị bắn thủng, súng rơi trên mặt đất, tay cầm súng của bọn họ đã bị phế.

Nhìn thấy cảnh tượng này tim mọi người run rẩy, đây là bản lĩnh gì, người này cũng quá lợi hại rồi! Nếu là bắn về phía trán của mình thì chết chắc rồi!

Chu Hoa Cường nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy áp lực rất lớn cùng với sự kiêng kị.

Vừa mới nổ súng đã làm tổn thất ba người, tâm thần Cao Cường cũng chấn động, bị thủ pháp bắn súng của Trương Đại Thiểu làm cho rung động.

Trong lúc đang sững sờ, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, ba người nữa lại bị bắn thủng cổ tay.

- Aaaaaa!

Những người này sợ hãi, tay cầm súng cũng run lên khi vừa nhìn thấy bóng người điên cuồng kia.

Bọn họ bình thường giết rất nhiều người, đối thủ mạnh cũng đã từng gặp, nhưng chưa có gặp loại biến thái như người thanh niên này. Trước mặt người trẻ tuổi này bọn hắn không có tự tin, chỉ có sự sợ hãi.

Trương Đại Thiểu bắn sáu phát súng đều đem bọn họ trở thành người tàn phế.

- Bịch!

Trương Đại Thiểu nhảy lên nóc cái xe đậu bên đường để lại một dấu chân thật sâu trên đó, mượn lực nhảy tới một chiếc xe khác. Tốc độ vô cùng nhanh không ai có thể đuổi kịp.

Tiếng súng đến cũng nhanh đi cũng mau, chỉ nghe thấy trong hai ba giây, Trương Đại Thiểu đã lên đến bên Tôn Đại Phúc, cũng chính là ở trên nóc xe Bentley của Chu Hoa Cường, tất cả người Cao Cường mang đến đều đã nằm dài trên đất, mỗi người đều trúng đạn ở cổ tay, không có ai ngoại lệ.

Ngơ ngác nhìn người trước mắt, Chu Hoa Cường nói không ra lời, hô hấp cũng thấy rất khó khăn.

Hắn tò mò, mình biết rất rõ Tôn Đại Phúc, bên người thằng nhóc này khi nào thì xuất hiện một cao thủ như vậy?

- Lão già này, tôi để Tôn Đại Phúc đập nát xe ông, ông có phát câu không?

Trương Đại Thiểu vút khẩu súng xuống đất, cũng không biết cố ý hay vô tình mà rơi ngay dưới chân Chu Hoa Cường.

Đồ chơi kia, đối với Trương Đại Thiểu chỉ là đồng sắt vụn mà thôi.

Nếu không phải sợ đám người Chu Hoa Cường hoảng sợ chạy mất, hắn cũng không có tốn thời gian như vậy, chỉ cần phát ra một cỗ Phong nhận thì cả đám sẽ chết hết.

Chu Hoa Cường tức đến đỏ mặt, ngực phập phồng liên tục, sắc mặt khó coi, một câu phản bác cũng không dám nói.

Người trẻ tuổi đứng ở trên xe kia gây cho mình một áp lực rất lớn.

Lúc này, Chu Hoa Cường nhặt khẩu súng kia lên xúc động muốn bắn chết Trương Đại Thiểu, nhưng cảnh tượng vừa rồi khiến Chu Hoa Cường biết, nếu làm như vậy mình chắc chắn sẽ chết.

Cuối cùng, Chu Hoa Cường cũng không dám so với Trương Đại Thiệu, hừ lạnh một tiếng rồi tức giận phát tay áo bỏ đi.

- Hừ, cho mày kiêu ngạo một lúc, coi chút nữa mày chết thế nào!

Chu Hoa Cường hung tợn nghĩ.

Trương Lan Sơn cũng không dám ở lại, bước nhanh rời bãi đỗ xe, ở bên người Trương Đại Thiệu nữa giây nữa hắn cũng chịu không nổi.

...

Trên tầng hai của khách sạn bên trong một căn phòng, năm sáu người trung niên quần áo chỉnh tề vây quanh một cái máy tính, trước mặt bọn họ là một người tóc bạc nhưng tinh thần khỏe mạnh như năm mươi tuổi, đó là Uông Lão Hồ.

Hình ảnh hiện trên chiếc màn hình kia là hình ảnh ở bãi đỗ xe.

Uông Lão Hồ sắc mặt khó coi, mày nhăn lại khó chịu.

Thật lâu sau, hắn vỗ thật mạnh lên bàn, quay đầu lại liếc mắt một cái tới những người đàn ông vạm vỡ mặc tây trang kia, gầm nhẹ một tiếng:

- Ai có thể nói cho ta biết, cao thủ này rốt cuộc là ai?

Những người kia ngơ ngác nhìn nhau, đều lắc đầu, cũng không biết cao thủ xử lý Cao Cường là ai.

- Anh Hồ, thông tin không chính xác rồi, bên người Tôn Đại Phúc lại có cao thủ như vậy, chẳng trách hắn chỉ mang theo một người tới đây, kế hoạch hôm nay có....

Một người trầm ngâm một lát, cẩn thận dò hỏi.

Uông Lão Hồ trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, bàn tay vung lên ngắt lời:

- Không cần! Cứ theo kế hoạch mà làm! Cũng không biết Tôn Đại Phúc tin tưởng thằng nhóc kia bao nhiêu mà chỉ dẫn mỗi hắn đến. Hắn có lợi hại thì chỉ có một người mà thôi, tao không tin hắn có thể phá được sắp xếp của tao.

Dừng một chút, Uông Lão Hồ đứng bật dậy:

- Lúc đầu muốn cho Cao Cường đến dạy dỗ Tôn Đại Phúc một chút, không nghĩ tới thằng nhóc kia lại bị thương đám người Cao Cường, người của ta muốn bắn là bắn sao? Nhị Câu, các người tiếp tục mai phục, khách đến rồi ta phải đi đón khách.

Nói xong, Uông Lão Hồ đẩy cửa bước ra.

Trong đại sảnh lúc này có năm sáu đầu lĩnh các bang phái nhỏ thuộc quản lý của ba bang phái lớn ngồi chờ, thấy Uông Lão Hồ đi ra đều đứng lên chào hỏi, Uông Lão Hồ chỉ gật đầu, cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái liền đi ra ngoài.

- Ở kia, ông chủ Chu, ông chủ Trương, hạ cổ đến đây mà tôi không tiếp đón từ xa được a.

Uông Lão Hồ nhiệt tình đến trước mặt mấy người, nét mặt già nua cười tươi như hoa, người không biết còn tưởng rằng mấy người bạn già nhiều năm không gặp có dịp được gặp nhau.

- Ông chủ Uông khách sáo rồi!

Hai người Chu Hoa Cường cùng Trương Lan Sơn cũng chào lại, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ánh mắt ba người có chút ý tứ, như bí mật tính toán cái gì đó.

- Tôn lão đệ, chú cũng đến rồi, để chú đợi lâu rồi!

Ở phía sau hai người Chu Hoa Cường, Tôn Đại Phúc cùng với Trương Đại Thiệu thong thả đi tới, Uông Lão Hồ cũng nhiệt tình tiếp đón hai người.

Nhưng ánh mắt của Uông Lão Hồ như vô tình dừng trên người Trương Đại Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vô cùng kiêu ngạo

Ở bãi đỗ xe Tôn Đại Phúc đã bị ra oai phủ đầu, đang ghen một bụng tức, không vui vẻ gì với Uông Lão Hồ, sắc mặt khó chịu nói:

- Ông chủ Uông, ông cho Cao Cường mang theo hơn mười khẩu súng đến đón tôi, tôi không dám nhận đâu!

Uông Lão Hồ nghe vậy như rụng mảy, lộ ra vẻ mặt nén giận:

- Tôn lão đệ, ý của chú là gì? Cao Cường là phụ tá đắc lực của anh, anh cho nó ra bãi đỗ xe đón chú đó là cho chú mặt mũi. Chẳng lẽ Nhân Nghĩa Bang phát triển rồi thì chú không để anh vào mặt nữa sao?

Lời này của Uông Lão Hồ chính là chối tội, giống như hấn thực sự phái Cao Cường tới đón Tôn Đại Phúc nhưng chuyện đã xảy ra ở đây thì hấn không hề biết.

Trương Đại Thiệu ở một bên bội phục không thôi, lão già này nếu đi đóng phim tuyệt đối sẽ giành được giải thưởng. Thần thức của hấn đảo qua, đều nắm được tình hình trong đại sảnh.

Xem ra vì tiêu diệt Tôn Đại Phúc, Uông Lão Hồ cũng tốn không ít công sức, không kể bên trong phòng đã có hơn ba mươi người, ở ngoài đại sảnh cũng có bí ẩn.

Bên trong đại sảnh có một chỗ ánh sáng không chiếu tới, có tám tay súng ẩn nấp trong đó, mỗi người đều cầm súng chuẩn bị sẵn sàng để hành động, chỉ cần Uông Lão Hồ ra lệnh, không kể Tôn Đại Phúc mang bao nhiêu người đến cũng đánh không lại.

Đương nhiên, từ bên ngoài nhìn vào thì không nhìn thấy có chút khác thường nào.

- Đại Phúc, ông chủ Uông có ý tốt như vậy sao mà không có chút cảm kích vậy? Còn không cảm ơn ông chủ Uông đi.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên mỉm cười với Tôn Đại Phúc.

Tôn Đại Phúc nghe vậy thì giống như trở thành một người khác, khác một trời một vực với lúc này.

Cười ha hả nói với Uông Lão Hồ:

- Ông chủ Uông, tôi chỉ đùa chút thôi mà, đừng thật sự nghĩ như vậy chứ, được ông chủ Uông nhiệt tình chiêu đãi như vậy tôi thật sự vì được quan tâm mà cảm thấy lo sợ a.

Uông Lão Hồ ngăn ra, không khỏi nhìn Trương Đại Thiệu nhiều hơn một chút, càng tò mò về Trương Đại Thiệu hơn, người thanh niên này rốt cục là ai? Tôn Đại Phúc sao lại nghe lời hấn như vậy?

Khách sáo cười một tiếng, Uông Lão Hồ nhìn về phía Trương Đại Thiệu:

- Đại Phúc, vị này là ...?

Trên mặt Tôn Đại Phúc hiện rõ vẻ sùng bái, trong ánh mắt tràn ngập kính sợ cùng tự hào, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Ông chủ Uông, quen giới thiệu với ông, đây là đại ca của tôi, Trương Thiên.

- Đại ca của chú?

Uông Lão Hồ giật mình, nghĩ thầm, người tâm cao khí ngạo như Tôn Đại Phúc lại là đàn em của người khác, hơn nữa có vẻ như hấn như vậy còn nghĩ như vậy rất quang vinh, người trẻ tuổi này thật không đơn giản.

- Trương huynh đệ tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy, thật sự là tuổi trẻ tài cao.

Uông Lão Hồ vươn tay ra trước mặt Trương Đại Thiệu.

Ai ngờ Trương Đại Thiệu giống như không thấy, cũng không để ý đến xoay người rồi đi.

Tôn Đại Phúc ngăn ra, không thể tưởng tượng Trương Đại Thiệu lại kiêu ngạo như vậy, dám không để ý đến bang chủ Lão Hồ Bang! Hấn cảm thấy thỏa mãn vô cùng, chuyện oai phong như vậy đến bây giờ mình còn chưa có dám làm.

Vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực theo sát ở phía sau Trương Đại Thiệu, thoải mái bước đi để Uông Lão Hồ đứng ở một bên.

Uông Lão Hồ tay dừng trong không trung, khuôn mặt già nua run rẩy liên tục, sắc mặt lúc đen lúc trắng biến đổi mấy lần mới ổn định lại, đi vào. Cảm nhận được ánh mắt mọi người, hấn hận không thể kiểm cái lỗ chui vào.

Lão lãnh đạo Lão Hồ Bang nhiều năm như vậy còn chưa từng có người dám đánh vào mặt mình như vậy!

Trong đại sảnh lúc này đã ngồi đầy người, vốn đang có chút ầm ỹ, nhưng từ lúc Trương Đại Thiệu bước vào cũng lập tức trở nên yên lặng, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào Trương Đại Thiệu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và hiếu kỳ.

Thứ nhất, ở Tỉnh Hải bọn họ còn chưa thấy qua nhân vật số một như Trương Đại Thiệu. Thứ hai, tình hình vừa rồi mọi người đều thấy rõ, hành động của Trương Đại Thiệu rất gây chú ý.

Trương Đại Thiệu như không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, ngông nghênh tìm một khoảng trống ngồi xuống. Tôn Đại Phúc theo sát phía sau Trương Đại Thiệu, hoàn toàn trở thành một người hầu.

- Mẹ nó, tao nhất định phải giết chết mày!

Uông Lão Hồ oán độc nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mắng, lúc này mới bày ra một khuôn mặt tươi cười đi vào đại sảnh.

Hắng giọng, Uông Lão Hồ nói với mọi người:

- Mọi người, tất cả mọi người đều kiểm com ăn trên đất Bắc Nhai này, đi ra xã hội tránh không được có những va chạm. Tục ngữ có câu dĩ hòa vi quý, Nhân Nghĩa Bang cùng Hồng Sa Bang có chút ân oán, có phải nên giảng hòa không?

Nghe Uông Lão Hồ đồng dục nói, Tôn Đại Phúc cười lạnh liên tục, hần muốn thấy, Uông Lão Hồ có thể vô liêm sỉ tới trình độ nào.

- Thành phố Tỉnh Hải có mười bang phái lớn, trong đó yếu nhất là mấy bang phái Bắc Nhai chúng ta, nếu chúng ta có mâu thuẫn nội bộ thì địa bàn Bắc Nhai này sớm muộn gì cũng sẽ mất. Ông chủ Tôn, ông chủ Chu, mọi người tốt xấu gì cũng là một phần lực lượng của Bắc Nhai, cũng không thể không nhìn ra điểm ấy. Hôm nay tôi đãi bữa com này mời mọi người đến, chính là để cho mọi người chứng kiến, hai người có ân oán gì không ngại nói rõ ở đây. Hiểu lầm không nói ra thì không thể giải quyết, sau khi nói rõ ràng, mọi người uống một chén rượu, về sau vẫn là anh em! Ông chủ Tôn, ông chủ Chu, thế nào?

Chu Hoa Cường giả vờ nói:

- Ông chủ Uông, mọi người, Hoa Cường hồ thẹn, làm cho mọi người lo lắng, tôi nhận sự hòa giải của ông chủ Uông, càng hy vọng hóa giải hiểu lầm với ông chủ Tôn.

Chu Hoa Cường nói xong, Tôn Đại Phúc cũng không có mở miệng, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn. Uông Lão Hồ mở miệng hỏi:

- Ông chủ Tôn, chú có ý gì?

Tôn Đại Phúc từ từ nói:

- Tôi mọi việc đều nghe theo đại ca.

Đại ca Tôn Đại Phúc? Mọi người trong đại sảnh ngơ ngác, Tôn Đại Phúc từ khi nào thành đàn em của người khác? Đại ca của hắn là ai? Tại sao không tới?

Trương Đại Thiệu chậm rãi đặt ly rượu xuống, chậm rãi đáp:

- Tuy tôi không phải là người của Nhân Nghĩa Bang, nhưng Tôn Đại Phúc đi theo tôi. Nếu thực muốn giải hòa, tôi không có ý kiến, nhưng nếu có người dám thiên vị cũng đừng trách tôi không khách khí.

Trương Đại Thiệu ý định thần nhàn, giống như đang nói tới một việc nhỏ nhưng khiến cho mọi người ồ lên một tiếng kinh động lòng người.

Tất cả mọi người thiếu chút nữa vỡ bàn đứng dậy, thằng nhóc này con mẹ nó đến tốt cùng là ai, có thể cuồng vọng như vậy!

- Con mẹ nó, mày là ai mà dám nói như vậy!

Một người đàn ông mặt đỏ lập tức đứng dậy, cầm trong tay bình rượu chỉ vào Trương Đại Thiệu, mắt tròn to.

Trương Đại Thiệu lười biếng liếc người đàn ông một cái, cầm lấy một chai bia lên nhấm nháp:

- Mày có hai giây để giải thích với tao, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

- Tao nói mày đây!

- Bóp!

Người đàn ông còn chưa có mắng xong, Trương Đại Thiệu lấy ngón tay búng bình rượu một cái, bình rượu lại bay thẳng tới mặt người đàn ông, giống như ám khí nhanh vô cùng.

Người đàn ông không kịp phản ứng lại, chỉ thấy máu văng tung tóe, bình rượu trong tay rơi trên mặt đất, bốn ngón tay của hắn vậy mà bị bình rượu nhỏ kia chặt đứt.

Tất cả mọi người đều bị hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vô sỉ tới cực điểm

Mọi người trong đại sảnh đều là người sống trong giang hồ, đã trải qua chém giết, nhưng chưa thấy qua dùng một bình rượu có thể chém đứt đầu ngón tay người.

Nhìn thấy một màn này, bọn họ đều hít một ngụm khí lạnh.

Trương Đại Thiệu vẫn bộ dáng lười biếng, không nhanh không chậm lấy một chén rượu uống từ từ đến hết, hai chân bắt chéo, chỉ vào người đàn ông, nói:

- Cho mày một cơ hội nữa, nếu không, mày sẽ được chết.

Giọng nói không lớn nhưng giống như một búa nện vào giữa ngực người đàn ông, gây cho hắn cũng như gây cho tất cả mọi người một áp lực rất lớn.

Không có ai nghĩ đến, người trẻ tuổi này thoát nhìn đẹp như ánh mặt trời nhưng lại là một ác ma đáng sợ.

Người đàn ông biết nếu mình không tỏ ra ân hận thì cái mạng nhỏ của mình sẽ bị chơi đùa. Giải thích sẽ mất mặt, nhưng mặt mũi so với tính mạng thì cũng không tính là cái gì.

Hít thật sâu một hơi, người đàn ông đưa ra quyết định, hắn lập tức nói với Trương Đại Thiệu:

- Thực xin lỗi tiên sinh, tôi vừa rồi nóng nảy, hết sức xin lỗi, mong ngài tha thứ cho!

Đối với lời giải thích của người đàn ông với Trương Đại Thiệu, không ai khinh thường hắn, ngược lại cảm thấy đó là điều đương nhiên. Đối với cao thủ đáng sợ như Trương Đại Thiệu, giải thích cũng không mất mặt.

Trương Đại Thiệu ung dung gật đầu, nói:

- Mày đã quyết định chính xác đó!

Uông Lão Hồ cùng Chu Hoa Cường liếc nhau, trên mặt hai người đều hiện rõ vẻ khiếp sợ, Chu Hoa Cường thấp giọng hỏi Uông Lão Hồ:

- Ông chủ Uông, chỗ dựa này của Tôn Đại Phúc sâu không lường được, kế hoạch của chúng ta

Uông Lão Hồ tuy bị Trương Đại Thiệu làm cho dao động, nhưng nghĩ đến lực lượng mai phục của mình hắn lại tin tưởng. Còn nghĩ lúc trước Trương Đại Thiệu làm nhục mình, hắn lại càng muốn xử lý Trương Đại Thiệu.

- Yên tâm đi, hắn lợi hại đến mức có thể chống đối với súng đạn sao?

Uông Lão Hồ xảo quyết cười một tiếng:

- Chúng ta thần không biết quỷ không hay bố trí tám tay súng, xử lý hắn không cần tốn nhiều sức.

Chu Hoa Cường cũng nghĩ đến, theo bản năng lắc đầu, cảm thấy có chút tức giận, chính mình lại bị một tên nhóc hù sợ, thật là mất mặt.

Ngừa đầu cười ha ha, phá vỡ bầu không khí xấu hổ do Trương Đại Thiệu tạo ra, Uông Lão Hồ nói:

- Trương huynh đệ nói đùa thôi, chúng ta nhiều ông chủ ở đây như vậy chẳng lẽ sẽ không công bằng sao?

Trương Đại Thiệu căn bản không có để ý tới Uông Lão Hồ, mà nói với Tôn Đại Phúc:

- Như thế này thì nên làm sao bây giờ, có người không biết tốt xấu, tao sẽ không khách khí đâu.

Lời nói này của Trương Đại Thiệu cũng không nhỏ, mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy, không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh. Đầu năm nay, những tên có chút tài liền trở nên kiêu ngạo, bình thường đều chết không từ tế.

- Tốt lắm, ông chủ Chu, ông chủ Tôn, nói xem hai người muốn như thế nào để có thể giải hòa đây?

Uông Lão Hồ bày ra bộ dáng nhiệt tình, lớn tiếng nói:

Chu Hoa Cường không có ý tốt cười, cao giọng nói:

- Ông chủ Uông, các vị, ba tháng trước thằng nhóc Tôn Đại Phúc này thừa dịp tôi đi Việt Nam, chiếm mất ba quán bar ở Cửu Long Loan, một sông bạc, còn suýt nữa chém chết em họ của tôi. Tất cả mọi người lẫn lộn ngoài xã hội cũng không dễ dàng gì, tên nhóc này chém bị thương em họ tôi, tôi có thể không so đo với hắn, nhưng bãi của tôi hắn đều phải trả lại! Bằng không, tôi cùng với hắn không chết không ngừng.

Tôn Đại Phúc tức giận đến sắc mặt xanh mét, lúc này vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Chu Hoa Cường chửi ầm lên:

- Con mẹ mày Chu Hoa Cường, mày là đồ không biết xấu hổ! Tao chiếm lấy quán bar của mày lúc nào, quán bar kia ở Cửu Long Loan sắp phá sản, mày kinh doanh không được nữa mới qua tay tao, mẹ nó, hiện tại mày thấy tao kiếm được tiền liền muốn lấy lại mà không mất tiền sao, trên thế giới này có chuyện tốt vậy sao? Hơn nữa chỉ có một quán bar, khi nào biến thành ba quán bar. Sông bạc kia cũng do mày không có vốn xoay vòng mới bán cho tao, mày cũng muốn lấy giá gốc lấy lại, không có cửa đâu! Tao không bán cho mày, mày liền cứng rắn lấy lại, đập bãi của tao, mày làm tao tổn thất vài trăm vạn, tao còn chưa tính sổ đâu. Về phần em họ của mày, hắn mạng lớn mới không chết, ai bảo hắn đến đập bãi của tao. Tao nói cho mày biết, trừ phi mày bồi thường tổn thất cho tao, bằng không tao không để mày yên đâu!

Nghe xong lời nói của hai người, mọi người trong đại sảnh bàn tán xôn xao. Ba quán bar, một sông bạc, cái này đối với một bang phái đó là nửa địa bàn, cái này phải thương lượng thế nào? Căn bản không thể đồng ý.

Chu Hoa Cường đã tính toán kỹ càng, bị Tôn Đại Phúc mắng không bằng con chó cũng không có tức giận mà hoàn toàn khinh thường cười, nói:

- Tôn Đại Phúc, mày không cần ngậm máu phun người, rõ ràng mày đoạt bãi của tao, từ lúc nào mà thành tao bán cho mày? Mày nói tao bán cho mày vậy hợp đồng chuyển nhượng đâu? Chỉ cần mày lấy ra được, tao lập tức bồi thường tổn thất cho mày.

Tôn Đại Phúc tức giận đến không thở được, nhổ một bãi nước miếng mắng to:

- Chu Hoa Cường, hợp đồng kia sớm đã bị mày lấy đi, tao còn lấy ra kiểu gì?

Chu Hoa Cường cười lạnh:

- Tôn Đại Phúc, mày đương nhiên không có hợp đồng, bãi kia là mày đoạt của tao nên mày không có hợp đồng rồi!

Nói xong, Chu Hoa Cường lòng đầy căm phẫn lớn tiếng nói với mọi người:

- Ông chủ Uông, các vị, mọi người nói lời công bằng đi, Tôn Đại Phúc có phải khinh người quá đáng hay không? Không phải tôi không muốn dàn xếp ổn thỏa nhưng Tôn Đại Phúc cũng hơi quá đáng a.

Uông Lão Hồ đứng lúc này đứng dậy, giả bộ là một người hiền lành, giống như một người làm chủ chính nghĩa, hỏi:

- Tôn lão đệ, chú thật sự không lấy ra được hợp đồng chuyển nhượng sao?

Vừa thấy là biết hai lão già này thông đồng với nhau, Tôn Đại Phúc hừ lạnh một tiếng, không có trả lời, hắn tức sôi máu.

- Các vị, chuyện này tôi có thể làm chứng.

Tại thời khắc mấu chốt, Trương Lan Sơn đứng dậy, hắn lớn tiếng nói:

- Sự việc đúng như ông chủ Chu nói, Tôn Đại Phúc thừa dịp hắn đi Việt Nam liền tới đoạt địa bàn của hắn. Vốn mọi chuyện cũng không có gì nhưng chính là Tôn Đại Phúc lại chiếm hết lợi ích từ tâm huyết của ông chủ Chu, cái này có chút không nói nổi a.

- Đúng vậy, ông chủ Tôn cũng quá độc ác rồi.

- Đây là cạn tàu ráo máng, rất không có đạo đức!

- Tôn Đại Phúc không tuân thủ quy củ như vậy, Bắc Nhai chúng tao không chào đón mày.

Theo lời nói của Trương Lan Sơn, trong đại sảnh trở nên náo loạn, toàn bộ đều là tiếng mắng chửi Tôn Đại Phúc.

Tôn Đại Phúc cũng không có giải thích nữa, cười lạnh một tiếng, hỏi:

- Ông chủ Uông, ông xem, chuyện này phải giải quyết thế nào đây?

Uông Lão Hồ thở dài lắc đầu, bày ra bộ dáng vô cùng đau khổ:

- Đại Phúc, chú tuổi trẻ mạnh mẽ dám đánh dám liều mạng tôi có thể lý giải, nhưng chuyện này chú làm có chút không thể nói a. Lẩn lộn ở Bắc Nhai không thể như vậy, theo anh thấy chủ hãy đem địa bàn của ông chủ Chu trả lại cho hắn đi...

Sự tình tới bước này đã thấy rõ ràng, xem ra ba bang phái lớn của Bắc Nhai chuẩn bị liên kết tiêu diệt người mới Tôn Đại Phúc, bữa tiệc này không khác gì một bữa Hồng Môn Yến.

Giao ra địa bàn chẳng khác nào giao hết tất cả, Tôn Đại Phúc từ nay về sau không đáng một đồng. Không giao ra địa bàn, chỉ sợ hôm nay Tôn Đại Phúc không còn sống để đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mày sẽ hối hận

- Ha ha, đặc sắc, quá đặc sắc!

Đại sảnh đang hò hét ầm ĩ thì bỗng nhiên có một tiếng cười vang lên, tiếng cười không quá to nhưng rất kì lạ là mọi người lại có thể nghe thấy rất rõ.

Mọi người không hện mà lại cùng nhau yên lặng, cùng lúc quay đầu lại, thấy người vừa phá lên cười chính là Trương Đại Thiểu, đại ca của Tôn Đại Phúc.

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, người này đúng là quá mức cuồng vọng rồi, vốn không xem ai ra gì cả.

Tuy nhiên thủ đoạn ra tay của Trương Đại Thiểu lại quá mức chấn động, bọn họ cũng không ai dám nói điều gì, tên mặt đỏ lúc này là một ví dụ sống sờ sờ trước mắt.

Sắc mặt Ưông Lão Hồ càng khó coi hơn, hắn đã có ý định giết Trương Đại Thiểu, mặt âm trầm, thấp giọng quát hỏi:

- Trương huynh đệ, bọn tôi đang bàn luận chính sự, cậu cười cái gì? Lẽ nào cậu nghĩ bọn tôi đều rất buồn cười sao?

Ưông Lão Hồ đúng là đầy nham hiểm, nhìn Trương Đại Thiểu một cách bình tĩnh, đẩy Trương Đại Thiểu vào tình thế đối đầu với tất cả mọi người. Thoáng cái liền "chụp mũ" Trương Đại Thiểu cho rằng mọi người đều rất buồn cười.

Nhưng lần này lại làm lão già ấy thất vọng nữa rồi, Trương Đại Thiểu dường như không thèm để ý đến chuyện này, hắn chỉ vào Ưông Lão Hồ, Chu Hoa Cường và Trương Lan Sơn, khinh bỉ nói:

- Ba lão già các người có da mặt rất dày, cuối cùng tao cũng được mở mang tầm mắt rồi.

Vừa nói Trương Đại Thiểu vừa lắc đầu, vừa than thở:

- Không phải là muốn thấu tỏ Tôn Đại Phúc sao, cần gì phải sử dụng đến thủ đoạn này? Các người có còn là những bang phái lâu đời có danh tiếng ở Bắc Nhai nữa không, tao thấy mặt mặt thay cho tụi bay đó, nếu có làm gì thì cũng làm cho đường hoàng, đừng để người khác ghê tởm.

Những lời này của Trương Đại Thiểu khiến mọi người trong đại sảnh bị hóa đá, không thể tin vào tai mình. Người này là có lá gan rất lớn, dám táo bạo nhục mạ ba lão đại của ba bang phái lớn, hắn không muốn sống nữa à?

Đến bây giờ mọi người mới hiểu được chuyện lúc này Trương Đại Thiểu ra tay chặt đứt ngón tay của gã mặt đỏ kia chỉ là chuyện cực kì bình thường với hắn.

Tôn Đại Phúc nhìn ba người Ưông Lão Hồ bị Trương Đại Thiểu mắng đến run người, cả đám đều giận muốn bẻ phổi thì trong lòng hắn vui sướng khỏi phải nói luôn.

Vào giờ khắc này, Tôn Đại Phúc thấy mình thật may mắn khi đi theo Trương Đại Thiểu. Nhìn thân thủ và sự hiểu biết của Trương Đại Thiểu thì hắn biết đi theo Trương Đại Thiểu đến một ngày nào đó sẽ làm nên chuyện đại sự.

- Tiểu....tiểu tạp chủng, mày dám chửi tao?

Ưông Lão Hồ đã quên hết mấy chuyện hòa giải này nọ, tay run run, chỉ vào Trương Đại Thiểu, há miệng run rẩy găm gù, tức giận nói:

- Tao sẽ băm vằm mày ra.

- Tao ghét nhất bị người khác chửi như thế đấy.

Trương Đại Thiệu chậm rãi đứng dậy, trong con ngươi lóe sáng lên, bỗng nhiên bước về trước một bước, tất cả mọi người chỉ cảm thấy xuất hiện một bóng người trước mặt mình, sau đó không ai hiểu được tại sao Trương Đại Thiệu lại xuất hiện trước mặt Ưông Lão Hồ.

Ưông Lão Hồ quá sợ hãi, còn chưa kịp phản ứng thì Trương Đại Thiệu đã giơ tay lên tát một phát vào mặt Ưông Lão Hồ.

- Bốp!

Một tiếng bạt tai chói tai vang lên, lực đánh cực mạnh kia khiến cả người Ưông Lão Hồ đều bay đi, sau đó đụng phải cái bàn, hai cái răng bị rút ra ngoài.

Tím của tất cả mọi người đều muốn rút ra ngoài, một lần nữa bị Trương Đại Thiệu dọa cho khiếp sợ, người này đúng là coi trời bằng vung, không có chuyện gì là hắn không dám làm.

- Tiểu tạp chủng, tao giết mày!

Ưông Lão Hồ ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, run rẩy lồm cồm bò dậy, tức giận chỉ vào mặt Trương Đại Thiệu, mắng:

- Bốp!

Trương Đại Thiệu không nói lời nào, tiếp tục tát thêm một cái nữa, Ưông Lão Hồ lùi về sau hai bước, suýt nữa lại bị Trương Đại Thiệu đánh bay đi rồi.

Trương Đại Thiệu lắc lắc cổ tay, mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Mày thử mắng thêm một câu nữa xem?

- Mày...

Hai mắt Ưông Lão Hồ đỏ ngầu, giống như sắp phun ra lửa, nhưng lại không dám mắng Trương Đại Thiệu thêm câu nào nữa.

Hắn tiện tay nhặt một ly rượu ở cái bàn bên cạnh, đập xuống đất vỡ nát, quát:

- Tao giết mày.

Đây là dấu hiệu mà Ưông Lão Hồ ra lệnh cho tay chân của mình mai phục bốn phía, ý nói bọn họ nổ súng giết chết Trương Đại Thiệu.

Thần thức Trương Đại Thiệu đã sớm theo dõi chặt chẽ những người này, thấy bọn họ sắp nổ súng thì Trương Đại Thiệu liền khẽ cười khinh thường một tiếng.

Vung tay lên, tám đạo thần thức biến thành cây kim bắn ra xung quanh, bốn gã cầm súng không kịp la lên một tiếng nào cả, trong nháy mắt đã bị Trương Đại Thiệu làm cho bất tỉnh.

Một lát sau, Ưông Lão Hồ thấy Trương Đại Thiệu vẫn đứng đàng hoàng một chỗ, cũng không có tiếng súng nổ giết hắn, lão già cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại không ai nổ súng?

- Tao giết mày!

Ưông Lão Hồ hét lên, cầm lấy một chén trà đập vỡ, nhưng Trương Đại Thiệu vẫn đứng trơ ra đó nhìn lão.

- Ưông Lão Hồ, mấy tên lính mai phục của mày đều không có tác dụng gì đâu, mày đừng phí sức nữa.

Trương Đại Thiệu cười nói.

- Cái gì, mày nói cái gì?

Ưông Lão Hồ hít một ngụm khí lạnh, lắp bắp chỉ vào Trương Đại Thiệu, cảm thấy người mình nổi da gà.

Chuyện này chỉ có Chu Hoa Cường và Trương Lan Sơn biết, Trương Đại Thiệu làm sao mà biết được? Cứ coi như hắn biết thì làm sao mà giết toàn bộ người trong im lặng như vậy được?

Trong nháy mắt, Ưông Lão Hồ không khỏi rung mình một cái, cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Tuy nhiên Ưông Lão Hồ cũng biết, chuyện đến mức này, ngoại trừ liều mạng đánh một trận ra thì không còn cách nào khác cả.

- Đến đây.

Ưông Lão Hồ quát to lên, khách từ bốn phương tám hướng liền tập trung lại phòng khách, mỗi người đều cầm trong tay một khẩu súng, sát khí ngập trời.

Bầu không khí trong đại sảnh vô cùng căng thẳng.

- Ông Lão Hồ, mày sẽ hối hận vì cách làm này.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu không có chút thiện cảm nào, hất đuối tay một cái, Ông Lão Hồ cứ như vậy bị hất túm lấy cổ, đừng nói là tránh, đến phản ứng cũng không kịp.

Ông Lão Hồ có cảm giác cổ mình như bị một đôi gọng kìm bằng sắt kẹp lấy vậy, không thờ nổi, nói không ra lời, chỉ há miệng hóp hóp mấy cái rồi ngậm lại.

Vào giờ khắc này cuối cùng Ông Lão Hồ cũng cảm thấy sợ, từ trong ánh mắt Trương Đại Thiệu hắn thấy được người này coi mạng người rất rẻ, đây là một người giết người như ngóe.

Ông Lão Hồ muốn xin tha nhưng không nói nổi một câu.

- Răng rắc!

Trương Đại Thiệu đánh tới một quyền, cánh tay phải của Ông Lão Hồ ngay lập tức bị kéo lại và đánh gãy.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trương Đại Thiệu không thèm nháy mắt một cái, tiếp tục đánh gãy tay trái của lão già kia.

Tiếng hét im bật, Ông Lão Hồ bất tỉnh.

- Bịch!

Buông tay, Ông Lão Hồ ngã xuống đất.

Yên lặng, yên lặng đến đáng sợ. Trương Đại Thiệu lại dám bẻ tay Ông Lão Hồ trước mặt bao nhiêu người.

Ngay cả những thủ hạ kia của Ông Lão Hồ trong lúc nhất thời cũng quên mất phản ứng, ngây dại ra.

Còn Chu Hoa Cường và Trương Lan Sơn thì chân mềm nhũn ra, run lên bần bật.

Bỗng nhiên lúc này Trương Đại Thiệu quay lại liếc nhìn Chu Hoa Cường khiến Chu Hoa Cường giật mình, căn bản không dám nhìn thẳng vào Trương Đại Thiệu, run rẩy lùi về phía sau, mặt xám như tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Uy hiếp vô cùng ngang ngược

Chu Hoa Cường trăm triệu lần cũng không thể tin được là ở địa bàn của Ông Lão Hồ, hơn nữa là trong vòng vây tầng tầng lớp lớp của Ông Lão Hồ mà Trương Đại Thiệu lại dám không kiêng nể gì ai bẻ gãy tay Ông Lão Hồ.

Thanh niên này hình như không sợ bất cứ thứ gì, đứng trước mặt hắn, cho dù là thiên quân vạn mã cũng sẽ có cảm giác bất an trong lòng.

- Giết hắn, mau giết hắn.

Diên cuồng nuốt một ngụm nước miếng, Chu Hoa Cường chỉ vào Trương Đại Thiệu, quát đám thủ hạ của Ông Lão Hồ.

Chỉ có giết chết Trương Đại Thiệu ngay lập tức thì Chu Hoa Cường mới có thể yên tâm được.

Nhóm người Ông Lão Hồ mai phục chính là những thành viên tinh nhuệ nhất của Lão Hồ bang. Ông Lão Hồ đã từng không tiếc bỏ ra những món tiền lớn cho bọn họ được huấn luyện chuyên môn, biến bọn họ trở thành những mũi nhọn tiên phong.

Những người này vốn rất trung thành và hết mình vì Ông Lão Hồ, hiện tại Trương Đại Thiệu dám phỉ Ông Lão Hồ trước mặt bọn họ, chỉ cần những người này xuất thủ thì chắc chắn là Trương Đại Thiệu sẽ phải chết rồi.

Trương Lan Sơn có chút lo lắng nhìn lướt qua Trương Đại Thiệu, hắn rất mong Trương Đại Thiệu bị giết chết.

Trước mặt Trương Đại Thiệu hắn luôn không có cách nào đối chọi lại với áp lực cả, đây là cảm giác từ trước tới giờ hắn gặp phải lần đầu.

Thế nhưng không biết tại sao Trương Lan Sơn lại có một cảm giác không ổn, tên thanh niên mà quý gia chắc chắn sẽ không bị giết một cách dễ dàng như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu, hoảng sợ phát hiện ra trong lúc Chu Hoa Cường hét lên thì trong mắt Trương Đại Thiệu lại hiện lên một tia khinh thường và châm biếm. Cấp tốc quét mắt qua những người đó.

Đúng vậy, không phải sợ, không phải lo lắng mà chính là khinh thường và giễu cợt. Lực lượng tinh nhuệ của Uông Lão Hồ này đứng trước mặt hắn chỉ như cỏ rác mà thôi.

Chẳng qua là không ai biết được Trương Đại Thiệu đã sử dụng Ma đồng thuật, khiến cho cả tiểu đội tinh nhuệ của Uông Lão Hồ đều run lên.

- Ném hết súng đi!

Trương Đại Thiệu bình tĩnh ra lệnh.

Nhìn thấy cảnh này Chu Hoa Cường thiết chút nữa cười phá lên, nghĩ thầm mày nghĩ mình là ai chứ? Những người này đều là thủ hạ trung thành của Uông Lão Hồ, bọn họ sẽ nghe lời mày sao?

Nhưng Chu Hoa Cường còn chưa kịp cười thì sắc mặt của hắn đã lập tức thay đổi.

Những thủ hạ của Uông Lão Hồ vừa nghe Trương Đại Thiệu nói xong thì thậm chí không hề do dự mà cứ thế ném súng xuống đất.

- Chuyện đó là không thể.

Chu Hoa Cường hoảng sợ la lên một tiếng, người của Uông Lão Hồ sao lại nghe lời Trương Đại Thiệu chứ?

Không riêng gì Chu Hoa Cường mà tất cả mọi người trong đại sảnh đều cảm nhận được một áp lực nặng nề, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên cực kì căng thẳng. Mọi người không có cách nào thoát khỏi sự sợ hãi đối với Trương Đại Thiệu.

Thanh niên này phế tay Uông Lão Hồ, khống chế tay chân của Uông Lão Hồ trong im lặng, thủ đoạn này đúng là nghịch thiên mà.

Chu Hoa Cường vừa mới thốt lên xong thì đột nhiên cổ bị túm lấy, cả người trong nháy mắt bị Trương Đại Thiệu nhấc bổng lên không trung.

- Thả tao ra!

Chu Hoa Cường hoảng loạn kêu to lên, Trương Đại Thiệu vừa mới phế Uông Lão Hồ Xong, giờ lại tiếp tục dùng cách đó với mình, Chu Hoa Cường thấy thật sự sợ hãi.

- Được thôi!

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu nhếch miệng cười, nhìn Chu Hoa Cường như một ác quỷ.

- Vào!

Bóng người lóe lên, toàn bộ người của Chu Hoa Cường bị Trương Đại Thiệu đánh bay đi, va vào tường rồi rơi xuống đất cái bịch.

Mọi người trong đại sảnh cũng cảm giác được mặt đất dưới chân run lên, sợ hãi liếc nhìn nhau, đầu Chu Hoa Cường đầy máu, nằm im trên mặt đất không biết là còn sống hay chết.

Lúc này người Trương Lan Sơn cũng đã ướt đẫm mồ hôi, toàn thân run lên, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Đại Thiệu, giống như một đứa trẻ làm điều gì đó sai sợ bị người lớn quở trách vậy:

- Trương ca, đừng giết...

Trương Đại Thiệu không để ý đến Trương Lan Sơn mà chậm rãi bước vào trong đại sảnh, hơn hai mươi người có khuôn mặt hung ác cứ mở mắt nhìn trừng trừng vào Trương Đại Thiệu, không ai dám nói nửa lời.

Ung dung đi vào giữa đám người, Trương Đại Thiệu mới ung dung nói:

- Mọi người ở đây nghe cho rõ đây, tôi mặc kệ các người trước kia là người của bang phái nào, thế nhưng từ giờ phút này các người là người của Nhân Nghĩa bang, nếu không thì các người sẽ không đi ra được khỏi cửa đây.

Uy hiếp, đây chính là uy hiếp, trong đại sảnh im lặng như tờ, ngoại trừ nắm chặt tay thì không ai dám lên tiếng.

Trương Đại Thiểu đúng là ngông cuồng, dám uy hiếp mọi người không một chút kiêng kỵ, mọi người ở đây đều đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, chưa từng thấy ai lớn lối như vậy cả.

Trên thực tế nếu như không phải Trương Đại Thiểu mà là một người khác nói ra những lời này thì chắc chắn tên vô lại đó đã bị đánh chết rồi.

- Trương ca rất tuyệt vời!

Tôn Đại Phúc lúc này cực kì hưng phấn, cảm thấy chưa bao giờ được sung sướng như vậy cả.

Hắn càng lúc càng thấy quyết định đi theo Trương Đại Thiểu là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dám ngang nhiên uy hiếp một đám lão đại, ngoài Trương Đại Thiểu ra thì còn ai dám làm chứ?

Thu vào đáy mắt toàn bộ ánh mắt phẫn nộ của mọi người, sắc mặt Trương Đại Thiểu vẫn không thay đổi, thông thả nói:

- Tôi cho các người mười giây suy nghĩ, hết mười giây, ở đây sẽ chỉ còn một mình Tôn Đại Phúc có thể đứng vững, hy vọng các người sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

- Con mẹ nó, mài là ai chứ?

Một lát sau có một tiếng gầm gừ nhẹ truyền đến, cuối cùng cũng có người chịu không nổi áp lực của Trương Đại Thiểu, dũng cảm đứng ra:

- Đừng tưởng rằng có thân thủ tốt mà lớn lối như vậy, có tin là bây giờ tao giết mày không?

- Tao không tin đấy!

Trương Đại Thiểu nhận nhặt trả lời, tiện chân đá vào một cái ghế khiến nó vỡ nát, sau đó cầm lấy một chân ghế, giơ tay lên và ném thẳng vào người nọ.

- Vèo!

- Bụp!

Một chân ghế gỗ bay xệt trên không trung, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng gì thì bỗng nhiên có một tiếng hét thảm thiết vang lên tận mây xanh, trên bắp đùi của hắn bất ngờ bị một khúc gỗ cắm vào phân nửa.

Nếu nhưng Trương Đại Thiểu nói muốn giết người thì người nọ đã sớm chết từ lâu rồi.

Chuyện này giống như một tảng đá lớn trong lòng mọi người, khiến mọi người đến thở mạnh cũng không dám.

So với dùng binh rượu đã thương người lúc nãy thì chiêu thức này càng có tác dụng làm kinh động lòng người.

- Các người còn năm giây.

Trương Đại Thiểu vỗ vỗ tay, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý mà lại thoáng nhìn qua Trương Lan Sơn.

Cái nhìn này giống như trong ánh mắt của sói trong đêm khuya vậy, khiến tâm lý phòng ngự của Trương Lan Sơn bị phá vỡ.

- Trương ca!

Bỗng nhiên Trương Lan Sơn bước lên, bái một cái thật thành khẩn với Trương Đại Thiểu:

- Từ nay về sau Hồng Sa bang sẽ gia nhập vào Nhân Nghĩa bang, ông chủ Tôn chính là lão đại của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hành động đen tối của Trương Đại Thiểu

Ba môn phái lớn ở Bắc Nhai, Ôn Long Hồ bị tàn phế, Chu Hoa Cường không biết sống chết ra sao, Trương Lan Sơn cũng chịu thỏa hiệp với Trương Đại Thiểu, đó là lý do trong vòng năm giây mọi người phải đưa ra lựa chọn đúng đắn.

- Tôn Đại Phúc, chuyện cần làm tao đã làm rồi, tiếp theo phải xem thử mày làm ra sao đó.

Trương Đại Thiệu nhìn Tôn Đại Phúc đầy thích thú.

- Trương ca, nhất định tôi sẽ không làm anh thất vọng.

Tôn Đại Phúc đứng trước mặt Trương Đại Thiệu, hơi cúi đầu, nói thật to.

Trương Đại Thiệu đã giúp đỡ thống nhất Bắc Nhai, về phần có thể duy trì địa vị bá chủ hay không thì phải xem mình có năng lực hay không. Đây chính là thử thách mà Trương Đại Thiệu dành cho mình, đồng thời cũng là thử thách của bản thân mình.

Tôn Đại Phúc rất tự tin là mình có thể nắm được Bắc Nhai trong lòng bàn tay mình.

.....

Tứ Thiệu đi tới đi lui trong phòng, đứng ngồi không yên.

Vốn hẳn tổ chức tiệc rượu là vì muốn lấy lòng Hàn Mộ Dung Di, nhân tiện đưa thiệp mời cho Trương Đại Thiệu, hẳn muốn nhìn thử rốt cuộc người thanh niên từng khiến mình nhiều lần kinh ngạc có bộ dạng ra sao.

Nhưng điều làm hắn bức mình không thôi chính là tên thanh niên kia còn thần bí hơn gấp trăm lần so với những gì hắn điều tra ra được, bản lĩnh thật khiến người khác phải e sợ, hơn nữa hắn hình như cũng có ô dù ở Yến Kinh, điều này càng làm cho Tứ Thiệu không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tứ Thiệu có thể cảm giác được nơi này nước rất sâu, dính vào thì nói không chừng cả Dương gia sẽ xong đời. Thế nhưng Tứ Thiệu lại nuốt không trôi cục tức này.

- Đoạn tiên sinh, Trương Thiên thật sự lợi hại như ông nói sao?

Tứ Thiệu dừng bước, nhìn vào vẻ mặt bối rối của Đoạn tiên sinh.

Đoạn tiên sinh từ trước đến nay tâm khí cao ngạo, thế nhưng từ sau buổi tiệc rượu bị Trương Đại Thiệu đánh bại một cách dễ dàng thì sắc mặt người này luôn giống như một trái mướp đắng.

Nhớ lại thân thù kinh khủng của Trương Đại Thiệu, vẻ mặt Đoạn tiên sinh đầy khổ sở, hắn không thể làm gì khác ngoài việc lắc đầu:

- Tứ Thiệu, cậu cũng thấy đấy, ở trước mặt Trương Thiên, mặc dù tôi đã đánh toàn lực nhưng vẫn không chịu nổi một đòn của hắn. Tôi có thể cảm giác được lúc đó hắn chưa xuất lực hoàn toàn, với khả năng của hắn thì thậm chí đến đội trưởng cũng không sánh bằng được.

- Đâu ra cái lý đó chứ!

Tứ Thiệu tức giận giậm chân một cái, trừng mắt:

- Tiểu tử này tại sao lại có bản lĩnh như vậy chứ?

Về điểm này Tứ Thiệu không có cách nào nghĩ ra được, tuổi của hắn sợ rằng còn nhỏ hơn mình nữa.

- Tứ Thiệu, hay là dùng một ít nguồn lực của Dương gia, tiểu tử đó chắc cũng đánh không lại...

Cổ tiên sinh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

- Không được!

Tứ Thiệu vung tay lên, ngay lập tức từ chối, hắn không dám kéo gia tộc dính dáng vào chuyện này.

Trong lòng hắn luôn nghĩ nếu như Trương Đại Thiệu có người chống lưng ở Yến Kinh thật thì ân oán cá nhân giữa hai người còn có thể giải quyết được, nhưng một khi sử dụng đến lực lượng của gia tộc thì tính chất lại không còn giống nhau nữa.

Không làm tốt thì Dương gia sẽ bị tiêu diệt, đây chắc chắn là chuyện giết gân, Hoàng Hải Thiên kia chính là một ví dụ điển hình.

Mặc dù Hoàng gia kém Dương gia, thế nhưng một đại gia tộc như vậy đôi khi rút dây động rừng cũng sẽ là một đòn trí mạng.

- Tứ Thiệu, giờ làm gì với Trương Thiên đây? Chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn.

Sắc mặt Cổ tiên sinh hơi bối rối, bảo vệ Tứ Thiệu là trách nhiệm của hắn và Đoạn tiên sinh, nếu như Tứ Thiệu xảy ra chuyện gì thì kết quả của bọn họ cũng không tốt.

Ánh mắt Tứ Thiệu dần trở nên thâm sâu, lo lắng thờ dãi, nói:

- Long lão đại, ba năm trước tôi cứu ông một mạng, bây giờ là lúc ông báo ân cho tôi.

Không thể dùng lực lượng của gia tộc, Tứ Thiệu quyết định dùng đến lực lượng khác.

Nói xong Tứ Thiệu liếc mắt nhìn Cổ tiên sinh, đưa cho hắn một lá thư đã được chuẩn bị trước, nói:

- Cổ tiên sinh, làm phiền ông một chuyến, tự tay đưa vật này cho Long lão đại.

Tinh thần Cổ tiên sinh chấn động, lập tức nhận lấy phong thư, không nói thêm lời nào đẩy cửa đi ra ngoài.

.....

- Tứ Thiệu, ba năm, cuối cùng cậu cũng có việc nhờ đến tôi.

Cầm lá thư trong tay, ánh mắt Long Thiên Tôn nặng nề nhưng cũng sáng lên:

- Long Thiên Tôn ta không thích nợ ân tình của người khác, vậy nên sẽ không để nợ ai cả.

Lật qua lật lại lá thư hai lần, Long Thiên Tôn cũng không vội mở ra, mà hào hứng suy đoán:

- Tứ Thiệu muốn mình ra tay thì tất nhiên là phải báo đáp rồi, đến cuối cùng là ai mà có thể khiến Tứ Thiệu sinh ra sát khí lớn như vậy nhỉ? Đối phương có địa vị như thế nào mà lại khiến Tứ Thiệu không ngại tới tìm mình?

Xé phong thư ra, bên trong là bức ảnh chụp Tứ Thiệu, một khuôn mặt trẻ tuổi.

- Tứ Thiệu muốn mình giết thanh niên này sao?

Long Thiên Tôn khẽ cau mày, mọi chuyện có chút ngoài dự tính của hắn. Hắn vốn cho rằng Tứ Thiệu sẽ đưa cho mình chuyện khó khăn, ai ngờ chỉ là giết một người trẻ tuổi mà thôi.

Nhìn chăm chăm vào ảnh chụp Trương Đại Thiệu, Long Thiên Tôn rơi vào trầm tư, hắn biết rõ Tứ Thiệu, biết người này là người không bao giờ chịu thiệt, nếu hắn muốn mình giết thanh niên trong hình thì đã nói rõ là người nợ rất khó giết.

Thế nhưng ở Tĩnh Hải có một người trẻ tuổi như vậy sao mình lại không biết nhỉ?

Suy nghĩ một lát thì Long Thiên Tôn ngẩng đầu lên gọi:

- A Mao!

- Vâng! Cha nuôi.

A Mao nhận lấy bức ảnh rồi nhanh chóng đi ra.

.....

Trở lại biệt thự, Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đều đang ở đây, ngồi trên ghế sa lông đang to nhỏ chuyện gì đó, thấy Trương Đại Thiệu thì hai người thôi nói chuyện, đồng loạt nhìn Trương Đại Thiệu.

- Đang nói chuyện gì vậy?

Trương Đại Thiệu mỉm cười, không khách khí mà đặt mông ngồi bên cạnh Liễu Thanh Thanh, vốn cái ghế đang rộng thì thoáng cái đã trở nên chật chội.

- Đây, anh đừng có mà lợi dụng tôi nhé.

Liễu Thanh Thanh kêu lên, nhích người qua phía Tô Tâm Lam, nhưng căn bản lại không nhúc nhích được, cô và hắn cứ thế dính sát lấy nhau.

- Đây, không được lợi dụng Thanh Thanh.

Tô Tâm Lam ở bên cũng hòa theo, ánh mắt buồn bực dường như muốn nói "sao anh không đến lợi dụng tôi?" (Cô này nham hiểm ác luôn :D)

Đúng là kì lạ, Liễu Thanh Thanh luôn mồm nói không cho Trương Đại Thiệu lợi dụng nhưng cũng không di chuyển khỏi chỗ ngồi hiện tại.

- Trương Thiên, tôi và Thanh Thanh muốn ra ngoài chơi, anh có đi không?

Tô Tâm Lam ở bên cạnh mở miệng, mặc dù là hỏi nhưng trong ánh mắt đầy hy vọng mà ai cũng có thể thấy được.

Trương Đại Thiệu cười đùa:

- Hai người muốn tôi đi thì tôi sẽ đi.

Tô Tâm Lam cũng gật lên:

- Không biết xấu hổ!

Đứng lên kéo tay Liễu Thanh Thanh, nói:

- Thanh Thanh, chúng ta đi, không cần để ý đến hắn.

Trương Đại Thiệu ôm cánh tay, tính trước mọi việc, hắn sẽ ngồi trên ghế đợi hai cô gái trang điểm xong mới đi thay đồ.

Đến lúc đó mỗi bên một cô, nở mày nở mặt đi ra ngoài, nghĩ đến đây Trương Đại Thiệu đắc ý nở một nụ cười.

Nhưng chỉ một lát sau Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh chuẩn bị xong thì giống như là không nhìn thấy Trương Đại Thiệu, cứ thế đi thẳng.

Trương Đại Thiệu vội vàng đuổi theo, kêu lên:

- Này, chờ tôi với.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sự mạnh mẽ của Liễu Thanh Thanh

Hai người Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh không phải là người thích phô trương, không giống những người khác mặc sang trọng, đeo vàng bạc, đi xe BMW, sợ người khác nghĩ mình không có tiền.

Mặc dù Tô Tâm Lam cũng có xe Maserati thế nhưng mọi người lại không đi xe đó mà chọn đi xe buýt.

Đối với điểm này thì Trương Đại Thiệu cũng không phản đối, trên xe có nhiều gái đẹp, mọi người chen chúc, lỡ như có đụng chạm thì mình lời chắc rồi.

Đi xe buýt không bao lâu sau thì mọi người đến Du Nhạc Tràng, hôm nay không phải ngày lễ hay ngày đặc biệt gì nên người xếp hàng mua vé ở Du Nhạc Tràng cũng không quá dài.

Ba người Trương Đại Thiệu yên lặng đi đến xếp hàng, nhìn tình hình này thì chắc phải chờ khoảng 20 phút.

Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam là hai cô gái đang ở độ tuổi xuân xanh, đẹp rạng ngời như ánh sáng mặt trời, đi vào xếp hàng thì khỏi phải nói là thu hút được biết bao nhiêu ánh mắt.

Mọi người thấy một người như Trương Đại Thiệu vậy mà lại làm bạn với hai người đẹp thì liền sinh ra cảm giác đố kỵ.

Bước vào chỗ xếp hàng, Liễu Thanh Thanh đứng trước mặt Trương Đại Thiệu, sau đó kéo Tô Tâm Lam đứng phía sau mình, điều này khiến Trương Đại Thiệu thành người đứng cuối hàng, cái mong ước được đứng giữa kẹp hai người đẹp đã biến thành bọt nước, đúng là bực bội mà.

- Cho tôi dựa tí nhé người đẹp!

Lúc này có một giọng nói vang lên, trước mặt Liễu Thanh Thanh xuất hiện một thanh niên tóc nhuộm vàng, đeo bông tai, vừa nhìn là biết loại người này thuộc loại cặn bã xã hội rồi.

Tên tóc vàng quay đầu lại chớp mắt với Liễu Thanh Thanh, nhìn đắm đuối, đôi mắt hí của hắn chợt mở to ra.

Liễu Thanh Thanh ngẩng đầu lên, cau mày, cô chán ghét liếc mắt nhìn tên tóc vàng một cái rồi lơ đi, không để ý đến.

Còn Tô Tâm Lam thì không hề tỏ ra e sợ gì cả, ngược lại còn hào hứng khoanh tay, định đứng một bên xem màn kịch sắp diễn ra.

Trương Đại Thiệu cũng không lo lắng gì, hắn hỏi:

- Tâm Lam, có tên dê xồm trên ghẹo Thanh Thanh, cô không lo lắng sao?

Tô Tâm Lam cười hi hi lắc đầu, ghé miệng vào, nhỏ giọng nói một cách thần bí với Trương Đại Thiệu:

- Đừng hỏi nhiều như vậy, anh cứ đứng chờ xem kịch vui là được.

Hơi nóng từ miệng Tô Tâm Lam phả vào tai khiến lỗ tai hắn hơi ngứa và trong người cũng nóng lên.

Tuy nhiên thời gian tốt đẹp luôn ngắn ngủi, Trương Đại Thiệu còn chưa kịp hưởng thụ thì Tô Tâm Lam đã ngậm miệng lại.

- Nhìn con gái bị ức hiếp, mình cứ đứng vậy nhìn thì có còn là đàn ông không?

Trương Đại Thiệu nói và nghĩ đến việc đánh tên tóc vàng kia giúp Liễu Thanh Thanh.

Ai ngờ Tô Tâm Lam kéo Trương Đại Thiệu lại, liếc mắt mắng hắn:

- Thanh Thanh có tập Taekwondo đó, giải quyết người này không thành vấn đề đâu, đã nói là anh cứ đứng ngoài xem chuyện vui đi.

Trương Đại Thiệu im lặng một lúc xong lại hỏi:

- Cô chắc là không cần tôi giúp đỡ chứ?

- Ai da, đừng có quấy rầy mà.

Tô Tâm Lam bực mình quay đầu lại đánh Trương Đại Thiệu một cái:

- Đừng làm ảnh hưởng đến việc xem kịch vui của tôi.

Trương Đại Thiệu bị bó tay trước cái cô Tô Tâm Lam bướng bỉnh này, Liễu Thanh Thanh có được tý muối như Tô Tâm Lam này đúng là xui xẻo tám đời.

- Liễu Thanh Thanh từng tập Taekwondo rồi sao?

Trương Đại Thiệu chợt nhớ lại lúc trước mình đi ăn trộm Thất bộ linh lung thảo thì Tứ Thiệu đã phái người đến bắt cóc Liễu Thanh Thanh, lúc đó cô nàng cũng có đá vài cái nhưng không có tác dụng, xem ra là có luyện qua thật.

Nhưng Trương Đại Thiệu lập tức bĩu môi, bản lĩnh của Liễu Thanh Thanh vẫn chưa thể hạ tên tóc vàng kia được đâu.

Lúc này Liễu Thanh Thanh vẫn không thèm để ý đến tên tóc vàng kia, hắn liền xoay người thẳng lại, ánh mắt quét tới quét lui trên người Liễu Thanh Thanh.

Nhất là khi nhìn đến ngực của Liễu Thanh Thanh, hắn chảy cả nước bọt.

- Người đẹp, nhìn cũng không đến nỗi nào, em đi chơi với anh nha, anh sẽ giúp em được sáng khoái.

Tên tóc vàng phá lên cười đầy nham hiểm.

- Ngậm cái mồm chó của mày lại.

Liễu Thanh Thanh nhú mày, nổi giận.

Nghe vậy thì tên tóc vàng càng cười lớn hơn.

- Tinh tinh người đẹp cũng được đấy, vừa khéo anh cũng thích người đẹp có chút cá tính. Có cá tính thì cảm giác chinh phục mới thú vị, làm việc cũng sáng khoái hơn đó nha...!

Tên tóc vàng nói còn chưa hết câu thì đã la thất thanh lên, tiếp theo cả người ngã sấp xuống đất. Hóa ra là Liễu Thanh Thanh vừa xoay người một cái gạt ngã gã tóc vàng.

- Thanh Thanh lợi hại không?

Lúc này Tô Tâm Lam quay đầu lại, cười đắc ý, giống như người đánh ngã gã tóc vàng là mình chứ không phải Liễu Thanh Thanh vậy.

Trương Đại Thiệu không thể làm gì khác ngoài việc gạt đầu:

- Lợi hại, thật là lợi hại!

Lúc này gã tóc vàng nhe răng trợn mắt đứng lên, chỉ vào Liễu Thanh Thanh mắng to:

- Đồ xấu xa, dám động thù với lão tử! Hôm nay cô chết chắc rồi, nói cho cô biết lão tử không phải là loại người đánh phụ nữ nhưng hôm nay nhất định phải dạy dỗ cô một chút.

Nói xong gã tóc vàng liền hung hăng giơ tay lên tát Liễu Thanh Thanh. Tuy nhiên hắn đã quên mất người vừa ném hắn xuống đất một cách dễ dàng như vậy thì đâu phải là một đứa trẻ dễ bị bắt nạt.

- Bốp!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, trước mặt Liễu Thanh Thanh bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay vươn ra, chụp lấy cổ tay của gã tóc vàng.

Người vừa ra tay là Trương Đại Thiệu, cười híp mắt nói:

- Lão huynh, thân là một người đàn ông mà đánh phụ nữ cũng không hay lắm đâu.

Mặc dù Liễu Thanh Thanh có thể giải quyết được chuyện này nhưng cô cũng chỉ là một người phụ nữ, khi bị một người đàn ông ức hiếp thì cũng cần có người bảo vệ.

Cổ tay của gã tóc vàng bị siết rất chặt, đau đến phát khóc, giãy không ra nên hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt, đau đớn nói:

- Nhóc con, mày dám quản việc của lão tử sao?

- Tao cứ nhúng tay vào đấy!

Trương Đại Thiệu không chút lưu tình, dùng sức kéo cánh tay rồi hất văng tên tóc vàng đi, gã đó tiếp tục bay lên và ngã gục dưới mặt đất.

- Đồ oắt con, lão tử phê mày!

Gã tóc vàng nổi giận, nóng nảy, gào thét rồi chạy về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cũng không nói lời nào, đám một đám vào ngay mắt tên tóc vàng.

- Ai da!

Thoáng cái gã tóc vàng đã biến thành gấu trúc, bùm mặt, đau đớn ngồi chồm hổm trên mặt đất.

- Mày dám đánh tao, tao là người của Hạo ca đấy.

Tên tóc vàng tức giận chỉ vào Trương Đại Thiệu và hét lên.

- Đúng là vô dụng.

Trương Đại Thiệu vốn không muốn tính toán với gã đó, chỉ đám một phát mà đã khiến hắn nổi nóng, buông một câu oán giận:

- Tụi mày ngon thì đợi ở đây đi.

Sau đó co giò bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Một mình đánh với đám người xấu

Sau khi giải quyết xong gã tóc vàng thì Trương Đại Thiệu đắc ý vỗ vỗ tay, ngẩng đầu, ưỡn ngực xoay người lại, vẻ mặt cao ngạo, chuẩn bị đón nhận ánh mắt sùng bái của Liễu Thanh Thanh, Tô Tâm Lam và những người khác.

- Ai da, đánh xong chưa?

- Nhất định là sẽ còn

đánh nữa đó, đánh nhiều đó chưa xong đâu.

- Đừng có gấp, tôi biết

người kia, nhất định là hắn đi gọi người, tiếp theo sẽ đặc sắc hơn nhiều đấy, mọi người cứ kiên nhẫn đợi xem. Nhưng cảnh đánh nhau hoạt náo tiếp theo như mọi người nghĩ đã không xảy ra, mọi người thấy Trương Đại Thiệu trong nháy mắt đã hạ được gã tóc vàng thì lại không thấy vui, tất cả đều thấy bức bối. Trong lòng Trương Đại Thiệu thầm than, bọn người kia chỉ trông chờ để xem đánh nhau, cái xã hội gì thế này?

Không để ý đến những con người vô tâm kia nữa, Trương Đại Thiệu đi đến trước mặt Liễu Thanh Thanh, vẻ mặt ôn hòa, ra vẻ đàn ông:

- Cô không sao chứ?

Liễu Thanh Thanh liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu, nói:

- Không sao.

Trương Đại Thiệu gật đầu quay lại, Tô Tâm Lam lập tức nổi giận:

- Anh làm cái gì vậy,

đã nói là không cần anh ra mặt, tại sao anh lại còn làm như vậy? Lâu lắm tôi mới thấy được thân thủ mạnh mẽ của Thanh Thanh, khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy lại bị anh phá hỏng. Nói xem, có phải là anh cố thể hiện tốt trước mặt Thanh Thanh để thực hiện ý đồ xấu của mình đúng không?

Trương Đại Thiệu hoàn toàn bó tay trước cô nàng này, không thể làm gì hơn ngoài việc buông vũ khí đầu hàng:

- Tôi sai rồi, được chưa?

- Chính là con bé thôi tha kia. Mẹ nó, còn có cả thằng oắt con mặc áo sơ mi trắng kia nữa, dạy dỗ bọn nó một trận cho tao.

Một tiếng mắng chửi từ xa vang lên, Trương Đại Thiệu nhìn thấy có mấy người đi từ phía trước tới, cử thật, gã tóc vàng đúng là mang theo mang theo cả đám người đủ màu tóc quay lại.

Thấy cảnh này, sắc mặt Tô Lâm Lam liền thay đổi, vừa mới tức giận vì sao Trương Đại Thiệu ra tay thì bây giờ lập tức thay đổi lập trường, đẩy đẩy Trương Đại Thiệu và la lên:

- Trương Thiên, nhanh lên tổng cổ những người này đi đi.

Con gái vẫn là con gái, sao cũng nói được.

- Không phải sợ, không sao đâu.

Trương Đại Thiệu không nói thêm lời nào, hiên ngang đi đến trước mặt bọn người tóc vàng kia. Toàn bộ đám người tóc vàng kia đều dừng lại, nhìn Trương Đại Thiệu bằng ánh mắt hung ác, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Đại Thiệu ngay khi có thể.

Một bên là mấy thanh niên nam thanh nữ tú, một bên là đám người du thủ du thực, giang hồ, thoạt nhìn là biết trước kết quả rồi. Tuy nhiên cả Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đều biết bản lĩnh của Trương Đại Thiệu nên cũng không lo lắng, không ngăn cản Trương Đại Thiệu. Nhất là Tô Tâm Lam, hai mắt sáng thêm, dường như càng thêm phấn chấn, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào đám người gã tóc vàng kia, chờ đợi cảnh bọn chúng bị hạ gục.

- Đồ con ruồi, mày ăn cái quái gì mà để một thằng oắt con này đánh hả? Nó còn chưa mọc đủ lông luôn đó.

Bên cạnh gã tóc vàng là một gã cao lớn có mái tóc nhuộm màu xanh, nhìn Trương Đại Thiệu xong thì hắn cười nhạo gã tóc vàng.

Gã tóc vàng vội vàng nói:

- Hạo ca, anh đừng nhìn về bề ngoài của thằng nhóc đó mà đánh giá nó, nó rất đáng sợ, đánh nhau rất ghê. Anh nhìn những vết thương trên mặt em đi, chẳng lẽ là giả sao? Tất cả đều là do nó đánh đó.

Gã tóc xanh nghe gã tóc vàng nói xong thì nhìn Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, càng nhìn càng không thấy hắn lợi hại ở điểm nào nên liền khoát tay, nói:

- Tao không cần biết mày là ai, nhưng mày đã đánh huynh đệ tao thì tao sẽ phải chinh đồn lại mày một chút. Anh em đâu, đánh.

Nói xong gã tóc xanh liền đánh một quyền về phía mặt Trương Đại Thiệu, những tên tóc xanh tóc đỏ xung quanh cũng xông lên đám đã, phối hợp rất nhuần nhuyễn, nhưng người này không phải là mới đánh người một, hai lần.

Nếu là người bình thường mà đụng phải tình huống này thì chỉ có chịu thiệt, thế nhưng với Trương Đại Thiệu lại khác, nếu không phải sợ bị đồn đại thì chỉ trong một giây là hắn đã giải quyết xong cả đám này rồi. Tuy nhiên lúc này Trương Đại Thiệu chỉ có thể giữ ở mức độ vừa vừa, tránh cho mọi người nghi ngờ. Trương Đại Thiệu "chăm sóc" cho tên tóc xanh đầu tiên, một đấm vào mũi hắn khiến máu mũi chảy ra, hắn ngồi chồm hồm dưới đất la oai oái. Sau đó Trương Đại Thiệu dùng thân pháp nhẹ nhàng luân phiên đánh những tên khác, một quyền bên trái, một cước bên phải, chỉ vài chiêu đã khiến cả đám quỳ rạp hết xuống đất cầu xin.

- Đại..... đại ca, là tôi to gan lớn mật, không biết điều, xin anh đừng đánh nữa.

Tên tóc xanh bị Trương Đại Thiệu đấm cho một phát xịt máu mũi. Sợ đến run người, ôm đầu ngồi chồm hồm dưới đất, khóc lóc van xin.

- Cút, cho tụi mày sáng mắt ra.

Trương Đại Thiệu nói, vẫy vẫy tay. Đám người tóc vàng đang khóc lóc giống như được đại xá, chạy trốn chết, chỉ trong chớp lát đã biến mất.

- Không phải vậy chứ, sao có thể?

- Một người đánh một đám người, hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt!

Tất cả mọi người đang mua vé ở Du Nhạc Trảng đều vô cùng ngạc nhiên, chỉ tay về phía Trương Đại Thiệu rồi khẽ bàn tán, bất luận thế nào bọn họ cũng không thể nghĩ ra được là một con người nhỏ bé như Trương Đại Thiệu sao lại ẩn chứa một năng lượng to lớn như vậy?

Trương Đại Thiệu nghe xong thì cười càng to hơn.

- Thế nào, lúc tôi đánh nhau đẹp trai chứ?

Trương Đại Thiệu quay đầu lại hỏi.

- Đẹp đến ngây người. Mỗi lần nhìn anh đánh nhau thì đều đẹp trai cả.

Tô Tâm Lam ngây người ra nói.

Liễu Thanh Thanh thậm chí giễu Tô Tâm Lam mơ mộng, nhìn Trương Đại Thiệu rồi hừ một tiếng:

- Tự mãn!

Điều này khiến Trương Đại Thiệu bị tổn thương không ít. Nhưng Trương Đại Thiệu lại không ngờ là gã tóc vàng kia lại chạy đến một góc vắng vẻ rồi gọi điện:

- Mao ca, đó là một tên lão luyện, rất khó xử lý.

Đầu dây điện thoại bên kia vang lên một giọng nói cứng rắn:

- Biết rồi, mày tạm thời đừng hành động, để tao cử Bằng Giải đến.

Trải qua chuyện ồn ào với đám người tóc vàng thì mấy người họ xếp hàng đã đi được một đoạn dài, năm phút sau, ba người chìa vé ra, hào hứng đi vào khu trò chơi. Bên trong khu vui chơi cực kì náo nhiệt, những tiếng hét chói tai vang lên của mọi người khi chơi những trò cảm giác mạnh thách thức lòng người. Thấy vậy cả Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đều hết hồn.

- Hay là chúng ta chơi trò này đi, rất thú vị đó.

Đứng trước một cái tàu con thoi, Trương Đại Thiệu nham hiểm đề nghị ba người đi thử một lần, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu chơi trò này mà lắc mạnh thì ngực hai cô gái lắc lư kịch liệt chỉ có mình hắn mới quan sát được. (Hồ Ly Tinh: Đúng là đồ dê xồm).

- Này, Trương Thiên, anh cười thật là bi ối đó.

Tô Tâm Lam bỗng nhiên nói.

Trương Đại Thiệu giật mình, ngẩng đầu lên nói:

- Sao vậy?

Tô Tâm Lam càng thêm khẳng định, khinh bỉ mắng:

- Chắc chắn là anh đang suy nghĩ chuyện bậy bạ gì đó rồi.

Đối với chuyện này thì tất nhiên có đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận rồi.

Mặc dù không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì nhưng chung quy lại hai cô vẫn không đồng ý với hắn.

- Chơi cái này tôi sợ anh chịu không nổi thôi.

Đây là lý do Tô Tâm Lam đưa ra để từ chối, Trương Đại Thiệu đúng là không còn lời nào để nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đánh cược vô sỉ

Kế tiếp, Trương Đại Thiệu đề nghị đi chơi ngôi nhà ma, chỗ đáng sợ đó có thể làm cho phụ nữ khóc òa lên núp vào ngực đàn ông không dám động đây, thật là một ý hay.

Nhưng mà Tô Tâm Lam như đã nhìn thấy nội tâm tà ác của Trương Đại Thiệu, từ chối thẳng thừng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng, Tô Tâm Lam tỉnh quái nhìn Trương Đại Thiệu, nói:

- Quên đi, anh chàng đẹp trai, để em đưa anh đi chơi.

- Đi đâu?

- Đi theo em rồi biết.

Tô Tâm Lam đi nhanh về phía trước, Liễu Thanh Thanh ở một bên nhỏ giọng trò chuyện, thỉnh thoảng lại che miệng cười khẽ, để Trương Đại Thiệu một mình cô đơn đi ở phía sau.

Không lâu sau, Tô Tâm Lam dừng trước một cửa hàng bóng bay, hai mắt tỏa sáng.

Trương Đại Thiệu có một loại xúc động muốn khóc, không phải chứ, bóng bay? Đây là đồ chơi của trẻ em, Tô Tâm Lam này cũng thật trẻ con.

Tô Tâm Lam quả thực không phụ sự kỳ vọng của Trương Đại Thiệu, chạy nhanh đến cửa hàng bóng bay, xoay người lại thích thú nói với hai người:

- Chúng ta đi bắn súng nha, này, anh chàng đẹp trai, bắn súng có được không, không được ở một bên nhìn đâu, đừng để mắt mặt trước cô nương đây. Bàn cô nương chính là cao thủ bắn súng đó!

Một cô bé có thể bắn súng giỏi thế nào chứ, Trương Đại Thiệu hoàn toàn khinh thường bĩu môi, nói:

- Tâm Lam, cái khác tôi không dám nói, nhưng bắn súng thì tôi chính là cao thủ, mỗi ngày tôi đều bắn súng, tay trái hay tay phải đều được!

Tô Tâm Lam là một cô gái trong sáng hiền nhiên không hiểu suy nghĩ gian ác của Trương Đại Thiểu, cô tò mò nhìn Trương Đại Thiểu, khiêm tốn học hỏi:

- Trương Thiên đẹp trai, anh mỗi ngày đều bắn súng sao? Anh làm sao có súng? Bắn súng chẳng lẽ còn chia tay trái tay phải, không phải đều giống nhau sao?

Trương Đại Thiểu ngẩng đầu, cười rộ lên:

- Mỗi ngày một “cây súng”, đó là một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống của đàn ông, dùng tay trái hay tay phải thực ra có sự khác biệt rất lớn, cảm giác sẽ khác nhau. Khụ khụ, nói cô cũng không hiểu.

Tô Tâm Lam giờ mới thực sự nhìn Trương Đại Thiểu:

- Trương Thiên đẹp trai, tuy rằng thực sự tôi nghe không hiểu lắm, nhưng tôi thấy ánh mắt của anh không hề đứng đắn.

Trương Đại Thiểu hoảng sợ, ánh mắt Tô Tâm Lam thật sắc bén, hần vội ho một tiếng:

- Cô nhìn nhầm rồi, được rồi được rồi, nhanh chọn một khẩu súng đi, thuận tiện lấy cho tôi một cái.

Ba khẩu súng tới tay, ba người mỗi người một khẩu, hai người con gái vui mừng giống như là nhặt được kho báu, Trương Đại Thiểu bĩu môi. Kỳ thật 56 loại súng máy bán tự động được mô phỏng này dùng cũng rất có cảm giác, nhưng đối với người quen dùng pháp bảo có uy lực lớn như Trương Đại Thiểu mà nói thì cái đồ chơi này còn quá tầm thường.

- Trương Thiên đẹp trai, anh mở to mắt ra mà xem thế nào mới là vua bắn súng!

Tô Tâm Lam hướng tới Trương Đại Thiểu khoe, không phải nói, tư thế cầm súng kia quả thật rất đúng.

Liễu Thanh Thanh một bên nhìn Tô Tâm Lam giờ súng trường lên, một bên giới thiệu:

- Anh trai của Tâm Lam chính là tay súng bắn tỉa chủ chốt của bộ đội đặc chủng! Thuật bắn súng của Tâm Lam là do anh trai của mình dạy, chuyên nghiệp không kém bộ đội chính quy đâu! Bọn tôi biết dùng súng thật đó!

Trương Đại Thiểu theo bản năng nhìn Tô Tâm Lam, cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới cô nàng này còn có một anh trai mạnh mẽ như vậy.

Lúc này Tô Tâm Lam cầm súng trường, hip mắt nhắm một lúc rồi bóp cò bắn. Mỗi phát đạn bắn ra đều có một quả bóng bị nổ, mười phát súng liên tiếp vừa nhanh vừa chuẩn, vậy mà không có một lần nào bắn trượt!

Tất cả mọi người xung quanh đều ngây người, cô gái này thực sự là vua bắn súng sao?

Ông chủ cửa hàng bóng bay vốn thấy hai cô gái xinh đẹp nũng nịu đến đây, vốn đang cười ha ha, nhưng sau khi thấy Tô Tâm Lam bắn, khuôn mặt tươi cười của ông chủ liền trở nên trắng bệch như người chết.

Mình kiếp trước tạo nghiệt gì mà bây giờ lại đụng trúng loại người phi phàm này!

Một viên đạn chỉ mất có năm xu, Tô Tâm Lam bắt quả chỉ mất năm đồng tiền. Nhưng theo quy tắc cô ta lấy được phần thưởng mấy trăm đồng tiền. Nếu cô ta chơi tiếp, không phải là mình sẽ lỗ vốn sao? Trong lòng ông chủ rất là đau a.

- Tâm Lam, rất tốt!

Liễu Thanh Thanh ở một bên vỗ tay tán thưởng, cô nhanh chóng chạy tới, làm bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Nhìn bộ dáng của Liễu Thanh Thanh đã khẳng định, thuật bắn súng của cô thật sự dễ cho người ta tán thưởng, một phát súng khiến quý thần khiếp sợ.

- Trương Thiên, anh cười cái gì, có bản lĩnh thì anh bắn đi. Anh có thể thắng tôi, nhưng anh có thể thắng Tâm Lam không?

Liễu Thanh Thanh chế giễu Trương Đại Thiểu ở một bên đang cười hi hi ha ha, bĩu môi nói.

Trương Đại Thiểu cầm súng đi đến, nói với Liễu Thanh Thanh:

- Cô hãy nhìn cho kỹ, thuật bắn súng của tôi không tầm thường đâu, năm xưa biệt danh của tôi chính là vua vô địch bắn súng đấy.

Liễu Thanh Thanh nghe xong phun nước miếng nói:

- Cái gì vua vô địch bắn súng, khoác lác quá!

Cô đâu có biết ý nghĩa sâu xa của câu vua vô địch bắn súng của Trương Đại Thiểu là cái gì.

Trương Đại Thiểu nhìn Liễu Thanh Thanh, đột nhiên buông súng, cười nham hiểm:

- Thanh Thanh, cô dám đánh cược với tôi không?

- Đánh cược cái gì?

Liễu Thanh Thanh có chút hứng thú nói:

Trương Đại Thiệu ra oai chỉ Tô Tâm Lam, tự tin nói:

- Đánh cược tôi có thể bắn trúng mười phát súng giống như Tâm Lam.

Vừa nghe thấy lời này Liễu Thanh Thanh không phục nói:

- Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Tôi cược với anh.

Trương Đại Thiệu biết Liễu Thanh Thanh sẽ phản ứng như vậy, hắn cũng không tranh cãi làm gì mà tiếp tục nói:

- Thanh Thanh, đánh cược dù sao cũng phải có tiền cược, không thể nói miệng như vậy, như thế không có vui.

Liễu Thanh Thanh cũng bị khơi dậy tính hiếu thắng, lại nghĩ Trương Đại Thiệu chắc chắn sẽ thua, vì thế cũng tràn đầy tự tin nói:

- Tôi tin Tâm Lam tuyệt đối không thua anh, tiền cược tùy anh, tôi sẽ theo!

Khụ khụ, Trương Đại Thiệu ho khan hai tiếng, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói:

- Thanh Thanh, nếu tôi bắn mười phát đều trúng, cô sẽ hôn tôi một cái, như vậy được không?

- Xì, hạ lưu.

Liễu Thanh Thanh mặt đỏ lên, cười mắng:

Trương Đại Thiệu lắc đầu cảm thán:

- Cô không tin tưởng Tâm Lam sao?

Liễu Thanh Thanh còn chưa trả lời thì Tô Tâm Lam không nhịn được đi đến kéo tay Liễu Thanh Thanh, thở hồng hộc kêu lên:

- Thanh Thanh, cược với anh ta đi, tôi cũng không tin anh ta có thể thắng tôi.

Nói xong Tô Tâm Lam nổi giận nói với Trương Đại Thiệu:

- Tôi cược với anh! Nếu anh thua thì sao?

Trương Đại Thiệu vô si nói:

- Tôi sẽ hôn cô một cái, cô hôn tôi, tôi hôn cô, như vậy mới công bằng.

Tô Tâm Lam chịu không nổi sự vô si của Trương Đại Thiệu, đỏ mặt mắng:

- Anh thật không biết xấu hổ, thắng hay thua anh đều được lợi. Như vậy đi, nếu anh thua thì sửa giống chó đi, thế nào?

- Được, một lời đã định! Các cô không được đổi ý đâu.

Trương Đại Thiệu không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, mình là một người tu chân, có thần thức nghịch thiên để gian lận, nhắm mắt lại cũng sẽ bắn trúng đích.

Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh nhìn nhau, đều có cảm giác mình bị lừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bốn kỹ năng gây kinh động (Kĩ kinh tứ tọa)

Những người đang chơi ở xung quanh nghe thấy vụ cá cược của ba người Trương Đại Thiệu cũng dừng lại, bắt đầu quan sát. Hơn nữa thuật bắn súng của Tô Tâm Lam đã hấp dẫn mọi người tụ tập thành một nhóm nhỏ.

Điều này làm cho ông chủ đang đau khổ kia cảm thấy có chút an ủi.

- Tốt lắm, Thanh Thanh, Tâm Lam, các cô hãy nhìn xem nhé.

Trương Đại Thiệu quay đầu, trên mặt nở một nụ cười mê người, tùy tay cầm cái súng hơi lên.

- Đây, anh bạn, anh có thể làm được không vậy?

Người xung quanh thấy tư thế không chuyên nghiệp của Trương Đại Thiệu, đều kêu lên.

Trương Đại Thiệu cũng không nói gì, trực tiếp bóp cò.

Pằng! Pằng! Pằng!...

Âm thanh liên tiếp vang lên, mọi người mở to miệng ngo ngắc, mười phát trúng cả mười, so với cô gái kia còn lưu loát tự nhiên hơn, còn trôi chảy hơn!

Xôn xao! Một trận tiếng vỗ tay ào ào vang lên.

- Trúng! Mười phát trúng cả mười!

- Tôi tin hẳn là kẻ cướp, thật mạnh mẽ!

Mọi người đều tán thưởng, ánh mắt tỏa ánh sáng hưng phấn. Không thể tin được hôm nay đến đây chơi trò chơi còn có thể thấy được trò hay, không uổng công a.

- Anh ta sao có thể bắn chuẩn như vậy? Tay súng thiện xạ có thể dễ dàng tạo như vậy sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Thanh Thanh mở to thành hình chữ O, trên thế giới chẳng lẽ thực sự có người toàn tài sao? Trương Đại Thiệu có một thân bản lĩnh thần bí khó lường, không thể tưởng được ngay cả thuật bắn súng cũng chuẩn như vậy.

Tại sao Tô Tâm Lam có thể trở thành tay súng thiện xạ thì Liễu Thanh Thanh cũng biết được một ít, nhưng không phải ai cũng có điều kiện tập luyện như vậy.

Bởi vậy Liễu Thanh Thanh mới tin rằng Trương Đại Thiệu không thể đạt tới trình độ của Tô Tâm Lam, cô mới dám tự tin đánh cược với Trương Đại Thiệu. Nhưng thật không ngờ Trương Đại Thiệu có thể làm được!

Liễu Thanh Thanh không thể tin được, Tô Tâm Lam cũng vậy, cô tròn tròn mắt! Chẳng lẽ người này trời sinh là tay súng thiện xạ?

- Khụ khụ.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ Liễu Thanh Thanh đang ngẩn người, cười hắc hắc:

- Thanh Thanh, súng đã bắn xong, bắn như thế nào em cũng thấy rõ, có còn nhớ đánh cược của chúng ta không, bây giờ nên đưa tiền cược rồi.

- A?

Liễu Thanh Thanh tròn tròn mắt, mặt nhăn nhó:

- Trương Thiên, anh xem có thể đổi tiền cược khác được không, tiền cược này...cái đó có điểm hơi thái quá!

Liễu Thanh Thanh không chịu, Trương Đại Thiệu càng không chịu, lòng đầy căm phẫn nói:

- Liễu Thanh Thanh, là một người được giáo dục bởi nền giáo dục cao cấp, em làm sao có thể nói chuyện không suy nghĩ như vậy?

- Hôn một cái!

Người vây xung quanh không biết ai kêu lên một tiếng, mọi người sau đó đều kêu to lên.

- Hôn một cái!

- Hôn một cái!

- Hôn một cái!

Trương Đại Thiệu vô cùng cảm kích nhìn mọi người, lại đứng lý hợp tình nói với Liễu Thanh Thanh:

- Thanh Thanh, cô thấy chưa, cái này theo ý muốn của mọi người, mục đích chung, cô không hôn tôi, cũng không ai chịu đâu.

Liễu Thanh Thanh mặt vẫn nhẵn nhụi, nói gì cũng không thể không biết ngược ở đây hôn người ta.

Nhưng Tô Tâm Lam ở bên cạnh, cô lại đỏ mặt, không nói được một lời, cổ lấy dũng khí, nhẹ nhàng hôn cái chụt lên mặt Trương Đại Thiệu, sau đó nhanh chóng đi qua một bên, không dám ngẩng đầu nhìn người.

Trương Đại Thiệu thật không ngờ Tô Tâm Lam bình thường mạnh mẽ như vậy, nói một là một, khi thua nói hôn là hôn, trong lòng hấn một trận rồi rầm.

Hành động của Tô Tâm Lam càng làm cho hiện trường sôi sục, thật giống như một buổi biểu diễn đến lúc cao trào, mọi người đều hò hét lên, tiếng la rung trời, tưởng như cả hội chợ đều có thể nghe thấy.

Liễu Thanh Thanh không còn cách nào khác, người tới xem càng ngày càng nhiều, cô rút cục cắn răng một cái, hôn nhanh lên mặt Trương Đại Thiệu.

Người xung quanh lại hét lên một tiếng chói tai.

Chiếm tiện nghi của hai đại mỹ nữ, trong lòng Trương Đại Thiệu nở hoa, lúc này hấn đi đến trước mặt đám người, lớn tiếng nói:

- Cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, cảm ơn cảm ơn, không còn gì để xem nữa rồi, mọi người chơi gì thì chơi đi, chơi vui vẻ.

Đến lúc mọi người tản ra hết, trên mặt Liễu Thanh Thanh vẫn đỏ rực, không nói gì đánh Trương Đại Thiệu một cái:

- Đánh chết anh, đều tại anh! Sau này làm sao mà tôi gặp người khác đây.

Đợi cho ba người chuẩn bị đi khỏi, ông chủ cười ha hả đi ra, trên tay đưa lên hai con gấu ôm thật lớn.

Lúc này hấn không còn đau lòng nữa, hai đồ vật hai người này thắng được tuy nhiều tiền, nhưng qua trận cá cược của bọn họ, đều có rất nhiều khách hàng đến đây, ông chủ cảm ơn còn không kịp ấy chứ.

Ôm chiến lợi phẩm, Trương Đại Thiệu tiếp tục cùng hai đại mỹ nữ đi đến chỗ khác chơi.

Tô Tâm Lam lại mang hai người đến chỗ thứ hai, tiếp tục làm cho Trương Đại Thiệu không có hứng thú, là chèo thuyền.

Thích chèo thuyền thì chèo thuyền, cùng đi với hai đại mỹ nữ cũng không tồi. Nhưng mà bị Trương Đại Thiệu chiếm tiện nghi một lần, hai người lại trở nên cảnh giác.

Liễu Thanh Thanh thuê hai chiếc thuyền, một chiếc cô ngồi cùng với Tô Tâm Lam, một chiếc để Trương Đại Thiệu ngồi một mình.

Ở trung tâm hồ có một chiếc thuyền khác, nhìn thấy trên thuyền có một đôi tình nhân đang sờ sờ mó mó, Trương Đại Thiệu càng thêm buồn bực.

Nhìn thấy hai người phía trước vui vẻ cười đùa, Trương Đại Thiệu đuổi theo, đề nghị:

- Đây, hai người, chúng ta đua thuyền đi, tôi một người, các cô hai người, để xem ai đến đích nhanh hơn! Các cô yên tâm, lần này tôi sẽ không đánh cược đâu.

Liễu Thanh Thanh liếc mắt không nói gì, Tô Tâm Lam cũng xảo quyết trừng mắt, nói:

- Anh nghĩ thật tốt đó, lần trước chiếm tiện nghi của bọn tôi, lần này lại định trốn à. Nói cho anh biết, bọn tôi có thể đua, bọn tôi cũng muốn đánh cược với anh. Nếu như anh thua, anh phải đứng trên thuyền hét lên "Tôi là sói háo sắc"! Nếu bọn tôi thua, thì anh hét lên "Tôi là vua thuần khiết!"

Tô Tâm Lam vừa nói xong Liễu Thanh Thanh ở một bên nhin không được liền bật cười. Tô Tâm Lam cũng thật đánh đá, có thể xoay ngược tình thế, rất có phong cách lưu manh của Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nghe vậy thì không nói gì, cô nàng Tô Tâm Lam này chẳng qua là để chinh mình thôi, hai câu kia câu nào đều làm cho mình mất mặt. Nhất là câu "Tôi là vua thuần khiết" còn không bằng câu "Tôi là sói háo sắc".

Nhưng hấn vẫn không chút do dự gật đầu:

- Tôi đánh được với các cô! Chúng ta ai tới vòm cầu phía trước trước là thắng! Thế nào?

- Được! Quyết định như vậy đi, anh không được chơi xấu đâu, chơi xấu sẽ là con chó nhỏ!

Tô Tâm Lam ở trên thuyền nói với Trương Đại Thiệu, tiếp theo liền quay đầu thúc giục Liễu Thanh Thanh:

- Chạy nhanh lên!

Trương Đại Thiểu ở phía sau hô to:

- Này! Các cô chơi ăn gian, từ từ nào, đợi tôi tới mới có thể bắt đầu!

Nhưng mà hai cô gái cũng không để ý tới Trương Đại Thiểu, vừa nói xong thì giống như phát cuồng, chèo đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Không phải ông muốn tôi đánh ông sao?

Muốn vượt qua hai người Liễu Thanh Thanh, Trương Đại Thiểu chỉ cần thổi một hơi là có thể làm được, nhưng làm như vậy trò chơi sẽ không thú vị nữa.

Trương Đại Thiểu cũng không thi triển tài năng đuổi theo hai người Liễu Thanh Thanh, mà không nhanh không chậm đi theo ở phía sau, hẳn quyết định lần này sẽ thua.

Nhìn thấy hai người Liễu Thanh Thanh đã chuẩn bị đi vào vòm cầu trước mặt, thì:

- A!

Lúc này, ở bên trong vòm cầu xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một đôi nam nữ trung niên, không kể nam hay nữ đều mặc đồ treo đầy vàng bạc, vòng cổ còng tay gì đều đeo hết trên người, vừa thấy liền biết đây là một đôi nhà giàu mới nổi.

Cặp đôi này không biết người khác đang đánh cược, tâm tình vẫn vui vẻ, thế nhưng mặt hồ bắt đầu dao động, thuyền của hai người Liễu Thanh Thanh nhanh chóng lao đến.

Liễu Thanh Thanh cùng Tô Tâm Lam thấy sắp đến được vòm cầu thì chiếc thuyền nhỏ kia lại bất thình lình chui ra, mọi người đều hoảng sợ, tất cả đều hét âm lên.

Hai cô luống cuống tay chân quay thuyền để giảm tốc độ, đánh tay lái chuyển hướng để tránh chiếc thuyền của cặp nhà giàu mới nổi kia.

- Con mẹ nó, chiếc thuyền phía trước tránh ra!

Tên nhà giàu mới nổi kia cũng vội vàng phanh lại, một bên giảm tốc độ một bên chửi âm lên.

Nhưng mà hai chiếc thuyền khoảng cách rất gần mà tốc độ lại quá nhanh, lúc này phanh lại cũng đã chậm.

Ở thời khắc cuối cùng, tưởng như hai chiếc thuyền va chạm với nhau, nước trên mặt hồ dậy sóng.

A! Người trên hai chiếc thuyền đều phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hoàn toàn không có ai rơi xuống nước.

Khi mấy người thấy rõ tình hình đều nhẹ nhõm thở ra một hơi, hoàn toàn không có việc gì, chỉ bị hoảng sợ mà không có nguy hiểm.

- Hai người không sao chứ?

Liễu Thanh Thanh có ý xin lỗi nhìn hai người nhà giàu mới nổi kia nói, cô có chút hối hận, không có việc gì lại cùng thi đấu với Trương Đại Thiểu làm gì để xảy ra loại sự tình này.

- Mất các cô mù sao, sao lại chèo thuyền như vậy!

Tên nhà giàu nghe vậy trợn mắt chửi âm lên.

Nhìn bộ dáng nổi giận kia, giống như là nhìn thấy vợ mình bị người ta hiếp đáp. Nhưng mà khi hắn thấy đối phương là hai đại mỹ nữ thì ánh mắt liền phát sáng.

Người phụ nữ ở một bên cũng hét lên chói tai:

- Các cô không có mắt sao, không đi từ từ ngắm cảnh, mà đi nhanh như vậy làm cái gì, muốn đâm chết người sao?

Bị cặp đôi nhà giàu kia mắng mỏ, hai cô gái đều tức giận, lần này có va chạm hai bên đều có lỗi, làm sao lại bị người ta đổ trách nhiệm, còn bị người ta mắng chửi.

- Này, các người thật không nói đạo lý!

Tô Tâm Lam không chịu, phản bác lại rất gay gắt.

- Quên đi Tâm Lam, cãi nhau với người như vậy làm gì, chúng ta đi.

Liễu Thanh Thanh lờ Tô Tâm Lam đang nổi giận đùng đùng trở về. Với loại người như vậy thì không có gì để tranh cãi.

- Các cô nghĩ tốt thật! Đụng vào thuyền của tôi còn muốn đi sao? Không có cửa đâu! Người đàn ông trên thuyền hô to, cặp mắt thì dán sát lên hai người Liễu Thanh Thanh.

Trong lòng tính toán, bất luận như thế nào đều không thể để cho hai đại mỹ nữ này dễ dàng chạy mất.

- Vậy ông muốn thế nào?

Đột nhiên một thanh âm trên tức truyền đến, Trương Đại Thiệu cũng đã đuổi tới nơi.

- Trương Thiên!

- Trương Thiên đẹp trai!

Hai người Liễu Thanh Thanh vui sướng kêu lên, đồng thời cảm thấy có người để tin tưởng.

Nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, người đàn ông khó chịu hết sức, nhất là tên Trình Giảo Kim này lại đẹp trai hơn mình.

- Mày nói xem bây giờ tao phải làm gì?

Người đàn ông quệt miệng, phun ra một ngụm khói thuốc, sau đó chỉ vào Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam:

- Để hai cô gái này qua đêm với tao, việc này sẽ coi như xong. Nếu không, các người sẽ không thể đi khỏi đây.

Hai cô tức giận đến thân mình run rẩy, còn sắc mặt của Trương Đại Thiệu thì trở nên thâm trầm, tên nhà giàu này lại muốn chết như vậy.

Ở trong mắt người đàn ông kia thì Trương Đại Thiệu đang tức giận mà không dám nói, mạnh mẽ kìm nén nội tâm đầy lửa giận. Hắn đối với Trương Đại Thiệu càng trở nên khinh thường.

- Thằng nhóc, sao lại nhìn tao như vậy?

Người đàn ông vô cùng đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Có phải rất muốn đánh tao không? Tao biết mày rất muốn đánh tao, muốn thì cứ lại đây mà đánh này.

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy có yêu cầu kỳ quái như vậy đấy.

Trương Đại Thiệu có chút không nói nổi lắc lắc đầu:

- Tôi sẽ làm ông thỏa mãn bây giờ đây.

Nói xong, đứng ở đầu thuyền dùng sức nhảy một cái, cả người lập tức lao vào trên không trung như một con chim lớn, trực tiếp đáp xuống thuyền của người đàn ông.

- Tôi không nhìn nhầm chứ, người bay!

Trên mặt hồ truyền đến vài tiếng kinh hô, khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể nhảy qua sao, nhìn thấy một màn này mọi người một trận lú lờlỉ không nói nên lời.

Người đàn ông nhà giàu tròn mắt há mồm, ngay cả nói chuyện đều không được, tên kia thực sự đã tới được đây?

Đến lúc Trương Đại Thiệu từng bước đi đến thì người đàn ông mới phản ứng lại, hắn có chút chột dạ nhìn Trương Đại Thiệu từ trên trời giáng xuống, hét lên:

- Mày, mày muốn làm gì?

Tay phải Trương Đại Thiệu nâng cao lên, hừ lạnh nói:

- Không phải ông muốn tôi đến đây đánh ông sao, ông còn nói có thành ý như vậy tôi sao nỡ để ông thất vọng chứ.

Động tay, hung hăng tát tên nhà giàu một cái bốp.

Âm thanh thanh thúy mà vang dội, làm tên nhà giàu ngây ngốc, thằng nhóc này thực sự dám ra tay?

- Mày, mày dám đánh chồng tao?

Vợ của tên nhà giàu khó tin nhìn Trương Đại Thiệu, trợn mắt lên hét to:

- Mày không muốn sống nữa có phải hay không?

- Tôi cũng không phải người không đánh phụ nữ.

Trương Đại Thiệu càng thêm chán ghét người phụ nữ có loại chồng này, xoay người lại, bốp một tiếng, cũng không chút khách khí cho bà ta một cái tát. Đánh cho bà già không phân rõ trắng đen phải trái này tỉnh ra.

Giờ phút này người đàn ông mới phản ứng lại, vừa sợ vừa giận, ôm mặt mình, oán độc kêu lớn:

- Thằng nhóc con, dù mày là ai thì cũng nhất định phải chết!

Trương Đại Thiệu không có nói lời dư thừa nào với người đàn ông kia, nâng chân phải lên, một cước đá lên vai người đàn ông.

- Ui da!

- Bùm!

Người đàn ông phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cả người rơi xuống hồ, còn Trương Đại Thiệu lại đi đến bên người phụ nữ.

- Mày có biết chồng tao là ai không, nếu mày dám đánh tao, chồng tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày!

Người phụ nữ này chính là một người thích bắt nạt kẻ yếu, lúc này bà ta kích động hô to.

- Tôi không cần biết chồng bà là ai!

Trương Đại Thiệu khinh thường nói, lại đá ra một cước, thân hình của người phụ nữ cũng ngã nhào xuống hồ. Trên mặt hồ nước dập dờn, tất cả các thuyền trên hồ đều đóng đưa.

Trương Đại Thiệu than một tiếng, bà già kia cũng phải nặng mấy trăm cân a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Vốn dĩ là một ván cờ

- Cứu mạng a! Ông xã cứu em!

Bà cô già kêu la thảm thiết ở trong hồ.

- Cảm miệng cho tôi, bà còn sợ chưa đủ mất mặt phải không!

Người đàn ông một bên trèo lên thuyền một bên thì hét lên với vợ, quay đầu liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Trương Đại Thiệu không để ý tới ánh mắt của người đàn ông, từng bước đi đến thuyền của Liễu Thanh Thanh, lên thuyền rồi đi.

Xảy ra chuyện này mọi người cũng không còn tâm tư để đùa giỡn, trực tiếp đi khỏi khu vui chơi, chuẩn bị về nhà.

Nhưng ở trên đường, một chiếc xe ô tô đuổi theo chặn mấy người lại.

- Kết!

Cửa xe mở ra, từ trên xe đi xuống bảy tám người trung niên, trong tay thậm chí còn cầm bình rượu, gậy gộc, đi đầu chính là người đàn ông nhà giàu lúc này.

Người đàn ông đã cởi quần áo ướt sũng ban nãy ra, để lộ cánh tay, một hình xăm lớn trải rộng từ ngực đến cánh tay, mới nhìn thấy thật dọa người.

Trên tay hắn cũng cầm một cây côn thép, chia côn thép vào Trương Đại Thiệu, vẻ mặt dữ tợn:

- Thằng nhãi con kia, ngay cả tao mà cũng dám đánh! Hôm nay nếu không đánh cho mày tàn phế, tao sẽ lấy tên mày làm họ!

Bà vợ già ở một bên hung tợn nói:

- Đúng vậy ông xã, đánh cho nó tàn phế, tốt nhất đánh gãy cả tay cả chân cho nó cả đời đều nằm trên giường. Để coi sau này nó còn dám đến gây sự với chúng ta không.

- Bà xã, em cũng thật hiểu anh.

Người đàn ông vỗ một cái trên hông vợ, cười dâm dăng.

Đang cười, người đàn ông cảm thấy có chút bất thường, hắn tỉ mỉ nhìn một hồi mới phản ứng lại: người bị mình dẫn nhiều người vây quanh như vậy mà không có chút sợ hãi, trên mặt bọn họ đều biểu hiện sự khiêu khích và khinh thường.

Không riêng gì thằng nhóc kiều ngạo kia mà cả hai mỹ nữ bên người hắn cũng vậy, trong ánh mắt thậm chí còn có vẻ thương hại.

- Thằng nhóc này tại sao lại có thể bình tĩnh như vậy?

Người đàn ông trong lòng bỗng có một dự cảm không tốt.

- Đây, lão già, ông có phải là đến đánh người không vậy, nhanh động thủ đi, tôi không có thời gian ở đây đùa với ông đâu.

Trương Đại Thiệu có chút không kiên nhẫn, cau mày nói.

Tô Tâm Lam ở bên cạnh còn sợ thiên hạ không loạn nói:

- Đúng vậy, nhanh hành động đi, chúng tôi còn chờ xem kịch vui nữa.

Buồn cười, thật sự là rất khinh thường người khác! Bị mấy người Trương Đại Thiệu khinh bỉ, người đàn ông giận tím mặt, cái dự cảm gì đó đều không để vào đầu nữa, vung tay lên, quát:

- Đánh cho tao!

Người xung quanh đều hò hét xông lên.

- Bốp!

Người đàn ông vừa nói xong câu kia thì trước mắt hắn mờ mờ hiện lên hình bóng một người, trên mặt đã trúng một cái tát thật mạnh.

Một cái tát kia thực sự quá mạnh, người đàn ông béo như thế nhưng cũng bị đánh bay đi, răng cửa đều bị rụng hết, lập tức va chạm với đám người phía sau.

Hiện trường nhất thời im ắng, mọi người ngẩn ra, thật không ngờ Trương Đại Thiệu lại mạnh mẽ như vậy.

Chính là sững sốt, Trương Đại Thiệu giống như hũ lạc vào đàn sơn dương, vài giây đánh đắm mọi người ở đó đều gào khóc thảm thiết, vũ khí trong tay rơi xuống.

- Đây, ông già.

Trương Đại Thiệu đi đến trước mặt người đàn ông nhà giàu, tay vỗ trên khuôn mặt béo mập già nua của lão:

- Ông còn muốn đánh tôi không?

Người đàn ông giật mình, lắc đầu như trống bỏi:

- Hiểu lầm thôi, chú em, đây đều là hiểu lầm, tôi là người hay nói giỡn, cậu vạn lần đừng có tưởng thật.

Trương Đại Thiệu ngẩng mặt lên, thấp giọng nói:

- Vậy sao còn chưa rút đi?

- Vâng vâng!

Người đàn ông liên tục gật đầu, như là đứa cháu ngoan, không còn kiêu ngạo như lúc trước nữa.

Nhưng vào lúc này, hàn quang chột lóe, người đàn ông còn chưa kịp xoay người, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu rên, bùm một tiếng té ngã trên mặt đất, bất tỉnh.

- Ông xã, anh làm sao vậy?

Người phụ nữ vốn bị Trương Đại Thiệu làm cho hoảng sợ, run run đứng ở một bên. Lúc người đàn ông ngã xuống đất, bà ta càng thêm sợ hãi, bối rối ôm lấy người đàn ông.

Mọi người ở đây cũng ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng bồn chồn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Trương Thiên đẹp trai, ông ta bị sao vậy? Không phải là bị sợ mà ngất chứ?

Tô Tâm Lam ở một bên nhỏ giọng hỏi, thấy sắc mặt Trương Đại Thiệu có chút âm trầm, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ngoại trừ Trương Đại Thiệu thì không ai thấy được, người đàn ông bị một hòn đá nhỏ đánh trúng gáy mà chết. Cũng không có ai biết, ở cách đó không xa có một cao thủ.

Trương Đại Thiệu liếc nhìn người đàn ông đã chết, sau đó nói với Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh:

- Các cô đi về trước đi, tôi có việc cần giải quyết.

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy của Trương Đại Thiệu, Liễu Thanh Thanh cùng Tô Tâm Lam nhìn nhau, không nói gì nhiều liền xoay người rời đi.

Sau một lúc, Trương Đại Thiệu nhìn về một nơi, trầm giọng nói:

- Xuất hiện đi.

- Thật không tưởng tượng được người thủ đoạn độc ác như mày cũng có chút tình cảm.

Một thanh âm sâu xa truyền đến, một người xuất hiện ở lối rẽ cách Trương Đại Thiệu năm sáu mét.

Người này vừa đi ra, ngoại trừ Trương Đại Thiệu, tất cả mọi người ở đây sắc mặt tái nhợt, giống như là nhìn thấy ma quỷ, sợ hãi rụt rè kêu lên:

- Bàng, Bàng Giải ca!

Bàng Giải cũng không liếc mắt nhìn mấy người một cái, ra tay như điện, đánh mọi người bất tỉnh trong giây lát.

Lúc này mới ung dung vỗ vỗ tay, nói:

- Giết người là một loại nghệ thuật tuyệt vời, không thể không tôn trọng. tao đã xử lý hết bọn ruồi bọ, mày đã sẵn sàng để nhận cái chết chưa?

Khi Bàng Giải nói chuyện còn liếm liếm môi, trên mặt của hắn biểu thị sự khát máu biến thái và sát khí.

Ở trong mắt của Bàng Giải, Trương Đại Thiệu cảm nhận được một loại sát khí nồng đậm, chỉ có giết người vô số mới có thể tích lũy được một lượng sát khí lớn như vậy.

Đây là một sát thủ rất mạnh. Nhưng chỉ đối với người bình thường, ở trước mặt Trương Đại Thiệu sát thủ mạnh tới đâu cũng như con hổ giấy. Trừ phi dụng phải cao thủ giống như người bắt cóc Hàn Mộng Di, nhưng Trương Đại Thiệu tin rằng loại cao thủ như vậy không nhiều.

- Mày tin rằng sẽ giết được tao sao?

Trương Đại Thiệu không chút hoang mang, thích thú mở miệng, giống như bạn bè đang nói chuyện. Sát thủ cấp bậc như Bàng Giải, nói chung rất ít lên mặt tự phụ.

Bàng Giải lắc đầu, nói:

- Sai, không phải tao giết mày mà là những người này giết mày, mày có xung đột với bọn họ rất nhiều người đều thấy.

Trương Đại Thiệu lúc này mới hiểu được, vốn dĩ đây hết thảy là một ván cờ, người đàn ông kia chẳng qua chỉ là một quân cờ dùng để ngăn cản mình, cũng là người chết thay cho Bàng Giải.

- Có thể bắt đầu chưa, tao hơi mất kiên nhẫn rồi.

Tuy biết đó là một ván cờ nhưng Trương Đại Thiệu cũng không để ý, nhẹ nhàng lạnh nhạt nhìn Bàn Giải.

Bàn Giải vẻ mặt khát máu, chân đạp một cái hóa thành một bóng dáng mơ hồ vọt tới, đánh một quyền vào trên ngực Trương Đại Thiệu.

- Bịch!

Một thanh âm nặng nề vang lên như hai khối sắt rì va chạm với nhau.

Trương Đại Thiệu cúi đầu nhìn nắm đấm trên ngực mình, gật đầu khen ngợi:

- Sức lực không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Sát thủ đáng để kính trọng

Bàn Giải biến sắc, hơn ai hết hắn hiểu được một quyền kia lợi hại như thế nào, tuy rằng chỉ là một quyền thăm dò thực lực nhưng ít nhất lực cũng nặng mấy trăm cân! Một khối đá lớn cũng có thể bị đập nát.

Nhưng mà hiện tại tay của mình ở trên ngực Trương Đại Thiệu lại có cảm giác đau, và không chút gây tổn thương nào đến hắn.

Lúc này Bàn Giải mới biết, người trẻ tuổi thư sinh trước mắt không thể khinh thường, hắn còn lợi hại hơn tuyệt thế cường giả là mình. Vốn là lúc cảm ảnh chụp của Trương Đại Thiệu, Bàn Giải có chút không muốn làm, lấy thân phận của mình giết người như vậy có chút mất giá trị bản thân.

Nhưng hiện tại, Bàn Giải mới biết mình có bao nhiêu sai lầm.

- Khó trách cấp trên sai tao tới giết mày, tao rốt cục giờ mới hiểu được là tại sao.

Ngay sau đó chiến ý của Bàn Giải lên cao, chậm rãi rút ra nhuyễn kiếm đeo bên hông, sắc mặt ngưng trọng, vuốt lưỡi kiếm, nói:

- Mày là một cường giả, giết được cường giả mới có hứng thú.

Trương Đại Thiệu vẫn ôm cánh tay, lưỡi biếng nhìn Bàn Giải, chờ đợi Bàn Giải ra tay.

- Keng!

Kiếm quang hiện lên, Bàn Giải múa kiếm kín không kẽ hở, giống như bày ra một tầng bóng kiếm trước mặt Trương Đại Thiệu, bọc Trương Đại Thiệu lại, hung hăng tiếp cận Trương Đại Thiệu.

Bàn Giải biết Trương Đại Thiệu là cao thủ không kém gì mình, vừa ra tay đã ra chiêu mạnh nhất.

Trương Đại Thiệu hơi lắc lắc đầu, bộ dáng kia giống như một người thầy giáo nhìn học trò của mình học chưa tới nơi tới chốn, tùy ý nhấc tay, cánh tay phải như biến mất hóa thành một bóng dáng mơ hồ.

Trong nháy mắt, tầng bóng kiếm mà Bàn Giải tạo ra đã biến mất.

Bàn Giải sắc mặt đại biến, cảm lòng không được ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai ngón tay đã kẹp chặt kiếm của mình.

- Mày, mày có thể phá được chiêu Vạn hoa kiếm vũ của tao?

Bàn Giải khó tin thì thào nói.

Cho tới nay, Vạn hoa kiếm vũ đều là đòn sát thủ của Bàn Giải, Bàn Giải dựa vào chiêu này không biết đã giết chết bao nhiêu người cường đại, lòng tin của Bàn Giải tất cả đều dựa vào một chiêu này.

Nguyên nhân chính là vì có một chiêu này, bất luận gặp phải kẻ thù mạnh thế nào Bàn Giải cũng chưa bao giờ mất lòng tin.

Nhưng hiện tại, một chiêu này đã bị Trương Đại Thiệu phá vỡ một cách đơn giản, Bàn Giải cảm thấy lòng tin của mình như sụp đổ, không thể chấp nhận được.

Thấy sắc mặt Bàng Giải xám như tro tàn, Trương Đại Thiệu có thể cảm nhận được tâm tình của Bàng Giải, hắn nói:

- Không cần nản lòng, một chiêu này của mày quả thật rất lợi hại, trừ tao ra, không ai có thể phá được nó.

Lời nói của Trương Đại Thiệu là sự thật, Vạn hoa kiếm vũ rất lợi hại, nhưng có thể lợi hại bằng thần thức của mình sao? Lại nói, mình thắng cũng không phải về võ.

Bàng Giải không nói gì, chỉ nắm chặt nhuyễn kiếm, xuất ra toàn bộ thủ đoạn để chém giết Trương Đại Thiệu. Hắn hiện tại đã không còn tin tưởng giết được Trương Đại Thiệu như lúc trước, hắn chỉ mong có một trận chiến, mặc dù không thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng cũng không thẹn với lương tâm.

Kiểm quang lóe lóe, kiếm phong gào thét, Bàng Giải là một đối thủ mạnh mẽ, cùng hắn liều mạng Trương Đại Thiệu cũng không có bao nhiêu thoải mái.

Nửa tiếng sau, Bàng Giải đã không còn sức chiến đấu, hắn cười khổ một tiếng, cánh tay mềm nhũn thu về, mũi kiếm cũng mềm nhũn chổng trên mặt đất vang lên một tiếng kim loại, có chút chấn chường.

- Là ai phái mày đến giết tao?

Trương Đại Thiệu nhẹ giọng hỏi.

- Tao sẽ không nói cho mày biết đâu.

Bàng Giải sắc mặt u ám, ánh mắt lại cực kỳ kiên định, hắn không chút do dự lác đầu.

- Nếu giết không được mày, tao sẽ tự giết mình.

Nói xong, Bàng Giải lật cổ tay, hàn quang chọt lóe, nhắm thẳng đến trên cổ mình.

Trương Đại Thiệu làm sao có thể cho phép Bàng Giải tự sát trước mặt mình, ra tay như điện nắm lấy nhuyễn kiếm. Nhuyễn kiếm lạnh lẽo dừng lại trên da cổ của Bàng Giải, Bàng Giải làm thế nào cũng không thể chạm vào da.

Một cảm giác mệt mỏi truyền đến, Bàng Giải cả giận nói:

- Mày rút cuộc muốn biết gì từ miệng của tao?

Trương Đại Thiệu vẫn câu hỏi cũ:

- Là ai phái mày tới?

Đồng thời khởi động Ma Đồng Thuật, nháy mắt đọc được ý nghĩ của Bàng Giải, là một người tên là Mao ca phái hắn tới.

Bàng Giải quát cường không nói gì, Trương Đại Thiệu có dùng cực hình đối với hắn, hắn cũng sẽ không bán đứng chủ của mình, đây là tổ chất của một sát thủ vĩ đại.

Nhưng Trương Đại Thiệu lại nói tiếp một câu làm cho Bàng Giải lần thứ hai sợ hãi:

- Mao ca là ai?

Lúc này Bàng Giải sắc mặt đại biến, không thể tin được nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, hắn làm sao biết được mình do Mao ca phái tới? Mao ca cũng mới vừa hạ mệnh lệnh để mình giết người này, làm sao rò rỉ ra ngoài được?

- Thì ra là con nuôi của Long lão đại.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên hiểu ra, làm bầm nói.

- Mày, mày rút cuộc là ai?

Bàng Giải ngẩng đầu lên, cắn chặt hàm răng, tư tưởng của hắn lúc nào cũng cứng rắn nhưng bây giờ lại cảm thấy sợ hãi cùng tuyệt vọng. Giờ phút này trong mắt hắn Trương Đại Thiệu là dãy núi Himalaya, làm thế nào cũng không hiểu được.

Đối với kết quả này, Trương Đại Thiệu cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lần trước hắn phá hủy Hắc Phong Cảng của Long lão đại, Long lão đại tức giận, thế muốn tìm ra hung thủ để bầm thấy vạn đoạn, nhưng được Tôn Đại Phúc che giấu nên Long lão đại cũng không tra ra mình.

Nhưng hiện tại Long lão đại lại phái người tới giết mình, chẳng lẽ bại lộ rồi sao? Trương Đại Thiệu trong lòng cảnh giác, cứng rắn hỏi:

- Mao ca tại sao phái mày tới giết tao?

Có lẽ Trương Đại Thiệu đã làm cho Bàng Giải hoàn toàn hoảng sợ, Bàng Giải biết mặc dù mình không nói cũng không thể lừa được Trương Đại Thiệu nên thành thật nói:

- Tao cũng không biết rõ, nhưng trước lúc Mao ca phải tao tới giết mày thì Long lão đại có gặp một người.

- Người nào?

Trương Đại Thiệu truy vấn.

- Tao chỉ biết hắn cũng là sát thủ, hiện tại hắn đã đổi nghề, cái khác tao cũng không biết.

Lại hỏi thêm vài câu, không có được tin tức nào có giá trị, Trương Đại Thiệu cũng không có truy vấn nữa, hắn lạnh lùng cười làm Bằng Giải có chút lạnh sống lưng:

- Long Thiên Tôn, ông đã phái người tới giết tôi, vậy đừng có trách tôi không khách khí đối với ông.

Bằng Giải nghe xong, không khỏi lo lắng cho Long Thiên Tôn, gặp phải đối thủ như Trương Đại Thiệu tuyệt đối là một tai họa.

- Mày là một đối thủ đáng được kính trọng.

Trương Đại Thiệu quay đầu nhìn Bằng Giải, thành thật nói:

- Tao sẽ không giết mày, nhưng phải phế đi một thân võ công của mày, hy vọng mày có thể thông cảm.

Bằng Giải cười chua xót, ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự khản thiết:

- Tao biết mày không dùng hết thực lực, có thể nói cho tao biết mày dùng mấy phần thực lực không?

- Không thể!

Trầm ngâm một lát Trương Đại Thiệu đáp, nhấc chân đá vào đan điền của Bằng Giải.

Bằng Giải thân mình chấn động, đau đớn ngã trên mặt đất, toàn thân co rút, giãy dụa nói:

- Có thể thua trên tay người như mày, là may mắn của tao.

Trương Đại Thiệu không trả lời Bằng Giải, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Anh trai Tô Tâm Lam

Hai người Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đã đi xa, thế nhưng càng nghĩ càng lo lắng, càng nghĩ càng thấy vô lý. Trương Đại Thiệu đuổi hai người họ đi, nhất định là đã gặp phải nguy hiểm nào đó.

Trên mặt Liễu Thanh Thanh đầy lo lắng:

- Tâm Lam, Trương Thiên sẽ không sao chứ? Hay là chúng ta quay lại xem thử đi?

Tô Tâm Lam cũng rất lo lắng:

- Thanh Thanh, tôi cũng không yên tâm, nhưng hắn đã muốn chúng ta đi trước thì chắc chắn là có lý do của hắn, chúng ta tùy tiện trở lại nói không chừng sẽ làm mọi chuyện xấu đi. Như thế này đi, để tôi gọi anh trai tôi xem sao.

Nói xong Tô Tâm Lam lập tức bấm số gọi. Thấy vậy thì cuối cùng Liễu Thanh Thanh cũng yên tâm, anh trai của Tô Tâm Lam là một Đại tá trong quân đội, có anh trai ra mặt thì chắc chắn là sẽ ổn.

Không bao lâu sau, phía trước Tô Tâm Lam xuất hiện một chiếc xe Jeep của quân đội, mắt cô sáng rỡ lên, vẫy tay hô to:

- Anh, em ở đây!

Chiếc xe Jeep dừng lại, cửa xe mở ra, bên trong có một thanh niên nhảy xuống.

Thanh niên này cao chừng 1m80, cân nặng khoảng 80kg, nhìn toàn thân rắn chắc, gần 100kg thịt trên người hắn, cơ bắp nổi cuộn cuộn, nhưng lại không tỏ ra sự thô bạo gì cả, hắn cực kì mạnh mẽ.

Thanh niên này không ai khác, chính là anh trai của Tô Tâm Lam, Tô Dũng.

Thấy quần áo Tô Tâm Lam bị ướt, tóc rối bù, sắc mặt cũng không tốt, đúng là một kẻ đáng thương, Tô Dũng giận đến tím mặt:

- Tâm Lam, là ai bắt nạt em? Nói với anh, anh nhất định sẽ không cho hắn thấy mặt trời vào ngày mai đâu.

Tô Tâm Lam không trả lời Tô Dũng mà vội vã chui vào xe:

- Anh trai, lên xe rồi nói, bạn em đang gặp nguy hiểm.

Tô Dũng nghe vậy cũng không nhiều lời, thoát cái mở cửa xe bước lên.

Liều Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn lên, bị dọa đến giật mình, bất ngờ thấy trong xe Jeep có đến sáu người lính được trang bị đầy đủ vũ khí.

- Đừng sợng ra đó làm gì, mau lên xe đi.

Tô Tâm Lam kéo Liều Thanh Thanh vào trong xe, sau đó Tô Dũng bước vào cầm lái, đạp ga, phóng đi như bay.

Trên đường đi, Tô Tâm Lam kể vắn tắt qua mọi chuyện, Tô Dũng vừa nghe xong thì hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là thói đời lắm kẻ cậy quyền. Mấy loại chó mèo đó ở đâu đến đây nhảy nhót vậy chứ? Em cứ yên tâm đi Tâm Lam, những người này anh sẽ không bỏ qua đâu. Còn người bạn kia của em, anh cũng sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì xấu đâu.

Có Tô Dũng bảo đảm thì hai người Tô Tâm Lam thở phào nhẹ nhõm.

Tô Dũng lái xe Jeep đi rất nhanh đến địa điểm xảy ra chuyện, nhưng hắn vừa nhảy xuống xe nhìn thì nhất thời há hốc mồm: Trên mặt đất người nằm ngổn ngang, thấy vài người kêu la đau đớn, vài người còn lại nằm bất động, chắc là đã bị bắt tỉnh.

Trên mặt đất vẫn còn các loại vũ khí nằm ngổn ngang.

Từ vết tích của hiện trường thì nơi này đúng là vừa xảy ra một trận đánh nhau dùng binh khí rất khốc liệt, lẽ nào bạn của Tâm Lam cũng nằm trong số đó? Tại sao Tâm Lam lại kết giao với loại người như vậy?

Hai người Tô Tâm Lam cũng bước xuống xe, bọn họ vừa nhìn thấy hiện trường thì khuôn mặt căng thẳng đã được buông lỏng ra, tốt rồi, Trương Đại Thiều đã không sao rồi.

- Tâm Lam, người nào là bạn của em?

Tô Dũng nhíu mày hỏi.

Tô Tâm Lam lắc đầu, nói:

- Anh, bạn của em không nằm trong số đó, chắc đã đi rồi.

Tô Dũng nghe vậy cũng thở phào một hơi, nếu như đúng là Tô Tâm Lam kết giao với loại người du côn này thì đúng là hắn không còn gì để nói nữa rồi.

Lập tức Tô Dũng mở cửa xe, hướng về phía mấy binh sĩ ở xe Jeep, ra lệnh, giọng nói vang như chuông đồng:

- Vây lại!

- Rầm rầm!

Binh sĩ nhận được lệnh thì mang theo súng từ trong xe lao ra, chỉ nghe thấy âm thanh của giày bước liên tục trên mặt đất, trên người họ cũng phát ra âm thanh va chạm của kim loại, vô cùng uy nghiêm.

- Bình....binh sĩ!

Người trên mặt đất lần lượt giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn lên, thấy chiến trận trước mắt thì đều sợ đến choáng váng, tay chân run rẩy.

Từ xưa dân không đấu với quan, giới giang hồ dù ngông cuồng nhưng gặp phải chính quyền thì cũng chỉ là một đồng cặn bã.

Đó là lí do mà vì sao khi ra ngoài xã hội lẫn lộn, điều cấm kỵ quan trọng nhất là không được đụng vào chính quyền, bằng không thì vô luận là anh đe dọa

như thế nào rồi cũng sẽ tự chịu diệt vong mà thôi. Huống chi tình huống trước mặt giờ vừa là chính quyền, vừa là quân đội.

Thấy binh lính cầm vũ khí thì những người lúc trước rất kiêu ngạo bây giờ đều hoảng hốt: Từ lúc nào mà vậy quét xã hội đen lại điều động cả người của quân đội vậy?

Bà cô già kia cũng chịu không nổi, hoảng sợ ôm bắp đùi ông chồng già mình, sợ đến nỗi nói lắp bắp:

- Ông xã, là súng thật...

Lúc này lão nhà giàu mới thấy hai người Tô Tâm Lam đứng bên cạnh Tô Dũng, trong nháy mắt liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, gương mặt già nua liền trở nên trắng bệch, tim muốn ngừng đập.

Là một tay côn đồ lăn lộn nhiều năm, gã ngưỡng mộ đại danh của Bảng Giải đã lâu, cho tới nay mới có dịp nịnh bợ.

Đi qua sông Hoàng Hà hẳn rồi cuộc mới có được cơ hội, đó chính là lấy cơ sinh sự, đây dựa vào mấy người thanh niên này, chờ đám người Bảng Giải đến giải quyết.

Vốn gã đang vui mừng khắp khối, nhưng ai ngờ lại chọc phải người không nên chọc. Gia thế của hai cô gái kia có thể đề chết mình rồi.

- Bình.... bình đại ca, chúng tôi đều là người tốt, các anh đừng hiểu lầm.

Gã nhà giàu đó kêu la thảm thiết, cổ gắng nặn ra vài giọt nước mắt.

Tô Dũng không thèm nhìn đến mấy người này, chỉ nhìn Tô Tâm Lam mà thôi, lúc này cô đi đến hỏi gã nhà giàu:

- Người đã ông xuống nước ở trong Du Nhạc Tràng đâu, giờ hắn ở nơi nào?

Gã này liền biến thành một đứa bé, cúi đầu khom lưng để lộ ra bộ dạng tươi cười, chân thành, nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, anh hùng nhỏ tuổi kia vừa mới đi không lâu, đi về hướng kia, chắc là hắn chưa đi xa đâu.

Tô Tâm Lam gật đầu, đi đến bên cạnh Tô Dũng, lúc này Tô Dũng mới liếc nhìn đám người gã nhà giàu, hừ lạnh nói:

- Ban ngày mà dám tụ tập dùng binh khí đánh nhau, đúng là buồn cười! Xã hội bây giờ trị quốc bằng pháp luật, các người làm xằng bậy như vậy thì còn có vương pháp hay không?

Tô Dũng cao đến 1m80, không riêng gì vóc dáng cao lớn, mà còn được huấn luyện trường kì trong quân đội nên có khí thế cường đại mà người thường không sánh nổi. Chỉ đơn giản là bộ râu hay ánh mắt cũng đã tỏa ra áp lực hết sức kinh người rồi, chuyện này không phải là điều mà bọn cận kề như gã nhà giàu có thể chịu đựng được.

Chỉ một câu nói như vậy mà uy lực còn hơn cả vài khẩu súng, đám người gã nhà giàu liền tè ra quần.

Nhào về phía trước, gã nhà giàu quỳ gối trên mặt đất, kéo lê đầu gối đến quỳ bên cạnh hai người Tô Tâm Lam, tự tát mình ba cái rồi khóc lóc:

- Bà cô của tôi, tôi có mắt như mù, mắt tôi là mắt chó, tôi không phải con người. Cô đại nhân đại lượng, xin hãy bỏ qua cho tôi...

Đối với chuyện này, bất luận là hai cô gái hay Tô Dũng đều coi như không thấy, bây giờ mới nhận sai vậy thì lúc trước kiêu ngạo để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cái bắt tay kinh hoàng

Tô Dũng không để ý đến gã nhà giàu đó, lấy điện thoại quân dụng ra, bấm số:

- Này, Phó Cục trưởng Lý đó hả? Tôi là Tiểu Dũng, như thế này, tôi phát hiện ra vài kẻ tình nghi ở đường Giải Phóng, gần khu vui chơi Du Nhạc Tràng, tất cả đều mang theo khí giới gây sát thương bên người, tôi nghi ngờ bọn họ có liên quan đến vụ cướp ở Tam Nguyên Hồ trước đây, anh mau phái người đến đây đi.

- Bạch!

Nghe cuộc điện thoại vừa rồi của Tô Dũng thì gã nhà giàu liền ngã xụi lơ xuống mặt đất, giống như người mất hồn. Hắn biết lần này vậy là hết rồi.

Vụ cướp đặc biệt Tam Nguyên Hồ là đại án khiến cả tỉnh khiếp sợ, đến bây giờ vẫn chưa phá được án, Tô Dũng giờ lại quy kết như vậy, nếu không có người phía sau chống lưng thì có khả năng gã nhà giàu ấy sẽ phải sống nửa đời còn lại trong nhà tù rồi.

- Mấy người ở lại đây giám sát bọn họ, sau đó giao cho Phó Cục trưởng Lý rồi về quân khu trước.

Tô Dũng ra lệnh với mấy binh sĩ của mình, còn hắn đưa Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đi vào trong xe Jeep, đuổi theo hướng mà gã nhà giàu mới chỉ.

Trên xe, Tô Dũng vừa lái xe vừa hứng thú quay lại nhìn Tô Tâm Lam:

- Tâm Lam, đám người vừa rồi đều là xã hội đen, với kinh nghiệm của anh thì bọn họ đã đánh nhau rất kịch liệt. Thế nhưng em cũng thấy đấy, lúc chúng ta chạy đến thì cả đám 7, 8 người họ mặt mũi đều bầm dập, bị đánh cho thê thảm. Em cũng xác định là bạn của em đã đánh nhau cùng bọn họ đúng không? Bằng ánh mắt phán đoán của anh thì đánh được bọn họ như vậy chắc chắn là một người có nhiều kinh nghiệm.

Nếu như không phải Tô Tâm Lam từng chính mắt nhìn thấy thân thủ của Trương Đại Thiệu thì cô cũng sẽ chắc chắn là hắn không thể mạnh mẽ như vậy được. Đối với việc Tô Dũng thắc mắc thì cô cũng có thể hiểu được.

Cô nói với Tô Dũng:

- Anh trai, không phải là em đã nói với anh rồi sao, thân thủ của bạn em rất cừ, đối phó với mấy người này hoàn toàn không thành vấn đề, hắn là một cao thủ.

Tô Dũng cảm thấy hiểu kì, cô em gái này tâm khí luôn cao ngạo, không dễ gì phục người khác, từ nhỏ đến lớn Tô Dũng rất ít khi thấy em gái khen ai, không ngờ bây giờ cô lại tôn sùng người bạn kia đến như vậy. Nghe Tô Tâm Lam nói về người bạn kia thì hắn cũng bắt đầu thấy hứng thú.

- Tâm Lam, người bạn kia làm nghề gì?

Tô Dũng hỏi, có thể đánh đám như vậy thì có lẽ nào là người trong quân đội không? Hoặc là một lính đánh thuê, hoặc là một người trong một công ty bảo vệ nào đó, v..v..

Nghe vậy, theo bản năng Tô Tâm Lam nhìn sang Liễu Thanh Thanh, sắc mặt có chút kì lạ:

- Anh trai, nghe Thanh Thanh nói thì hắn là một thanh niên vừa tốt nghiệp đại học, hiện giờ đang làm bảo vệ ở trường Đại học Yên Hoa.

Chắc chắn là với câu trả lời này Tô Tâm Lam cũng không dám tin tưởng 100%.

Gi? Bảo vệ của trường đại học?

- Két!

Tô Dũng bị chấn động, chân run run, đạp thắng xe gấp khiến hai cô gái đều giật mình.

Tô Dũng quay đầu lại nhìn chằm chằm Liễu Thanh Thanh, nói:

- Hắn đúng là làm bảo vệ ở trường em sao? Lợi hại như vậy thật sao?

Liễu Thanh Thanh liên tục gật đầu:

- Anh Dũng, mấy ngày trước hắn đã xin thôi việc, lúc trước đúng là hắn làm bảo vệ cho trường Đại học Yên Hoa.

Tô Dũng nhếch miệng cười:

- Theo như các em nói thì đúng là anh không thể chờ đợi hơn được nữa, anh muốn gặp xem thử cao thủ này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Nói xong Tô Dũng nổ máy xe, tiếp tục chạy về phía trước.

Đây là đường một chiều, nếu lúc này không thấy Trương Đại Thiệu thì chắc chắn là hắn đang ở phía trước.

Đi khoảng chừng 5 phút thì Tô Tâm Lam nhìn qua cửa kính xe thấy Trương Đại Thiệu đang đứng ở ven đường, hình như là đợi taxi. Tô Tâm Lam vui mừng, vội vàng kêu lên:

- Anh, dừng xe, chính là hắn.

Tô Dũng vội dùng xe, hai người Tô Tâm Lam vội chạy ra.

- Trương Thiên, anh không sao chứ?

Hai cô gái cùng chạy đến trước mặt Trương Đại Thiệu, điều thú vị là cả hai cô đều lên tiếng cùng lúc với nhau, Trương Đại Thiệu ngậy người ra, có chút thích thú nhìn hai người đẹp, cái này còn tốt hơn là có tập luyện à, rất đồng thanh.

- Tôi không sao.

Trương Đại Thiệu nhìn hai cô gái, cười nói.

Hai cô gái cũng không nghĩ đến việc người còn lại cũng sẽ lên tiếng cùng lúc với mình nên có chút ngượng ngùng, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút ngượng ngùng.

May mắn thay có Tô Dũng đứng phía sau đi tới, hần nhìn Trương Đại Thiệu, suy nghĩ trong lòng đều thể hiện lên trên mặt: Đây chính là người đã đánh ngã mấy tên cướp kia sao? Tại sao lại còn trẻ như vậy?

Đến khi nhìn thấy quần áo trên người Trương Đại Thiệu vừa bẩn vừa nhàu, rõ ràng có dấu vết của đánh nhau thì hần mới tin là Trương Đại Thiệu vừa mới tham gia vào cuộc đánh nhau lúc nãy.

Tô Dũng lên tiếng trước:

- Chàng trai, tuổi còn quá trẻ, không cúi đầu trước cái ác, có can đảm khiêu chiến với cái ác, giữ gìn trật tự xã hội, một tấm gương tốt. Xã hội rất xem trọng những người trẻ tuổi mà can đảm như thế này.

Trương Đại Thiệu nhìn lên, cừ thật, ở đâu ra một người to lớn như ông thần giữ cửa thế này? Tuy nhiên giờ phút này người to con đó lại mỉm cười với mình lại vừa khen nữa, Trương Đại Thiệu đối với người này có chút thiện cảm.

- Quá khen, xin hỏi anh là...

Trương Đại Thiệu cũng lịch sự trả lời Tô Dũng.

Tô Tâm Lam liền chen vào giới thiệu:

- Trương Thiên, đây là Tô Dũng, anh trai tôi, anh, đây chính là cao thủ mà em đã nói với anh, Trương Thiên.

- Hóa ra là anh trai của Tâm Lam, xin chào, xin chào.

- Xin chào.

Hai người nhiệt tình bắt tay.

Nhưng hai người bắt tay mà không chịu buông, nắm tay đến mười giây. Sắc mặt của Tô Dũng càng thêm đặc sắc, cắn răng trừng mắt, cùng lúc đó ở mấy khớp xương vang lên tiếng răng rắc, cái bắt tay này quả là kinh hoàng.

Tô Tâm Lam nhìn cảnh này thì liên tục lắc đầu bất đắc dĩ, người anh trai này cũng giống mình rất cao ngạo, lại là cao thủ số một của quân khu, thấy mình khen Trương Đại Thiệu thì nhất định sẽ ra tay dò xét thử.

Lúc này ngay cả Liễu Thanh Thanh cũng đã nhận ra hai người đang nắm tay rất chặt, tuy nhiên ai mạnh ai yếu thì chỉ liếc mắt là biết được kết quả.

Qua 30 giây thì trên trán Tô Dũng đổ đầy mồ hôi, cuối cùng cũng buông tay ra, trợn mắt ngạc nhiên, người thanh niên này lại có sức mạnh lớn như vậy, không hề yếu hơn hần chút nào.

Nếu như Tô Dũng biết Trương Đại Thiệu sợ làm gãy tay hần, chỉ dùng đến ba phần công lực thì không biết Tô Dũng có khóc thành tiếng hay không nữa.

Tiếp tục vỗ vỗ vai Trương Đại Thiệu, thật lòng khâm phục, cười ha ha:

- Tiểu Trương, tôi lớn hơn cậu vài tuổi nên gọi cậu là Tiểu Trương được không? Tâm Lam nói đúng, cậu quả nhiên là cao thủ. Tôi làm vậy là do ngựa ngồ, không kiềm chế được, cậu sẽ không để bụng chứ?

Trương Đại Thiệu thấy thái độ của Tô Dũng rất thẳng thắn và chính trực, rất hợp với ý mình nên cũng cười:

- Anh Dũng sao lại nói vậy, có anh Dũng để mắt tới là vinh hạnh của em rồi. Tâm Lam có được anh trai như anh đúng là khiến người khác ghen tỵ mà.

Hai người này trong phút chốc đã châm chọc nhau không ít, chỉ sau vài phút đã trở nên thân thiết như bằng hữu lâu năm, còn hai cô gái thì đứng nhìn nhau, mối quan hệ của đàn ông thì phụ nữ như họ đúng là không thể hiểu được.

Chương 82: Thể hiện sự chân thành

Tô Dũng và Trương Đại Thiệu hàn huyên thêm vài câu thì gần như phát triển mối quan hệ đến mức anh em kẻ vai sát cánh đã lâu vậy, hai cô gái đứng bên cạnh thấy mà nổi da gà.

Làm quen xong rồi, vốn không định mở miệng nhưng cuối cùng cũng mặt dày lên tiếng, Tô Dũng xoa tay mình, nở một nụ cười thân thiện, nói:

- Tiểu Trương, mấy tên du côn trên đường Giải Phóng là do cậu đánh cả à?

Trương Đại Thiệu gật đầu:

- Anh Dũng, anh nói những người ức hiếp Tâm Lam đúng không, đúng vậy, là tôi đã đánh cho bọn họ một trận.

Nghe chính miệng Trương Đại Thiệu thừa nhận, và nghe lại từ người khác là hai cảm giác khác nhau. Tô Dũng thấy Trương Đại Thiệu gật đầu thì mắt sáng lên:

- Tiểu Trương, một mình cậu đánh ngã bọn họ, thân thủ rất tốt nha, tôi đây cũng có chút hứng thú, hai ta động tay chân một chút chứ?

Lúc này Trương Đại Thiệu mới thấy hối hận vì lời nói vừa rồi, hóa ra Tô Dũng hỏi cho rõ ràng vì đây mới chính là mục đích của hắn.

Trương Đại Thiệu chưa kịp nói gì thì Tô Tâm Lam đã phản kích la lên:

- Trương Thiên đẹp trai, anh đứng ngay ra đó làm gì, anh trai của tôi muốn thử anh một chút, đây chính là vinh dự của anh đấy.

Mặc dù Liễu Thanh Thanh không nói nhưng vẻ mặt cũng rất hào hứng.

Đúng là không chịu nổi hai anh em nhà này mà, Trương Đại Thiệu bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, nói:

- Anh Dũng, anh nhớ hạ thủ lưu tình nha.

Tô Dũng vui vẻ phát tay, đầu tiên đánh ra một quyền thử Trương Đại Thiệu, bị Trương Đại Thiệu dễ dàng đỡ được thì hắn liền hiểu được là em gái mình không nói dối, người trẻ tuổi này đúng là có khả năng đánh bại đám người kia.

- Cẩn thận nha!

Tô Dũng vô cùng hăng hái, quay người lại, đâm thẳng một cú vào ngực Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng gạt đi cú đâm đó, cú đâm của Tô Dũng giống như một con thuyền nhỏ bị gió thổi thì sẽ bị đẩy đi theo sóng.

- Thủ pháp rất đẹp.

Tô Dũng kinh hãi, thân là người lành nghề, hắn biết cái gạt tay kia của Trương Đại Thiệu đã đạt đến trình độ như thế nào.

Trình độ cỡ đó chỉ có ở một cao thủ có được thiên phú, phải trải qua vô số trận chiến, dần dần mài dũa mới đạt được, nhưng hiện giờ lại xuất hiện trên một gã trẻ tuổi thì làm sao mà Tô Dũng không sợ hãi được.

- Đến đây!

Tô Dũng hét to lên, hắn đã biết thân thủ Trương Đại Thiệu không hề kém mình, vậy nên công kích Trương Đại Thiệu thẳng tay thẳng chân.

Nhưng với lần ra tay này thì Tô Dũng đã thấy hối hận, vì hắn luôn tự tin vào bản thân mình, tuy nhiên trước mặt Trương Đại Thiệu thì hắn chỉ mỏng như một tờ báo mà thôi.

- Đây rốt cuộc là quái thai phương nào vậy?

Tô Dũng thờ hồng hộc nhìn Trương Đại Thiệu, vẻ mặt chấn động, đây không phải là cao thủ mà là siêu cao thủ.

Cùng lúc đó Tô Dũng cũng nảy sinh ý định muốn kéo Trương Đại Thiệu vào trong quân đội.

Nếu thằng nhóc này vào quân đội thì không bao lâu sau sẽ là người siêu cường khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Người như hắn thì đánh những tên lính to con châu Âu cũng không thành vấn đề.

- Tiểu Trương, có hứng thú phát triển trong quân đội không? Thiên phú của cậu rất tốt, chỉ cần vào quân đội thì tôi chắc chắn con đường phía trước của cậu sẽ cô cùng sáng lạn.

Tô Dũng lập tức nói một cách chân thành.

Đi lính này kia là điều mà Trương Đại Thiệu không hề có hứng thú, hắn không do dự mà liền từ chối:

- Anh Dũng, cảm ơn anh đã ưu ái, nhưng con người em sống thoải mái đã quen rồi, môi trường sinh hoạt trong quân đội không thích hợp, em chỉ có thể nói xin lỗi anh thôi.

Về mặt Tô Dũng đầy tiếc nuối, liên tục lắc đầu thở dài:

- Người giỏi như vậy mà không đi tòng quân đúng là đáng tiếc, đối với quân đội là sự tổn thất lớn à. Nhưng mỗi người có một chí hướng riêng, chuyện này tôi không ép được.

Tiếp theo Tô Dũng kéo Trương Đại Thiệu đi, đề nghị cùng ăn cơm một bữa, chuyện này Trương Đại Thiệu không từ chối, lên xe cùng mọi người, ngừng cao đầu mà đi.

Chiếc xe dừng lại ở một nhà hàng tên là Thực Vi Thiên, mặc dù tên Thực Vi Thiên hơi sến nhưng rất nổi tiếng, là nhà hàng mang truyền thống Trung Quốc, nhưng tuyệt đối không thể so với nhà hàng Hạo Giang rồi.

Mấy người họ xuống xe, đi vào Thực Vi Thiên, còn chưa bước vào bên trong thì bỗng nhiên sau lưng có một giọng nói vang lên:

- Ôi, đây không phải là ông tiên rượu đó sao?

Trương Đại Thiệu quay đầu lại nhìn, thấy một người thanh niên ăn mặc sang trọng đang bước đến phía mình, người này cao và gầy tong teo, nhìn thư sinh, đối với hắn không có chút ấn tượng gì.

Thế nhưng điều khiến Trương Đại Thiệu thấy kì lạ là người thanh niên đó hình như có chút thù địch với mình, tại sao lại mở miệng trêu chọc mọi người như vậy?

Mấy người Tô Dũng cũng đều thấy khó hiểu, tất nhiên bọn họ cũng nhìn thấy được là người thanh niên kia không có ý tốt, nhưng chưa có gì quá đáng nên cũng không nói thêm gì.

Người thanh niên kia hình như còn có thêm vài người bạn đi cùng nữa, cả đám đi đến bên cạnh Trương Đại Thiệu, nghiêng đầu, nhìn Trương Đại Thiệu cười hi hi, ánh mắt kia nhìn rất gai mắt.

- Máy anh em, còn nhớ tao đã nói với tụi mày về chuyện ông tiên rượu, uống một hơi hết 5 bình rượu Ngũ Lương chưa?

Gã thanh niên đó nói với bạn mình:

- Chính là hắn, nhìn đi, chẳng khác nào một con chó cả.

Uống 5 bình rượu ngũ lương? Vừa nghe xong thì cả đám Tô Tâm Lam cũng thay đổi sắc mặt, vẻ mặt khó hiểu nhìn Trương Đại Thiệu.

Lời này nếu nói đến người khác thì chắc chắn bọn họ sẽ cho rằng người nọ bị bệnh, thế nhưng nói đến Trương Đại Thiệu thì bọn họ lại có phần tin là thật. Chỉ là không nghĩ ra được, người này quá trẻ tuổi, sao lại có tư lượng kinh người như vậy được?

- Mày là ai?

Trương Đại Thiệu cau mày, xem ra lần trước Tổng Giai mời mình đi ăn ở nhà hàng Hạo Giang, tiểu tử này có ở đó, nhưng mình thì không nhìn thấy hắn.

- Tao là Lý Tinh.

Thanh niên kia lạnh lùng nói.

- Mày khiến bố tao uống đến ói ra, đúng là rất oai à, tao tìm mày cũng khá lâu rồi.

Vừa nghe Lý Tinh nói xong thì bỗng nhiên Trương Đại Thiệu liền hiểu ra mọi chuyện, nhìn kỹ lại thì dáng dấp của tiểu tử này thật giống với Lý Tổng mà.

Lúc đó Lý Tổng mời các vị Giám đốc ăn, nói chuyện làm ăn thì con trai lão cũng có mặt. Chỉ là hắn không nghĩ đến lại gặp phải Tổng Giai ở đó, khó cưỡng lại được sắc đẹp kia nên đến mời rượu.

Lý Tinh còn nhỏ tuổi, chỉ ngồi tại chỗ chờ đợi, không ngờ là nhìn thấy cảnh bố mình bị mất mặt. Lúc này gặp lại Trương Đại Thiệu thì tất nhiên là phải tính

sổ chuyện cũ rồi.

- Mày muốn làm gì?

Trương Đại Thiệu nhìn Lý Tinh, hỏi.

Lý Tinh không trả lời Trương Đại Thiệu mà nhìn sang Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam, nói:

- Lần trước đi cùng với hai người đẹp, lần này cũng đi cùng với hai người đẹp, mày lợi hại thật đấy, lúc nào cũng hai người, không biết "thằng nhỏ" của mày có chịu được không nhỉ?

Sắc mặt Trương Đại Thiệu liền xám xịt, chỉ vào Lý Tinh nói:

- Tao cho mày hai giây để xin lỗi tao, bằng không thì hãy tự gánh lấy hậu quả.

Lý Tinh định thay cha hắn trả thù chuyện cũ, Trương Đại Thiệu không thèm để ý đến chuyện đó, nhưng hắn lại dám xúc phạm đến Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam, chuyện này hắn không thể tha thứ được.

- Tao giết, thằng nhóc này đúng là điên rồi.

- Gọi mày một tiếng tiên rượu mà mày đã tự đưa mình lên ngọn cây rồi à? Bắt lấy nó.

Trương Đại Thiệu vừa mở miệng là không khí ở đó liền trở nên căng thẳng, có mùi thuốc súng dày đặc.

- Mấy anh em, nhìn đi, thằng nhóc này dám uy hiếp tao đấy.

Lý Tinh khoanh tay trước ngực, tự tin rằng mình sẽ kiểm soát được mọi việc.

- Một!

- Hai!

Trương Đại Thiệu thở dài một hơi:

- Lý Tinh, đây là do tự mày muốn ăn đòn đó nha, đừng có trách tao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Không phải mày nói đánh mày được không sao?

- Ha ha ha!

Nghe thấy lời nói của Trương Đại Thiệu, Lý Tinh cùng cả trai lẫn gái ở đây đều sùng sốt, lúc sau liền vang lên tiếng cười. Dường ánh mắt quái dị nhìn Trương Đại Thiệu, thằng nhóc này, đầu óc nó có bệnh sao?

- Mày đánh tao?

Lý Tinh chỉ chỉ tay về phía Trương Đại Thiệu, rồi lại chỉ vào cái mũi của mình, vẻ mặt khinh thường.

- Mày có biết tao là ai không, mày có biết bạn bè của tao là những ai không? Cũng không sợ làm mày hoảng sợ, hôm nay tao ở đây là để mời Phúc Thiệu ăn cơm! Phúc Thiệu là ai mày biết không? Quên đi, mày làm sao có thể biết Phúc Thiệu.

Trong lòng Trương Đại Thiệu khẽ động, nhưng cũng không vội vàng dạy dỗ Lý Tinh, mà nói:

- Mày nói Phúc Thiệu nào?

- Thằng nhóc vô tri, ở thành phố Tĩnh Hải này, còn có ai là Phúc Thiệu nữa.

Lý Tinh đột nhiên lộ ra bộ dáng cao cao tại thượng, nhìn Trương Đại Thiểu giống như nhìn một kẻ ngu ngốc đáng thương.

- Hiển nhiên là Phúc Thiểu trong Tam công tử tiếng tăm lừng lẫy.

Thì ra là tên Phúc Thiểu kia, Trương Đại Thiểu cảm thấy sáng tỏ, mình quả nhiên không có đoán sai, bỗng nhiên nhớ tới mình còn tặng Phúc Thiểu mấy cái bạt tai, không khỏi cười nói:

- Phúc Thiểu có khỏe không?

- Phúc Thiểu khỏe hay không cũng không liên quan đến mày, hần không phải là người để mày có thể tùy tiện nghị luận.

Lý Tinh tiếp tục khinh bỉ Trương Đại Thiểu.

Quay đầu lại hướng tới nhóm người cả trai lẫn gái bên cạnh, hừ nói:

- Mấy anh trai, thằng nhóc này còn hỏi Phúc Thiểu khỏe không, quả thật là làm người ta chết vì cười.

Mấy người cả trai lẫn gái, hiển nhiên có chút châm chọc khiêu khích, Trương Đại Thiểu chỉ lẳng lặng đứng đó, khoe môi nhếch lên hiện lên ý cười yếu ớt, đợi cho Lý Tinh cười đủ, mới chậm rãi nói:

- Được rồi, chúng ta bây giờ có thể tiếp tục rồi.

- Tiếp tục cái gì?

Trong lòng Lý Tinh bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

- Đánh mày, không phải mày hỏi tao đánh mày được không sao?

Trương Đại Thiểu kiên nhẫn giải thích với Lý Tinh, nâng tay lên, bóp một tiếng đã cho Lý Tinh một cái tát.

Cái tát này làm cho Lý Tinh choáng váng, trên mặt đóng băng, hơi hơi nhếch miệng, nói thế nào hần cũng không dám tin, thằng nhóc này thực sự dám đánh mình.

Nhóm người đứng cạnh hần cũng ngây người, biểu tình cười nhạo trên mặt đều ngưng trệ.

Ngay cả Tô Dũng cũng có chút ngoài ý muốn, không thể tưởng tượng được Trương Đại Thiểu nói đánh liền đánh, một chút cũng không mập mờ. Chỉ có Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam hai người bất đắc dĩ nhìn Lý Tinh, nghĩ thầm đứa nhỏ này, mày thực sự muốn bị đánh à.

- Mày dám đánh tao?

Một hồi lâu sau Lý Tinh rốt cuộc tỉnh táo lại, khó tin nhìn chằm chằm Trương Đại Thiểu.

- Mày có biết chỗ dựa vững chắc của tao là Phúc Thiểu không hả, hôm nay tao đến đây ăn cơm đây cùng với Phúc Thiểu đấy.

Trương Đại Thiểu mặc kệ Lý Tinh nói gì, không kiên nhẫn khoát tay nói:

- Cút, nếu không tao sẽ tiếp tục đánh nữa cho mày xem.

Lý Tinh biến sắc:

- Mày có gan lắm.

Liễu Thanh Thanh thương hại nhìn Lý Tinh, càng xem càng cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng thương, hần mở miệng ra là Phúc Thiểu, theo như lời hần thì ở Tinh Hải này Phúc Thiểu muốn làm gì thì làm, không biết rằng người hần sùng bái cũng bị Trương Đại Thiểu tát tai.

Di động của Lý Tinh đột nhiên đổ chuông, hần vừa lấy di động ra lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng nghe điện thoại giống như người trong điện thoại đang ở trước mặt hần.

- Phúc Thiểu, ngài đang ở đâu? Còn chưa xuất phát à, được được được. Sao cơ, ngài muốn phòng như thế nào ...

- Anh Dũng, Tâm Lam, chúng ta đi thôi. Trương Đại Thiểu không tiếp tục đòi co với Lý Tinh nữa, tiếp đón đám người Tô Dũng, chọn một phòng gọi rượu và thức ăn, nói nói cười cười không khí rất hài hòa.

- Tiền quản lý, ông nói cái gì, phòng này đã có người? Đừng nói nhiều, tôi mặc kệ là ai, ông phải đuổi bọn họ qua một phòng khác.

Đang cao hứng, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một trận ồn ào, đám người Tô Dũng dừng đứa, nghe ngóng xem đã xảy ra chuyện gì.

Cái giọng nói kia, mọi người đều cảm thấy có chút quen tai, Tô Dũng cùng Trương Đại Thiểu nghe ra đó là tiếng của Lý Tinh.

- Lý công tử, như vậy không tốt lắm đâu, phòng này đã có người vào rồi, để người ta chuyển phòng không phù hợp với quy định của khách sạn chúng tôi. Cậu xem như vậy có được không, chúng tôi sẽ ... sắp xếp cho cậu một gian phòng tốt khác nhé.

Thanh âm của quản lý bất đắc dĩ vang lên.

Lý Tinh trừng mắt, quát to một tiếng:

- Đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy! Ông có biết hôm nay tôi mời ai ăn cơm không, Phúc Thiệu! Phúc Thiệu đó có biết hay không! Làm Phúc Thiệu mất hứng thì khách sạn của ông chờ đóng cửa đi. Nhanh lên, đưa người đi, đừng để tôi nói đến lần thứ ba!

Quản lý không còn cách nào khác, đành phải nín nhịn gõ cửa.

Cốc! Cốc!

Một âm thanh vang lên, xung đột ở ngoài cửa đám người Tô Dũng nghe rất rõ ràng, vì thế Tô Dũng lên tiếng nói:

- Mời vào.

Quản lý khách sạn đi đến, vẻ mặt xin lỗi nhìn mọi người nói:

- Các vị, thật ngại quá, quý rầy rồi, khách sạn chiều đãi không được chu đáo, bữa cơm này của mọi người tôi mời, nhưng mà, mọi người có thể đổi sang phòng khác không, chúng tôi sẽ cho người sắp xếp ...

Tô Dũng cười nói:

- Tiền quản lý, là ai cần phòng này, ông đưa hần tới đây nói chuyện với tôi.

- Cái này.

Quản lý do dự một chút rồi nói:

- Vị tiên sinh này, phòng này, là tiên sinh kia dùng để chiều đãi Phúc Thiệu, một trong Tam Công Tử - Phúc Thiệu.

- Tôi biết, ông cứ theo lời tôi nói mà làm.

Tô Dũng gật gật đầu, vẻ mặt không sao cả.

Quản lý lộ ra một nụ cười khổ, người trong phòng không đi, mình làm sao có thể đuổi họ được? Hơn nữa, nhìn bọn họ không có vẻ gì là sợ Phúc Thiệu, mình vẫn nên để bọn họ tự giải quyết lấy.

Trực tiếp xoay người đi ra ngoài, nói lại lời nói của Tô Dũng với Lý Tinh ở bên ngoài.

- Cái gì! Không cho?

Ngoài cửa vang lên tiếng của Lý Tinh.

- Ông có nói Phúc Thiệu muốn dùng phòng này không?

- Tôi nói rồi.

Quản lý mặt như muốn khóc, kiên nhẫn giải thích với Lý Tinh:

- Nhưng vị tiên sinh ở bên trong muốn cậu tự mình đi vào nói chuyện với hần.

- Buồn cười, tôi muốn nhìn xem người bên trong là ai mà ngông cuồng như vậy.

Lý Tinh nổi giận, cách một tiếng hung hăng đẩy cửa phòng ra.

Nhưng lúc hần đi vào liền ngậy người ra, nhóm người cả trai lẫn gái bên người hần cũng ngậy người ra, cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cái này gọi là oan gia ngõ hẹp a.

Lý Tinh bị cho một cái tát, đang lo không tìm thấy Trương Đại Thiệu để tính sổ, không nghĩ tới lại gặp được ở nơi này.

- Tiểu tạp chủng, lá gan không nhỏ, dám đánh tao, tao sớm muộn gì cũng sẽ giết chết mày.

Lý Tinh chỉ vào Trương Đại Thiệu, nghiến răng ken két, lớn như vậy ngoại trừ em gái hần, còn chưa có người dám đánh hần đâu.

- Còn có mây, mây.

Lý Tinh lại chỉ vào đám người Tô Dũng cùng Liễu Thanh Thanh.

- Bọn mây chờ xem, tao sẽ không bỏ qua cho bọn mây đâu.

- Chúng tao cho mây vào đây chỉ để nói với mây một câu, phòng này của bọn tao sẽ không nhường, tốt nhất bọn mây nên đổi một phòng khác đi.

Trương Đại Thiệu nâng chén rượu lên, chậm rãi nói.

- Được rồi, hiện tại nói đã xong, bọn mây có thể ra ngoài.

Lý Tinh nghe vậy tròn to hai mắt nhìn, trong lòng hấn tức giận, mình ở đây la hét nửa ngày trời mà người ta căn bản không đổi ý.

Sĩ nhục, Lý Tinh cảm thấy mình chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy, nhất là bên người hắn còn có khác công tử khác, Lý Tinh càng thêm mất mặt.

- Đi ra ngoài.

Trương Đại Thiệu buông chén rượu.

- Nói thêm một từ nữa, tao sẽ hãy hốt xác mây đấy.

Nghe vậy sắc mặt Lý Tinh lập tức đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ý nghĩa thực sự của câu “Cám ơn cô”

- Tiểu tử thôi, mây thật là không biết điều!

Lý Tinh ghen một bụng tức giận lập tức bạo phát ra, chỉ vào Trương Đại Thiệu rống lên:

- Dám trêu ghẹo lão tử, lão tử giết chết mây!

- Lý Tinh, tao nghĩ vừa rồi tao đã nói rất rõ ràng.

Trương Đại Thiệu rời chỗ ngồi, đi về phía Lý Tinh.

- Mây vẫn kêu chít chít như vậy, xem ra là rất muốn bị đánh.

Trương Đại Thiệu dùng động tác hăm dọa Lý Tinh, hấn lúc này mới phản ứng lại, mình không phải mới bị hấn tát cho một cái sao, thằng nhóc này nói đánh là đánh, không khỏi hồi hận.

Hiện tại mặt xám như tro tàn muốn rời khỏi đây, Lý Tinh ngược mắt lên nhìn thấy Trương Đại Thiệu từng bước tới gần, Lý Tinh sắc mặt nghiêm túc kêu to:

- Mây đừng có làm bậy, tao là người của Phúc Thiệu.

Trương Đại Thiệu bữu môi khinh thường nói:

- Phúc Thiệu đến đây, tao cũng đánh.

Dứt lời, vẫy cánh tay một cái, chỉ nghe một tiếng bốp vang lên, trên mặt Lý Tinh nở rộ một đóa hoa đỏ tươi.

Những công tử bạn thân mà Lý Tinh mang đến thấy vậy đều hết hồn, theo bản năng lùi về phía sau, thậm chí không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trương Đại Thiệu.

Người kia là người điên, nói đánh Lý Tinh liền nhắm vào Lý Tinh, vẫn nên rời đi là tốt nhất.

- Đây thực sự mới là đàn ông!

Một ít phụ nữ trong nhóm trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường, nếu cùng loại đàn ông này một hồi sáng khoái không biết sẽ có cảm thụ thế nào.

- Tiểu tử thôi, tao thề phải giết chết mày!

Lý Tinh bị Trương Đại Thiệu làm cho phát điên, hét lên với những người bạn xung quanh.

- Bọn mày đứng sững sờ ở đó làm cái gì, xông lên đánh, đánh hấn cho tao!

Thấy bộ dáng rất không muốn của bọn hấn, Lý Tinh lại quát:

- Ai không động thủ, trở về đừng trách tại sao lại bị hành hạ!

Mọi người vừa nghe vậy, không còn cách nào khác, không chút do dự chuẩn bị xông lên đánh Trương Đại Thiệu.

- A!

Một tiếng tiếng kêu sợ hãi bỗng nhiên truyền đến, mấy người đang muốn hành động chợt dừng lại, theo bản năng quay đầu nhìn lại phía cửa phòng, đây là ai, có đạo đức hay không, có thấy lão tử đang muốn đánh người không, đừng đến quấy rầy lão tử.

Chỉ thấy ở cửa phòng một cô phục vụ đang khiếp sợ, hai bên là hai mươi người trẻ tuổi, xem ra là sinh viên đi làm thêm.

Trong tay cô cầm một cái khay bên trên còn có hai bình rượu vang đỏ và hai bình rượu trắng. Nữ sinh viên này mang rượu đến, lại gặp một trận đánh nhau, liền bị dọa sợ.

Trương Đại Thiệu phá vỡ không khí im lặng, hấn đi đến bên người cô bồi bàn nói một câu làm cho tất cả mọi người thấy kỳ quái:

- Cảm ơn cô.

Cảm ơn, cảm ơn cái gì? Nghe không hiểu gì cả!

Hai giây sau mọi người hiểu được ý nghĩa câu nói của Trương Đại Thiệu rồi, thì chỉ thấy Trương Đại Thiệu cầm một chai rượu vang trong khay lên, không nói hai lời liền đập ngay lên đầu Lý Tinh.

Tôi vừa muốn đánh người cô liền đem bình rượu đến, như vậy không phải cảm ơn cô sao, ngoại trừ Lý Tinh mọi người bên ngoài đều giật mình.

Lý Tinh sờ sờ, trên đầu lại có máu, giống như cô gái bị cưỡng bức, hét ầm lên:

- Thằng súc sinh, tao phải ...

Bụp!

Bình rượu vang thứ hai bị đập vỡ trên đỉnh đầu Lý Tinh, mọi người không khỏi nhảy dựng lên. Lý Tinh đau đớn ôm đầu mình lắc lắc, cũng không dám ... nói thêm câu nào nữa.

- Được rồi, bọn mày có chuyện gì nữa sao?

Trương Đại Thiệu đi đến chỗ của mình ngồi xuống, nhìn đám người Lý Tinh chậm rãi mở miệng:

- Không có việc gì nữa thì xin mời ra ngoài, đừng quấy rầy chúng tôi ăn cơm.

Lý Tinh còn dám nói cái gì nữa, thành thật đi ra ngoài. Nhưng lúc Lý Tinh liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu trong mắt có chút oán độc.

Đối với ánh mắt oán độc này, Trương Đại Thiệu tỏ vẻ như không có gì áp lực, quay lại nhẹ nhàng nói với cô bồi bàn run run đứng bên cạnh:

- Chuyện này không liên quan tới cô, cô đi xuống đi.

Bồi bàn nghe vậy như được tha bổng, rồi đi như chạy trốn, trước mặt ác ma này cô một giây dừng lại cũng không dám.

Bồi bàn sau khi ra ngoài thấy trên đường có nhiều vết máu lại sợ tới mức chân nhũn ra, chạy chậm lại, cẩn thận, cuối cùng đi ra ngoài hành lang.

Ở trên cầu thang, bồi bàn thấy Lý Tinh vô cùng thâm trầm, cô không dám nhìn vội vàng lướt đi như đang chạy trốn.

- Thằng súc sinh đó, tao sẽ không bỏ qua cho hấn.

Lý Tinh một bên ôm đầu, một bên hùng hổ nói.

Vừa ngẩng đầu, thấy một người đi về phía mình, khuôn mặt không hài lòng, đúng là Phúc Thiệu.

- Tôi nói Lý Tinh, cậu làm việc thế nào vậy, chỉ là tìm phòng thôi sao, tại sao lại lâu như vậy?

Phúc Thiệu vừa đi lên cầu thang vừa oán giận, bỗng nhiên thấy bộ dáng chật vật của Lý Tinh thì cả kinh:

- Cậu bị người đánh sao? Là ai đánh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Phúc Thiệu, Lý Tinh bị đánh.

- Phúc Thiệu, ngài ngàn vạn lần phải làm chủ cho chúng tôi!

Lý Tinh giống như người lừa, vừa thấy Phúc Thiệu đến liền nổ tung, nói líu riu không dứt. Giống như bị oan ức rất lớn, kiện lên Thanh Thiên Đại lão gia.

- Đừng nói nhao nhao như vậy.

Mấy người nói như vậy làm sao Phúc Thiệu có thể nghe thấy, hần nhủ mày:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Lý Tinh nói đi.

- Phúc Thiệu.

Lý Tinh bày ra bộ dạng oan ức, thiếu chút nữa là chảy nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngài có điều không biết, vốn chúng tôi đã chọn được phòng tốt đang định mời ngài đến. Nhưng lại không biết từ đâu xuất hiện mấy người không biết điều, cướp phòng, còn chủ động đánh người!

Phúc Thiệu vừa nghe, không nghi ngờ gì, dù sao, đầu Lý Tinh vẫn đang còn chảy máu như vậy.

Lúc này giận tím mặt:

- Còn có chuyện như vậy? Trên đất Tinh Hải này còn có người kiêu ngạo ương ngạnh như vậy sao?

Lý Tinh ở một bên liên tục gật đầu, nước mắt như mưa:

- Đúng vậy Phúc Thiệu, mấy người kia thật sự là quá kiêu ngạo, tôi nói rõ ràng với bọn họ là phòng này là phòng dành cho Phúc Thiệu. Nhưng bọn họ cũng không nể mặt, trực tiếp đánh đuổi tôi ra ngoài. Ngài xem đầu của tôi này, bị hấn đập hai bình rượu lớn lên đó! Mạng nhỏ của tôi xém chút nữa không giữ lại được. Phúc Thiệu, đều do tôi làm việc không được, ngay cả cái phòng cũng không lấy được. Nhưng nói đi nói lại, bọn họ không nể mặt tôi, cũng không nể mặt Phúc Thiệu ...

- Được rồi, đừng nói nữa.

Phúc Thiệu không kiên nhẫn để nghe Lý Tinh khóc lóc kể lể, ngắt lời Lý Tinh, nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Người tranh phòng với chú là ai, không phải là Trịnh Thiệu Minh chứ?

Phúc Thiệu thấy ở Tinh Hải này công tử cùng cấp bậc với mình cũng chỉ có Trịnh Thiệu Minh với Tứ Thiệu, mình cùng với Tứ Thiệu quan hệ rất tốt, nhưng lại không hòa hợp lắm với Trịnh Thiệu Minh.

Nếu như Trịnh Thiệu Minh tranh phòng với Lý Tinh, thì Lý Tinh ăn thiệt như vậy cũng thật kỳ quái. Trịnh Thiệu Minh từ trước đến nay đều khiêm tốn lịch sự, sẽ không đánh người, điểm này có chút ngoài ý muốn.

- Phúc Thiệu, không phải Trịnh Thiệu.

Lúc này Lý Tinh làm gián đoạn suy nghĩ của Phúc Thiệu.

- Tuy tôi chưa thấy qua Trịnh Thiệu, nhưng đã thấy hình hấn trên TV trên mạng, nếu là Trịnh Thiệu thì tôi sẽ nhận ra. Người kia không phải Trịnh Thiệu, tuổi còn trẻ, người này ở Tinh Hải tôi chưa từng thấy.

Cho dù đánh chết Lý Tinh, hấn cũng không dám nói với Phúc Thiệu nguyên nhân là do mình.

- Còn có người như vậy?

Phúc Thiệu như có chút hứng thú, hừ một tiếng:

- Dẫn đường, tao thật muốn biết là ai dám giành phòng với Phúc Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Anh Trương, thật xin lỗi!

Nghe xong lời nói của Phúc Thiệu, ánh mắt Lý Tinh sáng lên, trong mắt ánh lên một tia hung ác, hừ lạnh nói:

- Thăng nhãi, hiện tại Phúc Thiệu đến rồi, tao xem mày còn dám ngông cuồng như vậy không?

Hắn trông tượng Trương Đại Thiệu ở trước mặt Phúc Thiệu giống như con rùa cúi đầu trước mình, thậm chí là quỳ xuống cầu xin tha thứ, Lý Tinh liền cảm thấy vui sướng, hận không thể có thêm đôi cánh lập tức bay đến phòng của Trương Đại Thiệu.

Cộc cộc cộc!

Lấy Lý Tinh cùng Phúc Thiệu đi đầu, một đám người hùng hổ tiến đến phòng của Trương Đại Thiệu.

- Phúc Thiệu, chính là phòng này.

Lý Tinh chỉ phòng của Trương Đại Thiệu, thấy Phúc Thiệu gật đầu, nhỏ một ngụm nước iếng vào lòng bàn tay, nhảy lên đá bay cửa phòng.

Ở bên trong, một hình ảnh hài hòa hiện ra ở trước mặt mọi người, bốn người, hai nam hai nữ, nói nói cười cười, không khí rất thoải mái.

- Phúc Thiệu, chính là bọn họ.

Lý Tinh nhỏ giọng nói bên tai Phúc Thiệu, ai ngờ Phúc Thiệu lại không có phản ứng, giống như không nghe thấy mình nói gì.

Ngẩng đầu thì thấy, Phúc Thiệu đang nhìn chăm chăm vào thăng nhóc đã đánh mình, trong mắt cũng có hận ý.

Lý Tinh nghĩ thầm trong lòng, Phúc Thiệu bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là vì thấy người đánh mình mà tức giận, Phúc Thiệu thật quan tâm mình à.

Suy nghĩ như vậy, Lý Tinh không khỏi có chút đắc ý, thầm nghĩ bị đánh một chút mà có thể được Phúc Thiệu coi trọng, như vậy cũng có lời.

- Là mày!

Sừng sốt nhìn Trương Đại Thiệu một hồi lâu, Phúc Thiệu thốt ra hai chữ qua kẽ răng, hắn vạn lần không ngờ, người không để phòng cho mình lại là người đánh mình.

Như thế này thật tốt, nợ cũ nợ mới gì đều tính luôn đi.

- Phúc Thiệu, lại gặp nhau rồi.

Trương Đại Thiệu mỉm cười nhìn Phúc Thiệu, bộ dáng vân đạm phong khinh.

- Thăng nhóc, tao đang lo tìm không thấy mày, không nghĩ tới mày lại tự tìm tới cửa.

Phúc Thiệu sắc mặt âm trầm, ngữ khí tràn đầy giận dữ, mấy cái tát kia của Trương Đại Thiệu hắn cả đời khó quên, đó là sỉ nhục hắn mãi mãi không thể quên.

Nhưng mà Phúc Thiệu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thăng nhóc này không chỉ đánh mình mà còn đánh Tứ Thiệu, thế nhưng còn có thể vui vẻ đến bây giờ.

Tứ Thiệu là ai, không nói đến bối cảnh, chỉ nói liên hệ với Long lão đại, ở trên đường cũng là nhân vật số 1, thủ đoạn của hắn còn mạnh hơn mình. Bị thăng nhóc này đánh trước mặt mọi người như vậy lại không xử lý?

Tô Dũng không nói gì liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu, nghĩ thầm thăng nhóc này đúng là sao gây họa, xem ra đánh qua không ít người. Ăn một bữa cơm mà cũng đụng tới hai oan gia.

Lý Tinh nghe hai người Phúc Thiệu và Trương Đại Thiệu nói chuyện thì giật mình, cười nhìn Trương Đại Thiệu, cảm tình của thăng nhóc này với Phúc Thiệu hình như không tốt! Thăng nhóc này có lai lịch thế nào?

- A, tìm tao làm gì?

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Phúc Thiệu một cái nói:

- Mày nhớ tao sao?

Thái độ của Trương Đại Thiệu giống như người không có việc gì, giống như việc đánh mình là một việc nhỏ không đáng nhớ càng làm cho Phúc Thiệu cố nén giận, hần hừ nói:

- Thăng nhãi, mày không cần kiêu ngạo như vậy đâu, hôm nay tao sẽ không bỏ qua cho mày.

- Phúc Thiệu.

Sắc mặt Trương Đại Thiệu đột nhiên trở nên nghiêm túc, làm cho người ta cảm thấy một chút áp lực.

- Hôm nay tao chỉ muốn ăn cơm với bạn bè, mày tốt nhất đừng có gây chuyện, bằng không, tao không ngại đánh cho mày thêm vài cái đầu.

- Tiểu tử thôi, mày còn dám đưa ra yêu cầu!

Phúc Thiệu giống như bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, cái kia chính là vết sẹo trong lòng hần, xóa không được.

Mặc dù đang nổi nóng nhưng Phúc Thiệu vẫn còn có lý trí, biết Trương Đại Thiệu là kẻ điên nói đánh liền đánh. Làm không tốt mình sẽ bị đánh ở đây, trong lòng còn có chút cố kỵ, Phúc Thiệu không khỏi thu liễm vài phần tính khí.

Thậm chí là cái gì dư thừa đều kìm nén lại, Phúc Thiệu không dám nhiều lời.

- Cái gì? Này, thằng nhóc này ngay cả Phúc Thiệu cũng đánh rồi?

Lý Tinh giờ phút này hoàn toàn ngây dại, ánh mắt nhìn Trương Đại Thiệu giống như là nhìn thấy quái vật, không khỏi lau mồ hôi hột rịn ra trên trán.

Vốn đang nghĩ thằng nhóc này mạnh cỡ nào mà Lý Tinh cũng dám đánh, nhưng hiện tại xem ra đánh Lý Tinh là một việc rất bình thường, ngay cả Phúc Thiệu cũng bị hần đánh, đánh Lý Tinh coi như là Lý Tinh có phúc, tối thiểu cũng hưởng thụ một loại tiếp đãi với Phúc Thiệu.

Hít sâu một hơi, cố nén xúc động trong lòng, Phúc Thiệu quay đầu nói với Lý Tinh:

- Đi nói cho quản lý khách sạn, đem tất cả bảo vệ kêu lên đây! Đem người này đuổi ra ngoài!

- Chờ một chút.

Phía sau, Tô Dũng đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn Tô Dũng, không biết Tô Dũng muốn gì.

- Anh là Chu Lai Phúc?

Tô Dũng thử hỏi.

Phúc Thiệu sắc mặt không khỏi biến đổi, có chút khó chịu, có chút tức giận, tên này của hần bị không ít người chê cười.

Phúc Thiệu cũng đành nén giận cha mình tại sao lại đặt cái loại tên cún con này cho hần, nhưng không còn cách nào khác, ông già rất coi trọng cái tên này, không cho đổi.

Ở thành phố Tĩnh Hải mọi người biết Phúc Thiệu không thích cái tên này, người quen hần đều không gọi hần như vậy, dần dần, Phúc Thiệu như quên mất tên thật của mình, nhưng hiện tại lại bị người xa lạ này kêu tên.

- Mày là ai?

Phúc Thiệu cảnh giác hỏi.

- Xem ra anh thật sự là Chu Lai Phúc.

Tô Dũng gật đầu, không trả lời Phúc Thiệu mà lấy di động ra, nhấn một dãy số.

- A lô, chú Chu phải không, tôi là Tô Dũng đây, là như vậy, tôi cùng bạn đến một chỗ ăn cơm, con của chú Chu Lai Phúc dẫn người xông vào phòng, muốn chúng tôi đổi phòng, còn muốn nói khách sạn cho người đuổi bạn bè của tôi đi ...

Tô Dũng vừa gọi cú điện thoại này đã làm cho tất cả mọi người ở đây tròn tròn mắt, này, đây là nói chuyện với cha của Phúc Thiệu, chính là gọi điện cho

Bí thư Chu? Làm sao có thể?

Da mặt Phúc Thiệu run rẩy, muốn biết Tô Dũng có thực sự nói chuyện với cha mình không. Hắn cũng không rõ nhà mình có qua lại với người này không. Nhưng người này giống như đang phô trương thanh thế, Phúc Thiệu trong lúc nhất thời có chút tự hỏi.

- Phúc Thiệu, hắn, không phải là hắn nói chuyện điện thoại với Bí thư Chu đấy chứ?

Lý Tinh ở một bên thấp giọng hỏi.

- Cảm miệng! Làm sao tao biết được.

Phúc Thiệu bức dọc quát.

Tô Dũng vừa cúp điện thoại thì di động của Phúc Thiệu rung lên, hắn vừa nhìn, thì thấy đúng là dãy số của cha, sắc mặt đại biến, kinh hãi nhìn Tô Dũng, người này, thực sự nói chuyện với cha mình!

Vội vàng nghe điện thoại, đầu bên kia là một trận rít gào:

- Thằng nhãi con này, làm sao lại gây chuyện rồi! Mày muốn hại chết tao phải không? Tại sao tao lại sinh ra một đứa con bất hiếu như mày ...

Trong phòng bao một mảnh im lặng, tiếng gầm của Chu Bí thư truyền ra ngoài, bọn người Lý Tinh ở bên nghe thấy rõ ràng, hai chân nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Cắt điện thoại, Phúc Thiệu sắc mặt giận dữ, xoay người lại, hung hăng đập bốp một phát lên mặt Lý Tinh, quát:

- Lý Tinh mày là đồ phá hoại, mắt của mày mù sao mà dám trêu chọc anh Dũng! Mày muốn chết có phải hay không, còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi xin lỗi anh Dũng!

Lý Tinh lúc này còn dám nói cái gì, lập tức chạy tới trước mặt Tô Dũng, vể mặt cầu xin:

- Anh Dũng, thực xin lỗi.

Tô Dũng thản nhiên nói:

- Việc này không liên quan tới tôi, cậu không cần xin lỗi tôi.

Lý Tinh nghe vậy, lập tức vọt tới trước mặt Trương Đại Thiệu, nói:

- Anh Trương, thực xin lỗi.

Trương Đại Thiệu khoát tay, nói:

- Nề mặt anh Dũng, chuyện này coi như xong.

Phúc Thiệu nhiệt tình vô cùng đi lên chào hỏi anh Dũng, hỏi han vô cùng ân cần, đối với Trương Đại Thiệu cũng trở nên khách khí vô cùng, giống như bạn bè nhiều năm không gặp. Cuối cùng lại gọi thêm nhiều đồ ăn vào phòng Tô Dũng, lúc này mới cẩn thận rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hội đấu giá bắt đầu

Phúc Thiệu đi rồi, không còn ai tới gây phiền toái nữa, Tô Dũng cùng đám người Trương Đại Thiệu coi như là vui vẻ. Lúc ra về, Tô Dũng bí mật lôi kéo Trương Đại Thiệu, nhưng lại bị Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng từ chối.

Trao đổi cách thức liên lạc xong, Tô Dũng quay về quân khu của mình, Trương Đại Thiệu lại mang theo hai mỹ nữ về biệt thự.

Tính toán ngày, khoảng cách đến hội đấu giá còn bảy ngày, tiền trên người mình chỉ còn lại hơn một trăm vạn, muốn ở hội đấu giá giành được Huyết bồ đề không quá khả quan. Xem ra mình phải nghĩ biện pháp kiếm ít tiền.

- Làm sao bây giờ?

Trương Đại Thiệu ngồi ở trong phòng trầm tư, bảy ngày, tự mình kiếm tiền thì có thể không kịp.

Trước mắt có một cách là luyện đan được đi bán, nhưng cách này không được, lần trước có thể gặp được Tổng Giai là một vận may. Đừng nói hiện tại thời gian cấp bách không có cách nào khác luyện chế ra đủ đan dược, mặc dù có cũng không chắc có người mua.

Càng nghĩ Trương Đại Thiệu liền buông tha cho ý tưởng kiếm tiền này, cảm lấy di động gọi điện cho Trịnh Thiệu Minh, hẳn muốn mượn Trịnh Thiệu Minh ít tiền.

Vốn Trịnh Thiệu Minh rất tôn thờ Trương Đại Thiệu, hơn nữa Trương Đại Thiệu còn có ơn cứu mạng với hắn, nghe vậy không nói hai lời trực tiếp đưa cho Trương Đại Thiệu năm trăm vạn.

Có số tiền này, trong lòng Trương Đại Thiệu xem như có chút yên tâm, Huyết bồ đề đối với mình mà nói là quý báu vô cùng, nhưng đối với người bình thường mà nói đơn giản chỉ là một gốc cây hoa lan hiếm gặp, năm trăm vạn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể lấy được.

Vấn đề tiền bạc đã được giải quyết, Trương Đại Thiệu lại phiền lòng vì một chuyện, Long Thiên Tôn đã điều tra ra mình.

Hắn tất nhiên không sợ Long Thiên Tôn, nhưng ngộ nhờ lão già đó nhân lúc mình tham gia đấu giá giờ trò bịp bợm thì cũng phiền toái.

Suy nghĩ một chút, Trương Đại Thiệu gọi điện thoại cho Tôn Đại Phúc.

Giờ phút này, Tôn Đại Phúc đang ở trên giường cùng một mỹ nữ, ở thời khắc máu chót thì đầu giường vang lên tiếng đi động.

- Con bà nó, ai vậy.

Tôn Đại Phúc không kiên nhẫn mắng một tiếng, một tay tắt điện thoại, vỗ một cái bóp lên cặp mông trắng như tuyết kia, để “súng” lên trên.

Còn chưa có tiền vào, điện thoại lại vang.

Tôn Đại Phúc nhiều lần bị cắt ngang, có chút giận, mắng:

- Dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử, mặc kệ là ai, lão tử thế nào cũng phải xử đẹp mày.

Đây là số riêng của Tôn Đại Phúc, người biết số này cũng không nhiều, ngoại trừ người trụ cột trong bang phái, cũng chỉ có ít ỏi vài người.

Người này gọi đi gọi lại nhiều lần, Tôn Đại Phúc khẳng định là có chuyện, tuy rằng không muốn nhưng hắn vẫn cầm điện thoại lên.

- Phúc ca, đừng có dừng lại mà.

Mỹ nữ đang rất hứng, lúc này Tôn Đại Phúc bỗng nhiên dừng lại, cô có chút không muốn.

- Đừng ồn ào.

Tôn Đại Phúc gỡ tay người đẹp ra, vừa thấy dây số trên di động thì thân mình chấn động, kích động vô cùng, lập tức leo từ trên giường xuống, thân thể kéo căng.

Tuy rằng mới cầm điện thoại lên nhưng trên mặt Tôn Đại Phúc hiện vẻ cung kính vô cùng, hắn hít sâu một hơi, ấn nút nghe điện:

- Dạ, anh Trương!

Người đẹp được Tôn Đại Phúc bao là một ngôi sao, cô cho tới bây giờ còn chưa thấy Tôn Đại Phúc có thái độ như vậy đối với ai. Cô vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm Tôn Đại Phúc, đối với người đầu dây bên kia rất là tò mò.

- Tôn Đại Phúc, đang làm việc gì mà không thể nghe điện thoại của tao?

Trong điện thoại vang lên âm thanh thấu hiểu của Trương Đại Thiệu.

Tôn Đại Phúc ha ha cười nói:

- Anh Trương, anh thật sự là liệu sự như thần.

Trương Đại Thiệu cũng cười ha ha, hỏi:

- Các bang phái Bắc Nhai, mày đều thu phục hết rồi chứ?

- Anh Trương, ít nhiều có sự hỗ trợ của anh, sự tình gần như đã xử lý xong.

- Ủ, tốt, đúng rồi, ngày hôm qua Long Thiên Tôn phái người tới giết tao, mấy ngày nay mày hãy chú ý, điều ra rõ cho tao, còn nữa biệt thự này phải người bảo vệ, đừng để Long Thiên Tôn ra tay với bọn họ ...

- Anh Trương, anh yên tâm, em nhất định sẽ không để anh thất vọng.

Tôn Đại Phúc cao giọng nói.

Cúp điện thoại xong, Tôn Đại Phúc không để ý tới mỹ nữ nằm trên giường, nhanh chóng mặc quần áo, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Giao việc cho Tôn Đại Phúc chuẩn bị xong, Trương Đại Thiệu xem như yên lòng, hẳn rất tin tưởng năng lực của Tôn Đại Phúc, nếu không, hẳn cũng không nâng đỡ Tôn Đại Phúc như vậy.

Tôn Đại Phúc cũng không làm cho Trương Đại Thiệu thất vọng, ở ngày thứ tư hẳn đã điều tra rõ mọi việc, là Tứ Thiệu và Long Thiên Tôn bàn bạc, Long Thiên Tôn mới muốn giết Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu giật mình, từ lúc hẳn tới Tĩnh Hải, ở trên xe lửa ngẫu nhiên gặp Liễu Thanh Thanh, lúc sau lại cứu Liễu Thanh Thanh khỏi tay Tứ Thiệu, Tứ Thiệu này coi như là đã trở thành kẻ thù.

Hơn nữa ở bữa tiệc mình còn đánh Tứ Thiệu vài cái, Tứ Thiệu không gây phiền toái cho mình mới là lạ, vốn đang thấy khó hiểu vì sao Tứ Thiệu lại im ắng như vậy, thì ra đang âm thầm làm chuyện lớn.

Mọi người đều nói Tứ Thiệu có quan hệ với Long lão đại, thì ra không phải là giả, Tứ Thiệu này vẫn là người có tài.

Nhưng mà Trương Đại Thiệu cũng không có sợ hãi, hẳn bắt đầu đi lặc đầu, lăm bẫm:

- Tứ Thiệu, cứ phóng ngựa tới đây đi.

Vừa mới thất bại một lần, Tứ Thiệu càng thêm cẩn thận, cũng không có hành động nào nữa, gió êm sóng lặng qua ba ngày. Hội đấu giá đã bắt đầu rồi.

Hôm nay, cao ốc Cửu Châu có thể nói là náo nhiệt phi thường, những nhân vật có máu mặt ở Tĩnh Hải đều đổ xô đến nơi này.

Bãi đỗ xe của cao ốc đã chất đầy những chiếc xe đắt giá như Maserati, Ferrari, Jaguar, nếu lái một chiếc BMWs đến đây cũng thấy thật xấu hổ.

Bên trong bên ngoài cao ốc đã bố trí mạng lưới bảo an dày đặc, những người mặc trang phục bảo vệ đi qua đi lại.

Bọn họ cũng không phải bảo vệ bình thường mà là bảo vệ dùng giá cao thuê về từ những công ty bảo vệ, đều là những cao thủ.

- Chào mừng đến dự!

Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, ngoài cửa cao ốc sắp xếp hai cô gái mặc quần đùi ngắn, lộ ra cặp đùi trắng bóng đang mỉm cười tiếp khách, nhiệt tình tiếp đón khách quý đi vào cao ốc.

Tới đây hôm nay quả thật là khách quý.

Đối với mấy cô gái đó đây là cơ hội ngàn năm mới có một lần, ngộ nhờ được vị khách quý nào đó coi trọng thì sẽ lập tức biến thành phượng hoàng. Các cô ra sức ném ra ánh mắt quyến rũ.

Bỗng nhiên, ánh mắt các cô tiếp tân sáng rõ, thậm chí có người lên lút kéo cổ áo sâu xuống, hận không thể để lộ cả ngực của mình ra.

Trong mắt của các cô xuất hiện hình ảnh của hai người trẻ tuổi ở cửa cao ốc, hai người kia cũng không bình thường, họ đến từ Yên Kinh!

- Chào mừng đến dự!

Nhóm tiếp tân cúi người chín mươi độ, đem phong cảnh ở trước ngực khoe hết trước mắt hai người trẻ tuổi, các cô đều có khát vọng được hai người trẻ tuổi này chú ý.

Một trận tiếng bước chân vang lên, một người vội vàng từ đại sảnh đi tới, chính là người chủ trì của Hội đấu giá, anh B, người này ngay cả tam công tử đến cũng không ra đón mà giờ lại ra đón hai người trẻ tuổi này.

- Lý Thiệu, Lưu Thiệu, hai vị đại gia quang lâm, thật sự là về vang cho kẻ hèn này, mời vào bên trong.

Trên mặt anh B tràn đầy tươi cười nhiệt tình, nhiệt tình bắt tay một người trẻ tuổi.

- Anh B thật là khách khí, làm sao dám làm phiền anh tự mình ra đón chứ.

Người kia tuy nói khách khí nhưng ngữ khí lại ngạo mạn vô cùng, giống như anh B làm như vậy là một chuyện rất lớn.

Không riêng gì người trẻ tuổi kia, tất cả mọi người đều thấy như vậy. Người ở cao ốc thấy anh B có cơ hội tự mình ra đón tiếp người này, đều biểu hiện ra bộ dáng ghen tị.

Người trẻ tuổi kia, chính là Lý Sát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Cô gái đặc biệt

Lý Sát xuất hiện làm cho cao ốc Cửu Châu trở nên sôi trào, một khắc khi hắn bước vào cao ốc Cửu Châu, tất cả mọi người đều vây quanh hắn.

Lý Sát rất thích hưởng thụ loại cảm giác được người khác vây quanh này, giống như mình là hoàng đế, bất kể đi đến đâu tất cả mọi người đều nịnh bợ mình. Mình đánh cái rắm bọn họ cũng nói là hương thơm.

Bên người Lý Sát là Luru Thiểu, hắn cùng Lý Sát đến Tinh Hải vui chơi, hắn cũng rất thích hưởng thụ loại cảm giác cao cao tại thượng này.

Tuy rằng hắn biết mình chỉ là hưởng chút ánh sáng từ Lý Sát thôi. Với thân phận của mình, mọi người ở đây sẽ nhiệt tình nhưng cũng không cuồng nhiệt như vậy.

- Lý Thiểu, người Tinh Hải rất nhiệt tình.

Luru Thiểu về mặt đắc ý nói.

Khóe miệng Lý Sát lộ ra sự khinh thường cùng cười nhạt, hừ nói:

- Nhiệt tình cùng ngu xuẩn, cái đó ai cũng thấy.

Đối với những công tử xua như xua vịt ở Tinh Hải, Lý Sát thấy mình cao quý hơn bọn hắn, từ sâu trong thâm tâm Lý Sát khinh thường bọn họ, thậm chí còn không muốn hạ mình nói chuyện với họ.

- Lý Thiểu nói thật chính xác.

Luru Thiểu trong mắt cũng lộ ra vẻ hèn mọn, nói:

- Những người này đến đây đều để nịnh bợ Lý Thiểu ngài, không ngu xuẩn mới là lạ.

Lý Sát mới nói chuyện hai câu với Luru Thiểu thôi mà người trong đại sảnh đã vây kín bọn họ. Anh B thì ra sức mở đường cho Lý Sát và Luru Thiểu, giống như trở thành người hầu của Lý Sát.

Ở phía sau Lý Sát, có hai người cao lớn im lặng giống như cương thi, nhìn sự phòng bị của họ thì biết họ có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Lý Sát.

- Những người này ...

Lý Sát lắc đầu thờ dài, mình giống như là Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn vậy, giống như là đang bố thí, tùy tiện ứng phó với mọi người.

- Thật là một mỹ nữ!

Lúc Lý Sát cảm thán, mắt hắn bỗng dừng lại trên người một cô gái xinh đẹp.

Cô gái kia mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc, bên cạnh đó, da trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng thật thon thả.

Quan trọng hơn, trên người cô gái này có một loại hơi thở tươi mát không dính bụi trần. Không giống với những cô gái mặt hoa da phấn tầm thường, có tiền là có thể ngủ cùng.

Hiện tại trong đại sảnh mọi người đang vây lại nịnh bợ mình, cô gái kia lại không chú ý tới mình, mà đi xem vài vật đầu giá nhỏ nhỏ trong đại sảnh.

Điều này làm cho Lý Sát nổi lên hứng thú với cô nhiều hơn, lúc này hắn quyết định, muốn cô gái này ở bên mình.

- Lý Thiệu, đang nhìn gì vậy?

Lưu Thiệu ở một bên thấy Lý Sát khác thường.

- Tôi phát hiện ra một cô gái cực phẩm.

Lý Sát liếc liếc môi.

Lưu Thiệu không khỏi ngạc nhiên khi thấy bộ dạng này của Lý Sát, hẳn cùng Lý Sát tuy chỉ là mối quan hệ hợp tác không hơn không kém, nhưng mà biểu hiện hứng thú của Lý Sát đối với một cô gái, hẳn vẫn là thấy lần đầu.

Khác xa với Lý Sát ngày xưa muốn đem phụ nữ lên giường, Lý Sát lúc này dường như là muốn chinh phục mỹ nữ.

- Ôi, tôi thật muốn nhìn xem cô gái đẹp như thế nào mà làm cho Lý Thiệu động dục.

Lưu Thiệu cười hắc hắc nói, cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Nhìn theo ánh mắt của Lý Sát, Lưu Thiệu liếc mắt liền thấy được cô gái Lý Sát nói, bởi vì mọi người xung quanh cứ đổ xô tới đây, cô ta lại đứng một mình, không giống những người khác làm cho người ta nhìn thấy liền chú ý tới cô.

- Lý Thiệu, cô gái này quả thật rất đặc biệt.

Lưu Thiệu không kìm được khen ngợi.

- Tôi cảnh cáo anh Lưu Thiệu.

Lý Sát quay đầu chỉ vào ngực Lưu Thiệu, cười như không cười:

- Đây chính là người tôi đề ý, đã là người của tôi, anh đừng có mà có ý với cô ta.

- Vậy....

Lưu Thiệu lộ ra nụ cười dễ mến, nói:

- Lúc trở lại Yên Kinh, anh phải mời tôi đi khoái lạc một bữa.

- Không thành vấn đề.

Lý Sát vỗ ngực cam đoan:

- Nếu anh thích đi đâu chơi, tôi có thể đưa anh một thẻ hội viên kim cương.

- Được, đó là anh nói nhé!

- Một lời đã định!

Bên trong ánh mắt của hai người lộ ra sự chắc chắn, giống như một lời hứa của quân tử.

Vỗ vỗ bả vai Lưu Thiệu, Lý Sát sửa sang lại đầu tóc, chỉnh cổ áo, không chào hỏi mọi người nữa mà đi về phía mỹ nữ kia.

- Lý Thiệu làm gì vậy?

- Hình như Lý Thiệu đang đi về phía vị mỹ nữ kia, cô ấy là ai?

Lý Sát di chuyển nhanh chóng đã làm dấy lên một đợt sóng. Mà mỹ nữ được Lý Sát chú ý cũng nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong cao ốc.

Liễu Thanh Thanh im lặng đứng trước một cái bàn thường thức một bình gốm màu tinh xảo thời Đường. Dường nhiên đây cũng không phải vật phẩm dùng để đầu giá, đây chỉ là đồ phòng chỗ lại để cho khách hàng đánh giá mà thôi.

- Thanh Thanh, hình như Lý Sát đang đi về phía cậu.

Tô Tâm Lam ở bên cạnh bỗng nhiên lôi kéo ống tay áo của Liễu Thanh Thanh, thấp giọng nói.

- Không thể nào!

Liễu Thanh Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn qua, mày nhíu lại, Lý Sát quả thật đi về phía mình.

Thời điểm Lý Sát vừa đi vào đại sảnh, Liễu Thanh Thanh sớm đã nhìn thấy hắn.

Nhưng mà từng trải qua cuộc tình thất bại với Lưu Minh Viễn, Liễu Thanh Thanh đối với những người con ông cháu cha này không còn hứng thú, càng không có tâm tư nịnh bợ Lý Sát, cho nên lúc mọi người vây quanh chào hỏi hân thì cô thờ ơ.

Nhưng ai ngờ Lý Sát lại cố tình tới tìm mình.

Cảm nhận được ánh mắt hâm mộ ghen tị căm hận của mọi người, Liễu Thanh Thanh đau đầu, sớm biết như vậy sẽ không ở trong này coi hàng triển lãm, hiện tại tất cả mọi người đều chú ý vào đây muốn chạy cũng không được.

- Chào tiểu thư xinh đẹp, tôi là Lý Sát đến từ Yến Kinh.

Lý Sát đi đến bên người Liễu Thanh Thanh, trên mặt tràn ngập tự tin mỉm cười, thể hiện bộ dáng quý ông:

- Có thể mời cô đến chỗ tôi ngồi uống trà không?

Lời này vừa nói ra trong đại sảnh lại là một trận ồn ào, Lý Thiệu lại mời vị mỹ nữ này về phòng uống trà, ý gì đây? Điều này có nghĩa là vị mỹ nữ này sau này sẽ là người phụ nữ của Lý Sát, giá trị bản thân tăng gấp trăm lần!

Nhất là phụ nữ ở đây đều điên lên, ánh mắt nhìn về phía Liễu Thanh Thanh giống như dao găm.

- Thật dễ tiện. Cô ta thật sự rất xảo quyệt, lại dùng thủ đoạn này hấp dẫn sự chú ý của Lý Thiệu. Sớm biết Lý Thiệu thích người như vậy lúc này tỏ ra đoan trang thực nữ rồi!

Mọi người đều hồi hận nghĩ.

Giờ phút này ánh mắt tất cả đều mọi người đều dừng trên người Liễu Thanh Thanh, chờ câu trả lời của cô.

Tuy rằng mọi người không chút nghi ngờ Liễu Thanh Thanh sẽ vui mừng đồng ý, nhưng mọi người vẫn thực chờ mong câu trả lời.

Nhất là Lý Sát, không tự giác ngẩng đầu ưỡn ngực, hân tự nhận thấy không một cô gái nào có thể từ chối lời mời của mình.

- Lý Thiệu quá khách khí rồi!

Ngoài ý muốn của tất cả mọi người chính là, Liễu Thanh Thanh không chút do dự từ chối lời mời của Lý Sát:

- Anh còn đi với bạn bè, tôi làm sao lại không biết xấu hổ làm phiền được.

Lý Sát ngẩn ra, cô gái này, vậy mà lại từ chối mình?

Trên mặt Lý Sát lại lộ ra nụ cười hứng thú, hân càng thấy hứng thú với Liễu Thanh Thanh hơn, loại phụ nữ này, chinh phục được mới có cảm giác thành công.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Không nể mặt mũi Lý Sát

- Ha ha, là tôi mạo phạm người đẹp.

Lý Sát cười độ lượng, cũng không có thái độ tức giận hay bức mình, lấy ra danh thiếp đưa cho Liễu Thanh Thanh:

- Cô đã không muốn đi, tôi cũng không ép. Đây là danh thiếp của tôi, hy vọng cô sẽ cầm.

Nhìn thấy bộ dáng nho nhã lễ độ của Lý Sát, Liễu Thanh Thanh cũng không có cách nào từ chối, đành phải nhận lấy danh thiếp của Lý Sát, nói:

- Cảm ơn Lý Thiệu ưu ái.

Trong lòng lại tính toán, đợi đến chỗ không người đem danh thiếp vứt đi. Liễu Thanh Thanh thật sự không muốn có quan hệ gì với Lý Sát.

Thấy Liễu Thanh Thanh nhận danh thiếp, trong lòng Lý Sát không nhận được mà vui sướng, nhìn xem, cô gái dù thanh cao như thế nào đều không thể từ chối sự yêu thích của mình.

Vị mỹ nữ này nhận danh thiếp của mình, như vậy không lâu nữa sẽ gọi điện thoại tới thôi. Hiện tại trước mặt mọi người cô ta từ chối lời mời của mình, nói không chừng là muốn giữ gìn hình tượng thực nữ, hoặc là lạt mềm buộc chặt.

- Tiểu B.

Lý Sát tự tin nghĩ vậy, lại nheo mắt gọi cái đuôi anh B, anh B lập tức kích động chạy tới, vẻ mặt nhiệt tình:

- Lý Thiệu, ngài có gì dặn dò?

Lý Sát ngẩng đầu nhìn khu phòng khách quý ở trên lầu hai, tùy tay chỉ vào một phòng nói:

- Anh đi sắp xếp một chút, đưa người trong phòng kia ra, để lại cho tiểu thư xinh đẹp đây.

Khu bán đấu giá ở cao ốc Cửu Châu chia là khu khách quý và khu bình thường, bán đấu giá tiến hành ở hội trường lầu một, ở phía trước có một cái đài cao để người chủ trì bán đấu giá. Phía dưới đài sắp xếp chỗ ngồi rộng lớn như rạp chiếu phim.

Mà khu khách quý ở lầu hai đó là một dãy phòng. Mỗi phòng đều cực kỳ xa hoa, hoàn toàn tách rời nhau để đảm bảo khách không bị làm phiền.

Khu khách quý tổng cộng chỉ có mười phòng, cũng không phải có tiền là có thể vào, mà đó là tượng trưng cho thân phận. Yêu cầu này của Lý Sát làm cho anh B khó xử.

- A?

Anh B vẻ mặt khó xử, nói:

- Lý Thiệu, phòng kia đã có người đặt rồi.

- Không phải tôi đã nói anh đưa người trong phòng kia ra sao!

Lý Sát không hài lòng, anh B này cũng dám không thuận theo ý mình? Vốn hắn nghĩ một câu của mình giống như là thánh chỉ, anh B sẽ thành thành thật thật đi làm, ở trước mặt Liễu Thanh Thanh sẽ lấy được uy phong.

Nhưng một câu này của anh B làm cho hiệu quả uy hiếp của Lý Sát giảm xuống. Hắn lộ ra bộ mặt lôi kéo:

- Nếu không, tôi để cho anh đi sắp xếp làm gì?

Cảm nhận được Lý Thiệu đang tức giận, anh B trong lòng bồn chồn, không cần một giây đồng hồ nào anh B nhanh chóng đưa ra quyết định, đắc tội người trong phòng thì tính là cái gì, chỉ cần có thể nịnh bợ được Lý Thiệu là tốt rồi.

Anh B lập tức khom người:

- Lý Thiệu, ngài chờ, tôi sẽ đi sắp xếp.

Thấy vậy, sắc mặt Lý Sát mới đẹp hơn một chút, hắn đắc ý nhìn Liễu Thanh Thanh, tận tình khoe ra uy lực của mình.

- Lý Thiệu, không cần như vậy đâu.

Liễu Thanh Thanh cau mày nói, trong lòng cô lại càng không vui, Lý Sát này thế nào lại giống thuốc cao bôi trên da chó vậy, tẩy thế nào cũng không đi.

- Tôi thích môi trường ở đây hơn, không cần làm phiền tới Lý Thiệu đâu.

- Phải làm, phải làm.

Bàn tay Lý Sát vung lên:

- Người xinh đẹp cao quý giống như tiểu thư đây nên ngồi ở trong kia mới đúng, cô yên tâm, phòng lập tức sẽ chuẩn bị tốt cho cô, lời nói của tôi vẫn có chỗ để dùng.

Liễu Thanh Thanh im lặng không nói gì, cũng không biết nói gì cho tốt, cô nháy mắt về phía Tô Tâm Lam xin giúp đỡ, Tô Tâm Lam bất chấp nói:

- Lý Thiệu, Thanh Thanh phải theo giúp tôi...

Tô Tâm Lam còn chưa nói xong đã bị Lý Sát ngắt lời:

- Bên trong phòng rất rộng, hai người có thể cùng vào trong tiến hành đấu giá, ôi, anh B đến rồi, các cô có thể vào rồi.

Phía sau, anh B chạy chậm đến, khuôn mặt đang tươi cười của Lý Sát cứng lại, hần phát hiện, sắc mặt của anh B rất khó coi, thậm chí đầu đầy mồ hôi, một bộ dáng kích động.

Trong lòng Lý Sát cảm thấy không ổn, chẳng lẽ không được? Ở thành phố Tĩnh Hải này còn có người không để mặt mũi cho mình sao?

- Tiểu B, chuyện làm thế nào rồi?

Sắc mặt Lý Sát có chút khó coi.

- Lý Thiệu.

Anh B không dám đối diện với ánh mắt của Lý Sát, giống như đứa trẻ làm sai:

- Người ta không chịu giao phòng.

Sắc mặt Lý Sát càng thêm khó coi, có loại cảm giác muốn phát hỏa, lời nói của chính mình vậy mà có người hoàn toàn không để ý, hần cảm thấy rất mất mặt. Nhất là, ở đây có nhiều người đang nhìn như vậy.

- Anh có nói rõ hay không, phòng kia tôi phải có.

Lý Sát chưa từ bỏ ý định hỏi lại, hần không thể tin có người dám không để mặt mũi cho mình, có lẽ anh B còn chưa nói rõ ràng.

- Lý Thiệu.

Anh B ngẩng đầu lên, vội vàng giải thích:

- Tôi đã nói rõ ràng rồi, Lý Thiệu muốn phòng này, nhưng người ta cũng không đi ra, tôi cũng không có biện pháp!

Lưu Thiệu ở một bên lắc đầu tán thưởng:

- Không thể tưởng tượng được! Không thể tưởng tượng được! Ở thành phố Tĩnh Hải vậy mà có người không nể mặt anh!

- Tốt, được lắm.

Lý Sát nổi giận, cho dù là ai cũng nghe ra lời nói của hần chứa lửa giận, hần chỉ tay vào anh B:

- Anh đưa người kia tới đây, tôi muốn nhìn xem là thần thánh phương nào mà kiêu ngạo như vậy!

Liễu Thanh Thanh cùng Tô Tâm Lam đều không nói gì, câu nói đầu tiên của người là đem người ta đuổi ra khỏi phòng, đó mới thực sự là kiêu ngạo.

- Lý Thiệu, không cần phiền phức như vậy, tôi ở ngoài này thật sự rất tốt.

Thấy sự việc bị làm lớn lên, Liễu Thanh Thanh vội ngăn cản, giữ chặt lấy anh B.

Vô luận là ai, bọn tôi không muốn bởi vì mình mà đắc tội Lý Sát.

- Mỹ nữ.

Lý Sát rốt cuộc không bảo trì được bộ dáng quý ông, hần cau mày nói với Liễu Thanh Thanh:

- Việc này không liên quan gì đến cô, có người không để mặt mũi cho tôi, tôi không thể không nhìn thấy hần.

Nghe nói như thế, anh B không do dự, gỡ tay Liễu Thanh Thanh ra, vội vàng đi, rất nhanh, anh B cùng một người trẻ tuổi đi tới.

Liễu Thanh Thanh cùng Tô Tâm Lam vừa thấy đều cảm thấy ngoài ý muốn, khẽ gọi một tiếng:

- Trịnh Thiệu!

- Lý Thiệu, tôi mang người tới rồi.

Anh B ở trước mặt Lý Sát cúi người thật thấp, Lý Sát gật gật đầu, anh B cảm thấy thỏa mãn lui xuống. Giống như Lý Sát gật đầu với mình là một vinh dự to lớn.

- Lý Thiệu, tôi là Trịnh Thiệu Minh, nghe danh của anh đã lâu.

Tuy rằng sẽ có một cuộc đối thoại không thoải mái gì nhưng Trịnh Thiệu Minh vẫn lịch sự vươn tay phải về phía Lý Sát.

Lý Sát như người ở trên cao nhìn xuống, liếc mắt nhìn cái tay kia thôi chứ không bắt lấy, gây sự hỏi:

- Anh không chịu nhường phòng cho tôi?

Trịnh Thiệu Minh trong lòng thăm giặn, mình tốt xấu gì thì ở Tĩnh Hải cũng có danh tiếng, Lý Sát này lại tra hỏi mình giống như tội phạm. Trịnh Thiệu Minh nhìn, ai bảo người ta tới từ Yên Kinh chứ?

- Lý Thiệu, thật ngại quá, không phải là tôi không muốn nhường.

Trịnh Thiệu Minh đề xuống oan ức, nói với Lý Sát:

- Phòng kia là tôi giúp bạn đặt, cũng không phải của tôi, tôi không làm chủ được.

Lý Sát không kiên nhẫn khoát tay:

- Trịnh Thiệu, đừng lấy cái cớ lộn xộn như vậy, tôi chỉ hỏi anh, phòng của anh có nhường lại cho tôi không?

Trịnh Thiệu Minh trong lòng giặn dừ, Lý Sát này thật sự khinh người quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mày lặn ra đây cho tao!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Đến để đánh mày

Sự náo nhiệt trong phòng trong nháy mắt liền trở nên yên lặng không một tiếng động, mỗi người một bộ dạng ngây đại khác nhau, người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, không dám chắc chắn được chuyện gì vừa xảy ra.

Âm thanh vừa rồi là sao, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nghe hình như là tiếng gọi Lý Thiệu, thế nhưng người nào lại dám hét lớn tên Lý Thiệu đến như vậy?

- Con mẹ nó, ai ở bên ngoài, làm cái gì mà ồn ào vậy?

Anh B hùng hổ, thoáng cái đứng lên đi về phía phát ra tiếng hét giặn dừ.

Đây chính là một thời khắc mấu chốt, anh B vẫn luôn muốn thể hiện tốt một chút trước mặt Lý Sát, khổ nỗi là chưa có cơ hội. Ngay cả chuyện hiệp thương vừa rồi trong phòng mình cũng làm cho Lý Thiệu bất mãn.

Điều này khiến cho anh B rất buồn bực.

Nhưng hiện giờ không biết từ đây có một kẻ điên dám nói như vậy với Lý Thiệu, anh B nghĩ cơ hội của mình tới rồi.

Không nói lời nào, anh B đi ra phía cửa với vẻ mặt đầy sát khí, tay vừa gạt cửa ra thì bóng dáng Trương Đại Thiệu liền xuất hiện trước mặt mọi người.

- Trương Thiên.

Thân thể Lý Sát chấn động, vụt ngồi thẳng dậy, suýt nữa kêu thành tiếng. Mấy người bên cạnh Trần Thiệu nhìn nhau, chỉ thấy Trần Thiệu cũng giật mình chấn kinh.

Nói cái gì thì hai người họ cũng không bao giờ ngờ được là Trương Thiên kia biến mất một cách thần bí giờ lại xuất hiện ở nơi này.

- Là mày vừa mới la lối om sòm ngoài kia à?

Anh B hét lớn lên, chỉ tay vào mặt Trương Đại Thiệu nổi giận, cố gắng thể hiện uy phong của mình trước mặt Lý Sát.

Trương Đại Thiệu nhìn Lý Sát, nhú mày một cái:

- Tao đến là để tính sổ với Lý Sát, không phải chuyện của mày.

- Ôi ôi...

Anh B mở mắt thật to.

- Mày ở đâu ra đây, tên của Lý Thiệu là để người như mày gọi sao? Lại còn dám hỗn láo với Lý Thiệu, muốn chết đúng không? Tao cho mày một cơ hội, nhanh bước đến đập đầu tạ lỗi với Lý Thiệu.

Anh B không biết là tại vì mình say rượu hay là vì đầu óc mê muội nóng lòng muốn thể hiện mà hấn lại không nghĩ đến người kia là ai mà dám lớn tiếng với Lý Sát như vậy? Hấn bắt đầu hoa tay múa chân làm đủ trò.

Trương Đại Thiệu không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, không để ý đến loại người thiếu não đó, nhắc cổ áo tên B và ném hấn ra ngoài.

- Bịch!

Một âm thanh nặng trĩu vang lên, gã B đã nằm dài trên mặt đất.

Bị đánh ngã như vậy đã khiến gã B tỉnh rượu, nghe rằng trợn mắt lồm cồm bò dậy, nhưng lại không dám lại gần Trương Đại Thiệu thêm chút nào nữa.

Nhìn Trương Đại Thiệu với vẻ mặt khiếp sợ, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được người này là ai, thậm chí ngay cả mình cũng dám đánh?

Thấy anh B khiếp sợ thì những cô gái trong phòng cũng ngây dại ra, trong mắt các cô thì Lý Sát như một vị thần cao cao tại thượng, ngang dọc Tinh Hải không một ai dám trêu chọc vào.

Thế nhưng hôm nay lại có người dám đánh tới cửa! Những cô gái này nhìn về phía Trương Đại Thiệu, từ ngây dại trở nên nóng bỏng. Loại đàn ông có khí phách cỡ này thì khi ở trên giường nhất định cũng rất khí phách à.

Không hề biết mình đã trở thành đối tượng "abxyz" của các cô gái, Trương Đại Thiệu bước nhanh đến trước mặt Lý Sát.

- Trương Thiên, mày thật to gan, dám giờ thối ngang ngược ở chỗ này.

Trần Thiệu tức giận đứng dậy.

- Câm miệng, không phải chuyện của mày!

Trương Đại Thiệu quay đầu đi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Thiệu, ánh mắt kia cực kì sắc bén, dĩ nhiên là khiến Trần Thiệu ngẩn người ra, thoáng cái bị á khẩu không mở miệng ra được.

Lý Sát vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Trương Đại Thiệu, ánh mắt vẫn còn rất ngạc nhiên, thì thào nói:

- Thay đổi, Trương Thiên, mày đã thay đổi thành một người khác rồi.

Lý Sát không thể không sợ hãi, Trương Thiên trước kia chỉ là người thuộc thế hệ thứ hai của dòng họ nằm chờ chết, không làm được việc gì dù là tốt xấu, đó chỉ là một thằng ngu ngốc, cặn bã.

Nhưng hiện giờ vừa nhìn vào thì ánh mắt người này trong suốt, toàn thân chính khí, nhần thần như thái dương, không còn chút nào giống với trước đây nữa. Một người sao lại có sự thay đổi lớn như vậy chứ?

- Đã lâu không gặp, Lý Sát.

Trương Đại Thiệu cười nhếch mép, nhẹ nhàng cười, không giận dữ, không oán hận mà vô cùng lạnh lùng.

- Ha ha!

Lý Sát hồi phục lại tinh thần, ngửa mặt lên trời cười, hần phải giữ được bộ dạng cao cao tại thượng trước mặt Trương Đại Thiểu:

- Trương Thiên, là tao nhìn lầm sao, mây có thể chạy trốn được. Nhưng bây giờ lại chủ động tìm đến cửa mà không sợ tin tức của mây sẽ bị truyền ra ngoài sao? Hiện giờ có rất nhiều người đang tìm mây đấy.

- Sợ thì tao đã không tới.

Trương Đại Thiểu nói.

Lý Sát im bật, không cười nữa, bởi vì hần phát hiện ra mình phô trương thanh thế cũng không có chút tác dụng nào, người như Trương Thiên sẽ không bao giờ đề ý đến chuyện đó. Giờ này Lý Sát mới phát hiện ra Trương Thiên đã thay đổi, thay đổi thực sự, trở nên quá xa lạ.

Nhìn Trương Đại Thiểu chăm chăm xong thì Lý Sát hỏi:

- Mây tới đây làm gì?

- Đánh mây.

Trương Đại Thiểu lạnh lùng phun ra hai chữ.

- Cái gì?

Lý Sát sùng sốt, rõ ràng là không có quá nhiều phản ứng.

- Bốp!

Trương Đại Thiểu không cho hần thời gian để phản ứng, vai rung lên một cái, hung hăng tát một phát lên mặt Lý Sát.

Một cái tát này như sấm sét, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều choáng váng. Tròng mắt mọi người thiếu chút nữa là rớt ra ngoài, không thể tin được là có người dám đánh Lý Thiểu.

Lý Thiểu nhất thời biến thành pho tượng, không nhúc nhích, trong đầu quay cuồng, đại não chấn động ngừng hoạt động, hình như cũng không có cảm giác với ngay cả cái tát vừa rồi.

Trần Thiểu, gã B ngoài cửa và cả mấy cô gái ở đây nữa, trong nháy mắt đại não cũng trống rỗng, không thể tin nổi chuyện trước mắt này.

- Không ai được đánh bạn của tao.

Lúc này Trương Đại Thiểu làm như không có chuyện gì xảy ra vỗ vỗ tay, bình tĩnh nói:

- Ai đánh bạn của tao thì tao sẽ khiến người đó trả giá lớn.

Cuối cùng Lý Sát cũng hồi phục lại tinh thần, lúc này chợt hiểu, hóa ra là Trương Thiên đến đòi lại công lại cho cái tên Trịnh Thiệu Minh kia, chỉ là lá gan của hần quá lớn, đúng là không biết trời cao đất dày, tự tìm cái chết.

- Trương Thiên, mây dám làm như vậy thì tao phải giết chết mây.

Chỉ một ngón tay về phía Trương Đại Thiểu, Lý Sát hét lên:

- Phế nó cho tao! Đánh gãy tay chân nó cho tao.

Gã vệ sĩ bên cạnh hần lập tức có một thân thể như giáp sắt lao ra, thoạt nhìn hết sức kinh người. Vọt tới trước mặt Trương Đại Thiểu, hé ra song chưởng, hai tay như gọng sắt túm lấy tay Trương Đại Thiểu.

Thế nhưng ngay sau đó gã vệ sĩ kia liền thay đổi sắc mặt, bởi vì hần phát hiện ra cánh tay trong tay mình cứng rắn như sắt, không thể bẻ gãy được. Thanh niên này lại là một cao thủ.

- Vèo!

Tình huống trước mặt này khiến gã vệ sĩ còn chưa kịp phản ứng thì cổ của hần đã bị Trương Đại Thiểu bóp lại, cả người bị nhấc bổng lên, hần cao đến 1m80 vậy mà trước mặt Trương Đại Thiểu thì hần chỉ như một con gà con, hai chân đá loạn lên, nhìn về bất lực đó mà tội nghiệp.

- Sao lại như vậy được?

Lý Sát hốt hoảng la lên, vẻ mặt sợ hãi, đây là cao thủ do hần chọn lựa kỹ càng từ bộ đội đặc chủng, nhưng tại sao lại thất bại trước Trương Thiên này?

Trương Thiên này từ lúc nào mà có được bản lĩnh như vậy?

Trong đại sảnh yên tĩnh, tất cả đều rơi vào trạng thái hoảng sợ, một lát sau có một người vệ sĩ khác hồi phục lại tinh thần trước, gào thét lao về phía Trương Đại Thiệu, mọi người còn chưa thấy rõ chuyện gì vừa xảy ra thì gã vệ sĩ kia cũng đã bị Trương Đại Thiệu nhắc bổng lên.

Tiền chân đá vào đan điền của hai gã vệ sĩ kia, hai gã đó cứ như vậy bị Trương Đại Thiệu phế đi. Sau đó Trương Đại Thiệu kéo hai người đó ra khỏi phòng, một tay một người, ném hai gã bảo vệ từ lầu hai xuống dưới đất.

Lý Thiệu, Trần Thiệu và tất cả những người khác có mặt trong phòng đều ngây dại nhìn hành động của Trương Đại Thiệu, dường như đến thờ cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Biểu diễn nhảy lầu cho bọn tôi xem

- Bịch! Bịch!

Hai âm thanh nặng nề truyền đến, hai vệ sĩ của Lý Sát ngã từ lầu hai xuống đại sảnh ở lầu một.

Hai người họ đều không phải là người bình thường, mặc dù bị Trương Đại Thiệu phế đi đan điền thế nhưng tố chất thân thể cũng hơn xa người bình thường. Ngã từ lầu hai xuống cũng không khiến họ bị thương tổn gì nhiều.

Điều này thì Trương Đại Thiệu cũng biết.

Hai âm thanh này vang lên khiến cao ốc Cửu Châu trong nháy mắt trở nên yên lặng, tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ nhìn hai bóng người rơi từ lầu hai xuống. Ở nơi này tại sao lại có người ngã lầu như vậy?

Mọi người vừa vậy lại xem thì nhất thời kinh hô thất thanh.

- Là vệ sĩ của Lý Thiệu.

- Đây không phải là người của Lý Sát sao?

Mọi người khó có thể tin được là tại sao vệ sĩ của Lý Sát lại rơi từ trên lầu xuống?

Bảo vệ của cao ốc Cửu Châu thấy vậy liền chạy lên lầu, nhanh chóng chạy đến bên ngoài phòng số 1, vây trước cửa đồng như kiến.

Sau đó một người được trang bị một khẩu súng lục, rõ ràng là thủ lĩnh, đi đến trước mặt Lý Sát. Làm bảo vệ của tòa cao ốc Cửu Châu, khách VIP của cao ốc tất nhiên là hẳn biết, thông tin về Lý Sát hẳn cũng đã sớm nghiên cứu qua.

- Lý Sát, tôi là đội trưởng của hai nhóm công ty bảo vệ Hồng Ưng, lần này phụ trách công việc an ninh của buổi đấu giá ở Cửu Châu, có thể cho tôi biết là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?

Đội trưởng nghiêm túc hỏi, đây là chuyện lớn, xử lý không tốt sẽ rất phiền phức.

- À, không có chuyện gì.

Lý Sát còn chưa kịp mở miệng thì Trương Đại Thiệu đã vênh mặt lên lạnh lùng nói.

- Lý Thiệu nói vệ sĩ đã tập luyện công phu, ở trong phòng ngột ngạt nên muốn họ biểu diễn cho bọn tôi xem thôi, không có chuyện gì đâu.

Đối với câu trả lời này, trừ khi là kẻ bại não hoặc là kẻ ngu ngốc mới tin.

Thế nhưng người có thể ngồi chung phòng với Lý Sát thì tất nhiên là thân phận cũng không hề đơn giản. Đội trưởng mặc dù tức giận nhưng cũng không thể hiện ra mà tiếp tục chăm chú nhìn Lý Sát, đợi câu trả lời của Lý Sát.

Nhưng ngoài dự đoán của đội trưởng, Lý Sát hít sâu hai hơi xong nói:

- Đúng vậy, là như vậy đấy, không sao đâu, mọi người đi xuống dưới đi.

Lý Sát biết, nếu để bảo vệ những tay vào thì sự việc sẽ càng ầm ĩ hơn nhưng cũng không làm gì được Trương Đại Thiệu. Cuối cùng chỉ khiến Trương Đại Thiệu ném càng nhiều người hơn mà thôi.

Nhiệm vụ chính của họ lần này là mua được cặp bông tai bạc cổ, Trương Thiên, cứ để hán kiều ngạo trong chốc lát đi, sau buổi đấu giá sẽ tính sổ với hán.

Đội trưởng nghe vậy cũng thất kinh, liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu, lập tức dặn dò lính của mình rồi vội vã rút lui.

- Lý Sát, tiết mục của mày rất đặc sắc, cảm ơn mày đã thịnh tình chiêu đãi.

Trương Đại Thiệu cười ha ha, nghênh ngang đi ra khỏi phòng.

Đội Trương Đại Thiệu đi khỏi thì Lý Sát không nén giận được nữa, ném thẳng một cái ghế vào tường, rống lên giận dữ:

- Trương Thiên, sớm muộn gì tao cũng sẽ giết mày.

Những cô gái trong phòng thấy Lý Sát nổi điên thì cũng sợ hãi, thấp thỏm dè chừng.

- Các...các người, rút hết cho lão tử!

Lý Sát hung hăng tát vào mặt một cô gái ở bên cạnh, sau đó điên cuồng đấm đá liên tục vào những cô gái khác, hán xem các cô gái này giống như là Trương Đại Thiệu vậy.

Các cô gái sợ hãi chạy ra ngoài.

- Lý Thiệu, anh không sao chứ?

Gã B lúc này mới dè dặt bước lên.

Lý Sát tát vào mặt gã B, quát:

- Mày còn dám tới đây à, nếu như mày giải quyết xong mọi chuyện thì lão tử có bị người ta tìm đến cửa như vậy không hả?

Gã B cảm thấy mình bị oan, lão đại, tôi làm việc đều theo phân phó của anh, chính anh cho gọi Trịnh Thiệu, vậy thì có liên quan gì đến tôi chứ? Tuy nhiên những lời này gã B trăm triệu lần không nói thành lời mà chỉ nghĩ trong đầu thôi.

Lúc này Trương Đại Thiệu cũng đã đi đến bên trong phòng số 5 cùng với hai cô gái Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam.

- Cứ đợi xem thử có đồ vật giá trị nào được mang ra đấu giá hay không, mặc dù tôi cũng chẳng có tiền.

Trương Đại Thiệu cười tếu táo.

Hai cô gái cùng tỏ vẻ khinh thường.

Bên trong căn phòng, ở trên tường có một màn hình LCD cực lớn để dành cho việc bán đấu giá trực tiếp, đồng thời giới thiệu chi tiết về vật đấu giá, có vẻ như rất thuận tiện.

Hiện tại, phía trên màn hình xuất hiện người chủ trì là cô gái mặc sườn xám vô cùng nóng bỏng.

- Các vị bằng hữu, chúc mọi người một buổi tối tốt lành. Chào mừng mọi người đã đến dự buổi đấu giá ở Cửu Châu chúng tôi, hy vọng mọi người sẽ hài lòng, để có thể đoạt được món đồ mà mình yêu thích thì bây giờ tôi xin được tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Giọng nói ngọt ngào của cô gái chủ trì vang lên, buổi đấu giá bắt đầu.

- Các vị bằng hữu, đồ vật thứ nhất được bán đấu giá là một vật rất thú vị, đó là một sợi dây chuyền bằng thạch anh đã từng được nữ hoàng Victoria đeo, đây là loại thạch anh màu xanh đậm được chạm trổ tinh xảo hiếm thấy, mọi người có thể nhìn thấy là nó đẹp đến nhường nào.

Trên màn hình lớn hiện ra vật đấu giá đầu tiên, trong nháy mắt Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đã bị hấp dẫn, con gái thì thường thích những vật như thế này.

Còn Trương Đại Thiệu thì không có chút hứng thú nào, mục tiêu của hán chính là cây Huyết bồ đề kia.

- Tất nhiên cái tên của nó cũng đẹp như chính nó vậy, tên của nó là Nụ hôn của Chúa, có người nói đeo cái này vào thì có thể có được một tình yêu hoàn mỹ.

Miệng mồm của cô gái chủ trì rất khéo, chỉ với hai ba câu nói đã khiến mọi người đều thấy hưng phấn.

Trương Đại Thiểu nhìn sang hai cô gái bên cạnh, đôi mắt của họ đều sáng lên thêm thường.

- Nói như vậy không phải là gạt người sao?

Trương Đại Thiểu cho là không đúng.

- Nếu thần thông như vật thì cả trai lẫn gái cần gì đến tình yêu nữa, chỉ cần mua một sợi dây chuyền là xong việc rồi, đơn giản.

Hai cô gái đồng thời quay lại, nhìn Trương Đại Thiểu bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Mỗi một cô gái đều khao khát có được một tình yêu hoàn mỹ, anh thì biết cái gì?

Nói xong cả hai cô không biết là vô tình hay cố ý mà đều liếc Trương Đại Thiểu một cái, cũng không biết là đang ám chỉ điều gì. Còn Trương Đại Thiểu thì cứ tự mình đắc ý.

- Giá khởi điểm, 150.000, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 10.000.

- 160.000!

Người chủ trì vừa dứt lời thì Tô Tâm Lam vội cầm lấy micro trong túi để ra giá đầu tiên.

- 170.000!

- 180.000!

Rất nhanh, giá của sợi dây chuyền đã được đẩy lên tới 230.000, người tham gia đấu giá vật này phần lớn là con gái.

- 260.000!

Tô Tâm Lam tiếp tục cầm micro.

Lần ra giá này khiến không khí xung quanh yên tĩnh, 260.000 đã cao hơn so với giá khởi điểm là 100.000, đã vượt xa giá trị của sợi dây chuyền. Trừ khi là thực sự thích thì không cần phải chi nhiều tiền vào một sợi dây chuyền như vậy.

Nhưng quan trọng hơn là mọi người đều thấy được người ở phòng số 5 rất thích sợi dây này mọi người tôn trọng cô và không tăng giá nữa.

- Thanh Thanh, Nụ hôn của Chúa, tôi mua được rồi.

Tô Tâm Lam cực kì cao hứng, giống như là có được một tình yêu hoàn mỹ thực sự vậy.

- 300.000!

Thế nhưng đúng lúc này, trong phòng số 1 bỗng vang lên một giọng nói lạnh như băng.

- Sao lại như vậy được?

Cả hai cô gái đều tức giận giậm chân, nhưng bọn họ cũng biết người ở phòng số 1 là Lý Sát, ngoài việc tức giận ra thì chỉ có thể buông tay khỏi sợi dây chuyền kia thôi.

Vị công tử đầy tiền bạc của cái đến từ Yến Kinh kia, ai có thể cạnh tranh lại với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Vị khách bí ẩn tranh giành với Lý Sát

Sau khi giọng nói trong phòng số 1 truyền ra, cả hội đấu giá lặng ngắt, tất cả mọi người đều biết người ngồi trong phòng số 1 là ai.

Mặc dù có người thật sự rất muốn sợi dây chuyền kia nhưng cũng không thể không bỏ qua, huống chi hiện tại với giá trị đó đã không sở hữu được.

- 300.000 lần một! Còn có ai ra giá không?

Mỹ nữ chủ trì giờ cây búa khéo léo tình xảo trong tay lên, cao giọng nói.

- 300.000 lần hai.

- 300.000 lần ba, tôi tuyên bố, sợi dây chuyền Nụ hôn của Chúa này thuộc về ...

Cô gái chủ trì còn chưa có nói xong, đã có rất nhiều người ngẩng đầu nhìn phòng số 1 vỗ tay, lời nói của chủ trì suýt nữa bị cắt ngang.

- Lý Sát này, thực sự có tính cách.

Thấy hành động của Lý Sát, Trương Đại Thiệu không khỏi tán thưởng.

Hai người Liễu Thanh Thanh thực sự tức giận đến không thở được, bọn họ xem như đã biết, Lý Sát sớm không ra giá, cố tình đợi đến lúc sắp tới tay mình mới ra giá, cái này rõ ràng là đối đầu với mình. Có người này ở đây, mình còn có thể lấy được cái gì?

- Đều là tại anh.

Tô Tâm Lam đầu đôi môi nhỏ nhắn, tức giận nhìn Trương Đại Thiệu.

- Nếu không phải tại anh, làm sao lại xảy ra chuyện này?

Cô thậm chí bắt đầu hối hận, lúc ấy vì cái gì lại đi cùng Trương Đại Thiệu vào cùng một phòng.

Ngay lúc đó thực sự là có nhiều người ghen tị, nhưng bây giờ lại thật mất mặt.

Tất cả mọi người đều hiểu được vì sao Lý Sát làm vậy, rất đơn giản, bởi vì phòng số 5, còn có Trịnh Thiệu đã xung đột với Lý Sát nữa.

- Ách, hình như chuyện này không liên quan đến tôi.

Trương Đại Thiệu tỏ vẻ vô tội.

- Không phải chỉ là 300.000 thôi sao, cô tăng giá thì có thể lấy được thôi.

Tô Tâm Lam thở phì phì không nói gì, tranh giành với Lý Sát, tôi có năng lực đó sao? Hơn nữa, cho dù là có năng lực, anh nghĩ rằng tôi là anh à, dám đắc tội với một tôn đại thần như vậy.

- 350.000.

Khi cây búa của chủ trì sắp hạ xuống, đột nhiên giọng nói của một cô gái từ phòng số 2 truyền ra.

Tất cả mọi người ngẩn ra, cảm thấy bất ngờ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm phòng số 2, bây giờ, lại có người tranh giành đồ vật với Lý Sát sao? Không thể tin được.

- Há?

Lưu Thiệu trong phòng số 1 bị dọa bật dậy, cảm thấy điều gì gà trên miệng, trợn mắt:

- Lý Thiệu, ở cách vách là ai, tại sao lại không biết điều như vậy, dám giành với anh?

- Lưu Thiệu.

Điều khiến Lưu Thiệu không ngờ chính là, Lý Sát nghe mình nói xong câu đó trên mặt lại lộ ra biểu tình không hài lòng.

- Người trong phòng số 2 đối với tôi rất quan trọng, miệng của anh sạch sẽ một chút đi.

Lưu Thiệu càng thêm tò mò, Lý Sát là một người phóng túng. Kê vô lại, sau khi có được phụ nữ ở trên giường xong thì sẽ không nhận ra người ta nữa, hiện tại lại còn nói những lời này, thật kinh ngạc.

Bỗng nhiên, Lưu Thiệu nhớ đến một việc, bừng tỉnh:

- Lý Thiệu, chẳng lẽ phòng cách vách chính là ...

Lý Sát đặc ý ngẩng đầu, xem ra, ngay cả Lưu Thiệu đều biết chuyện này, như vậy xem ra, các đại gia tộc Yến Kinh cũng có thể biết.

- Ai u Lý Thiệu!

Lưu Thiệu vỗ đùi nhắc lại:

- Anh tại sao không nói sớm, chị dâu ở ngay phòng bên, tôi cũng phải đến chào hỏi một tiếng.

Lý Sát rất vừa lòng với câu nói của Lưu Thiếu, hần từ từ phun ra một ngụm khói, có vẻ càng thêm đắc ý, khoe ra giống như hợp lý:

- Cô ấy không thích náo nhiệt, cho nên không muốn lộ ra thân phận, tôi giành sợi dây chuyền kia chính là để tặng cho cô ấy.

- Tôi vốn đang nghĩ anh vì bị phòng số 5 đã kích nên mới giành đấy.

- Chỉ là thuận tiện thôi.

Lý Sát dập tắt điếu xì gà, nói:

- Hần là cái gì, có tư cách tranh giành với tôi sao.

- Phòng số hai ra giá 350.000, có ai tăng giá nữa không?

Khởi phải nói là người đẹp chủ trì hưng phấn bao nhiêu, một cái dây chuyền 15.000, thế nhưng đấu giá trong tay mình đã lên đến 350.000, trích phần trăm không biết sẽ có bao nhiêu tiền đây.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm phòng số 1, chờ mong phản ứng của Lý Sát.

Làm cho mọi người bất ngờ lần nữa chính là, đối với việc phòng số 2 cướp đồ vật của mình, phòng số 1 lại im lặng, không hề cạnh tranh.

Nụ hôn của Chúa này cuối cùng đã thuộc về phòng số 2.

Trong nháy mắt, chủ nhân phòng số 2 trở thành đối tượng được mọi người chú ý nhất. Nhưng mà phòng số 2 rất khiêm tốn, không giống như Lý Sát, mọi người đều biết hắn ở phòng số 1.

Ngay từ đầu, phòng số 2 đã không để lộ nửa phần tin tức về chủ nhân, điều này làm cho mọi người càng có hứng thú với phòng số 2.

Trương Đại Thiếu cũng muốn dùng thần thức nhìn xem chủ nhân của phòng số 2 là ai, nhưng mà lại gạt đi ý nghĩ đó, là ai giành được cũng không có vấn đề gì với mình.

- Mọi người, tất cả mọi người đều biết Mona Lisa ở trong bảo tàng Louvre nước Pháp bị đánh cắp, biến mất không thấy, một thời gian dài sau mới được đưa trở về bảo tàng Louvre. Nhưng cũng có tin tức, bức tranh treo lầm ở trong bảo tàng Louvre không phải là đồ thật.

Giọng nói ngọt ngào của mỹ nữ chủ trì lần thứ hai vang lên, trong phòng lại xuất hiện một bức tranh, trên bức tranh vẽ một quý bà phong thái ung dung xinh đẹp giàu có nhất thế giới đang mỉm cười, đó chính là Mona Lisa.

Trong lòng Trương Đại Thiếu không ngừng nói thầm, sản phẩm đấu giá kế tiếp không phải là bức Mona Lisa thật chứ!

- Trương tuyên sau khi đạo tặc Barbara đánh cắp Mona Lisa, từng làm ra sáu bản phôi chế, lấy giá trên trời bán cho sáu vị phú hào. Sáu vị phú hào kia đều nghĩ mình mua được hàng thật, nhưng trên thực tế lại không giám định được đó có phải là hàng thật hay không. Hiện tại chúng tôi sắp sửa đấu giá, chính là một bộ sáu tác phẩm phôi chế, giá khởi điểm là 300.000, mỗi lần tăng giá ít nhất 10.000.

Nói đến đây, 300.000 cũng chỉ để đổi lấy đồ giả, sản phẩm phôi chế cái gì, nói trắng ra không phải là đồ dỏm sao. Đối với mặt hàng đấu giá này, đừng nói là Trương Đại Thiếu, mà Tô Tâm Lam cùng Liễu Thanh Thanh cũng không có hứng thú.

- Không phải chỉ là một bức tranh giả thôi sao, tại sao giá lại cao như vậy.

Liễu Thanh Thanh nhỏ giọng nói thầm, tỏ vẻ không hiểu.

- Cái này cô còn không hiểu sao.

Trương Đại Thiếu có chút cảm thán nhìn Liễu Thanh Thanh, cô nàng này vẫn còn có chút đơn giản.

- Có nhiều người học đòi, nhất là một vài người thành công, mua một bức Mona Lisa về treo ở phòng khách hay trong WC, vẫn có chút mặt mũi. Nhất là, Mona Lisa này làm cho người ta không phân biệt được thật giả. Bây giờ, cô mua cái thật mọi người sẽ nói là đồ giả, ngược lại không bằng mua luôn đồ giả người ta còn cảm thấy là đồ thật, vẫn có lợi. Đồ giả này, nói không chừng còn có giá trị hơn sợi dây chuyền lúc này đây.

- 350.000!

Giống như đáp lại lời nói của Trương Đại Thiếu, một giọng nói lập tức truyền đến từ phòng số 3, nghe tiếng thì tuổi cũng không phải quá lớn, cũng chỉ khoảng hai mươi.

- 370.000!

Một bộ hàng giả này, quả thực tăng giá vùn vụt. Tăng đến 500.000, cuối cùng được một ông chủ tập đoàn lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Càng nâng giá càng thấp

Ở hội đấu giá vật gì cũng có, thậm chí ngay cả cái bỏ của Hoàng đế Quang Tự cũng mang ra đấu giá, giá khởi điểm lên đến một triệu. Nhất là món đồ hóa thạch Thất Lạc Lá được cho là xuất hiện từ kỷ băng hà, đưa ra giá trên trời là 2,6 triệu.

Hội đấu giá có thể nói là rục rờ muôn màu, tất cả mọi người đều cảm thấy là chuyến đi này không uổng chút nào.

Đối với mấy thứ này Trương Đại Thiệu không có chút hứng thú nào, mục tiêu của hắn chỉ có Huyết bồ đề.

Trong lúc Liễu Thanh Thanh chăm được một cái áo cưới thì lại bị cái tên Lý Sát kia cướp đi, Liễu Thanh Thanh giận đến mức giậm mạnh chân xuống đất.

- Thanh Thanh, cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô xử lý Lý Sát.

Trương Đại Thiệu cười dỏ dành Liễu Thanh Thanh, trong mắt sáng lên.

- Sau đây chúng tôi sẽ tiến hành đấu giá đôi bông tai bạc, mọi người chú ý xem thường đôi bông tai nhỏ này, đây chính là một hiện vật văn hóa khảo cổ, nó được khai quật ở sông Vắn, đã được giám định, đây là đôi bông tai từ triều Tống.

Nghe cô gái chủ trì giới thiệu xong thì Lý Sát trong phòng số 1 liền hứng khởi, ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào màn hình, thứ này đối với hắn mà nói là cực kì quan trọng.

- Đôi bông tai bạc này ta đã muốn thì không ai có thể đoạt được.

Lý Sát hung hăng cắn điều xì gà, mắt lộ vẻ dữ tợn.

Lưu Thiệu ngồi bên cạnh bắt chéo chân, cười nói:

- Lý Thiệu, anh lo lắng nhiều rồi, ở thành phố Tĩnh Hải này làm gì có ai dám không nể mặt anh chứ?

- Giá khởi điểm, 2.550.000. mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 50.000!

Người đẹp chủ trì vừa dứt lời thì xung quanh bắt đầu đấu giá kịch liệt, chỉ trong vòng 30 giây thì đôi bông tai đã được đẩy lên giá 2,8 triệu.

- 3 triệu!

Trong lúc mọi người đang cạnh tranh nảy lửa thì giọng nói của Lý Sát bình tĩnh vang lên, người ở đây đều có ham muốn với đồ vật này, Lý Thiệu cũng muốn, lượt đấu giá tiếp theo có vẻ dễ dàng hơn.

- 3.050.000!

- 3,1 triệu!

Đấu giá vẫn còn tiếp diễn, tuy nhiên Lý Sát vừa mở miệng đã tăng giá lên 200.000, cho thấy hắn rất chú ý đến đôi bông tai bạc này, có vài người đã rút khỏi cuộc đấu giá.

Hơn nữa đôi bông tai bạc này đã được nâng lên cái giá cao như vậy thì đấu giá lúc này cũng không còn kịch tính nữa.

- Lý Sát, anh vừa mở miệng thì đã được vài người rút lui rồi đấy.

Lưu Thiệu vừa nhìn chăm chăm vào màn hình, vừa mở miệng nịnh nọt.

Đối với việc này Lý Sát cũng rất hài lòng, đặc ý gật đầu:

- Những người này làm gì có tư cách tranh giành với tao.

Nói xong Lý Sát cầm micro lên và nói:

- 4,5 triệu.

4,5 triệu đã cao gấp đôi so với giá khởi điểm, số tiền này quá lớn, nhất là Lý Sát biểu hiện quyết tâm rất lớn, mọi người trong buổi đấu giá đều không lên tiếng nữa.

Mọi người đều hiểu rằng món đồ này sẽ thuộc về Lý Sát.

- Bảng hữu phòng số một đưa ra giá 4,5 triệu, còn vị nào muốn tăng giá nữa không?

Trong lòng người đẹp chủ trì có chút tiếc nuối, dựa vào độ nổi tiếng của món đồ này thì giá của đôi bông tai bạc này phải nâng lên đến 5 triệu, chỉ là Lý Sát chỉ nâng lên đến 4,5 triệu mà thôi.

Mặc dù biết không còn ai tăng giá nữa nhưng cô vẫn phải hỏi.

- Có, tôi tăng giá.

Một giọng nói trầm vang lên từ phòng số 5. Mọi người ở đây lại ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, tại sao lại có người dám tranh giành với Lý Sát?

Tuy nhiên nhìn thấy là phòng số 5 thì mọi người lại thấy bình thường, lúc trước Lý Sát đoạt mất món đồ của phòng số 5 nên giờ xem ra là phòng số 5 muốn trả thù đây. Có vẻ như chủ nhân phòng số 5 không hề e ngại Lý Sát.

- Được lắm Trương Thiên.

Tô Tâm Lam vỗ tay khen hay, cô và Liễu Thanh Thanh vẫn luôn bị Lý Sát chèn ép, lúc này Trương Đại Thiệu phản kích thì bọn họ cực kì hả giận:

- Tiếp tục tăng đi, Lý Sát đáng chết!

- Yên tâm đi, nhìn tôi đây.

Trương Đại Thiệu ra dấu hiệu chiến thắng với hai cô, tiếp tục cầm micro lên và nói:

- 2,5 triệu.

2,5 triệu?

Trương Đại Thiệu vừa dứt lời thì lập tức một trận cười vang lên.

Phòng số 1 đã ra giá 4,5 triệu vậy mà phòng số 5 lại ra giá 2,5 triệu, đây không phải là phá rối, tự làm mất mặt mình sao?

Sắc mặt người đẹp chủ trì rất đa dạng, dờ khóc dờ cười, cô chủ trì các cuộc đấu giá lớn nhỏ cũng hơn trăm lần nhưng cho tới tận bây giờ mới gặp phải tình huống thế này.

Tuy nhiên ngồi trong phòng đều là khách quý nên nếu nói xằng bậy thì cô không dám đắc tội.

Sững sờ mất một lúc thì cô mới lên tiếng:

- Khách quý phòng số 5, nếu như ngài không đưa được giá cao hơn vị khách ở phòng số 1 thì đôi bông tai bạc này sẽ thuộc về vị khách phòng số 1.

- Hóa ra là như vậy.

Trương Đại Thiệu như bùng tình đáp:

- Tuy nhiên người đẹp ơi, có ai quy định là trong lúc đấu giá chỉ được nâng giá cao hơn mà không thể hạ giá xuống đâu, ra giá là việc của tôi, còn chủ trì là việc của cô. Đôi bông tai bạc này cần thuộc về ai thì sẽ là của người đó, tôi tuyệt đối không cưỡng ép ai cả.

Nghe Trương Đại Thiệu nói mà mọi người cười đến bò dậy không nổi. Nhất là hai người Liễu Thanh Thanh, cười bò ra run cả người, Trương Thiên này đúng là tà ác mà.

Cũng nhờ vậy mà phòng số 1 cũng trở thành trò hề cho mọi người cười.

- Buồn cười, đúng là buồn cười.

Trong phòng số 1, Lý Sát giận mắng to, khuôn mặt xám xịt, hung hăng đá vào bức tường, giống như bức tường là Trương Đại Thiệu vậy.

Nhìn vào màn hình thấy mọi người cười nhạo thì Lý Sát chỉ hận là không tìm được cái lỗ nào để chui vào. Từ nhỏ đến lớn chưa lúc nào hấn bị mất mặt như vậy cả, Trương Thiên chết tiệt.

- Tất cả cảm miệng, không được cười.

Lý Sát tức giận cầm lấy micro hét lên, lúc này xung quanh mới dần yên tĩnh lại.

Người đẹp chủ trì dè dặt nhìn vào phòng số 1, tiếp tục chủ trì buổi đấu giá.

- 4,5 triệu lần thứ nhất.

- 4,5 triệu lần thứ hai.

- 4,5 triệu lần thứ ba. Tôi tuyên bố đôi bông tai này thuộc về phòng số 1.

- Đợi chút, tôi kháng nghị!

Ngay lúc người đẹp định gõ búa xuống thì bỗng dưng có một giọng nói tức giận vang lên từ phòng số 5.

- Tôi phản đối, tại sao tôi và phòng số 1 đấu giá đồng thời với nhau mà đôi bông tai kia lại thuộc về phòng số 1? Lẽ nào vì người ở phòng số 1 đến từ Yên Kinh? Làm như vậy là không công bằng với mọi người, tôi phản đối, kịch liệt phản đối.

Giọng nói từ phòng số 5 cực kì phẫn uất.

Cô gái chủ trì chóng mặt, mồ hôi đầm đìa:

- Tiên sinh phòng số 5, mặc dù ngài và phòng số 1 cùng nhau ra giá nhưng ngài chỉ đưa ra 2,5 triệu, còn phòng số 1 ra giá đến 4,5 triệu, người nào trả giá cao hơn thì sẽ có được đôi bông tai bạc, và nó đã thuộc về phòng số 1.

- Hóa ra là như vậy à?

Trong phòng số 5 lại truyền ra một giọng nói như bưng bình:

- Vậy chúc mừng Lý Sát, chúc mừng.

Trong phòng đấu giá mọi người lại che miệng cười, ngay cả người đẹp chủ trì cũng không nhịn được bèn bật cười.

Cảm giác được mình cười không đúng lúc nên cô liền che miệng lại, hắng giọng một cái, gõ búa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Huyết bồ đề bị đoạt mất

- Rầm!

Trong phòng số 1, Lý Sát hung hăng đập một phát lên mặt bàn trước mặt mình, lại đá một cái khiến cái bàn bị đổ, nếu không phải hiệu quả cách âm của phòng rất tốt thì cả hội đấu giá sẽ nghe được âm thanh phần nộ này.

- Trương Thiên, mày là một tiểu tạp chủng, tao nhất định phải giết chết mày!

Lý Sát điên cuồng gầm lên, vẻ mặt đầy sát khí.

- Lý Thiệu, gấp cái gì, dù sao chúng ta cũng biết hấn ở Tỉnh Hải, chờ hội đấu giá kết thúc, chúng ta sẽ từ từ chơi đùa với hấn.

Lưu Thiệu cũng cười gian xảo.

- Muốn giết tao à?

Khóe miệng Trương Đại Thiệu nở ra một nụ cười khinh thường.

- Lý Sát, tao còn chưa có tới tìm mày tính sổ đâu.

Tuy rằng cách vài phòng nhưng Lý Sát và Lưu Thiệu nói chuyện Trương Đại Thiệu vẫn nghe được rõ ràng.

- Bây giờ bán đầu giá chính là một chậu hoa lan cực kỳ quý hiếm, gọi là Đỗ quyền đề huyết.

Đúng lúc này, trên màn hình trước mặt Trương Đại Thiệu xuất hiện một gốc cây có một đóa hoa đỏ tươi ướat át, Trương Đại Thiệu ngồi thẳng người, lập tức nghiêm túc. Có cây Huyết bồ đề này, tu vi của mình sẽ được nâng cao lên một bước!

- Đỗ quyền đề huyết này là được lưu truyền lại từ thời Đường, cho tới bây giờ trên toàn cầu chỉ còn lại hơn một trăm gốc. Nghe nói nhà thơ lớn Lý Thương Ẩn thời Đường từng tự mình tạo một hoa viên, bên trong trồng đa số là Đỗ quyền đề huyết. Tên của cây hoa lan này, cũng là do Lý Thương Ẩn kia không biết thế nào mà đặt nên. Mọi người, giá khởi điểm, 3 triệu.

Đỗ quyền đề huyết này rất có giá trị tiềm ẩn, rất nhanh giá của nó đã tăng lên tới 4 triệu.

- 4,5 triệu.

Trương Đại Thiệu cầm lấy microphone.

Trương Đại Thiệu ra giá lập tức khiến cho mọi người chú ý, dù sao, người liên tục khiêu chiến uy nghiêm của Lý Sát, không muốn người chú ý cũng không được.

Mọi người theo bản năng ngừng ra giá, bọn họ đều đang nhìn phòng số một.

- 5 triệu!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của mọi người, Lý Sát không do dự lập tức liền bỏ thêm 500.000, áp chế giá cả của Trương Đại Thiệu.

Về mặt Trương Đại Thiệu không có gì thay đổi, cũng không ngoài dự liệu của hắn, lấy tính tình có thù tất báo của Lý Sát thì hắn không tăng giá mới là chuyện lạ.

- Lý Sát này, thật sự là tên khốn!

Hai người Liễu Thanh Thanh tức giận không nhẹ.

- Thanh Thanh, bình tĩnh một chút, Lý Sát lúc trước không thích anh, hiện tại ra tay đè ép anh cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Trương Đại Thiệu cười ha hả, không có một chút để ý.

Liễu Thanh Thanh lập tức bĩu môi bất mãn, Trương Thiên này, đến tột cùng là đứng ở bên nào?

- 6 triệu.

Trương Đại Thiệu lại cầm lấy microphone, chậm rãi mở miệng.

Đây là lần tăng giá cuối cùng của hắn, 6 triệu là toàn bộ tài sản của hắn, thậm chí 5 triệu trong đó là mượn của Trịnh Thiệu Minh, nếu Lý Sát tăng giá nữa, Huyết bồ đề kia sẽ bị Lý Sát lấy được.

Mà Lý Sát, không nghi ngờ gì là sẽ tăng giá.

- 7 triệu!

Giọng nói hung tợn của Lý Sát truyền đến.

Lúc này đây, phòng số năm không có truyền ra thanh âm nào nữa, điều này làm cho mọi người mất hứng, phòng số một với phòng số năm đấu kịch liệt như vậy, tại sao lần này phòng số năm lại rút lui.

- Trương Thiên, tại sao không tăng giá nữa?

Tô Tâm Lam rất không phục, giậm chân hét chói tai với Trương Đại Thiệu.

- Có phải anh thiếu tiền hay không? Anh không có tiền em có thể cho anh mượn, tóm lại vô luận như thế nào cũng không có thể thua Lý Sát!

Nghĩ đến vẻ mặt kiêu ngạo kia của Lý Sát, Tô Tâm Lam càng thêm tức giận.

Cô bình thường rất coi thường loại người như Lý Sát, ý vào thế lực gia tộc mà làm mưa làm gió.

Người như thế, lúc trước còn muốn theo đuổi Liễu Thanh Thanh, đánh Trịnh Thiệu một cái tát, sau lại ác ý tranh giành với mình, Tô Tâm Lam là một tiểu cô nương, không nuốt nổi cục tức này.

- Không cần, hoa lan này hắn muốn thì để cho hắn mua đi.

Trương Đại Thiệu lại có vẻ không nóng không vội, không để ý mình bị Lý Sát đè ép một bên, căn bản là hắn không có để trong lòng.

Điều này làm cho Tô Tâm Lam cảm thấy càng thêm buồn bực, Trương Thiên đẹp trai, lần này tại sao lại không có khí khái như vậy?

Giữa bầu không khí buồn bực như vậy, hội đấu giá rất nhanh đã xong. Có Lý Sát ý mạnh tranh giành, phòng số năm từ đầu đến cuối cũng không lấy được đồ vật nào.

Hai người Tô Tâm Lam cùng Liễu Thanh Thanh hận không thể giết Lý Sát để xả giận.

- Các vị khách quý, hội đấu giá lần này là do chủ sự Phương tổ chức, rất cảm ơn mọi người lần này đã đến tham gia, chúng tôi có tổ chức tiệc rượu ở lầu ba, mong mọi người chơi vui vẻ.

Sau khi kết thúc đấu giá, anh B bước lên đài cao, nói với mọi người.

Tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi, người không lấy được thứ đồ mình muốn mà sinh ra bực dọc cũng vì vậy mà dịu đi rất nhiều, đều đi lên bữa tiệc ở tầng ba.

- Thì ra là cô ấy!

Thời điểm đi ra khỏi phòng, Trương Đại Thiệu rốt cục phát hiện người khách bí ẩn ở phòng số hai kia, thì ra là Hàn Mộng Di!

Khó trách Lý Sát không có cạnh tranh với phòng số hai, thì ra là thế!

Khi Trương Đại Thiệu nhìn thấy Hàn Mộng Di, thì Hàn Mộng Di cũng nhìn thấy Trương Đại Thiệu, hai người bốn mắt nhìn nhau, sững sờ một chút.

Trương Đại Thiệu mỉm cười gật đầu với Hàn Mộng Di, Hàn Mộng Di không đáp lại mà lui Lâm Yên, cúi đầu tránh ra. Cô cũng không tham gia tiệc rượu gì, trực tiếp xuống lầu rồi đi.

Lý Sát tâm tình rất buồn bực cũng không có hứng thú tham gia tiệc rượu, đi ra khỏi phòng, đối với những công tử đi lên chào hỏi đều không để ý.

Vốn Trương Đại Thiệu cũng cảm thấy không hứng thú với bữa tiệc, nhưng lại không thoát khỏi hai người Tô Tâm Lam với Liễu Thanh Thanh, đành phải đi theo lên lầu ba.

- Chờ anh một chút, anh qua chào hỏi với Lý Sát một tiếng.

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu nói, đi nhanh đến chỗ Lý Sát, vỗ vỗ bả vai hắn.

- Lý Sát, hay là đi chơi chút nhé?

Lý Sát hung hăng trợn mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, gạt tay Trương Đại Thiệu ra, kêu lên:

- Buông tay! Đừng đụng vào tao!

Cũng không quay đầu lại rồi đi.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Lúc này Trương Đại Thiệu mới cười ha hả nói với hai người Liễu Thanh Thanh.

- Anh làm cái gì vậy?

Liễu Thanh Thanh không hiểu nhìn Trương Đại Thiệu.

- À, không có gì, chỉ là chào hỏi thôi.

Trương Đại Thiệu thuận miệng đáp rồi đi lên lầu ba.

Đối với tiệc rượu Trương Đại Thiệu cũng không thấy hứng thú, định cùng Trịnh Thiệu Minh với vài người quen uống vài chén rượu rồi rồi đi.

Nhưng mà bởi vì lúc trước Trương Đại Thiệu ở hội đấu giá biểu hiện quá mức dũng mãnh, người đến chào hỏi hắn cũng thật không ít, cũng làm cho Trương Đại Thiệu chật vật ứng phó.

- Anh Dũng, tại sao anh cũng đến đây?

Lúc sắp sửa rời đi kiểm đồ ăn, Trương Đại Thiệu ngạc nhiên phát hiện, Tô Dũng cũng ở nơi này.

- Ha ha, tiểu Trương, hội đấu giá này nhiều người phức tạp, anh không phải là lo lắng cho Tâm Lam sao, lại đây đi.

Tô Dũng cười ha ha, nói với Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cũng lộ ra ánh mắt khinh bỉ với Tô Dũng, nói cái gì lo lắng cho Tâm Lam, lúc hội đấu giá đang tiến hành tại sao không thấy anh? Hiện tại hội đấu giá xong rồi mới thấy anh

Hơn nữa, không phải chỉ là một hội đấu giá thôi sao, cũng không phải quán bar sàn nhảy gì, có cái gì không yên tâm.

- Như thế nào, cùng anh uống một chén chứ?

Tô Dũng hứng thú nói.

- Không dám không thuận theo.

Trương Đại Thiệu cười nói, chỉ chỉ vào một cái bàn không người ở một góc sáng sủa, hai người bước qua.

Hai chén rượu được đặt xuống, Trương Đại Thiệu đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Nói đi anh Dũng, tìm em có chuyện gì?

Nói xong lo lắng nhìn Tô Tâm Lam, Trương Đại Thiệu căn bản không tin, chỉ sợ Tô Dũng lần này là tới tìm mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đó là cách để mày tắt thở!

- Được, Tiểu Trương, tôi rất thích sự thẳng thắn này của cậu.

Tô Dũng cũng không tiếp tục vòng vo với Trương Đại Thiệu:

- Lần này tôi đến mục đích chính là tìm cậu, cha tôi muốn gặp cậu.

- Cha anh? Gặp em?

Trương Đại Thiệu hoàn toàn kinh ngạc, Tô Dũng tuổi còn trẻ đã là một Đại tá, tất nhiên là có quan hệ tới phẩm chất của hắn, nhưng cha hắn là một Thiệu tướng quân khu thì có quan hệ rất lớn.

Đường đường là một Thiệu tướng quân khu thế nhưng muốn gặp một thằng nhóc tên còn không biết, mà lại phải con trai của ông ấy tới mời, Trương Đại Thiệu có chút không hiểu.

- Anh Dũng, chú Tô hôm nay sao lại muốn gặp em?

Trương Đại Thiệu nghi hoặc nhìn Tô Dũng.

- Không phải là anh muốn gạt em, muốn giết em chứ?

- Nhóc con, nói bậy bạ gì đó!

Tô Dũng tròn mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, cười mắng:

- Có bao nhiêu người quý đến liệt chân còn không được gặp cha tôi, cậu đây còn không vui! Cậu yên tâm, khẳng định không phải chuyện gì xấu.

Trương Đại Thiệu suy nghĩ một chút rồi đồng ý với Tô Dũng.

Nếu là trước kia, Trương Đại Thiệu sẽ không muốn có quan hệ gì với quân đội, trong đó rất phức tạp. Nhưng trải qua chuyện lần trước của Lý Tinh, suy nghĩ của Trương Đại Thiệu đã có chút thay đổi.

Ở Thần Châu, mặc kệ mày mạnh cỡ nào, không có thể lực chống đỡ thì cũng bị đào thải.

Nhất là hiện tại Trương Đại Thiệu đã lộ diện trước mặt Lý Sát, sắp gặp phải áp lực to lớn từ Lý gia Yến Kinh, nếu mình chỉ có một người thì có vẻ yếu

thật.

Lời mời này của Tô Dững nói không chừng chính là một cơ hội.

Bữa tiệc chấm dứt, Trương Đại Thiệu cùng Tô Dững trao đổi với nhau một tiếng, trực tiếp đi xuống lầu, ngăn lại một chiếc xe taxi, nói:

- Đi đến khách sạn Hiền Dật.

Lúc Trước Trương Đại Thiệu vỗ vai Lý Sát một cái, trên thực tế là để lại thần thức trên người Lý Sát. Huyết bỏ đề kia Trương Đại Thiệu nhất định phải có, làm sao có thể để Lý Sát mang đi như vậy?

Lý Sát lấy nó đi, Trương Đại Thiệu sẽ mang nó trở về.

- Đáng giận! Lão tử hôm nay rất tức giận!

Trong phòng 306 khách sạn Hiền Dật, Lý Sát cởi quần áo ra, hung hăng ngồi lên ghế sofa, rót một ly rượu vang, ngửa đầu uống cạn.

Nghĩ đến Trương Đại Thiệu tát mình một cái, Lý Sát tức giận đến cả người phát run, hận không thể chém Trương Đại Thiệu ra thành tám mảnh, nhưng vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng.

- Lý Thiệu, đừng nóng giận, thằng nhóc kia chúng ta từ từ dạy dỗ hần.

Lưu Thiệu ở một bên cười ha hả an ủi nói:

- Năm đó anh có thể đuổi hần ra khỏi Yến Kinh, làm cho hần giống như một con chó, hiện tại cũng có thể làm vậy.

- Đúng, thằng nhóc kia không phải chỉ có đánh, tao phải giết chết hần, phải phân biệt rõ ràng.

Lý Sát hừ mạnh một tiếng, mày nhíu lại thành một đường, đáp:

- Nhưng tao không hiểu, thằng con hoang kia tại sao lại trở nên lợi hại như vậy?

Vừa nói đến đây, Lưu Thiệu cũng nhớ đến lúc Trương Đại Thiệu trong phòng đánh hai vệ sĩ của Lý Sát, theo bản năng rung mình một cái, nghĩ lại mà thấy sợ.

Liên tục gật đầu đáp:

- Đúng vậy Lý Thiệu, người kia không chút đặc điểm nào của Trương Thiên trước kia nữa, không phải chúng ta nhận sai người chứ!

Lời này nói ra ngay cả Lưu Thiệu cũng giật mình, hần nói như vậy chẳng qua là lừa mình dối người, cho mình một lý do thôi.

Dừng một chút, Lưu Thiệu lại nói:

- Lý Thiệu, Trương Thiên bản lĩnh lớn như vậy, anh xem, có cần vận dụng lực lượng gia tộc không? Chỉ bằng vệ sĩ gia tộc phái đi theo anh hình như cũng không đối phó được hần.

- Chuyện này tuyệt đối không thể để người trong nhà biết!

Lý Sát từ chối chắc như đinh đóng cột, trong mắt lóe lên hận ý nồng đậm.

- Một khi người trong nhà biết, như vậy chú Bảy sẽ biết, ông ta sẽ không trơ mắt nhìn đứa con bảo bối của mình gặp chuyện không may. Đến lúc đó lại phiền toái. Chuyện này phải giữ bí mật, tao sẽ tự tay xử lý Trương Thiên.

Trên người Lý Sát lộ ra sát khí làm cho Lưu Thiệu sợ hãi, Lưu Thiệu biết Lý Sát đã động sát tâm với Trương Đại Thiệu.

Trong lòng có chút ít vui sướng, để Lý Sát xử lý Trương Đại Thiệu như vậy là tốt nhất, ai bảo thằng nhóc kia lại la lối với mình, đáng chết.

- Nhưng!

Lưu Thiệu một tay miết cằm, hết lòng lo lắng vì Lý Sát:

- Thằng nhóc kia bản lĩnh lớn như vậy, sợ là sẽ không dễ dàng.

- Tao sẽ nghĩ cách.

Lý Sát cắn răng, mặt xanh mét, đập mạnh lên bàn một cái.

- Không tự tay giết được hán thì tao nuốt không trôi cục tức này.

- Đó là cách để giúp mày tắt thờ.

Một giọng nói lạnh như băng bất ngờ vang lên, Lý Sát cùng Luru Thiều đều kinh hãi.

Rầm!

Lại là một tiếng vang lớn, cửa bị đá văng, Trương Đại Thiều ngao ngễ xuất hiện trước mắt hai người, Lý Sát ngẩng đầu vừa thấy nhin không được run run, ly rượu trong tay rơi trên mặt đất vỡ nát.

Luru Thiều cũng hóa đá, trợn mắt há mồm, biến thành một người gỗ.

Trước khi Trương Đại Thiều đến, Lý Sát trong lòng thề sẽ đem Trương Đại Thiều băm thây vạn đoạn. Nhưng khi đối mặt trực tiếp với Trương Đại Thiều, Lý Sát mới phát hiện ở sâu trong nội tâm hán sợ hãi với người trẻ tuổi này.

- Mày rất muốn biết làm sao để giết được tao?

Trương Đại Thiều nhìn thấy ánh mắt của Lý Sát, sắc mặt không chút thay đổi hỏi:

- Đừng nhìn nữa, người bên ngoài đã bị tao đánh bất tỉnh hết rồi.

- Mày, mày muốn làm gì?

Lý Sát hơi thờ dờn dập, nói chuyện có chút luống cuống, nghĩ đến bản lĩnh giống quỷ thần kia của Trương Đại Thiều, Lý Sát thật sự rất sợ Trương Đại Thiều làm gì với mình.

- Tao muốn làm gì à?

Trương Đại Thiều cười lạnh một tiếng, một tiếng bốp vang lên, một cái tát dưng ở trên mặt Lý Sát.

- Tao muốn làm thế này với mày!

Thân mình lao đảo một cái, Lý Sát cả người cả trên sô pha.

Luru Thiều ở một bên câm như hến, một câu cũng không dám nói, theo bản năng cách xa Trương Đại Thiều một chút, sợ sát tinh này sẽ tìm tới mình.

- Mày, mày dám đánh tao?

Lý Sát từ sô pha đứng dậy, ôm mặt rống to lên.

- Tao đánh mày đấy!

Trương Đại Thiều chậm rãi đi tới trước mặt Lý Sát, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén:

- Bắt đầu từ lúc tám tuổi, cha mày đã gài bẫy hãm hại tao, mỗi ngày mày đều mang tao tới các quán bar, cũng là do cha mày sai bảo, tao nổi tiếng ở Yên Kinh là một phế vật, cha con chúng mày quả thật không thể không nhắc đến. Tao muốn đánh mày đã không phải một ngày hai ngày, nếu mày cách tao thật xa tao cũng mặc kệ mày. Nhưng mày lại dám tranh giành đồ vật với tao, chủ động trêu chọc tao, vậy đừng trách tao không khách khí. Hôm nay nếu không đem mày đánh cho cha mẹ mày cũng không nhận ra được thì tao không phải họ Trương!

- Mày, mày làm sao lại biết?

Lý Sát nghe vậy thân mình chấn động, hoảng sợ nhìn Trương Đại Thiều, cái này là bí mật của hán và cha, không có người thứ ba biết.

Vì muốn lấy được phần tài sản của Trương Đại Thiều, vì muốn thuận lợi trở thành người thừa kế, đối phó với Trương Thiên nên Lý Sát cùng với cha Lý Sát mưu tính từ lâu, vốn nghĩ rằng không ai biết, ai ngờ chính miệng Trương Đại Thiều lại nói ra.

Lý Sát bắt đầu có chút run rẩy.

- Tao biết khá nhiều việc đấy.

Trương Đại Thiều càng nói càng lớn, thấy Lý Sát gầy dựa đứng lên, bả vai Trương Đại Thiều khẽ động, đánh một cái bốp làm Lý Sát ngã xuống đất.

- Mày gài bẫy tao với Hàn Mộ Dung Di, vu oan cho tao cưỡng hiếp Hàn Mộ Dung Di, đuổi tao khỏi Lý gia, mối hận này hôm nay tao cũng phải tính toán rõ ràng với mày.

Bốp!

Vừa nói xong, Trương Đại Thiệu lại hành động, lại cho Lý Sát một cái tát vang dội.

- Trương Thiên!

Lý Sát bị Trương Đại Thiệu tát ba cái, trên mặt toàn máu, hai mắt trợn to, nhìn có chút dữ tợn.

- Mày nói đúng, cha tao hãm hại mày, mày tiêu sài hoang phí cũng là do tao chỉ đường. Làm nhục Hàn Mộng Di là do tao một tay sắp xếp! Tao chính là muốn hủy hoại mày, tao muốn giết chết mày! Mày ngoại trừ đánh tao cho hả giận, mày có thể làm gì được tao nào? Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Điều anh ta nói đều là sự thật sao?

Trong phòng 306 khách sạn Hiên Dật.

Keng!

Một ly rượu vang đỏ rơi xuống mặt đất vỡ nát, rượu ở bên trong tràn ra. Cũng may thảm trong khách sạn cũng là màu đỏ, nhìn qua cũng không phát hiện.

Thân hình Hàn Mộng Di run lên, tiếp theo cả người đều trở nên ngây dại, biểu hiện trên mặt hoàn toàn là bị sốc.

Lâm Yến ở bên người cô cũng ngây ra như phỗng, tay run lên, sợi dây chuyền Nụ hôn của Chúa cũng rơi xuống mặt đất. Không thể tin vào tai mình.

- Hấn, hấn nói là sự thật sao?

Hàn Mộng Di đầu ong lên, suy nghĩ hỗn loạn.

Tiếng ồn ào của Trương Đại Thiệu và Lý Sát ở cách vách, cô cùng Lâm Yến đều nghe thấy rõ ràng. Vốn là cô không muốn Lý Sát sắp xếp chỗ ở cho mình, nhưng hiện giờ nhờ vậy mà biết được sự thật.

Cho tới nay, Hàn Mộng Di đều hận không thể chém Trương Đại Thiệu ra thành tám mảnh, vẫn ôm hận thù đối với Trương Đại Thiệu. Lúc Trương Đại Thiệu nói mình bị hãm hại, Hàn Mộng Di nghĩ đó chỉ là lý do của hấn, căn bản không có tin.

Hàn Mộng Di thậm chí cho rằng, Trương Đại Thiệu không dám thừa nhận, ngoài hận ý ra cũng có thật nhiều khinh bỉ.

Cách đây không lâu, Trương Đại Thiệu còn liều mình cứu mình cùng Lâm Yến một mạng, ấn tượng của Hàn Mộng Di đối với Trương Đại Thiệu cũng có chút thay đổi. Nhưng nếu nói tha thứ cho người làm nhục mình, điều đó tuyệt đối không thể.

Cho tới bây giờ, Hàn Mộng Di mới phát hiện mình hiểu lầm Trương Đại Thiệu. Trong lòng cô chợt run lên mãnh liệt, chân mềm nhũn, suýt nữa ngã trên mặt đất.

- Chị họ!

Lâm Yến giật nảy người.

...

- Mày có muốn biết tao làm gì với mày không?

Trương Đại Thiệu mạnh mẽ bước ra từng bước, bên trong mắt chỉ có sự lạnh lùng, một cỗ sát khí như ẩn như hiện.

Lý Sát thông minh lên một chút, thu lại vẻ mặt ánh mắt trợn to nhìn Trương Đại Thiệu, chân không tự chủ được lùi về phía sau. Nhưng phía sau lưng hấn là chiếc ghế sofa, không còn đường để lui nữa.

Liếc nhìn Lý Sát bằng ánh mắt khinh bỉ, Trương Đại Thiệu lắc đầu, làm như không để ý đến sự khiếp sợ của hai người kia. Hấn xoay người sang chỗ khác, chậm rãi bước hai bước đến bên cạnh chậu Huyết bồ đề.

- Mày yên tâm, mày muốn giết tao nhưng tao sẽ không cho mày cơ hội đâu.

Trương Đại Thiệu không nhanh không chậm nói, cầm cây Huyết bỏ đề lên.

- Nhưng mà, từ hôm nay trở đi, mày coi như là một người bị bệnh liệt dương đi.

Mới nói xong, Trương Đại Thiệu đã đi đến trước mặt Lý Sát, đâm mạnh ở phía trên rốn của hắn, một tia linh khí đã đi vào trong người Lý Sát.

Lý Sát lập tức hét thảm một tiếng, che bụng té ngã trên mặt đất, từ giờ trở đi, hắn đã trở thành người vô dụng.

- Mày, mày đừng làm vậy!

Thấy ánh mắt Trương Đại Thiệu chuyển hướng về phía mình, Lưu Thiệu theo bản năng lui từng bước, đầu đầy mồ hôi hột.

- Đây là ân oán của mày với Lý Sát, không liên quan đến tao.

- Mày cũng không phải thứ tốt gì.

Trương Đại Thiệu nói, bóp một cái đem Lưu Thiệu đánh ngã trên mặt đất.

Làm xong hết thảy mọi việc, Trương Đại Thiệu xoay người đem Huyết bỏ đề bỏ vào gói chỉ mình luyện chế, nghênh ngang rời đi.

Mới vừa đi ra khỏi cửa khách sạn, di động Trương Đại Thiệu liền rung lên, vừa thấy, tất nhiên là Tô Dũng gọi tới.

Điện thoại được chuyển, bên kia giọng nói của Tô Dũng vang lên:

- Tiểu Trương, cậu đang ở đâu để anh đi đón, cha anh bây giờ sẽ gặp cậu.

Trương Đại Thiệu im lặng, cho dù muốn gặp mình cũng không cần gấp như vậy chứ? Nhưng vẫn nói vị trí của mình.

Khoảng hai phút sau một chiếc xe Jeep màu xanh biếc vô cùng khí phách đi đến, cửa xe mở ra, một người cao to từ bên trong nhảy ra, đó là Tô Dũng.

Sau khi Trương Đại Thiệu ngồi vào xe, Tô Dũng khởi động xe, đi thẳng đến quân khu.

Lúc sắp tiến vào quân khu, Tô Dũng phát hiện có mấy chiếc xe đặc biệt đậu ở chỗ này. Hắn vô thức cau mày, lăm lăm.

- Hồi Sắc lại đến nữa rồi.

Lỗi tai Trương Đại Thiệu rất nhạy, tuy rằng giọng nói của Tô Dũng rất nhỏ nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng, không khỏi tò mò hỏi:

- Anh Dũng, cái gì Hồi Sắc, có chuyện gì vậy?

Tô Dũng lắc đầu cười khỏ một tiếng, nói:

- Không có gì.

Trương Đại Thiệu hiếm khi thấy hắn không nhiều lời, vì vậy không hỏi nhiều, dù sao việc đó cũng không liên quan tới mình.

Vào quân khu, Trương Đại Thiệu bị khí thế oai hùng của quân đội rung động, một đám người cao lớn mình như sắt thép kỷ luật nghiêm minh đứng đó không nhúc nhích, giống như chiếc đao sắc giơ thẳng lên trời, tạo thành một trường thành kiên cố!

Tô Dũng nhìn vẻ mặt sợ hãi của Trương Đại Thiệu, trong lòng dâng lên một trận đắc ý, có thể làm cho loại người hiếm thấy như Trương Đại Thiệu cảm thấy thần phục, Tô Dũng vẫn có cảm giác thành tựu.

Xuống xe, Tô Dũng đưa Trương Đại Thiệu vào một ngôi nhà ba tầng, đi đến chỗ cha hắn, Thiếu tướng quân khu, đến trước cửa thư phòng của Tô Vũ, Tô Dũng dừng lại ý bảo Trương Đại Thiệu đi vào.

Trương Đại Thiệu không căng thẳng hít một hơi sâu, dù sao Thiếu tướng quân khu đối với hắn mà nói đó là người cao cao tại thượng, chỉ nhìn thấy trên TV hoặc đọc trong sách báo, giờ phút này, chính mình lại đi gặp người cấp cao như vậy trong lòng vẫn có chút khác thường.

Lấy lại bình tĩnh, Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, chậm rãi đi vào, chỉ thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi pha trà.

Nhìn lại, người đàn ông trung niên này bộ dáng cũng thật bình thường, dáng người khôi ngô, mặt chữ điền, tóc húi cua gọn gàng có vẻ rất giàu kinh nghiệm.

Một thân trang phục đơn giản, đơn giản mà lịch sự. Nhưng mà loại gọn gàng này lại làm cho người ta không thể bỏ qua sự uy nghiêm, nhìn thoáng qua giống như là một tướng quân trần ngực khí phách sát phạt.

Trong lòng Trương Đại Thiệu âm thầm sợ hãi, Thiếu tướng Tô quả thật không phải là người đơn giản.

Tô Vũ nghe thấy âm thanh đẩy cửa nhưng mà ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục nghệ thuật pha trà, vẻ mặt chuyên chú, ánh mắt bình thản. Nhưng mà một tay chỉ chỗ ngồi đối diện, thân nhiên phun ra một chữ:

- Ngồi.

Lúc sau, Trương Đại Thiệu ngồi ngay ngắn đối diện Tô Vũ, kiên nhẫn nhìn Tô Vũ pha trà, một bộ dáng thành thực, khoảng mười lăm phút sau một chút vẻ mặt thiếu kiên nhẫn cũng không có.

Trương Đại Thiệu biết, tới lúc thích hợp Tô Vũ sẽ mở miệng.

Tô Vũ tuy rằng vẫn pha trà, nhưng hần cũng âm thầm quan sát Trương Đại Thiệu, giờ phút này trong lòng thầm khen một tiếng: Không tồi, ngồi như chuông lớn, tư thế oai hùng bức người, trong hoàn cảnh như thế này vẫn có thể bình tĩnh trầm ổn, lại trẻ tuổi như vậy, thật hiếm thấy, quả thật là hiếm thấy!

Pha trà xong, Tô Vũ đem một ly trà Ô Long nhân sâm tỏa hương thơm ngát đưa cho Trương Đại Thiệu, nói:

- Nếm thử một chút, đây là cực phẩm Đại Hồng Bào, cung cấp đặc biệt.

- Cảm ơn chú Tô.

Trương Đại Thiệu cung kính nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đánh giá nói:

- Trà ngon.

Tô Vũ cũng bung lên một ly, nhấp một ngụm, vẻ mặt say mê.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Quân khu J uất ức

Buông chén trà, Tô Vũ ngẩng đầu lên, rốt cục đã mở miệng, giọng nói ôn hòa, thoạt nhìn như độc thoại nhưng chính là đang nói cho Trương Đại Thiệu nghe:

- Làm người như là pha trà vậy, có trà vị ngọt, có trà vị đắng, nhưng bất luận là loại trà nào, nếu để tâm vào pha, dùng phương pháp thích hợp để pha, mới có thể có được một ly trà ngon.

Trương Đại Thiệu nghe thấy mà nhức đầu, đây có phải người mà mọi người nói là rất áp lực không? Quanh co lòng vòng cuối cùng vẫn không nói ra mục đích. Tuy rằng có thể dễ dàng đọc được ý nghĩ của Tô Vũ nhưng Trương Đại Thiệu lại không làm vậy.

Có ý lộ ra vẻ mặt băn khoăn, Trương Đại Thiệu nhìn Tô Vũ:

- Chú Tô, chú muốn nói cái gì vậy?

Tô Vũ cười ha ha, ánh mắt cơ trí hiện lên một tầng ánh sáng, nói:

- Trương Thiên, tôi nghĩ nói cái gì không quan trọng, quan trọng là ... cậu cũng không từ chối lời mời của tôi, đi tới nơi này, không phải sao? Tôi nghĩ, chúng ta về sau sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác.

- Chú Tô, chẳng lẽ chú muốn hợp tác với cháu?

Trương Đại Thiệu bung chén trà lên, hơi ngẩng đầu nhìn Tô Vũ một cái, ánh mắt sáng lên.

- Cháu là một người không có việc làm, không biết chú Tô coi trọng điểm nào ở cháu?

- Ha ha ha!

Tô Vũ nở nụ cười, trong mắt Trương Đại Thiệu thì ông giống như một lão cáo già.

- Thăng nhóc này, dám nói chuyện không để ý tuổi tác như thế với ta, cháu là người đầu tiên đấy, nhưng mà tính tình này của cháu rất giống Tô Dũng, rất

tốt, ta rất thích.

- Chú Tô quá khen!

Trương Đại Thiệu mỉm cười.

Kế tiếp, Tô Vũ nói rất nhiều, giống như một lão già nói nhảm, cùng Trương Đại Thiệu nói chuyện trời Nam biển Bắc, quan tâm một chút tới cuộc sống của Trương Đại Thiệu, vấn đề công việc, tình cảm, đơn thuần chỉ là nói chuyện phiếm.

Thậm chí, ông còn cười hỏi Trương Đại Thiệu có ý với Tô Tâm Lam con gái bảo bối của ông không. Trương Đại Thiệu rất khó phách vổ ngực cam đoan mình cùng cô bé chỉ là tình bạn thuần túy.

Cứ nói chuyện như vậy nửa giờ, Tô Vũ nói có chút chuyện quân vụ cần xử lý, bảo Tô Dũng đưa Trương Đại Thiệu đi quan sát xung quanh.

- Ông lão cáo già.

Trương Đại Thiệu cười dài đáp lời, ở trong lòng lại nói thầm, ông già này gọi mình tới đây giống như chỉ nói chuyện phiếm với mình thôi, làm cho người ta không thấy được ý đồ thực sự của lão, quả thật là một lão cáo già.

- Trương Thiên, có muốn xem qua xung quanh của quân khu không?

Tô Dũng ở phía trước dẫn đường cho Trương Đại Thiệu, tỏ ra rất hưng phấn.

- Không muốn.

Trương Đại Thiệu ăn ngay nói thật, ở Tu Chân Giới đi qua rất nhiều địa phương kỳ quái hiểm ác, chỉ là một cái quân khu làm sao hấp dẫn được Trương Đại Thiệu!

Tô Dũng đen mặt, liếc cặp mắt trắng dã nhìn Trương Đại Thiệu:

- Đến cũng đến rồi, tôi đưa cậu đi dạo.

Đi dạo ở quân khu, Tô Dũng hưng phấn giải thích rất nhiều với Trương Đại Thiệu, nửa giờ sau, hai người bắt tri bắt giác đi vào sán vật, lúc sau, sắc mặt Tô Dũng bỗng nhiên có chút không tốt, ừ ừ như là đá gà bị thua vậy.

Trương Đại Thiệu chưa thấy mặt này của Tô Dũng bao giờ, không lòng cảm thấy kỳ quái nhưng mà vẫn giữ lại trong lòng không hỏi.

Tô Dũng là người nào, là người sẽ khinh địch biểu hiện vui buồn giận dữ ở trên mặt sao? Cái này khẳng định là cố ý khiến cho mình quan tâm, chỉ cần mình mở miệng sẽ bị dụ dỗ. Trương Đại Thiệu sẽ cố tình không hỏi.

Qua một hồi Tô Dũng không thấy Trương Đại Thiệu có biểu hiện gì, thăm than thẳng nhóc này thật là xảo quyết, mở miệng đề nghị:

- Tiểu Trương, quân khu Nam Sơn đang ở bên trong tiến hành tỷ thí với chúng ta, có hứng thú qua xem một chút không?

- Được.

Trương Đại Thiệu sáng khoái đáp ứng, lần này Tô Dũng có ý kích thích hứng thú của hắn, hắn hiện tại mới hiểu ra thì ra mấy chiếc xe ở cổng lúc này dùng để tiếp đãi người của quân khu Nam Sơn.

Tô Dũng một bộ dáng sầu mi khổ não như vậy, khẳng định là quân khu J chịu thiệt thòi, muốn mình ra tay giáo huấn người của quân khu Nam Sơn một chút. Tâm tư ấy của hắn không thể gạt được Trương Đại Thiệu.

Không bao lâu sau hai người đã đi vào sán vật, giờ này khắc này, giữa sân tỷ thí có 400 chướng ngại vật.

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn, trong nháy mắt liền chú ý tới một người lính uy vũ có làn da ngăm đen, tóc hơi vàng. Không vì cái gì khác, đơn giản là người này ở giữa đám người rất nổi bật.

400 chướng ngại vật, hắn chạy trốn giống như là hòa tiền vậy, vô luận là chiến hào, thang dây hay tường cao thấp đều có thể nhanh hơn những binh lính khác vài phần.

Binh lính quân khu J một đám đều cúi mặt xuống nghiêm túc, không hề nghi ngờ gì, ở trận tỷ thí đầu tiên này quân khu Nam Sơn thắng chắc.

- Anh Dũng, chàng trai mạnh mẽ kia là ai?

Trương Đại Thiệu chỉ người kia, thuận miệng hỏi.

- Hắn là Hoắc Đô, là binh vương của quân khu Nam Sơn, là một mãnh nhân.

Tô Dũng ghen một bụng tức giận.

- Chạy việt dã, vác nặng, leo núi, bắn súng, mọi thứ đều giỏi, mấy lần trước, vị trí đứng đầu đều bị người này cướp mất. Nếu không phải không hạ được hắn, quân khu J chúng ta lại thảm như vậy sao. Thằng nhóc này rất lợi hại, kỹ năng không bằng người ta nhưng cũng có tài, điều đáng giận nhất chính là bọn họ thật sự quá kiêu ngạo!

Tô Dũng càng nói lại càng tức giận.

- Ha ha ha, lão Trầm, thế nào, Hoắc Đô của chúng tôi lại dẫn đầu rồi, xem ra tỷ thí lần này cũng giống như những lần trước, chúng tôi lại tới trước các ông!

Một tiếng cười to truyền đến, thì ra là bên kia lãnh đạo hai quân khu đang nói chuyện.

Người vừa nói chính là tham mưu trưởng của quân khu Nam Sơn, Tề Quân Bình.

Lời nói Tề Quân Bình kiêu ngạo, vẻ mặt lại càng kiêu ngạo, khẩu khí kia hoàn toàn không xem quân khu J ra gì.

Vị lãnh đạo kia của quân khu J nén giận, trong lòng tức giận nhưng lại không nói nổi lời phản bác, ai kêu người ta có Hoắc Đô địch được ngàn quân kia chứ, không thể trâu vào được.

Thấy bộ dáng của lãnh đạo quân khu J, Tề Quân Bình càng thêm đắc ý, hắn tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Không sao đâu lão Trầm, anh cũng không cần lo lắng, trận tiếp theo tôi sẽ cho Hoắc Đô đi xuống nghỉ ngơi một chút, tuy rằng hắn thực sự không cần nhưng chúng tôi cũng phải để lại cho các anh vài phần chiến thắng chứ, hai quân khu chúng ta là quan hệ hữu nghị cách mạng rất sâu sắc mà.

Cái này không phải kiêu ngạo mà là rất kiêu ngạo! Lời nói của Tề Quân Bình không chỉ làm cho Tô Dũng mà còn có người ngoài là Trương Đại Thiệu nghe vào cũng thấy chói tai vô cùng.

Nếu lời nói này ở Tu Chân Giới thì cái tên này đã bị người ta đánh rồi.

Giờ khắc này Trương Đại Thiệu bỗng nhiên hiểu được Tô Vũ tại sao lại tránh ở thư phòng xử lý quân vụ, hắn không phải muốn xử lý quân vụ mà là hắn không muốn mất mặt!

Rất nhanh, 400 chương ngại vật đã được vượt qua, Hoắc Đô chỉ mất hai mươi một giây, chắc chắn là đã trở thành quán quân.

Hắn hoàn thành xong liền chạy về điểm xuất phát khi vượt 400 chương ngại vật, người ta thấy người quân khu J đang liều mạng chạy thực mạng, vẻ mặt kênh kiệu hét lớn một tiếng:

- Quân khu J chẳng lẽ không có nhân tài sao? Có thì xin mời đi ra! Nếu không, trận tỷ thí này khiến tôi thực sự rất thất vọng.

Xi xào!

Lời nói của Hoắc Đô giống như là một đốm lửa cháy tới bọc thuốc nổ, lập tức đã làm lửa giận của quân khu J bùng phát.

Bên trong sân vật, nhất thời vang lên tiếng chửi bậy, có người thậm chí còn chà xát đế giày.

- Mày điên khùng cái gì, bình vương rất giỏi sao!

- Mày đùa cợt cái gì, nói thêm câu nữa cẩn thận lão tử sẽ đánh mày!

Quân khu J mắng mỏ, quân khu Nam Sơn tất nhiên cũng không khách khí, trong lúc nhất thời tiếng mắng rung trời, rất náo nhiệt. Lãnh đạo hai quân khu la hét một hồi mới yên tĩnh lại, nhưng mà lửa giận của quân khu J lại lớn hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Nén không được lửa giận

Tiếp theo là trận đấu bắn bia, người của quân khu J có chút lo lắng, tiếng la rung trời, tiếng kêu như nước, một trận kích động cùng hưng phấn.

Bởi vì bắn bia là cái duy nhất mà quân khu J có thể đấu lại quân khu Nam Sơn.

Không chỉ thế, người có thể ganh đua cao thấp với Hoắc Đô lại là một nữ binh, tên là Đông Lệ Lệ.

Đông Lệ Lệ không chỉ xinh đẹp lại còn bắn súng rất tốt, kỹ thuật bắn súng của cô cũng làm cho Tô Dũng cảm thấy xấu hổ, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Thương vương của quân khu.

Điều này làm cho vô số tiểu binh ở quân khu J xem Đông Lệ Lệ là thần tượng, đạt được danh hiệu Nữ thần.

Mà Hoắc Đô là Binh vương cái gì cũng làm được tốt nhất, chỉ có mỗi môn bắn bia này là bị Đông Lệ Lệ áp chế. Bởi vậy mỗi lần đến trận đấu bắn bia, đều làm cho quân khu J hân diện, nhiệt tình tăng vọt.

Trận đấu sắp bắt đầu, các tuyển thủ vào chỗ, lúc sau Hoắc Đô bỗng nhiên nhảy ra, kêu to lên với Đông Lệ Lệ:

- Đông Lệ Lệ, cô là người duy nhất ở quân khu J có thể đánh bại tôi, trước kia tôi là kẻ yếu không có tư cách nói chuyện ngang hàng với cô, nhưng hiện tại tôi tin tưởng sẽ thắng được cô, nếu như trận bắn bia này tôi thắng cô, cô phải làm bạn gái của tôi!

Lời này của Hoắc Đô làm mọi người sợ hãi không ngớt, một câu này quả nhiên là hết sức chấn động, tất cả mọi người sợ đến ngây ra.

Tô Dũng lại tức giận đến nổi mặt đỏ bừng lên, hận không thể đi lên đánh cho Hoắc Đô vài cú:

- Thật sự là buồn cười! Hoắc Đô này thực sự quá kiêu ngạo!

Đôi mắt đẹp của Đông Lệ Lệ hiện lên một tia tức giận, lạnh lùng đáp lại Hoắc Đô:

- Chờ anh thắng tôi rồi nói sau.

Ai ngờ Hoắc Đô từng bước ép buộc, một chút cũng không nhượng bộ:

- Đông Lệ Lệ, cô phải đồng ý, nếu cô không đồng ý tôi sẽ rời khỏi trận đấu, để thắng lợi duy nhất này nhường cho quân khu các cô.

Cả quân khu lập tức im lặng.

Răng rắc!

Tô Dũng nắm tay gắt gao nắm chặt, run lên, bởi vì Đông Lệ Lệ chính là bạn gái của hắn! Vấn đề này không phải Hoắc Đô khinh người mà chính là làm nhục người khác! Nếu không phải cô kỵ hình tượng của quân khu J, Tô Dũng đã nhìn không được xông lên đánh hắn rồi.

Hoắc Đô kiêu ngạo cũng làm cho lãnh đạo quân khu đều giận dữ, sắc mặt trở nên thâm trầm.

Làm nam nhi đội trời đạp đất, bọn họ không thể chịu được bị sỉ nhục như vậy.

Lời nói kia của Hoắc Đô thực sự quá ác độc, đối với quân khu J mà nói là một loại sỉ nhục trí mạng, đối với Đông Lệ Lệ mà nói cũng đã ép cô đến đường cùng, làm cho cô không có đường lui, tiến thoái lưỡng nan.

Quân khu J vẫn luôn bị Hoắc Đô cười lên đầu không dậy nổi, chỉ có cái duy nhất có thể lấy lại thể diện là trận đấu bắn bia, ở trận đấu bắn bia quang minh chính đại đánh bại Hoắc Đô, đối với quân khu J ý nghĩa thế nào không nói cũng biết.

Mà nếu Hoắc Đô quả thực bỏ thi đấu không phải là đem chiến thắng bố thí cho quân khu J sao, đó chính là một cái tát vào mặt quân khu J.

Nhưng nếu Đông Lệ Lệ đồng ý, thắng tất nhiên không nói, nhưng nếu thua, quân khu J thất bại thảm hại, thậm chí con dâu của Thiếu tướng cũng bị giành mất, đến lúc đó chỉ thêm mất mặt.

Tuy rằng trước kia Hoắc Đô đều bại trong tay Đông Lệ Lệ, nhưng lúc này Hoắc Đô nói ra lời chắc chắn như vậy, không ai dám cam đoan hắn có tiến bộ nhảy vọt hay không. Nếu thực sự như vậy, Đông Lệ Lệ có thể sẽ đồng ý.

- Bà ngoại nó, đợi đến khi kết thúc lần tỷ thí này lão tử nhất định phải phế đi Hoắc Đô! Con rùa này thực thối!

Tô Dũng nổi giận tới cực điểm, người luôn luôn kiềm chế bản thân như hắn cũng nhịn không được nổi trận lôi đình, chửi ầm lên.

- Lão Tề, hai quân khu chúng ta tỷ thí là để tăng cường mối quan hệ hữu nghị cách mạng, giúp hai quân khu tiếp tục lớn mạnh, nhưng cái gọi là hữu nghị đã ở trận đấu thứ nhất trận đấu thứ hai, Đông Lệ Lệ chính là người nhà của Thiếu tướng chúng tôi, không nhất thiết phải làm như vậy.

Tham mưu trưởng của quân khu J về mặt không hài lòng, bình tĩnh sắp xếp công bằng nói.

Tề Quân Bình bày ra bộ dáng cao cao tại thượng liếc nhìn Trầm Vạn Tài một cái:

- Lão Trầm, nếu các ông nói là sợ thì tôi sẽ nói Hoắc Đô thu hồi câu nói kia, hơn nữa còn có thể để hắn cúi đầu nhận lỗi với Đông Lệ Lệ, vậy ông nói cho tôi biết, các ông có sợ không?

Lời nói của Hoắc Đô rất ác độc, lời nói này của Tề Quân Bình càng ác độc hơn, lãnh đạo của quân khu J tất cả đều tức đến cả tim, một câu đều không nói được.

Trương Đại Thiệu ở một bên nghe vậy cũng nhủ mảy, quân khu Nam Sơn đùa gì vậy, một đám cuồng vọng, đem người bức bách đến chết, thực không ra gì.

- Tiểu Trương, anh xin cậu một việc.

Tô Dũng bỗng ôm lấy tay Trương Đại Thiệu, vẻ mặt nghiêm túc với lo lắng nói với Trương Đại Thiệu.

Vốn Tô Dũng không biết mở miệng cầu xin Trương Đại Thiệu thế nào, nhưng hiện tại, sự việc liên quan đến Lệ Lệ, Tô Dũng cũng không có quá nhiều việc như vậy nữa.

Trương Đại Thiệu bị hù dọa, nói:

- Anh Dũng, anh ngàn vạn lần đừng nói vậy, sẽ hù chết em đó, có việc gì anh cứ nói, chỉ cần em có thể làm thì nhất định không từ chối!

- Quả nhiên là anh em tốt.

Thấy thái độ của Trương Đại Thiệu, Tô Dũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

- Tôi nghe Tâm Lam nhắc tới thuật bắn súng của cậu rất tốt, có thể sẽ không kém với Lệ Lệ. Huống chi, cha anh cũng coi trọng cậu, cái này chứng minh cậu không phải là người bình thường, cho nên trận đấu này tôi nghĩ đưa cậu lên. Tiểu Trương, hạnh phúc của Lệ Lệ có được hay không là do cậu.

Thời điểm này Trương Đại Thiệu cũng không có từ chối, hần gật đầu nói:

- Anh Dũng, em liền lên thử xem sao, nhưng mà em chỉ có thể làm hết sức, về phần kết quả em không thể đảm bảo.

Tô Dũng liên tục gật đầu, cảm kích nhìn Trương Đại Thiệu:

- Tiểu Trương, ngàn vạn lần đừng nói những lời này, anh cảm ơn cậu.

Lúc sau Tô Dũng bước nhanh đến chỗ Trầm Vạn Tài, thì thầm vài câu, ngay sau đó Trầm Vạn Tài cùng hai vị lãnh đạo đi tới, bọn họ nhìn Trương Đại Thiệu vài lần, tỏ rõ vẻ mặt hoài nghi, không tin được người trẻ tuổi này có được cái bản lĩnh gì.

- Nhóc con, cậu là bộ đội binh chủng nào?

Trầm Vạn Tài nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, lời nói có chút sắc bén.

Trương Đại Thiệu lắc đầu:

- Tôi không phải là bộ đội, tôi là một người thất nghiệp.

Trầm Vạn Tài với hai vị lãnh đạo nhìn nhau, lại nghi ngờ hỏi:

- Vậy trước kia cậu từng bắn súng chưa?

- Rồi.

Trương Đại Thiệu nhúc nhích đầu.

- Chơi súng hơi ở công viên giải trí, cái này có tính không?

Vừa nghe thấy vậy, sắc mặt đám người Trầm Vạn Tài thay đổi, lập tức nổi giận, quát lớn với Tô Dũng:

- Dũng, cậu thật sự làm bừa! Đây chính là đạn thật bắn bia, không phải tùy tiện người nào cũng có thể bắn! Cậu nhìn hẩn xem, có thể cầm súng hay không cũng là một vấn đề!

Tô Dũng trong mắt cũng nóng nảy, khuôn mặt vặn vẹo nói không ngừng.

Cuối cùng, nhóm lãnh đạo cũng đồng ý thỉnh cầu của Tô Dũng, dù sao Đông Lệ Lệ ở quân khu J vẫn có trọng lượng, người khác cũng không phải không có chỗ dung, Tô Dũng muốn tự gây sức ép thì để hẩn làm vậy đi, nói không chừng có thể xảy ra kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tân binh là Thương thần (Thần bắn súng)!

Tô Dũng chạy nhanh đi sắp xếp cho Trương Đại Thiệu, vợ vàng thay đổi trang phục, trở thành người của quân khu J, đi vào trong sân đấu.

Trên sân thi đấu Đông Lệ Lệ bỗng nhiên thấy gương mặt xa lạ của Trương Đại Thiệu thì không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm, người này từ đâu đến đây, tại sao cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy? Nhìn tư thế cầm súng của hắn đâu có một chút dáng dấp quân nhân nào, chẳng lẽ là tân binh?

Đón ánh mắt khó hiểu của Đông Lệ Lệ, Trương Đại Thiệu mỉm cười, gật gật đầu.

Không biết vì sao Đông Lệ Lệ bỗng nhiên cảm giác được trong lòng mình chắc chắn. Người thanh niên này chỉ mỉm cười nhưng lại giống một loại ma lực thần kỳ.

- Ha ha ha.

Tề Quân Bình hèn mọn nhìn Trương Đại Thiệu, cười nhạo nói với Trầm Vạn Tài bên người:

- Lão Trầm, quân khu J thực sự không có ai sao, đã muốn thăm đến độ cho cái loại nhóc con chưa đủ lông cánh này lên thi đấu sao?

Nói xong, Tề Quân Bình như tỉnh ngộ "A" một tiếng:

- Tôi biết rồi, chắc chắn là các anh tự biết không phải đối thủ của Hoắc Đô, không có hy vọng nên phải một tên nhóc chưa đủ lông lên. Dù sao cũng là thua, nhân tài thua thì cũng thật dọa người, nhưng một tiểu tử thua là thua, không quan trọng. Lão Trầm, các anh thật nhanh trí, bội phục bội phục!

Cả người Trầm Vạn Tài run run, cổ nén lửa giận, giống như giận dữ nói:

- Lão Tề, lời này của anh nói quá đáng rồi, quân khu J chúng tôi người nào lên sân đấu thì cũng đã được sắp xếp. Anh cũng đừng coi thường người này, cái tiểu tử chưa mọc đủ lông ấy không chừng có thể đánh thắng Bình vương của các anh đấy!

Lời này Trầm Vạn Tài nói ra cũng không có để ý, ngay cả hắn cũng chỉ là giận dữ nhà thôi, nói người trẻ tuổi kia có thể thắng Hoắc Đô, ngay cả hắn cũng không tin tưởng.

- Ha ha ha!

Tề Quân Bình cười điên cuồng một tiếng, hừ nói:

- Nếu hắn thực sự thắng Hoắc Đô của chúng tôi, tôi sẽ quỳ rạp trên mặt đất gọi các anh là ông nội.

Trầm Vạn Tài nhất thời chán ngán:

- Anh ...

Rốt cuộc không còn sức để cãi cọ, đành phải tức giận quay đầu đi, nhìn về phía sân đấu.

Giờ phút này, trên sân đấu, Hoắc Đô cứng rắn đứng ở nơi đó nhìn Đông Lệ Lệ:

- Đông Lệ Lệ, điều kiện của tôi cô không dám đáp ứng sao?

Về phần người mới lên sân là Trương Đại Thiệu, Hoắc Đô chỉ liếc mắt một cái liền đã biến Trương Đại Thiệu thành không khí, căn bản không để ý.

Sự việc liên quan đến thể diện của quân khu J, thân là con cháu của Thiếu tướng quân khu J, Đông Lệ Lệ làm sao có thể nhượng bộ được, cô nhấp miệng lớn tiếng trả lời:

- Hoắc Đô, tôi đồng ý với anh.

Đối mặt với đại sự này, Đông Lệ Lệ trong giọng nói chỉ có sự lạnh nhạt làm cho tất cả mọi người nhìn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chẳng qua là không ai biết cô có một phần lạnh nhạt này là do người vừa mới lên sân kia.

Trận đấu rất nhanh bắt đầu, tất cả mọi người quỳ rạp trên mặt đất, chuẩn bị tư thế, điều chỉnh tiết tấu hô hấp cùng nhịp tim, chăm chú nhắm vào bia ngắm trước mắt.

Tại đây trong những binh lính chuyên nghiệp, tư thế của tân binh kia lại gây nên một trận sóng to gió lớn, tất cả mọi người nghi ngờ, tiểu tử này được

không vậy, hần không phải là lính a! Hần thật giống như món khai vị.

Trầm Vạn Tài cùng những vị lãnh đạo khác nhắm mắt không đành lòng nhìn, đồng thời cũng âm thầm hối hận quyết định vừa rồi của mình, tại sao đầu óc đần độn lại đi đồng ý với Tô Dũng, bây giờ tốt rồi, thật mất mặt, tư thế của tiểu tử kia thật giống một con gấu làm sao có thể bắn, có thể bắn trúng bia hay không cũng không biết.

Tề Quân Bình cũng lãnh đạo của quân khu Nam Sơn thì cười nhạo không thôi, quân khu J thật sự là buồn cười!

- Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang lên, mọi người bắt đầu lục tục bắn bia, Trương Đại Thiệu thì chỉ quỳ rạp trên mặt đất mà không động đậy, hần nhìn chăm chăm Đông Lệ Lệ và Hoắc Đô, nếu Đông Lệ Lệ thắng Hoắc Đô hần sẽ đối phó với rắc rối tiếp theo.

Nếu Đông Lệ Lệ không địch lại Hoắc Đô, hần sẽ lợi ngược dòng đánh thắng Hoắc Đô.

Rất nhanh, Đông Lệ Lệ nổ súng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào cô.

Pằng, Pằng, Pằng..

- Oa, rất giỏi!

- Lợi hại!

Đông Lệ Lệ bắn xong, lập tức hiện trường vang lên một trận tiếng than sợ hãi, 99 điểm!

Đông Lệ Lệ liên tiếp bắn mười phát, phát thứ nhất bắn ra thì bỗng nhiên có một trận gió, chỉ còn chín điểm, lúc sau đều là mười điểm! Thành tích này vẫn thật là mạnh bức người.

Kỳ thật lòng bàn tay Đông Lệ Lệ có chút đỏ mề hời, nói không căng thẳng là nói dối, nhưng mà nhìn lại thành tích của mình cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn, chín mươi chín điểm còn nhiều hơn một điểm so với lần trước, trừ phi Hoắc Đô mỗi lần bắn được mười điểm mới có thể thắng mình.

Nhưng mà một trăm điểm không phải dễ dàng bắn như vậy, vậy thì trở thành Thương Vương rồi.

Hoắc Đô nhìn thành tích của Đông Lệ Lệ, khóe môi nhếch lên một nụ cười tự tin, ngẩng đầu lên nói:

- Đông Lệ Lệ, cô định làm bạn gái của tôi sao!

Nói xong, Hoắc Đô cũng bắt đầu bắn, mỗi phát súng của hần đều bắn cực kỳ cẩn thận, thể xác và tinh thần cùng đạt tới trạng thái hợp nhất, tiến vào một cảnh giới cực cao. Đã tới thời cơ thích hợp hần không chút do dự nổ súng, mỗi phát súng đều mười điểm!

Trầm Vạn Tài cùng với Tô Dũng trở nên bất an, thực rõ ràng nếu kỹ thuật bắn súng của Hoắc Đô đã đạt tới trình độ nhất định mới có thể tiến vào trạng thái này, vậy lời hần nói với Đông Lệ Lệ cũng phải phải nói suông.

Pằng! Pằng! Pằng!

Hoắc Đô rốt cuộc bắn xong mười phát, quả thật mỗi phát đều mười điểm, tổng cộng một trăm điểm, vượt qua Đông Lệ Lệ! Người của quân khu J về mặt như tro tàn, không có mặt mũi gặp người, tiếng khen hay của người bên quân khu Nam Sơn vang lên như sấm, càng thêm đặc ý.

Bắn ra mỗi phát mười điểm là thành tích nghịch thiên, Hoắc Đô mười phần vui vẻ và vừa lòng, hần từ mặt đất đứng dậy chỉ vào Đông Lệ Lệ cười ha ha:

- Đông Lệ Lệ, tôi nói lần này sẽ thắng cô, cô không nên nuốt lời ngoan ngoãn trở thành bạn gái của tôi đi!

Tô Dũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giờ phút này hần đem toàn bộ hy vọng gửi lên người Trương Đại Thiệu, không nhận được thấp giọng cầu xin ông nội, bà nội:

- Tiểu Trương, cậu nhất định phải thắng Hoắc Đô, nếu không Lệ Lệ xong rồi, anh cầu xin cậu!

Tề Quân Bình ở một bên nhìn bộ dáng của Tô Dũng, nhìn không được quay sang Trầm Vạn Tài cười ha ha:

- Lão Trầm, quân khu các anh thật khách khí, ngay cả con dâu của Thiếu tướng đều tặng cả cho tôi, cảm ơn, cảm ơn!

Lời này của hần còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng súng vang lên cắt ngang, thì ra tân binh mà mọi người chú ý cũng đã bắt đầu bắn!

Bởi vì tân binh này giống như là món khai vị, muốn không làm cho mọi người chú ý cũng không được, ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn trên người hần, nhưng tư thế bắn súng kia, ai, thật không chuyên nghiệp, đừng nói là quân nhân, chỉ cần là người cầm qua súng, cũng không có bắn như vậy!

Pằng! Pằng! Pằng!

Thanh âm mười phát súng liên tiếp truyền đến, suôn sẻ như nước chảy, căn bản không có dừng lại chút nào, chỉ thấy người xem một trận hết hồn, đây là bắn bia hay bắn CF vậy, bắn bia cũng có kiểu như vậy sao?

Nhưng đợi tới lúc Trương Đại Thiểu bắn xong, vừa thấy thành tích, tất cả mọi người ở đây đều choáng váng, mỗi phát mười điểm, tổng cộng là 100 điểm!

Hoắc Đô ngây người, Tề Quân Bình ngây người, những người hò hét khen ngợi Hoắc Đô bên quân khu Nam Sơn ngây người, vẫn là những người không nâng đầu dậy nổi của quân khu J ngây người, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến, một tân binh lại có thể bắn ra mười phát súng chuẩn đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Tân binh là Thương thần (Thần bắn súng)!

Tô Dũng chạy nhanh đi sắp xếp cho Trương Đại Thiểu, vội vàng thay đổi trang phục, trở thành người của quân khu J, đi vào trong sân đấu.

Trên sân thi đấu Đông Lệ Lệ bỗng nhiên thấy gương mặt xa lạ của Trương Đại Thiểu thì không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm, người này từ đâu đến đây, tại sao cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy? Nhìn tư thế cầm súng của hắn đâu có một chút dáng dấp quân nhân nào, chẳng lẽ là tân binh?

Đón ánh mắt khó hiểu của Đông Lệ Lệ, Trương Đại Thiểu mỉm cười, gật gật đầu.

Không biết vì sao Đông Lệ Lệ bỗng nhiên cảm giác được trong lòng mình chắc chắn. Người thanh niên này chỉ mỉm cười nhưng lại giống một loại ma lực thần kỳ.

- Ha ha ha.

Tề Quân Bình hèn mọn nhìn Trương Đại Thiểu, cười nhạo nói với Trầm Vạn Tài bên người:

- Lão Trầm, quân khu J thực sự không có ai sao, đã muốn thăm đến độ cho cái loại nhóc con chưa đủ lông cánh này lên thi đấu sao?

Nói xong, Tề Quân Bình như tỉnh ngộ "A" một tiếng:

- Tôi biết rồi, chắc chắn là các anh tự biết không phải đối thủ của Hoắc Đô, không có hy vọng nên phải một tên nhóc chưa đủ lông lên. Dù sao cũng là thua, nhân tài thua thì cũng thật dọa người, nhưng một tiểu tử thua là thua, không quan trọng. Lão Trầm, các anh thật nhanh trí, bội phục bội phục!

Cả người Trầm Vạn Tài run run, cổ nén lửa giận, giống như giận dữ nói:

- Lão Tề, lời này của anh nói quá đáng rồi, quân khu J chúng tôi người nào lên sân đấu thì cũng đã được sắp xếp. Anh cũng đừng coi thường người này, cái tiểu tử chưa mọc đủ lông ấy không chừng có thể đánh thắng Binh vương của các anh đấy!

Lời này Trầm Vạn Tài nói ra cũng không có để ý, ngay cả hắn cũng chỉ là giận dữ nhà thôi, nói người trẻ tuổi kia có thể thắng Hoắc Đô, ngay cả hắn cũng không tin tưởng.

- Ha ha ha!

Tề Quân Bình cười điên cuồng một tiếng, hừ nói:

- Nếu hắn thực sự thắng Hoắc Đô của chúng tôi, tôi sẽ quỳ rạp trên mặt đất gọi các anh là ông nội.

Trầm Vạn Tài nhất thời chán ngán:

- Anh ...

Rốt cuộc không còn sức để cãi cọ, đành phải tức giận quay đầu đi, nhìn về phía sân đấu.

Giờ phút này, trên sân đấu, Hoắc Đô cứng rắn đứng ở nơi đó nhìn Đông Lệ lệ:

- Đông Lệ Lệ, điều kiện của tôi cô không dám đáp ứng sao?

Về phần người mới lên sàn là Trương Đại Thiệu, Hoắc Đô chỉ liếc mắt một cái liền đã biến Trương Đại Thiệu thành không khí, căn bản không để ý.

Sự việc liên quan đến thể diện của quân khu J, thân là con dâu của Thiệu tướng quân khu J, Đông Lệ Lệ làm sao có thể nhượng bộ được, cô nhấp miệng lớn tiếng trả lời:

- Hoắc Đô, tôi đồng ý với anh.

Đối mặt với đại sự này, Đông Lệ Lệ trong giọng nói chỉ có sự lạnh nhạt làm cho tất cả mọi người nhìn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chẳng qua là không ai biết cô có một phần lạnh nhạt này là do người vừa mới lên sàn kia.

Trận đấu rất nhanh bắt đầu, tất cả mọi người quỳ rạp trên mặt đất, chuẩn bị tư thế, điều chỉnh tiết tấu hô hấp cùng nhịp tim, chăm chú nhắm vào bia ngắm trước mắt.

Tại đây trong những binh lính chuyên nghiệp, tư thế của tân binh kia lại gây nên một trận sóng to gió lớn, tất cả mọi người nghi ngờ, tiểu tử này được không vậy, hần không phải là lính a! Hần thật giống như món khai vị.

Trầm Vạn Tài cùng những vị lãnh đạo khác nhắm mắt không đành lòng nhìn, đồng thời cũng âm thầm hỏi hận quyết định vừa rồi của mình, tại sao đầu óc dần dần lại đi đồng ý với Tô Dũng, bây giờ tốt rồi, thật mất mặt, tư thế của tiểu tử kia thật giống một con gấu làm sao có thể bắn, có thể bắn trúng bia hay không cũng không biết.

Tề Quân Bình cũng lãnh đạo của quân khu Nam Sơn thì cười nhạo không thôi, quân khu J thật sự là buồn cười!

- Păng! Păng! Păng!

Tiếng súng vang lên, mọi người bắt đầu lục tục bắn bia, Trương Đại Thiệu thì chỉ quỳ rạp trên mặt đất mà không động đậy, hần nhìn chăm chăm Đông Lệ Lệ và Hoắc Đô, nếu Đông Lệ Lệ thắng Hoắc Đô hần sẽ đối phó với rắc rối tiếp theo.

Nếu Đông Lệ Lệ không địch lại Hoắc Đô, hần sẽ lợi ngược dòng đánh thắng Hoắc Đô.

Rất nhanh, Đông Lệ Lệ nổ súng, ánh mắt mọi người đều tập trung vào cô.

Păng, Păng, Păng..

- Oa, rất giỏi!

- Lợi hại!

Đông Lệ Lệ bắn xong, lập tức hiện trường vang lên một trận tiếng than sợ hãi, 99 điểm!

Đông Lệ Lệ liên tiếp bắn mười phát, phát thứ nhất bắn ra thì bỗng nhiên có một trận gió, chỉ còn chín điểm, lúc sau đều là mười điểm! Thành tích này vẫn thật là mạnh bức người.

Kỳ thật lòng bàn tay Đông Lệ Lệ có chút đỏ mề hôi, nói không căng thẳng là nói dối, nhưng mà nhìn lại thành tích của mình cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn, chín mươi chín điểm còn nhiều hơn một điểm so với lần trước, trừ phi Hoắc Đô mỗi lần bắn được mười điểm mới có thể thắng mình.

Nhưng mà một trăm điểm không phải dễ dàng bắn như vậy, vậy thì trở thành Thương Vương rồi.

Hoắc Đô nhìn thành tích của Đông Lệ Lệ, khóe môi nhếch lên một nụ cười tự tin, ngẩng đầu lên nói:

- Đông Lệ Lệ, cô định làm bạn gái của tôi sao!

Nói xong, Hoắc Đô cũng bắt đầu bắn, mỗi phát súng của hần đều bắn cực kỳ cẩn thận, thể xác và tinh thần cùng đạt tới trạng thái hợp nhất, tiến vào một cảnh giới cực cao. Đã tới thời cơ thích hợp hần không chút do dự nổ súng, mỗi phát súng đều mười điểm!

Trầm Vạn Tài cùng với Tô Dũng trở nên bất an, thực rõ ràng nếu kỹ thuật bắn súng của Hoắc Đô đã đạt tới trình độ nhất định mới có thể tiến vào trạng thái này, vậy lời hần nói với Đông Lệ Lệ cũng phải phải nói suông.

Păng! Păng! Păng!

Hoắc Đô rút cuộc bắn xong mười phát, quả thật mỗi phát đều mười điểm, tổng cộng một trăm điểm, vượt qua Đông Lệ Lệ! Người của quân khu J về mặt như tro tàn, không có mặt mũi gặp người, tiếng khen hay của người bên quân khu Nam Sơn vang lên như sấm, càng thêm đặc ý.

Bắn ra mỗi phát mười điểm là thành tích nghịch thiên, Hoắc Đô mười phần vui vẻ và vừa lòng, hần từ mặt đất đứng dậy chỉ vào Đông Lệ Lệ cười ha ha:

- Đông Lệ Lệ, tôi nói lần này sẽ thắng cô, cô không nên nuốt lời ngoan ngoãn trở thành bạn gái của tôi đi!

Tô Dũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giờ phút này hần đem toàn bộ hy vọng gửi lên người Trương Đại Thiệu, không nhìn được thấp giọng cầu xin ông nội, bà nội:

- Tiểu Trung, cậu nhất định phải thắng Hoắc Đô, nếu không Lệ Lệ xong rồi, anh cầu xin cậu!

Tề Quân Bình ở một bên nhìn bộ dáng của Tô Dũng, nhìn không được quay sang Trầm Vạn Tài cười ha hả:

- Lão Trầm, quân khu các anh thật khách khí, ngay cả con dâu của Thiếu tướng đều tặng cả cho tôi, cảm ơn, cảm ơn!

Lời này của hắn còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng súng vang lên cất ngang, thì ra tân binh mà mọi người chú ý cũng đã bắt đầu bắn!

Bởi vì tân binh này giống như là món khai vị, muốn không làm cho mọi người chú ý cũng không được, ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn trên người hắn, nhưng tư thế bắn súng kia, ai, thật không chuyên nghiệp, đừng nói là quân nhân, chỉ cần là người cầm qua súng, cũng không có bắn như vậy!

Pằng! Pằng! Pằng!

Thanh âm mười phát súng liên tiếp truyền đến, suôn sẻ như nước chảy, căn bản không có dừng lại chút nào, chỉ thấy người xem một trận hết hồn, đây là bắn bia hay bắn CF vậy, bắn bia cũng có kiểu như vậy sao?

Nhưng đợi tới lúc Trương Đại Thiệu bắn xong, vừa thấy thành tích, tất cả mọi người ở đây đều choáng váng, mỗi phát mười điểm, tổng cộng là 100 điểm!

Hoắc Đô ngây người, Tề Quân Bình ngây người, những người hò hét khen ngợi Hoắc Đô bên quân khu Nam Sơn ngây người, vẫn là những người không nâng đầu dậy nổi của quân khu J ngây người, bọn họ năm mơ cũng không nghĩ đến, một tân binh lại có thể bắn ra mười phát súng chuẩn đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Yêu cầu cực kì vô sỉ

- Đây, chuyện này là không thể!

Hoắc Đô nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu, thì thầm nói, thuật bắn súng này của Trương Đại Thiệu đừng nói là từng thấy, thậm chí đến nghe cũng chưa từng nghe qua, ngay cả hắn cũng bị chấn động.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Gương mặt già nua của Tề Quân Bình bị chấn động, khiếp sợ nhưng không phục.

Còn Trầm Vạn Tài sau khi hồi phục lại tinh thần thì thấy tập thể quân khu Nam Sơn đã bị hóa đá, lúc này tất cả mọi bức bối trong người đều giải phóng ra ngoài, cực kì sung sướng vỗ mạnh vào đùi một cái, hét lớn:

- Hay!

Sau đó hắn là người đầu tiên đứng lên vỗ tay, trong nháy mắt tiếng vỗ tay trong sàn vang lên như sấm, tiếng hoan hô vang trời. Nhưng lần này khác đó là tiếng hoan hô của quân khu J chứ không phải là của quân khu Nam Sơn.

- Được rồi lão Tề!

Một tiếng nói vang lên giữa không trung huyền ảo, Trầm Vạn Tài quay đầu lại nhìn, mặt mang theo nụ cười oán hận, nhìn Tề Quân Bình:

- Tôi nhớ là vừa rồi có người nói rằng nếu chúng tôi thắng Hoắc Đô thì hắn sẽ quỳ xuống đất và gọi chúng tôi là ông nội đúng không, câu này ai nói vậy nhỉ?

Gương mặt già nua của Tề Quân Bình nghẹn đến đỏ bừng, quá xấu hổ, hận là không thể tìm thấy cái lỗ nào để chui xuống, hắn ho vội một tiếng rồi ngưng ngưng nói:

- Chuyện này, lão Tề à, anh xem đồng chí kia của quân khi anh ưu tú cỡ nào, tôi cũng rất thích cậu ta, khụ khụ, anh cũng nói tình hữu nghị là quan trọng nhất, thì đầu chỉ là phụ mà thôi, vừa rồi tôi có nói vài câu không hay lắm nhưng đó là để giúp thành viên hai bên cố gắng thi thố, tôi cũng vì nghĩ cho trận thi đấu mà...

- Hừm!

Tề Quân Bình còn chưa nói hết lời đã bị tiếng "hùm" lạnh lùng của Trầm Vạn Tài cắt ngang, sắc mặt hắn cực kì khó coi, bị đối xử một cách thô lỗ như vậy nhưng hiện giờ họ chỉ có thể nhẫn nhịn ở trong lòng.

Nét mặt già nua, xám xịt ngẩng lên, lúc này Tề Quân Bình mới quan sát Trương Đại Thiểu thật kĩ: Người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai?

Còn Tô Dũng thì vô cùng kích động, lăm lăm:

- Tiểu Trương, tôi biết chắc chắn là cậu sẽ không làm tôi thất vọng mà, Tâm Lam nói đúng, cậu đúng là một cao thủ.

Trận thi đấu kết thúc nhanh chóng, kết quả cũng được công bố, hai người Hoắc Đô và Trương Đại Thiểu đều bắn trúng mười phát điểm 10 nên cùng đứng hạng nhất, còn Đông Lệ Lệ được 99 điểm thì đứng thứ ba, trước đây mọi việc với Thân Nữ đều vô cùng thuận lợi vậy mà giờ lại đứng thứ ba, kết quả này khiến mọi người thấy bất ngờ.

Mặc dù cả Trương Đại Thiểu và Hoắc Đô đều đạt hạng nhất nhưng khác biệt thì trong lòng mọi người đều biết rõ, thuật bắn súng của Hoắc Đô so với Trương Đại Thiểu là một cái trên trời, một cái dưới đất, kém rất xa.

Hoắc Đô phải cực kì tập trung mới bắn được như vậy, còn Trương Đại Thiểu thì bắn giống như chơi, nhẹ nhàng, bình tĩnh, khác biệt giữa hai người rất rõ ràng.

Nên nhớ rằng sau mỗi lần nổ súng thì cơ thể sẽ bị phản chấn, các tay súng phải đợi phản chấn xong rồi mới có thể nổ súng tiếp, nếu không thì sẽ gây ra sai lệch.

Với loại phản chấn này Trương Đại Thiểu có thể bắn liên tục mười phát súng và ăn đứt Hoắc Đô.

Bởi vì lần thi đấu này xuất hiện hai người đứng nhất nên cần thêm một trận tỷ thí nữa để xác định ai mới là người đứng nhất thật sự.

Mặc dù trong lòng mọi người đã có đáp án thế nhưng nói gì thì nói cũng phải dựa trên điểm số, trừ khi Hoắc Đô chịu thua, còn không thì vẫn phải tiếp tục thi đấu.

Ngay lúc sắp thi đấu thì bỗng nhiên Hoắc Đô đứng dậy, yêu cầu Trương Đại Thiểu đấu súng, hai người sẽ làm mục tiêu bia ngắm bắn cho đối phương, dĩ nhiên là có thể tránh né nhưng không đơn thuần chỉ là so tài bắn bia mà đây sẽ là trận tỷ thí sau cùng.

Với yêu cầu này thì trong sân vật vang lên tiếng xôn xao, tất cả mọi người đều mắng tên Hoắc Đô này vô sỉ.

Những người sáng suốt đều có thể nhìn ra Trương Đại Thiểu thực sự là một tay gà mờ không chuyên, còn Hoắc Đô thân kinh bách chiến lâu năm, trải qua thực chiến nhiều nên đối với loại đấu súng này có rất nhiều kinh nghiệm và năng lực.

Hắn tự biết bắn bia mình không phải là đối thủ của Trương Đại Thiểu nên mới đưa ra yêu cầu này, chính là lấy sở trường của mình tấn công điểm yếu của địch, chuyện này đúng là có chút vô sỉ thật.

Trầm Vạn Tài nghe vậy thì càng kinh hãi hơn, nói to với Hoắc Đô:

- Hoắc Đô, đạn không có mất, chỉ là một trận giao lưu bình thường, không cần phải làm như vậy.

Tề Quân Bình hừ một tiếng nói:

- Lão Trầm, ông nói câu này cũng có chút không hợp lý lắm, chúng ta làm lính là vì cái gì, chẳng lẽ cứ suốt ngày đóng cửa chơi đùa sao? Vậy thì còn có tác dụng gì chứ? Cái gọi là nuôi quân, dụng quân tạm thời, tất cả nhưng binh lính cuối cùng cũng phải ra chiến trường đối mặt với mưa bom bão đạn, nếu lúc này không huấn luyện phương diện này thì tương lai sẽ không tốt. Tôi thấy đề nghị này của Hoắc Đô rất tối, chúng ta có thể phát triển thực chiến, điều này đều có lợi cho hai bên mà.

Trầm Vạn Tài đúng là không thể nghe nổi nữa, hắn đã bị Tề Quân Bình chọc giận thật sự rồi, tròng mắt quát lên:

- Tề Quân Bình, con mẹ nó, mày nói nghe như đánh rắm ấy. Mày đã đề xướng chuyện thực chiến như vậy thì đến đây, đến đây, hai chúng ta sẽ xuống biểu diễn thực chiến, như vậy sẽ có ích hơn với mọi người đấy.

Tề Quân Bình bị Trầm Vạn Tài mắng đến đỏ mặt, nhỏ giọng lăm lăm gì đó và không dám...cãi lại nữa.

Nhớ năm đó Trầm Vạn Tài nổi tiếng là hồ tướng dũng mãnh vang rền thiên hạ, nhưng sau này bị thương, chữa không khỏi nên mới chuyển qua làm bên tham mưu. Hắn có uy lực vô cùng lớn, nhắc tới biểu diễn thực chiến thì có thể khiến Tề Quân Bình ngay lập tức sợ hãi.

- Trương Thiên, Hoắc Đô yêu cầu không hợp lý, cậu có quyền từ chối.

Lúc này Trầm Vạn Tài có chút lo lắng nhìn về phía Trương Đại Thiểu, ngày từ đầu căn bản là Trương Đại Thiểu không lọt vào pháp nhãn của hắn, thậm chí là có chút ghét vì Trương Đại Thiểu đi theo Tô Dũng làm cản, nhưng bây giờ hắn thực sự lo lắng cho một tài năng còn trẻ như vậy.

Tô Dũng đứng một bên hô to:

- Trương Thiên, đừng đồng ý với hắn, hắn sẽ giở thủ đoạn với cậu, như vậy sẽ không công bằng cho cậu đâu.

Thế nhưng điều khiến tất cả mọi người bất ngờ là Trương Đại Thiệu lại đồng ý với yêu cầu của Hoắc Đô, hai người bắt đầu bước cách xa nhau 300 mét, đối mặt và đấu súng, ai trúng đạn trước thì sẽ thua, tất nhiên nếu như không trúng đạn mà chịu thua thì cũng coi như thua.

- Cậu đồng ý sao?

Hoắc Đô cảm thấy hơi bất ngờ, hắn không nghĩ tới là Trương Đại Thiệu lại thực sự cuồng vọng, liệu mình dám chơi cùng mình như vậy, lập tức trong mắt hắn lóe lên một tia oán độc:

- Tiểu tử, cậu muốn chết đúng không, nói cho cậu biết, lát nữa tôi sẽ không nương tay đâu! Đông Lệ Lệ chắc chắn sẽ là bạn gái của tôi, cậu không thể cướp đi được đâu.

Trương Đại Thiệu càng lúc càng có ấn tượng tốt với tên Hoắc Đô này, biểu hiện của hắn giống như hắn là lão tử đệ nhất thiên hạ, không một ai sánh bằng hắn vậy.

Trương Đại Thiệu cũng không khách khí với Hoắc Đô, lạnh lùng nói:

- Hoắc Đô, không phải là tôi xem thường anh, nhưng lúc bắn bia anh không thắng được thì bắn người anh càng không thể thắng được, sẽ thích hợp hơn nếu anh về nhà và bắn ruồi đấy. Hơn nữa sự tự cao tự đại này của anh cũng không xứng đáng với Đông Lệ Lệ, anh đừng hy vọng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu vang vọng không dứt khắp sân vật, quân khu J nghe vậy thì náo nhiệt. Từ lúc nào mà có người dám công khai nhục mạ Hoắc Đô như vậy? Tân binh này đúng là khiến người ta hả lòng hả dạ mà.

Từ trước đến giờ Hoắc Đô chưa bao giờ bị người khác làm nhục đến như vậy nên tức giận trừng mắt, giậm chân hét to lên:

- Tiểu tử, cứ chờ xem.

- Ngu ngốc.

Trương Đại Thiệu không thèm cãi nhau với Hoắc Đô nữa, kết quả ra sao thì cứ đợi xem kết quả đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thi đấu vật lộn tự do

Đây là một trận đấu mạo hiểm, không kể là quân khu Nam Sơn hay quân khu J mọi người đều âm thầm nắm chặt nắm đấm, căng thẳng nhìn chăm chăm hai người họ.

Chỉ thấy phản ứng của hai người giờ phút này khác nhau rất lớn, Hoắc Đô vẻ mặt nghiêm túc, Trương Đại Thiệu thì không thèm để ý chống đối.

Mọi người nhìn không được nói thầm, tiểu tử này không biết lợi hại thế nào mà bình tĩnh như vậy? Không phải muốn chết chứ?

Trên sân thi đấu hai người cứ giằng co như vậy, sau khi Trương Đại Thiệu biểu diễn thuật bắn súng mười phát trúng cả mười kia, Hoắc Đô không dám có chút khinh thường nào với Trương Đại Thiệu, hắn đang chờ đợi thử thách.

- Hoắc Đô, nói cho mày biết, nếu tao nổ súng thì mày sẽ không còn cơ hội đâu, mày bắn trước đi, nhưng mày cũng không cần gấp, tao sẽ chờ mày.

Trương Đại Thiệu vẻ mặt không hề gì, an ủi Hoắc Đô, làm cho Hoắc Đô ở phía đối diện và người của quân khu Nam Sơn tức giận tới chết.

Miệng nói phải đợi Hoắc Đô nổ súng, Trương Đại Thiệu quả thật cũng làm như vậy, liền lui về phía sau đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích, thấy vậy mấy người Trầm Vạn Tài long lắng vô cùng, tiểu tử này là một nhân tài, tại sao lại không đứng đắn như vậy, viên đạn không có mắt, đây là lúc để đùa giỡn sao?

Rốt cục, Hoắc Đô đợi đến thời cơ tuyệt hảo, trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo, động thủ, một tiếng păng bắn về phía Trương Đại Thiệu, cùng lúc đó hai chân hắn trên mặt đất cũng chạy đi, để phòng ngừa Trương Đại Thiệu bắn trả.

- A!

Tiếng súng vang lên, tiếng kinh hô cũng vang lên, mọi người chỉ nhìn thấy Hoắc Đô nã một phát súng. Trương Đại Thiệu thể nhưng vẫn đứng ngậy ra đó, cũng không trốn cũng không tránh, giống như bị dọa choáng váng.

Pằng!

Tìm mọi người vẫn treo trên cuống họng, bỗng nhiên thấy cánh tay Trương Đại Thiệu giờ lên, hần nhẹ nhàng hướng họng súng về một phương hướng, đặt tay vào cò súng. Sau đó hần cũng không dừng lại, bắn ra hai phát súng, một phát hướng về phía Hoắc Đô.

Keng! Bộp!

Ở giữa không trung giữa Trương Đại Thiệu và Hoắc Đô bỗng nhiên lóe lên một ánh lửa, cùng lúc đó trên mặt đất cũng xuất hiện hai viên đạn đã biến dạng. Hoắc Đô thì kêu lên sợ hãi, súng trong tay hần cũng trực tiếp rơi trên mặt đất.

Hai phát súng như vậy qua đi, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trương Đại Thiệu, một vẻ mặt không thể tin được.

Bởi vì bọn họ thấy được cảnh tượng chỉ trong phim mới thấy: Trương Đại Thiệu bắn một phát trúng viên đạn của Hoắc Đô, sau đó lại bắn một phát đánh rớt súng của Hoắc Đô, Hoắc Đô ngay cả phản ứng cũng không có!

Một hồi đối bắn chấn động lòng người liền chấm dứt trong im lặng như vậy, tất cả mọi người đều không đoán trước được điều này.

Trương Đại Thiệu nhìn người giống như kẻ ngốc ở phía đối diện, Hoắc Đô rõ ràng còn chưa hồi phục tinh thần lại, nói:

- Đã nói từ trước là mày không xứng với Đông Lệ Lệ rồi, về sau còn dám nói loại bạn gái cái gì đó, đừng trách tao không khách khí với mày!

Hoắc Đô bị Trương Đại Thiệu dạy dỗ như vậy nhưng cũng không mở mồm phản bác lại.

Hần giờ phút này, trong lòng có một con bão, làm sao nghe được Trương Đại Thiệu nói gì. Nhưng hành động ở trên sân đấu cũng lọt vào mắt mọi người, đã hung hăng kích thích tim mọi người.

Nhất là người của quân khu J, giờ phút này hần không thể xông lên tung Trương Đại Thiệu lên, người này quả thực là phúc tinh trên trời phái xuống, lấy lại mặt mũi của quân khu J.

Tiểu tử này không chỉ hung hăng đàn áp Bình vương của quân khu Nam Sơn, xong việc lại nói ra lời răn dạy, Bình vương lại không dám cãi lại, thật sự là quá sung sướng.

Vài giây sau trôi qua, bên trong sân vật lại vang lên tiếng vỗ tay như thủy triều, lúc này thậm chí một ít người của quân khu Nam Sơn cũng nhin không được khen hay, kỹ thuật bắn súng thần kỳ của Trương Đại Thiệu dường như đã làm khuất phục bọn họ.

Trầm Vạn Tài trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu, trong lòng tất cả đều là rung động, âm thầm nghĩ: rốt cuộc Tô Dững tìm được quái vật này từ đâu?

Thoáng nhìn qua Tề Quân Bình ghen họng nhìn trần trời bên người, Trầm Vạn Tài, vô cùng đặc ý nói:

- Lão Tề, anh cũng là người sáng suốt, biết thuật bắn súng của Trương Thiên xuất quỷ nhập thần, vì thế cho hần một cơ hội bày ra tài năng, cảm ơn, cảm ơn!

Khóe miệng Tề Quân Bình run rẩy, vẻ mặt xấu hổ, nhưng không nói được một lời phản bác.

Thấy Trầm Vạn Tài làm Tề Quân Bình á khẩu, nhóm lãnh đạo của quân khu J đều vui sướng phá lên cười.

Trận đấu kế tiếp là thi đấu vật lộn tự do, người hai quân khu khiêu chiến với nhau, ai là người đầu tiên đứng lên chấp nhận khiêu chiến thì lại luân phiên như vậy.

Trên một lần quân khu Nam Sơn để Hoắc Đô làm chủ chiến, ở trên sân đánh ba trận bất bại, có thể nói là ra hết bản lĩnh.

Đương nhiên, chủ chiến đánh một hồi thì có thể lựa chọn xuống đài, nhưng Hoắc Đô làm sao có thể lựa chọn xuống đài, lại vẫn tiếp tục đánh, đánh cho tới khi quân khu J không có người dám lên khiêu chiến nữa, rất mạnh.

Lúc này đây, chủ chiến của quân khu J đứng lên tiếp nhận khiêu chiến, Trầm Vạn Tài không nghĩ nhiều, trực tiếp phái Tô Dững lên.

Tô Dững tuy chỉ mới có hai mươi sáu tuổi, nhưng vật lộn cũng là một người nổi trội, toàn quân không ai có thể so sánh. Tỷ thí đợt trước cũng chỉ bại trong tay Hoắc Đô nửa chiêu mà thôi, tóm lại là thực lực rất mạnh.

Sau khi Trầm Vạn Tài bày mưu tính kế xong, Tô Dững bước lên tiếp nhận khiêu chiến, vật lộn tự do lại bắt đầu.

Quân khu Nam Sơn mới vừa rồi rối rít tinh rồi mù ở trận đấu bắn bia giờ phút này lại phần chấn tinh thần, lại bắt đầu hò hét.

Về mặt Tề Quân Bình cũng khôi phục, hần cười có chút sâu xa khó hiểu, hơi hơi híp hai mắt, giống như là thần tiên nắm mọi việc trong tay, nói:

- Lão Trầm, lúc này chúng tôi nhường các anh một lần, lần này chúng tôi sẽ không khách khí nữa, để xem người của anh bị người của tôi đánh bại như thế nào đi.

Nghe lời nói của Tề Quân Bình xong tất cả mọi người đều trầm mặc vô sỉ, người thua là thua, còn nhường cho một lần, lời như vậy mà người cũng có mặt mũi mà nói ra.

Sắc mặt Trầm Vạn Tài trở nên có chút khó coi, hần nhìn lướt qua Tề Quân Bình, hừ nói:

- Lão Tề, cảm ơn sự thẳng thắn của anh, trận này các anh muốn hay không cũng không nhường cho tôi? Ai bị đánh ngã còn chưa biết đâu!

Tề Quân Bình tràn đầy tự tin nói:

- Chờ xem đi, đến lúc đó người xấu hổ nhất định không phải chúng tôi.

- Hoắc Đô, đi lên đấu một trận!

Lúc này Tô Dũng hét to một tiếng với Hoắc Đô, lần trước hần thua Hoắc Đô nửa chiêu, lúc này hần nhất định phải thắng lại.

Ai ngờ Hoắc Đô có chút châm chọc nhìn Tô Dũng, đứng ở tại chỗ ôm cánh tay không hề động đậy:

- Tô Dũng, đối phó với mày, còn chưa cần đến tao.

Tiếp theo tùy tay chỉ vào một sĩ binh, nói:

- Hầu Tử, anh lên đi, chơi đùa cho tốt với Binh vương của người ta.

Thái độ kiêu ngạo của Hoắc Đô lại lần nữa chọc giận Tô Dũng cùng người của quân khu J, tại sao có người khinh người như vậy, Tô Dũng nắm chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Ngu xuẩn, im miệng

Đánh một hồi thì cuối cùng mọi người cũng hiểu câu vì sao Hầu Tử lại được gọi là Hầu Tử, thân thể người này linh hoạt như một con khỉ, vọt tới vọt lui, thoát ần thoát hiện, khiến người xem hoa cả mắt.

Đồng Lệ Lệ đã bước xuống sân đấu, không biết đến bên cạnh Trương Đại Thiệu từ lúc nào, cô cảm thấy rất hứng thú với người thanh niên thần bí này.

Đôi mắt đẹp sáng lên, Đồng Lệ Lệ nhìn vào trận tỷ thí trên sân đấu, có chút lo lắng, nói:

- Cái tên Hầu Tử này thật lợi hại, không biết Tô Dũng có thể đánh thắng hần hay không?

Trương Đại Thiệu có chút khinh thường, cười nói:

- Người này làm sao mà so với anh Dũng được? Thân thủ của hần rất linh hoạt nhưng đó chỉ là tấn công ảo, vòn qua vòn lại thôi chứ không hề đáng sợ. Anh Dũng tạm thời muốn giữ lại một chút sức lực để đối phó với Hoắc Đô chứ không thì đã hạ được hần trong vài phút rồi, một quyền thật mạnh là chắc chắn khiến hần gục dưới đất thôi.

Đồng Lệ Lệ ngạc nhiên nhìn Trương Đại Thiệu, nghĩ thầm người trẻ tuổi này phân tích rõ ràng, đâu ra đấy, lẽ nào hần chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu được tình hình?

Sự thật đúng như Trương Đại Thiệu nói, cuối cùng Hầu Tử bị Tô Dũng đánh bại, tuy thắng những cũng tiêu hao của Tô Dũng một ít sức lực.

Lúc này Hoắc Đô mới nhảy ra, hung hăng chỉ vào Tô Dũng, hô to:

- Tô Dũng, lần trước tao thủ hạ lưu tình nhưng lần này tao sẽ đánh bại mày trong vòng 10 chiêu. Mày cũng đừng trách tao, vốn cũng định giữ lại chút mặt mũi cho mày, giả vờ đánh một hồi mới đánh bại mày, thế nhưng cuộc thi lúc này tại mày không hề nể mặt mũi tao nên bây giờ cũng đừng trách tao không khách khí. Mày muốn trách thì hãy trách tên tiểu tử Trương Thiên kia.

Hoắc Đô trước sau luôn cuồng vọng khiến cả quân khu J nổi giận, ngay cả Trầm Vạn Tài cũng giận đến thở hổn hển, máu dồn lên não, hấn tiếp tục mắng chửi trên sàn vật.

Tô Dũng cố nén giận, nói:

- Hoắc Đô, muốn đánh thì cứ đánh, bớt nói nhảm đi.

Ngay sau đó Hoắc Đô bỗng nhảy ra, không nói lời nào vùng quyền trực đảo phủ Hoàng Long đánh tới Tô Dũng vừa nhanh vừa mạnh, quyền phong cực kì mãnh liệt.

Mọi người ở đây đều giật mình, thân thủ của Hoắc Đô đã tăng lên một bậc so với trước đây, lẽ nào lần trước hấn đã giấu diếm thực lực thật sự sao?

- Tô Dũng có thể đánh thắng được hấn không?

Đồng Lê Lê cau mày hỏi.

Trương Đại Thiệu cũng nhíu mày, trầm giọng nói:

- Trận này anh Dũng có chút không ổn, thực lực hiện giờ của Hoắc Đô vốn mạnh hơn anh Dũng nhiều, lúc này hấn phái Hầu Tử lên thăm dò trước, thứ nhất là để tiêu hao thể lực của anh Dũng, thứ hai là để quan sát thực lực của anh Dũng để tính toán nước đi tiếp theo. Tất cả đều có ý đồ cả, sợ dĩ hấn nói đánh bại anh Dũng trong 10 chiêu cũng là có cơ sở.

- A!

Đồng Lê Lê mở to mắt, lời của Trương Đại Thiệu nói cô tin hơn phân nửa, không khỏi lo lắng cho Tô Dũng:

- Vậy phải làm thế nào?

Trương Đại Thiệu lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén:

- Nếu hấn dám không nể mặt mũi của anh Dũng thật thì tôi càng không thể nể mặt mũi hấn được, mười chiêu hấn đánh ngã được anh Dũng thì tôi sẽ đánh ngã hấn trong vòng 1 chiêu.

Nghe Trương Đại Thiệu nói vậy thì Đồng Lê Lê yên tâm được một chút, dường như người thanh niên này có một loại ma lực nào đó.

Trên sàn thi đấu, Hoắc Đô và Tô Dũng thi đấu kịch liệt, trước đây Tô Dũng luôn xuất sắc đánh cho Hoắc Đô trở tay không kịp nên lần này tên Hoắc Đô mạnh hơn là ngoài dự kiến, khiến Tô Dũng trở tay không kịp.

Tiếp theo, Hoắc Đô tiếp tục ép sát, không nhường nhịn, vừa lên liền giờ ra công phu đàn áp đối phương, 10 chiêu của hấn lần lượt giáng xuống.

Ở chiêu cuối cùng, đúng như hấn nói, Tô Dũng đã bị đánh bại trong vòng 10 chiêu.

Quân khu Nam Sơn ngay lập tức vang lên tiếng hoan hô ầm trời, chuyện lúc này bị Trương Đại Thiệu chen ép đã bị quét sạch.

Tề Quân Bình cười đắc ý, nói với Trầm Vạn Tài:

- Thế nào lão Trầm, tôi đã nói rồi mà, Tô Dũng sẽ bị Hoắc Đô đánh bại.

Trầm Vạn Tài nổi giận đùng đùng, hừ một tiếng, không nói gì thêm, trong lòng hấn không thể nào chấp nhận được chuyện này, ghen uất cả cổ họng, Tô Dũng thất bại thì quân khu J cũng không còn người nào là đối thủ của Hoắc Đô nữa.

- Ta.....thua....

Tâm trạng của Tô Dũng chán nản, mặt hấn xám như tro tàn, thấp giọng nói.

Hoắc Đô ngẩng đầu lên cười ha ha, cực kì đắc ý, nếu người nào không biết thì chắc sẽ nghĩ hấn là người ngoài hành tinh rồi.

Cười một lúc lâu, sau đó hấn mới khinh thường nói:

- Tô Dũng, tao đã nói là đánh hạ mày trong vòng 10 chiêu, trước mặt tao mày không thể làm được gì cả.

Tô Dũng khẽ cắn môi, nén giận đi xuống.

Hoắc Đô nhìn vẻ mặt lạnh ngắt của Tô Dũng càng điên cuồng hơn:

- Quân khu J còn người để đánh với tôi một trận không? Mọi người không phải sợ, mặc dù tôi đánh bại Tô Dũng trong mười chiêu, nhưng khi đối phó với mọi người thì nhất định tôi sẽ chơi với mọi người 3 phút rồi sau đó mới đánh bại sau.

Mang theo sự nhục nhã và không cam lòng, Tô Dững đi thẳng đến trước mặt Trương Đại Thiệu, hần còn chưa kịp mở miệng thì Trương Đại Thiệu đã nắm lấy cánh tay Tô Dững, nói:

- Anh Dững, đừng nói nữa, em cũng muốn đánh cho cái tên ngông cuồng đó một trận. Em nghĩ rằng nếu không đánh hần một trận thì em sẽ có lỗi với chính bản thân mình. Em quyết không thể để cái loại người không coi ai ra gì này nhảy nhót hoài được.

Thực ra Tô Dững tìm Trương Đại Thiệu đơn giản cũng là vì mục đích này, bây giờ Trương Đại Thiệu đã mở miệng trước nên hần vui vẻ nói:

- Tiểu Trương, cậu cứ việc đi lên, còn chuyện cấp trên cứ để tôi lo.

Giao phó xong, Tô Dững khắp khối vui mừng đi đến chỗ Trầm Vạn Tài, hôm nay Hoắc Đô mới chính là người xui xẻo.

- Ngu xuẩn, im miệng!

Hoắc Đô vẫn đang "giải bày tâm sự" với thái độ hòa nhã thì bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên, giọng nói này thoáng nghe qua cũng không vang dội lắm, thế nhưng kì quái là tiếng huyền nào ồn ào xung quanh cũng không lẫn át được nó.

Giọng nói này vừa vang lên thì mọi thứ xung quanh lập tức yên tĩnh lại, những người chửi mắng Hoắc Đô và những người tung hô Hoắc Đô đều ngậm miệng.

Bọn họ cực kì ngạc nhiên, trong tình huống này lại có người mắng chửi người khác như vậy sao? Dù sao mọi người cũng rất muốn biết tại sao lại có người mắng chửi ở đây, đây không phải là trận đánh nhau của những đứa trẻ nông thôn mà là trận tỷ thí giữa người của hai quân khu.

Ánh mắt mọi người đầy kinh ngạc khi thấy bóng dáng một người trẻ tuổi bước ra, nhìn thấy rõ người thì mọi người lại càng kinh hãi hơn, là hần sao?

Trầm Vạn Tài cũng nheo mắt, cảm thấy bất ngờ:

- Lại là cậu ta sao? Lẽ nào tuổi hần còn nhỏ như vậy mà ngoài tài bắn súng đỉnh cao lại còn là một cao thủ vật lộn tự do à?

Tề Quân Bình nhấp nhòm không yên: Tiểu tử này đã đánh bại Hoắc Đô trong trận bắn bia, không lẽ vật lộn tự do cũng sẽ hạ Hoắc Đô sao?

Sau đó hần tự nhủ trong lòng: Không đâu, nhìn phương pháp bắn súng của hần thì có thể thấy mọi tinh lực của hần đều thể hiện hết trong môn bắn súng rồi, vật lộn chắc chắn sẽ không mạnh lắm đâu, chắc chắn là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đánh Binh vương trong nháy mắt

- Là mày sao?

Thấy Trương Đại Thiệu đi tới, Hoắc Đô vô cùng ngạc nhiên, trong tiếng cười của hần kèm theo sự dữ tợn:

- Tiểu tử, tao đang lo không có cơ hội để báo thù, không ngờ mày lại tự tìm đến, mày nghĩ rằng có thể đánh thắng tao được sao?

Trương Đại Thiệu không thèm để ý đến vẻ mặt của Hoắc Đô, trong ánh mắt chỉ có sự sắc bén, nói:

- Hoắc Đô, thực sự không dám giấu diếm, lúc nãy bắn súng tôi đã hạ thủ lưu tình, nhưng bây giờ thì không, tôi sẽ đánh bại anh trong vòng một chiêu. Vốn dĩ tôi cũng định giữ lại mặt mũi cho anh, thế nhưng anh lại quá kiêu ngạo, không những hung hăng ngang ngược mà lại còn giả vờ đạo đức, tôi thấy có lỗi với Đảng và Nhân dân quá. Anh cũng đừng trách tôi, muốn trách thì hãy trách bản thân mình ngu xuẩn đi.

Xi xào...!

Những lời Trương Đại Thiệu vừa nói ra khiến toàn bộ sản vật đồng thanh "ồ" lên, vốn bọn họ cho rằng Hoắc Đô là người kiêu ngạo nhất rồi nhưng khi so sánh hần với Trương Đại Thiệu thì hần chẳng nhảm nhò gì cả.

Trương Đại Thiệu từ đầu tới cuối chửi Hoắc Đô xối xả, cũng chẳng thèm chào hỏi ai, đây mới thực sự là kiêu ngạo.

Quân khu J cho rằng Trương Đại Thiệu làm vậy thì có chút ảnh hưởng đến danh tiếng của quân khu, thế nhưng so với những gì quân khu vừa bị Hoắc Đô lăng mạ thì chuyện danh tiếng bị ảnh hưởng đó cũng không đáng kể.

Thấy bộ dạng giận đến sắp phun ra lửa của Hoắc Đô, mọi người cảm thấy thoải mái, thầm khen ngợi, thiếu chút nữa là vỗ tay tán thưởng rồi.

Tề Quân Bình giận tím mặt, hắng giọng, thở hắt ra một hơi, trừng mắt nhìn Trầm Vạn Tài, nói:

- Lão Trầm, anh nên xem lại người của anh một chút, tại sao lại không có chút tổ chức cách mạng nào vậy? Hiện giờ đang là lúc người của hai quân khu giao lưu, thái độ của hần vô lễ thì đã đành, giờ lại mở miệng mắng chửi người khác, anh nghĩ sao về chuyện này?

Mặc dù trong lòng Trầm Vạn Tài cũng hiểu rằng Trương Đại Thiệu làm vậy là có chút thiếu sót, tuy nhiên hần cũng phải đứng lên mà chống đỡ, ít nhất thì sĩ khí của quân khu J chưa bao giờ dâng cao như vậy.

Hần liền hừ một tiếng:

- Lão Tề, tất cả những lời hần nói có câu nào là mắng chửi người khác không, tôi nghe không rõ, có thể phiền anh nói lại cho tôi nghe được không? Nhất định tôi sẽ dạy dỗ lại hần!

Tề Quân Bình nhất thời chán nản:

- Lão Trầm, anh...

Trầm Vạn Tài quay đầu đi, không thèm để ý đến Tề Quân Bình.

Hoắc Đô thân là Binh vương của quân khu Nam Sơn, đi đến đâu cũng được người khác ngưỡng mộ, kính trọng, chưa bao giờ bị làm nhục hay khinh thường dù chỉ là một chút chứ đừng nói là bị làm nhục đến mức này.

Vào lúc này hần đã thực sự tức giận và quyết đối phó thẳng tay với Trương Đại Thiệu.

- Tiểu tử, mạnh miệng cũng không được gì, hãy dùng nắm đấm đi. Đừng tưởng rằng thắng tao được một lần là giỏi, đừng quên, tao là một Binh vương toàn năng, tao sẽ khiến mày hối hận.

Nói đến đây Hoắc Đô khởi động gân cốt, nghe tiếng răng rắc vang lên, sắc mặt mọi người đều nghiêm trọng, bản lĩnh của Hoắc Đô như vậy, chẳng lẽ tên Trương Đại Thiệu kia có thể đánh bại hần thật sao?

Ngay lúc Hoắc Đô vừa khởi động gân cốt xong và định ra tay thì Trương Đại Thiệu ngăn hần lại:

- Hoắc Đô, đừng nóng vội, tôi không giống anh, đầu tiên phái một người lên tiêu hao sinh lực anh Dững, quan sát cách đánh của anh Dững sau đó mới xuất thủ và miễn cưỡng đánh thắng anh Dững trong vòng 10 chiêu. Với trò đồ của anh đúng là quá mức vô sỉ, tôi thì không thèm làm như vậy. Anh và anh Dững đã đánh nhau một hồi rồi, để cho công bằng.....tôi cho anh 10 phút để nghỉ ngơi, sau 10 phút mình đánh cũng không muộn.

- Cuồng vọng, đúng là cuồng vọng.

Hoắc Đô giận đến bốc khói, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn:

- Tao không cần nghỉ ngơi, bây giờ tao có thể đánh bại mày, mày còn chần chờ gì nữa, ra tay nhanh đi.

Đối với việc Hoắc Đô la to như vậy thì Trương Đại Thiệu cũng không thèm để ý mà cứ thế ngồi dưới đất, nhắm mắt lại, dáng vẻ vô cùng điềm tĩnh, xem như không có sự tồn tại của Hoắc Đô. Mặc cho Hoắc Đô đứng một bên chửi mắng thì hần vẫn không nhúc nhích.

Mọi người ở sân vật lúc này bắt đầu nhìn Trương Đại Thiệu bằng một cặp mắt khác, bất luận thân thủ của người này như thế nào đi chăng nữa thì về phần tính cách của hần cũng cực kì hiếm thấy.

Hoắc Đô cũng dần tỉnh táo lại, bắt đầu điều chỉnh lại cách cư xử với Trương Đại Thiệu, người thanh niên này tuyệt đối không bình thường, không thể xem thường được.

Thế nhưng nói đến một chiêu đánh bại thì Hoắc Đô thấy khinh thường, cứ như vậy thì tao sẽ cho mày thấy hậu quả của việc cuồng vọng. Tự nghĩ rằng mình là vô địch thiên hạ sao, đây chính là ý nghĩ ngu xuẩn nhất.

Hết 10 phút Trương Đại Thiệu đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Nghỉ ngơi xong chưa, nếu chưa xong thì tôi có thể đợi thêm lát nữa.

Hoắc Đô hung hăng nói:

- Tiểu tử, bớt nói nhảm đi, ra tay đi!

Nói xong Hoắc Đô nhìn chăm chăm vào Trương Đại Thiệu đầy vẻ cảnh giác, đợi hóa giải chiêu thức bí hiểm của Trương Đại Thiệu, thế nhưng Trương Đại Thiệu vẫn đứng sững đó, khinh thường nói:

- Hoắc Đô, nếu như tôi động thủ trước thì anh sẽ không có cơ hội xuất thủ đâu.

Hoắc Đô nổi giận nói:

- Là mày sợ đúng không, nếu mày sợ thì có thể chịu thua, không cần phải dài dòng như vậy đâu, hoặc là động thủ, hoặc là rút đi, lão tử không có thời gian đâu.

Trương Đại Thiệu gật đầu, có chút đồng tình nhìn Hoắc Đô:

- Hoắc Đô, vậy thì anh phải cẩn thận rồi, đây chính là hậu quả do anh gây ra, đừng trách tôi.

Chân phát ra tiếng gió, phóng một cước về phía Hoắc Đô.

Cái gì? Nhanh vậy sao? Hoắc Đô cực kỳ sợ hãi, bỗng nhiên có một cảm giác bất lực xuất hiện, bản lĩnh như hán mà cũng không biết phải đối phó như thế nào cả.

Đầu óc hoàn toàn không có phản ứng, đột nhiên Hoắc Đô thấy cơ thể mình bay đi, sau đó ngã cái bịch trên mặt đất, choáng váng.

Chuyện này là không thể!

Một cước của Trương Đại Thiệu mạnh như một quả bom, khiến mọi người thất điên bát đảo, thật không thể tin vào con mắt mình.

Mạnh mẽ như Hoắc Đô mà bị một cước đá bay sao?

- Tôi....tôi không nhìn lầm chứ?

Trầm Vạn Tài dụi mắt liên tục, thiếu chút nữa bị chảy nước mắt, cuối cùng mới tin đây là sự thật, tiểu tử này thật đúng là mạnh mẽ.

Sau khi hết khiếp sợ thì Trầm Vạn Tài sung sướng cười phá lên:

- Lão Tề, bây giờ anh có thể nói gì nữa đây, không ngờ là anh lại là người giữ lời như vậy, đúng là để cho bọn tôi thắng một lần, chuyện này thật tốt mà.

Giương mặt già nua của Tề Quân Bình co quắp lại, kinh sợ, cực kỳ xấu hổ, hận không thể tự đánh mình hai cái tát, hối hận vô cùng, nếu không phải mình gây sự ép người ta thì bây giờ cũng không bị mất mặt đến như vậy.

Lúc này Hoắc Đô mới lồm cồm bò dậy, giương mặt thất sắc, nổi điên rống to lên với Trương Đại Thiệu:

- Lần này không tính, tao chưa chuẩn bị xong. Chúng ta thử lại lần nữa.

Trương Đại Thiệu ung dung chấp tay, lạnh lùng nói:

- Tùy anh.

Hoắc Đô mở to mắt nhìn trừng trừng vào Trương Đại Thiệu, thấp giọng thở hổn hển, nhìn giống như một con mãnh thú sắp ăn thịt người, thoạt nhìn sẽ khiến mọi người sẽ sợ chết khiếp.

Hắn điên cuồng dốc toàn lực, hét lớn một tiếng, hướng về phía Trương Đại Thiệu mà ra tay, vừa ra tay là sử dụng ngay sát chiêu mạnh nhất.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều không nhịn được liên thở dài một hơi, đường đường là một Binh vương Hoắc Đô mà cũng có lúc chật vật như thế này, phải liều mạng đến như vậy, chuyện này nguyên nhân đều là do người thanh niên bí hiểm kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Kết cục của Binh vương

Lúc mọi người vẫn còn đang căng mắt ra nhìn thì Trương Đại Thiệu vẫn đứng đó không nhúc nhích, làm như không có chuyện gì xảy ra, đến cả nháy mắt cũng không luôn, dường như đối mặt với một cao thủ đẳng đẳng sát khí mà hắn chỉ xem như gió thoảng qua, không thèm để ý đến.

- Vù!

Hoắc Đô đã áp sát đến trước mặt Trương Đại Thiệu, công kích cực kỳ bén nhọn, Trương Đại Thiệu bình tĩnh giơ một cánh tay lên, đánh một cái bốp vào

ngực Hoắc Đô.

- Bịch!

Cứ như vậy, trong nháy mắt thân hình to lớn của Hoắc Đô lại bay lên và ngã cái bịch trên mặt đất.

Cái gì?

Trên sàn vật một lần nữa trở nên lặng ngắt như tờ, ai cũng há hốc mồm, khó có thể tin được chuyện trước mắt, rất lâu sau mới hoàn hồn lại.

Một lần nữa Trương Đại Thiệu lại làm mọi người bị chấn động, người trẻ tuổi này sao lại lợi hại như vậy, Hoắc Đô so với hắn thì đúng là một mẩu bánh vụn mà thôi.

Trương Đại Thiệu nhìn Hoắc Đô nằm như chó chết dưới mặt đất, sắc mặt không có một chút biến hóa nào, lạnh lùng nói:

- Hoắc Đô, làm người thì không nên quá kiêu ngạo.

Nói xong Trương Đại Thiệu liền xoay người rời đi, bước từng bước một đến bên cạnh Tô Dũng.

Về mặt Hoắc Đô đại ra, không có cách nào chấp nhận được sự thật tàn nhẫn này, một lúc lâu sau mới đứng dậy, đi về phía trước như người vô hồn.

Nhìn bóng dáng thần thờ kia, tất cả mọi người không ai thấy thông cảm cho hắn mà chỉ cảm thấy vui sướng thôi, ai bảo lúc trước lớn lối làm gì.

Thấy Binh vương Hoắc Đô bị đối phương đánh cho không ngóc đầu lên nổi thì Trầm Vạn Tài và mấy lãnh đạo quân khu J cực kì phấn khích. Tuy nhiên bọn họ cũng không châm chọc, khiêu khích đối phương như Tề Quân Bình.

Tuy rằng như vậy nhưng toàn bộ quân khu Nam Sơn vẫn giống như bị người ta đánh cho một bạt tai vậy, tất cả nhất thời chán nản.

Trận đấu vật lộn tự do kết thúc, Binh vương Hoắc Đô bị Trương Đại Thiệu hạ trong vòng một chiêu, những người khác bắt đầu thấy xấu hổ. Quân khu Nam Sơn không có người nào dám ra khiêu chiến nữa, không cần nói thêm nữa, thi đấu vật lộn tự do bên quân khu J thắng.

Cuộc thi tiếp theo là mang vật nặng chạy 25km, lần này lửa kiêu ngạo của quân khu Nam Sơn đã bị dập tắt, cả Hoắc Đô và Tề Quân Bình đều đột nhiên trở nên câm điếc, đến đánh rắm cũng không nổi, bọn họ thực sự đã bị Trương Đại Thiệu làm cho hoảng sợ.

Trầm Vạn Tài cũng không đợi Tô Dũng can thiệp thi liền đưa Trương Đại Thiệu vào danh sách tham gia thi tiếp, cuối cùng hắn cũng nhìn thấu thanh niên đó chính là một cao thủ thần bí, chỉ cần có người đó thì loại người cỡ như Hoắc Đô cũng đừng mơ mà nhảy nhót được.

So với lúc mới bắt đầu lần này quân khu Nam Sơn nhìn thấy Trương Đại Thiệu lên đài thi đấu ai cũng cảm thấy thán phục: vị đại thần này sao lại lên tiếp vậy? Hắn là người trên trời phái xuống để hành hạ chúng ta sao?

Hoắc Đô đứng từ xa nhìn Trương Đại Thiệu, cắn chặt môi, vừa giận vừa sợ, hắn không thể kiêu ngạo được nữa, giờ chỉ biết yên lặng cúi đầu thi đấu.

Trận này Trương Đại Thiệu không làm mọi người thất vọng, lại một lần nữa hắn vượt lên bỏ xa đối thủ và giành được hạng nhất, Hoắc Đô về nhì nhưng bị bỏ lại rất xa.

Đám người Trầm Vạn Tài cực kì vui mừng, bọn họ vừa nhìn thấy Trương Đại Thiệu bức người đến như vậy thì đều xem hắn là anh hùng rồi.

Ác mộng của quân khu Nam Sơn bắt đầu từ đây, lúc trước Binh vương Hoắc Đô đánh đâu thắng đó, không ai bì kịp, nhưng lần này đã bị Trương Đại Thiệu cho rút lại phía sau.

Đến cuối cùng Hoắc Đô dường như phát khóc, hận không thể quỳ xuống cầu xin Đại Thiệu: Đại ca, anh có thể đừng.....thi nữa được không?

Trong cuộc thi này, toàn bộ người của quân khu Nam Sơn đều trở nên ngây ngốc, bất luận là Hoắc Đô hay Tề Quân Bình gì cũng đều toát mồ hôi lạnh đầy người, đừng nói là lớn lối, đến cả thờ mệnh họ cũng không dám.

Đám người Trầm Vạn Tài vừa uống nước trà vừa cười híp mắt thích thú nhìn Trương Đại Thiệu hạ nhục quân khu Nam Sơn, tình hình thâm thù của quân khu Nam Sơn lúc này hoàn toàn khác với lúc trước.

Đội buổi giao lưu của hai quân khu kết thúc thì nghe đâu ở quân khu Nam Sơn có người khóc lóc, đau khổ các kiểu. Tô Dũng tự mình đưa Trương Đại Thiệu ra khỏi cổng chính quân khu.

Sắp tới lúc chia tay thì Tô Dũng đưa cho Trương Đại Thiệu một phong thư:

- Tiểu Trương, đây là của bố tôi đưa cho cậu.

Trương Đại Thiệu nhận phong thư bóp một cái, phát hiện ra bên trong là một vật rất cứng, hắn hỏi:

- Anh Dũng, đây là cái gì?

Tô Dũng lắc đầu:

- Tôi cũng không biết bên trong là gì nữa, nói chung chắc chắn đồ bỏ tôi đưa cho cậu là đồ tốt, cậu nhất định phải nhận lấy.

Nói xong câu đó Tô Dũng tiếp tục lái xe đi.

Trương Đại Thiệu cầm phong thư, trầm ngâm chỉ chốc lát rồi xé ra, bên trong là một cái thẻ nhỏ.

Miếng thẻ có màu vàng, trên mặt có con dấu của quân khu, ngoài ra còn có chữ kí của Tô Vũ, không còn gì nghi ngờ nữa, đây chính là thẻ thông thành, sau này Trương Đại Thiệu có thể trở lại quân khu J mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Mỉm cười, Trương Đại Thiệu cất thẻ thông hành đi, cũng không nói thêm chuyện gì khác.

Chỉ có điều hắn không biết rằng, thẻ thông hành màu vàng đó Tô Vũ chỉ phát ra có hai cái mà thôi, cái Trương Đại Thiệu đang cầm trên tay là cái thứ ba, không chỉ là thẻ thông hành mà sức mạnh của thứ này Trương Đại Thiệu hiện giờ hoàn toàn không thể nghĩ tới.

.....

Bệnh viện Cẩm Giang, bệnh viện tốt nhất Tỉnh Hải, phòng bệnh đặc biệt, Lý Sát nằm trên giường bệnh, mặt không chút máu, ánh mắt rã rời, nhìn giống như là một xác chết vậy.

Từ lúc bị Trương Đại Thiệu "điểm" một cái vào người thì Lý Sát cảm thấy "cây gậy" của mình đã biến thành thứ vô dụng, có làm thế nào cũng không có phản ứng.

Thậm chí hắn còn tìm đến hai cô gái ở tiệm uốn tóc để họ trêu ghẹo "thằng bé" hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng không có cách nào cho "nó" có phản ứng cả.

- Từ hôm nay trở đi mày sẽ là một người bị liệt dương.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu vang lên trong đầu hắn, Lý Sát sợ hãi. Hắn cũng không kịp liên hệ với bác sĩ tư từ Yến Kinh mà vội vàng đến bệnh viện Cẩm Giang kiểm tra.

Bác sĩ giỏi nhất của Tỉnh Hải đã chẩn đoán qua bệnh của Lý Sát, thế nhưng bác sĩ kia lại bó tay, lắc đầu xin lỗi Lý Sát.

- Mẹ nó, mày có muốn kiểm com không, dùng sức cho tao.

Bên cạnh giường bệnh có một y tá đang cúi người xuống dưới quần Lý Sát, ngậm "của quý" của hắn trong miệng, ra sức "cày". Tiếc là không làm gì được, "đồ chơi" kia vẫn cứ mềm nhũn ra. (P/s: Đoạn này cho phép Hồ Ly ta được cất bớt nha @@)

Điều này khiến cho người y tá kia vô cùng thất vọng.

- Làm đến nửa ngày mà vẫn không có cách nào cả.

Người y tá kia khinh thường nghĩ thầm, thế nhưng cô cũng biết thân phận Lý Sát cao quý, nghe vậy cũng không dám chậm trễ, sử dụng hết bản lĩnh của mình.

Thế nhưng kết quả là "đồ chơi" kia lại càng mềm hơn.

- Cút! Mau cút đi cho tao!

Đến cuối cùng vẫn không cứng nổi thì Lý Sát nổi giận, đá người y tá xuống giường.

Đội người y tá khúm núm đi ra ngoài xong thì Lý Sát nổi điên, hét to lên:

- Trương Thiên, tao sẽ giết chết mày!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đối thủ hiểm thấy trên đời

Từ lúc trở về từ quân khu J, tâm tình Trương Đại Thiệu rất tốt, hội đấu giá lần này tuy không lấy được Huyết bồ đề mình muốn nhưng lại được hung hăng chà đạp Lý Sát một lần, coi như đòi lại chút công bằng cho cái thân thể này.

- Tôi về rồi đây!

Đi vào biệt thự, thấy cửa không khóa, Trương Đại Thiệu hô lên một tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Trong lòng cũng có chút kỳ quái, Tô Tâm Lam không phải là đến giúp đỡ bệnh viện rồi sao, tại sao giờ này đã về rồi? Chẳng lẽ là Liễu Thanh Thanh sao?

- Không đúng lắm.

Vừa mới đi vào biệt thự, Trương Đại Thiệu nhíu mày, dừng bước, hần ngửi được hơi thở của người lạ. Tuy rằng trong biệt thự cũng không có xáo trộn gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết, đã xảy ra chuyện.

- Tâm Lam, Thanh Thanh, các cô có ở đây không?

Trương Đại Thiệu kêu lên thăm dò.

Giọng nói quanh quẩn trong biệt thự, có vẻ có chút trống trải. Trương Đại Thiệu trong lòng run lên, cũng không quản gì chuyện thân phận nam nữ, thần thức đảo qua, trong biệt thự không có một bóng người.

Trong lòng hắn lộp bộp rơi xuống, chuyện mình lo lắng vẫn xảy ra, xem ra, Tô Tâm Lam hoặc Liễu Thanh Thanh đã xảy ra chuyện không may.

Trương Đại Thiệu sắc mặt u ám, lấy di động ra, định gọi điện cho Tôn Đại Phúc hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, dù sao người của Tôn Đại Phúc vẫn bảo vệ xung quanh biệt thự. Hiện tại biệt thự xảy ra chuyện, chuyện này phải liên quan đến Tôn Đại Phúc.

Lúc Trương Đại Thiệu vừa lấy di động ra thì Tôn Đại Phúc lại gọi đến:

- Anh Trương, em vừa mới nhận được tin mấy tiểu đệ phái đi bảo vệ các chị dâu đều bị người ta trói lại. Em sợ chị dâu xảy ra chuyện không may nên gọi điện báo cho anh, hiện tại em đã phái người đi tìm!

- Không cần.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu lạnh như băng, mặc dù Tôn Đại Phúc cách xa vài trăm dặm cũng cảm thấy hơi lạnh từ đầu bên kia điện thoại truyền đến bao phủ cả người mình, không nhận được rung mình một cái.

- Anh Trương, em xin lỗi, là em làm việc không chu đáo.

Tôn Đại Phúc càng thêm kính sợ với Trương Đại Thiệu, hoảng sợ nói.

- Giải thích cũng vô ích.

Trương Đại Thiệu ngắt lời Tôn Đại Phúc.

- Làm tốt việc của cậu, đừng có làm cho tôi thất vọng.

Tắt điện thoại, trong mắt Trương Đại Thiệu hân quang chột lóc:

- Long Thiên Tôn, ông trêu chọc tôi nhiều lần như vậy, đừng trách tôi không khách khí.

Suy nghĩ một chút, Trương Đại Thiệu suy đoán trong lòng, người đứng sau lưng vụ bắt cóc này là Long Thiên Tôn.

Lần trước Long Thiên Tôn phái Bàng Giải tới giết mình không thành, sợ là sẽ tiến hành điều tra căn cứ về mình, chuyện Hắc Phong Cảng chỉ sợ giấu không được rồi. Hơn nữa còn có Tứ Thiệu, hắn ra tay với mình, khả năng này thực sự không nhỏ.

Trương Đại Thiệu lúc trước phá hủy Hắc Phong Cảng của Long Thiên Tôn, nhưng cũng không đi tiêu diệt Long Thiên Tôn. Hiện tại, Long Thiên Tôn lại tự rước lấy họa.

- Reng reng reng.

Tiếng di động lần thứ hai vang lên, là một dãy số lạ, khóe miệng Trương Đại Thiệu lộ ra một nụ cười âm u lạnh lẽo, không chút do dự ấn nút nghe.

Trong ống nghe vang lên một giọng nói mạnh mẽ mà tang thương:

- Trương Thiên, người phụ nữ của cậu ở trong tay tôi, nếu cậu không muốn bọn họ xảy ra chuyện thì hãy ngoan ngoãn làm theo lời của tôi. Tôi nghĩ, cậu là một người sáng suốt, hẳn là biết nên làm thế nào, đúng không?

Giọng nói bên trong ống nghe mang theo hơi thở tang thương, tuy rằng không có khí thế của người gây sự, thật giống như là một ông lão hòa nhã nói chuyện, nhưng có che giấu âm mưu khôn lường.

Trương Đại Thiệu biết, người này chính là Long Thiên Tôn.

- Long Thiên Tôn, bắt cóc phụ nữ của tôi, sẽ trở thành chuyện phải hối hận nhất trong đời của ông.

Trương Đại Thiệu ánh mắt kiên định, nói rất có khí phách, giống như lời phán quyết vô tình của tòa án.

- Tin tôi đi, ông sẽ chết rất thảm.

- Ha ha ha.

Long Thiên Tôn trầm mặc một lát rồi nở nụ cười, cũng không tức giận, đối với việc Trương Đại Thiệu biết mình là ai, hắn cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn:

- Người có thể làm cho Tứ Thiệu nhớ mãi không quên quả thực không đơn giản. Hắc Phong Cảng của tôi cũng do cậu phá hủy. Tôi tung hoành ở Tỉnh Hải này hơn hai mươi năm, bây giờ lại đụng phải đối thủ có tài như cậu tôi rất vui, đánh nhau với cậu mới có hứng thú.

Trương Đại Thiệu hiểu ra mình đoán đúng rồi, xem ra bất luận có Tứ Thiệu hay không, Long Thiên Tôn sớm hay muộn cũng sẽ đối phó với mình. Tứ Thiệu chẳng qua chỉ làm cho Long Thiên Tôn hành động sớm hơn mà thôi.

- Tôi thấy thực sự không có hứng thú.

Trương Đại Thiệu sắc mặt không chút thay đổi:

- Tôi cũng không xem ông là đối thủ.

Long Thiên Tôn sững sờ, người mặt lên trời cười:

- Ha ha ha!

Rồi sau đó nói:

- Buổi chiều ba giờ, ở hội sở Tam Hòa Viên, tút tút tút.

Nói xong câu đó, Long Thiên Tôn trực tiếp gác điện thoại, về mặt hòa nhã dễ gần kia chợt biến mất, trong mắt lóe lên một ánh mắt sắc bén.

Tại đây một khắc này, hắn không phải là một lão già năm mươi tuổi, mà là một bá chủ giang hồ.

Nhưng khi buông điện thoại xuống, khí thế cả người lại thu lại sạch sẽ, tiếp tục biến thành một người ở tuổi xế chiều.

Mặc dù con nuôi của hắn A Mao cung kính đứng ở một bên cũng không phát hiện ra được điểm khác thường này.

- A Mao, giúp cha lên tầng thượng, con người, phải bay thật cao nhìn thật xa mới có thể không bị rơi xuống.

A Mao lập tức chạy tới đỡ cánh tay của Long Thiên Tôn, trong mắt có một chút khó hiểu, do dự một lát hắn vẫn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi:

- Cha nuôi, chuyện này cha để con làm là được, cha làm sao phải tự mình ra tay, con đảm bảo lần này sẽ không thất bại.

Long Thiên Tôn dừng bước, nhìn A Mao do một tay mình nâng đỡ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

A Mao là một nhân tài, thủ đoạn, táo bạo, năng lực, tất cả đều có đủ, chỉ có duy nhất một điều là hắn không có phong độ của một đại tướng, không thể nghi ngờ là hắn có thể trở thành một mãnh tướng, nhưng lại không thể thống lĩnh toàn bộ bang phái.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nghĩ đến lời nói cuồng vọng của người trẻ tuổi kia, người đó mới chính là người thừa kế lý tưởng duy nhất của mình. Nhưng mà, chính mình vài năm trước nợ Tứ Thiệu một mạng, bây giờ không thể không trả lại.

Còn nữa, Long Thiên Tôn cũng hiểu rằng, người đó sẽ không trở thành bạn bè của mình.

- A Mao, cha đã nói rất nhiều lần với con, ngàn vạn lần không được khinh thường đối thủ.

Nhanh chóng thu lại suy nghĩ, Long Thiên Tôn lại ân cần dạy bảo A Mao.

- Chưa đến giây phút cuối cùng, ai mạnh ai yếu, con vĩnh viễn không thể biết được. Trương Thiên kia là kẻ địch lớn trong đời cha ít gặp, con không phải là đối thủ của hắn.

- Cha nuôi?

A Mao bước chân hơi hỗn loạn một chút, vô cùng giật mình nhìn chằm chằm Long Thiên Tôn. Long Thiên Tôn rong ruổi giang hồ vài chục năm, thống lĩnh cả Tỉnh Hải, A Mao chưa từng thấy ai lọt vào mắt của ông.

Nhưng hôm nay, Long Thiên Tôn lại đánh giá cao Trương Thiên, điều này làm sao có thể khiến A Mao không khiếp sợ.

Long Thiên Tôn lắc đầu, không nói thêm gì nữa, có một số việc, phải để A Mao tự mình trải qua mới có thể hiểu được.

Đi vào tầng thượng xong, Long Thiên Tôn khoát tay nói:

- Con tự mình đi một chuyến, mời Tứ đại kim cương xuất mã.

- Cha nuôi!

A Mao lại khiếp sợ một lần nữa.

- Vài ngày nữa chính là đại thọ năm mươi tuổi của cha, vẫn không nên kinh động đến Tứ đại kim cương.

Tứ đại kim cương là cao thủ mà Long Thiên Tôn tốn bao nhiêu tâm huyết đào tạo ra, một người có thể địch lại được vài người bộ đội đặc chủng, đó chính là lực lượng bí mật của Long Bang.

Trong bang ngoại trừ vài người có địa vị, người ngoài không ai biết đến sự tồn tại của Tứ đại kim cương. A Mao thường nghĩ, hiện tại cha nuôi ở Tỉnh Hải là thế lực lớn nhất, Tứ đại kim cương này sợ là sẽ không có chỗ dùng.

Nhưng hiện tại, đối phó với một thằng nhóc mà Long Thiên Tôn lại quyết định dùng đến Tứ đại kim cương!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Long Thiên Tôn, tôi đến đây

Đi đi A Mao, rồi con sẽ biết tất cả.

Thấy A Mao mặt ngệt ra, Long Thiên Tôn vỗ vỗ bả vai A Mao, khoe miệng mỉm cười.

- Cha nuôi!

A Mao không thể tin được, Long Thiên Tôn phải sử dụng đến Tứ đại kim cương.

- Thằng nhóc kia thực sự lợi hại như vậy sao?

Hắn không phục, mình từ nhỏ đã nhận được sự huấn luyện tàn khốc nhất, bất luận là mưu lược, bản lĩnh cũng các phương diện khác, A Mao đều nổi tiếng.

Long Thiên Tôn lựa chọn hắn làm người thừa kế của bang phái, trong Long Bang tất cả đều tâm phục khẩu phục.

Một số lực lượng không phục cũng đã sớm bị A Mao xử lý.

A Mao cố gắng như vậy, ngoại trừ giúp Long Bang làm việc bên ngoài, hắn còn cố gắng đuổi theo bước chân của Long Thiên Tôn. Hắn hy vọng, mình một ngày có thể trở thành người giống như Long Thiên Tôn.

Tuy Long Thiên Tôn không nói ra, nhưng A Mao biết mình vẫn chưa đạt được tới mức mà Long Thiên Tôn hy vọng. Có thể có được một câu tán thưởng của Long Thiên Tôn đó cũng là mục đích theo đuổi của A Mao.

Nhưng Long Thiên Tôn, chưa bao giờ khen mình. Tất nhiên, ở trong mắt Long Thiên Tôn, Trương Thiên ưu tú hơn mình nhiều.

- Cha nuôi, cha cẩn thận một chút, bây giờ con đi mời Tứ đại kim cương.

Sửng sốt một lát, A Mao không nói thêm gì nữa, để sự không phục ở trong lòng, cung kính lui ra.

Long Thiên Tôn nhìn theo bóng dáng biến mất của A Mao, bùi ngùi thờ dài:

- A Mao, tiểu tử kia im hơi lặng tiếng hủi đi Hắc Phong Càng của ta, lại im hơi lặng tiếng trở thành bá chủ Bắc Nhai, tất cả những điều này hẳn đều trở tay một cái là xong. Con so với hẳn, kém quá nhiều.

Nói xong, Long Thiên Tôn đến bên cạnh lan can, phóng mắt nhìn Tinh Hải, chỉ thấy toàn nhà cao tầng, trong lòng bỗng nhiên mở rộng hơn.

- Cha nuôi, thời gian đến rồi.

Qua chừng nửa giờ, A Mao lại một lần nữa xuất hiện trên tầng thượng, thoáng cúi đầu, mặt hướng Long Thiên Tôn:

- Cha thực sự muốn đích thân trấn thủ sao?

Long Thiên Tôn không biết từ đâu lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt, nhìn thấy thời gian đã là hai giờ ba mươi phút, hẳn thờ dài một tiếng:

- Thời gian qua mau thật, nhớ đến năm nào, ta cũng bằng tuổi con bây giờ, đi theo lão Đại chinh chiến đông tây, gầy dựng được cơ nghiệp to lớn như vậy ở Tinh Hải. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, lão Đại đã chết 18 năm, ta cũng đã già rồi.

Lắc lắc đầu, trên mặt Long Thiên Tôn có một loại tiêu điều, hẳn cất đồng hồ, đồng thời cũng thu lại suy nghĩ, nháy mắt biến thành một bá chủ mạnh mẽ vang dội, nói:

- Đi thôi, con đi trước, ta trấn thủ ở phía sau, ta muốn đích thân gặp Trương Thiên.

A Mao không nói nữa, lập tức cung kính chạy tới đỡ Long Thiên Tôn, một già một trẻ chậm rãi từ từ đi vào lầu hai.

Nơi này chính là hội sở Tam Hòa Viên.

Trong hội sở cực kỳ xa hoa, thâm dùng xa hoa cùng với trần nhà tôn quý khiến cho đại sảnh tráng lệ đến chói mắt. Nhưng mà ba gã cao lớn vẻ mặt lạnh lùng kia đứng ở đó làm người ta không rét mà run.

- Lão đại, anh Mao!

Ba gã áo đen đứng như cây cột điện kia ngay lúc hai người đi vào thì khom người chào hỏi.

Long Thiên Tôn không nói gì, tự đi đến chiếc ghế ở giữa trung tâm ngồi xuống, A Mao cung kính theo sát phía sau Long Thiên Tôn, sau khi Long Thiên Tôn ngồi xuống thì khoát khoát tay, ba gã cao to kia lập tức đứng thẳng lên.

Nếu có người chú ý thì sẽ thấy lúc bọn họ khom người, quần áo bên hông có nhô ra cái gì đó, hiển nhiên, trong người giấu toàn vũ khí sắc bén.

- A Mao, sắp xếp thế nào rồi?

Long Thiên Tôn nhìn đồng hồ, híp hai mắt lại, hỏi.

- Cha nuôi, cha yên tâm, mọi việc sắp xếp ổn thỏa rồi, thần tiên đến đây có cánh cũng không thoát nổi.

A Mao tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực lên.

Lần hành động này chính là do Long Thiên Tôn tự tay bày mưu tính kế, thiết kế thiên la địa võng chờ Trương Đại Thiệu, ngay cả A Mao nhìn thấy cũng phát hoảng.

A Mao tin tưởng, người nọ chết chắc rồi. Nghĩ lại Long Thiên Tôn coi trọng người kia như vậy, A Mao trong lòng tức giận, hẳn bữu môi hừ nói:

- Chỉ sợ thằng nhóc kia nhát gan không dám đến!

- A Mao, người này rất nặng tình nghĩa, hẳn sẽ đến.

Long Thiên Tôn mười phần khẳng định nói.

A Mao tuy không nói gì nhưng biểu tình khinh thường trên mặt đã nói lên tất cả, hẳn căn bản không tin Trương Đại Thiệu sẽ đến. Vì hai người phụ nữ mà cùng đối nghịch với Long Thiên Tôn, hẳn không tin trên thế giới có kẻ ngốc như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt đã là hai giờ năm mươi chín phút, hình bóng Trương Đại Thiệu vẫn như trước không xuất hiện, điều này làm cho vẻ mặt cười nhạo của A Mao càng đậm hơn.

- Cha nuôi.

A Mao cúi người xuống:

- Con xem ra...

A Mao còn chưa nói xong, Long Thiên Tôn vốn đang nằm trên ghế bỗng nhiên mở choàng mắt, thân mình cũng ngồi thẳng dậy, mắt nhìn phía trước, thấp giọng nói:

- Đến rồi.

- Long Thiên Tôn, tôi đến đây!

Một giọng nói vang dội từ ngoài cửa truyền đến.

A Mao thân mình chấn động, ngẩng đầu lên nhìn qua thấy thân hình một người trẻ tuổi đang từng bước một đi tới.

Bóng dáng kia nhìn cũng không cao lớn uy mãnh, trên gương mặt cũng không có cái gì thần kỳ, bộ dáng bình thường phổ thông như sinh viên.

Điều duy nhất không giống chính là, ánh mắt người này rất có thần, giống như ánh sao trên bầu trời đêm.

- Đây là Trương Thiên?

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu A Mao, hắn có cảm giác rất thất vọng, người kia được cha nuôi khen ngợi, hình như là hữu danh vô thực. Có cơ hội, mình phải hung hăng đem hắn dẫm nát dưới chân để chứng minh với Long Thiên Tôn, mình mạnh hơn hắn!

- Trương Thiên, tôi biết cậu sẽ đến.

Long Thiên Tôn chậm rãi từ ghế nằm đứng lên, trong mắt lóe ra ánh sáng, nhìn thẳng vào Trương Đại Thiệu. Vẻ mặt trịnh trọng.

Chỉ có người như Long Thiên Tôn mới có thể hiểu được trình độ đích thực của Trương Đại Thiệu.

- Long Thiên Tôn, thả người.

Trương Đại Thiệu cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp mở miệng nói:

- Thả người ra, muốn làm gì ông cứ làm, tôi sẽ tiếp toàn bộ.

- Lão xược!

A Mao giận tím mặt, hắn không cho phép có người dám nói chuyện với Long Thiên Tôn như vậy, lập tức rút súng ra chỉ lên đầu Trương Đại Thiệu.

Một chút tàn khốc hiện lên trong mắt Trương Đại Thiệu.

Long Thiên Tôn biến sắc, hắn tinh tường thấy được sự sắc bén kia trong mắt Trương Đại Thiệu.

Nguyên nhân như thế nên hắn mới càng thấy khiếp sợ, chút ý sắc bén kia còn mang theo sát khí, hờ hững mà lạnh lùng, chỉ có người căn bản xem mạng người là cỏ rác, là ma đầu mới có thể có được loại sắc bén này.

- A Mao, lui ra!

Long Thiên Tôn hét lớn một tiếng, cổ tay vừa nâng, nháy mắt đã ngăn A Mao lại, sau đó tay run lên cho A Mao một cái tát.

- Đây là lúc để con nói chuyện sao?

A Mao ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Long Thiên Tôn, không thể tin được, người cha nuôi luôn luôn bảo vệ mình thế mà lúc này lại đánh mình.

Oan ức, giận dữ, không cam lòng đan xen trong lòng A Mao, đối với A Mao mà nói, Long Thiên Tôn chính là sự tồn tại của thần, hắn không dám làm trái, đem hết thảy mọi việc hóa thành oán độc nồng đậm, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái.

Nhưng A Mao lại không biết rằng chính một cái tát kia của Long Thiên Tôn đã cứu cái mạng của mình.

P/s: Sao không thấy ai bình luận, nhận xét gì hết vậy ta? Buồn.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: So với tảng đá còn cứng hơn

Liếc mắt nhìn bộ dáng uất ức của A Mao một cái, Long Thiên Tôn thờ dài trong lòng, xem ra, A Mao vẫn chưa rõ. Nếu lúc này có thể thuận lợi xử lý Trương Thiên, hy vọng tiểu tử này có thể thông suốt.

Đến giờ khắc này, Long Thiên Tôn mới phát hiện mình vẫn xem thường Trương Đại Thiểu, người này nguy hiểm, rất nguy hiểm.

- Muốn tôi thả người, rất đơn giản.

Long Thiên Tôn liếc nhìn A Mao một cái, làm như không có việc gì quay đầu lại.

- Tôi chuẩn bị cho cậu ba lễ vật, chỉ cần cậu nhận, tôi lập tức thả người.

Trương Đại Thiểu lạnh lùng cười:

- Long Thiên Tôn, ông đây là đang tự tìm lấy cái chết đấy!

Những thứ này Trương Đại Thiểu đều đã đoán được, Long Thiên Tôn là người có thù tất báo, mình phá hủy Hắc Phong Cảng của hắn, sẽ không có khả năng hắn tha tội thả người. Cho dù là muốn giết mình, hắn cũng muốn ra tay tra tấn rồi mới giết.

Nhưng mà những điều này đối với Trương Đại Thiểu cũng không quan trọng.

Hừ một tiếng, Long Thiên Tôn cũng không tranh cãi với Trương Đại Thiểu nữa, hắn tiếp tục nằm trên ghế, vung tay lên, nói:

- A Mao!

A Mao đi nhanh tới trước mặt Trương Đại Thiểu, vẻ mặt đầy hận ý, nói:

- Phần lễ vật đầu tiên này, tên là ba đao sáu động!

Nói xong, A Mao chỉ tay vào ba gã cao to kia:

- Bọn họ mỗi người sẽ đâm lên người mày một đao, mày không thể chống cự, nếu không, tao sẽ giết hai người phụ nữ kia! Đây là phần lễ vật thứ nhất của mày. Nếu mày không dám nhận, chỉ cần quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái, tao cũng sẽ thả người.

Trương Đại Thiểu căn bản là không để ý đến A Mao, khinh miệt nhìn hắn một cái, liền không nhìn nữa. Điều này làm A Mao càng tức đến phát run, nổi giận gầm lên với ba đại hán kia:

- Lên đánh tên gia hỏa này đi!

Ba gã lao đến, trên tay mỗi người đều cầm một con dao găm nhỏ bé sáng long lanh nhưng sắc bén.

Người thứ nhất trực tiếp đi đến trước mặt Trương Đại Thiểu, tay cầm dao găm, khoe miệng nhếch lên lộ ra bộ dáng khát máu, khoa tay múa chân trước mặt Trương Đại Thiểu, rồi dùng dao rạch ngang qua mặt Trương Đại Thiểu.

A Mao cùng những người khác hưng phấn nhìn một màn này, bọn họ muốn từ trên mặt Trương Đại Thiểu thấy được sự hoảng sợ hoặc bối rối. Bọn họ biết Trương Đại Thiểu bản lĩnh mạnh mẽ bức người, nhưng bản lĩnh mạnh mẽ cũng không thể lì lợm được.

Hướng chi, ba người này đều là người tài giỏi trong bang phái, cửa thứ nhất này cũng làm cho Trương Thiên chịu đủ.

- Đây, trên người tao không có ngứa, mày không cần gãi ngứa cho tao đâu.

Trương Đại Thiểu không kiên nhẫn cau mày.

Gã đàn ông biến sắc, người này dám khinh thường mình, hắn cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị tổn thương, tay vừa nâng liền hung hăng đâm vào đùi của Trương Đại Thiểu.

A Mao đã từng nói qua, ba đao sáu động, ý nghĩa chính là tra tấn, ngàn vạn lần không thể đâm chết người, nếu không chơi tiếp sẽ không vui.

Đại hán xuống tay rất có chừng mực, đâm ở trên đùi có thể để Trương Đại Thiểu cảm nhận đau đớn vô cùng, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Keng!

Một tiếng vang nhỏ bỗng nhiên vang lên, giống như thanh âm kim loại va chạm vào nhau, gã kia chỉ cảm thấy giống như mình đâm vào kim cương, tay bị chấn đến khoe miệng run run.

Dao găm chặt vào đùi Trương Đại Thiệu thì bị văng ra, làm sao có thể làm hấn bị thương?

Mọi người ở đây trợn mắt lên nhìn, nhất là A Mao suýt nữa thì té trên mặt đất.

Hắn thật muốn chạy tới xem da thịt Trương Đại Thiệu có phải làm bằng sắt hay không, đến cả dao cũng không đâm thủng được. Chẳng lẽ trên thế giới này thực sự có kungfu kim chung tráo Thiết Bố Sam gì đó ư? A Mao mê muội.

Lúc này hấn mới hiểu, Long Thiên Tôn vì sao lại coi trọng người thanh niên này như thế.

- Tao không tin tao đâm không thủng!

Gã kia vẻ mặt khiếp sợ, ngăn người, hấn nhỏ một bãi nước bọt, lại lấy ra một con dao găm đâm vào Trương Đại Thiệu. Lần đâm này nhắm vào bụng.

Đau buồn hơn chính là, lúc này con dao của hấn cũng bị chấn rơi xuống đất.

Trên đầu gã đổ đầy mồ hôi, ngẩng đầu nhìn Trương Đại Thiệu, không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, người này không bình thường đi, lão tử tốt xấu gì cũng đã qua huấn luyện, tại sao lão tử đâm hấn thế nào cũng không thủng?

- Cái này tính hai đao hay một đao?

Trương Đại Thiệu không để ý đến gã đàn ông trước mặt, nghiêng đầu, hỏi A Mao phía sau.

A Mao sắc mặt rất khó coi, đá một cái khiến gã thứ nhất lăn trên mặt đất, nói:

- Hấn chính là người đầu tiên, phải ba người đâm xong mới tính là qua cửa.

Vung tay lên, gã thứ hai cầm dao găm tiến đến.

Gã thứ hai này rõ ràng lợi hại hơn gã thứ nhất, điểm này, Trương Đại Thiệu chỉ cần nghe âm thanh xé gió của con dao kia là biết.

Hơn nữa, gã thứ hai này so với gã thứ nhất âm hiểm hơn, hấn lại hướng tới dừng quần mình mà đâm.

- Muốn chết!

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng, thân mình hơi động, hai chân kẹp chặt lấy cổ tay cầm dao của đại hán.

Lại dùng một chút lực.

Răng rắc!

Âm thanh gãy xương vang lên, cổ tay của đại hán thứ hai đã bị Trương Đại Thiệu bẻ gãy, dao găm trong tay cũng lập tức rơi xuống.

Con dao còn chưa có chạm đất, Trương Đại Thiệu hơi động thân mình, chân phải ở trên không trung móc một cái, con dao lập tức bắn qua cấm ở trên đùi đại hán.

A! Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đại hán ngã xuống trên mặt đất.

Không khí trong hội sở nhất thời có chút áp lực, A Mao cùng Long Thiên Tôn, hai người đều ngăn ra, bọn họ thật không ngờ Trương Đại Thiệu có thể bá đạo như thế! Mạnh mẽ đến vậy!

- Mày dám động vào người của tao!

A Mao cả giận chỉ vào Trương Đại Thiệu:

- Mày thật sự cho rằng tao không dám giết hai người phụ nữ kia sao? Mày tin bây giờ tao gọi người xử lý chúng không?

- Tao sẽ không tránh nữa.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên, vô tình nói.

- Nhớ kỹ, nếu không nghe lời, hai cô gái kia sẽ xong đời.

A Mao kiêu ngạo nói, lại vung tay lên, gã thứ ba cầm dao găm đi tới, lại đâm vào dừng quần của Trương Đại Thiệu.

- Mày cho dù có kim chung tráo Thiết Bố Sam, mày cũng không thể luyện đến chỗ này được!

A Mao nhe răng cười, trong lòng nghĩ.

Keng!

Ngay sau đó, va chạm tiếng kim loại lại vang lên lần thứ hai, con dao của gã này lại bị chấn bay.

A Mao đang nhe răng cười lập tức cứng đờ, hít thật sâu một ngụm khí, khiếp sợ vô cùng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm đống quần Trương Đại Thiểu.

Hắn không thể tin được, ngay cả dao cũng bị chấn bay, của quý của người này tại sao lại có thể cứng như vậy?

Ngay cả Long Thiên Tôn cũng được mở rộng tầm mắt, trực tiếp hóa đá.

- Tao, tao không tin.

Gã thứ ba há hốc mồm, cầm con dao trong tay sững sờ đứng đó không biết phải làm gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, dạng phụ nữ nào mới có thể chịu được cái của quý như thế này? Hắn chỉ cần thẳng lưng một cái không phải làm cho tảng đá cũng bị thủng một lỗ sao!

- Cửa thứ nhất, xem như qua đi!

Giọng nói Trương Đại Thiểu vang lên, mới đưa mọi người từ bên trong khiếp sợ trở về.

A Mao là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, hắn cắn chặt răng vạn phần không cam lòng, vốn nghĩ muốn tra tấn Trương Đại Thiểu tốt một chút, ai ngờ da thịt người này lại cứng như vậy, không những không có việc gì còn cho mọi người chứng kiến một thân năng lực kiêu ngạo của hắn, làm cho mọi người hâm mộ.

Bản thân những người này giống như là những chú khỉ đang diễn trò.

A Mao rất không cam lòng, kêu lên:

- Cái này không tính! Không phải là nói không thể chống cự sao, mà không tuân thủ quy định.

Ánh mắt Trương Đại Thiểu ánh lên sự sắc bén, nhìn A Mao lạnh lùng nói:

- Tao không có chống cự.

- Nói láo, mày không có chống cự thì tại sao dao không đâm thủng da?

- A Mao, câm miệng!

Long Thiên Tôn ở một bên mở miệng:

- Cửa thứ nhất, hắn đã qua!

P/s: Giữ đúng lời hứa hôm nay 2 chương nhé, hy vọng nhận được sự ủng hộ của các bạn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Rửa tay trong chảo dầu sôi

Long Thiên Tôn đã lên tiếng, A Mao tất nhiên cũng không nói nữa, nhưng mà hình như hắn lại càng thêm hận Trương Đại Thiểu.

Long Thiên Tôn ở một bên thấy vậy không khỏi lắc đầu, so với người thanh niên trước mắt này, A Mao cũng không phải chỉ kém hơn một bậc.

Vẫn cứ yêu thích Trương Đại Thiểu, nhưng Long Thiên Tôn xuống tay sẽ không lưu tình, Trương Đại Thiểu là kẻ thù, trước giờ Long Thiên Tôn đối đãi với kẻ thù vẫn dùng thủ đoạn độc ác.

- Cửa thứ nhất coi như mày may mắn qua được, tao xem cửa thứ hai mày còn có thể qua được không!

A Mao cười hắc hắc, đi về phía sau hai bước, hô to về phía cửa:

- Đem đồ vào đây!

- Tao xem cửa này mày qua như thế nào?

A Mao cười nhạo nhìn thoáng qua Trương Đại Thiểu.

- Đồ ngu.

Trương Đại Thiểu nhìn không được lác lác dầu, thần thức của hắn đảo qua, bên ngoài có hai người đang bung một cái bếp đi vào, bên trên bếp có một cái chảo, bên trong chảo cũng không phải là cơm, mà là một chảo toàn là dầu! Một chảo dầu sôi!

Kiểu chơi đùa như vậy ai nhìn thấy cũng phải hoảng sợ, nhưng đối với Trương Đại Thiểu mà nói, cũng là có chút lòng thành. A Mao muốn dùng cái trò chơi này đối phó với mình, như vậy gọi là tính toán lộn sồ.

Chảo dầu sôi đưa đến trước mặt Trương Đại Thiểu, vẻ mặt của Trương Đại Thiểu cũng không có chút thay đổi nào, nếu nói có biến hóa gì thì phải nói trong mắt Trương Đại Thiểu hiện lên một chút khinh thường.

A Mao cũng thấy được sự khinh thường kia, nhưng A Mao lại cho rằng mình nhìn nhầm, hoặc là, Trương Đại Thiểu cố ý lừa bịp. Đối mặt với trò chơi này, ai có thể bình tĩnh? Đúng vậy, tiểu tử này nhất định chỉ là giả vờ mạnh mẽ!

Trong đầu A Mao càng thêm kiên định với ý niệm này.

- Tao đưa cho mày lễ vật thứ hai, chính là chảo dầu này!

A Mao tươi cười hết sức tàn khốc, Trương Đại Thiểu li lợm, nhất định là luyện qua kungfu lĩnh tinh gì đó, ở trên TV thường xuyên có loại tiết mục này, người có kungfu này cũng không có gì phải kinh ngạc.

Nhưng nếu mày không dùng, cũng không có cách vào trong chảo dầu, A Mao tới bây giờ còn chưa nghe nói, có nhân tài có thể rửa tay ở trong dầu sôi. Cửa thứ hai này, mày ngoài đập đầu cầu xin tha thứ hoặc là buông tha thì không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến đây, A Mao cười càng thêm vui vẻ.

- Rửa tay trong chảo dầu?

Trương Đại Thiểu lác dầu.

- Trò chơi này, đúng là trò trẻ con.

Nói xong, Trương Đại Thiểu đem tay cắm vào chảo dầu sôi, điều này làm cho A Mao cùng với mấy người kia nghe răng trợn mắt. Bọn họ trăm triệu lần không ngờ, người này vậy mà dám nhúng tay vào!

Nhưng mà, tiếng kêu la thảm thiết của Trương Đại Thiểu như trong tưởng tượng cũng không có, bộ dạng của người này lại giống như đag hưởng thụ.

- Sao lại thế này? Chẳng lẽ dầu này không nóng?

A Mao khó tin nhìn Trương Đại Thiểu, cuối cùng vươn một ngón tay thò vào chảo dầu để thử.

Aaaaaa!

Ngón tay vừa mới đụng vào một chút, A Mao chỉ cảm thấy một trận đau đớn tới tận tim, lập tức nhảy lên.

- Dầu rất nóng, người này không thấy nóng sao?

Hiện tại trong lòng A Mao bắt đầu có điểm không rõ, cứng đầu còn có thể hiểu, nhưng mà không sợ dầu sôi, đây vẫn là người sao? Tim A Mao nhảy lên, đột nhiên run rẩy một chút.

Long Thiên Tôn chậm rãi từ ghế nằm đứng dậy, hai cửa này đều là hắn dùng để trêu đùa cùng tra tấn Trương Đại Thiểu. Đối đãi với kẻ thù, Long Thiên Tôn luôn như thế, phải tra tấn kẻ thù cả về thể xác lẫn tinh thần rồi sau đó ... mới cho một kích trí mạng.

Lão đã nhiều năm lăn lộn giang hồ như vậy, cũng đã gặp được một vài người có bản lĩnh chân chính. Nhưng người có thể rửa tay chảo dầu, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Giờ khắc này, trong lòng Long Thiên Tôn bỗng cảm thấy không tốt, giống như mình căn bản không có nhìn thấu được người thanh niên này.

- Anh Mao, tiểu tử này có phải người không?

Một gã đứng bên người A Mao hỏi.

- Tao cũng không biết.

A Mao theo bản năng thì thảo đáp, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, tát một cái lên mặt đại hán.

- Tao cho mày nói chuyện sao!

- Thật thoải mái!

Trương Đại Thiệu rất hưởng thụ trò chơi xa xỉ rửa tay chảo dầu này, vẩy vẩy tay, hấn lại bụng cả chảo dầu tới bên miệng.

- Hấn, hấn ta muốn làm gì vậy?

Bất luận là A Mao hay Long Thiên Tôn đầu đều đỏ đầy mồ hôi, không biết Trương Đại Thiệu muốn làm gì, chẳng lẽ hấn muốn uống dầu sao?

Rầm.

Sự thật chứng minh, Long Thiên Tôn cùng đám người A Mao rất thông minh, đã đoán được ý đồ của Trương Đại Thiệu. Trương Đại Thiệu đem chảo ghé sát bên miệng, uống một ngụm dầu lớn.

- Này, điều này làm sao có thể.

Trông mặt đám người A Mao thiếu chút nữa là phọt ra.

Long Thiên Tôn biến sắc, lúc này hấn quyết định nơi đây không nên ở lâu, người thanh niên này quả thực chính là một ma đầu, nguy hiểm! Phải nhanh chóng từ khừ, không thể chơi nữa!

Đồng thời Long Thiên Tôn trong lòng cũng lần đầu tiên sinh ra hoài nghi, ngay cả dầu sôi cũng có thể uống, người như thế mình có thể đối phó được sao?

Nhếch miệng cười nghiêng đầu về phía đám người A Mao, Trương Đại Thiệu bỏ chảo dầu xuống, hé ra miệng "Phốc" một tiếng, một mồm toàn dầu văng về phía đám người.

Nhiều giọt dầu sôi văng lên mặt, đau giống như bị lửa thiêu!

Đám người A Mao kêu lên thảm thiết, ôm đầu chật vật chạy về phía sau. Lúc sau nhìn về phía Trương Đại Thiệu chỉ còn sự sợ hãi và kiêng kỵ.

- Cửa thứ hai, có được xem qua không?

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng hỏi, trên mặt lộ ra nụ cười vô hại, giống như là trong lớp học học trò hỏi giáo viên.

- Qua.

Bị ánh mắt Trương Đại Thiệu nhìn tới, A Mao cảm thấy rất áp lực, vội vàng trả lời.

Trả lời xong A Mao mới ý thức được mình lại bị thằng nhóc này dọa sợ, không khỏi tức giận, nghĩ thầm, thằng nhóc này mạnh bức người thì đã sao, không phải đã có Tứ đại kim cương ở phía sau sao? Cho dù Tứ đại kim cương cũng bị xử lý, hấn có thể tránh được súng không? Mấy chục cây súng hướng về phía mày, mày không phải cúi đầu nhận thua sao?

Nghĩ đến đây, A Mao không còn lo lắng nữa.

- Trương Thiên, vẫn còn lại một cửa. Những người phụ nữ của mày, đang ở cửa thứ ba.

A Mao có ý ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói:

- Nếu mày qua được cửa thứ ba thì có thể mang họ đi.

Nói xong, A Mao lấy ra một cái điều khiển nhấn một cái nút, chỉ thấy Liễu Thanh Thanh cùng Tô Tâm Lam hôn mê bất tỉnh nằm sấp trên mặt đất, trên người đầy xước, rất nhếch nhác.

Ánh mắt sắc lạnh, lại xuất hiện.

Mà xung quanh Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh, bốn người đàn ông đứng bất động như quả chuông, trên tay mỗi người cầm một con dao bở mũi rất nặng, bọc phát ra sát khí cực kỳ kinh người.

Lúc bức tường kéo lên cao, bốn người đồng thời nhìn Trương Đại Thiệu, ánh mắt sắc bén như đao.

Bốn người này, chính là Tứ đại kim cương.

- Xử lý được bốn người này, mày có thể mang người của mày đi.

A Mao cười liên tục.

Trương Đại Thiệu đi vào mật thất mà không hề quay đầu lại, khi hắn mới bước vào một bước thì mặt tường lại hạ xuống, mật thất hoàn toàn niêm phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Tự nhiên giờ ngón giữa

Sau khi Trương Đại Thiệu đi vào mật thất, Long Thiên Tôn cùng A Mao cũng nhanh chóng đi vào một phòng khác, trong phòng được canh giữ nghiêm ngặt, bảy tám người trung niên áo đen canh giữ ở bốn phía.

A Mao liếc mắt nhìn lực lượng này, dừng một chút, vẫn cảm thấy có chút lo lắng, nói:

- Cha nuôi, nếu không, lại điều vài người đến đây nhé?

Long Thiên Tôn hơi trầm ngâm không nói gì rồi gật đầu.

Thấy thế, A Mao khom người, gọi người đứng đầu tới phân phó một tiếng, người đứng đầu lập tức vội vàng đi xuống sắp xếp.

Làm xong mọi việc, A Mao tay chân nhẹ nhàng đi đến bên người Long Thiên Tôn, Long Thiên Tôn đang ngồi trước màn hình theo dõi, hiện lên rõ ràng là bóng dáng của Trương Đại Thiệu.

- Cha nuôi, cha nói xem Tứ đại kim cương có thể xử lý hắn không?

A Mao ánh mắt trốn tránh, thử hỏi.

Nếu nói ngay từ đầu A Mao rất tin tưởng Tứ đại kim cương, nhưng hiện tại, phần tin tưởng này đã bị dao động.

Long Thiên Tôn lắc đầu, ánh mắt cứng lại, sừng sốt một lát mới nói:

- Thật bất cẩn, không thể tưởng được Long Thiên Tôn ta chinh chiến cả đời, kết quả lại phạm phải sai lầm khinh địch, chúng ta đều xem thường tiểu tử này. Nhưng mà Tứ đại kim cương là lực lượng tinh nhuệ nhất của Long Bang, ta tin tưởng bọn họ.

Tuy là nói như vậy nhưng A Mao biết, Long Thiên Tôn tin tưởng Tứ đại kim cương cũng không đủ. Nói cách khác, thái độ của Long Thiên Tôn phải kiêu ngạo một vạn lần so với hiện tại, chứ không phải không mặn không nhạt nói một câu tin tưởng như vậy.

Không chỉ thế, Long Thiên Tôn còn nảy sinh ra chút kiêng kỵ với Trương Đại Thiệu, nếu không phải hắn tính tình cao ngạo, khinh thường lại làm cho mình đưa người tới đây. Vô luận như thế nào, trước đó Long Thiên Tôn chưa từng có coi trọng người trẻ tuổi nào như vậy.

Giống như là để vạch trần lời nói dối của Long Thiên Tôn, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên dừng mảnh quay đầu lại, nhếch miệng cười về phía camera, đồng thời giờ nhón giữa lên.

Long Thiên Tôn và A Mao đang chăm chú nhìn vào màn hình, cứ như vậy Trương Đại Thiệu giờ ngón tay giữa lên với hai người.

Trong lòng A Mao chấn động mạnh, lòng tự tin số lượng không nhiều lắm kia lại bị đã kích nghiêm trọng.

Long Thiên Tôn cùng A Mao liếc nhìn nhau, cảm giác kinh hãi vô cùng. Chẳng lẽ tiểu tử này biết chúng ta đang giám thị hắn? Cái này tuyệt đối không thể, chiếc camera kia được giấu rất kỹ, hắn sẽ không có khả năng phát hiện ra.

- Hừ, thực sự không biết điều.

Giật mình qua đi, Long Thiên Tôn có chút tức giận, nhiều năm qua còn chưa có ai ngỗ nghịch dám đùa giỡn với uy nghiêm của mình như vậy.

- Ha ha.

Long Thiên Tôn bỗng nhiên nở nụ cười:

- Người trẻ tuổi, cậu vẫn là còn rất trẻ.

Nghĩ lại đủ loại bố trí sau này của mình, trong lòng Long Thiên Tôn lại lần nữa tin tưởng gấp trăm lần.

Tiểu tử này mặc dù lợi hại một vạn lần, mặc dù trong chớp mắt xử lý Tứ đại kim cương, nhưng cũng không thể chạy trốn từ trong tay mình. Chẳng qua, Long Thiên Tôn cũng tiếc khi hy sinh nhiều như vậy thôi.

- Tứ đại kim cương, giết hắn!

Khóe miệng Long Thiên Tôn nở nụ cười tàn khốc, ra lệnh cho Tứ đại kim cương.

Giọng nói này quanh quẩn trong mật thất, Trương Đại Thiệu khinh thường cười cười. Thần thức của hắn đảo qua, Tứ đại kim cương là những cao thủ hiếm thấy, nhưng đối với mình mà nói, cũng không đủ lực uy hiếp.

Sau khi Long Thiên Tôn ra lệnh, Tứ đại kim cương đồng thời nhúc nhích thân mình, giống như là bốn con sư tử đang buồn ngủ đột nhiên mở mắt, tinh quang bắn ra bốn phía, khí phách bộc phát ra!

Người bình thường, mặc dù chỉ là bị liếc mắt một cái, cũng sẽ bị kinh tâm động phách.

- Xem nào!

Tứ đại kim cương đồng thời nổi giận gầm lên một tiếng, giọng nói của bốn người vang vọng, giống như sấm sét nổ vang, khí thế cuộn cuộn mãnh liệt mênh mông.

Bốn người uy thế xen lẫn không gì sánh kịp nâng đao, từ bốn phương tám hướng chém tới Trương Đại Thiệu.

- Được, cùng bọn này chơi đùa!

Thân hình Trương Đại Thiệu bỗng dừng động đậy, giống như giao long rời bến, trong nháy mắt liền trở thành một người khác.

Khác với Tứ đại kim cương, trên người hắn cũng không có khí thế bức người, nhưng ánh mắt lại làm cho trong lòng người ta có một loại rung động khó hiểu.

Nếu quen thuộc với Trương Đại Thiệu thì sẽ biết đó mới là con người thực của hắn!

Tứ đại kim cương, mỗi người so với Bảng Giải thì lợi hại hơn rất nhiều, bốn người cùng đánh, cho dù là Trương Đại Thiệu cũng khó giải quyết.

Long Bang quả nhiên không đơn giản, loại cao thủ này bang phái bình thường căn bản không có khả năng lôi kéo được, mà Long Bang vừa ra là có vài người, chênh lệch có thể thấy được.

- Tiểu tử, cho ta xem bản lĩnh thật sự của cậu đi.

Long Thiên Tôn nhìn chằm chằm màn hình theo dõi, ánh mắt hắn càng thêm cân nhắc. Cho tới tận bây giờ hắn chưa từng ra lệnh cho Tứ đại kim cương cùng đối phó với một người, đây chính là lần đầu tiên.

Ngay cả A Mao lúc trước nhiều lần gặp đã kích nhưng giờ khắc này cũng tin tưởng bưng bưng phần chần, Tứ đại kim cương liên thủ không ai có thể kháng cự được.

Ánh đao soàn soạt lao đến vây quanh Trương Đại Thiệu. Một khắc này, trong mắt Trương Đại Thiệu hiện lên ánh cười điên cuồng, chỉ thấy hắn nâng chân phải lên hung hăng đạp một cái trên mặt đất.

Ầm!

Một tiếng vang nặng nề vang lên, giống như sấm rền khi bão táp sắp đến, làm cho người ta cảm giác được áp lực vô cùng nặng nề. Hội sở Tam Hòa Viên như run rẩy vì một đạp kia.

Một sự rung động mạnh không gì sánh kịp, dọc theo mật thất lan đi bốn phía. Tứ đại kim cương nhất thời bị kiểm hãm.

Trong nháy mắt, một bóng người phóng lên cao, nhảy ra khỏi vòng vây của Tứ đại kim cương. Bóng người kia, đúng là Trương Đại Thiệu.

- Tiếp tục đến đi.

Trương Đại Thiệu vẫy tay với Tứ đại kim cương, rõ ràng không xem Tứ đại kim cương ra gì.

- Muốn chết!

Tứ đại kim cương nổi giận, bọn họ đi theo Long Thiên Tôn nhiều năm như vậy, ở Long Bang cũng có địa vị cao. Cho dù là Long Thiên Tôn cũng phải khách khí với mình. Hành động của Trương Đại Thiệu đã khơi lên sát khí của Tứ đại kim cương.

Soạt!

Một đường đao từ trên trời rơi xuống, chém thẳng xuống đầu Trương Đại Thiểu.

Trương Đại Thiểu ra tay như điện, tay phải ở không trung xẹt qua một đạo tàn ảnh, hai ngón tay phải kẹp lại, thanh đao đã bị cố định vững vàng ở trên da đầu.

Lưỡi đao lạnh lẽo, chỉ cách da đầu khoảng một tấc, nhưng khoảng cách một tấc kia, giống như một khối kim cương dùng hết sức cũng không chém xuống được.

Giờ khắc này, sắc mặt Tứ đại kim cương tất cả đều thay đổi. Hai ngón tay kẹp lấy thanh đao của mình, tiểu tử này thật là đáng sợ!

Nhưng mà chuyện làm cho Tứ đại kim cương kinh hãi còn ở phía sau, chỉ thấy Trương Đại Thiểu nhếch miệng cười với Tứ đại kim cương, ngón tay hơi lệch đi, một thanh âm "keng" vang lên, chuôi thanh đao kia đã bị Trương Đại Thiểu chặt đứt!

Tứ đại kim cương mắt tròn lên, khó có thể tin nhìn chằm chằm Trương Đại Thiểu.

- Tiểu tử, mày là ai?

Một lát sau, Tứ đại kim cương trầm giọng mở miệng.

- Là người mày không thể trêu vào!

Trương Đại Thiểu cười nhạt, cổ tay run lên, một chiếc dao găm xẹt qua để lại một mũi nhọn lạnh buốt, giống như là sao băng lao tới tứ đại kim cương ở phía đối diện.

- Dùng đồ chơi này để giết tao? Thật sự là khờ dại!

Tên kim cương kia cũng khinh thường nhìn Trương Đại Thiểu một cái, tùy tay gạt con dao găm của Trương Đại Thiểu đi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Trương Đại Thiểu giống như biến thành một làn khói khom người lại, trực tiếp cầm lấy thanh đao của tên kim cương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Là tôi không cẩn thận

Máu, từng giọt từng giọt rơi xuống, gã kim cương thứ nhất mở to mắt, tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiểu. Bất luận là như thế nào thì hắn cũng không thể tin nổi là Trương Đại Thiểu lại bé được mũi đao đi.

- Không thể như vậy được...

Hắn muốn hỏi Trương Đại Thiểu tại sao lại như vậy nhưng lại nói không nên lời, hai chân mềm nhũn ra, từ từ ngã xuống đất.

Cả người hắn cứ như vậy bị Trương Đại Thiểu phé đi.

- Lão Đại!

Ba vị kim cương còn lại cực kỳ sợ hãi.

- Đại Long.

Bỗng nhiên Long Thiên Tôn ngồi dậy, trên mặt đầy phẫn nộ, hai tay siết chặt lại. Vốn hắn cho rằng để Tứ đại kim cương liên thủ lại, dù cho không địch lại thì cũng không đến nỗi nào.

Long Thiên Tôn trăm triệu lần không thể nào dự liệu được là Đại Long lại bị phé như vậy.

Tứ đại kim cương đã theo hắn nhiều năm như vậy, chính là phụ tá đắc lực, không thể thiếu của hắn.

Ngoại trừ A Mao ra thì Tứ đại kim cương chính là tâm phúc đắc lực, quan trọng nhất với Long Thiên Tôn. Hắn định giao Tứ đại kim cương và Long bang cho A Mao, có Tứ đại kim cương thì có thể đảm bảo Long bang trong vài chục năm tới không thể suy yếu được.

Nhưng bây giờ, Đại Long đã chết. Đại Long chết, trừ khi là giết chết Trương Đại Thiểu, bằng không thì những người còn lại của nhóm kim cương sẽ

không dừng tay.

- Tao giết mày!

Đại Long chết, những vị kim cương khác liền xông lên. Nếu ngay lúc đầu mấy vị kim cương này khiến cho mọi người khiếp sợ thì lúc này ba vị kim cương khiến người ta sợ vì lửa giận của họ.

Con giận của kim cương, không phải là ai cũng có thể gánh nổi.

- Trương Thiên, mày đã chọc giận đến kim cương, mày tự rước họa vào thân rồi.

Long Thiên Tôn có chút dữ tợn, nhìn chăm chăm vào màn hình:

- Đại Long, mặc dù cậu chết nhưng cũng đáng.

- Ôi, tức giận kia!

Trương Đại Thiệu nhìn ba vị kim cương kia như sắp bốc khói thì liền chớp mắt một cái:

- Tức giận cũng chẳng được ích gì, lão tử vẫn sẽ giết chết các người.

Còn chưa dứt lời thì Trương Đại Thiệu nhấc chân lên khỏi mặt đất. Hất cây đao ngay chỗ Đại Long nằm, hấn đưa tay bắt lại, phóng như gió về phía ba vị kim cương.

Cùng lúc đó Trương Đại Thiệu không biết xuất quỷ nhập thần thế nào mà phát ra một luồng gió.

Trước mặt một vị kim cương xuất hiện không khí lạnh bất thường, hình như là có tiếng xé gió truyền đến, thế nhưng lại không nhìn thấy bất cứ vật gì. Còn đang nghi ngờ thì bỗng nhiên cảm thấy một mối nguy hiểm đang lao đến. Đó là một bản năng, một loại bản năng mà một người vào sinh ra tử trường kì mới có được.

Dường như là theo bản năng, vị kim cương kia lùi về sau một bước, cơ thể hơi nghiêng về sau.

Trận chiến thay đổi trong nháy mắt, việc nghiêng người này đúng là sự phòng thủ tốt không thể chê vào đâu được của vị kim cương kia nhưng trên người hấn lại xuất hiện một lỗ thủng. Lúc này vết thủng đó đối với người bình thường mà nói thì không sao, thế nhưng với Trương Đại Thiệu thì nó đủ giết chết một vị cao thủ.

- Đi tìm cái chết đi!

Trương Đại Thiệu khẽ quát lên một tiếng, giờ tay chém xuống, máu văng tung tóe, thêm một gã kim cương bị đánh vỡ đan điền, ngã xuống đất.

Yên lặng! Chết mà không có một tiếng động nào!

Không ai ngờ, trước cơn giận của kim cương vậy mà Trương Đại Thiệu lại dễ dàng giết chết thêm một người nữa.

Hai vị kim cương còn sót lại đều đại ra, nói gì thì họ cũng không thể tin nổi chuyện trước mắt này. Bọn họ rất muốn hỏi Trương Đại Thiệu một câu, mày là ai?

Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều không còn quan trọng nữa. Quan trọng là Tứ đại kim cương đã bị phế đi hai người, kim cương và Trương Đại Thiệu, chưa chết thì chưa kết thúc.

Hai vị kim cương hét lên, nhát tề vung đao lên hướng về phía Trương Đại Thiệu, còn Trương Đại Thiệu cũng phát ra hai luồng Phong Nhận như lúc trước, khiến cho chiêu thức gần như hoàn mỹ của hai vị kim cương kia xuất hiện một kẽ hở, kẽ hở đó chỉ thoáng qua trong chớp mắt rồi khép lại, sau đó luồng gió chém vào hai lưỡi đao.

Hai cây đao của hai vị kim cương còn sót lại đã bị Trương Đại Thiệu giải quyết hết.

- Mày, rốt cuộc mày là ai?

Một gã kim cương lão đạo, té lên té xuống, chạy đến trước mặt Trương Đại Thiệu, nắm chặt tay Trương Đại Thiệu, mắt trừng to:

- Trên đời này không thể có loại cao thủ như thế này được.

- Tao là Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu cúi người, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tao cũng không phải đánh nhau bằng bản lĩnh thật sự, mà tao dùng một loại ám khí vô thanh vô tức, thực ra tao không lợi hại như vậy đâu.

Trương Đại Thiệu không nói dối, nếu như hắn không dùng Phong Nhận để đánh lên thì cũng không thể giải quyết Tứ đại kim cương dễ dàng như vậy.

Dù sao tình huống lần này so với Bảng Giải trước đây là khác nhau, đối phó với Bảng Giải thì hắn có thể đường đường chính chính mà đánh một trận. Nhưng lúc này cứu người là trên hết nên không cần phải...

- Thì ra là vậy.

Ánh mắt của vị kim cương kia lộ vẻ đã hiểu, mặc dù khó có thể giải thích được đến tột cùng ám khí kia là gì nhưng nhìn vào ánh mắt của Trương Đại Thiệu thì hắn tin là Trương Đại Thiệu nói thật.

- Ha ha, Long Thiên Tôn, làm cho kim cương tức giận thì mọi việc càng thêm thuận lợi nha.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, quay về phía camera và giơ ngón tay giữa lên một lần nữa.

- Không thể như vậy được!

Long Thiên Tôn không có cách nào giữ được bình tĩnh, giận đến run người, hắn mở to mắt nhìn Tứ đại kim cương cứ như vậy bị phế đi, lúc này lại còn bị Trương Đại Thiệu chế giễu, mấy chục năm qua, đây là lần đầu tiên Long Thiên Tôn có sát khí nồng nặc đến như vậy.

- Cha nuôi, để các huynh đệ bắn chết hắn đi!

A Mao cũng tức giận la to lên:

- Hắn có lợi hại hơn nữa thì con cũng không tin là hắn có thể đỡ được đạn.

Long Thiên Tôn vung tay lên, cả người nhìn sắc bén như lưỡi dao, trong mắt lóe sáng lên khiến không một ai dám nhìn thẳng vào.

- A Mao, không cần nóng vội, tiểu tử này ta sẽ không bỏ qua. Nếu hắn muốn chơi thì ta sẽ vui đùa với hắn một chút, lẽ nào Long Thiên Tôn ta lại không bằng một tên tiểu tử chưa mọc đủ lông đủ cánh sao?

Bấm vào nút micro dưới mặt thất, Long Thiên Tôn khẽ cười, nói:

- Trương Thiên, dựa theo quy ước của chúng ta thì cậu có thể mang người phụ nữ của mình đi rồi.

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một cái, không để ý đến Long Thiên Tôn, đi nhanh đến trước mặt Liễu Thanh Thanh, tự trách mình:

- Thanh Thanh, xin lỗi, là tôi đã khiến cô gặp phiền phức, bây giờ tôi sẽ đưa cô về.

Vừa nói vừa bước lên, cúi xuống ôm lấy người Liễu Thanh Thanh.

Trước màn hình, khóe miệng Long Thiên Tôn không khỏi xuất hiện một nụ cười gian xảo.

- Ai da!

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, bỗng nhiên cơ thể Trương Đại Thiệu nghiêng qua một bên, giống như là đập phải một vật gì đó, không cẩn thận trượt chân ngã nhào xuống đất làm rơi Liễu Thanh Thanh xuống đất. Khuỷu tay hắn đè vào cổ Liễu Thanh Thanh.

Chỉ nghe cô ấy kêu đau một tiếng, thân thể run lên rồi cả người bất động.

Một lúc lâu sau máu tươi chảy ra dưới đất.

- Thanh Thanh, cô không sao chứ?

Trương Đại Thiệu sợ hãi nâng Liễu Thanh Thanh dậy, tay đặt ở động mạch cổ kiểm tra, sắc mặt liền thay đổi, mặt xám như tro tàn:

- Cột sống bị gãy! Liễu Thanh Thanh, xin lỗi nha, là tôi không cẩn thận khiến cô bị thương rồi.

- Cạch cạch!

Đúng lúc này tiếng súng lên cò vang lên, ngay chỗ Tô Tâm Lam đang nằm bỗng nhiên có họng súng đen ngòm từ dưới đất đưa lên bắn về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu kinh hoàng đá một phát, khẩu súng lục bị đá bay trúng vào trần nhà, Tô Tâm Lam cũng bị Trương Đại Thiệu đá bay đi.

Sau đó vọt tới bóp cổ Tô Tâm Lam, Trương Đại Thiệu nhìn vào camera khinh bỉ:

- Long Thiên Tôn, lẽ nào ông chỉ biết dùng đến thủ đoạn này thôi sao? Ông cho rằng tôi không nhận ra được hai người này là giả sao? Tôi khinh! Cái gì mà lão Đại trùm xã hội đen ở Tỉnh Hải, đứng là hư danh.

- Răng rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, tất nhiên là cột sống của người già mạo Tô Tâm Lam cũng đã bị phế. Tên đó và người già Liễu Thanh Thanh từ giờ về sau sẽ trở thành người tàn phế.

Trương Đại Thiệu làm ra vẻ vô tội, nói với tâm tình bị kích động, vô tình gây ra việc đau lòng này:

- Không có ý gì đâu, là do tôi không cẩn thận giết chết bọn họ, ông cũng thấy mà.

Trương Đại Thiệu cười lạnh một tiếng rồi tiện tay ném "Tô Tâm Lam" qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Long Thiên Tôn lo lắng

- Được lắm Trương Thiên, đúng là hậu sinh khả úy!

Chỉ sừng sốt trong chốc lát, sau đó Thiên Long Tôn lên tiếng tán thưởng, giọng nói truyền đến mặt thất, chỉ là âm thanh kia nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Trương Đại Thiệu thậm chí có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt đen thui của Long Thiên Tôn, nghiêng răng nghiêng lợi nén giận.

- Cảm ơn lời khen tặng, tôi xấu hổ không nhận đâu.

Trương Đại Thiệu hướng về phía camera ôm quyền, nhìn Long Thiên Tôn như là đang đối mặt nói chuyện phiếm với nhau vậy.

- Đã qua ba cửa, bây giờ có thể thả người ra rồi.

Càng về sau giọng nói Trương Đại Thiệu càng sắc bén hơn, hẳn không có thời gian để chơi đùa cùng với Long Thiên Tôn, nếu như lão già này không biết điều thì hẳn cũng không ngại mà giáo huấn Long Thiên Tôn một trận thật thê thảm.

- A Mao, thả người!

Long Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào màn hình, bên trong, Trương Đại Thiệu cũng đang nhìn lại mình.

A Mao trả lời rồi bước nhanh ra ngoài, mở cửa mặt thất, thả Trương Đại Thiệu ra, sau đó đưa Trương Đại Thiệu qua phòng điều khiển.

- Thấy chưa, người phụ nữ của mày ở trong này.

A Mao chỉ vào màn hình và nói:

- Mày có thể dẫn bọn họ đi.

- Tao bảo đảm, nếu như các người còn đùa giỡn nữa thì các người sẽ không toàn mạng đâu.

Trương Đại Thiệu chỉ một ngón tay vào A Mao, đột nhiên A Mao có cảm giác lạnh sống lưng, run rẩy.

Ngắm lại mình lại bị một câu nói trấn áp tinh thần thì A Mao lập tức tỉnh táo lại và vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn theo lưng Trương Đại Thiệu, tức giận thấp giọng mắng:

- Đồ rác rưởi, kiêu ngạo cái gì, đợi đến lúc mày chết cũng không biết được là tại sao mình lại chết đâu.

Trương Đại Thiệu dựa theo hình ảnh trên màn hình, đi thẳng đến một căn phòng ở tầng cao nhất của tòa nhà, thần thức đảo qua, quả nhiên là Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh đang ở bên trong.

May là Long Thiên Tôn vẫn chưa mất sạch nhân tính, chỉ trói tay hai cô gái này ở chân ghế thôi, cũng không hành hạ gì nhiều.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hai cô gái hoảng hốt, trên mặt đầy sự căng thẳng.

- Đừng sợ, là tôi.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng nói:

- Tôi tới cứu hai người.

Nói xong Trương Đại Thiệu nhanh chóng đến cởi trói cho hai người họ, chỉ là lúc này có âm thanh ầm ầm vang lên, cánh cửa duy nhất của căn phòng đã tự động đóng lại.

Ánh mắt Trương Đại Thiệu phát lạnh, Long Thiên Tôn muốn chết đây mà, hắn không để ý đến Long Thiên Tôn có thủ đoạn gì mà vẫn tiếp tục cởi trói cho hai người Liễu Thanh Thanh.

- Trương Thiên, rốt cuộc anh đã tới, tôi biết là anh sẽ tới cứu chúng tôi mà.

Liễu Thanh Thanh nhìn thấy Trương Đại Thiệu thì ánh mắt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã, nhào vào lòng Trương Đại Thiệu.

- Ui, đúng là tình chàng ý thiếp mà.

Tô Tâm Lam xoa xoa cổ tay, nói móc Liễu Thanh Thanh và Trương Đại Thiệu.

Không biết vì sao nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cô lại thấy không thoải mái.

- Lê nào mình đã thích người này?

Tô Tâm Lam giật mình với ý nghĩ này.

- Tâm Lam, ghen tỵ à?

Trương Đại Thiệu nở một nụ cười nham hiểm, đưa tay ra ôm lấy Tô Tâm Lam:

- Hay là để tôi ôm cô luôn cho công bằng nhé?

- Không biết xấu hổ!

Tô Tâm Lam mắng:

- Ha ha ha, Trương Thiên, mày chết rồi.

Bỗng nhiên giọng nói của A Mao vang lên, nghe có chút điên cuồng.

- Bên ngoài căn phòng đó hiện giờ đã đặt đầy bom, hơn nữa căn phòng đã bị bịt kín, không ai có thể ra ngoài được, chỉ cần tao ấn nút thì tất cả các người sẽ bị nổ tan tành.

- Cái gì?

- Há?

Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh biến sắc.

- Đừng sợ, tôi sẽ đưa các cô ra ngoài.

Sắc mặt Trương Đại Thiệu có chút âm trầm, đi tới trước cửa và ra sức đập, quả nhiên cửa cứng như sắt thép, hung hăng đập cả hai chân, hình như có tiếng kim loại vang lên, tất nhiên là bên ngoài đã được tăng thêm một tấm thép dày kiên cố rồi.

Thần thức đảo qua, quả đúng là như vậy.

- Ha ha, vô dụng thôi, các người sẽ không ra được đâu.

A Mao cười sung sướng, trước giờ hắn đều bị Trương Đại Thiệu ép cho không thở nổi, cuối cùng lần này cũng đã có thể hạ được Trương Đại Thiệu, đây chính là chuyện khiến hắn thoải mái nhất.

Sắc mặt hai người Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam càng lúc càng khó coi. Không ngờ là vừa thoát khỏi nguy hiểm này thì lại phải đối mặt với một mối nguy hiểm sinh tử khác. Điều này quá sức chịu đựng với hai cô gái.

Trương Đại Thiệu đi đến bên cạnh hai người họ, cầm lấy tay hai cô gái, nói:

- Tin tưởng tôi, tôi sẽ đưa các cô ra ngoài.

Trương Đại Thiệu là ai chứ, ở Tu chân giới đã trải qua vô số sóng to gió lớn, tình phong huyết vũ, núi đao biển lửa, chưa có thử thách nào là chưa trải qua.

Hắn nói câu này không phải chỉ để trấn an người khác mà chính là sự tự tin và kiêu ngạo tận trong xương tủy mình, giống như là một loại ma lực thần kỳ, vốn đang bắt an thì Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh lại trở nên yên tâm hơn.

Đường như phía trước bất luận có khó khăn nào, chỉ cần có Trương Đại Thiệu thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Long Thiên Tôn nhìn vào màn hình theo dõi thì càng kinh ngạc hơn, cho tới giờ khắc này hắn mới phát hiện ra là mình còn đánh giá thấp Trương Đại Thiệu.

Chỉ một câu nói mà có thể khiến hai người đang vô cùng hoảng loạn lại tĩnh tâm lại, chuyện này thực sự là kinh người, không phải là người bình thường mà là một quái vật.

- A Mao, đừng nói nhảm nhiều như vậy, mau xử lý bọn chúng đi.

Long Thiên Tôn nhủ mảy một cái, vừa quát A Mao hắn vừa sợ đêm dài lắm mộng, nhanh chóng giết chết Trương Đại Thiệu thì hắn mới yên tâm được.

Tuy nhiên đúng lúc này lại thấy Trương Đại Thiệu dùng đầu mũi chân móc một cái ghế dưới đất lên, ném một cái vào camera lắp trên trần nhà khiến nó vỡ nát. Màn hình trước mặt Long Thiên Tôn biến thành một màu đen.

Long Thiên Tôn càng bất an hơn, mặc dù hắn tin rằng Trương Đại Thiệu không thể nào thoát ra ngoài được nhưng sự bất an trong lòng không thể nào ngăn lại được.

- Trương Thiên, mày cho là phá camera thì mày có thể thoát ra ngoài sao? Vô dụng thôi, hôm nay mày chết chắc rồi.

A Mao lại lên tiếng, nhưng Trương Đại Thiệu không thèm để ý đến mà liền ôm lấy hai cô gái...

- Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, dường như cả toàn nhà cũng rung lên. Nghe thấy âm thanh này Long Thiên Tôn và A Mao cùng thở phào nhẹ nhõm.

- Cha nuôi, cuối cùng cũng đã giết chết được tên tiểu tử đó.

A Mao cảm thán nói, mặc dù phải trả một cái giá khá lớn nhưng lại giúp hắn hiểu được vì sao Long Thiên Tôn lại coi trọng Trương Đại Thiệu như vậy, người kia đúng là giống như một vị thần vậy, hắn thực sự kém Trương Đại Thiệu rất xa.

Long Thiên Tôn không nói gì, trong lòng hắn vẫn có cảm giác bất an như lúc này.

.....

- Long Thiên Tôn, món nợ này tôi sẽ đòi lại.

Trong một chiếc taxi ngoài tòa nhà, ba người Trương Đại Thiệu ngồi bên trong. Trương Đại Thiệu ngẩng đầu nhìn lên trên và ung dung nói.

Đúng ngay tại thời khắc mấu chốt Trương Đại Thiệu đã sử dụng Ngũ hành độn thuật, mang theo hai người Liễu Thanh Thanh ra ngoài. Nếu không thì đến cả thân tiên cũng bị nổ chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hàn Mộng Di xấu hổ

Yến Kinh, Hàn gia.

Trong phòng khách, Hàn Kiến Vĩ ngồi trên ghế salon, lười biếng dựa lưng vào thành ghế, khép hờ mắt. Nếu để cho người ngoài nhìn thấy thì nhất định sẽ giật mình.

Một người đàn ông hơn mười năm oai phong trên thương trường, cho đến tận bây giờ đều rất chính tề, mạnh mẽ vang dội, dường như bộ dạng một mối này rất ít khi xuất hiện.

- Ai da, lão gia vì tiểu thư mà hao tâm tổn sức quá rồi.

Bảo mẫu Trần đang kéo máy hút bụi ở phòng khách, ngẩng đầu nhìn Hàn Kiến Vĩ, không khỏi lắc đầu, cảm thán nói.

Chỉ có trước mặt người nhà thì Hàn Kiến Vĩ mới có thể biểu hiện ra tình cảm chân thật được.

Do dự một lát thì cuối cùng Hàn Kiến Vĩ cũng kéo ngăn kéo và lấy ra một điều xì gà, châm và hút một hơi, có lẽ trong làn khói mờ ảo thì vẻ u sầu sẽ bị hòa tan đi một ít.

Cúi đầu nhìn điện thoại trong tay rồi bấm số gọi:

- Yến Yến, sao còn chưa tới, hay là để cậu cho người tới đón cháu nha?

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói ngọt ngào:

- Cậu, cháu đang bị kẹt xe, cậu đừng lo, cháu sẽ đến nhanh thôi.

Đặt điện thoại xuống, Hàn Kiến Vĩ vô thức ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, phòng của Hàn Mộng Di, không thể làm được gì khác ngoài việc lắc đầu.

Trong chuyến đi Tĩnh Hải, Hàn Kiến Vĩ vốn muốn thả lỏng cho Hàn Mộng Di một chút, từ ngày gặp họa do Trương Thiên gây ra thì con gái hắn suốt ngày ù rủ. Nhưng từ lúc hội đầu giá bắt đầu, qua nói chuyện điện thoại thì hắn nhận thấy tình hình của Hàn Mộng Di đã chuyển biến tốt hơn nhiều.

Điều này khiến Hàn Kiến Vĩ hết sức vui mừng.

Mặc dù Hàn Mộng Di bị kẻ thù Vạn Chấn Quang bắt cóc ở Tĩnh Hải nhưng hắn vẫn không ra lệnh cho Đường tiên sinh cưỡng chế Hàn Mộng Di về. Hắn tôn trọng ý kiến của Hàn Mộng Di, cho Đường tiên sinh tạm thời ở lại Tĩnh Hải bảo vệ cô.

Hàn Kiến Vĩ hy vọng con gái mình có thể cởi bỏ được những khúc mắc trong lòng.

- Mộng Di, có chuyện gì mà con không thể nói cho cha biết, dù sao ta cũng là cha của con mà.

Giọng Hàn Kiến Vĩ thì thào, trong giọng nói có chút bất lực.

Từ sau khi Hàn Mộng Di từ Tĩnh Hải về thì Hàn Kiến Vĩ sắc bén nhận thấy sự thay đổi của Hàn Mộng Di, mối hận với Trương Thiên hình như không còn lớn nữa, nhưng cả người lại có vẻ tiêu tụy hơn.

Điều này khiến Hàn Kiến Vĩ đau lòng nhưng không thể làm gì hơn, Hàn Mộng Di không chịu nói chuyện gì đã xảy ra nên Hàn Kiến Vĩ chỉ còn cách tìm đến Lâm Yên mà thôi.

- Cậu!

Đang buồn rầu thì Lâm Yên đi vào.

- Tại sao cậu lại hút thuốc?

Lâm Yên liền chạy tới giật lấy điều xì gà và dập tắt.

- Yến Yến, mau đỡ cậu đến thư phòng.

Hàn Kiến Vĩ lập tức nói, hắn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong thư phòng, Lâm Yên kể đầu đuôi câu chuyện đã nghe được từ Lý Sát cho Hàn Kiến Vĩ nghe.

- Sao lại như vậy được? Cái tên Lý Sát này đúng là đáng chết!

Hàn Kiến Vĩ nghe xong thì giận tím mặt, vung tay ném mạnh cây gậy ba-toong xuống đất, phát ra một âm thanh lớn.

Lâm Yên im lặng không lên tiếng vì không biết nói gì vào lúc đó cả, cô chưa từng thấy cậu nổi giận như vậy bao giờ.

Im lặng trong chốc lát thì Hàn Kiến Vĩ chán nản ngồi xuống ghế salon, vầy vầy tay, nói với Lâm Yên:

- Đi xem chị họ cháu thế nào đi.

- Cậu, cháu đi đây.

Lâm Yên gật đầu, đẩy cửa phòng Hàn Mộng Di bước vào.

Hàn Mộng Di chỉ mặc một cái áo ngủ, tóc tai bù xù, đứng bên cạnh giường, chân nệm trên giường cũng vứt lung tung, rèm cửa sổ thì mở toang, cô cứ như vậy đứng ngơ ngác ở đó, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhúc nhích, nhìn cứ như một pho tượng.

Nghe thấy phía sau có tiếng động, Hàn Mộ Dung Di mới vô thức nhìn lại, ánh mắt tiêu tụy vô hồn.

- Chị họ, coi chừng bị lạnh, mau mặc áo vào đi.

Lâm Yến cảm thấy đau lòng, vội vàng chạy tới lời Hàn Mộ Dung Di ngồi xuống giường rồi lấy áo khoác choàng lên người Hàn Mộ Dung Di.

Hàn Mộ Dung Di xoay đầu lại, thì thào hỏi:

- Lâm Yến, có phải là chị rất ghê tởm không?

Vừa nghĩ đến chuyện nghe được ngày hôm đó là Hàn Mộ Dung Di lại cảm thấy vô cùng lo lắng, hối hận và hổ thẹn, chuyện này giống như là một dòng thác lũ đổ dồn lên đầu cô vậy.

Trước giờ cô chỉ hận là không giết chết chết được Trương Đại Thiệu, giờ cuối cùng lại phát hiện ra là mình đã trách lầm hắn. Hơn nữa lại còn dính hôn cùng với con người ghê tởm Lý Sát.

Lâm Yến ôm chặt vai Hàn Mộ Dung Di, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Chị họ, đây không phải là lỗi của chị, chị cũng là người bị hại, muốn trách thì trách Lý Sát không bằng súc vật, chính hắn đã hại chị.

- Trương Đại Thiệu vì cứu chúng ta mà bị người ta bắn bốn phát súng, ngã từ lầu mười xuống đất, thiếu chút nữa là chết.

Sống mũi Hàn Mộ Dung Di cay cay, cuối cùng không kiềm nén được liền bật khóc.

- Hắn chính là ân nhân cứu mạng của chị mà chị lại đối xử với hắn như vậy, cha chị thậm chí còn phái người đi giết hắn nữa.

Trương Đại Thiệu vì cứu cô và Lâm Yến mà cả người đầm máu, đánh nhau với bọn bắt cóc, bị súng bắn, bị dao chém, bị rơi xuống lầu. Những chuyện này xuất hiện không ngừng trong đầu Hàn Mộ Dung Di.

Mỗi lần xuất hiện là lại khiến Hàn Mộ Dung Di xấu hổ, đau đớn đến tan nát cõi lòng.

Cảm nhận được Hàn Mộ Dung Di đang run lên thì khóe mắt của Lâm Yến cũng đỏ ửng, chị họ thật đáng thương, bị tên súc sinh Lý Sát kia hại cho thê thảm.

- Chị họ, chuyện này cũng không trách chị được, chúng ta đều bị Lý Sát lừa mà.

Lâm Yến nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hàn Mộ Dung Di.

- Chị cũng đâu muốn như vậy đâu.

- Chị nên làm gì bây giờ, Lâm Yến?

Nước mắt Hàn Mộ Dung Di lại chảy dài trên má.

- Hàn Mộ Dung Di, cô hãy chờ tôi, một ngày nào đó tôi sẽ cưới cô.

Bỗng nhiên cơ thể Hàn Mộ Dung Di run lên bần bật, trong đầu cô hiện lên câu nói chắc chắn của Trương Đại Thiệu. Những lời này giống như lũ tràn đê, chiếm lấy đầu óc của Hàn Mộ Dung Di.

Trong lúc nhất thời đầu óc cô chỉ còn chứa mỗi câu nói đó.

- Chị muốn lấy hắn.

Bỗng nhiên Hàn Mộ Dung Di nói.

- Cái gì?

Lâm Yến giật mình:

- Chị đang nói bậy bạ gì vậy?

- Chị không nói bậy.

Hàn Mộ Dung Di ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra sự kiên định:

- Chị cũng đã sớm là người của hắn rồi, không gả cho hắn thì còn gả cho ai được nữa?

Lâm Yến rất hiểu Hàn Mộ Dung Di nên cô biết những gì Hàn Mộ Dung Di nói là thật, nhưng chính vì vậy nên Lâm Yến lại càng thêm lo lắng:

- Chị, hai người.....không thể đâu, cậu không thể đồng ý.

- Đừng nói nữa Lâm Yến, trừ khi là chị tự nguyện, còn lại không ai có thể ép chị làm bất cứ chuyện gì. Chị đã đồng ý với cha một lần là lấy tên Lý Sát súc sinh kia rồi, lần này chị sẽ không thỏa hiệp nữa đây. Bây giờ chị sẽ đi nói chuyện với cha.

Tâm lý của Hàn Mộng Di càng lúc càng bị kích động, cô mở cửa đi tìm Hàn Kiến Vĩ.

- Chị bình tĩnh lại đi.

Lâm Yến vội vàng kéo Hàn Mộng Di lại.

- Bây giờ chị đi tìm cậu chỉ sợ là càng làm mọi việc rắc rối hơn thôi, có khi lại làm cậu nổi giận tìm người đi đối phó Trương Thiên nữa đó. Chị tỉnh táo lại trước đã, được không? Có chuyện gì thì từ từ tính....

Sau khi nghe Lâm Yến tận tình khuyên bảo thì cuối cùng Hàn Mộng Di cũng bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Cuộc sống bi thảm của Lý Sát

Yến Kinh, Lý gia

- Cút, con mẹ nó, cút cho tao!

Tiếng gào rít vang tận trời xanh, kèm theo đó là tiếng đồ đạc bị đập vỡ.

Trong phòng Lý Sát phát ra tiếng la hét sợ hãi, một cô gái trần truồng ôm quần áo chạy ra ngoài.

- Ôi trời ơi, cứ nghĩ là sẽ được trở thành người phụ nữ của Lý Sát nhưng không ngờ Lý Sát lại không phải là đàn ông.

Cô gái trần truồng kia bực bội nghĩ trong lòng.

- Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ biệt thự dường như rung lên, Lý Sát đóng mạnh cửa phòng lại, tiếp tục tự giam mình trong phòng.

- Trương Thiên, tao sẽ khiến mày chết không yên.

Lý Sát đứng trước cửa, cầm chặt quả đấm cửa, khuôn mặt gân xanh nổi lên, máu dồn lên não giống như là sắp nổ tung đến nơi vậy.

Quần của hắn vẫn còn vớt dưới đất, "đồ chơi" giữa hai chân hắn vẫn cúp đầu xuống, mặc cho em gái họ giờ hết món nghề ra cũng không thể nào dựng đầu "nó" dậy được. Chuyện này so với Lý Sát cường hãn trước đây thực sự rất khác xa nhau.

Từ sau khi đi Tĩnh Hải về, Lý Sát đã đi hỏi thăm các vị danh y nổi tiếng, mong muốn chữa lành cho "đồ chơi" của mình, nhưng tất cả danh y đều bó tay, ai cũng lắc đầu.

Bệnh liệt dương của Lý Sát không thể chữa khỏi được.

- Sát nhi, con yên tâm, cha nhất định sẽ khiến tên Trương Thiên tạp chủng kia chết không có đất chôn.

Ngoài cửa một người đàn ông tóc hơi bạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn chính là cha của Lý Sát. Lão già này cũng có không ít vợ bé, thế nhưng chỉ sinh toàn con gái, con trai chỉ được một Lý Sát.

Giờ Lý Sát bị bệnh liệt dương, lão già này coi như không có người nối dõi rồi.

- Lão gia, tộc trưởng mời ngài đến dự cuộc họp gia tộc.

Lúc này bỗng nhiên lão quản gia vội vã đi tới.

Cha của Lý Sát ngẩng đầu nhìn vào phòng Lý Sát, nói:

- Sát nhi, cha đi một lát rồi sẽ quay lại.

Sau đó quay lại nói với lão quân gia:

- Trông nom thiếu gia, có chuyện gì thì lập tức nói cho tôi biết.

Khi cha của Lý Sát đến nơi họp thì lại phát hiện ra không phải là cuộc họp gia tộc, không có tộc trưởng Lý Lôi, những người khác của Lý gia cũng không có.

Ở đó chỉ có một người trung niên với ánh mắt sắc bén ngồi giữa nhà, đó chính là gia chủ của Hàn gia, Hàn Kiến Vĩ.

Lòng ngực cha của Lý Sát đập mạnh, thậm chí không ổn rồi, hắn sợ rằng chuyện mình giúp Lý Sát hãm hại Trương Thiên đã đến ngày được phơi bày ra ánh sáng rồi.

.....

Sau khi cứu hai người Liễu Thanh Thanh ra thì việc đầu tiên Trương Đại Thiệu làm là gọi Tôn Đại Phúc đến, kể lại tỉ mỉ chuyện vừa xảy ra với Long Thiên Tôn cho Tôn Đại Phúc nghe.

Trương Đại Thiệu vốn vẫn đề chuyện của Long Thiên Tôn trong lòng, nếu người này đang hoàng thì Trương Đại Thiệu sẽ không chủ động đi tìm hắn. Thế nhưng lão già này lại bắt cóc hai người Liễu Thanh Thanh, chuyện này Trương Đại Thiệu nhất định sẽ không bỏ qua.

Tôn Đại Phúc là một người thông minh, vừa nghe Trương Đại Thiệu nói thì chớp mắt liên tục:

- Anh Trương, ra tay với Long Thiên Tôn thật sao? Lão già đó muốn vào quan tài nằm nhanh hơn đây mà, có không biết bao nhiêu người muốn giết hắn nhưng hắn lại là người lớn tuổi nên nể mặt mũi hắn. Hắn có là cái gì đâu cơ chứ, tôi khinh.

Hình như mắng chửi một hồi vẫn chưa giúp Tôn Đại Phúc hết giận nên hắn nhổ một bãi nước miếng xuống đất. Chửi thì chửi vậy nhưng Tôn Đại Phúc vẫn biết Long Thiên Tôn là người không dễ đối phó. Sở dĩ hắn cao hứng như vậy là vì được Trương Đại Thiệu gọi đến.

Chuyện này có nghĩa là mình sẽ nắm được thế giới ngầm của Tỉnh Hải trong tay. Chuyện này không còn xa nữa.

- Đúng vậy, tao sẽ giết chết lão già bắt từ đó.

Trương Đại Thiệu không phủ nhận.

- Đối với chuyện này tao không rành lắm, mày nói cho tao nghe qua đi.

Cuối cùng Trương Đại Thiệu cũng tìm đúng người, Tôn Đại Phúc biết Long Thiên Tôn rất rõ, quả thật là hiểu biết hơn mình nhiều, Long Thiên Tôn có mấy căn nhà, làm ăn như thế nào, có người nào bảo kê, ân oán với những thế lực khác ra sao,...rất rõ ràng.

Trương Đại Thiệu nghe xong thì cũng trầm kinh hãi, thế lực Long Thiên Tôn so với mình tưởng tượng lớn hơn rất nhiều. Ở tất cả các phương diện đều có sự góp mặt của Long bang.

Muốn giết được Long Thiên Tôn thì cần phải xóa sạch các thế lực bên cạnh Long Thiên Tôn, tuy nhiên đây là một vấn đề nan giải.

- Anh Trương, Long bang này đúng là khó chơi.

Thấy sắc mặt Trương Đại Thiệu thì Tôn Đại Phúc đứng một bên thở dài.

- Chỉ cần muốn đánh thì chắc chắn sẽ có cách, mày nói tiếp đi.

Trương Đại Thiệu nói.

Tôn Đại Phúc tiếp tục phun một bãi nước miếng xuống đất rồi nói ba ngày nữa là mừng thọ 50 tuổi của Long Thiên Tôn, nghe đến đây mắt Trương Đại Thiệu sáng lên.

- Tôn Đại Phúc, về chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đến chúc thọ Long Thiên Tôn.

Trương Đại Thiệu thích chí nói.

Tôn Đại Phúc thấy hơi bất ngờ, nhìn Trương Đại Thiệu đầy khó hiểu, chẳng lẽ anh Trương sẽ đến đó để đối phó với Long Thiên Tôn sao? Tuy nhiên những lời này hắn chỉ giữ trong lòng, không dám nói thành tiếng, sau đó đi về.

Lời Trương Đại Thiệu nói hắn không dám cãi lại.

- Long Thiên Tôn, ngày đại thọ mừng ông 50 tuổi cũng sẽ là ngày giỗ đầu của ông vào năm sau đó.

Đội Tôn Đại Phúc đi khỏi thì trên mặt Trương Đại Thiệu lộ ra một tia sắc bén, ung dung nói rồi xoay người rời đi.

Thần thức đảo qua, Trương Đại Thiệu nhanh chóng phát hiện ra chỗ của A Mao, lúc nghĩ cách cứu hai người Liễu Thanh Thanh thì Trương Đại Thiệu đã sớm để lại dấu hiệu thần thức trên người A Mao.

Lúc này A Mao đang ở văn phòng chính của Long bang, gấp rút lo sắp xếp công việc mừng đại thọ cho Long Thiên Tôn.

Trương Đại Thiệu mỉm cười, thu hồi thần thức, xem ra A Mao này là một đứa con có hiếu rồi.

- Để tao xem mày hiểu thuận được bao nhiêu.

Trương Đại Thiệu cười, thoát nhìn có chút quỷ quái.

Buổi tối, lúc đêm khuya vắng người, A Mao lê thân thể mệt mỏi về phòng. Trên giường có một cô nàng trần truồng đang nằm đợi.

Đây là ước mơ từ nhỏ của A Mao, mỗi buổi tối sẽ có một cô nàng trần truồng nằm trên giường đợi mình. Mong ước này của hắn đã trở thành hiện thực từ khi hắn làm con nuôi của Long Thiên Tôn. (Hỗ Ly Tinh: Đúng là mong ước biến thái mà >"<).

Điều này càng khiến A Mao có khát vọng chinh phục đỉnh cao, chỉ cần có quyền lực thì muốn chơi gái nào, làm chuyện gì thì cũng không một ai dám từ chối hắn.

Bây giờ A Mao còn một giấc mộng nữa đó chính là mỗi buổi tối về nhà thì sẽ có một đám phụ nữ trần truồng nằm đợi hắn (cái này lại càng biến thái hơn nữa), chỉ là lúc này giấc mộng đó chưa có cách nào để thực hiện được.

- Kỹ nữ của ta, để ta đưa em lên đỉnh nhé.

Đóng cửa phòng, A Mao bật cười dâm dăng rồi bước nhanh đến giường. Hắn cũng không bật đèn vì hắn thích "làm việc" trong đêm.

- Đáng tiếc lần này chỉ sợ là không lên đỉnh được thôi.

Đúng lúc này một giọng đàn ông xa lạ bỗng nhiên vang lên.

- Ai?

A Mao cực kì kinh hãi, cả người run lên, vội vàng rút súng ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Bóng dáng như thần linh

- Không thể tưởng được đường đường là anh Mao mà lại là người nhát gan như vậy.

Trong bóng tối, một giọng nói tràn ngập khinh thường và châm biếm truyền đến:

- Nếu tao muốn giết mày thì mày đã sớm biến thành thi thể rồi.

Trong lúc nhất thời A Mao không biết giọng nói kia là của ai, chỉ cảm thấy có chút quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu đó. Nhưng nghe thấy ở đâu, A Mao lại nghĩ không ra.

- Không được nhúc nhích, nếu không tao sẽ nổ súng!

Tay cầm súng của A Mao toát mồ hôi, nuốt một ngụm nước miếng, hô to lên với cái bóng đen trong bóng tối kia.

- Này, mày muốn vậy sao?

Bóng đen hình như không có bận tâm đến uy hiếp của A Mao, cười khẽ.

A Mao giận tím mặt, từ lúc mình đứng lên ở Long bang, ai thấy mình cũng phải cung kính, nào dám có nửa điểm sơ suất? Người trước mặt này lại vô lễ như vậy, đúng là muốn chết!

- Mẹ nó, mày ...

Còn chưa có kịp mắng, cổ A Mao bỗng lạnh ngắt, bên trên là một bàn tay lạnh như băng.

Bóng người làm sao lại ở trước mặt mình, A Mao căn bản là không thể lý giải. Lúc này mắt A Mao đã thích ứng được với bóng tối, bóng đen trước mặt hẳn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mới vừa rồi, bóng đen lại đột nhiên biến mất, rồi lại kỳ lạ xuất hiện trước mặt mình.

Đây chưa phải là điều khiến A Mao sợ hãi nhất, trong bóng đêm chỉ cần tốc độ đủ nhanh, đạt tới hiệu quả này cũng là bình thường. Điều khiến A Mao thấy sợ thực sự chính là, hẳn bước đi không nghe thấy tiếng động.

Mà bàn tay to kia vẫn túm lấy cổ của mình.

- ...

Hơi thở của A Mao bắt đầu có chút khó khăn, không nói được câu nào, tính mạng của mình đang ở trong lòng bàn tay của tên kia.

Cũng may người nọ hình như cũng không muốn lấy mạng mình, lúc A Mao căng thẳng đến cực điểm, bàn tay to kia lần thứ hai vô thanh vô tức biến mất.

Cùng lúc đó, một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Mở đèn lên!

A Mao sớm đã muốn làm như vậy, trong bóng đêm hẳn có cảm giác nhỏ bé ở trong tay đối phương, rất không thoải mái. Nghe vậy lập tức vọt tới bên tường mở đèn lên, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

- Là mày!

Một tiếng kêu sợ hãi từ trong miệng A Mao thoát ra. A Mao giống như là bị sét đánh trúng, cả người chấn động, liên tiếp lùi về phía sau đến khi đụng vào tường không thể lùi nữa.

Trên mặt hắn không che giấu được sự hoảng sợ.

- Mày, mày chưa chết sao?

Giọng nói của A Mao có chút cà lăm, khó tin nhìn bóng người trước mặt, nói gì cũng không dám tin tưởng vào hai mắt của mình.

- Hừ, chỉ dựa vào mày và Long Thiên Tôn mà cũng đòi giết được tao sao?

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng, cũng lười ngẩng đầu nhìn A Mao, lời nói lại phát ra ngạo khí từ nội tâm.

- Mày, mày muốn thế nào?

A Mao khẽ cắn môi, hỏi nhưng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trương Đại Thiệu.

- Yên tâm, tao sẽ không giết mày.

Đầu tiên Trương Đại Thiệu giúp A Mao bình tĩnh lại, tránh cho việc hắn đến đứng cũng không vững. A Mao nghe xong thì thở ra một hơi nhẹ nhõm. Người này nếu muốn giết mình thì cái mạng mình cũng đã mất rồi.

Hiện tại, A Mao đối với Trương Đại Thiệu có thể nói là hoàn toàn sợ hãi, lúc trước nhiều thủ đoạn như vậy cũng không đối phó được với Trương Đại Thiệu, thậm chí cuối cùng còn cho mật thất nổ tung, vậy mà vẫn không làm gì được người này.

Trong mắt A Mao, Trương Đại Thiệu thật không phải là con người.

- Mày, có muốn làm lão đại Long bang không?

Trương Đại Thiệu lại nói ra một câu, lại làm cho A Mao hoàn toàn rung động, ngo ngắc nhìn Trương Đại Thiệu không nói nên lời.

Ở sâu trong nội tâm A Mao, cực kỳ khát vọng quyền lực, lão đại Long bang, đương nhiên là ước mơ tha thiết của hắn.

Nhưng mà A Mao lại biết rõ Long Thiên Tôn rất đáng sợ, tuy Long Thiên Tôn tuổi tác đã cao, nhưng A Mao trước mặt lão già ấy vẫn rất kiêng kỵ. Cho nên cho tới nay, ở Long bang mọi người đều nói A Mao đều là một đứa con hiếu thuận.

Nhưng chỉ có mình A Mao hiểu được, hẳn ước gì lão già ấy mau chết, như vậy Long bang sẽ là của mình.

Ý niệm này trong đầu, A Mao chưa bao giờ để lộ nửa phần, chưa bao giờ dám để cho kẻ nào biết, nếu không Long Thiên Tôn sẽ xử lý mình. Cái ý tưởng kia nghĩ lại cũng rất nguy hiểm, nhưng hiện tại, ý tưởng này lại bị người khác nói ra, ngoài rung động, A Mao còn sợ hãi nhiều hơn.

- Mày nói bậy bạ gì đó?

Về mặt A Mao bắt đầu trở nên bối rối, mặc dù bên ngoài là trấn tĩnh nhưng cũng không thể nào duy trì lâu.

Trương Đại Thiệu cười nhạo một tiếng, lắc lắc đầu, ánh mắt tùy ý đảo qua trên người A Mao, thân hình A Mao lập tức run run, giống như dưới ánh mắt đó mọi bí mật đều bị nhìn thấu.

- Mày muốn giết chết Long Thiên Tôn chỉ sợ cũng không phải là ngày một ngày hai. Nhưng mày che dấu rất sâu, chắc chắn trừ tao ra, không có một người nào có thể nhận ra.

Trương Đại Thiệu cũng có chút tán thưởng đối với A Mao.

- Mặc dù là Long Thiên Tôn thì cũng chỉ là hoài nghi mà thôi!

- Mày nói cái gì?

A Mao hoảng sợ hỏi, hần tự hỏi hần chưa từng tiết lộ bí mật lớn này với bất kỳ ai, vậy mà cũng khiến cho Long Thiên Tôn hoài nghi?

A Mao rất rõ ràng thái độ làm người của Long Thiên Tôn, chỉ cần có hoài nghi, hần sẽ không chút do dự xử lý mình.

Trong lòng A Mao nhin không được run lên, hần không muốn tin lời Trương Đại Thiệu, nhưng lại không dám không tin, dù sao người trước mắt cũng quá thần thông quảng đại.

- Không tin sao?

Trương Đại Thiệu liếc ánh mắt trên tức nhìn A Mao một cái, trong ánh mắt còn có một chút thương hại.

- Mày nghe nói qua Âm tổ chưa?

- Âm tổ?

- Âm tổ, tổng cộng có tám người, là con bài chưa lật của Long bang, trực tiếp nghe lệnh của Long Thiên Tôn, cũng chỉ nghe lệnh của Long Thiên Tôn, chuyên môn vì Long Thiên Tôn xử lý việc khó giải quyết, Tứ đại kim cương kia, là bốn người yếu nhất của Âm tổ. Tao nói như vậy mày hiểu chưa?

- Cái này, không thể có điều đó!

A Mao kêu lên sợ hãi, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng bên trong nội tâm lại có chút tin lời Trương Đại Thiệu nói. Lão cáo già Long Thiên Tôn này, mọi việc rất có thể đều có.

- Tao phải ở trong đại thọ năm mươi của Long Thiên Tôn để diệt trừ hần.

Trương Đại Thiệu cuối cùng nói ra một câu, hoàn toàn làm cho A Mao phát điên, trái tim của hần thiếu chút nữa không chịu nổi, ngây ngốc nhìn Trương Đại Thiệu, người này điên rồi sao?

Ngay một khắc kia, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên duỗi tay ra với mình, vẻ kinh hãi hiện lên trong mắt A Mao, hần bỗng nhiên phát hiện, thân thể mình giống như bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, không thể nhúc nhích!

Trương Đại Thiệu chậm rãi nâng tay về phía hần, thân thể của hần bị treo giữa không trung!

Trong đầu A Mao nổ ầm một cái, cả người mềm nhũn đái cả ra quần, run sợ nghĩ: Người này, chẳng lẽ là thần tiên? Nếu không phải thần tiên, thì sao có thể khống chế mình?

Buông lỏng tay, thân hình nặng nề của A Mao rơi trên mặt đất.

Khi A Mao ngẩng đầu lên, trong phòng ngoài cô gái khóa thân ở trên giường ra thì chỉ có mình, làm sao có người thứ ba?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Bệnh lại tái phát

- Phù!

Nhìn tỉ mỉ trong phòng một lần, xác định bóng dáng đáng sợ kia đã biến mất, A Mao giống như là hết hơi đặt mông ngồi dưới đất thờ hồn hèn.

Trời ơi, từ lúc nào mà mình lại trở nên sợ hãi hèn như vậy? Ở tại nơi này trước mặt mình, chỉ cần một ánh mắt, một câu hèn đều có thể bóp nát mạng nhỏ của mình.

Nhưng sau đó, A Mao mày nhú lại, Trương Thiên lần này đến, lại nói cho mình biết hắn sẽ xử lý Long Thiên Tôn. Ý đồ trong lời nói của hắn cũng không khó giải thích, hắn muốn mình trở thành con rối của hắn, và nắm được Long bang trong tay mình.

- Nên làm cái gì bây giờ?

A Mao rất khó xử, một bên là Long Bang lớn mạnh của Long Thiên Tôn, một bên là một người giống thần thánh.

- Ừm!

Trong lúc tự hỏi đó, mỹ nữ trần truồng trên giường đột nhiên trở mình, dụi dụi ánh mắt nhấp nhem, từ trên giường ngồi lên, một đôi gò bồng đảo bắt đầu ló ra trước mặt A Mao.

- Anh Mao!

Mỹ nữ vui mừng kêu lên, ở trên giường gãi đầu chuẩn bị tư thế.

- Anh làm gì ở đó vậy, mau tới đây nào, nơi đó của người ta rất ngứa, đã không đợi được anh nữa rồi!

- Bảo bối, đừng nóng vội, anh đến đây.

A Mao nở nụ cười dâm dăng, vươn tay trái đến cặp bánh bao trước ngực mỹ nữ ra sức xoa nắn, mỹ nữ nhắm mắt lại, miệng phát ra thanh âm mơ hồ, nhìn rất say mê.

Pằng!

Một âm thanh nặng nề bỗng nhiên vang lên, máu tươi từ đỉnh đầu mỹ nữ chảy ra.

Trên trán mỹ nữ, một cái lỗ máu nhìn thấy ghê người, mắt cô tròn to, nói gì cũng không thể tin được anh Mao đang đắm chìm vào mình đang ở trên giường, lại đột nhiên giết mình.

- Thực xin lỗi em yêu. Chết, chuyện đêm nay, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, chỉ có thể xử lý em.

A Mao lạnh lùng nhìn thi thể mỹ nữ ngã trên giường, hờ hững nói.

Cúi đầu thổi khói trên nòng súng bay đi, trong mắt A Mao bỗng nhiên lộ ra một loại kiên định!

Hắn đã có quyết định.

Một đêm lặng yên mà qua.

A Mao tiếp tục giúp Long Bang phát triển, tiếp tục chuẩn bị đại thọ năm mươi tuổi của Long Thiên Tôn, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Long Thiên Tôn cũng sẽ không ngờ tới người con nuôi này thoát nhìn vẫn đối với mình trước sau như một, nhưng ở sâu trong nội tâm lại đưa ra một quyết định làm cho mình khiếp sợ.

Đối với việc A Mao sẽ lựa chọn thế nào, Trương Đại Thiệu trong lòng hiểu rõ cho nên hắn mới tự tin rời đi như vậy.

A Mao là người thông minh, lại là một người có dã tâm, người như thế, cũng sẽ là người đưa ra lựa chọn chính xác.

Sau khi đi ra từ nơi của A Mao, Trương Đại Thiệu gọi điện thoại cho Tôn Đại Phúc, phân phó chuẩn bị cho các anh em trong bang, nhẹ nhàng thoái mái đi trở về.

Sau khi trở lại biệt thự, Liễu Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Trương Đại Thiệu, bộ dáng muốn nói lại thôi.

- Thanh Thanh, có việc gì không?

Trương Đại Thiệu tinh ý hỏi, Liễu Thanh Thanh luôn luôn thẳng thắn, sao lại có bộ dáng rụt rè này, cái này rất ít thấy.

Liễu Thanh Thanh nhấp hé miệng, nói:

- Trương Thiên, còn bảy ngày nữa lớp đại học của tôi họp lớp, đến lúc đó tôi muốn anh giúp tôi.

Kỳ thật Liễu Thanh Thanh cũng bất đắc dĩ, sau khi chia tay Lưu Minh Viễn, tin tức này rơi vào tai của một nam sinh mình từng từ chối, mà nam sinh kia lại bắt đầu theo đuổi mình lần thứ hai.

Nhưng hiện tại, Liễu Thanh Thanh thật chưa muốn có bạn trai, nhẹ nhàng nói lời từ chối.

Nam sinh kia cũng không có từ bỏ ý định, lần họp lớp này hẳn khẳng định sẽ đến đây đưa. Liễu Thanh Thanh mời Trương Đại Thiệu đi cùng là muốn lấy Trương Đại Thiệu làm tấm bìa.

- Việc này à?

Trương Đại Thiệu suy tư, mấy ngày này đang phải vội vàng đối phó với Long Thiên Tôn, bảy ngày sau nhất định mình không rảnh, lập tức do dự.

- Anh không muốn đi sao?

Thấy phản ứng của Trương Đại Thiệu, vẻ mặt Liễu Thanh Thanh ảm đạm.

- A, đương nhiên không phải.

Trương Đại Thiệu không đành lòng nhìn bộ dạng này của Liễu Thanh Thanh, lập tức nói:

- Đến lúc đó tôi nhất định sẽ đi.

Liễu Thanh Thanh lúc này mới chuyển buồn thành vui:

- Đây là anh nói nhé, không được đổi ý đâu.

Chuông cửa vang lên, Liễu Thanh Thanh mở cửa ra, không khỏi sửng sốt, một mỹ nữ xa lạ xuất hiện ở trước mặt mình, trong ánh mắt của mỹ nữ không che giấu được sâu muộn. Điều này làm cho mỹ nữ càng thêm động lòng người.

- Xin hỏi Trương Thiên có ở đây không?

Trương Đại Thiệu nhìn đến mỹ nữ, có chút kinh ngạc, mỹ nữ này không phải ai khác, đúng là người đầu tiên mua đan dược của mình, Tống Giai.

- Trương Thiên, tôi cũng không muốn làm phiền anh, nhưng thật sự là tôi không còn cách nào khác.

Tống Giai như tìm được cọng rơm cứu mạng, bởi vì kích động, vô thức tiến lên cầm lấy tay Trương Đại Thiệu.

- Đừng kích động, có chuyện gì chậm rãi nói.

Trương Đại Thiệu đương nhiên cảm giác được độ ấm của Tống Giai, sắc mặt không đổi nói:

- Hừ, đồ háo sắc.

Nhìn thấy một màn này, Tô Tâm Lam cong môi lên.

- Anh cứu con gái tôi đi, con gái tôi lại phát bệnh.

Tống Giai lo lắng nói:

- Bệnh lại tái phát?

Trương Đại Thiệu cau mày, ăn hồi xuân đan của mình, mặc kệ bệnh gì cũng đều có thể trị tận gốc, tại sao lại còn tái phát?

Thực giác nói cho Trương Đại Thiệu biết, chuyện này khẳng định có vấn đề.

Thấy Trương Đại Thiệu trầm mặc không nói gì, tâm trạng Tống Giai trầm xuống, chẳng lẽ, bệnh của Tiểu Cẩm, ngay cả Trương Thiên cũng không trị được?

Suy nghĩ một lát, Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên nói:

- Mang tôi đến chỗ con gái của cô, tôi phải chẩn đoán bệnh một chút.

- Thật tốt quá.

Tống Giai vui mừng quá đổi, lại một lần nữa xông lên bắt lấy tay Trương Đại Thiệu:

- Thật sự cảm ơn anh!

Trương Đại Thiệu cũng thuận thế cầm lấy hai tay của Tống Giai:

- Việc này không nên chậm trễ, đi thôi.

Hai người đi nhanh chóng ra khỏi biệt thự.

Trên đường, Trương Đại Thiệu hỏi một chút về tình hình của con gái Tống Giai.

Tống Giai nói cho Trương Đại Thiệu biết, sau khi dùng hồi xuân đan, con gái cô tình trạng vẫn tốt. Nhưng vài ngày nay, lại đột nhiên phát bệnh, hơn nữa so với lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Ánh mắt Trương Đại Thiệu chột lóc, trong chuyện này khẳng định có vấn đề. Chẳng qua là để Tống Giai không lo lắng, Trương Đại Thiệu cũng không có nói thêm cái gì.

Hai người đi vào trại an dưỡng tư nhân của Tống Giai, chỉ thấy cửa chính của trại an dưỡng đậu một chiếc Ferrari thể thao.

Tống Giai nhủ mảy nhưng không nói gì thêm, mang theo Trương Đại Thiệu đi vào.

Còn chưa vào tới cửa, Trương Đại Thiệu đã nghe thấy âm thanh lấy lòng của một thanh niên truyền đến:

- Tích Tuyết, tôi nói với bạn bè rồi, nếu em không đi, tôi sẽ rất mất mặt. Chỉ là một bữa tiệc bình thường mà thôi, em đi theo giúp tôi đi.

Thanh âm không kiên nhẫn của Diêu Tích Tuyết cũng truyền tới:

- Lý Tinh, anh cũng thấy đấy, tôi phải chăm sóc em gái, không có thời gian đi cùng anh.

Từ lần bị Lý Tinh nhìn thấy ở Nhà hàng Hạo Giang, người này giống như là thuốc cao bôi trên da chó, gắt gao dính lấy mình, đuổi cũng đuổi không đi.

Điều này làm cho Diêu Tích Tuyết rất bức mình. (Đón đọc chương mới nhất ở <http://holytintrong14.blogspot.com/>)

Thẳng thắn mà nói, Lý Tinh tuân thủ lịch sự, tuổi còn trẻ mà lại tiếp nhận đại bộ phận buôn bán của tập đoàn cha hắn, coi như là ông chủ tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Có rất nhiều cô gái ảo tưởng có thể gả cho người kiệt xuất như Lý Tinh.

Diêu Tích Tuyết có rất nhiều bạn bè, cũng khuyên Diêu Tích Tuyết như vậy, nhưng mỗi lần, Diêu Tích Tuyết đều nhin không được nhớ tới Trương Thiên, cô nghĩ người như Trương Thiên với chân chính là tuổi trẻ kiệt xuất. Lý Tinh so với Trương Thiên quả thật kém quá xa.

- Tích Tuyết, ở đây có rất nhiều bác sỹ cùng y tá, em họ của em cứ giao cho bọn họ là được.

Lý Tinh vẫn ở nơi đó vắng nước miếng khuyên bảo.

Nhưng bỗng nhiên Diêu Tích Tuyết xoay người sang chỗ khác, ngoài ý muốn, nhưng lại vui mừng kêu lên:

- Trương Thiên, anh đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Kẻ xấu hạ độc phía sau

Trương Thiên!

Hai chữ này làm cho Lý Sát run lên, hắn vĩnh viễn không quên được, cái tên có đáng về quê mùa từng không kiêng nể gì hành hung mình. Thậm chí một trong Tam công tử Phúc Thiệu hắn cũng không để ở trong mắt.

- Đây là một kẻ điên.

Lý Tinh nghĩ.

- Lý công tử, lâu ngày không gặp.

Nhìn thấy Lý Tinh quay đầu lại nhìn mình, Trương Đại Thiệu mỉm cười, nhiệt tình chào hỏi:

- Lần trước vội vàng từ biệt tôi vẫn thường nghĩ tới anh đấy.

Da mặt Lý Tinh không khỏi run rẩy hai cái, cười gượng một tiếng:

- Anh Trương, thật sự không nghĩ tới ở đây cũng có thể gặp được anh ... À, tôi còn có chút việc, sẽ không quấy rầy mọi người nữa.

Nói xong Lý Tinh vội vàng rời đi, một giây cũng không dám dừng lại, giống như là chó nhà có tang.

Thấy vậy, mắt Diêu Tích Tuyết bắn ra ánh sáng, cô thật không ngờ, Lý Tinh lại sợ hãi Trương Đại Thiệu như vậy, mới nhìn thấy mặt một cái đã bị dọa chạy mất.

Ở trong lòng Diêu Tích Tuyết, Trương Đại Thiệu càng thêm thần bí. Càng như vậy, Diêu Tích Tuyết lại càng muốn tìm hiểu đến cùng, để xem người con trai này rốt cuộc là người như thế nào.

Tổng Giai thấy vẻ mặt của Diêu Tích Tuyết, trong lòng không khỏi than thở, cô biết, Diêu Tích Tuyết đã bị Trương Thiên hấp dẫn, một khi như vậy, khoảng cách rơi vào tay Trương Đại Thiệu cũng không xa.

Là một người phụ nữ, Tổng Giai hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của Diêu Tích Tuyết. Trên thực tế, mặc dù cô hiện nay đã lớn tuổi, đối với Trương Đại Thiệu cũng yêu thích không thôi thì khỏi phải nói đến Diêu Tích Tuyết còn đang tuổi thanh xuân.

Nhưng Trương Thiên này, hình như dây dưa với rất nhiều cô gái, tuyệt đối không thể để Diêu Tích Tuyết dính vào, Tổng Giai nhanh chóng đưa ra quyết định ở trong lòng như vậy.

- Trương Thiên, đi theo tôi.

Tổng Giai lập tức nói.

Đi đến trước mặt Tiểu Cầm, Tổng Giai nhìn không được lại thấy đau lòng.

- Đừng có gấp, tôi đến xem thử.

Trương Đại Thiệu an ủi Tổng Giai một chút, đầu tiên kiểm tra một chút tình trạng của Tiểu Cầm, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm. Đúng như hần dự đoán, bệnh của Tiểu Cầm căn bản không phải tự nhiên mà có, mà là bởi vì...

Thần thức đảo qua Trương Đại Thiệu phát hiện trong cơ thể Tiểu Cầm một lượng lớn cỏ trùng, Tiểu Cầm là bị người ta hạ cổ!

- Thế nào Trương Thiên?

Tổng Giai bất an hỏi, Diêu Tích Tuyết cũng về mặt khẩn trương.

- Bệnh của Tiểu Cầm, tôi có thể trị!

Trương Đại Thiệu trả lời khẳng định, nhưng không đợi Tổng Giai vui mừng, Trương Đại Thiệu lại lập tức chuyển giọng:

- Nhưng chỉ sợ sau khi tôi chữa khỏi, bệnh của Tiểu Cầm vẫn có thể tái phát.

- Trương Thiên, ý anh là gì? Chẳng lẽ anh không có cách nào trị tận gốc cho Tiểu Cầm sao?

Diêu Tích Tuyết cau mày hỏi, cô tuy là sinh viên giỏi đi du học ở nước ngoài về, nhưng mà đủ loại mảnh khõe của xã hội thượng lưu lại không hiểu rõ, cũng không có thể hiểu hết được lời nói của Trương Đại Thiệu.

Nhưng sau khi Tổng Giai nghe xong, lập tức suy tư, mày lập tức trầm xuống:

- Trương Thiên, anh nói là? Bệnh của Tiểu Cầm, là có người nhúng tay vào?

Trương Đại Thiệu không đáp, chỉ nhìn Tổng Giai.

Sắc mặt Tổng Giai cũng càng ngày càng âm trầm, kỳ thật không chỉ một lần Tổng Giai nghi ngờ bệnh của Tiểu Cầm, mình vẫn dốc lòng che chở cho đứa nhỏ, mình cùng cha nó cũng rất khỏe mạnh, không có lịch sử bệnh di truyền, đứa nhỏ tại sao lại mắc bệnh nặng như vậy?

Lúc này đây lại càng thêm nghi ngờ.

Bởi vì quan tâm Tiểu Cầm, Tổng Giai cũng không có nghĩ lại điều đó, hiện tại bị Trương Đại Thiệu nói ra, Tổng Giai lập tức hiểu rõ, khẳng định là có người đối phó với mình! Cô nhanh chóng liên tưởng đến mấy đối thủ thương trường của mình.

Nhưng trước mắt, cứu Tiểu Cầm quan trọng hơn, Tống Giai thu tâm tư trở về:

- Trương Thiên, thật sự cảm ơn anh, là tôi hại Tiểu Cầm, làm phiền anh cứu nó trước đi.

- Đừng có vội.

Trương Đại Thiệu ánh mắt có thần nói:

- Có tôi ở đây, Tiểu Cầm nhất định sẽ không sao, chẳng lẽ cô không muốn bắt kẻ hạ độc phía sau sao?

Tống Giai thân mình run lên:

- Anh nói phải làm sao bây giờ?

Trương Đại Thiệu thông thả bước hai bước, tính toán trước, lời nói cũng không khỏi có chút lạnh lùng. Đối với người phía sau hạ cổ trùng vào người Tiểu Cầm, hẳn phải diệt trừ.

Cổ độc trong cơ thể Tiểu Cầm chính là Thiên Tầm Cổ vô cùng độc, mặc dù người hạ cổ thu hồi cổ thuật, người bị hạ cổ mặt ngoài chuyển biến tốt đẹp, nhưng ba năm sau chắc chắn sẽ chết. Nếu không gặp được mình, Tiểu Cầm không tránh khỏi cái chết.

Đối với một cô bé mà dùng thủ đoạn ác độc như vậy, tuy rằng Trương Đại Thiệu không phải người tốt gì, nhưng vẫn quyết định vì dân trừ hại một phen.

- Tình huống trước mắt, Tiểu Cầm còn có hai ba ngày nữa sẽ chết, đến lúc đó chúng ta tương kế tựu kế, lôi người đứng phía sau ra!

Trương Đại Thiệu nói, Tống Giai nghe vậy, gật đầu thật mạnh.

Cô biết ý của Trương Đại Thiệu, tại hai ngày này, hoặc là hôm nay, hoặc là ngày mai, người sau màn sẽ lộ diện, lấy việc cứu Tiểu Cầm để đe dọa mình.

Lúc sau, Lý Tinh bị Trương Đại Thiệu dọa chạy bỗng nhiên quay lại.

- Lý Tinh, anh lại tới đây làm cái gì?

Điều Tích Tuyết tức giận nói, sau khi thấy một câu nói của Trương Đại Thiệu đã dọa Lý Tinh chạy mất, Điều Tích Tuyết càng thêm khinh thường Lý Tinh.

- Tích Tuyết, lần này tôi tới là tìm Tống tổng.

Lý Tinh ngượng ngùng nói với Điều Tích Tuyết, dù sao mình lúc này cũng thật mất mặt.

Hắn xoay người sang chỗ khác, lúc ánh mắt đụng tới ánh mắt của Trương Đại Thiệu liền lập tức dời đi, không dám đối diện với Trương Đại Thiệu.

- Tống tổng, về chuyện hợp đồng cha tôi cùng cô bàn bạc lâu rồi, nhưng thật tiếc là song phương đều chưa thống nhất ý kiến. Buổi chiều sáu giờ, cha tôi ở nhà hàng Hoàng Quan mời tiệc, hy vọng Tống tổng có thể đến.

Nói xong câu đó với Tống Giai, Lý Tinh không dám dừng lại, vội vàng rời đi.

- Chẳng lẽ là Lý tổng?

Tống Giai nhìn theo bóng dáng Lý Tinh, thì thầm tự nói.

Gần đây, Tống Giai cùng với Lý Đại Minh, cũng chính là Lý tổng, nảy sinh một chút không thoải mái, thậm chí có thể nói là mâu thuẫn. Về hợp đồng đầu thầu Tân Phát, song nói chuyện mấy tháng đều không thể đồng ý.

Lý Đại Minh dùng Tiểu Cầm để uy hiếp mình, cũng rất có thể.

Nhưng ấn tượng của Tống Giai đối với Lý Đại Minh, ngoài háo sắc một chút, hình như cũng không phải là người xấu. Buồn bán có chút va chạm với mình cũng không phải là một mình hắn. Tống Giai không thể xác định.

Theo bản năng quay đầu lại nhìn Trương Đại Thiệu, chỉ thấy Trương Đại Thiệu ôm cánh tay, bộ dáng đang tính sẵn trong lòng.

- Trương Thiên, anh đi theo giúp tôi được không?

Hơi do dự một chút, Tống Giai mở miệng mời Trương Đại Thiệu.

- Được, tôi cũng muốn nhìn xem, Lý tổng này, thủ đoạn thế nào.

Không chút do dự, Trương Đại Thiệu gật đầu đáp ứng.

- Di, cháu cũng phải đi!

Thấy Trương Đại Thiệu đi theo đi dự tiệc, Điều Tích Tuyết ở một bên không biết tại sao kêu lên.

Lúc này Tổng Giai từ chối:

- Tích Tuyết, chúng ta phải đi đàm phán, cũng không phải đi chơi, cháu đến làm cái gì. Ở đây chăm sóc Tiểu Cẩm cho tốt, người khác đi không yên tâm!

Điều Tích Tuyết nghe vậy, đành phải phần nộ khuất phục dưới uy của Tổng Giai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Mang theo trai bao đi dự tiệc

Thấy giờ hẹn với Lý Đại Minh chưa tới, Tổng Giai liền đưa Trương Đại Thiệu đi thăm quan công ty.

- Tổng tổng, người đẹp trai này là ai?

Công nhân trong công ty nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đi bên cạnh Tổng Giai, đều âm thầm cảm thấy ngạc nhiên.

Chồng của Tổng tổng qua đời đã ba năm, chỉ để lại con gái nhỏ tuổi cùng công ty sắp đóng cửa cho Tổng tổng, ba năm qua, Tổng tổng mỗi ngày đều chăm lo, nhận hết oan ức, cuối cùng đưa công ty Tần Lâm sắp phá sản kinh doanh phát triển lên.

Trong lúc này, không biết có bao nhiêu người đến theo đuôi Tổng tổng, nhưng đều bị Tổng tổng từ chối.

Nhưng hôm nay, Tổng tổng lại mang một người đẹp trai đến, đây chắc chắn là một tin tức rất lớn.

- Haizz, không kể phụ nữ hay đàn ông, chỉ cần bộ dạng tốt một chút, cũng có người bao!

Cũng có người âm thầm cảm thán, oán giận số phận bất công, người này ăn mặc đáng vẻ quê mùa, Tổng tổng lại bao dưỡng hắn, thật sự là không có thiên lý. Lão tử ta, bộ dạng cũng không kém mà.

- Tổng tổng, không thể ngờ được thứ cô kinh doanh lại là một nhà máy sản xuất thuốc nha.

Trương Đại Thiệu nói lời tán thưởng, hơn nữa quy mô của xưởng thuốc này cũng rất lớn, Tổng tổng với thân phận là một người phụ nữ có thể kinh doanh xưởng thuốc lớn như vậy, quả thực rất mạnh.

- Đây chỉ là một phần của công ty thôi.

Tổng Giai tự hào nói.

Đi thăm sơ qua, thời gian hẹn cũng sắp tới, trong ánh mắt hâm mộ, ghen tị căm tức của đám công nhân, Tổng Giai lấy ra một chiếc xe Lotus, mang Trương Đại Thiệu đi.

Lúc hai người đi vào khách sạn Hoàng Quan, bên ngoài đèn đuốc đã sáng trưng, được đưa bé giữ cửa chỉ dẫn Tổng Giai đem cất xe xong, cùng Trương Đại Thiệu đi vào khách sạn.

- Tổng tổng, Lý tổng chúng tôi chờ cô đã lâu.

Hai người vừa mới đi vào đại sảnh, một mỹ nữ mặc quần áo công sở, mang theo kính viền vàng đi tới trước mặt, nở nụ cười xã giao nói với Tổng Giai.

Tổng Giai gật gật đầu, không có nói thêm cái gì với cô gái, chỉ gật gật đầu:

- Dẫn đường đi.

Lại quay đầu nói với Trương Đại Thiệu:

- Chúng ta đi.

Cô gái kia vừa thấy, sau lưng Tổng Giai còn có một chàng trai, nhất là, trên người người này tất cả đều là hàng hóa rẻ tiền, toàn thân đều là đáng về quê mùa, không khỏi khê cau mày:

- Tổng tổng, vị này là ...

Tổng Giai sắc mặt có chút không hài lòng, đối với cô, Trương Đại Thiệu chính là ân nhân cứu mạng của mình. Cô gái này bất quá chỉ là thư ký của Lý Đại Minh, thế mà lại khinh thường Trương Đại Thiệu, Tổng Giai thực sự tức giận.

- Đây là cách mời khách của Lý tổng sao? Nếu Lý tổng không chào đón người của tôi, tôi có thể đi.

Tổng Giai lạnh lùng nói, giả bộ xoay người.

Cô gái kia sợ tới mức hoảng hốt, vội vàng chạy tới giải thích:

- Thực xin lỗi Tổng tổng, là tôi lẩm miệng. Lý tổng đang chờ cô, tôi mang cô đến đó.

Đồng thời trong lòng cũng không hiểu chút nào, tên nhà quê này là ai mà Tổng tổng lại để ý hân như vậy?

Đi đến ngoài cửa phòng, cô gái nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, nói:

- Lý tổng, Tổng tổng đến rồi.

Đợi cho Lý Đại Minh cười dài mở cửa ra, cô ta mới lễ phép lui ra.

- Tổng tổng, tôi nghe được tiếng bước chân là biết cô đến rồi, có thể cùng cô ăn một bữa, thật là hiếm có, mời đến đây.

Ánh mắt Lý Đại Minh không thêm che giấu hung hăng đảo qua trên người Tổng Giai, lộ ra ánh sáng ham muốn.

Nếu bình thường, Lý Đại Minh còn có thể che giấu một chút, nhưng hôm nay không cần, bởi vì không lâu sau, người phụ nữ này sẽ bị mình đùa giỡn trên tay, sẽ ngoan ngoãn nghe lời mình.

Lập tức, Lý Đại Minh liền nhìn thấy Trương Đại Thiệu bên cạnh Tổng Giai, nét mặt già nua lập tức run rẩy. Tiểu tử này, không phải là thằng nhóc làm cho mình rối tinh rối mù bữa trước sao? Hân tới làm gì?

- Nhóc con, không nghĩ mày cũng tới, lão tử đang lo tìm không thấy mày, không nghĩ tới mày lại ngoan ngoãn đưa tới cửa!

Lý Đại Minh hung tợn nghĩ, tình cảnh ngày đó thật mất mặt, hân nhớ mãi không quên.

- Lý tổng khách khí.

Tổng Giai có nén chán ghét đối với Lý Đại Minh, xuất ra một nụ cười, bắt tay với Lý Đại Minh.

Lý Đại Minh lúc này mới giả bộ như là vừa mới thấy Trương Đại Thiệu, nói:

- Tổng tổng, vị này là...

- Anh ta là quản lý phòng Quan hệ xã hội của công ty chúng tôi, Trương Thiên.

Tổng Giai thông dong nói, sắp xếp cho Trương Đại Thiệu một thân phận thích hợp.

- Ha ha ha.

Lý Đại Minh đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, trên mặt biểu hiện sự xem thường ai cũng có thể nhìn ra được.

- Thì ra là Trương quản lý, tôi còn tưởng bồi bàn của khách sạn đấy, xấu hổ xấu hổ.

Trong lòng lại đầy căm phẫn thầm mắng: mẹ nó cái đồ không biết xấu hổ. Đáng chết, bao đường trai bao cũng không chọn người tốt một chút.

Sắc mặt Tổng Giai lập tức trầm xuống.

Ngược lại Trương Đại Thiệu lại một bộ dáng chẳng hề để ý, giống như không có nghe thấy lời châm chọc khiêu khích kia của Lý Đại Minh. Thấy như vậy, Tổng Giai cuối cùng cũng có chút yên tâm, nhưng thái độ kia rõ ràng trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều.

- Tổng tổng, Trương quản lý, mời vào.

Lý Đại Minh ha hả cười nói, trong nụ cười kia có một loại gian trá không dễ phát hiện.

Sau khi ngồi xuống, Tống Giai mở lời, hỏi:

- Lý tổng, nghe Lý công tử nói, anh muốn thảo luận lại chuyện hợp đồng Tân Phát, không biết Lý tổng muốn đàm phán như thế nào? Tôi vẫn nói câu kia, hai điều kiện anh đưa ra có chút ép buộc, nếu nghĩ muốn hợp tác thì mời Lý tổng đưa ra đủ thành ý.

- Chuyện buôn bán không vội.

Lý Đại Minh khoát tay, đem thực đơn đưa đến trước mặt Tống Giai.

- Chúng ta ăn cơm trước rồi bàn lại hợp đồng, ok? Tôi biết Tống tổng không uống được rượu, chúng ta gọi rượu vang đỏ nhé, thế nào?

Tống Giai cũng cảm giác được lão cáo già Lý Đại Minh này có chút không thích hợp, lần trước hẳn không phải muốn ép mình uống ở quán rượu sao, lần này sao lại vòng vo như vậy?

Nhưng mà nghĩ phía sau còn có Trương Đại Thiệu, Tống Giai cũng không lo lắng gì, cô cũng muốn nhìn xem, trong hồ lô của Lý Đại Minh bán thuốc gì.

- Lý tổng thật sự là quá khách khí.

Tống Giai tùy tiện gọi hai món ăn, Trương Đại Thiệu ở một bên cũng như vậy.

Lý Đại Minh đã mở một chai vang đỏ, mỗi người một ly, nói chuyện câu được câu không. Trương Đại Thiệu cũng không để ý tới để ý tới, một mình một người ở nơi đó dùng bữa, không ăn sạch thì không ngừng, dù sao cũng là người khác trả tiền.

Ăn được một nửa, Lý Đại Minh giả vờ như bỗng nhiên nhớ tới một thứ, nói:

- Đúng rồi Tống tổng, nghe nói con gái cô mấy ngày nay đỏ bệnh, đừng có lo.

Tống Giai không kìm được tay run lên, rượu vang đỏ trên bàn bị đánh đổ, ghì chặt vào bàn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ:

- Quả nhiên là hẳn!

Phản ứng của Tống Giai đều được nhìn thấy trong mắt Lý Đại Minh. Hắn còn tưởng rằng con gái của Tống Giai đã trở bệnh nguy kịch, chịu không nổi kích thích mới như vậy, trong lòng càng thêm hưng phấn.

Thấy Tống Giai thất lễ, Trương Đại Thiệu ở một bên ho khan một tiếng.

Tống Giai đột nhiên bùng tỉnh, nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tính, nức nở nói:

- Con tôi số khổ, cố tình gặp phải quái bệnh. Thật không dám giấu diếm Lý tổng, mấy ngày này tôi chạy khắp bệnh viện, quả thực là hao hết tâm tư, nhưng không thể chữa khỏi bệnh của nó, haizz ...

- Tống tổng, không biết con gái cô mắc bệnh gì, kẻ hèn này bất tài nhưng thật ra biết một ít người trong giới y học, nói không chừng có thể giúp đỡ.

Lý Đại Minh ra vẻ tốt bụng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Bắt rùa trong hũ

Nói chuyện tới mức này rồi thì đáp án dường như đã có, người đứng sau màn này đúng là Lý Đại Minh.

- Con gái của tôi mắc bệnh thiếu máu tủy cột sống.

Sau khi Tống Giai nói ra, Lý Đại Minh lập tức vỗ đùi:

- Thật sự là trùng hợp Tống tổng! Vừa lúc tôi biết một vị chuyên gia về phương diện này, tuyệt đối là hạng nhất quốc tế, từng chữa khỏi cho rất nhiều

bệnh nhân bị thiếu máu tùy cột sống, tôi có thể giúp cô liên hệ.

- A, thật sao, thật sự quá tốt rồi! Rất cảm ơn Lý tổng!

- Tổng tổng khách khí, chuyện hợp đồng ...

- Chỉ cần con gái của tôi có thể khỏi bệnh, hợp đồng tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Bữa cơm này, kết thúc trong bầu không khí thoải mái vui mừng.

Vừa mới ra khỏi khách sạn, Tổng Giai hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất, Trương Đại Thiệu nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đi lên đỡ lấy vai Tổng Giai.

- Trương Thiên, thực sự là hần!

Tổng Giai run giọng nói, cô trăm triệu lần không ngờ, Lý Đại Minh lại là một người hiểm ác như vậy. Nếu không phải Trương Đại Thiệu ngồi bên cạnh, Tổng Giai thực sự sợ mình sẽ không thể không chế được mà liều mạng với Lý Đại Minh tại đó.

- Yên tâm, nếu biết là hần, hần cũng đừng mong hại được người nữa.

Trương Đại Thiệu nói, sau đó giúp Tổng Giai lấy xe, lái xe chở cô trở về nhà tỉnh dưỡng.

Sau đó một mình Trương Đại Thiệu trở về biệt thự.

Tổng Giai đã hẹn với Lý Đại Minh, ngày mai hoặc là ngày mốt, hần nói vị chuyên gia kia sẽ tới.

- Trương Thiên, đi chẩn đoán bệnh mà thôi tại sao lại đi lâu như vậy?

Tò Tâm Lam giống như chất vấn, hỏi.

Liễu Thanh Thanh ở bên cạnh cũng nhìn nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu không chớp mắt.

Trương Đại Thiệu không biết làm sao lắc đầu, đi lên lầu.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Trương Thiên sớm ra khỏi nhà, kêu Tôn Đại Phúc đến, thời gian đến ngày đại thọ của Long Thiên Tôn còn không quá một ngày nữa, có rất nhiều chuyện cần làm.

Sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện xong, Tổng Giai liền gọi điện thoại tới, nói Lý Đại Minh đã liên hệ với cô, vị chuyên gia kia sẽ lập tức tới.

Trương Đại Thiệu vội vàng bàn giao một lần cho Tôn Đại Phúc, lập tức hấp tấp đi đến khu nghỉ dưỡng tư nhân của Tổng Giai.

Thần thức đảo qua, đám người Lý Đại Minh còn chưa tới, Trương Đại Thiệu không do dự bước vào khu nghỉ dưỡng.

- Trương Thiên.

Tổng Giai đã sớm chờ đợi Trương Đại Thiệu, lập tức đến đón, người phụ nữ này, chuyện liên quan đến con gái của mình thì không thể giấu được sự căng thẳng.

- Không cần lo lắng, có tôi ở đây.

Trương Đại Thiệu nhẹ giọng nói:

- Vào thôi.

Hơn hai mươi phút sau khi Trương Đại Thiệu đến, Lý Đại Minh mang theo người gọi là chuyên gia khoan thai đi đến.

Vóc dáng chuyên gia kia không cao, cũng có thể làm người mẫu độc quyền ... thời trang trẻ em. Nhìn xung quanh, chỉ thấy Ái Từ ánh mắt lóe sáng, nhưng ánh sáng trong đó mang theo một hơi thở u ám tàn bạo.

Trên người Ái Từ cũng có hương vị kỳ dị như vậy. Hương vị này, đúng là hơi thở của người tiếp xúc với cỏ trùng dài lâu. Chẳng qua người bình thường rất khó ngửi thấy mà thôi.

- Tôi giới thiệu một chút.

Lý Tổng chỉ vào Ái Từ, dùng một giọng tôn sùng nói:

- Đây là bác sĩ Trần Thế Hoa, ở trên thế giới rất có danh tiếng, lần này từ Los Angeles đến đây là để chữa bệnh cho lệnh ái đây. (Đọc chương mới nhất tại <http://holysttrong14.blogspot.com/>)

Lại chỉ vào Tống Giai nói:

- Đây là Tống tổng, Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Thiên Khải.

- Bác sĩ Trần, ngài vì con gái tôi mà ngàn dặm xa xôi tới đây, thật sự rất cảm tạ.

Tống Giai cảm động đến rơi nước mắt vồn tay ra với bác sĩ Trần, tuy biết người này là hung thủ hạ độc con gái mình, nhưng diễn thì vẫn phải làm.

Ái Tử Trần Thế Hoa thật ra rất kiêu cách, cũng không có phản ứng lại với Tống Giai, không kiên nhẫn nói:

- Đừng nói nhảm nữa, người bệnh ở đâu? Mau dẫn tôi đến coi. Thời gian của tôi rất quý báu, một phút đồng hồ cũng đáng giá ngàn vạn, đừng có chậm trễ.

Tống Giai theo bản năng ngẩng đầu nhìn Trương Đại Thiệu, thấy Trương Đại Thiệu gật gật đầu với mình, vì thế mang theo bác sĩ Trần tới bên giường Tiểu Cầm.

Trần Thế Hoa đi đến trước mặt Tiểu Cầm xem xét, sắc mặt biến đổi ngay tại chỗ, suýt nữa là đặt mông ngã trên đất, cổ trùng trong cơ thể cô bé đã không còn nữa!

Trần Thế Hoa kinh ngạc không phải là ít, hần lập tức phản ứng lại, trúng kế rồi!

Trong mắt hiện lên một sự tàn nhẫn, Trần Thế Hoa liền đưa tay chộp tới Tiểu Cầm, nghĩ bắt lấy người trước rồi nói sau. Nhưng lúc hần động thủ, đột nhiên một tiếng xé gió truyền đến, một lực lượng mãnh mẽ không gì sánh được đánh úp lại.

- Nguy hiểm!

Một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm ập đến trong tròng, Trần Thế Hoa bỏ qua việc bắt Tiểu Cầm, xuất hết toàn lực chắn bên người.

Ngay sau đó, Trần Thế Hoa cảm thấy mình như bị một tảng đá lớn va vào, cả người đều bị đánh bay, rầm một tiếng đụng vào tường.

Hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bác sĩ tư nhân mang khẩu trang cười lạnh nhìn mình.

- Cao thủ!

Lúc bốn mắt chạm nhau, trong đầu Trần Thế Hoa nảy ra hai chữ này, sắc mặt trở nên cứng lại.

- Sao lại thế này?

Bên ngoài Lý Đại Minh nghe được trong phòng có tiếng động, vội vàng chạy vào, sắc mặt cũng thay đổi tại chỗ, hần biết, sự việc đã bị lộ. Tại thời khắc này, việc đầu tiên hần làm là quay đầu bỏ chạy.

- Muốn chạy?

Trương Đại Thiệu cười nhạo, đá chân một cái, một cái ghế dựa bay đến đập vào lưng của Lý Đại Minh, làm Lý Đại Minh ngã trên mặt đất.

Lý Đại Minh hét lớn lên, lao đảo từ mặt đất đứng lên, cũng không dám chạy nữa, mà là khản trương nhìn Trần Thế Hoa.

Trần Thế Hoa là một người kỳ lạ, không chỉ có một tay cổ thuật thần kỳ, mà vẫn là người võ công lợi hại hơn cả bộ đội đặc chủng, chuyện vừa rồi là phản ứng theo bản năng, hiện tại, hần đem tất cả hy vọng gửi gắm trên người Trần Thế Hoa.

- Mà là ai?

Trần Thế Hoa gất gao nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, trầm giọng hỏi.

Trước ánh mắt chăm chú của Trần Thế Hoa và Lý Đại Minh, Trương Đại Thiệu gỡ khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt trẻ trung.

Điều này làm cho Trần Thế Hoa chấn động không thể tưởng được vị cao thủ kia lại trẻ tuổi như vậy.

- Là này?

Trần Thế Hoa giật mình, Lý Đại Minh càng thêm giật mình, vị cao thủ ở nơi này của Tống Giai, không phải là tên trai bao thấy ngày hôm qua sao?

- Dùng cái loại thủ đoạn đê tiện này đi mưu hại một cô bé.

Trương Đại Thiệu cũng không trả lời câu hỏi của Trần Thế Hoa, mà là lạnh nhạt cùng kiên quyết nhìn hắn.

- Nếu gặp phải tao, vậy thì mày không may rồi.

Trần Thế Hoa mắt hơi tròn lên, vẻ mặt lần thứ hai biến đổi:

- Cổ trùng ta hạ trong cơ thể của cô bé này, là do mày giải?

- Đúng vậy!

Một giọng nói có lực, làm cho Trần Thế Hoa bắt đầu sinh ra kiêng kỵ càng sâu đối với Trương Đại Thiệu, người này tuổi còn trẻ, võ công cũng không kém mình, ngay cả cổ thuật của mình cũng có thể giải, thật sự không đơn giản.

Nhưng cùng lúc đó, một chuyện quan trọng đã gạt bỏ kiêng kỵ đó trong mắt Trần Thế Hoa, chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không, tổ chức sẽ không bỏ qua cho mình.

- Loại cổ trùng trong người cô bé này chỉ là thủ đoạn thấp nhất của tao, có thể phá giải nó, không có gì là giỏi cả.

Trần Thế Hoa cả người dùng sức chấn động, trên người lập tức vang lên một trận tiếng đồm độp.

- Nếu mày chỉ có bản lĩnh như vậy thì mày có thể chết rồi.

Lời còn chưa dứt, một chân lật lại đá vào trước ngực Trương Đại Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Vạn cổ độc là thứ này sao?

Vốn Lý Đại Minh vẫn còn vô cùng lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy bản lĩnh của Trần Thế Hoa thì hoàn toàn yên lòng.

Ngay lúc này, Trần Thế Hoa hoàn toàn hóa thành một tàn ảnh bay đi, Lý Đại Minh căn bản là thấy không thấy rõ lắm thân hình của hắn, chỉ mơ hồ cảm thấy hoa mắt.

- Thì ra Trần tiên sinh lợi hại như vậy.

Lý Đại Minh vui mừng nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Trương Đại Thiệu bắt đầu tràn ngập thương hại.

- Cần thận!

Tổng Giai cũng che mặt thét lên một tiếng kinh hãi, cô trăm triệu lần không ngờ, người hạ cổ lại lợi hại như vậy, giống như là cao thủ trình diễn võ học trên TV.

Sớm biết như vậy sẽ không tìm Trương Thiên giúp đỡ, giao cho cảnh sát là được. Trong lòng Tổng Giai vừa lo lắng vừa hối hận.

Bốp!

Nhưng ngay sau đó, một tiếng vang trầm thấp mà lại rất nhỏ truyền đến, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc há to miệng, ngo ngác nhìn Trương Đại Thiệu, căn bản không thể tin được vào hai mắt của mình.

Chỉ thấy Trương Đại Thiệu vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, đợi đến khi cái chân cứng như thép của Trần Thế Hoa sắp tới trước mặt thì bà vai Trương Đại Thiệu chấn động, vươn tay phải ra, cầm thật chặt mắt cá chân Trần Thế Hoa!

Chân Trần Thế Hoa cứ như vậy bị cố định tại chỗ, muốn thu chân về nhưng lại cảm giác như chân phải bị một cái kim sắt kẹp chặt lại, làm thế nào cũng không co về được.

- Điều này không thể!

Sắc mặt Trần Thế Hoa biến đổi, vô cùng kinh hãi nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu.

Hắn biết Trương Đại Thiệu là cao thủ, nhưng chưa bao giờ dám tưởng tượng Trương Đại Thiệu lại mạnh tới mức độ này! Theo hắn, người này tuy mạnh nhưng nhiều nhất cũng chỉ là cùng tiêu chuẩn với mình, cho tới bây giờ hắn mới biết được mình sai rất nhiều.

- Muốn chết!

Cẩn rằng một cái, Trần Thế Hoa lộ ra vẻ mặt điên cuồng, bỗng nhiên lấy ra một cái bao giấy nhỏ tung về phía Trương Đại Thiệu, một mảng lớn bụi màu đen tung ra.

Thần thức đảo qua, sắc mặt Trương Đại Thiệu không khỏi biến đổi, bên trong bụi này toàn bộ đều là cỏ trùng! Minh tất nhiên không sợ nhưng nếu đám người Tống Giai hít vào, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. (Đón đọc chương mới nhất ở <http://holystinstrong14.blogspot.com/>)

Hơi hơi dùng một chút lực, Trương Đại Thiệu nắm mất cả chân Trần Thế Hoa, đem cả người hắn ném bay lên. Thân hình to lớn của Trần Thế Hoa bay thẳng đến Lý Đại Minh.

- Anh không cần lại đây, a!

Lý Đại Minh quát to một tiếng, nháy mắt cũng bị Trần Thế Hoa đè lên, hai người ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Trương Đại Thiệu cởi áo blue ra tung lên, che khuất bột đám phấn màu đen lan tràn kia.

Dưới áo blue, Trương Đại Thiệu dùng hấp tụt bí quyết, tất cả bột phấn màu đen nháy mắt bị hắn hút vào bàn tay, hình thành một quả cầu đen nho nhỏ!

Một cổ tiên lực mãnh liệt phun ra, trong nháy mắt cỏ trùng bên trong hắc cầu tử vong!

Quá trình đó giống như sét đánh trong nháy mắt đã xong, không có người nào thấy được.

- Ha ha ha!

Trần Thế Hoa bò lên từ mặt đất, vẻ mặt kiêu ngạo chỉ vào Trương Đại Thiệu:

- Mày đã trúng vạ cỏ độc của tao, chắc chắn phải chết! Còn mọi người ở đây, sẽ chôn cùng mày!

- Trần, Trần tiên sinh anh đang nói gì ...

Lý Đại Minh nghe vậy, thân mình nhện không được run lên, mặt xám như tro tàn thì thảo hồi.

Trần Thế Hoa lợi hại, nhưng Lý Đại Minh cũng biết Trần Thế Hoa là đến từ Vu một tổ chức rất bí ẩn. Người của tổ chức kia, thân thủ rất lợi hại, nhưng hạ cổ mới là sở trường của bọn họ.

Dùng cổ giết người đó thực sự là giết người vô hình. Mới vừa rồi Trần Thế Hoa rải một bao bột phấn, chính là cỏ trùng. Cỏ trùng kia, giờ phút này khẳng định đã xâm nhập vào trong cơ thể mọi người.

Nguyên nhân chính là có nhiều hiểu biết như vậy nên Lý Đại Minh mới càng cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt Trương Đại Thiệu không thay đổi, trong ánh mắt như có một ít trêu tức, ngẩng đầu nhìn Trần Thế Hoa:

- Mày muốn giết chết tất cả mọi người chúng tao? Mày giết tao thì tao có thể hiểu, nhưng mà người ở đây mày không cần phải ... giết đi. Còn có Lý Đại Minh, hắn cùng mày chính là một bọn, hắn mày cũng giết sao?

- Tao khinh!

Trần Thế Hoa khinh thường phun ra một ngụm nước miếng, chỉ vào Lý Đại Minh, vẻ mặt khinh thường:

- Hắn chỉ là cho tao ba mươi vạn, muốn tao hạ cổ một cô bé thôi. Tao không có quan hệ gì với hắn, hắn sống hay chết, liên quan gì tới tao?

- Không phải vậy Trần tiên sinh.

Lý Đại Minh sợ tới mức cả người lạnh run, vọt tới trước mặt Trần Thế Hoa, lôi kéo cánh tay Trần Thế Hoa cầu xin:

- Không nên như vậy, tôi có tiền, tôi có rất nhiều tiền, tôi có thể cho anh hết!

Chân mày Trần Thế Hoa nhăn lại, không để ý tới lời cầu xin của Lý Đại Minh, đá Lý Đại Minh văng ra, lạnh lùng vô tình nói:

- Trúng vạ cỏ độc của tao, kết cục là phải chết, ngay cả tao cũng không có thuốc giải! Cam chịu số phận đi!

- Vạ cỏ độc?

Trương Đại Thiệu lúc này khoát tay xốc áo blue lên, trong tay lộ ra một đám quả cầu đen:

- Trần tiên sinh, mày nói chính là cái này sao?

Trần Thế Hoa kia vốn đang kiêu ngạo cười, nhưng vừa nhìn thấy vật trong tay Trương Đại Thiệu thì cả người lập tức chấn động, như bị sét đánh la hoảng lên:

- Không thể như vậy được, chuyện này tuyệt đối không có khả năng...

Trần Thế Hoa không thể tin được, mình rải ra vạn cổ độc tất cả đều bị Trương Đại Thiệu giết chết!

Vạn cổ độc rải ra ở dạng bột phấn, có gió liền phân tán ra, chỗ nào cũng có, ngoại trừ mình có bí pháp, trong phạm vi mấy trăm thước chỉ cần người đó hít thở là sẽ trúng cổ.

Trần Thế Hoa căn bản là không thể tưởng tượng Trương Đại Thiệu làm như thế nào trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đem tất cả vạn cổ độc tập trung lại tiêu diệt, việc này quả thực là kỳ tích!

Chiêu thức ấy của Trương Đại Thiệu hoàn toàn phá hủy niềm tin của Trần Thế Hoa, hắn cũng không dám ... dừng lại, xoay người chạy thực mạng.

Trương Đại Thiệu sao có thể cho phép người này chạy thoát trước mặt mình, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Trần Thế Hoa.

- Mày trốn không thoát đâu!

Trương Đại Thiệu thân nhiên chắc chắn nói.

Cảm nhận được tiếng gió phía sau, Trần Thế Hoa đã cảm thấy tuyệt vọng, nhưng vào lúc này, một cô y tá bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, ánh mắt Trần Thế Hoa không khỏi sáng lên, một phen đem cô y tá bắt lại.

- A!

Cô y tá mặt xanh mét, thất kinh kêu to.

Trần Thế Hoa sắc mặt dữ tợn, một tay bóp cổ cô y tá, rống to với Trương Đại Thiệu:

- Cút ngay! Nếu không tao giết cô ta!

Sắc mặt Trương Đại Thiệu trở nên rất âm trầm làm cho Trần Thế Hoa cảm thấy áp lực mà lạnh sống lưng:

- Lập tức buông cô ấy ra, nếu không, tao sẽ không bỏ qua cho mày!

- Ha ha ha, sẽ không bỏ qua cho tao?

Trần Thế Hoa cười càng thêm càn rỡ.

- Có giỏi thì mày tới đây!

Lúc trước hắn bị Trương Đại Thiệu đánh cho tím mặt gì đều lạnh, giờ phút này trong tay có con tin, khó có được nhược điểm của Trương Đại Thiệu, làm cho Trương Đại Thiệu sợ ném chuột vỡ đồ, Trần Thế Hoa rất vui vẻ.

- Đúng là không biết điều.

Trương Đại Thiệu hừ lạnh, ra tay như điện, tay nhấc lên lập tức kéo Trần Thế Hoa lại giống như là cầm một con gà, đưa lên giữa không trung!

Từ đầu tới đuôi, Trần Thế Hoa căn bản chưa kịp phản ứng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Anh dám đụng tới cô ấy, tôi sẽ đánh gãy tay anh

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu liếc nhìn Trần Thế Hoa một cái, lập tức đá chân phải vào người Trần Thế Hoa, đá bay thân thể cao lớn một lần nữa.

Trương Đại Thiệu rất khinh thường người lấy người vô tội làm con tin, một đá này của hắn không chút nỗ lực, Trần Thế Hoa ít nhất cũng phải gãy ba cái xương sườn.

- A!

Đau đớn làm cho Trần Thế Hoa hét thảm một tiếng trên không trung, sau lại im bất, Trương Đại Thiệu đã để lại một tia thiên địa linh khí vào phong bế huyết vị của Trần Thế Hoa.

Tuy tỉnh táo nhưng Trần Thế Hoa lại không nhúc nhích được, ánh mắt tan rã kinh hoàng nhìn xung quanh, chỉ có một ý niệm trong đầu: Người kia làm sao trong nháy mắt mà chế ngự được mình?

Đang bối rối nghĩ, đột nhiên gương mặt một người trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt, đúng là cái người giống như ma quỷ kia, Trần Thế Hoa nhận không được rung mình một cái:

- Mày, mày muốn làm gì?

- Mày là người của tổ chức nào?

Trương Đại Thiệu ngồi xổm trước mặt Trần Thế Hoa, thân nhiên hỏi.

Ở Tu Chân Giới, cũng có môn phái chuyên môn tu luyện cổ thuật, Trương Đại Thiệu đối với cổ thuật cũng có hiểu biết nhất định. Với việc bồi dưỡng cổ trùng, truyền thừa cổ thuật, cùng với sau khi hoạt động, cũng không phải chỉ có vài người thì có thể hoàn thành, sau lưng chắc chắn là có một thế lực khổng lồ.

Vì vậy, Trương Đại Thiệu mới hỏi vậy.

Quả nhiên, nghe được câu hỏi Trương Đại Thiệu đặt ra, thân hình Trần Thế Hoa run lên, trong ánh mắt cũng lộ ra sự sợ hãi nồng đậm. Hắn thế nào cũng không hiểu, tổ chức của mình trước nay hoạt động âm thầm, người trẻ tuổi này tại sao lại biết?

Nghĩ đến thủ đoạn đáng sợ của tổ chức, từ nội tâm Trần Thế Hoa cảm thấy trái tim lạnh băng, dù thế nào cũng không thể tiết lộ nửa phần.

- Tao nhỏ vào!

Trần Thế Hoa nhỏ một ngụm nước miếng về phía Trương Đại Thiệu.

- Làm sao để liên lạc với tổ chức của mày?

- Tao nhỏ vào!

- Căn cứ của chúng mày ở đâu?

- Tao nhỏ vào!

...

Thấy một màn này, đám người Tống Giai và Điều Tích Tuyết ngơ ngác nhìn nhau.

Ở trên một ít trận chiến hoặc trên phim ảnh thường xuyên sẽ có một đoạn bức cung như vậy, vì để lấy được tin tức trong miệng đối phương, thủ đoạn gì cũng dùng. Nhưng mà Trương Đại Thiệu cứ hỏi như vậy, đám người Tống Giai lại cảm thấy rất buồn cười.

Nếu không phải biểu tình trên mặt của Trương Đại Thiệu rất nghiêm túc, Tống Giai thậm chí còn tưởng hai người đang diễn tiểu phẩm hài.

Trương Đại Thiệu hỏi một số chuyện, Trần Thế Hoa đều phản ứng lại bằng một ngụm nước miếng.

Vốn hắn đã chuẩn bị chịu Trương Đại Thiệu tra tấn, kết quả là, Trương Đại Thiệu cảm cảm không hề động đến mình, điều này làm cho Trần Thế Hoa dần trở nên sợ hãi, phun nước miếng càng lúc càng nhiều.

Trần Thế Hoa cũng không biết rằng, tin tức hắn biết đều theo một tiếng nhỏ nước miếng của hắn mà tiết lộ cho Trương Đại Thiệu biết.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, không lâu sau, một đội cảnh sát phá cửa đi vào.

Tống Giai mờ mịt nhìn cảnh sát, không biết đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt thoáng nhìn qua khóe miệng đang cười âm hiểm của Lý Đại Minh, thì đã biết được chuyện gì đang xảy ra.

- Lý Đại Minh, anh báo cảnh sát sao?

Tổng Giai cả giận nói.

Làm một chủ tịch tập đoàn, Tổng Giai biết rõ bên trong hệ thống cảnh sát có chút mờ ám, dưới rất nhiều tình huống, đen cũng có thể biến thành trắng, trắng trong nháy mắt lại trở thành đen.

- Mụ đàn bà thối, đương nhiên là tôi báo rồi!

Lý Đại Minh về mặt đặc ý, chửi ầm lên với Tổng Giai, dù sao đã muốn trở mặt thì hẳn sẽ không giả vờ nữa.

- Tôi cùng Trần tiên sinh có lòng tốt giúp chữa bệnh cho con gái cô, ai ngờ sau khi chữa khỏi bệnh cô lại không trả tiền thuốc men, còn cho thằng trai bao kia đánh Trần tiên sinh bị thương, hành vi của các người sẽ chờ cho pháp luật xét xử đi.

Lý Đại Minh kiêu ngạo nói to, làm cho Tổng Giai cùng Điều Tích Tuyết tức giận đến cả người phát run, người này sao lại không biết xấu hổ như vậy!

Quay đầu lại nhìn Trương Đại Thiệu, chỉ thấy hắn còn ngồi xồm trước mặt Trần Thế Hoa, Trần Thế Hoa một thân chật vật nằm ở đó.

Tổng Giai cảm thấy có chút lo lắng, Lý Đại Minh tuy rằng vô si nhưng lời hắn nói lại có thể gây nên chuyện lớn. Dù sao, ai cũng có thể nhìn thấy Trương Đại Thiệu đánh Trần Thế Hoa.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu liếc mắt một cái, không nói gì, Lý Đại Minh có thể gọi cả một đội cảnh sát đến đây, vẫn có chút tài năng.

Nhưng mà thời điểm Trương Đại Thiệu nhìn thấy người đi đầu đội cảnh sát, hắn nở nụ cười thâm nghĩ:

- Luru đội trưởng, chúng ta thật có duyên.

Đội trưởng kia không là ai khác mà chính là Luru Ba.

- Dượng, sao lại thế này, là ai dám đánh dương?

Một thanh âm phẫn nộ vang lên, Luru Ba trực tiếp đi đến bên người Lý Đại Minh, thấy bộ dạng của Lý Đại Minh thì phẫn nộ kêu to.

Tổng Giai vừa thấy vậy, trong lòng trầm xuống nghĩ thâm xong rồi, đội trưởng này vậy lại là thân thích với Lý Đại Minh, cái này thì mình có lý thì cũng nói không rõ được.

- Tiểu Ba, cháu đến chậm một bước nữa thì dương sợ sẽ bị người ta đánh chết.

Lý Đại Minh một phen chảy nước mắt nước mũi, chỉ vào dấu chân trên người mình khóc lóc kể lể với Luru Ba, đúng là cái dấu chân của Trần Thế Hoa, lại chỉ vào Trần Thế Hoa:

- Cháu xem xem, hắn đánh bạn của ta tê liệt, đó chính là kẻ bắt cóc!

- Thật là buồn cười!

Luru Ba nổi giận, lòng đầy căm phẫn:

- Hiện tại là xã hội pháp trị, thế mà lại có người coi trời bằng vung, nhất định phải nghiêm trị, nếu không, phải xin lỗi bộ cảnh phục trên người này! Người điên này, tôi nhất định phải tự mình tra khảo hắn!

Lập tức lấy ra còng tay, Luru Ba bước về phía Trương Đại Thiệu. Nhưng lúc hắn nhìn thấy bóng dáng của kẻ bắt cóc, lại đột nhiên có cảm giác quen thuộc.

Cảm giác này Luru Ba cũng không có để ở trong lòng, có lẽ là do mình đã bắt hàng vạn hàng nghìn kẻ trộm.

- Còn có cô ta, cô ta cũng có phần!

Lý Đại Minh lại chỉ vào Tổng Giai kêu to lên:

- Cũng đem cô ta về tra khảo đi.

Luru Ba cũng không quay đầu lại, bàn tay vung lên:

- Giải đi!

Tổng Giai tức giận đến sắc mặt xanh mét, không hỏi đúng sai phải trái, chỉ cần câu nói của một bên mà bắt mình, cái này là loại cảnh sát gì? Cô tin tưởng mình không có làm gì mờ ám, cảnh sát sẽ không làm gì mình, nhưng mà thanh danh của mình tất nhiên sẽ bị hủy hoại.

- Sĩ quan, anh tại sao lại có thể vô đoán như vậy? Chuyện không phải giống như Lý Đại Minh nói!

Tổng Giai hô to lên với Luru Ba.

Luru Ba dừng chân lại, hẳn thật sự tức giận, vậy mà có người không phục.

Xoay người lại, Luru Ba tham lam nhìn dáng người tròn trịa của Tổng Giai, nghĩ thầm không hầu hạ lão tử cho tốt cô cũng đừng nghĩ có thể ra được, hẳn tạm thời không để ý đến Trương Đại Thiệu, ngược lại đi đến trước mặt Tổng Giai:

- Cách sát làm việc, từ khi nào cho người khác xen mồm vào, có gì cần nói thì đến Cục cảnh sát rồi nói.

Nói xong bắt Tổng Giai lại, trong lòng lại suy nghĩ, hai tay này kiểm tra hẳn là rất thích đây.

Tổng Giai tức giận cùng với không cam lòng, lại thực sự không dám phản kháng.

- Anh dám đụng tới cô ấy, tôi sẽ đánh gãy tay anh.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói bỗng nhiên truyền đến, mọi người ở đây nghe thấy đều sửng sốt, hiện tượng trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Trương Đại Thiệu, mọi người hoảng sợ nghĩ thẳng nhóc này là ai, thế mà lại uy hiếp cảnh sát, lá gan quả thật rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Anh Trương, thì ra là anh!

Luru ba sửng sốt, thu hồi còng tay, lại lấy ra cây côn bên người, mắng to:

- Mẹ nó, thằng điên nào đó, dám nói chuyện như vậy với lão tử!

Miệng mắng, tay vẫn múa cây côn, muốn hung hăng dạy dỗ cái tên điên không có đầu óc dám uy hiếp mình kia.

Nhưng một khắc Luru Ba xoay người sang chỗ khác lại nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi, Luru Ba thân hình chấn động, cây côn rơi xuống đất một cái cách.

- Anh Trương, thì ra là anh!

Giống như là một con tắc kè hoa, vẻ mặt Luru Ba lúc này còn đặng đặng sát khí, nháy mắt liền tươi cười giống như gió xuân. Trong nụ cười kia, mang một chút a dua lấy lòng, còn có một chút kiêng kỵ.

Trong lòng hẳn bây giờ đều đem mười tám đời tổ tông của Lý Đại Minh ra mắng, vốn nghĩ mình có khả năng đại triển thân uy kiếm thêm thu nhập, ai ngờ lại đụng phải sát tinh này. (Hò Ly: sao lại không có cảnh hắn tè ra quần nhỉ?).

Trời ơi, nếu hỏi người Luru Ba không muốn nhìn thấy nhất là ai, thì phía là Trương Đại Thiệu. Vừa thấy nụ cười vô hại của Trương Đại Thiệu, Luru Ba lại cảm thấy sợ.

- Tôi không tin, tình huống gì đây?

Mọi người ở đây lại lần nữa hóa đá, chỉ ngây ngốc nhìn Luru Ba, không thể tin vào hai mắt của mình.

Nhất là Lý Đại Minh, càng hoài nghi là mình nhìn lầm, đường đường là Đội trưởng đội Cảnh sát thành phố Tĩnh Hải, thế nhưng lại ăn nói khép nép lấy lòng một thằng nhóc? Thằng nhóc kia, rốt cục là ai?

- Anh tới bắt tôi sao?

Trương Đại Thiệu thân nhiên nhìn quét qua Luru Ba một cái, lại làm cho trong lòng Luru Ba lộp bộp một tiếng.

Luru Ba vội vàng liên tục lắc đầu:

- Không phải đầu anh Trương, tôi nhận được điện báo nơi này có người ác hành hung làm bị thương người, thì dẫn người lại đây xem ... Báo lầm, tuyên dối là báo lầm!

Trong tình thế cấp bách, Lư Ba nghĩ ra cái có tuyệt vời như vậy, vỗ mạnh đùi, kêu lên.

- Cái đó không phải báo lầm đâu.

Một ngón tay của Trương Đại Thiệu chỉ vào Trần Thế Hoa mặt mũi bầm dập trên mặt đất:

- Tôi đúng là hành hung làm bị thương người, anh xem người này bị tôi đánh, rất thảm đấy.

- Ách...

Lư Ba gấp đến độ vỗ đầu bứt tai, không rõ ý của Trương Đại Thiệu là gì.

Nhưng Lư Ba trăm triệu lần không dám chơi đùa với Trương Đại Thiệu, không lâu trước vị tổ tông này bị Tứ Thiệu chơi đùa, không phải là mới có vài ngày đã được thả ra sao?

Mà Tứ Thiệu, lại bị người bí ẩn nào đó đánh cho thê thảm. Gia tộc Tứ Thiệu cũng ầm ầm sụp đổ.

Lư Ba nghi ngờ, hết thấy những việc này đều có quan hệ với Trương Đại Thiệu.

- Tiểu Ba, cháu đang làm cái gì vậy?

Lý Đại Minh ở một bên nhìn không nổi nữa, hấn lại chỉ vào dấu chân trên người mình, nói:

- Thằng nhóc này chút nữa là đánh chết dưỡng, cháu phải đem hấn về Cục cảnh sát đi, còn thất thần đó làm cái gì?

- Vị đồng chí này.

Lư Ba rất không hài lòng, âm thầm trách cứ dưỡng lại đem cho mình một phiền toái.

- Chúng tôi là cảnh sát đang phá án, dưỡng không cần nói xen vào.

- ...

Lý Đại Minh nhất thời chán nản, tức giận đến thiếu chút nữa nghẹt thở, một câu đều nói không được, đây là người thân của mình sao?

Những người khác trong phòng đều không hé răng, đều ngo ngác nhìn Trương Đại Thiệu, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, người là là thần thánh phương nào mà làm cho Lư Ba sợ như vậy?

Hai người Tổng Giai cùng Diêu Tích Tuyết ánh mắt chớp động, bọn họ phát hiện càng ngày càng nhìn không thấu người thanh niên này.

- Lý Đại Minh không có báo lầm, người này tôi đánh, anh nếu là một người chấp pháp thì nên làm việc theo quy củ.

Trương Đại Thiệu lại mở miệng nói:

- Nhưng mà tại sao tôi đánh người, chút nữa anh sẽ biết.

Nói xong, Trương Đại Thiệu lấy ra một cái di động ở góc tường của một cửa hàng đưa cho Lư Ba, bên trên đang phát một đoạn video.

Lư Ba vừa thấy, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, đồng thời trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, hấn lập tức đứng thẳng tắp, cung kính với Trương Đại Thiệu:

- Tiên sinh, nội dung trên chiếc di động này là vật chứng rất quan trọng, xin cho tôi mang về Cục cảnh sát, đồng thời, cũng mời tiên sinh theo tôi đi đến cục cảnh sát một chuyến, làm ghi chép đơn giản.

Thái độ Lư Ba chuyển biến, làm cho Lý Đại Minh có một loại cảm giác không ổn.

- Tiểu Ba, rốt cuộc là sao vậy?

Lý Đại Minh thật sự nhịn không được, thật cẩn thận mở miệng hỏi.

- Vị đồng chí này, xin gọi tôi là sĩ quan!

Sắc mặt Lư Ba đột nhiên trầm xuống, chỉ một ngón tay vào Lý Đại Minh:

- Bắt lấy, giải đi!

Cảnh sát trong phòng giống như lọt vào trong sương mù, Luru Ba đây là vì việc nước quên đi tình nhà? Bây giờ làm cái gì! Bọn họ tôi nhìn anh anh nhìn tôi, cũng không biết phải làm thế nào.

- Còn thất thần làm cái gì! Giải đi!

Luru Ba lại hét lớn một tiếng, cái này đều làm mọi người hiểu được, Luru Ba thật sự là vì việc nước quên tình nhà, hai người lập tức đi ra đem Lý Đại Minh giải đi.

- Còn hần nữa, cũng mang đi!

Luru Ba lại chỉ vào Trần Thế Hoa nằm trên mặt đất kêu to.

- Trương Thiên, anh đưa cho sĩ quan cái gì vậy?

Tổng Giai ở một bên nhỏ giọng hỏi.

Trương Đại Thiệu cười hắc hắc:

- Tôi đã quay lại mọi việc vừa xảy ra.

- Thì ra là như vậy!

Tổng Giai chợt hiểu, vui mừng quá đổi, mới vừa rồi bất luận là Trần Thế Hoa hay Lý Đại Minh đều đã chính miệng thừa nhận có mưu hại Tiểu Cầm, có đoạn ghi hình kia, bọn họ đừng nghĩ có thể thoát được.

Tổng Giai cùng Trương Đại Thiệu đều đi theo Luru Ba về Cục cảnh sát để ghi chép, đối với những lời khai của Tổng Giai, nhóm cảnh sát cũng cảm thấy khiếp sợ cùng oán giận.

Ra khỏi Cục cảnh sát, Tổng Giai về mặt cảm kích nắm lấy tay của Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, cảm ơn anh, không có anh, tôi thật không biết làm thế nào.

Trương Đại Thiệu cũng cảm lại bàn tay mềm mại như không xương của Tổng Giai:

- Không cần khách khí.

Đột nhiên bừng tỉnh thấy hành động của mình hình như có chút quá, Tổng Giai lập tức đỏ mặt tới tận cổ, vội vàng rút tay về. Mãi cho đến khi về nhà, vẫn cảm thấy trên mặt rất nóng.

Trương Đại Thiệu cũng dùng thuật ẩn thân lên vào phòng thẩm vấn.

- Mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ phá hủy Cục cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, Trần Thế Hoa rất kiêu ngạo, căn bản là không xem cảnh sát ra gì.

Trương Đại Thiệu lặng yên không một tiếng động đánh một đạo linh khí vào người Trần Thế Hoa, xong yên lặng chuồn ra khỏi Cục cảnh sát. Quá trình này, không có ai thấy được, dù là bản thân Trần Thế Hoa cũng không phát hiện được.

Chẳng qua là bảy ngày sau, Trần Thế Hoa đột nhiên tê liệt, biến thành một người ngu ngốc, không ai có thể điều tra ra là chuyện gì xảy ra, trừ phi hắn cũng là một người tu chân.

Dựa vào ý nghĩ của Trần Thế Hoa, Trương Đại Thiệu biết được sau lưng Trần Thế Hoa là tổ chức quái vật lớn thế nào, nhưng với tình thế này hắn không muốn trêu chọc họ.

Nhưng Trần Thế Hoa từng nói sẽ tìm mình và Tổng Giai để báo thù, mình thì không sao cả, nhưng Tổng Giai sẽ gặp phiền toái. Cho nên Trương Đại Thiệu lựa chọn thủ đoạn này diệt trừ Trần Thế Hoa, để tránh hấn hại người.

Làm xong chuyện này, Trương Đại Thiệu lại đến chỗ Tôn Đại Phúc, nhìn thấy Tôn Đại Phúc đem mọi việc sắp xếp đầu vào đấy, Trương Đại Thiệu mới yên tâm trở về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đâm xe

Sáng sớm ngày hôm sau, một chiếc Rolls-Royce xuất hiện ở cửa biệt thự.

Tôn Đại Phúc xuống xe, sửa sang lại quần áo của mình một chút, soi gương chỉnh lại tóc, lúc này mới lấy di động ra, vô cùng cung kính nói:

- Anh Trương, em tới rồi, ở ngay trước cửa.

- Biết rồi.

Mười phút sau, Trương Đại Thiệu mở cửa biệt thự bước ra.

Suốt mười phút này, vẻ mặt Tôn Đại Phúc không có lộ ra một chút không kiên nhẫn nào, vẫn không nhúc nhích đứng chờ ở cửa.

Lúc Trương Đại Thiệu vừa ra tới, hắn lập tức chạy lại:

- Anh Trương,

Trương Đại Thiệu gật đầu nói:

- Chuẩn bị tốt món quà của chúng ta chưa?

- Chuẩn bị tốt rồi anh Trương.

Tôn Đại Phúc vừa đi đến mở cửa xe cho Trương Đại Thiệu vừa trả lời, khóe miệng nhin không được có chút mỉm cười.

Tương tự đến Trương Đại Thiệu vì Long Thiên Tôn mà chuẩn bị món quà kia, Tôn Đại Phúc liền bội phục sát đất, trên thế giới này chỉ sợ cũng có anh Trương mới có bản lĩnh như vậy.

- Đi thôi.

Tiến vào trong xe, Trương Đại Thiệu thuận miệng nói, Tôn Đại Phúc lúc này mới khởi động xe, hướng thẳng đến khách sạn.

Ngày này đúng là ngày đại thọ năm mươi tuổi của lão đại Long Thiên Tôn của thế lực ngầm Tỉnh Hải, địa điểm đại thọ chính là khách sạn Nhân Hòa. Tôn Đại Phúc tới đón Trương Đại Thiệu đến khách sạn Nhân Hòa, chính là đến đại thọ năm mươi tuổi của Long Thiên Tôn.

Trên xe, Trương Đại Thiệu lẳng lặng ngồi ở sau nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Tôn Đại Phúc thì im lặng lái xe.

Vốn thói quen của Tôn Đại Phúc khi lái xe là bật nhạc, hút xì gà, lái xe cực nhanh, có một chiếc vượt một chiếc, như vậy có vẻ kích thích. Nhưng hiện tại, hắn giống như đứa nhỏ ngoan mới lấy giấy phép lái xe.

- Tôn Đại Phúc, chú chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trương Đại Thiệu đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở phía sau bỗng nhiên mở mắt nói một câu.

Tôn Đại Phúc cảm thấy rất kích động, thậm chí hô hấp còn có chút dồn dập, vội vàng trả lời:

- Anh Trương, em đã sớm chờ đợi ngày này.

Trương Đại Thiệu không nói nữa, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Bíp bíp bíp.

Một tiếng bén nhọn truyền đến, một chiếc Ferrari ở phía sau hối hả chạy, liên tiếp vượt qua rất nhiều chiếc xe, nhanh chóng đuổi theo Rolls-Royce của Tôn Đại Phúc, nếu không có gì thay đổi thì sẽ vượt qua Tôn Đại Phúc.

Tôn Đại Phúc chấn động, đánh tay lái né chiếc xe Ferrari màu đỏ thẫm bá đạo kia.

Nhưng chiếc Ferrari kia di chuyển thực sự quá nhanh, người bình thường sao có thể phản ứng kịp, sau một lúc khoảng cách rút lại, hai chiếc xe vẫn là tông vào đuôi nhau, cũng may không nghiêm trọng lắm.

Tôn Đại Phúc cũng lái xe thành thạo, nếu là người bình thường khác thì không thể không va chạm mạnh.

Tôn Đại Phúc tức giận không thôi, nếu như mình thì không nói gì nhưng anh Trương lại nghỉ ngơi ở đằng sau, như vậy không thể tha thứ.

- Quên đi Đại Phúc, chúng ta đi thôi.

Ngay tại lúc Tôn Đại Phúc nghĩ muốn đem chủ nhân chiếc Ferrari kia hung hăng dạy dỗ một chút, thì Trương Đại Thiệu mở miệng, loại chuyện này, cũng không cần phải tính toán chi li.

- May gặp may đấy.

Tôn Đại Phúc hùng hổ đóng cửa xe.

Để Tôn Đại Phúc không ngờ chính là, mình không so đo với người ta, người ta ngược lại lại không buông tha cho mình.

Một người mặc quần áo hở hãnh đi ra từ chiếc Ferrari, mặc dù ở trong xe cũng ngửi được hương thơm trên người của cô gái kiều diễm kia.

Cô gái kiều diễm nổi giận đùng đùng đi đến trước mũi xe của Tôn Đại Phúc, đập mạnh vào cửa xe, hét ầm lên:

- Các anh có biết lái xe không vậy, con mẹ nó lỗi tai diếc sao, lão nương lớn tiếng như vậy mà cũng không nhường đường à, mau xuống xe!

Tôn Đại Phúc sắc mặt âm trầm, hần quay đầu lại nhìn Trương Đại Thiệu, chỉ cần Trương Đại Thiệu gật đầu một cái, hần sẽ lập tức đi lên dạy dỗ cho con nhỏ kia một trận.

Vốn hần cũng không phải là người đánh phụ nữ, nhưng thứ này là ngoại lệ.

- Tôn Đại Phúc, đuổi cô ta đi.

Trương Đại Thiệu không kiên nhẫn nói.

- Được, anh Trương.

Tôn Đại Phúc mở cửa xe, trợn hai mắt lên, lập tức tức giận mắng:

- Con nhỏ kia, cút nhanh, còn dám hét nữa lão tử giết cô!

Tôn Đại Phúc là người lăn lộn giang hồ nhiều năm, trên mặt trên cổ hình xăm đao và vết thương rất phong cách, còn thổi râu trợn mắt rất có lực uy hiếp.

Cô gái kiều diễm theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng rất nhanh, cô ta lại kiêu ngạo nở nụ cười:

- Nhóc con, anh dám hô to gọi nhỏ với tôi? Anh có biết tôi là ai không?

- Điếm có phải hay không?

Tôn Đại Phúc nổi giận, anh Trương còn ở trên xe chờ đấy, phải mau chóng giải quyết xong chuyện này.

Hần đi lên đẩy cô gái kiều diễm ra, bịch một cái cô gái đập lưng vào chiếc Ferrari của mình. Tôn Đại Phúc luôn luôn thương hương tiếc ngọc, lần này lại không ... thương hương tiếc ngọc nữa.

- Anh dám đánh tôi?

Cô gái nổi bão, chỉ vào Tôn Đại Phúc thét chói tai:

- Tôi nói cho anh biết, tôi chính là người phụ nữ của Long lão đại!

- Phụ nữ của Long lão đại?

Tôn Đại Phúc ngây ngẩn cả người, Long lão đại, không phải là Long Thiên Tôn sao? Việc liên quan đến Long Thiên Tôn, Tôn Đại Phúc không dám làm chủ, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cũng cảm thấy kinh ngạc, thân phận của cô gái này là ngoài dự liệu của hần. Không thể tưởng tượng được Long Thiên Tôn đã năm mươi tuổi mà còn có thể chơi như vậy.

- Cô là người phụ nữ của Long lão đại?

Trương Đại Thiệu xuống xe đi đến trước mặt cô gái.

- Đúng vậy, tôi là phụ nữ của Long lão đại!

Cô gái vẻ mặt đắc ý, giống như mình là nữ hoàng cao quý, hai người kia không phải rất kiêu ngạo sao, còn không bị một câu nói của mình dọa sợ. Làm

phụ nữ của Long lão đại thật là tốt!

- Nói cho các anh biết, tôi hôm nay đang vội đến tham gia đại thọ năm mươi tuổi của Long lão đại. (Đón đọc chương mới nhất ở <http://holytintrong14.blogspot.com/>)

Cô gái kiều diễm nghĩ Tôn Đại Phúc cùng Trương Đại Thiệu sợ hãi, ngẩng đầu ưỡn ngực khoe ra:

- Long lão đại nói, hôm nay, trước mặt mọi người, sẽ tuyên bố đính hôn với tôi!

Trương Đại Thiệu nghe xong một trận muốn ói, cảm thấy bội phục cô gái này, cùng một người bằng tuổi ông nội mình đính hôn mà còn đắc ý như vậy, nhân tài.

- Các anh phải làm cho tôi một thứ.

Cô gái càng ngày càng kiều ngạo, chỉ vào Trương Đại Thiệu cùng Tôn Đại Phúc:

- Lập tức quỳ trên đất nói xin lỗi tôi, nếu không, tôi gọi người chém chết các anh!

- Ha ha ha!

Trương Đại Thiệu cùng Tôn Đại Phúc không nói gì, nhìn nhau một cái rồi phát ra một trận cười vang, cô gái này, cũng thật kiều ngạo.

Cô gái thấy Trương Đại Thiệu và Tôn Đại Phúc không để mình vào trong mắt, ở một bên lại tức giận gầm rú lên:

- Có nghe thấy không, lập tức quỳ xuống cho lão nương!

- Quỳ cái con khỉ!

Tôn Đại Phúc tát một cái vào mặt cô gái.

Nếu là trước kia, Tôn Đại Phúc khẳng định sẽ không dám làm như vậy. Nhưng hiện tại, Long Thiên Tôn cũng sắp xong đời, anh Trương lại ở bên người mình, có người muốn kiếm chuyện với mình, nếu không đánh cô thì, thì phải thực sự xin lỗi trời đất.

- Đại Phúc, từ từ đã.

Đúng lúc này Trương Đại Thiệu chặn Tôn Đại Phúc lại, điều này làm cho cô gái càng thêm kiều ngạo, thế nào, không dám động lão nương sao.

- Cũng là anh thức thời, nói cho anh biết, chỉ cần ngoan ngoãn dập đầu xin lỗi, lão nương sẽ không làm khó dễ các anh.

Cô gái khanh khách cười to.

Tôn Đại Phúc lại hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Trương Đại Thiệu, đây không giống tính tình của anh Trương.

Còn đang nghi hoặc, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên mở miệng nói:

- Đại Phúc, chơi cô ta đi.

- Cái gì?

Tôn Đại Phúc cùng cô gái đều đồng thời sùng sốt.

- Đây, nhìn cái gì, này cô. Người của tôi nhìn bộ dạng không tệ, “cậu em” cũng không nhỏ, làm cứng lên hẳn cũng không tệ lắm. Đừng nói với tôi là cậu không có của quý, thời gian của tôi có hạn, “cười” cô ta ở trong xe đi, chuyện tốt này tặng cho cậu, đúng là lời cho cậu. (Hỗ Ly: Thăng cha Trương Đại Thiệu này cũng ít có nham hiểm quá đi >><)

Trương Đại Thiệu nói một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Một số lượng lớn tin nhắn MMS

Lời nói này của Trương Đại Thiệu làm cho Tôn Đại Phúc và cô gái kia tròn tròn mắt.

Nhất là cô gái kia lại bị chấn động nói không nên lời.

Thân phận người phụ nữ của Long Thiên Tôn, cho tới bây giờ chỉ cần nói ra thì mọi việc sẽ thuận lợi, bất luận là giàu có hay quan lại, người nào cũng phải ngoan ngoãn chịu thua để mình sai bảo.

Ý vào thân phận này, cô gái này ở thành phố Tĩnh Hải rất kiêu ngạo.

Nhưng hiện tại, mình nói ra thân phận này, người trước mắt này lại lệnh cho tiểu đệ “cười” mình!? Cô gái thấy mình có chút không kịp phản ứng.

- Anh, anh Trương, anh không nói giỡn chứ?

Tôn Đại Phúc nghi ngờ hỏi.

Trương Đại Thiệu đập một cái lên đầu Tôn Đại Phúc, nói:

- Cậu thấy tôi là người thích nói giỡn sao, tranh thủ thời gian đi.

Rồi mở cửa xe ra.

- Này, anh Trương chẳng lẽ không có cậu nhỏ sao?

Tôn Đại Phúc có điểm do dự, ở trước mặt lão đại “cười” phụ nữ, phóng không ra nha!

- Tôi có nhiệm vụ gian khổ hơn, quay phim

Trương Đại Thiệu lấy di động ra:

- Nghĩ lại đi, ngay cả phụ nữ của Long Thiên Tôn cậu cũng “cười” được, việc này mà truyền ra sẽ rất có mặt mũi đó, nhanh làm đi.

- Được!

Tôn Đại Phúc vốn không phải là người tốt gì, bị Trương Đại Thiệu giáo dục một phen, vui vẻ tiếp nhận “ý tốt” này của Trương Đại Thiệu.

- Người đàn bà thôi, lại đây để lão từ chơi với cô!

Tôn Đại Phúc ôm đồm lấy cặp mông của cô gái quay đầu đi vào trong xe:

- Cô nếu dám kêu lên nửa câu, lão từ sẽ “thông” chết cô!

Cô gái sợ hãi, hai người này căn bản không sợ Long Thiên Tôn, cô muốn mở miệng kêu cứu, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Trương Đại Thiệu, một chút dũng khí trong lòng cũng bị phá hủy.

- Thôi được, bị người này làm, so với Long Thiên Tôn chắc sẽ mạnh hơn.

Cô gái tự an ủi trong lòng, cứ tưởng tượng như vậy nhanh chóng làm cho cô bình tĩnh. (Hô Ly: cái này sốc à nha @@)

- Hàng hóa của lão già kia giống như que tăm, cũng không biết người đàn ông này như thế nào.

Cô ngẩng liếc mắt một cái nhìn Tôn Đại Phúc, lại nghĩ như vậy.

Tôn Đại Phúc thành thạo cởi hết đồ trên người cô gái, đem cô ta đặt trên đệm hung hăng chà đạp.

Rolls-Royce bắt đầu lắc lư không có quy luật.

Hai mươi phút sau, Tôn Đại Phúc thỏa mãn mặc lại đồ, đuổi cô gái xuống xe, lấy lòng nói với Trương Đại Thiệu:

- Anh Trương, thế nào, “cậu nhỏ” của em có lớn không?

- Lớn.

Trương Đại Thiệu tán thưởng nói:

- Giống như chân giò hun khói. >”<

Tôn Đại Phúc mặt đầy hắc ám, khởi động xe.

Lúc hai người đến khách sạn, bãi giữ xe đã chật kín. Rất nhiều người xăm trổ đầy mình mặc tây trang vội vàng đón khách từ bốn phương tám hướng đi tới, tiếng người ồn ào, người đến người đi.

- Thật là náo nhiệt nha.

Tôn Đại Phúc cảm thán nói, thân là lão đại của thế lực ngầm thành phố Tĩnh Hải, quyền thế của Long Thiên Tôn là không phải nghi ngờ.

- Tất cả những điều này, rất nhanh sẽ thay đổi.

Trương Đại Thiệu sờ sờ tay nói.

- Anh Trương nói đúng.

Tôn Đại Phúc đáp, đậu xe xong đi xuống cung kính mở cửa xe mời Trương Đại Thiệu xuống.

Chuyện này làm cho mọi người liếc mắt nhìn.

- Ông chủ Tôn, lâu ngày không gặp.

- Tôn Đại Phúc, tiểu tử cậu vô thanh vô tức dọn dẹp Bắc Nhai, cũng không nói cho tôi một tiếng.

Rất nhiều người tới chào hỏi Tôn Đại Phúc.

Nếu là trước kia, không có ai để mắt đến Tôn Đại Phúc, dù sao trong mười bang phái, bang của hắn chính là yếu nhất, nếu không phải các bang phái quan hệ mật thiết không rảnh để ý hắn thì hắn đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Nhưng không lâu, một bang phái nhỏ từ không có gì thu hút lại thống nhất Bắc Nhai! Điều này đẩy lên một trận sóng to gió lớn ở thế lực ngầm Tĩnh Hải, không ai dám xem thường Tôn Đại Phúc nữa.

- Ông chủ Lưu khách khí rồi!

Tôn Đại Phúc rất có kinh nghiệm giao tiếp với các lão đại, từ đáy lòng lại cảm thán, tất cả những điều này đều là anh Trương cho mình.

Dọc theo đường đi, cũng có rất nhiều người đi lên nói bóng nói gió về lại lịch của Trương Đại Thiệu, Tôn Đại Phúc chỉ đáp qua loa, đây là nòng cốt trong bang, cái khác thì không nói gì. Điều này làm cho mọi người càng tò mò về Trương Đại Thiệu.

A Mao đang ở cửa khách sạn giúp Long Thiên Tôn đón các vị lão đại, lúc nhìn thấy bóng dáng của Trương Đại Thiệu, thân mình A Mao run lên nhưng lại nhanh chóng khôi phục như thường, làm bộ không biết Trương Đại Thiệu.

Loại tình huống này, Trương Đại Thiệu tất nhiên sẽ không nói gì, chỉ để cho Tôn Đại Phúc giao thiệp mời, đội mũ ni lên, đem vành mũ kéo xuống né qua cameras khách sạn, đi vào trong khách sạn.

Trương Đại Thiệu sẽ cho Long Thiên Tôn một niềm vui bất ngờ, bây giờ thì sẽ không để hắn phát hiện mình.

- Ông chủ Tôn, mời đi bên này.

Một nữ tiếp tân nhìn thiệp mời của Tôn Đại Phúc rồi đưa Tôn Đại Phúc đến hàng ghế gần sân khấu, sắp xếp chỗ ổn thỏa cho Tôn Đại Phúc sau đó thì lắt mắt rời đi.

Nhưng lúc rời đi lại nhét vào ngực Tôn Đại Phúc một tờ giấy ghi số điện thoại. Người có thể ngồi ở chỗ này đều là người có số má cả.

Những người khác chỉ có thể đứng xa xa nhìn, ngay cả cơ hội mời rượu cũng chưa chắc đã có.

Qua chừng nửa giờ, khách cũng gần đến đủ, A Mao bước lên sân khấu cầm lấy microphone nói với mọi người:

- Các vị ông chủ, các vị bạn hữu, hôm nay là ngày cha nuôi tôi mừng đại thọ năm mươi tuổi, tôi thay mặt cha nuôi cảm ơn mọi người đã đến dự.

Nói xong, A Mao có ý dừng một chút, bên trong khách sạn liên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Long Thiên Tôn ngồi vị trí chủ tọa, mỉm cười không ngừng chào hỏi mọi người, phô trương này có thể nói là rất kinh người.

- Nhưng trước lúc bắt đầu yến tiệc, tôi phải tuyên bố một tin tức trọng đại, hôm nay, là ngày vui, không chỉ là ngày đại thọ năm mươi của cha nuôi, mà còn là ngày tốt để cha nuôi đính hôn!

A Mao vừa mới nói xong, mọi người vỗ tay, tiếng khen hay như sấm dậy, đối với thành phố Tĩnh Hải mà nói, chuyện này tuyệt đối là việc lớn tổ chức cực kỳ long trọng.

Tiếp theo Long Thiên Tôn nói mấy lời khách sáo, dưới sự cổ động nhiệt tình của mọi người đưa cô gái kiều diễm kia mời ra.

Cô gái giống như rất thẹn thùng, trên mặt có nhiều chỗ đỏ ửng nhìn qua xinh đẹp động lòng người.

- Cô dâu mới thật xinh đẹp!

- Đúng vậy Long lão đại, cô dâu mới quả là xinh đẹp

- Long lão đại thực sự có phúc, có thể tìm được cô dâu xinh đẹp như vậy.

Mọi người ở đây đều tán thưởng không thôi, hâm mộ ghen tị oán hận nhìn một đầu tóc trắng của Long Thiên Tôn ôm ấp một cô gái yếu điệu trẻ tuổi.

Hiện trường đang náo nhiệt bỗng nhiên rất nhiều tiếng chuông điện thoại đồng thời vang lên, các vị lão đại ở đây đều nhận được một tin nhắn.

- Này, ai lại gửi tin nhắn cho tôi vậy.

Các vị lão đại lấy di động ra vừa lúc thấy một đoạn video, vì tò mò nên bọn họ mở lên xem.

- A! A! Dừng sức!

Hiện ra trước mắt họ là một đoạn hình ảnh phong lưu.

Mọi người đều nhú mày, đoạn video này là ai gửi, có ý gì? Để lại chút nghi vấn, bọn họ nhanh chóng cắt di động đi, trong lòng lại suy nghĩ, sau này nhất định phải điều tra rõ, người đáng chết nào gửi tin nhắn này.

Nhưng khi bọn họ hấn ngẩng đầu lên tiếp tục chúc mừng Long Thiên Tôn, mặt lại đại ra, vội vàng cầm điện thoại mở đoạn video lên để xác nhận, thật không thể tin, người phụ nữ trong đoạn video kia chính là vị hôn thê của Long Thiên Tôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Lửa giận của Long Thiên Tôn

Dừng sức xoa xoa con mắt, tỉ mỉ xem xét cô gái trong video và cô gái kiều diễm trong lòng Long Thiên Tôn đang cười lúm đồng tiền như hoa kia, các vị lão đại ở đây rốt cuộc kinh hồn bạt vía xác định chuyện này là thật: người trong video chính là vợ sắp cưới của Long Thiên Tôn.

Nháy mắt khi xác định được chuyện này, trong lòng tất cả lão đại đều run lên, nhanh chóng thu lại di động, giả vờ như không có chuyện gì.

Chỉ là trong lòng sóng gió động trời lại không thể bình tĩnh lại được, xem ra, sẽ có người đối phó Long Thiên Tôn! Nhưng là ai?

- A Mao, phía dưới xảy ra chuyện gì vậy, tại sao tất cả mọi người lại nhìn di động?

Long Thiên Tôn vốn đang vui tươi hơn hờ hưởng thụ lời chúc phúc của mọi người, bỗng nhiên phát hiện, tại thời khắc nghiêm túc thế này nhưng có người lại nhìn di động! Một hai người thì cũng thôi, nhưng mà nhiều người như vậy cùng nhìn di động.

Long Thiên Tôn rất không vui, đồng thời trong lòng lại có một cảm giác bất an, hần lờ mờ cảm thấy tiệc mừng thọ của mình sắp xảy ra chuyện.

- Cha nuôi, con xuống xem thử.

A Mao xoay người đi vào trong đám người, đi đến trước mặt một tâm phúc của mình, sắc mặt không hài lòng quát lớn hai câu, tâm phúc kia hoảng sợ đưa di động của mình ra.

- Nhìn mày kia, mọi việc đều phải bình tĩnh, tao thường nói với mày thế nào hả?

A Mao cầm lấy di động, nhìn thấy bộ dáng nom nớp lo sợ kia của đàn em, nhin không được mở miệng răn dạy, không chút để ý đến di động.

- A! A! Dừng sức!

Trong video xuất hiện cảnh ân ái mãnh liệt, tay A Mao lập tức run run, nháy mắt hóa đá, khó tin ngẩng đầu nhìn vài lần, người này, người này không phải là người ngồi trong ngực cha nuôi sao?

Lòng bàn tay A Mao bắt đầu đỏ mồ hôi, khó trách các vị lão đại kia lại có biểu hiện như vậy, thật sự là một tin tức có nội dung chấn động lòng người.

Gần như không cần nghĩ nhiều, A Mao đã nghĩ tới Trương Đại Thiệu rồi.

Nghĩ lại bản lĩnh cao cường của Trương Đại Thiệu li lợm ở trong mật thất mà không chết, nghĩ lại buổi tối Trương Đại Thiệu xuất hiện trong phòng mình, A Mao liền thông minh lên, người đàn ông này, thật đáng sợ.

- Nhớ kỹ, xem như việc này chưa từng xảy ra, hiểu chưa?

A Mao nghiêm túc dặn dò tâm phúc của mình, nhanh chóng trở lại trước mặt Long Thiên Tôn, trên mặt đã mang theo ý cười.

- Cha nuôi, là tiểu Quý Tử này dặn mọi người chuẩn bị sẵn sàng quà mừng thọ để chuẩn bị tặng.

A Mao vô cùng xảo quyệt, trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ ra một lý do hợp lý hợp tình.

Tảng đá lớn trong đáy lòng kia, cùng với cảm giác bất an không giải thích được, giống như theo một câu kia của A Mao mà biến mất, trong lòng Long Thiên Tôn thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

- Nhưng ...

Trong lòng Long Thiên Tôn, cô gái kiều diễm vô cùng thân thiết ôm cổ Long Thiên Tôn, xem thường nhìn A Mao:

- Anh Long là ai? Ở Tỉnh Hải này, ai mà không dùng trăm phương nghìn kế nịnh bợ anh Long! Cậu là thuộc hạ, làm việc thật là ngay thơ.

- Ha ha ha.

A Mao xấu hổ cười, không có nói tiếp, ở trong Long Bang làm ra buổi tiệc này, người phụ nữ này dám nói chuyện với mình như vậy?

- Con điểm này, để cho cô kiều ngạo một lúc, rồi để cho cô khóc sau.

Trong ánh mắt của A Mao hiện lên chút lãnh khốc, A Mao ngầm hạ quyết định, đợi cho Long Thiên Tôn xong đời, nhất định phải hiếp con điểm kia.

- Cha nuôi, tiệc mừng thọ sắp bắt đầu rồi, con đi sắp xếp.

A Mao nói với Long Thiên Tôn một tiếng rồi vội đi.

A Mao đi rồi, Long Thiên Tôn vốn đang lười nhác, ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một chút ánh sáng, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của A Mao ở phía xa, thì thào nói:

- A Mao, con đi theo ta hai mươi năm, Long Bang này, sớm muộn gì cũng là của con, ta hy vọng con không có lựa chọn sai lầm gì.

Tuy rằng A Mao lấy lý do rất cẩn thận, cũng phù hợp với tính tình của thuộc hạ Quý Tử của A Mao, nhưng Long Thiên Tôn là ai, hẳn vẫn nhìn thấu sâu sắc nhận thấy được A Mao có chút không tự nhiên.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ không để ý, nhưng Long Thiên Tôn là người cẩn thận lại đa nghi, hẳn không tin bất cứ kẻ nào. Cũng là dựa vào điều này nên hẳn có thể có địa vị như ngày hôm nay.

- A My, em đi xuống trước đi.

Trầm ngâm một lát, Long Thiên Tôn đẩy cô gái kiều diễm ra, lấy di động ra gửi một tin nhắn.

Dãy số trên tin nhắn, ngay cả A Mao cũng không biết.

Sau đó, Long Thiên Tôn vẫy tay với một gã đàn ông mặc áo đen giống như người chết đang đứng trước cửa, gã đó lập tức đi nhanh đến chỗ Long Thiên Tôn.

- Đi thăm dò coi lúc này xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Tôn không nhanh không chậm nói, nhưng bên không lời nói có chứa một khí chất thượng vị giả không lẫn vào đâu được.

Gã đó khom người rồi đi, không lâu sau lại cầm theo một chiếc di động quay lại, giao cho Long Thiên Tôn.

Long Thiên Tôn vừa nhìn thấy video, chỉ cảm thấy một cơn tức ập đến suýt nữa làm mình nghẹn chết, vẻ mặt tức giận đến run rẩy cả người.

- Rầm!

Long Thiên Tôn nổi giận đùng đùng vỗ mạnh vào ghế, lập tức đứng thẳng dậy, đôi mắt giống như là muốn ăn thịt người.

Sát khí không gì ngăn chặn được thoát ra từ người Long Thiên Tôn, thân thể khô gầy kia của Long Thiên Tôn giống như là ẩn chứa một lực lượng không gì sánh kịp.

Đại sảnh đang náo nhiệt, sau một cái vỗ tay của Long Thiên Tôn, nháy mắt trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Long Thiên Tôn.

Long Thiên Tôn bị lửa giận bao phủ còn chưa có nhận ra.

- Lão đại.

Gã đàn ông trước mặt thấp giọng kêu một câu Long Thiên Tôn mới tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn tới ánh mắt mọi người trong đại sảnh bốn phương tám hướng đổ tới, khóe miệng run rẩy hai cái, sắc mặt bắt đầu khôi phục lại.

- Các vị!

Long Thiên Tôn giống như trở thành một người khác, trên mặt đã treo lên nụ cười tươi rói:

- Cảm ơn mọi người đã tới tham gia đại thọ năm mươi của tôi. Đối với tôi mà nói, hôm nay có thể nói là song hỷ lâm môn, tôi rất vui, nói tóm lại, mọi người ăn tốt, uống tốt, chơi tốt đi!

- Long lão đại quá khách khí rồi!

- Chúc mừng Long lão đại!

Trong đại sảnh lập tức vang lên nhiều tiếng đáp lại, Long Thiên Tôn cũng phất tay chào hỏi mọi người một phen, mọi người lại bắt đầu vui chơi giải trí.

Nhưng thật tâm mọi người vẫn giả ngu, vậy không biết được rồi. Dù sao, cái tin nhắn kia vẫn còn trong di động.

- Là ai, đến tốt cùng là ai?

Giờ phút này Long Thiên Tôn đã khôi phục lý trí, hắn nằm ở ghế thái sư xoa xoa huyết thái dương, nghĩ nát óc cũng không ra, rốt cuộc là ai có gan lớn làm nên việc kia.

Bỗng nhiên thân mình Long Thiên Tôn chấn động, ngồi thẳng dậy, trong đầu hiện lên bóng dáng một người trẻ tuổi:

- Chẳng lẽ là hắn! Hắn còn chưa có chết?

Vừa này ra ý nghĩ này, thì nó lại giống như sông Hoàng Hà vỡ đê ngăn chặn không được.

Tuy Long Thiên Tôn cũng không tin dưới tình huống như vậy còn có người có thể sống sót, nhưng trừ người trẻ tuổi kia ra, hắn không nghĩ được ở Tỉnh Hải có nhân vật như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Món quà làm toàn trường khiếp sợ!

hanh chóng tính toán mọi việc ở trong đầu, Long Thiên Tôn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn đánh Đông dẹp Tây nhiều năm như vậy, đem thành phố Tỉnh Hải to như vậy thống nhất lại, sóng to gió lớn cũng đã trải qua hết.

Kẻ thù thần bí mà lớn mạnh kia, đủ để cho Long Thiên Tôn coi trọng, nhưng không thể làm cho Long Thiên Tôn cảm thấy sợ hãi.

- Đi đem con tiện nhân kia giết đi.

Long Thiên Tôn lại một lần nữa lại nằm trên ghế thái sư, thuận miệng phân phó một chút cho gã bên người.

Gã kia không nói gì, chỉ dạ một tiếng rồi xoay người lui ra.

- A Mao à A Mao, lúc này đây, con làm cho ta thất vọng rồi.

Long Thiên Tôn hơi hơi nhắm mắt lại, có chút đau lòng nghĩ.

- Ta cũng đã sắp tin tưởng con hoàn toàn, nhưng tại thời điểm này con lại phản bội ta ...

Trong đại sảnh tiếp tục náo nhiệt, nhưng sự thật đằng sau sự náo nhiệt ấy chỉ có người có tâm mới có thể cảm nhận được.

Thấy đã đến thời gian, A Mao liền xuất hiện ở bên cạnh Long Thiên Tôn, sau khi được Long Thiên Tôn đồng ý, lớn tiếng tuyên bố, đại thọ năm mươi tuổi của Long lão đại chính thức bắt đầu.

Trong nháy mắt, trong đại sảnh bắt đầu sôi nổi. Lão đại các bang phái ở thành phố Tĩnh Hải đều đến chúc thọ Long Thiên Tôn, đưa quà mừng thọ lên.

Chúc thọ cũng rất chú ý, dựa theo thân phận cao thấp mà làm, sắp xếp thế lực lớn nhỏ, tuyệt đối không được lộn xộn.

- Long lão đại, tôi chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.

Người đầu tiên đến chúc thọ chính là lão đại Tương bang bang phái lớn thứ hai dưới Long bang ở Tĩnh Hải, gọi là Thường ca, Thường ca vừa nói xong thì đàn em mang đến một cái hộp nhỏ được gói rất đẹp.

- Tiểu Thường, xem hình dạng này, bên trong có phải là ấm trà tử sa không?

Long Thiên Tôn nhận lấy cái hộp của Thường ca, không có mở ra mà hít hít lại ngửi ngửi một chút, hỏi.

Thường ca mang về mặt được thích mà lo sợ, lập tức cúi đầu khom lưng khen:

- Ngài quả nhiên tinh mắt, không tòi, đây chính là ấm trà tử sa Cửu Long. Tiểu Thường biết Long lão đại thích dùng ấm tử sa pha trà, đặc biệt phái người đến Việt Nam ba lần, mất một phen trắc trở mới từ trong tay vua thuốc phiện Việt Nam Calana mua lại, hy vọng Long lão đại thích.

- Không tòi, tiểu Thường, cậu thực sự để tâm, món quà này tôi rất vừa lòng.

Long lão đại mở hộp ra nhìn, bên trong quả nhiên chính là một cái ấm tử sa Cửu Long, sai người viết lại người tặng quà rồi đem đồ cất đi.

Được Long lão đại khen ngợi, Thường ca vui vẻ trở lại tiệc rượu. Tương bang tuy trên danh nghĩa là bang phái lớn thứ hai, nhưng trên thực tế, Long bang thổi một hơi cũng có thể diệt.

Thường ca dù là lão đại của một bang phái lớn nhưng cũng không thể không dựa vào Long lão đại để sinh tồn.

Tiệc mừng thọ tiến hành đâu vào đấy, sau khi nắm vị lão đại chúc thọ xong thì đến Tôn Đại Phúc. (Đón đọc chương mới nhất ở <http://holytintrong14.blogspot.com/>)

Tôn Đại Phúc bước đến hứng lấy ánh mắt chăm chú của mọi người, muốn nói ai ở thành phố Tĩnh Hải là người nổi bật nhất, ai thanh danh vang nhất, không thể nghi ngờ là người này, lão đại trẻ nhất vừa mới quật khởi của Bắc Nhai.

Người trẻ tuổi như vậy có thể thống nhất Bắc Nhai, tiền đồ vô lượng, vô luận là ai cũng đều muốn có quan hệ tốt với Tôn Đại Phúc. Cho nên Tôn Đại Phúc vừa mới đi ra, mọi người đều nhìn chăm chú.

Nhưng mọi người lại cảm thấy rất kỳ quái, Tôn Đại Phúc này, tại sao lại đi tay không?

Tôn Đại Phúc đã đi đến trước mặt Long Thiên Tôn, chỉ hơi chấp tay, cười nói:

- Long lão gia tử, tôi chúc ngài hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay.

Cũng không có đưa lên quà gì, điều này làm cho mọi người trong đại sảnh càng thêm kỳ quái, ông chủ Tôn chỉ có tình cảm chứ không có chuẩn bị quà mừng thọ nha.

Không khí trong đại sảnh bắt đầu trở nên kỳ lạ, mỗi người hình như đều đánh hơi được việc gì đó.

Đại hán khỏe mạnh bên người Long Thiên Tôn trên cao nhìn chăm chăm xuống Tôn Đại Phúc, trong mắt hiện lên sát khí. Chỉ cần Long Thiên Tôn gật đầu một cái, hán sẽ xử lý tên cuồng vọng này.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người chính là, Long Thiên Tôn hình như cũng không có tức giận, lại dùng ánh mắt thâm sâu nhìn Tôn Đại Phúc, hơi sờ ngón tay cười nói:

- Tôn Đại Phúc, hôm nay là đại thọ năm mươi của lão già tôi, cậu tay không tới như vậy sao?

- Lão gia tử.

Tôn Đại Phúc cũng không có về mặt câu nệ, tiếp tục thoải mái nói:

- Cũng không phải tôi không mang quà mừng thọ, mà đại ca của tôi hôm nay cũng đến đây, quà mừng còn chưa đến lượt tôi tặng.

- Hả, đại ca cậu?

Về mặt của Long Thiên Tôn nghiêm túc lên, chẳng lẽ, người trẻ tuổi kia còn chưa có chết? Chuyện này có thể sao?

Tôn Đại Phúc thống nhất Bắc Nhai là bởi vì sau lưng có một người thần bí hỗ trợ, tin tức này, đã sớm lan truyền ra.

Hiện tại Tôn Đại Phúc nói những lời này, cũng không làm mọi người kinh ngạc nhiều, ngược lại, lại cho mọi người hứng thú rất lớn với vị đại ca bí ẩn kia. Tất cả mọi người đều muốn xem, đại ca của Tôn Đại Phúc là thần thánh phương nào.

- Vậy thì đại ca cậu ở đâu? Tại sao còn không ra?

Tâm tư của Long Thiên Tôn trong nháy mắt biến mất, người ngoài căn bản không thấy lão già này có gì biến hóa.

- Long Thiên Tôn, ông thật sự muốn gặp tôi sao?

Một giọng nói đột ngột vang lên, quanh quẩn trong đại sảnh.

Mọi người nghe thấy thì chỉ còn vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng khẽ run lên, người này thế nhưng lại kêu thẳng tên của Long Thiên Tôn, có thể nói là to gan lớn mật.

- Quả nhiên là hần!

Trong lòng Long Thiên Tôn cũng run lên, mặc dù là hần, trong mắt cũng khó giấu được vẻ khiếp sợ. Tuy rằng chút khiếp sợ kia trong nháy mắt đã được Long Thiên Tôn che giấu, nhưng vẫn bị mọi người tinh mắt thấy được.

Không riêng vậy, mọi người còn chú ý tới A Mao con nuôi của Long Thiên Tôn, trong đáy mắt cũng có một chút biến sắc, cùng với vẻ mặt kinh hoàng.

- Đại ca của Tôn Đại Phúc, rốt cuộc là ai?

Trương Đại Thiệu còn chưa xuất hiện, chỉ cần một câu đã làm cho mọi người giật mình tới tột đỉnh. Bởi vì ngay câu đầu tiên đã làm cho cha con Long Thiên Tôn vẻ mặt biến sắc, nếu không tận mắt nhìn thấy, căn bản là không có người tin tưởng.

- Long lão đại, đại ca của tôi đến đây.

Trên mặt Tôn Đại Phúc lộ ra vẻ khát khao vô cùng, xoay người sang chỗ khác, khom lưng vươn ra tay trái, cung nghênh Trương Đại Thiệu xuất hiện.

Ở dưới vạt ánh mắt nhìn chằm chằm, thân ảnh thanh niên của Trương Đại Thiệu cuối cùng bước đến.

Mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy Trương Đại Thiệu một thân tây trang hàng vĩa hè tùy ý mặc ở trên người, thậm chí ngay cả cà-vạt cũng méo xẹo, nhưng che giấu không được thân ảnh cao ngất nhẹ nhàng chứa đầy năng lượng kia.

Nhất là một đôi mắt kia, sáng ngời giống như sao trong trời đêm.

Trên mặt hần mỉm cười khinh thường, đứng vậy, chính là khinh thường, bước chân tự nhiên, tay phải đút túi quần, một tay nâng một cái bao cao hơn nửa người.

Đồ vật kia giấu dưới một lớp vải đen, không cần biết đồ vật đó là gì, mọi người cũng biết đó là quà mừng thọ cho Long lão đại.

Đầu tiên, phong thái của Trương Đại Thiệu cũng đã thuyết phục được mọi người.

Đi đến trước mặt Long Thiên Tôn xong, Trương Đại Thiệu đem cái bao cao hơn nửa người kia đặt trên mặt đất, từ từ nhìn Long Thiên Tôn:

- Long Thiên Tôn, tôi chúc ông thuận buồm xuôi gió.

Thuận buồm xuôi gió? Cái gì thuận buồm xuôi gió, nghe không hiểu!

Lập tức đem đồ vật dưới mảnh vải đen lộ ra, xôn xao trong đại sảnh trong nháy mắt dừng lại, hiện ra dưới mắt mọi người rõ ràng là một chiếc đồng hồ!

Mọi người đều cảm giác được mình không thở nổi, chỉ ngờ ngác nhìn bóng dáng Trương Đại Thiệu.

Chương 127: Trở mặt

Long Thiên Tôn nhìn cái đồng hồ cao bằng nửa người đặt trước mặt mình, sắc mặt xanh mét, cả người nhịn không được run rẩy, chân hấn dưới ghế bành giống như một cái hắt xì cũng có thể ngã, thấy vậy mọi người lo lắng, lão già này, sẽ không bị tức chết chứ?

Sĩ nhục, Long Thiên Tôn cho tới bây giờ đều chưa có trải qua loại vô cùng nhục nhã này!

- Trương Thiên!

Long Thiên Tôn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào giận dữ, một hơi còn chưa dứt, thế nhưng trước mắt đã tối sầm, ngã ra phía sau.

Mọi người ồ lên, Long Thiên Tôn sẽ không bị tức chết đi.

- Cha nuôi!

A Mao sắc mặt đại biến, là người đầu tiên chạy tới nâng Long Thiên Tôn dậy, bộ dạng sốt ruột cùng khẩn trương kia thật giống như là thấy cha mình sắp chết. Về phần trong lòng nghĩ thế nào, chỉ sợ ai cũng biết.

Păng! Păng! Păng!

Ngay lúc Long Thiên Tôn ngã xuống, gã bên người Long Thiên Tôn đã rút súng ra chỉ vào đầu Trương Đại Thiệu, cùng lúc đó cũng có bảy tám người chạy lại, vây Trương Đại Thiệu lại ở giữa để ngăn Trương Đại Thiệu chạy trốn.

Đối với hết thảy mọi việc, Trương Đại Thiệu chỉ lười biếng liếc mắt một cái, ôm cánh tay, cười lạnh nhìn Long Thiên Tôn.

- Lão đại!

Người đàn ông phía sau cũng nâng Long Thiên Tôn dậy, tiến hành lưu thông khí huyết cho Long Thiên Tôn, qua chừng nửa tiếng, Long Thiên Tôn mới từ từ mở mắt ra.

- Lão bát tử, ông làm sao còn chưa chết vậy?

Trong lòng A Mao oán độc quát to, trên mặt lại hiện ra vẻ vui mừng, mắt đỏ hoe la lên:

- Cha nuôi, cha rốt cuộc cũng tỉnh! Thật tốt quá!

Sau khi tỉnh lại Long Thiên Tôn giống như già đi mười tuổi, thân hình vốn đã gầy yếu giờ càng thêm tiều tụy, có thể cho thấy đả kích Trương Đại Thiệu mang đến cho hắn lớn như thế nào.

- Cậu không chết, tôi đã sớm nghĩ đến.

Long Thiên Tôn dưới dự nâng đỡ của gã vệ sĩ, đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, thờ dài:

- Nếu không chết, tại sao cậu còn muốn đến đây? Lúc này đây, cậu chạy không thoát đâu.

- Muốn giữ tôi lại sao, ông còn chưa đủ sức đâu.

Trương Đại Thiệu không cho là đúng lúc đâu, căn bản không để lời nói của Long Thiên Tôn ở trong lòng.

Gốc gác của Long Thiên Tôn hắn đã sớm thăm dò rồi, đơn giản đó chỉ là một ám tử.

Ám tử này, đối với người thường mà nói là một lực lượng không thể lay động, thậm chí có ám tử, ngay cả cảnh sát muốn động vào Long Thiên Tôn cũng phải suy nghĩ.

Nhưng mà đối với Trương Đại Thiệu, ám tử chỉ là một cái rắm.

- Tôi hôm nay đến đây chính là để xử lý ông.

Ngữ khí của Trương Đại Thiệu làm cho người sợ hãi không ngớt, lấy một ngón tay chỉ vào trán của Long Thiên Tôn, khoe miệng hiện lên chút tươi cười.

Một màn này làm cho mọi người ở đây nhiệt huyết sôi trào, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trương Đại Thiệu trở nên cực kỳ nóng bỏng, đây mới là đàn ông! Ở Tỉnh Hải, có ai dám động đến mặt Long Thiên Tôn nói phải xử lý Long Thiên Tôn, người thanh niên này lại cố tình làm.

- To gan!

A Mao quát lên chói tai, lấy ra một khẩu súng chỉ vào đầu Trương Đại Thiệu. Trong giây lát lại nghĩ đến sự đáng sợ của tôn đại thần này, cổ tay hơi run, chỉ về hướng khác.

- A Mao!

Trương Đại Thiệu không để ý lắc đầu.

- Đừng giả bộ nữa, cậu và tôi đã sớm ở một phe, giả bộ như vậy, thật không có ý nghĩa.

A Mao biến sắc, lập tức chột dạ nhìn Long Thiên Tôn, thao bản năng từng bước rời xa Long Thiên Tôn, sốt ruột quát Trương Đại Thiệu:

- Mày nói hươu nói vượn cái gì đó! Đừng nghĩ ly gián cha nuôi và tao! Hôm nay mày chạy không thoát!

- A Mao, tôi nói cậu nào tàn, cậu cũng đừng có trách tôi.

Trương Đại Thiệu vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn A Mao, đối với bảy tám khẩu súng chỉ vào đầu mình ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái, giống như mấy cái thứ kia đều là món đồ chơi.

- Cậu thực nghĩ Long Thiên Tôn cái gì cũng không biết? Tôi nghĩ, chờ cậu nhìn thấy thi thể mẹ nuôi tương lai thì cũng đã chậm rồi.

Trương Đại Thiệu chậm chậm nói.

- Cái gì?

A Mao như bị sét đánh, liên tiếp lùi ra sau, không thể tin nổi nhìn Long Thiên Tôn. Lão già này, vậy mà đã sớm biết là mình lừa hắn! Còn đem vợ mới giết chết?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lãnh khốc của Long Thiên Tôn, A Mao đã hiểu được tất cả, Trương Đại Thiệu nói đúng, hắn chậm rãi thu súng lại.

Hiên tại trong lòng A Mao lâm vào chấn động. Hắn chính xác đã chuẩn bị phản bội Long Thiên Tôn, nhưng không phải quang minh chính đại như vậy.

Trương Đại Thiệu cười nhạo nhìn A Mao, muốn mình hỗ trợ xử lý Long Thiên Tôn, lại không muốn tự mình gánh vác, ngồi mát ăn bát vàng, trên thế giới có chuyện tốt vậy sao.

Trương Đại Thiệu muốn đem chuyện này nói ra, làm cho mọi người thấy được năng lực của mình: ngay cả tâm phúc của Long Thiên Tôn cũng có thể lấy được.

Việc này đối với sự phát triển về sau của Tôn Đại Phúc cực kỳ có lợi.

Đồng thời, cũng hoàn toàn đưa A Mao về cùng trận tuyến với mình, miễn cho tiểu tử này chơi hai mặt, quay vắn giữa mình và Long Thiên Tôn.

- A Mao, con đã đưa ra lựa chọn này.

Đối với hết thảy mọi việc, Long Thiên Tôn không có vẻ gì giật mình, hắn chỉ đau lòng nhìn A Mao.

Chính mình hao hết tâm tư bồi dưỡng người nối nghiệp, không nghĩ tới vẫn đối đầu với mình.

- A Mao, anh, anh thật sự phản bội lão đại?

Gã vệ sĩ kiểu gì cũng không thể tiếp nhận được, nhìn A Mao run giọng hỏi.

A Mao không nói gì, nhưng vẻ mặt hắn so với lời nói còn thuyết phục hơn.

- Tao giết mày!

Người đàn ông hét lớn một tiếng, lấy súng chỉ về hướng A Mao, A Mao cũng biểu hiện ra là một sát thủ được rèn luyện hằng ngày, theo bản năng lấy súng chỉ về người đàn ông.

Nhưng tại thời khắc đó, ba bốn người bao vây Trương Đại Thiệu lại chỉ hòng súng về phía người đàn ông, đương nhiên, cũng có người chỉ vào A Mao.

A Mao cùng người đàn ông liền rơi vào trạng thái giằng co.

Một màn khô hải này làm mọi người tròn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng được Long bang bang phái lớn nhất Tinh Hải cũng sẽ xuất hiện tình huống người nòng cốt phản bội.

Mọi người đối với thủ đoạn của Trương Đại Thiệu càng thêm kiêng kỵ, người này ngay cả con nuôi của Long Thiên Tôn cũng có thể thu mua, thật sự có

điểm đáng sợ.

- A Mao, ta cho con một cơ hội cuối cùng.

Long Thiên Tôn chậm rãi xoay đầu đi, nhìn A Mao:

- Hiện tại con thu tay lại, vẫn còn kịp, nếu không không có đường hồi hận đâu.

Lời nói của Long Thiên Tôn làm cho A Mao có chút chột dạ, theo Long Thiên Tôn lâu như vậy, đối với năng lực của Long Thiên Tôn, A Mao rất hiểu biết.

Nhưng hiện tại, A Mao đã không còn đường rút lui.

- Cha nuôi, xin lỗi, vì đạt tới mục đích sẽ không từ thủ đoạn, lòng dạ phải độc ác, cái này là cha dạy cho con.

Ánh mắt A Mao bắt đầu trở nên kiên định.

Hắn nhìn Trương Đại Thiệu, đã muốn đem tất cả hy vọng đều đặt ở trên người Trương Đại Thiệu, nếu Trương Đại Thiệu xong đời, A Mao cũng khó trốn khỏi cái chết.

- Tự tạo nghiệp chướng, không thể sống.

Thanh âm của Long Thiên Tôn có chút lạnh, vẫy mạnh tay một cái:

- Giết hắn!

Giết hắn! Hai chữ này làm cho lòng A Mao run lên, ngay trong nháy mắt bỗng nhiên hàn quang chột lóe, vọt tới phía A Mao, nhanh đến nỗi A Mao không kịp phản ứng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Phi đao nhỏ bé nhanh nhẹn

Trong nháy mắt, A Mao cảm nhận được cái chết đang đến gần.

Đạo hàn quang kia, thậm chí còn sắc bén bức người hơn so với viên đạn, làm cho A Mao có một loại cảm giác ngoài đứng chờ chết ra, mình không còn lựa chọn nào khác.

Mồ hôi lạnh lập tức chảy trên toàn thân.

- Âm tổ!

Trong óc A Mao hiện lên hai chữ này, hắn rốt cuộc đã hoàn toàn tin lời Trương Đại Thiệu, lão già Long Thiên Tôn này thì ra vẫn còn phòng bị mình.

Keng!

Một âm thanh va chạm của kim loại rất nhỏ vang lên, đạo hàn mang bắn về phía A Mao liền dừng trước cái trán của A Mao một chút, một nắm tóc ở trên không trung bay xuống, đó là tóc bị mũi nhọn xén đứt.

Một tác, khoảng cách chỉ có một tác A Mao sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Lúc sau, A Mao mới nhìn rõ ràng mũi nhọn kia thì ra là một phi đao nhỏ bé nhanh nhẹn! Phi đao bóng lưỡng, mũi đao lợi hại, trên thân có sát khí khiến người khác không rét mà run, so với viên đạn còn đáng sợ hơn.

Nhưng giờ khắc này, hai ngón tay Trương Đại Thiệu lại kẹp trên phi đao kia!

Trong đại sảnh trở nên lặng ngắt như tờ, hô hấp mỗi người đều nặng nề, ai cũng thật không ngờ một cái đại thọ năm mươi bình thường lại diễn ra cảnh tàn sát lẫn nhau này.

- Vốn tôi đã cho rằng đã đủ coi trọng cậu, nghĩ lại, tôi vẫn còn xem nhẹ cậu.

Đồng tử Long Thiên Tôn lập tức co rút lại, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, không nháy mắt nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu.

- Long Thiên Tôn, nếu không cho ra con bài chưa lật của ông, thì ông vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội đâu.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng nói, cổ tay run lên, phi đao keng một tiếng rơi trên mặt đất, vang vọng toàn trường.

- Long Thiên Tôn, tôi giết ông!

Một tiếng rít gào phá tan yên lặng trong đại sảnh, A Mao phục hồi tinh thần lại, về mặt đầy sát khí chia súng về phía Long Thiên Tôn.

Chính lão già kia suýt nữa giết mình, A Mao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tại một khắc này gã vệ sĩ kia sắc mặt đại biến, quơ súng lục ngăn cản A Mao, vài tiếng súng vang dội liên tục vang lên trong đại sảnh.

Tiếng súng tới cũng nhanh đi cũng mau, trong đại sảnh lần thứ hai trở nên im ắng, chỉ còn lại đại hán và mấy người trúng đạn ngã trên sàn.

A Mao nằm trên mặt đất, ngực trúng một phát đạn, máu chảy không ngừng, mắt thấy cũng cầm cự không được.

- Cứu, cứu tôi.

A Mao vươn tay toàn máu tươi nắm lấy ống quần của Trương Đại Thiệu.

Đối với loại người vong ân phụ nghĩa này, Trương Đại Thiệu cũng không có thương hại gì, đáng chết thì sẽ chết, nhưng hiện tại Trương Đại Thiệu lưu lại mạng sống của A Mao còn có chỗ dùng.

Sừng sốt một lát, Trương Đại Thiệu hơi hơi cúi người, điểm ba cái xung quanh vết thương của A Mao, máu đang chảy trên miệng vết thương của A Mao lập tức ngừng lại.

- Cậu đi xuống trước đi, nơi này đã hết chuyện của cậu.

Trương Đại Thiệu thuận miệng phân phó.

Cảm nhận được vết thương trí mệnh của mình chỉ đơn giản được Trương Đại Thiệu điểm mấy cái mà chữa khỏi, A Mao càng thêm kiêng kỵ Trương Đại Thiệu, cũng càng cảm thấy mình may mắn đưa ra quyết định chính xác, người thanh niên này thật sự rất thần kỳ, trăm triệu lần không thể đối địch.

Đối với việc A Mao lui ra, Long Thiên Tôn không thêm liếc mắt một cái, giờ phút này, Trương Đại Thiệu mới là đại địch của mình.

- Giết hắn!

Long Thiên Tôn chỉ vào Trương Đại Thiệu, lạnh lùng mở miệng.

Vào!

Một chiếc phi đao vô thanh vô tức bắn về phía ót Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu dùng hai ngón tay kẹp lấy, về mặt khinh thường:

- Dùng chút tài lẻ này đối phó với tôi, cái này còn chưa đủ.

Lời còn chưa dứt, bấm tay bắn ra, một đạo hàn quang bỗng nhiên bắn về phía trên, đồng thời một tiếng kêu thảm thiết vang lên, không cần phải nói, cái người tập kích Trương Đại Thiệu đã trúng đao.

Chiêu thức ấy của Trương Đại Thiệu làm cho thành viên ám tổ nấp ở chỗ tối chấn động, lúc này bọn họ quyết định, phải cố hết sức xử lý Trương Đại Thiệu, bị bại lộ lực lượng cũng không tiếc.

Vào! Vào! Vào!

Một khắc này, tiếng xé gió liên tiếp vang lên, từ trên lầu hai nhảy xuống ba sát thủ mặc áo đen.

Ba người kia vừa xuất hiện khiến cho mọi người có cảm giác rung động, nhất là cặp mắt kia, giống như ánh mắt sói, vô tình, lạnh lùng, nhiều hơn là khát máu.

Đây là ba người đáng sợ.

Sau khi ba người xuất hiện thân nhiên gật đầu với Long Thiên Tôn, rồi không để ý tới Long Thiên Tôn nữa, bước về phía Trương Đại Thiệu, cách Trương Đại Thiệu hai ba mươi bước thì dừng lại, cổ tay vừa lật đem ba phi đao sáng long lanh cầm trên tay.

Mọi người trong đại sảnh giờ phút này cảm giác đã không từ nào hình dung nổi, cho tới bây giờ bọn họ mới biết được Long Thiên Tôn lại cất giấu nhiều thuộc hạ lợi hại như vậy, xem ra lão già này, già mà không yếu.

Trương Đại Thiệu không có để ý nhiều tới ba người này, thậm chí cả liếc mắt một cái cũng không thèm, chấp tay sau lưng, chậm chậm nói:

- Ba người bọn mày, còn chưa đủ! Không muốn chết thì ngoan ngoãn trở về chỗ cũ của chúng mày đi.

Cuồng vọng, cuồng vọng đến nỗi làm cho người ta không thể chịu đựng được! Mặc dù khát máu giống như ám tử giờ phút này cũng không nén nổi tức giận.

- Giết mày, một mình lão tử là đủ rồi!

Một người đàn ông nóng nảy trong ám tử hét lớn một tiếng, phi đao trong tay bắn về phía ngực Trương Đại Thiệu.

Hắn thấy, người trẻ tuổi này cũng giống như thành viên của ám tử lúc này, trong nháy mắt bị thương một người, chính là bởi vì bất ngờ không ai đoán trước được hắn có bản lĩnh như vậy thôi.

Đối với người này từ trên xuống dưới, hắn có chút không phục.

- Chết đi tiểu tử cuồng vọng.

Người đàn ông nóng nảy liếm liếm đầu lưỡi, nhếch miệng cười, trên mặt có mấy vết sẹo có vẻ càng thêm dữ tợn.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt tươi cười của người đàn ông nóng nảy lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy Trương Đại Thiệu giống như sau lưng có mắt, tay phải duỗi ra, phi đao mình phóng ra bỗng nhiên biến mất.

Đúng vậy, là biến mất, giống như là bốc hơi trong tay Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu trong nháy mắt khiến phi đao biến mất trong không gian, không có người có thể nhận ra ảo diệu bên trong đó.

- Đây là mày muốn chết, đừng có trách tao.

Trương Đại Thiệu xoay người lại, tay run mạnh lên, một mũi nhọn hiện lên, cái phi đao biến mất không thể giải thích kia lại xuất hiện một cách kỳ lạ, lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần khi nãy bắn về phía người đàn ông nóng nảy.

- Xoẹt!

Một tiếng nhỏ vang lên, người đàn ông nóng nảy khó tin nhìn phi đao cắm trên đùi của mình, mang theo một vẻ khiếp sợ cùng không cam lòng, chậm rãi lùi về phía sau.

Tất cả thành viên ám tử đều rất sợ hãi, xem ra mình vẫn xem nhẹ người thanh niên này!

- Ra tay!

Còn lại hai người không biết là ai hô to một tiếng, hai thanh phi đao ở hai phương hướng đồng thời lao đến.

Bàn tay to của Trương Đại Thiệu cũng vung lên, hai thanh phi đao kia lại vô thanh vô tức biến mất. Mọi người ở đây, mặt đều đại ra.

- Cái này, không thể giải thích được!

Trong một căn phòng ở lầu hai, một người thanh niên tóc hồng cỡ hai ba hai bốn tuổi giật mình nhìn chăm chăm màn hình theo dõi. Trên màn hình, hiện lên rõ ràng hình ảnh Trương Đại Thiệu giằng co với bốn thành viên ám tử.

Nhưng người thanh niên tóc hồng vẻ mặt cũng không như các thành viên ám tử khác lo lắng hoặc khủng hoảng, hắn có, nhưng chỉ là nghi hoặc cùng khó hiểu, đồng thời, còn có hứng thú.

- Nháy mắt đem phi đao giấu đi, hắn làm thế nào vậy?

Người thanh niên tóc hồng không ngừng vuốt cái mũi của mình, đây là hành động vô ý thức của hắn khi rơi vào trầm tư.

- Thật sự là một người thú vị.

Lúc này, trên màn hình theo dõi, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói một câu:

- Nếu anh không xuất hiện, tôi sẽ xử lý toàn bộ người của anh đấy.

- Cái gì?

Người thanh niên tóc hồng đứng bật dậy.

- Chẳng lẽ hắn có thể cảm giác được sự theo dõi của mình?

Chương 129: Hắc ám đệ nhất đao

- Được rồi, đi xuống với hắn.

Sau một lúc sững sốt, thanh niên tóc hồng ha hả cười, đẩy cửa ra, lấy ra một mảnh vải đỏ che mặt, trực tiếp nhảy xuống.

Lầu hai nói cao không cao nhưng là khoảng cách cũng phải ba thước hơn, thanh niên tóc hồng lại nhảy xuống vô thanh vô tức giống như một con bướm.

- Tổ trưởng!

Thanh niên tóc hồng xuất hiện làm cho tất cả thành viên ám tổ chấn động, nhưng đồng thời tất cả đều phản chấn vô cùng.

Ở trong mắt bọn họ, tổ trưởng chính là sự tồn tại của thần, hiện tại tổ trưởng lại tự mình ra tay, không ai có thể đủ bình tĩnh.

- Tiểu tiên sinh, anh đã đến, tôi yên tâm rồi.

Ngay cả Long Thiên Tôn cũng ngẩn ra, lập tức lão an lòng cười nói, hắn căn bản là không có nghĩ thanh niên tóc hồng tự mình ra tay.

Tuy rằng ám tổ trên danh nghĩa là của mình, nhưng Long Thiên Tôn hiểu được, ám tổ trên thực tế chỉ nghe theo mình gã thanh niên tóc hồng.

Mình cùng ám tổ chẳng qua chỉ là một loại quan hệ hợp tác cực kỳ đặc biệt mà thôi.

Thanh niên tóc hồng thần nhiên gật gù đầu, nói:

- Lui ra đi, các anh không phải là đối thủ của hắn.

Bốn gã thành viên ám tổ ở đây giống như lấy được lệnh đại xá thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho bọn họ đối phó với đối thủ thần bí như Trương Đại Thiệu, trong lòng bọn họ thực không tự tin.

Trên thực tế không cần thanh niên tóc hồng nhiều lời, bốn gã thành viên ám tổ lúc hắn xuất hiện cũng đã mở ra một đường, chẳng qua hiện tại làm cho xa hơn thôi.

Thanh niên tóc hồng từ từ đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, đôi mắt như sao thâm thúy, bên trong có gì đó nói không rõ, điểm này hắn và Trương Đại Thiệu rất giống nhau.

- Trả lại phi đao của anh em tôi cho tôi đi.

Thanh niên tóc hồng chậm chậm nói, nghe giống như không phải nói chuyện với đối thủ, ngược lại giống như bạn bè trò chuyện.

- Nếu anh muốn.

Tay Trương Đại Thiệu vùng lên, bốn mũi nhọn lấy hắn làm trung tâm bắn về bốn gã thành viên ám tổ.

- Thật là lợi hại!

Thấy thanh thế kia, bốn gã thành viên ám tổ đều cả kinh, lập tức không dám sơ ý, xuất ra toàn lực đi bắt phi đao Trương Đại Thiệu phóng tới.

Nhưng mà mấy người này vẫn là xem nhẹ uy lực của Trương Đại Thiệu, lúc bọn họ cùng tiếp xúc phi đao bọn họ mới phát hiện trên phi đao chứa một lực lượng thần bí, căn bản mình không có khả năng chống lại.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Bốn âm thanh truyền đến, bốn gã thành viên ám tổ bàn tay mỗi người đều bị phi đao của chính mình bắn thủng. Không riêng như thế, lực lượng mạnh mẽ trên phi đao còn làm họ liên tiếp lùi vài bước, tiến gần vào bên trong đám người.

Trong đám người phát ra một mảnh kinh hô, đều né tránh, không ai dám xen vào chuyện của Long Thiên Tôn. (Đón đọc chương mới nhất tại <http://holytintrong14.blogspot.com/>)

- Thật mạnh!

Bốn gã thành viên ám tử khó có thể tin nhìn Trương Đại Thiệu, tại một khắc này, bọn họ mới biết được đối thủ mình đối mặt đáng sợ đến cỡ nào. Chỉ sợ cũng chỉ có một mình tổ trưởng mới có thể chống lại.

Thanh niên tóc hồng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, nhưng một khắc Trương Đại Thiệu ra tay kia, hắn vẫn không thấy được bốn thanh phi đao xuất hiện như thế nào.

Hắn chỉ nhìn thấy Trương Đại Thiệu vung tay lên và bốn thanh phi đao bỗng nhiên xuất hiện.

Điều này làm cho thanh niên tóc hồng khó hiểu, đồng thời cũng có cảm giác thất bại. Nếu nói lần đầu tiên là bởi vì nhìn màn hình không có thấy rõ, như vậy lúc này đây lại là mình không đủ năng lực.

- Nếu không phải anh nương tay, bọn họ đã chết rồi.

Thanh niên tóc hồng nhanh chóng thu hồi tâm tư, ngữ khí lạnh nhạt như trước.

- Tôi thay bọn họ cảm ơn ân huệ không giết của anh.

- Không cần khách khí.

Trương Đại Thiệu không mặn không nhạt nói.

- Nhưng mà anh động vào người của tôi thì cũng phải để lại cho tôi chút công bằng chứ?

Thanh niên tóc hồng trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

- Anh muốn công bằng thế nào?

- Rất đơn giản, tiếp ba đao của tôi.

- Rất vui được tiếp.

Thanh niên kia thân hình cũng không chấn động hoặc là hét lớn một tiếng và vân vân, hắn không có động tác dư thừa, nhưng tay vừa lật đã xuất ra một phi đao. Một khắc phi đao kia xuất hiện, một loại khí thế vô thanh vô tức bộc phát ra giống như đá lớn rơi xuống biển.

Đương nhiên, cái loại khí thế này cũng chỉ có Trương Đại Thiệu cùng mấy người ám tử ít ỏi mới có thể cảm giác được.

- Một ít thế lực lớn chân chính ở Thần Châu lưu truyền, nắm tay không thể giải quyết thì dùng dao nhỏ, dao nhỏ không thể giải quyết thì dùng viên đạn, viên đạn không thể giải quyết thì dùng đại pháo, lúc đại pháo vẫn không thể giải quyết thì xuất phi đao ra.

Long Thiên Tôn ở một bên bất động như tảng, mắt mở thật to, ở trong lòng tràn đầy thành kính. Hắn tin tưởng Trương Đại Thiệu mặc dù thần thông quảng đại cũng tránh không khỏi một đao của Tiểu tiên sinh.

Chỉ có hắn cùng một ít người mới sâu sắc biết được Tiểu tiên sinh đáng sợ cỡ nào.

Nhưng đồng thời, trong lòng Long Thiên Tôn cũng hiện lên chút cô đơn, Long bang nhìn như uy phong, nhưng ở Tinh Hải cũng là một bang phái nhỏ mà thôi, ở trong mắt rất nhiều người, ví dụ như Tiểu tiên sinh, Long bang chỉ là một đám trẻ con đang đùa nghịch ở mọi nhà.

- Tổ trưởng phải ra tay!

Tinh thần tất cả các thành viên ám tử đều chấn động! Tập trung tinh thần quan sát, tại một khắc này, bọn họ đều quên hết máu của mình đang chảy.

Mọi thứ so sánh với việc quan sát tổ trưởng ra tay đều là mây bay.

- Đệ nhất đao!

Tiểu tiên sinh nhẹ nhàng phun ra một chữ, trong tay hắn cầm phi đao phát ra ánh sáng xanh, vô thanh vô tức vọt tới Trương Đại Thiệu.

Vô thanh vô tức này chân chính là vô thanh vô tức, hoặc là nói, chỉ có Trương Đại Thiệu với một ít mấy người cao thủ mới có thể cảm giác được dao động khí của phi đao mang đến.

- Đây là hắc ám đệ nhất đao của tổ trưởng!

Thành viên ám tử đều cảm thấy ngoài ý muốn, không thể tưởng được, tổ trưởng lại coi trọng người thanh niên này như vậy.

Trương Đại Thiệu có thể tiếp được một đao này hay không? Tất cả mọi người ám tử thực cảm thấy hứng thú, nhưng làm cho bọn họ càng thêm cảm thấy

hứng thú chính là Trương Đại Thiệu không hề động đậy.

Đồng tử thanh niên tóc hồng hơi hơi co rụt lại, ánh mắt bắt đầu trở nên nghiêm túc, người này, hắn muốn làm gì?

Rất nhanh, thanh niên tóc hồng đã có đáp án, chỉ thấy thời điểm phi đao đến trước mặt Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên hé miệng ra, cùng với một tiếng thanh thúy vang lên, phi đao màu xanh xinh đẹp kia liền bị Trương Đại Thiệu cắn!

Lặng! Lặng như chết!

Thanh niên tóc hồng mở to hai mắt nhìn, nói cái gì cũng không dám tin tưởng một màn trước mắt.

Hắn không phải không có đoán trước Trương Đại Thiệu có thể tiếp được hắc ám đệ nhất đao, nhưng mà Trương Đại Thiệu thoải mái thêm khoái trá tiếp được như thế, thanh niên tóc hồng cũng không thể tiếp nhận được.

Ám tử ở chung quanh quan sát, lại cảm thấy phát mộng, dùng ... dùng miệng có thể tiếp được phi đao của tổ trưởng, đây vẫn là người sao?

- Tôi, tôi không tin, anh đoán được đường đi sao?

Thanh niên tóc hồng kinh hãi vô cùng, kéo khăn đỏ che mặt xuống, lộ ra bộ mặt vô cùng đẹp trai trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Con bài chưa lật của Long Thiên Tôn

Trương Đại Thiệu đối với diện mạo của mình vẫn rất tự tin, nhưng tại một khắc này, tự tin của Trương Đại Thiệu lại gặp thách thức rất lớn, khuôn mặt đối diện này thật là yêu nghiệt.

- Tổ trưởng thật đẹp trai!

Thành viên ám tử ánh mắt cũng tỏa sáng.

Tuy rằng bọn họ luôn đi theo thanh niên tóc hồng, nhưng đây là lần đầu tiên từ khi vào ám tử có thể nhìn thấy diện mạo thật của hắn.

- Tôi không phải đoán đường đi.

Trương Đại Thiệu trả lời thanh niên tóc hồng, ngữ khí có chút không vui, đối với việc người ta đẹp trai hơn mình quả thật có chút áp lực. (Hỗ Ly: Cái này gọi là gato nè @@).

Thanh niên tóc hồng rất nhanh từ trong khiếp sợ tỉnh lại, lần thứ hai dùng miếng vải đỏ bịt kín mặt mình. Điều này làm cho Trương Đại Thiệu dễ chịu hơn chút.

- Không, điều đó không có khả năng!

Sau khi thanh niên tóc hồng xuất hiện, Long Thiên Tôn vẫn chống gậy ở một bên quan sát. Hắn nghĩ muốn thưởng thức một chút Trương Đại Thiệu chết trong tay Ám tử như thế nào.

Nhưng tại một khắc này, thân hình Long Thiên Tôn nhoáng lên một cái, té trên mặt đất, hắn không thể tin, đường đường là một đao của tổ trưởng Ám tử thế nhưng căn bản không làm gì được người thanh niên này!

Nếu Trương Đại Thiệu dùng một phương pháp khác tiếp một đao này, Long Thiên Tôn có thể sẽ tiếp nhận được. Nhưng hắn căn bản không thể tiếp nhận là, Trương Đại Thiệu lại dùng miệng để tiếp được một đao kia! Đó là phi đao, không phải là chân giò hun khói!

- Xem ra, tôi lần nữa xem thường cậu.

Long Thiên Tôn nhìn chằm chằm bóng dáng Trương Đại Thiệu, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ:

- Nhưng mà, cậu nghĩ rằng tôi chỉ có một con bài chưa lật này thôi sao? Lầm rồi!

- Thế nào, đao thứ hai sao chưa xuất?

Trương Đại Thiệu hé miệng, phi đao màu xanh trước mặt rơi xuống, trực tiếp găm vào bên trong sàn nhà bằng gỗ lim, có thể thấy phi đao kia sắc như thế nào.

- Không xuất.

Thanh niên tóc hồng không có tinh thần lắc đầu:

- Hai đao tiếp theo, cũng không làm gì được anh.

- ...

Thanh niên tóc hồng không có tinh thần như vậy, làm cho tất cả thành viên Âm tổ đều cảm thấy có chút xấu hổ, biết đối thủ mạnh, cũng biết tôi không phải đối thủ của anh, cũng phải làm bộ một chút, nhưng lại rõ ràng thừa nhận như vậy, thật mất mặt.

Người vây xem xung quanh cũng cảm thấy mất hứng, vốn đang muốn thưởng thức một trận đại chiến kinh thiên động địa, ai ngờ làm qua loa vậy đã xong, thật sự là lãng phí cảm tình.

- Nếu không ra đao, anh còn ở lại chỗ này làm gì?

Trương Đại Thiệu quay đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt.

- Nói rất đúng.

Thanh niên tóc hồng gật gật đầu, bàn tay to vung lên:

- Anh em, lui.

Rồi xoay người rời đi.

Bốn gã thành viên Âm tổ ngơ ngác nhìn nhau, cũng không nói một lời, bước chân gắt gao bám sát phía sau thanh niên tóc hồng, lúc sau đã không thấy bóng dáng.

- Người này, cũng là người có chuẩn bị.

Thần thức Trương Đại Thiệu ở trong khách sạn đảo qua người thanh niên tóc hồng, lắm bảm.

Trương Đại Thiệu tinh thông Ma Đồng Thuật, hần dễ dàng nhìn ra, người này căn bản không phải là người của Long Thiên Tôn, chỉ hợp tác với Long Thiên Tôn một chút mà thôi.

Người như thế, không cần phải là ... kẻ địch, huống chi, hần vẫn là một người biết thời thế.

Sau khi thành viên âm tổ bỏ chạy, nét mặt già nua của Long Thiên Tôn lúc hồng lúc xanh, dù sao, cũng là bỏ đi ngay trước mặt mình!

- Trương Thiên, cậu cũng thật có tài.

Về mặt Long Thiên Tôn nghiêm túc, đôi mắt càng thêm dữ tợn.

- Nhưng cậu cho là không có Âm tổ thì tôi không đối phó được với cậu sao, vậy cậu quá coi thường Long Thiên Tôn tôi rồi!

Trương Đại Thiệu đứng bất động, từ trên cao nhìn xuống nói:

- Có thủ đoạn gì, ông cứ việc lấy ra, để cho tôi mở rộng tầm mắt rằng Long Thiên Tôn ông rốt cuộc có năng lực gì.

- Ha ha ha, Trương Thiên, như vậy thì cậu không có cơ hội làm việc tùy tiện nữa đâu.

Long Thiên Tôn một bộ dạng biết trước, không nhanh không chậm lấy ra một khẩu súng lục vàng.

Cái súng vàng này, không đơn giản chỉ là súng lục màu vàng, mà là dùng vàng ròng thật để làm súng, chính là vật bên người của Long Thiên Tôn.

Trương Đại Thiệu không hề động đậy, ôm cánh tay tùy ý đứng ở nơi đó nhìn động tác của Long Thiên Tôn, hần không tin Long Thiên Tôn sẽ dùng vật nhỏ đó để đối phó với mình, lão già này đầu óc còn chưa tàn đến vậy.

Pằng! Pằng! Pằng!

Lấy ra súng vàng, Long Thiên Tôn liên tiếp bắn ra ba phát vào không trung, thực hiển nhiên, Long Thiên Tôn đang gửi tín hiệu.

Tiếng súng vừa dứt, một trận tiếng bước chân nặng nề vang lên, khí thế vô cùng, giống như sóng lớn ập đến, chỉ có thiên quân vạn mã mới có khí thế như vậy.

Mọi người trong đại sảnh đều khó hiểu, Long Thiên Tôn triệu tập ai đến vậy? Nghe động tĩnh này, không phải là nhỏ.

Đang lúc kinh ngạc, của khách sạn bị người ta thô bạo đẩy ra, từ ngoài cửa vọt đến nhiều người mặc đồ quân sự xếp thành một hàng! Trong tay mỗi người đều cầm một cái súng máy bắn tự động, vẻ mặt lạnh như băng, vô tình như sắt thép.

- Quân đội!

Mọi người hoảng sợ thất sắc, Long Thiên Tôn còn có thể điều động quân đội, năng lực này cũng thật nghịch thiên!

Khách sạn chỉ có một cửa, quân đội một loạt xông tới, ước chừng khoảng nửa giờ mới ngừng lại, có khoảng năm sáu mươi người bộ đội.

Sau khi quân đội tiến vào, việc thứ nhất chính là chia ra đứng chung quanh khách sạn, ở cửa cũng canh gác nghiêm mật, nghiêm cấm bất luận kẻ nào ra ngoài.

Người trong đại sảnh sắc mặt đều thay đổi. Âm mưu, đây rõ ràng là một âm mưu!

Trương Đại Thiệu không khỏi gật gật đầu, xem ra, đây là con bài chưa lật của Long Thiên Tôn, không hổ là một thế hệ kiêu hùng.

- Long Thiên Tôn, nếu đây là con bài chưa lật của ông, tôi chỉ có thể nói, ông đã cách cái chết không xa.

Đối với mấy chục bộ đội xông vào kia, Trương Đại Thiệu không có liếc mắt lấy một cái, những người này, cũng không đáng lo.

- Tốt cho một tiểu tử cuồng vọng!

Long Thiên Tôn còn chưa có nói chuyện, một giọng nói bừa bãi từ phía sau truyền đến, bước vào bên trong cửa khách sạn là một người đàn ông cao gầy có vẻ có kinh nghiệm.

Ánh mắt người đàn ông cao gầy cũng có chút lợi hại, không giận tự uy, đi đến bên người Long Thiên Tôn.

- Dương đội trưởng!

Long Thiên Tôn vô cùng nhiệt tình nghênh đón, bộ dạng kia giống như lúc thời điểm A Mao đối mặt với hắn.

- Chính là những người này, bọn họ giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, đều là căn bã của xã hội, chỉ cần tóm gọn được bọn tội phạm này, Dương đội trưởng ngài khẳng định sẽ lập được công lớn, tiền đồ vô lượng a.

Dương đội trưởng không nói gì mà chỉ gật đầu, tuy bộ dạng giả bộ thờ ơ, nhưng bên trong đáy mắt một chút vui mừng chợt lóe rồi biến mất lại bán đứng hắn, hắn đối với món quà lớn này của Long Thiên Tôn vẫn rất vừa lòng.

Sự việc đã tới nước này, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đại thọ năm mươi của Long Thiên Tôn là giả, lợi dụng đại thọ để cấu kết với quân đội để một lưới bắt hết xã hội đen ở Tỉnh Hải mới là mục đích thực sự!

Trương Đại Thiệu xuất hiện chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Chính là mày

- Long Thiên Tôn, ông là người đề tiện vô si chó cũng không bằng!

- Long Thiên Tôn, ông già kia, ông sẽ chết không được từ tể!

Mọi người trong đại sảnh đều tức giận mắng to.

Long Thiên Tôn đắc ý đào dạt đứng ở nơi đó, không thèm để ý đến lửa giận của mọi người, một đám người sắp chết, để cho bọn họ mắng hai câu đi cũng sẽ không ít đi chút thịt nào.

- Câm miệng cho tôi!

Dương đội trưởng bị tiếng mắng của mọi người khiến cho phiền lòng, cầm lấy súng trong tay, quát:

- Quân đội chấp pháp, ai dám phản kháng, tử hình ngay tại chỗ!

Trong đại sảnh nháy mắt an tĩnh lại, không còn có người dám nói nửa câu.

- Dương đội trưởng, mỗi người ở đây đều là tội ác tày trời, chết cũng không đủ.

Long Thiên Tôn đi đến trước mặt Dương đội trưởng, cầm lấy gậy chống một ngón tay chỉ Trương Đại Thiệu:

- Nhưng người này, càng thêm không thể tha thứ, hắn chính là thủ lĩnh của nhóm tội phạm, người chết ở trong tay hắn vô số kẻ, đối với xã hội, đối với nhân dân là uy hiếp rất lớn, Dương đội trưởng cần phải vì dân làm chủ.

Dương đội trưởng vốn khó chịu với sự ngạo mạn của Trương Đại Thiệu, đương nhiên sự ngạo mạn này là mơ ước của hắn, hắn thấy, nhìn thấy mình không sợ mà lại ngạo mạn.

Còn nữa, Long Thiên Tôn hiểu kính mình không ít tiền, mình cầm tiền đương nhiên cũng phải làm việc, giúp Long Thiên Tôn diệt trừ họa lớn trong lòng.

Dương đội trưởng đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, bắt đầu đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, càng đánh giá trong lòng lại càng cảm thấy kỳ quái, tiểu tử này còn quá trẻ tuổi!

- Hừ, những người các ngươi đứng là cận bã.

Dương đội trưởng đứng ở trước mặt Trương Đại Thiệu, tay cầm súng chỉ trở với Trương Đại Thiệu.

- Phần tử cận bã của quốc gia, sâu mọt của nhân dân, hôm nay, tôi sẽ tiêu diệt các ngươi, thay dân chúng diệt trừ khối u ác tính các ngươi! Bắt tất cả về!

Trong ánh mắt Dương đội trưởng, Long Thiên Tôn bắt được một chút sát khí, hắn biết, sau khi đem những người này mang về, chi sợ ra không được nữa.

- Nếu tôi không đi?

Trương Đại Thiệu ôm cánh tay đứng bất động, cười lạnh nhìn Dương đội trưởng, hỏi ngược lại.

Dương đội trưởng không khỏi ngần ra, hắn thật không ngờ, thế nhưng có người dám nói chuyện với mình như vậy. Minh là ai, đường đường là đội trưởng quân đội!

Sắc mặt Dương đội trưởng lập tức lạnh đi, đưa súng chỉ vào ngực Trương Đại Thiệu, híp mắt nói:

- Mày vừa rồi nói cái gì? Tao không nghe thấy?

- Tao nói ...

Trương Đại Thiệu tốt bụng hiểu ý, lo lắng Dương đội trưởng không nghe thấy nên cao giọng hơn vài phần:

- Mày là thằng ngu, lần này mày nghe rõ chưa?

Người trong đại sảnh nháy mắt ngây ra như phỗng, khiếp sợ vô cùng nhìn Trương Đại Thiệu. Người này, lá gan cũng quá lớn đi, ngay cả người ta là đội trưởng quân đội cũng dám mắng.

Dương đội trưởng cũng bị Trương Đại Thiệu làm cho phát mộng, nghĩ đến cái lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, nghe không chính xác. Từ lúc lên làm đại đội trưởng, có ai dám nói chuyện lớn tiếng với mình? Người này, thế mà lại mắng mình?

- Mày, mày dám mắng tao?

Dương đội trưởng trợn mắt, thì thào hỏi, hiển nhiên còn chưa phục hồi tinh thần lại.

- Tên ngu.

Trương Đại Thiệu đành chịu lắc đầu, mặc kệ đi, đây không phải là câu hỏi vô nghĩa sao, tao không mắng mày, chẳng lẽ mắng tao?

Lần này Dương đội trưởng nghe rõ, rốt cục cũng xác nhận, mình thực sự bị mắng.

Một cỗ sát khí giống như Hoàng Hà vỡ đê nảy lên trong lòng, nếu nói lúc trước hắn phải xử lý Trương Đại Thiệu là bởi vì lấy tiền của Long Thiên Tôn, nhưng hiện tại, hắn thật sự muốn xử lý Trương Đại Thiệu vì chính mình.

- Tốt lắm, mày dám ngang nhiên chống đối, tao có thể xử bắn mày ngay tại chỗ!

Dương đội trưởng cắn răng, mắt đỏ ngầu, lập tức kéo khóa an toàn, dí súng lên đầu Trương Đại Thiệu.

Dương đội trưởng muốn từ về mặt của Trương Đại Thiệu thấy được sợ hãi hoặc là kinh hoàng, muốn người kia run rẩy trước mặt mình. Dù sao, sau khi mình bắn, một cái đánh rầm cũng đều không có.

Nhưng làm cho Dương đội trưởng thất vọng chính là, hắn không giống như hy vọng của mình, hắn nhìn thấy trong mắt Trương Đại Thiệu có sự khinh thường, đúng vậy, chính là khinh thường.

- Tao ghét nhất bị người khác lấy súng chia vào đầu của tao.

Trương Đại Thiệu cau mày, có vẻ rất không kiên nhẫn.

- Tao cho mày hai giây hạ súng xuống, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

- Mày còn dám uy hiếp tao?

Dương đội trưởng khiếp sợ đến nổi giận, hắn không thể tưởng tượng, người trước mắt này tại sao không có sợ hãi, tại sao lá gan lớn như thế, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

- Chẳng lẽ mày nghĩ rằng tao không dám nổ súng!

Dương đội trưởng quát:

- Tao giết mày, hợp pháp mà lại hợp lý! Không những không bị xử phạt, mà còn được chính phủ khen thưởng!

Hắn nghĩ Trương Đại Thiệu đầu óc không bình thường, không nghĩ ra mấu chốt trong đó cho nên mới rống lớn như vậy, nói cách khác, hắn không có cách nào hiểu được làm sao có người to gan lớn mật như thế.

- Một!

Trương Đại Thiệu không có để ý tới đến Dương đội trưởng, mà là nhắm mắt lại bắt đầu đếm.

Dương đội trưởng tức giận đến cả người phát run, người này, thế nhưng có thể thực sự đối với mình như vậy!

Hiện tại, Dương đội trưởng không đơn giản là muốn xử lý Trương Đại Thiệu đơn giản nữa, hắn muốn làm Trương Đại Thiệu một phen rồi lúc sau mới xử lý. Chỉ có như vậy, mới có thể lấy lại mặt mũi của mình.

Nhưng hiện tại xem ra, nguyện vọng tốt đẹp này khó như lên trời.

- Tao bắn mày!

Dương đội trưởng quyết định chơi cùng Trương Đại Thiệu, ngón tay dùng một chút lực sẽ tử hình Trương Đại Thiệu ngay tại chỗ.

- Hai!

Một con số mạnh mẽ từ trong miệng Trương Đại Thiệu thốt ra, trong nháy mắt, mắt Trương Đại Thiệu mở ra, giống như là Tôn Ngộ Không ở trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, luyện đứng bảy tuần bốn mươi chín ngày mới đi ra, tinh quang bắn ra bốn phía!

Họ Dương kia, cái này là do mày không biết điều, cũng không nên trách tao!

Bàn tay to của Trương Đại Thiệu vung lên, một cánh tay chọt lóe, Dương đội trưởng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, khẩu súng trong tay không biết tại sao lại xuất hiện trong tay Trương Đại Thiệu.

- Mày, mày ...

Dương đội trưởng hoảng sợ chỉ vào Trương Đại Thiệu, nói không ra lời, đến bây giờ hắn mới phát hiện, thì ra thân thủ của người thanh niên này lại đáng sợ như vậy.

Nhưng ngay lập tức, Dương đội trưởng lại bốt lo lắng, mình là đội trưởng quân đội, đang chấp pháp, Trương Đại Thiệu chậm thì thủ lĩnh xã hội đen, là phần tử phạm tội, hắn lợi hại thì có ích gì, hắn dám đối phó với mình sao?

- Thật to gan! Mày dám ...

Dương đội trưởng trợn to hai mắt, uy thế mười phần chỉ vào Trương Đại Thiệu hét lớn.

Bốp!

Nhưng uy phong còn chưa hoàn toàn ra hết, cổ tay Trương Đại Thiệu vừa lật lật tức cho Dương đội trưởng cảm miệng.

Một dấu bàn tay đỏ tươi nở rộ trên mặt Dương đội trưởng.

Trong khách sạn to như vậy, lại một lần nữa lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên rõ ràng như thế. Tất cả mọi người há to miệng nhìn một màn này.

- Mày dám đánh tao?

Dương đội trưởng ôm mặt, ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm Trương Đại Thiểu, nói.

- Ở trước mặt lão tử còn giả vờ cái gì, tao đánh mày đó.

Trương Đại Thiểu tùy tay lấy súng, khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Trương Đại Thiểu rất thích giúp người

- Người đâu, người đâu, bắn hắn cho tôi!

Sau một lúc thất thần, Dương đội trưởng nổi giận hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ vào Trương Đại Thiểu bắt đầu rống giận. Mười người mang súng đi tới, vây Trương Đại Thiểu ở bên trong, mười cây súng tự động từ bốn phương tám hướng chỉ vào Trương Đại Thiểu.

- Tiểu tử, mày không phải điên lắm sao.

Dương đội trưởng cũng không có nóng lòng giết chết Trương Đại Thiểu, mà là đi vào bên trong vòng vây, nhe răng trợn mắt nói:

- Ngay cả tao cũng dám đánh, con mẹ nó, có giỏi thì mày đánh tao thêm một cái thử xem?

Dương đội trưởng nói một chữ là dùng ngón tay ấn mạnh một cái trên ngực Trương Đại Thiểu, cũng không phải hiện tại hắn không kiêng kỵ Trương Đại Thiểu, mà là đối với tình huống hiện tại hắn vô cùng tự tin.

Bị mười cây súng tự động chỉ vào, thân thủ của mày có ích lợi gì, chỉ cần lão tử ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt mày còn không bị bắn thành một cái sàng sao?

- Này? Mày chắc chắn muốn tao làm như vậy?

Trương Đại Thiểu có chút khó hiểu nhìn Dương đội trưởng, thật cẩn thận hỏi, thời buổi này sao còn có người đưa ra loại yêu cầu cổ quái này?

- Đúng vậy, không phải mày cuồng vọng sao, lão tử hiện tại đứng ở trước mặt mày cho mày đánh đấy!

Dương đội trưởng ở trước mặt Trương Đại Thiểu chửi ầm lên, con mắt trợn to như chuông đồng.

- Có giỏi thì mày đánh đi!

- Tôi có một khuyết điểm lớn nhất.

Trương Đại Thiểu lắc đầu thở dài:

- Chính là rất thích giúp người, mày đã yêu cầu lần nữa thì tao đây sẽ giúp vậy.

Bốp!

Lại là một cái tát trên mặt Dương đội trưởng, thân thể cao lớn kia của Dương đội trưởng lao đảo, té ngã trên mặt đất.

Trương Đại Thiểu là một người đã giúp thì giúp đến cùng, theo sát mà bước qua, đối với Dương đội trưởng chính là một trận tay đấm chân đá, hành hạ người giống như là mưa rền gió dữ.

Một loạt tiếng kêu cực kỳ bi thảm quanh quẩn ở trong đại sảnh.

- Này, người kia là một người điên!

Thấy như vậy, một người không thể bình tĩnh, trên đầu đã sớm ướt đầm mồ hôi, nói cái gì cũng không dám thừa nhận một màn phát sinh là chân thật

trước mắt.

Bọn họ cảm thấy được, trái tim chính mình đã sắp không chịu nổi loại kích thích này.

Thậm chí ngay cả Long Thiên Tôn trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, trong lòng có một loại cảm giác cực kỳ không ổn. Vốn hắn nghĩ chỉ cần quân đội vừa ra mặt, Trương Đại Thiệu sẽ tức giận vì khí đầu hàng không làm được gì nữa.

Dù sao, anh mạnh mẽ cũng không thể ngang nhiên chống lại cơ quan nhà nước.

Nhưng xem ra mình hoàn toàn sai rồi, Trương Thiên này căn bản không để quân đội vào mắt.

- Dừng tay! Nếu không sẽ nổ súng!

Mười tên bộ đội vây quanh Trương Đại Thiệu lần lượt nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy có chút bối rối, mình ở đây quơ súng tự động là to không để yên, người ta căn bản không để ý tới mình, muốn đánh là đánh, một chút cũng không dừng lại.

Nhưng đội trưởng lại không hạ mệnh lệnh nổ súng, thật là khó!

Đang lúc mấy tên bộ đội bối rối xem có nên nổ súng ngăn Trương Đại Thiệu lại hay không thì Trương Đại Thiệu ngừng lại.

Đáng thương cho Dương đội trưởng, hiện tại đã muốn biến thành một cái đầu heo.

- Ai nha, đánh thì đánh rồi, bắn mất quần áo của tao.

Trương Đại Thiệu một bên lấy tay vuốt quần áo của mình, một bên trách cứ nhìn Dương đội trưởng trên mặt đất.

Người ở đây người muốn chết cũng có.

- Đội trưởng, ngài không sao chứ?

Một người bộ đội thông minh liền tiến lên đỡ Dương đội trưởng đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng đây.

- Đưa súng đây.

Dương đội trưởng thở hồng hộc nói, đoạt lấy cây súng trong tay người kia, oán độc vô cùng nói:

- Tôi muốn giết hắn!

- Long Thiên Tôn, muốn chạy sao?

Một giọng nói trên trời tức bỗng nhiên vang lên.

Lão già Long Thiên Tôn thấy tình thế không ổn, đang muốn thừa dịp lúc Dương đội trưởng và Trương Đại Thiệu đánh nhau thần không biết quỷ không hay trốn đi, nhưng vừa mới xoay chân đi đã bị Trương Đại Thiệu phát hiện.

Lúc này Dương đội trưởng đã cầm súng đi đến, Trương Đại Thiệu đang lo không có vũ khí, thuận tay liền đoạt lấy súng của Dương đội trưởng, pằng một tiếng bắn vào đùi của Long Thiên Tôn.

Bịch!

Không có gì bất ngờ, Long Thiên Tôn đã bị bắn ngã trên mặt đất.

Dương đội trưởng cùng tất cả bộ đội đều ở đây, Trương Đại Thiệu thật sự là thật ngông cuồng, quả thực không có xem quân đội ra gì.

Nhưng muốn nhin cũng không nhin được! Tất cả ánh mắt bộ đội giống như là muốn ăn thịt người vậy.

Dương đội trưởng đầu óc choáng váng lúc này mới phản ứng lại, tiểu tử cuồng vọng trước mặt này thân thủ thật dọa người, xem ra với thân thủ của mình mà muốn bắn hắn, cũng thật không tưởng. Xem ra, phải để cho anh em trong đội bắn hắn.

Ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên quay đầu lại, gồng người lên.

Dương đội trưởng hoảng sợ, người này có phải là lực sỹ không!

Mười cây súng tự động lại dính sát vào nhau ở trên người Trương Đại Thiệu.

- Dương đội trưởng, đừng vội vàng như vậy.

Trương Đại Thiệu cười nói, cuối cùng lấy ra một cái thẻ màu vàng, tùy tay ném cho Dương đội trưởng.

- Cho mày xem cái này.

Dương đội trưởng vừa cầm cái thẻ kia lên, sắc mặt biến đổi tại chỗ, suýt nữa kêu lên thất thanh:

- Giấy thông hành đặc biệt của quân khu!

Thấy thế, Trương Đại Thiệu không khỏi gật gật đầu, vốn đang lo lắng Dương đội trưởng không nhìn ra, vậy thì khó rồi.

Dương đội trưởng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tất cả đều là rung động, về mặt lại một trận hồng một trận xanh, biến hóa vài lần.

Giấy thông hành này cũng không đại biểu chức quyền gì, chỉ có thể đi lại ở quân khu mà thôi, nhưng ý nghĩa sau lưng lại quá mức kinh người! Cái này nói lên bối cảnh của người thanh niên này, thâm sâu đáng sợ, không phải là người mình có thể động vào!

Cuối cùng cắn răng một cái, mạnh mẽ ngăn chặn oán hận trong lòng, Dương đội trưởng thành thành thật thật đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, đem tấm bài trả lại cho Trương Đại Thiệu:

- Trương tiên sinh, có cơ hội xin ngài truyền đạt sự ngưỡng mộ của tôi với thủ trưởng!

Một màn này, làm cho trông rất mọi người thiếu chút nữa bay ra, nói cái gì cũng không dám tin tưởng, tình thế thế nhưng lại bị nghịch chuyển?

Người gây sự với quân đội trong nháy mắt lại biến thành con ông cháu cha? Trương Thiên này, rốt cuộc là ai?

Kỳ thật sát tâm của Dương đội trưởng đối với Trương Đại Thiệu không ít đi chút nào, nhưng sau khi nhìn thấy tấm bài kia, Dương đội trưởng tim lạnh xuống. Cái kia chính là giấy thông hành đặc biệt của quân khu J, đó là người thân cận với Tô thiếu tướng, mình không thể trêu vào!

Trương Đại Thiệu thân nhiên gật gật đầu, cất tấm bài, khoát tay nói:

- Dương đội trưởng, đây đều là bạn bè của tôi, chúng ta chỉ ở trong này uống chút rượu, vui vẻ chút thôi, chuyện hôm nay, có phải hiểu lầm hay không?

Dương đội trưởng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hiểu lầm chó má gì, lão tử chẳng lẽ đánh vô ích vậy sao? Nhưng chỉ có thể chịu đựng, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chuyện hôm nay là một hiểu lầm, chúng tôi nhận được tin báo giả, nói có phần tử xã hội đen tụ tập gây sự, lúc này mới phái người lại đây, không nghĩ tới đây là một tin báo nhầm!

- Nếu là hiểu lầm vậy trở về đi, không có việc gì đâu.

- Được, Trương tiên sinh.

Dương đội trưởng đáp, vung tay lên, ra lệnh quân đội lui lại, không đến nửa giờ, bộ đội trong đại sảnh liền biến mất sạch sẽ.

Người trong đại sảnh vẫn ngỡ ngàng, cho tới bây giờ, bọn họ còn chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Một thế hệ kiêu hùng ngã xuống

- Ha ha ha, hậu sinh khả ụy, hậu sinh khả ụy nha!

Một tiếng cười to già nua truyền đến, Long Thiên Tôn trên mặt đất nhìn Trương Đại Thiệu, bên trong tiếng cười có chút cô đơn, có chút thê lương, cũng có một loại cảm thán không thể nói nên lời.

Kết quả là, chính mình vẫn là thua ở trên tay Trương Đại Thiệu, chính mình tung hoành cả đời, xưng vương xưng bá nhiều năm như vậy ở trong thế giới ngầm thành phố Tĩnh Hải, vẫn là công dã tràng.

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu, cảm thán một tiếng:

- Long Thiên Tôn, sai lầm lớn nhất của ông chính là chọn sai đối thủ.

- Chọn sai đối thủ.

Long Thiên Tôn thì thảo lặc lại, lần thứ hai ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, có vẻ rất không cam lòng.

- Đúng vậy, cơ nghiệp cả đời của tôi, tất cả đều hủy ở trên tay cậu, nếu có thể làm lại từ đầu, tôi sẽ không trêu chọc cậu, đáng tiếc, người sống không thể làm lại nữa.

Trương Đại Thiệu không có nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu với Long Thiên Tôn, điều hắn muốn làm đều đã làm, kế tiếp để để cho Tôn Đại Phúc giải quyết tốt hậu quả.

Tôn Đại Phúc hiểu ý, lập tức sai bước tiến đến, cao giọng nói với mọi người:

- Các vị, lão tặc Long Thiên Tôn này cấu kết với quân đội, mưu đồ bắt hết các bang phái ở thành phố Tĩnh Hải, độc bá Tĩnh Hải, may mắn Nhân Nghĩa bang đúng lúc phát hiện âm mưu này. Dưới sự dẫn dắt của đại ca tôi, người Nhân Nghĩa bang chúng tôi hao hết tâm tư cùng Long bang tiến hành điều đình, cùng thiếu bang chủ Long bang A Mao tiên sinh đạt thành hiệp nghị thành công, trong ứng ngoại hợp, lúc này mới phá hủy quỷ kế của Long Thiên Tôn! Tôi cho rằng, vị trí lão đại Long bang, lão tặc này đã không xứng để ngồi nữa, nên để Mao tiên sinh tiếp quản Long bang! Vốn tôi là người ngoài, không nên nhúng tay vào chuyện của Long bang, nhưng sự tồn tại của Long Thiên Tôn đối với chúng ta là một uy hiếp rất lớn, bởi vậy tôi có quyền lên tiếng, mọi người cũng có quyền lên tiếng! Mọi người nói xem, phải xử lý Long Thiên Tôn thế nào đây?

Nếu không có Trương Đại Thiệu đuổi được quân đội đi, hậu quả tất cả các lão đại ở đây không thể nào tưởng tượng được. Sau khi trải qua việc này, để xác định lại vị trí của Long bang trong giới xã hội đen cần một người thay thế.

Tôn Đại Phúc vừa nói xong lập tức được nhiều người ủng hộ!

Lúc này A Mao cũng xuất hiện kịp thời, vô cùng đau đớn công bố sự đáng giận của Long Thiên Tôn, thuận nước đẩy thuyền lên làm lão đại của Long bang.

Làm xong hết thảy mọi việc, A Mao mới chỉ một ngón tay vào Long Thiên Tôn, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh:

- Mọi người nói xem, nên làm gì với lão già này đây?

- Giết hắn!

- Giết hắn!

Tất cả mọi người muôn miệng một lời, không có thanh âm thứ hai, tất cả mọi người hô to phải xử lý Long Thiên Tôn, dù sao, Long Thiên Tôn thiếu chút nữa đã xử lý tất cả mọi người.

Long Thiên Tôn biết đại thế đã mất, không thể văn hồi, hắn biết chắc chắn mình phải chết, nhưng lại bình tĩnh, không có vẻ mặt phẫn nộ tuyệt vọng hay điên cuồng, ngược lại càng trở nên bình tĩnh.

Long Thiên Tôn giờ phút này trở thành người già, đều nhìn thấu mọi việc bề dưới trên thế gian.

- Long Thiên Tôn, ông cũng thấy đấy, tất cả mọi người đều muốn ông chết.

A Mao lấy ta súng của mình, khéo khóa cách một cái, chậm rãi giơ cánh tay lên.

- Tới thời điểm rồi, cũng đừng oán trách tôi.

Ánh mắt A Mao có vẻ dữ tợn mà lãnh khốc, hắn rút cuộc cũng đợi đến thời khắc này, chỉ có chính tay giết Long Thiên Tôn hắn mới an tâm.

- A Mao à!

Long Thiên Tôn xác định đã coi thường sống chết, ánh mắt của hắn cũng không nhìn tới cây súng trong tay A Mao mà nhìn thẳng vào A Mao.

- Con là do một tay ta nuôi lớn, lòng dạ của con độc ác cũng đều do ta dạy dỗ, kết cục hôm nay coi như là báo ứng của ta đi. Hiện tại ta chỉ có một yêu cầu hy vọng con có thể thỏa mãn ta.

- Lão già kia, chết đến nơi rồi mà còn dài gì nữa.

A Mao không kiên nhẫn nhú nhú mày.

Long Thiên Tôn chỉ vào Trương Đại Thiệu:

- Ta hy vọng, ta có thể chết ở trong tay hắn, Long Thiên Tôn ta tung hoành cả đời, nếu có thể chết trên tay một thiếu niên như vậy, coi như là tôn nghiêm mà chết.

Về mặt khinh thường cùng vui sướng biến thái của A Mao nháy mắt biến mất, liên lụy đến Trương Đại Thiệu hắn không dám sơ suất.

Mọi việc hôm nay là do Trương Đại Thiệu một tay tạo thành, ngoại trừ Tôn Đại Phúc, không ai so ngoài hắn cảm thấy được Trương Đại Thiệu đáng sợ thế nào.

A Mao từ nội tâm kính sợ Trương Đại Thiệu, hấn dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nghe vậy quay đầu lại, sắc mặt không chút thay đổi nhìn Long Thiên Tôn.

- Người anh em, tôi biết chúng ta cũng không phải bạn bè, nhưng xin cho phép tôi được gọi cậu là người anh em.

Long Thiên Tôn nhìn Trương Đại Thiệu, bên trong ánh mắt là sự chân thành.

- Cả đời tôi không có bạn bè, mặc dù A Mao là con nuôi, nhưng cũng không phải là bạn bè của tôi, bởi vì bọn họ không xứng. ở Tinh Hải này không ai xứng làm bạn bè của tôi!

Lời nói của Long Thiên Tôn tuy cuồng vọng vô cùng, nhưng tại giờ khắc này, là một người già sắp chết, mọi người cũng không có gì phản nộ. Có lẽ, đây là những lời phát tiết của Long Thiên Tôn, mọi người nghĩ như vậy.

- Long Thiên Tôn tôi hai mươi một tuổi đi ra giang hồ, hai mươi bảy tuổi thống nhất xã hội đen Tinh Hải, ba mươi tuổi trở thành lão đại chân chính của xã hội đen Tinh Hải.

Thanh âm của Long Thiên Tôn không vui không buồn.

- Cái gọi là lão đại của Tinh Hải, người nào thấy tôi cũng phải nom nớp lo sợ. Nhưng giấc mộng của tôi không phải là trở thành lão đại của một Tinh Hải nho nhỏ này mà là bá chủ của một phương! Đáng tiếc, tôi xuất thân thấp hèn, không có bối cảnh gì, muốn ra khỏi Tinh Hải nói dễ hơn làm. Đại thọ năm mươi hôm nay là tôi tí ni bảy mươi đã lâu, nếu không có cậu, khoảng cách đến giấc mơ của tôi có lẽ đã gần hơn. Nhưng cậu lại cố tình xuất hiện, haizz, có lẽ đây là số phận của tôi!

- Thực xin lỗi, tôi không thể thỏa mãn nguyện vọng của ông.

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu.

- Nhưng, tại thời khắc này, tôi là bạn bè của ông.

Long Thiên Tôn nghe vậy trong mắt hiện lên một chút vui mừng.

Pằng!

Tiếng súng vang lên, Trương Đại Thiệu nhắm ngay giữa trán Long Thiên Tôn mà bóp cò.

Một thế hệ kiêu hùng như vậy ngã xuống, Trương Đại Thiệu trong lòng có chút tiếc nuối.

- Đại Phúc, hậu táng Long Thiên Tôn, lấy danh nghĩa của tôi.

Trương Đại Thiệu đưa súng cho A Mao, không để ý người này cúi đầu khom lưng với mình, tùy tiện phân phó một tiếng với Tôn Đại Phúc, xoay người đi ra cửa.

- Xong việc tới tổng bộ Long bang tìm tôi.

Nơi Trương Đại Thiệu đi qua, tất cả mọi người theo bản năng nhường đường, trong lòng bọn họ Trương Đại Thiệu là hết sức quan trọng.

Long Thiên Tôn đã chết, A Mao thành công tiếp quản Long bang, sau khi giải quyết tốt hậu quả ở nơi này cũng không còn việc gì Tôn Đại Phúc có thể làm nữa. Sau khi chào hỏi A Mao, Tôn Đại Phúc cũng đứng dậy rời đi.

- Anh Phúc đi thông thả!

A Mao vẻ mặt vui vẻ tiễn Tôn Đại Phúc rời đi, hấn là người hiểu lòng người, Trương Đại Thiệu trên danh nghĩa là cao nhất, nhưng trên thực tế lại biến mình thành con rối của Tôn Đại Phúc.

Đương nhiên sau khi Tôn Đại Phúc rời đi, sắc mặt A Mao lập tức trở nên âm trầm.

Tôn Đại Phúc đi rất nhanh vào tổng bộ Long bang, cung kính đứng bên người Trương Đại Thiệu, đơn giản báo cáo một chút tình hình nội bộ bang phái.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Đại Phúc, cậu cảm thấy A Mao này là người như thế nào?

Tôn Đại Phúc ngần ra, nhưng rất nhanh đã trả lời:

- Anh Trương, em cảm thấy người này năng lực xuất chúng, nhưng cũng không thể tin nhiệm.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu:

- Đợi cho hoàn toàn nắm được Long bang, hãy tìm cơ hội diệt trừ hắn đi.

Ngay cả cha nuôi mình cũng giết, Trương Đại Thiệu không có khả năng hợp tác với loại người này, coi như hắn giúp Long Thiên Tôn làm một việc cuối cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tranh cãi với con gái

Yến Kinh, Hàn gia.

Hàn Mộng Di mặc một cái áo ngủ, ngồi trên giường ôm hai chân, mặt trời đã lên cao mà Hàn Mộng Di chưa muốn rời giường.

- Phải mở miệng nói với cha như thế nào đây, với tính tình của cha thì sẽ không dễ dàng đồng ý.

Hàn Mộng Di bộ dạng chứa một bầu tâm sự, lăm bầm lăm bầu.

Sau khi ý nghĩ muốn gả gáp cho Trương Đại Thiệu xuất hiện, đầu óc Hàn Mộng Di cả ngày đều nghĩ đến điều này. Ngoại trừ làm như vậy cô không nghĩ được phương pháp gì có thể bù lại được lỗi lầm của mình, có thể bồi thường cho Trương Đại Thiệu một chút.

- Trương Thiên, anh có thể nói cho tôi biết nên làm cái gì không?

Hàn Mộng Di quay đầu nhìn vào chiếc máy tính đặt ở bên cạnh, trên đó rõ ràng đang phát một đoạn phim, chính là lúc Trương Đại Thiệu chiến đấu cứu Hàn Mộng Di lần trước.

Video này, Hàn Mộng Di mỗi ngày đều coi đến mấy lần.

Tuy rằng không hiểu vì sao không thấy rõ Trương Đại Thiệu, nhưng không ảnh hưởng đến cảm giác của Hàn Mộng Di, cô càng ngày càng cho rằng Trương Đại Thiệu rất đẹp trai.

- Anh rốt cuộc là người như thế nào?

Hàn Mộng Di nhìn vào Trương Đại Thiệu trong màn hình và nhẹ nhàng hỏi, cô không thể tưởng tượng được, một đứa con riêng của Lý gia vì trốn tránh đấu đá trong gia tộc mà chịu đựng khuất nhục thế nào, giả vờ quần là áo lượt không thể chịu nổi.

Nếu không phải cuối cùng bị Lý Sát đề tiện hãm hại, chỉ sợ không có ai biết được con người thật của hắn.

Tâm tính Trương Đại Thiệu cứng cỏi, thân thủ thần kỳ kia, tất cả đều hấp dẫn Hàn Mộng Di. Các công tử nổi danh ở Yến Kinh nếu so với Trương Đại Thiệu thì cũng thật kém xa.

Nếu Trương Đại Thiệu biết được ý nghĩ của Hàn Mộng Di, nhất định sẽ cảm động phát khóc, trời biết, lão tử còn không có vĩ đại như vậy, lão tử quần áo lụa là đó là thật sự quần áo lụa là, hiện tại lão tử mạnh mẽ như vậy, đó mới thực sự là lão tử.

- Di nhi, cha có thể vào không?

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Hàn Kiến Vỹ.

Hàn Mộng Di lập tức tắt video đi, nói:

- Cha, vào đi!

Sau khi con gái đồng ý, Hàn Kiến Vỹ nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ của con gái. Thấy trạng thái cuộc sống lười nhác của cô thì Hàn Kiến Vỹ không khỏi thở dài.

- Cha, có chuyện gì sao?

Thấy Hàn Kiến Vỹ ngập ngừng muốn nói lại thôi, Hàn Mộng Di mở miệng nói.

Hàn Kiến Vỹ ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Hàn Mộng Di:

- Di nhi, con còn nhớ tiểu tử Lưu Cảnh Thần kia không?

Hàn Mộng Di hình như biết được cái gì đó, cảnh giác hỏi:

- Đương nhiên nhớ rõ, làm sao vậy cha?

Hàn Kiến Vỹ mỉm cười với Hàn Mộng Di:

- Còn nhớ rõ tiểu tử đó trước kia vẫn luôn theo đuôi con, mỗi ngày đều hét lên muốn cưới con làm vợ, vốn chúng ta đều nghĩ đó chỉ là trẻ con nói đùa thôi, nhưng không ngờ sau này tiểu tử kia bắt đầu theo đuôi con, sau khi bị con từ chối, hắn nản lòng thoái chí chạy tới nước Mỹ, nhưng gần đây, hắn đã từ Mỹ trở về.

- Cha, cha nói với con như vậy làm gì? Chuyện Lưu Cảnh Thần có quan hệ gì với con đâu.

Hàn Mộng Di đoán được tâm tư của Hàn Kiến Vỹ, mở miệng phản bác.

Hàn Kiến Vỹ dừng một chút, biết con gái đã thấy được ý tứ của mình, cũng không vòng vo nữa mà nói thẳng luôn:

- Di nhi, con đoán đúng rồi, sau khi Lưu Cảnh Thần trở về có tìm tới ba, còn hướng ba cầu hôn ...

- Ba, đừng nói nữa!

Hàn Mộng Di ngắt lời Hàn Kiến Vỹ, nói:

- Con sẽ không cưới hắn!

Hàn Kiến Vỹ không khỏi sững sốt, hắn có thể đoán trước mâu thuẫn cảm xúc của Hàn Mộng Di, nhưng không đoán được con gái mình sẽ phản ứng dữ dội như vậy.

Trực giác nói cho hàn Kiến Vỹ biết trong lòng con gái đang có chuyện dối mình.

- Được được được, con gái ngoan, chuyện này nói sau cũng không muộn.

Hàn Kiến Vỹ tính toán làm công tác tư tưởng cho Hàn Mộng Di, không tiếp tục đề tài này nữa. Hắn cũng không có nói cho Hàn Mộng Di biết là hắn đã tự đồng ý với lời cầu hôn của Lưu Cảnh Thần.

Kỳ thật Hàn Kiến Vỹ cũng rất bất đắc dĩ, vốn chuyện tình của con gái với Trương Thiên đã làm cho người ta chê cười, may sao lại có Lý Sát muốn cưới Hàn Mộng Di.

Ai có thể nghĩ đến, Lý Sát này lại là kẻ mặt người dạ thú, con gái của mình tuyệt đối không thể gả cho cái loại súc sinh này.

Hàn Kiến Vỹ cũng không do dự từ hôn với Lý gia.

Cứ như vậy, trước có chuyện xấu của Hàn Mộng Di với Trương Đại Thiệu, sau có chuyện từ hôn với Lý Sát, giờ muốn gả ra ngoài rất khó. Khó có được một Lưu Cảnh Thần không chê bai gì, Hàn Kiến Vỹ sao có thể bỏ qua cơ hội này được.

Hàn Mộng Di là con gái của Hàn Kiến Vỹ, đối với tính tình của cha mình hiểu rõ vô cùng, cô biết Hàn Kiến Vỹ nói như vậy, hơn phân nửa đã không cho mình chọn lựa, cần chặt rằng, Hàn Mộng Di quyết định ngả bài với cha mình.

- Cha!

Hàn Mộng Di cắn cắn môi, ánh mắt trở nên kiên định:

- Con sẽ gả cho Trương Thiên.

- Cái gì? Con muốn gả cho Trương Thiên?

Sắc mặt Hàn Kiến Vỹ lập tức thay đổi, trở nên nghiêm khắc trước nay chưa từng có:

- Tuyệt đối không được!

- Vì sao? Cha, hiện tại ai con không muốn cưới ai cả, chỉ muốn cưới Trương Thiên thôi!

Hàn Mộng Di nóng nảy, lập tức ngồi thẳng người, hét ầm lên.

Thấy phản ứng của mình có chút quá, Hàn Kiến Vỹ lắc đầu thở dài, đỡ lấy bả vai của Hàn Mộng Di, ôn nhu nói:

- Di nhi, Trương Thiên không phải con không biết, trong các công tử ở Yến Kinh, thanh danh của hắn là tệ nhất, cha làm sao có thể đẩy con vào hố lửa

được? Hơn nữa, hấn hiện tại đã bị đuổi ra khỏi Lý gia, lấy cái gì để nuôi sống con?

- Cha, Trương Thiên không phải là người như cha nghĩ đâu!

Hàn Mộng Di nước mắt lưng tròng, cảm thấy rất uất ức, mọi người đều hiểu lầm Trương Thiên, ngay cả cha của mình của hiểu lầm Trương Thiên, cô thật không chịu nổi.

Vội vàng mở đoạn video kia ra, Hàn Mộng Di chỉ vào thân ảnh Trương Đại Thiệu, nói:

- Cha, cha có thấy không, đây là lúc con ở thành phố Tĩnh Hải bị Vạn Chấn Quang bắt cóc, Trương Thiên đã cứu con, những công tử ở Yến Kinh ai có thể làm được như vậy? Các người không biết gì về hấn cả!

Hàn Kiến Vỹ cúi đầu nhìn qua video kia, cả người chấn động tại chỗ, trong ánh mắt tràn đầy rung động, nói gì cũng không thể tin được ân nhân của mình từ trước tới giờ mình điều tra lại là Trương Thiên!

Vốn dĩ Hàn Kiến Vỹ không nhận ra người nọ là ai, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, lúc này Hàn Mộng Di nói ra, hình tượng lại trăm phần trăm ăn khớp, Hàn Kiến Vỹ tin tưởng người nọ chính là Trương Thiên.

- Làm sao có thể?

Hàn Kiến Vỹ kinh ngạc nghĩ.

- Thăng nhóc kia, lại có thân thủ như vậy sao?

- Cha! Hấn vẫn là ân nhân cứu mạng của con, không có hấn, nói không chừng con đã chết rồi!

Hàn Mộng Di ở một bên kêu to.

- Ngoài hấn ra con sẽ không lấy ai làm chồng cả!

- Không được!

Hàn Kiến Vỹ cắn chặt răng, thái độ vẫn như trước kiên quyết từ chối.

- Cha, tại sao, đến tột cùng là tại sao?

- Bởi vì Lý gia đã quyết định phải diệt trừ Trương Thiên.

Hàn Kiến Vỹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thư giãn

Vừa mới nói xong Hàn Kiến Vỹ liền hối hận, hấn có thể cảm giác được thái độ của con gái đối với Trương Thiên có thay đổi rất lớn, con gái muốn gả cho Trương Thiên, tuyệt đối không phải vì áy náy, mấu chốt là, con gái đã có tình cảm với người kia.

Có lẽ tình cảm này là do áy náy mà tạo nên, nhưng không quan trọng, quan trọng là ... con gái đã muốn hăm vào trong đó rồi.

- Cha, cha nói cái gì?

Hàn Mộng Di nghe vậy thân thể nhoáng lên một cái, ngơ ngác hỏi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hàn Kiến Vỹ thấy rất đau lòng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, nếu có thể làm cho con gái hết hy vọng, lúc này cũng không ngại làm.

- Di nhi!

Bàn tay to ấm áp của Hàn Kiến Vỹ lau đi những giọt nước mắt của Hàn Mộng Di.

- Chuyện bên trong một gia tộc lớn con cũng biết, Lý gia tuy rằng đã biết ngọn nguồn sự việc, nhưng Lý Sát đã được Lý gia chọn lựa làm người thừa kế, Trương Thiên kia, đã bị Lý gia đuổi ra khỏi cửa từ lâu, chuyện này không thể thay đổi được. Lý Sát có sai, nhưng Trương Thiên cũng có chút độc ác, không biết dùng biện pháp gì, lại làm cho Lý Sát bị tuyệt tự, như vậy chẳng khác nào đánh một cái bạt tai vào Lý gia! Người thừa kế tương lai của Lý gia

không thể sinh con, nếu việc này truyền ra, không phải Lý gia sẽ không có mặt mũi gặp người khác sao? Không diệt cỏ tận ngọn thì cuộc sống hằng ngày của Lý gia sẽ không yên ổn!

Hàn Mộng Di biết cha nói thật, nói nhiều lý do chính đáng như vậy, còn không phải gia chủ không muốn thừa nhận sai lầm của mình, phải duy trì quyền uy cao nhất của mình sao?.

Mặc dù quyết định lúc trước là sai lầm, những người này cũng sẽ không sửa sai, bọn họ vĩnh viễn không có sai lầm, hoặc là nói đem sai lầm kia vùi chôn vĩnh viễn.

Tại một khắc này, Hàn Mộng Di cảm thấy rất chán ghét với cái gọi là đại gia tộc.

- Cha, cha cũng nghĩ như vậy sao?

Sau khi sững sốt một hồi, Hàn Mộng Di chăm chú nhìn vào ánh mắt của Hàn Kiến Vỹ, mở miệng.

Trong lòng Hàn Kiến Vỹ đau xót, hắn không đành lòng làm tổn thương con gái, nhưng không thể không cắn chặt răng, gật gật đầu:

- Di nhi, đây là cuộc sống của đại gia tộc, không thể thay đổi, Trương Thiên kia đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của Lý gia.

- Trương Thiên hắn làm sai cái gì chứ!

Hàn Mộng Di vẻ mặt xúc động, phẫn nộ vỗ bàn đứng dậy:

- Cha con Lý Sát đã hạ độc Trương Thiên lúc tám tuổi, còn bày mưu tính toán làm cho Trương Thiên bị bao nhiêu người khinh bỉ, đó chẳng lẽ không phải là quá đáng sao? Trương Thiên không phải nên đòi lại tất cả sao?

Hàn Kiến Vỹ thấy con gái vì Trương Thiên mà bày ra một bộ dáng quật cường, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, xem ra tình cảm của con gái dành cho Trương Thiên còn nhiều hơn mình nghĩ.

Chuyện này cần phải làm mạnh tay, khuyên bảo là không được rồi.

Nghĩ đến đây, Hàn Kiến Vỹ vỗ vỗ bả vai con gái:

- Di nhi, con đang kích động, cha ra ngoài trước, hãy yên lặng nghỉ ngơi một chút đi.

Đến khi Hàn Kiến Vỹ đi ra khỏi phòng, Hàn Mộng Di vẫn ngơ ngác ngồi trên giường, hai mắt trống rỗng.

- Không được!

Bỗng nhiên, Hàn Mộng Di lập tức từ giường leo xuống, lo lắng nói thầm:

- Lý gia phải diệt trừ hắn, mình phải nghĩ cách báo tin cho hắn mới được ...

...

- Ai da, mấy ngày nay bạn muốn chết.

Trong biệt thự, Trương Đại Thiệu lười biếng tựa vào trên sofa ở trong phòng mình, hai chân bắt chéo, hít đôi mắt lại uống trà, không cần nói có bao nhiêu thoải mái.

Từ lúc hội đấu giá tới nay đã hơn một tháng, Trương Đại Thiệu mỗi ngày đều bận, mỗi ngày đều làm người tàn bạo, nói hắn bận thật sự là đúng.

- Phải thư giãn tốt một chút mới được.

Trương Đại Thiệu mở máy tính ra, tìm kiếm video, tuần thực gõ một dãy chữ rồi bắt đầu coi:

- Trước hết xem cái này đã.

- A a a!

Không lâu sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một thầy giáo bảnh bao, Trương Đại Thiệu thấy thì tán thưởng liên tục:

- Người địa cầu này cũng thật biết hưởng thụ, thầy giáo quả là một người vĩ đại đáng kính!

Trương Đại Thiệu đối với thầy giáo có một sự sùng bái rất lớn.

Từ khi hắn sống lại tới nay, lần đầu tiên có sự sùng bái thậm chí là sùng kính như vậy đối với một người.

Nếu Liễu Thanh Thanh hoặc Tô Tâm Lam nghe thấy lời nói của Trương Đại Thiệu nhất định sẽ giật mình, giờ phút này Trương Đại Thiệu về mặt thật sự tập trung, ánh mắt lại mang theo cuồng nhiệt giống như đang theo dõi một thầy giáo nghiên cứu khoa học vậy.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

- Ai vậy?

Trương Đại Thiệu rất buồn bực, đang có hứng thú bỗng nhiên lại bị người cắt ngang, Trương Đại Thiệu quyết định mặc kệ là Tô Tâm Lam hay Liễu Thanh Thanh, thì nhất định phải XXOO hay OXXX cô ấy để trừng phạt.

- Tới đây!

Vội vàng tắt video, Trương Đại Thiệu điều chỉnh lại tinh thần, làm cho mình đứng đắn một chút lúc này mới ra mở cửa.

- Anh ở bên trong làm cái gì, sao mà lâu như vậy?

Ngoài cửa, Liễu Thanh Thanh mang vẻ mặt hoài nghi, Trương Thiên này, khẳng định là không làm chuyện đứng đắn gì.

Trương Đại Thiệu cười:

- Ha ha, không có làm gì cả, chỉ nằm trên sofa ngủ một chút thôi.

- A!

Trương Đại Thiệu còn chưa có nói xong, Liễu Thanh Thanh bỗng thét lên sợ hãi, ánh mắt của cô đã chú ý tới tiểu đệ đệ đang dựng lên ngạo nghễ của Trương Đại Thiệu.

Trong phút chốc, Liễu Thanh Thanh hiểu được chuyện gì đang xảy ra, khó trách trong phòng lúc trước lại có thanh âm kỳ quái truyền ra, mặt cô lập tức hồng tới cổ, không dám ngẩng đầu lên, thẹn mắng trong lòng, Trương Thiên này thật không biết xấu hổ!

- Ách, Thanh Thanh, đừng hiểu lầm.

Trương Đại Thiệu về mặt ngưng ngừng, thầm nghĩ mình tại sao lại không may như vậy, cố tình đến lúc mình đang xem cái đó chứ.

- Cô nhìn lầm rồi, tuyệt đối nhìn lầm rồi.

Vươn tay ra, nhấn một cái lên tiểu đệ đệ, đem tiểu đệ đệ đè xuống.

- A, lưu manh!

Không nhấn còn được, nhấn một cái Liễu Thanh Thanh nổi giận, lập tức đạp giày cao gót lên chân Trương Đại Thiệu, chạy xuống nhà mà không quay đầu lại.

Trương Đại Thiệu ngẩn ra, lúc này mới phản ứng lại, hình như hành động lúc nãy của mình không thích hợp rồi.

Đợi cho tiểu đệ đệ bình thường trở lại, Trương Đại Thiệu đi xuống lầu dưới giống như chưa xảy ra chuyện gì.

- Thanh Thanh, tìm tôi có chuyện gì sao?

Trương Đại Thiệu giống như không có việc gì hỏi.

Liễu Thanh Thanh vẫn có chút ngưng ngừng, hung hăng trừng mắt liếc Trương Đại Thiệu một cái, rồi nói:

- Còn nhớ lúc trước tôi nói gì với anh không, ngày mai lớp đại học của tôi tổ chức họp lớp, anh đã đồng ý đi theo giúp tôi.

- Không phải là làm bia đỡ đạn sao?

Trương Đại Thiệu cũng muốn nói đến việc này, mình đã đồng ý rồi, trong đầu hần này lên một ý, có chút tính ngu hời.

- Bia đỡ đạn cái gì, sao lại nói khó nghe như vậy.

Liễu Thanh Thanh trợn mắt oán trách nhìn Trương Đại Thiệu một cái:

- Chính là để anh giả làm bạn trai của tôi.

- ...

Trương Đại Thiệu không nói gì, như vậy cũng đâu có gì khác đâu?

Trương Đại Thiệu vốn đang tính toán ngày mai đi ra chợ mua một ít dược liệu phụ trợ, bắt tay vào luyện chế đan dược, dù sao Huyết Bò Đề cũng đã tới tay vài ngày rồi.

Nhưng dự định này đành phải dừng lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Quần áo không chỉnh tề không được vào!

- Này, Trương Thiên, rời giường đi!

Sáng sớm hôm sau, Trương Đại Thiệu đang ngủ mơ màng, Liễu Thanh Thanh đã tới gõ cửa ầm lên.

Trương Đại Thiệu xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, nhìn đồng hồ, mới mười giờ thôi, sao phải dậy sớm như vậy.

- Trương Thiên, anh đã hứa đi tham gia họp lớp với tôi, không được nuốt lời!

Liễu Thanh Thanh ở bên ngoài lớn tiếng thúc giục, Trương Đại Thiệu bất đắc dĩ rời giường, bị Liễu Thanh Thanh lôi kéo đến bến xe bus.

Liễu Thanh Thanh rất khiêm tốn, Tô Tâm Lam muốn để cô ấy đi Maserati hay Volvo, nhưng cô ấy không đồng ý, mà cùng Trương Đại Thiệu đi bắt xe bus.

Lần họp lớp này là do lớp trưởng lớp đại học năm đó của Liễu Thanh Thanh khởi xướng, địa điểm là khách sạn Thiên Lý tại trung tâm thành phố, cách biệt thự hơi xa, hai người ngồi xe bus cỡ hai giờ mới tới nơi.

- Này, đây không phải hoa khôi của chúng ta, Liễu Thanh Thanh sao?

Mới xuống xe còn chưa đi được mấy bước, hai người chợt nghe thấy một âm thanh vui mừng.

Trương Đại Thiệu vừa ngẩng đầu thì thấy một tiểu tử đẹp trai đang hưng phấn đi tới chào đón Liễu Thanh Thanh.

Ở bên người hắn, còn có một cô gái xinh đẹp ăn mặc rất model, vô cùng thân thiết ôm cánh tay của hắn, tất nhiên, đây là một cặp rồi.

Cô gái xinh đẹp khi nhìn thấy Liễu Thanh Thanh theo bản năng ôm chặt cánh tay của tiểu tử đẹp trai kia hơn, giống như là sợ bị người ta cướp đi.

Ánh mắt vô ý thức đảo từ Liễu Thanh Thanh sang Trương Đại Thiệu, lập tức lộ ra vẻ khinh thường.

- Cậu, cậu là Thiệu Tuấn Lăng!

Liễu Thanh Thanh nhìn thấy bạn cùng lớp cũng rất vui mừng.

- Vài năm không thấy, cậu lại càng ngày càng đẹp trai rồi.

- Ha ha.

Nghe thấy lời khen, Thiệu Tuấn Lăng cười rất vui vẻ.

- Cậu chẳng phải cũng càng ngày càng đẹp sao?

Nói tới đây, Thiệu Tuấn Lăng như nhớ tới cái gì, một ngón tay chỉ đến cô gái xinh đẹp bên người.

- Đúng rồi, giới thiệu một chút, đây là bạn gái tôi, Mã Lệ Tát.

Mã Lệ Tát cười một cái chào hỏi với Liễu Thanh Thanh, mỉm cười có chút chân thành làm cho người ta hoài nghi.

- Tôi cũng giới thiệu với cậu, đây là bạn trai tôi, Trương Thiên.

Liễu Thanh Thanh lập tức kéo Trương Đại Thiệu lên, cũng thân thiết ôm cánh tay như chim nhỏ nép vào người Trương Đại Thiệu.

- Bạn trai cô?

Thiệu Tuấn Lãng ngẩn ra.

Thiệu Tuấn Lãng kỳ thật đã sớm thấy Trương Đại Thiệu, vẫn luôn đoán thân phận của Trương Đại Thiệu. Hắn từng nghĩ người kia có thể là bạn trai của Liễu Thanh Thanh, nhưng ý nghĩ này mới vừa hiện lên trong đầu thì đã bị gạt bỏ.

Liễu Thanh Thanh xinh đẹp như vậy, cách nhìn người cũng không thấp, lúc học đại học có bao nhiêu công tử theo đuổi cô đều không để vào mắt, hiện giờ tại sao lại có người bạn trai kém không chịu nổi như vậy? Giờ phút này nghe được lời nói của Liễu Thanh Thanh, hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

- A, xin chào.

Biểu tình xấu hổ kia rất nhanh được Thiệu Tuấn Lãng che giấu, nho nhã vươn tay ra với Trương Đại Thiệu, nhưng sự khinh thường trong mắt hắn không thể lừa được Trương Đại Thiệu.

Đối với việc này, Trương Đại Thiệu cũng không có để ở trong lòng, cùng bắt tay với Thiệu Tuấn Lãng, mấy người cùng nhau đi đến khách sạn.

Dọc đường đi Thiệu Tuấn Lãng vẫn nói chuyện với Liễu Thanh Thanh, nhưng thái độ kia rõ ràng không nhiệt tình như lúc trước nữa.

Lầu hai khách sạn Thiên Lý, một người thanh niên mặc đồ của khách sạn, mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, bên dây thắt lưng có gắn một Logo bảy màu, tây trang cùng giày da rất đẹp mắt.

Vừa nhìn đã thấy người này là người thành đạt, hẳn chính là quản lý của khách sạn Thiên Lý, cũng là bạn học của Liễu Thanh Thanh, người khởi xướng lần họp lớp này, Vương Bằng.

Vương Bằng đứng trước cửa sổ thủy tinh, cúi đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mấy người Liễu Thanh Thanh đi tới, sắc mặt có chút khó coi.

- Anh Bằng, Liễu Thanh Thanh thực sự có bạn trai rồi.

Bên người Vương bằng, một người xấu xí trẻ tuổi chằm ngòi thổi gió nói.

- Nhưng mà người con trai kia cũng thật chẳng ra sao, giống như một tên ăn xin vậy.

- Cậu cảm miệng cho tôi!

Vương Bằng hung hăng tròn mắt một cái, tên bạn xấu xí lập tức cảm như hén, người này không chỉ là bạn học mà còn là cấp trên của mình, không thể đắc tội được.

- Liễu Thanh Thanh, người con trai này, chỉ sợ là tấm bia của em?

Vương Bằng ánh mắt chớp động, nói thầm, hẳn thế nào cũng không tin tưởng Liễu Thanh Thanh sẽ coi trọng một người kém như vậy.

Nói xong, Vương Bằng lấy ra một cái bộ đàm, phân phó cho bảo vệ ở cửa cái gì đó.

Bên kia, đám người Liễu Thanh Thanh đã đi tới cửa khách sạn, ở đây lại gặp mấy người bạn cùng lớp, mọi người không thể không hàn huyên đôi chút, bắt đầu nói nói cười cười đi vào khách sạn.

Nhưng không lâu sau mọi người nhìn thấy Trương Đại Thiệu bên cạnh Liễu Thanh Thanh, trong mắt cũng có chút khinh thường. Tất cả đều làm như không thấy Trương Đại Thiệu.

- Anh, đứng lại!

Đi được nửa đường, bảo vệ ở cửa bỗng nhiên đi tới ngăn cản Trương Đại Thiệu, ánh mắt mọi người tất cả đều tập trung lên người Trương Đại Thiệu.

- Có việc gì không?

Trương Đại Thiệu khẽ cau mày, nhìn chằm chằm bảo vệ kia hỏi.

Giọng nói bảo vệ có vài phần nghiêm khắc:

- Anh đang làm gì ở đây? Ai cho anh vào!

- Tôi tới tham gia họp lớp.

Trương Đại Thiệu không muốn gây chuyện, mở miệng giải thích.

- Anh xem tôi là tên ngốc sao.

Bảo vệ lộ ra vẻ mặt cười nhạo, đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới.

- Anh có biết đây là đâu không? Nhìn một thân quần áo mấy trăm đồng này của anh cũng xứng tới nơi này để họp lớp sao? Đi nhanh đi!

Bạn cùng lớp của Liễu Thanh Thanh đều đứng ở một bên ôm cánh tay coi náo nhiệt, đối với Trương Đại Thiệu, không khinh bỉ thì cũng là chán ghét, đi cùng một người như thế thật là mất mặt.

Cũng có người mang tâm trạng vui sướng khi người gặp họa cười nhìn chằm chằm Liễu Thanh Thanh, thầm nghĩ: Hồ Ly Tinh này, lúc học đại học không phải cô rất nở mày nở mặt sao? Đàn ông tôi thích đều bị cô cướp đi, hiện tại thế nào lại tìm một người bạn trai mất mặt như vậy, xứng đáng! (Hồ Ly Tinh: Sao ông tác giả lại nhắc đến tên mình ở đây làm chi vậy?).

- Anh này làm gì vậy!

Liễu Thanh Thanh nhìn không được, nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt bảo vệ.

- Đây là bạn trai tôi, theo tôi đến tham gia họp lớp, anh dựa vào cái gì ngăn cản anh ấy?

- Cho dù anh ta là bạn trai cô cũng không được!

Bảo vệ vừa thấy Liễu Thanh Thanh, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến phân phó của cấp trên, lập tức kiên quyết lắc đầu.

- Người quần áo không chỉnh tề thì không được đi vào, đây là quy định của khách sạn chúng tôi. Muốn đi vào thì cho anh ta về nhà thay quần áo rồi lại đến. Thật là, mặc như thế cũng dám ra đường, rõ ràng là đầu óc không bình thường.

- Anh!

Liễu Thanh Thanh giận tím mặt.

- Đi gọi quản lý đến đây!

- Đây là quy định của quản lý chúng tôi, cô tìm hấn cũng vô dụng.

Bảo vệ đứng lý hợp tình nói.

- Làm sao thế này?

Đang cãi cọ thì Vương Bằng bước chân nhẹ nhàng đi tới, các bạn học ở đây ánh mắt đều sáng lên đi đến chào hỏi.

Wương Bằng mỉm cười chào mọi người, giống như mình là một người lãnh đạo quốc gia, mọi người ở đây một câu thêm mắm dặm muối miêu tả sự việc, Vương Bằng rút cuộc "hiểu được" chuyện gì xảy ra.

Bốp!

Đầu tiên Vương Bằng tát bảo vệ một cái, quát:

- Mất anh là mất chó sao! Là bạn trai của bạn học tôi thì là bạn của tôi, bạn tôi anh cũng dám ngăn cản? Còn muốn làm việc nữa không, mau cút đi xin lỗi cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Lăn xuống

Bảo vệ bị tát một cái, ánh mắt hiện lên vẻ oán độc, nhưng rất nhanh, chút oán độc kia lại bị sự không cam lòng thay thế, thân là người dưới, mặc dù bị bắt nạt, thì hấn còn có thể làm gì?

- Tiên sinh, thực xin lỗi, là tôi có mắt không trông, xin anh tha thứ.

Bảo vệ bước nhanh đến trước mặt Trương Đại Thiệu, khom người thật sâu nói xin lỗi với Trương Đại Thiệu.

Đối với bảo vệ, Trương Đại Thiệu cũng không oán giận gì, hoàn toàn ngược lại, trong lòng hấn cảm thấy thương hại, người này chỉ là một người đáng thương bị người khác sắp đặt chơi đùa mà thôi.

Đỡ bảo vệ dậy, Trương Đại Thiệu chân thành nói.

- Không có việc gì, tôi không trách anh.

Bảo vệ ngẩng đầu lên, từ trong mắt Trương Đại Thiệu hắn thấy được một thứ mà mình chưa hề nhìn thấy bao giờ, đó là sự tôn trọng. Bảo vệ cảm thấy giật mình run sợ.

- Hừ, thật là cái loại chẳng ra gì!

- Người nhu nhược như vậy, Liễu Thanh Thanh tìm bạn trai như vậy thực mất mặt!

Thái độ của Trương Đại Thiệu càng làm cho mọi người coi thường, nhất là Vương Bằng, trong lòng càng thêm đắc ý, cái loại cảm giác cao cao tại thượng này chưa bao giờ lại mãnh liệt như vậy.

Có gì vui hơn khoái cảm chà đạp bạn trai của người mình thích trước mặt cô ấy?

- Vương Bằng, tiểu tử anh thật đúng là uy phong.

Vương Bằng đi lên tát cho bảo vệ một cái, phong thái này thật thuyết phục mọi người ở đây, mọi người lại kéo tới nịnh bợ.

- Lão Vương, anh tuy là quản lý nhưng cũng không thể làm quá với người dưới, người ta cũng là làm việc theo quy định. Ai có thể nghĩ đến bạn trai của Liễu Thanh Thanh lại có bộ dáng như vậy.

Mọi người tới một câu anh một câu, khen Vương Bằng đồng thời cũng châm chọc Trương Đại Thiệu.

Liễu Thanh Thanh tức giận đến thân thể mềm mại run lên, thật muốn lôi Trương Đại Thiệu đi về, không thể tưởng tượng được mới tốt nghiệp được ba năm, bạn học ngày xưa lại trở thành con buôn như vậy!

Vương Bằng tận tình hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, thấy không khác lắm, giả vờ đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, cười nói:

- Anh là bạn trai của Liễu Thanh Thanh sao, xin tự giới thiệu, tôi là bạn học của Liễu Thanh Thanh, cũng là quản lý nghiệp vụ của khách sạn này, người dưới làm việc thật để anh chê cười.

Khi nói chuyện, Vương Bằng ngẩng đầu ưỡn ngực lộ ra hàng chữ giữa ngực, biểu hiện mình tài trí hơn người, hắn có thể nói chuyện với Trương Đại Thiệu cũng là một loại bố thí.

Vương Bằng tự nhận thủ đoạn của mình rất xảo diệu tài tình, vừa giẫm lên Trương Đại Thiệu vừa nâng mình lên, nhưng hắn không thể tưởng tượng được chút thông minh mình đùa giỡn như vậy không thể qua được mắt của Trương Đại Thiệu.

Chút tâm tư gian xảo ấy của Vương Bằng lúc lẫn lộn ở Tu Chân Giới chỉ là cái rắm trước mặt Trương Đại Thiệu, chỉ cần dựa vào lời nói hắn nói qua bộ đàm với bảo vệ lúc này đã bị Trương Đại Thiệu nghe thấy rõ ràng.

Hắn bây giờ còn đắc ý dào dạt nghĩ rằng đã chơi đùa được Trương Đại Thiệu, ở trong mắt Trương Đại Thiệu ngay cả vở hài kịch cũng không bằng.

Trương Đại Thiệu thấy khinh thường khi tiếp xúc với người như Vương Bằng, hắn không để ý trong tay Vương Bằng có dấu đao mà chỉ cười lạnh, lạnh lùng nhìn Vương Bằng phun ra một chữ:

- Cút!

Vương Bằng đang giả vờ tươi cười thì dừng lại, bạn học bốn phía tươi cười trên mặt đều cứng lại, trong nháy mắt, thời gian giống như ngừng lại, mọi người đều bị đứng hình một giây đồng hồ.

- Anh vừa nói cái gì?

Sau hai giây sững sờ, Vương Bằng mới phục hồi tinh thần lại, sắc mặt âm trầm hỏi, Trương Đại Thiệu vừa rồi nói một từ "cút" đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Trương Đại Thiệu không kiên nhẫn, lười dây dưa với Vương Bằng, sử dụng Ma Đồng Thuật, lại một lần nói:

- Lăn đi!

Bịch!

Vương Bằng lập tức gục đầu trước mặt Trương Đại Thiệu, bắt đầu lăn đi trên mặt đất.

- Cái này, hắn làm gì mà giống máy bay vậy?

Mọi người thâm kinh ngạc cười toét, nhìn Vương Bằng đang bò trên mặt đất thâm nghĩ, nghĩ muốn vỡ đầu cũng không hiểu Vương Bằng đang làm cái gì? Tại sao lại nghe lời như vậy?

Nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Trương Đại Thiệu đều thay đổi, trở nên rất kiêng kỵ, bọn họ theo bản năng cách xa Trương Đại Thiệu.

Thấy Vương Bằng biểu diễn rất phấn khích, Liễu Thanh Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiện thể cũng hiểu hơn về thủ đoạn của Trương Đại Thiệu, cô sớm biết nhưng không thể trách, rất nhanh liền hồi phục lại như bình thường.

- Quên đi Trương Thiên, chúng ta đi thôi.

Liễu Thanh Thanh hoàn toàn nản lòng thoái chí với hội họp mặt này, không có lòng dạ nào ở lại, lôi cánh tay Trương Đại Thiệu rời đi.

- Đi? Tại sao chúng ta phải đi?

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng cười.

- Không phải có người muốn giết đập tôi sao? Tôi chờ.

Nói xong lời nói kiêu ngạo đó, Trương Đại Thiệu nắm tay kéo Liễu Thanh Thanh đi, bước vào trong khách sạn, chỉ để lại những ánh mắt ngơ ngác.

- Tôi không tin, Vương Bằng, cẩn thận cầu thang!

Thấy Vương Bằng sắp lăn khỏi khách sạn, đến cầu thang ở cửa, rốt cuộc mới có người phản ứng lại, thét lên một tiếng kinh hãi.

Trong nháy mắt Vương Bằng lập tức tỉnh táo lại, đập vào mắt chính là một cái cầu thang đang trôi đi, đồng thời hắn cảm giác được thân thể của mình nhẹ bẫng giống như đang bay, cảm giác kia rất tuyệt vời.

- Ai u!

Còn chưa hưởng thụ đủ, Vương Bằng lập tức lăn xuống cầu thang, phát ra một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết.

- Vương Bằng!

- Quản lý Vương!

Một đám người, có bạn học cũng có tiếp tân trong khách sạn lập tức từ phía sau chạy tới nâng Vương Bằng dậy.

Vương Bằng rơi xuống không biết trời đất là gì, được người ta nâng dậy mới hiểu được, mình là bị ngã cầu thang!

- Sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này?

Vương Bằng nổi giận, mắt trợn lên gào thét.

- Tôi tại sao lại bị ngã cầu thang?

- Đây, lão Vương.

Một bạn học thấy sắc mặt xanh mét của Vương Bằng, trên khuôn mặt đẹp còn có chút trầy da và vân vân, thật cẩn thận nói:

- Là anh không cẩn thận bị ngã, rồi lăn xuống.

- Nói láo! Mày nói cái rắm gì!

Vương Bằng lập tức tức giận mắng, rốt cuộc bình tĩnh lại.

- Lão tử đang tốt như vậy, tại sao lại không cẩn thận bị ngã, mẹ nó, chắc chắn thằng khốn kia hãm hại lão tử!

Vương Bằng nhớ lại một chút, rõ ràng nhớ mình lúc trước đang nói chuyện với thằng khốn kia, thằng khốn kia còn quát mình cút đi, sau đó mình giận tím mặt, liền hồ đồ lăn từ cầu thang xuống.

Nhất định là thằng khốn kia làm lão tử ngã xuống, đúng, nhất định là như vậy! Vương Bằng chắc chắn với ý nghĩ của mình.

Vương Bằng vừa nói vậy, mọi người cũng đều cảm thấy có chuyện như vậy, lúc ấy Trương Đại Thiệu nói chuyện với Vương Bằng thì đứng ở trước mắt mọi người, che chắn tầm mắt nhìn Vương Bằng. Thằng khốn kia ra tay thế nào mọi người đều không thấy, bằng không, Vương Bằng tại sao lại chủ động lăn trên mặt đất.

Dưới sự nhắc nhở của Vương Bằng, mọi người đều tỉnh ngộ.

- Thằng khốn, dám ra tay với lão tử, lão tử sẽ không bỏ qua cho mày!

Vương Bằng phát ra một tiếng gầm giận dữ, nổi giận đùng đùng đi vào khách sạn.

Chương 138: Cô ấy thật sự thích cậu

Đi vào bên trong khách sạn, bên trong rất xa hoa, khách sạn bốn sao cao cấp nhìn qua vẫn tác động sâu vào thị giác.

Nhưng mà Trương Đại Thiệu ở Yến Kinh trường hợp nào mà chưa trải qua, người bình thường sẽ thấy khách sạn xa xỉ vô cùng, nhưng mà miễn cưỡng thì cũng bình thường mà thôi.

Trong đại sảnh đã sớm tụ tập rất nhiều người, thường thường có tiếng cười khanh khách truyền đến, mọi người anh một nhóm cô một nhóm tụ lại với nhau nói chuyện phiếm.

Nhưng người tình ý sẽ phát hiện, người trong cùng một nhóm, đều rất sang trọng.

- Thanh Thanh, cô nàng chết bầm kia, cậu sẽ chết với tôi.

Liễu Thanh Thanh vừa mới tiến vào, thì có một cô gái trang điểm xinh đẹp cách ăn mặc nóng bỏng đi tới, lập tức dành cho Liễu Thanh Thanh một cái ôm thật chặt.

- Còn nhớ “anh” không?

- Khụ khụ.

Liễu Thanh Thanh bị ôm chặt không thở nổi, thật vất vả mới thoát khỏi lòng cô em kia, lúc này mới vui mừng nói:

- Tomboy, tôi làm sao mà không nhớ rõ cậu được? Một năm, bài tập của cậu đều do tôi chép mà!

- Ách.

Tomboy quả nhiên người cũng như tên, một chút nữ tính cũng không có, so với đàn ông còn đàn ông hơn, khinh bỉ nhìn Liễu Thanh Thanh.

- Nếu không giúp tôi làm việc, cậu có thành tích tốt thế không? Nói lại, cậu còn phải cảm ơn tôi đây.

- Cậu vẫn không biết xấu hổ như vậy.

- Đó là phải mà.

Hai người lại ôm nhau cười thành một đoàn, có thể nhìn ra được tomboy này có quan hệ rất tốt với Liễu Thanh Thanh.

Hai người nói một lúc thì cô nàng tomboy mới nhìn về phía Trương Đại Thiệu, nổi giận bĩu môi:

- Thanh Thanh, đây là bạn trai cậu sao? Bộ dạng thật tồi tệ đó.

Trương Đại Thiệu đối với tomboy này rất có hảo cảm, cô không giống những người khác, dùng thành kiến để nhìn người. Nghe thấy tomboy khích lệ mình, Trương Đại Thiệu rất đắc ý.

Nhưng sau khi nghe xong một câu này, Trương Đại Thiệu lại rất buồn bực, mình thật sự tồi tệ như vậy sao?

Liễu Thanh Thanh cười run rẩy hết cả người, giới thiệu Trương Đại Thiệu với tomboy quen biết xong liền đi theo tomboy đến một nhóm nhỏ ở một góc sáng sủa.

Nhóm nhỏ này không giống những nhóm nhỏ khác hoặc là giám đốc điều hành hay quản lý doanh nghiệp, hoặc một ông chủ, vân vân, ở nơi nào nước miếng văng khắp nơi đàm luận về mấy trăm vạn thành tích buôn bán của mình, người ở đây đều là tiền lương một tháng mấy ngàn đồng vất vả kiếm sống.

- Thanh Thanh, cô tiểu yêu tinh này, vẫn xinh đẹp như vậy nha.

- Lão Lục, tốt nghiệp đã bao nhiêu năm rồi, sao còn ăn mặc ngây thơ giống em bé học tiểu học vậy, lại muốn quyến rũ người đẹp trai nào vậy?

- Ách, hoa khôi đến đây!

Liều Thanh Thanh đi tới, một bàn người lập tức nổ tung, vây lại riu rít không yên.

- Hi Thuốc, cô em Việt Nam, Otomo, Bốn Mắt, tất cả mọi người đều ở đây à.

Mắt Liều Thanh Thanh sáng lên, đây đều là bạn tốt cùng học đại học với mình, đã nhiều năm không gặp rồi. Tâm tình Liều Thanh Thanh lúc này không gì có thể tả được.

Nhìn thấy Liều Thanh Thanh cùng bạn tốt của mình ở chỗ này thoải mái cười to, sắc mặt Trương Đại Thiệu dần dần trở nên âm đạm, hình ảnh một đám người quen thuộc ở Tu Chân Giới đã hiện lên trước mắt, nhưng mình không biết còn có thể gặp lại bọn họ không.

- Đây, giả bộ thâm trầm cái gì vậy.

Tomboy ở một bên chọc chọc Trương Đại Thiệu, cắt ngang suy nghĩ của Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu lúc này mới phát hiện tất cả mọi người không nói nữa, đều đang nhìn mình.

- Tôi nói này cậu em, không cần thận thừng như vậy, giới thiệu chính mình một chút mà thôi có cái gì phải ngượng.

Một giọng nói truyền đến, người ở đây đều cười, một tiếng cười thân thiện.

- Tôi là Trương Thiên, tính nam ham nữ, cảm ơn!

Trương Thiên tự giới thiệu ngắn gọn, tìm một chỗ bên bàn ngồi xuống, tomboy liếc mắt nhìn mình một cái, cũng không biết trong đầu nghĩ gì, lại ngồi xuống bên cạnh mình.

Cô ấy không biết mình là bạn trai của Liều Thanh Thanh sao?

Sau khi tomboy ngồi xuống, đầu tiên là đưa một điếu thuốc cho Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu lắc đầu tỏ ý mình không hút thuốc, tomboy nhìn hẩn rồi phum ra một ngụm khói.

- Cô còn hút thuốc nữa sao?

Trương Đại Thiệu tò mò hỏi, dù sao phụ nữ hút thuốc vẫn không gặp nhiều.

- Không hút thuốc lá, chẳng lẽ còn có thể thổi khói?

Tomboy phun ra một ngụm khói, khó hiểu nhìn Trương Đại Thiệu.

- ...

Trương Đại Thiệu không biết nói gì cho tốt, tomboy này cũng thật mạnh mẽ.

Cửa phòng mở ra, lúc này Vương Bằng giày bóng loáng, khí thế phi phàm bước đến, nhưng trên mặt hẩn, có một chút dấu vết không hài hòa.

Đối với việc vì sao có dấu vết đó thì Trương Đại Thiệu làm như mình không biết.

Vương Bằng vừa tới, giống như là hoàng đế đi tuần, một đám người lập tức đến chào hỏi, cúi đầu khom lưng, vẻ mặt kia giống như mời cha mẹ của mình tiến vào vậy.

Một bàn người của tomboy này không một ai chạy đến chỗ Vương Bằng, mọi người đều biết, cho dù anh có vậy đến thì người ta cũng không có phản ứng với anh, mình không nên tự đi tìm lấy sự mất mặt vẫn tốt hơn.

- Có gì đặc biệt hơn người chứ.

Tomboy nghiêng đầu liếc Vương Bằng một cái, quay đầu nói:

- Nếu không phải thân thể của hẩn, hẩn có là cái rắm gì.

- Đúng vậy.

Những người khác cũng tỏ vẻ đồng ý.

Vương Bằng đi chào hỏi từng bàn bên kia xong, liền đi thẳng đến bên Liều Thanh Thanh, hẩn cũng không để ý đến bạn học khác, chỉ gật đầu tượng trưng, lập tức nói với Liều Thanh Thanh:

- Thanh Thanh, đến bên kia ngồi đi.

- Không cần Vương Bằng, tôi vẫn thích ở đây hơn.

Liều Thanh Thanh không chút do dự từ chối, Vương Bằng có ý gì thì cô cũng biết rồi.

- Thanh Thanh, chúng ta tốt nghiệp đã nhiều năm không gặp.

Vương Bằng cũng không có ý muốn rời đi.

- Đầu là bạn học cũ, muốn ôn lại kỉ niệm một chút thôi ...

- Thanh Thanh phải ở chỗ này với tôi, sẽ không ôn kỉ niệm với ai cả.

Liều Thanh Thanh còn chưa có trả lời, Trương Đại Thiệu đã mở miệng trước, ngắt lời Vương Bằng.

Vương Bằng vừa thấy là Trương Đại Thiệu, tức giận dâng lên, nhưng lại không phát tác trước mặt nhiều người như vậy, hừ một tiếng phẩy tay áo bỏ đi.

- Thằng khốn, cho mày kiêu ngạo một lúc, đợi đi, lão tử sẽ cho mày muốn khóc cũng không được!

Vương Bằng hung tợn nghĩ.

Trương Đại Thiệu lại không khách khí đuổi Vương Bằng đi, điều này làm cho những người cùng bàn với Trương Đại Thiệu thay đổi ánh nhìn.

Theo họ thấy, Trương Đại Thiệu cũng không phải kẻ có tiền, nhiều lắm thì cũng như mình thôi, một tên một tháng mấy ngàn đồng tiền cũng dám nói chuyện như vậy với Vương Bằng, điều này làm cho bọn họ có thêm hảo cảm với Trương Đại Thiệu.

- Cậu thật khá nha.

Tomboy ở một bên tán thưởng.

- Không có gì.

Trương Đại Thiệu khiêm tốn cười.

- Cậu không phải là bạn trai của Liều Thanh Thanh.

Tomboy bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Trương Đại Thiệu kinh ngạc nhìn tomboy.

- Tôi làm bạn tốt với Thanh Thanh nhiều năm như vậy, sao không hiểu cô ấy chứ?

Tomboy chậm chậm nói:

- Cô ấy đi cùng với cậu bắt quá là dễ ngăn cản Vương Bằng, tôi tin mọi người chơi thân với Thanh Thanh đều có thể nhìn ra điểm ấy. Nhưng ...

Tomboy dừng một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Thanh Thanh thật sự thích cậu, điểm này thì chỉ có tôi mới thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Tay anh không đủ dài hay bị chặt đứt?

Tomboy nói vậy, Trương Đại Thiệu không biết đáp lại thế nào, trước hết không nói cũng biết cách nhìn người của hắn mạnh như thế nào, chỉ cần là hắn tình thông Ma Đồng Thuật có thể thấy được lòng người, hắn đã sớm biết tâm tư của Liều Thanh Thanh.

Cô nàng này, thực sự có chút tâm tư với mình.

Nhưng Trương Đại Thiệu cũng không có suy nghĩ nhiều đến chuyện này, trên vai hắn còn đeo một sứ mệnh lớn, không phải thời điểm nói đến tình cảm riêng tư.

- Nếu cậu đã nhận lời cô ấy, tôi hy vọng cậu có thể đối tốt với cô ấy.

Tomboy nghiêm túc hiềm thấy nhìn Trương Đại Thiểu.

- Nếu cậu làm không được thì xin mời cậu tránh xa cô ấy một chút.

Nói xong, tomboy hút thuốc, vỗ vỗ mông, ngồi vào một bên.

- Các bạn học chú ý! Chờ thêm chút nữa, anh em tốt của tôi, Tổng Giám đốc khách sạn Thiên Lý, Chu Tiễn, Chu quản lý sẽ đến đây, mọi người nhớ biểu hiện tốt một chút đấy.

Vương Bằng bỗng nhiên cất lời làm cho mọi người ở đây kích động, tổng giám đốc của khách sạn Thiên Lý, đó chính là một nhân vật lớn, có thể nịnh bợ được loại nhân vật này, trong tương lai sẽ có chuyện khó lường.

Trong đại sảnh lần thứ hai xôn xao, có rất nhiều người lại bắt đầu đến nịnh bợ Vương Bằng, điều này làm cho Vương Bằng càng thêm đắc ý.

Lúc này, Vương Bằng cảm thấy di động rung lên, lấy ra vừa thấy dây số trên mặt đã hiện lên một bộ dáng lấy lòng quen thuộc, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực hét ro lên:

- Im lặng một chút, Chu quản lý gọi điện tới.

Lúc này mới kích động nghe điện thoại:

- Đây, Chu quản lý, anh đến chưa?

Bạn học ở chung quanh nhìn, một trận hâm mộ ghen tị oán giận, khi nào thì ta cũng có thể biết một nhân vật lớn như vậy đây!

Tiếp điện thoại xong, Vương Bằng vội vàng chạy ra ngoài, không lâu sau, một người khoảng hai bảy hai tám tuổi đi vào cùng Vương Bằng.

Người thanh niên một thân trang phục chỉnh tề, kẹp cà-vạt cũng làm bằng vàng ròng, dưới ánh sáng chiếu ra bốn phía, mắt mọi người đều không mở ra được.

Không cần phải nói, hẳn khẳng định chính là tổng giám đốc khách sạn Thiên Lý, Chu Tiễn.

Chu Tiễn vừa xuất hiện, lập tức thay thế địa vị Hoàng Thượng của Vương Bằng, nói cách khác, Chu Tiễn trực tiếp biến thành Thái Thượng Hoàng, ánh mắt mọi người nhìn hẳn đều mang theo chút nóng bỏng.

Đi cùng Vương Bằng, Chu Tiễn ở mỗi bàn đều uống vài chén rượu, không khí lúc này nóng lên.

- Ha ha ha, tôi nói các cậu biết, tôi và lão Chu là bạn thân đấy.

Vương Bằng không biết là say hay cao hứng, giờ chén rượu miệng lưỡi lưu loát:

- Ba năm trước đây, tôi phụ trách một cái dự án chết bởi vì vấn đề điều hành làm thiếu hụt ba nghìn vạn, sau khi lão Chu biết không nói hai lời, lập tức cho tôi mượn ba nghìn vạn, làm cho tôi rất cảm động.

Khóe mắt Vương Bằng hợp thời đỏ hoe, lắc đầu cảm thán nói:

- Từ đó trở đi, tôi tự hứa với lòng mình, lão Chu, là anh em cả đời với Vương Bằng tôi!

- Chu quản lý quả nhiên trọng tình trọng nghĩa, Vương Bằng có thể có anh em tốt như Chu quản lý thật sự làm cho người khác ghen tị! Đến đây, Chu quản lý, Vương Bằng, tôi kính các anh một ly. (Đón đọc chương mới nhất ở <http://holytinstrong14.blogspot.com/>)

Người bốn phía lập tức chạy tới kính rượu, Chu Tiễn chỉ nhấp một chút cũng không có uống thực, nhưng như thế cũng đủ làm mọi người kích động.

Người ta chính là Tổng Giám đốc của khách sạn bốn sao, có thể gặp được cũng là một vinh hạnh to lớn.

Cuối cùng, Vương Bằng mang Chu Tiễn đi đến bàn của Trương Đại Thiểu, may Chu Tiễn lập tức nhủ lại, một bàn người này, hẳn có phản ứng khinh thường.

Nhưng nghĩ lại mình đã đồng ý giúp Vương Bằng đuổi một người, Chu Tiễn vẫn cố kiên nhẫn đi tới.

Lại thôi phòng tình bạn kinh thiên địa quỷ thần khiếp của mình với Chu Tiễn, Chu Tiễn lại uống với mọi người một ly, không biết cố ý hay vô tình, Chu Tiễn đi qua người Trương Đại Thiểu.

Keng!

Một tiếng vang nhỏ, kim quang chột lóe, cái kẹp cà-vạt bằng vàng kia của Chu Tiễn bỗng nhiên rớt xuống, lại ngay ở trước mặt Trương Đại Thiểu.

Chu Tiễn xoay người lại, lấy một ngón tay chỉ Trương Đại Thiểu, sai bảo:

- Đem nhật kẹp cà-vạt của tôi, đưa lại đây.

Mệnh lệnh nói ra, ánh mắt khinh bỉ rõ ràng vô cùng, người chung quanh lập tức im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm.

Vương Bằng ở một bên cười nhạo không thôi nhìn chăm chăm Trương Đại Thiểu, cười lạnh không thôi, tiểu tử, mày không phải cuồng sao, tao xem mày làm sao bây giờ! Nhật, mày hôm nay sẽ mất mặt, không nhật, mày hôm nay hoàn toàn đắc tội Chu Tiễn, vậy mày cũng đừng nghĩ an ổn mà sống.

Chu Tiễn thì đứng chấp tay sau lưng, trên cao nhìn xuống, đang chờ đợi Trương Đại Thiểu khúm núm đem đồ vật đưa tới.

Theo hần thấy, đã biết thân phận địa vị của mình, có thể để cho một người nghèo kiết hủ lậu nhật đồ vật của mình, đó là tên đó có phúc.

Nhưng Trương Đại Thiểu giống như không nghe thấy lời nói của Chu Tiễn, dùng nói là nhật đồ, ngay cả liếc mắt nhìn Chu Tiễn cũng không thèm, quay đầu đi, nói với Tomboy:

- Cho tôi điều thuốc.

Tomboy ngần ra, cô không nghĩ Trương Đại Thiểu lại không để ý tới Chu Tiễn, nhưng vẫn lập tức đưa một điều thuốc cho Trương Đại Thiểu.

Trương Đại Thiểu đốt thuốc, hút một hơi, khen:

- Mạnh mẽ, giống như hút thuốc vậy!

Chu Tiễn đứng ở đó, kết quả phát hiện Trương Đại Thiểu lại không nhìn, hần buồn bực, có lẽ, tiểu tử này không có nghe thấy.

- Nhật kẹp cà-vạt của tôi, đưa lại đây!

Chu Tiễn lại dùng thanh âm lớn hơn nói một câu.

Lần này Trương Đại Thiểu nghe thấy được, hần phun một ngụm khói, dùng khói thổi vào Chu Tiễn:

- Là tay anh không dài hay tay anh đã bị chặt đứt? Nếu như vậy, tôi có thể giúp.

Bạn học chung quanh nhìn không được đều hít một ngụm khí lạnh, bạn trai này của Liễu Thanh Thanh, lá gan lớn quá mức cho phép rồi, ngay cả Chu Tiễn cũng dám mắng.

Chu Tiễn là ai, hần chính là Tổng Giám đốc khách sạn bốn sao cao cấp này! Cái này còn không quan trọng, quan trọng là, hần trẻ tuổi như vậy đã là Tổng Giám đốc, sau lưng chắc chắn có người nâng đỡ!

Ngay cả Vương Bằng cũng há to miệng, hần chấn động trước sự can đảm của Trương Đại Thiểu.

Sắc mặt Chu Tiễn lập tức đen lại. Một tiểu tử nhỏ nhỏ mà cũng dám ăn nói với mình như vậy, thật sự là muốn chết.

Hần mặt âm trầm nói:

- Tiểu tử, tôi cho cậu một cơ hội, lập tức dập đầu xin lỗi tôi, chuyện này liền xong, nếu không, cậu sẽ xong đời.

- Ai nha lão Chu.

Vương Bằng giả mù sa mưa ở một bên khuyên nhủ:

- Không cần như vậy đâu, đây là bạn trai của bạn học tôi, chưa thấy mặt qua, không cần chấp nhật với hần.

- Tiểu Vương, không cần, tôi cũng muốn giữ mặt mũi cho cậu, nhưng mà, tôi phải đánh gãy chân tay hần.

Quay đầu đến, quát:

- Dập đầu xin lỗi, lập tức!

Trương Đại Thiểu đem tàn thuốc bắn ra, bóp một tiếng đánh vào tiền mặt Chu Tiễn, lười biếng nói:

- Tôi nói này ông bác!

Trong đại sảnh nháy mắt an tĩnh lại, ánh mắt mỗi người đều tập trung trên người Trương Đại Thiểu, bên trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng rung động.

Chương 140: Đây là khách sạn của Trịnh Thiếu

- Mày dám mắng tao?

Ước chừng bốn giây trời qua, Chu Tiễn mới định thần lại, chỉ vào Trương Đại Thiếu rít gào.

Dưới con thịnh nộ, phong thái quý ông gì cũng không còn, giờ phút này Chu Tiễn trợn mắt, nhe răng nhếch miệng giống như một người đàn bà đánh đá chanh chua ở nông thôn. Hắn không thể tin được, một thằng oắt con cũng dám mắng mình.

Trương Đại Thiếu lắc đầu phiền muộn:

- Haizz, hôm nay là ngày họp lớp của Thanh Thanh, tôi không muốn gây phiền toái, đừng có đứng trước mặt lão tử kêu chít chít nữa, cút đi!

Dại ra, toàn bộ đại ra, trên mặt tất cả mọi người đều cùng một biểu tình, ngay cả Vương Bằng ở sau lưng châm ngòi ly gián về mặt cũng đại ra.

Mọi người khó tin nhìn Trương Đại Thiếu, cảm xúc dâng lên, người này, chẳng lẽ ăn phai gan hùm mật gấu sao?

Chu Tiễn tức giận run người, vươn tay phải chỉ vào Trương Đại Thiếu, run run nói không ra lời:

- Tiểu tử, mày chết chắc rồi!

Nói xong, lấy di động ra, nói một hơi:

- Ở đây có một kẻ điên, dẫn người lên đây mang hắn đi ra ngoài cho tôi!

Không lâu sau bảo vệ phá cửa đi vào, nhìn lướt xung quanh, phát hiện bóng dáng Chu Tiễn thì lập tức vội vàng chạy tới.

- Chính là kẻ điên này, đã hắn ra ngoài cho tôi!

Chu Tiễn chỉ vào Trương Đại Thiếu, giận dữ hét lên.

Trương Đại Thiếu trong phút chốc đã bị bảo vệ vây quanh.

- Họ Chu kia.

Trương Đại Thiếu về mặt không thay đổi, ngồi dựa lưng vào ghế, lấy tay chỉ vào Chu Tiễn:

- Bây giờ mày đem người rồi đi, tao có thể coi như không xảy ra chuyện gì, nếu không cũng đừng trách tao không khách khí.

Chu Tiễn hai mắt đỏ ngầu:

- Tiểu tử, lúc này mà mày còn dám uy hiếp tao, đầu óc mày có bệnh sao?

Sau đó quát bảo vệ:

- Còn đứng đó thất thần làm cái gì, đem hắn ra ngoài!

- Dạ, Chu quản lý!

Các nhân viên an ninh khúm núm lên tiếng, đang muốn bắt Trương Đại Thiếu lại, Trương Đại Thiếu bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng bật dậy, nhanh đến trình độ không thể giải thích, các bảo vệ này căn bản là chưa có kịp phản ứng lại, Trương Đại Thiếu đã đứng trước mặt Chu Tiễn.

Trương Đại Thiếu nhếch miệng cười với Chu Tiễn, Chu Tiễn lập tức run lên, chẳng lẽ hắn biết võ? Làm sao lại nhanh như vậy?

- Mày, mày muốn làm cái gì?

Chu Tiễn luôn luôn bắt nạt kẻ yếu, nhưng đứng trước mặt Trương Đại Thiếu lại giống như một con rùa nom nớp lo sợ, ngay cả giọng nói cũng có chút lo lắng.

- Tao phải đánh mày.

Trương Đại Thiệu không mặn không nhạt nói, bỗng nhiên đầu vai chấn động, một cái tát không lưu tình chút nào xuất ra.

Bốp!

Cái tát phát ra âm thanh vang dội, quanh quẩn thật lâu trong đại sảnh, mọi người đều tròn tròn mắt, người này thực sự dám đánh Tổng Giám đốc Chu!

Chu Tiễn thực sự bị cái tát này làm cho phát mộng, quay cuồng trên mặt đất vài cái, suýt chút nữa là đập vào bàn, lúc này đầu óc choáng váng đứng lên.

- Tiểu tạp chủng, mày dám đánh tao, tao phải giết chết mày!

Ánh mắt Chu Tiễn giống như muốn giết người, phát ra tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa.

Nhưng không dám tới gần Trương Đại Thiệu, chỉ vào các nhân viên an ninh xa gần:

- Các ngươi con mẹ nó đều là đồng phân, nhiều người như vậy cũng không làm được gì! Lên cho tao! Không đánh chết thằng nhóc này thì con mẹ nó cuốn gói hết cho tao!

Các nhân viên an ninh bị sự mạnh mẽ của Trương Đại Thiệu dọa sợ rút cuộc hồi phục tinh thần lại, đều rút côn ra nhắm vào Trương Đại Thiệu.

- Thanh Thanh, bạn trai của cậu cũng quá mạnh mẽ đi.

Tomboy giờ ngón tay lên, còn cầm theo điều thuốc nhưng không có vút đi, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Trương Đại Thiệu, trong ánh mắt lại có một tia sùng bái.

Ảnh ngược của người con trai trong mắt tomboy, Trương Đại Thiệu ngạo nghễ đứng, giống như chiến thần trong gió, không động đậy chờ đợi bảo vệ ở đối diện vọt tới.

Đó là hình ảnh của anh hùng.

Thời buổi này, mỹ nữ luôn luôn sùng bái anh hùng, đàn ông cũng giống như phụ nữ không có ngoại lệ.

Liễu Thanh Thanh lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, đắc ý gật gật đầu:

- Đó là đương nhiên!

- Nhưng mà ...

Tomboy lập tức nhủ mày, có chút không giải thích được quan sát Liễu Thanh Thanh:

- Nhiều bảo vệ như vậy, bạn trai của cậu sẽ không bị hạ chứ? Cậu một chút cũng không lo lắng sao?

- Tôi phải lo lắng cái gì?

Liễu Thanh Thanh cũng không giải thích được, không phải chỉ là mấy bảo vệ nhỏ nhoi thôi sao, có gì phải lo lắng chứ.

Rất nhanh, sự thật đã chứng minh lo lắng của tomboy là dư thừa, mấy bảo vệ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang sau khi tiến lên, tất cả đều nằm rạp trên mặt đất.

- Đẹp ngây người!

Tomboy về mặt ngây ngốc, thì thảo nói.

Mấy người bạn học khác cũng tròn mắt há hốc mồm nhìn Trương Đại Thiệu, về mặt sùng bái, thì ra bạn trai của Liễu Thanh Thanh là một cao thủ võ thuật!

Liễu Thanh Thanh nhìn thấy bộ dạng mọi người bị thuyết phục bởi Trương Đại Thiệu, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, có một loại thỏa mãn trước nay chưa bao giờ có.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay, như là phui đi tro bụi, không để ý đến bảo vệ của Chu Tiễn nằm trên mặt đất, lập tức đi về chỗ ngồi của mình.

Đối với trình độ này của Chu Tiễn, Trương Đại Thiệu căn bản không có hứng thú.

- Được lắm tiểu tử.

Chu Tiễn không có để ý đến ý tốt của Trương Đại Thiệu, ánh mắt hắn càng thêm âm trầm, không hành hạ Trương Đại Thiệu một chút cuộc sống hằng ngày của hắn sẽ không bình an.

- Dám gây sự ở đây, mày có biết đây là khách sạn của ai không hả? Tao nói cho mày biết, đây là khách sạn của Trịnh Thiệu! Mày xong rồi!

Tomboy vừa nghe thấy, lập tức lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Trịnh Thiệu là ai? Hiện giờ chính là công tử nổi tiếng nhất ở Tỉnh Hải. Là một trong Tam công tử ở Tỉnh Hải, Tử Thiệu không biết tại sao bây giờ rất khiêm tốn, Phúc Thiệu chính là một kẻ bại hoại, điều này làm cho Trịnh Thiệu đứng đầu, lại càng tỏa sáng như mặt trời ban trưa.

- Trịnh Thiệu?

Trương Đại Thiệu có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm, sẽ không trùng hợp như vậy chứ, bật thốt lên hỏi:

- Mày nói Trịnh Thiệu nào?

- Ở thành phố Tỉnh Hải này còn ai xứng với hai chữ Trịnh Thiệu này nữa?

Chu Tiễn nghĩ Trương Đại Thiệu sợ hãi, bắt đầu đắc ý.

- Đương nhiên là Trịnh Thiệu Trịnh Thiệu Minh! Mày dám gây sự ở địa bàn của Trịnh Thiệu, thật sự là muốn chết! Mày chờ đấy!

Nói xong lấy điện thoại ra, quay số của Trịnh Thiệu Minh.

- Từ từ đã.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên mở miệng ngăn Chu Tiễn lại.

Khóe miệng Chu Tiễn nhếch lên, hừ nói:

- Như thế nào? Sợ sao? Sợ cũng muộn rồi!

- Không cần mày phải gọi, tao tự liên hệ với Trịnh Thiệu Minh được rồi.

Trương Đại Thiệu cũng lấy di động ra, nhấn một dãy số.

- Giả vờ cái gì, nhìn bộ dạng của mày cũng có thể quen biết Trịnh Thiệu sao?

Chu Tiễn nhìn Trương Đại Thiệu khinh bỉ, chờ Trương Đại Thiệu nói chuyện điện thoại xong, hắn sẽ vạch trần lời nói dối của Trương Đại Thiệu.

- Này, Thiệu Minh, đang làm cái gì vậy? À, cũng không có chuyện gì quan trọng, chính là tôi đang ở khách sạn Thiên Lý, có một Tổng Giám đốc Chu Tiễn luôn làm trò bức bách trước mặt tôi. Cái gì? Không cần cậu tới đây đâu, thực sự không cần ... Được rồi, lát nữa gặp đi.

Một lát sau, Trương Đại Thiệu ngắt điện thoại, chỉ thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình.

Trương Đại Thiệu giật mình, xem ra, tất cả mọi người đều nghĩ mình cố ý lừa gạt.

- Vừa rồi mày nói chuyện với Trịnh Thiệu sao?

Chu Tiễn khinh thường nói.

- Giả thần giả quỷ! Trịnh Thiệu sao lại quen biết một người như mày chứ! Bây giờ tao sẽ nói chuyện với Trịnh Thiệu, nếu Trịnh Thiệu cao hứng, tao thậm chí có thể làm cho mọi người ở đây được gặp Trịnh Thiệu!

Nhưng sau một lúc gọi điện, Trịnh Thiệu bên kia không có nghe máy, ngược lại cúp máy, điều này làm cho Chu Tiễn bỗng có cảm giác không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Lôi hắn ra ngoài cho tôi

- Trịnh Thiệu không nhận điện thoại?

Chu Tiễn xấu hổ, bên này mới vừa khí thế phi phàm thổi phồng là để cho mọi người chào hỏi Trịnh Thiệu, bên kia Trịnh Thiệu lại không nghe điện thoại

của mình.

Chu Tiễn rất muốn làm cho thời gian quay lại, nhưng cuối cùng vẫn thật cẩn thận tắt điện thoại, hắn cũng không muốn để Trịnh Thiệu có ấn tượng không tốt với mình.

- Ha ha, Trịnh Thiệu hiện đang họp, làm sao tôi lại quên mất chứ.

Chu Tiễn thu hồi di động, mắt tự nhiên giải thích với mọi người.

- Lần sau tôi nhất định sẽ để cho mọi người chào hỏi Trịnh Thiệu.

- Lão Chu, sao lại như thế, Trịnh Thiệu thật sự bận họp sao?

Vương Bằng bên người Chu Tiễn cảm thấy không thích hợp, sắc mặt Chu Tiễn tại sao lại đột nhiên thay đổi như vậy, vì thế ở một bên nhỏ giọng hỏi.

- Có thể chứ.

Chu Tiễn có chút u buồn nhìn Vương Bằng, sao tôi lại đi với anh đến đây chứ.

- Anh cũng biết, Trịnh Thiệu là nhân vật nào, công việc rất bề bộn.

- Nói cũng đúng.

Vương Bằng gật gù đầu, nhanh chóng xóa bỏ nghi ngờ trong lòng. Tuy rằng Chu Tiễn không liên hệ được với Trịnh Thiệu, nhưng Trương Thiên lại càng không có khả năng.

- Leng keng!

Không lâu sau, cửa thang máy mở ra, từ trong thang máy đi ra là một người thanh niên khí độ phi phàm đẹp trai bước tới. Mọi người quay đầu nhìn lại, trước tiên là bị phong thái của người thanh niên này thuyết phục.

- Trịnh, Trịnh Thiệu!

Chu Tiễn vừa quay đầu lại thì phát ra một tiếng lách bấp kính hải, người tới này là Trịnh Thiệu sao? Trịnh Thiệu sao lại đến đây, hắn không có chuyện gì sao lại không nghe điện thoại của mình?

Trong lòng Chu Tiễn bất an, bỗng nhiên cái ý nghĩ không ổn xông lên óc, khó tin liếc Trương Đại Thiệu một cái, bất an nghĩ, Trịnh Thiệu không phải là bị tiểu tử kia gọi đến chứ?

- Trịnh Thiệu, sao anh lại tới đây?

Sững sốt một lúc, Chu Tiễn lập tức khôi phục nụ cười âm áp có thể làm tan băng tuyết, một mạch chạy tới chào hỏi.

Nhưng ngay sau đó, tươi cười trên mặt Chu Tiễn lập tức cứng lại, cả người hắn cũng biến thành cương thi, ngo ngắc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

- Trương Thiên, anh thực sự ở trong này sao!

Trịnh Thiệu Minh nhiệt tình đi đến chỗ Trương Đại Thiệu, không thèm liếc mắt nhìn Chu Tiễn một cái, xem hắn như không khí.

- Anh tới nơi của tôi, tại sao lại không nói với tôi một câu chứ.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, cười nói:

- Tôi cũng vừa mới biết được, khách sạn này là của anh.

- Trương Thiên, anh cũng thật không quan tâm tôi.

Trịnh Thiệu Minh nói giống như trách cứ Trương Đại Thiệu:

- Anh thế mà ngay cả sản nghiệp của tôi cũng không biết, tôi thật tủi thân đó.

Trịnh Thiệu Minh nói chuyện với Trương Đại Thiệu đã làm cho mọi người xem sợ ngây người, xem tình hình này, Trương Đại Thiệu thật sự quen biết Trịnh Thiệu Minh, quan hệ của hai người giống như là bạn tri kỉ nhiều năm vậy.

- Điều này không thể.

Vương Bằng há to miệng, không tin vào hai mắt của mình.

- Đường đường là Trịnh Thiếu, ngay cả lão Chu cũng nịnh bợ không được, nhưng lại quen biết tiểu tử này?

Về phần Chu Tiễn, cả người hấn run rẩy, hấn nằm mơ cũng không nghĩ đến, cái tiểu tử nghèo kiết hủ lậu kia vậy mà lại thực sự quen biết Trịnh Thiếu.

Nghĩ tới lúc này mình còn đối phó với Trương Đại Thiếu, mồ hôi lạnh trên người Chu Tiễn lập tức thi nhau chảy xuống, xong rồi xong rồi, mình xong đời rồi!

Hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bằng một cái, Chu Tiễn hiện tại hận không thể đem người này băm thây vạn đoạn mới có thể giải mối hận, nếu không vì tiểu tử này mình tại sao lại đắc tội Trịnh Thiếu chứ?

Nhưng hiện tại bù lại sai lầm của mình mới là việc chính. Chu Tiễn lập tức hạ thất lưng, lấy lòng chạy tới bên người Trịnh Thiếu, vẻ mặt nịnh nọt:

- Trịnh Thiếu, đây là bạn của anh sao? Quả nhiên là giống Trịnh Thiếu, tư thế oai hùng hiên ngang, ngọc thụ lâm phong ...

Chu Tiễn còn chưa có nói xong đã bị Trịnh Thiệu Minh ngắt lời, Trịnh Thiệu Minh quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt nhìn Chu Tiễn một cái:

- Không thấy tôi đang ôn chuyện với Trương Thiên sao, đứng một bên chờ đi, chút nữa tôi sẽ tính sổ với anh.

Trong lòng Chu Tiễn run lên, đầu đổ đầy mồ hôi: Xong rồi! Thái độ làm người của Trịnh Thiếu luôn khiêm tốn, khi nào thì đã trở nên lạnh lùng vô tình như vậy?

- Trương Thiên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Trịnh Thiệu Minh có chút tò mò, Chu Tiễn đường đường là Tổng Giám đốc của một khách sạn bốn sao, tại sao lại trêu chọc vào Trương Đại Thiếu?

Trịnh Thiệu Minh biết rất rõ một thân bản lĩnh của Trương Đại Thiếu, tính tình của Trương Đại Thiếu, Trịnh Thiệu Minh cũng biết rất rõ ràng, người này tuy mạnh mẽ nhưng không phải là người thích gây chuyện thị phi.

- Ai biết.

Trương Đại Thiếu nhún vai, lắc đầu:

- Người này gây sự ở trước mặt tôi, tôi cũng thấy rất kỳ quái.

Sắc mặt Trịnh Thiệu Minh bắt đầu trở nên lạnh như băng.

Trong lòng hấn, Trương Đại Thiếu giống như là sự tồn tại của thần, hấn đã hứa là không để người nào mạo phạm! Chu Tiễn nếu như làm chuyện gì khác hấn có thể tha thứ, nhưng duy nhất chuyện này là không thể.

- Chu Tiễn, từ giờ trở đi, anh đã không còn là người của khách sạn Thiên Lý.

Trịnh Thiệu Minh không chút do dự đưa ra quyết định.

- Bây giờ anh đi tới chỗ lão Triệu kết toán tiền lương rõ ràng rồi lập tức rời đi.

- Cái, cái gì?

Chu Tiễn giống như bị sét đánh, mặt xám như tro tàn, liên tiếp bước lui vài bước, không thể tin nhìn chằm chằm Trịnh Thiệu Minh.

- Anh, anh sa thải thôi! Vì thằng nhóc kia mà anh sa thải tôi!

Chu Tiễn vốn nghĩ Trịnh Thiệu Minh chỉ xử lý mình qua loa để cho Trương Đại Thiếu một chút công bằng, sau đó để mình nhận sai, việc này sau này không nhắc nữa. Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, đơn giản chỉ là một chút mâu thuẫn mà thôi.

Huống chi, người bị đánh vẫn là mình.

Nhưng Trịnh Thiệu Minh cũng không chút nghĩ ngợi, bởi vì mình đắc tội một người mà lại sa thải một Tổng Giám đốc như mình! Không chỉ mình Chu Tiễn, ngay cả Liễu Thanh Thanh cùng bạn học cũng ghen ghét nhìn trân trối.

Trương Đại Thiếu và Trịnh Thiếu, quan hệ của hai người này rốt cuộc sâu bao nhiêu?

- Trịnh Thiếu, anh không thể sa thải tôi!

Về mặt Chu Tiễn kích động, kêu to:

- Tôi là Tổng Giám đốc của khách sạn Thiên Lý, tất cả nghiệp vụ từ to đến nhỏ của khách sạn Thiên Lý đều do tôi phụ trách, anh sa thải tôi khách sạn Thiên Lý sẽ bị tổn thất rất lớn!

- Nhưng khách sạn Thiên Lý còn chưa bằng một cọng tóc của Trương Thiên.

Trịnh Thiệu Minh hừ nói, bàn tay to vung lên, khề quát các nhân viên an ninh đang ngây ra như phỗng kia:

- Đem người này ra ngoài!

- Trịnh Thiệu, tôi van xin anh, tôi sai rồi, hãy cho ... tôi một cơ hội nữa ...

Chu Tiễn tuyệt vọng, lập tức quỳ trên mặt đất khóc lớn, nhưng đều không đủ, dưới ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú của Trịnh Thiệu Minh, hắn vẫn bị mấy người bảo vệ mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Đến khi bóng dáng Chu Tiễn hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người, mọi người cũng chưa có phục hồi tinh thần lại, giống như là khúc gỗ đứng tại chỗ, theo bản năng nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu.

Tại một khắc này, bọn họ bỗng nhiên phát hiện, bạn trai của Liễu Thanh Thanh bí hiểm như thế, mạnh mẽ dọa người như thế.

- Trương Thiên, khó thấy anh đến đây, hôm nay tất cả chi phí của mọi người, tôi mời!

Nhìn thấy Chu Tiễn đã bị lôi ra ngoài, cũng không còn việc gì quan trọng cần mình, Trịnh Thiệu Minh cao giọng nói:

- Mọi người cứ ăn chơi thoải mái, tôi còn có chút việc, xin lỗi không tiếp được!

Mọi người đều nhiệt tình đáp lại Trịnh Thiệu Minh, đối với tuyệt đại bộ phận người ở đây, Trịnh Thiệu Minh chính là một nhân vật trong truyền thuyết, hôm nay có thể cùng Trịnh Thiệu nói một vài câu cũng làm cho họ kích động nửa ngày rồi.

Trịnh Thiệu Minh đi rồi, ánh mắt mọi người nhìn về phía Trương Đại Thiệu cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Tình người ấm lạnh

Trương Đại Thiệu vừa mới trở lại chỗ ngồi của mình, tomboy liền quay đầu qua, phun ra một ngụm khói, tò mò đánh giá Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, cuối cùng anh là ai?

Trương Đại Thiệu mỉm cười nói:

- Tôi không là ai cả, chính là một người không có việc làm.

Trương Đại Thiệu không hề nói dối, lúc đầu còn là bảo vệ của đại học Yên Hoa, nhưng đã từ chức được mấy tháng, nhàn rỗi ở nhà, không phải là không có việc làm sao?

- Không có việc làm mà lại quen biết một nhân vật lớn như Trịnh Thiệu sao?

Tomboy liếc cặp mắt trắng dã nhìn Trương Đại Thiệu một cái, cô bắt đầu phát hiện Trương Đại Thiệu có chút bí hiểm, tinh tế cân nhắc rồi hiểu ra:

- Tôi biết rồi, anh là một viên kim cương!

- ...

Trương Đại Thiệu không nói gì liếc mắt nhìn tomboy một cái, không biết nói gì hơn.

- Ai da Thanh Thanh.

Lúc này Thiệu Tuấn Lăng cầm ly rượu đi tới, giọng nói có chút trách cứ:

- Cô thật không đúng nha, một người bạn trai vĩ đại như vậy sao không giới thiệu cho chúng tôi biết chứ?

Bạn gái Mã Lệ Toa ở bên người Thiệu Tuấn Lăng, vẫn như con chim nhỏ nép vào bên người hắn, nhưng đôi mắt luôn chớp chớp không ngừng với Trương Đại Thiệu, bên trong ánh mắt từ kính thường đã biến thành cuồng nhiệt.

Trải qua chuyện lúc trước, Liễu Thanh Thanh đã hết hứng thú với cái gọi là bạn học, về mặt cô không chút thay đổi nhìn Thiệu Tuấn Lăng, không mặn không nhạt nói:

- Trương Thiên là một người thất nghiệp, tôi sao lại không biết xấu hổ mà giới thiệu cho mọi người chứ!

- Thanh Thanh, cô khiếm tốn quá.

Thiệu Tuấn Lăng giống như là không có nghe ra ý tứ trong lời nói của Liễu Thanh Thanh, ngược lại càng trở nên nhiệt tình:

- Trương Thiên tuân thủ lịch sự, ngay cả đại nhân vật như Trịnh Thiệu cũng quen biết, thật sự làm cho người ta khâm phục.

- Đúng vậy Liễu Thanh Thanh.

Ánh mắt Mã Lệ Toa từ đầu đến cuối không rời khỏi người Trương Đại Thiệu, hiện tại cô càng nhìn lại càng cảm thấy Trương Đại Thiệu một người quân áo via hề cũng có một khí chất khác.

- Cô tìm bạn trai còn hơn Thiệu Tuấn Lăng nhiều lắm. Nào, tôi mời cô một ly.

- Ha ha.

Trương Đại Thiệu cầm ly rượu cười cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, không có thể hiện ra bộ dáng khinh thường hay cao cao tại thượng.

Tình người ấm lạnh, đây là sự thật, Trương Đại Thiệu cũng không mặn mà gì.

Sau khi hai người Thiệu Tuấn Lăng cùng Mã Lệ Toa mời rượu xong, các bạn học khác cũng chạy tới mời rượu, thái độ của đám người này, người không biết còn tưởng đây toàn bộ đều là bạn tri kỷ của Trương Đại Thiệu nữa.

Lúc trước là bàn rượu quanh quệ nhất bữa tiệc, nhưng bởi vì Trương Đại Thiệu lại trở nên náo nhiệt dị thường. Người liên quan như tomboy hay em gái Việt Nam đều là thành phần bản nông và trung nông, cũng trở thành nhân vật đứng đầu được mời rượu.

- Haizz, những người này thật là.

Tomboy trong lúc chạm cốc với người ta, trong lòng cũng than thở không thôi.

Đối với những người đến mời rượu, Trương Đại Thiệu ai đến cũng không từ chối đều cùng bọn họ uống một ly.

Vương Bằng lúc trước rất được chào đón, hiện tại lại trở thành một người cô đơn, một người bung chén rượu giải sầu, nhìn qua rất thê lương.

- Hừ, không phải là vận cút chó, đúng dịp quen biết Trịnh Thiệu thôi sao?

Vương Bằng hưng hăng uống một ngụm rượu, phần hận không thôi nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu giống như là mặt trăng được các vì sao vây quanh.

- Có gì đặc biệt hơn người chứ!

Đối với việc cấp trên vì mình mà bị Trịnh Thiệu sa thải, Vương Bằng tuy buồn bực, nhưng cũng không lo lắng.

Vương Bằng có một anh vợ rất có lực uy hiếp, cũng là người có danh dự uy tính nhất thành phố Tĩnh Hải, chính là lão đại của Trương bang bang phái lớn thứ hai, anh Thường!

Vương Bằng cảm thấy được thân phận này không quá lớn, lúc này mới nịnh bợ Chu Tiễn, giờ phút này Chu Tiễn xong đời rồi, Vương Bằng trong lòng cũng không có áp lực gì, cùng lắm thì mình tìm Cửu ca nương tựa.

- Tiểu tử, hưởng thụ cho tốt đi, mày hưởng thụ không được bao lâu nữa đâu!

Vương Bằng trong lòng hừ nói, đặt mạnh chiếc cốc ở trên bàn, lớn tiếng nói với mọi người:

- Tất cả mọi người ăn uống xong rồi, tôi đã đặt một phòng tốt ở KTV Kim Bảng, chúng ta sẽ tiếp tục đi chơi.

KTV Kim Bảng cách khách sạn Thiên Lý rất gần, không lâu sau mọi người đã đi vào phòng Vương Bằng đặt trước, có điều các cô gái lập tức đi lên khoe giọng hát của mình trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên, anh không trở tài một chút sao?

Liễu Thanh Thanh ngồi ở trên sô pha, cười nhạo nhìn Trương Đại Thiệu.

- Tôi không biết hát.

Trương Đại Thiệu thành thực lắc lắc đầu.

- Thật hay giả vậy?

Tomboy nhìn với ánh mắt hoài nghi, nhưng lại nhìn Trương Đại Thiệu một thân quần áo via hè, cô lại bắt đầu tin.

- Các bạn học!

Lúc này Vương Bằng vẽ mặt hưng phấn cầm micro xoay người lại, mặt hướng về Trương Đại Thiệu:

- Tôi đề nghị, để cho bạn trai của Liễu Thanh Thanh hát cho chúng ta nghe một bài có được không?

Mọi người vừa nghe đều ồn ào, tất cả đều muốn nghe Trương Đại Thiệu hát một bài.

Nói hiện tại ai nổi bật nhất, ai thần bí nhất đáng để cho mọi người nịnh bợ, không thể nghi ngờ chính là Trương Đại Thiệu, Vương Bằng vừa nói xong chính là cho mọi người một cơ hội, trong phòng náo nhiệt thiếu chút nữa là không khống chế được.

- Ngại quá mọi người, tôi không biết hát.

Trương Đại Thiệu cười khoát tay với mọi người, tỏ vẻ từ chối:

- Mọi người cứ chơi đi.

Mọi người lại ồn ào một lát, thấy Trương Đại Thiệu thực sự không muốn hát, cũng sẽ không miễn cưỡng.

- Trương Thiên, không phải anh chứ.

Vương Bằng vẫn như trước không có buông tha, thâm ý nói:

- Chúng tôi nhiều người như vậy mời anh hát, anh cũng không hát, không phải là anh không nể mặt mọi người sao?

Trong phòng karaoke trở nên im lặng, tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi thuốc súng trong lời nói này.

Trương Đại Thiệu không khỏi nhú mày, Vương Bằng này, rõ ràng muốn gây phiền phức cho mình, mình không so đo với hắn thì hắn thực sự nghĩ mình sợ hắn sao?

Lập tức không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Anh không có làm đâu, tôi chỉ không để mặt mũi cho anh thôi.

Tất cả mọi người ngán ra, Vương Bằng lại bị Trương Đại Thiệu mạnh mẽ công khai cho một tát vào mặt. Nhưng ngẫm lại lúc trước Chu Tiển cũng không được Trương Đại Thiệu để vào mắt, mọi người đều bình thường trở lại.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu được bạn trai của Liễu Thanh Thanh là một người quả quyết, mạnh mẽ.

- Trương Thiên, mày!

Vương Bằng nhất thời chán nản, nhiều ánh mắt nhìn như vậy mà mình lại bị Trương Đại Thiệu răn dạy không lưu tình, miễn bàn có bao nhiêu mất mặt, sau một lúc lâu hắn mới phun ra một câu:

- Anh là ai mà dám nói chuyện với tôi như vậy!

- Ai nha.

Ánh mắt Thiệu Tuấn Lãng chớp động, đúng lúc đi ra hòa giải.

- Đùa thôi mà, làm gì mà căng vậy, không có việc gì không có việc gì, mọi người tiếp tục chơi đi!

Âm nhạc vang lên, Mã Lệ Toa cầm lấy micro hát bài "Nhật bất lạc", KTV lại trở nên huyền ảo.

- Mẹ nó Trương Thiên, mày có gan lắm!

Vương Bằng hưng hăng trừng mắt liếc nhìn Trương Đại Thiệu một cái, mở cửa đi ra ngoài, lập tức đi vào căn phòng thứ nhất bên tay trái, sửa sang quần áo, thật cẩn thận đẩy cửa đi vào.

Chương 143: Nghe nói mày rất kiêu ngạo

So với căn phòng của Trương Đại Thiểu, căn phòng này khắp nơi đều là bình rượu, sương khói lượn lờ, bên trong ngồi năm sáu người đàn ông hình xăm đầy người, trong lòng mỗi người đều ôm một cô gái ăn mặc lêu lệt.

Nghe thấy tiếng động, mấy người đàn ông quay đầu qua, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Vương Bằng.

Thân hình Vương Bằng run lên, cảm thấy như kiếm phóng tới, bước chân không tự chủ dừng lại, không dám ... bước tới nữa.

- Tiểu Vương, đến đây.

Cũng may người đàn ông ngồi giữa nghe ca hát cũng đã thấy Vương Bằng, cười nói, trong lòng Vương Bằng cuối cùng cũng ổn định lại:

- Như thế nào, bạn học của cậu đều đã tới rồi sao?

- Anh Thường, mọi người tới rồi.

Vương Bằng cúi đầu khom lưng đáp, giống như là nói với cha của mình.

- Mấy cô em bộ dạng không tồi cũng tới rồi.

Bên trong ánh mắt Vương Bằng mang theo sự nịnh nọt cùng khinh thường.

Anh Thường vừa nghe thấy hai chữ cô em thì lập tức tỉnh táo, liếm liếm môi, như trước lắm lắm:

- Mụ nội nó, đã nhiều năm không chơi đùa nữ sinh viên, thật là nhớ tư vị kia nha.

Đứng dậy, thuận tiện cầm áo khoác lên, vừa đi vừa nói:

- Đi thôi tiểu Vương, cho cậu trấn bải.

- Anh Thường, mời đi bên này.

Vương Bằng kích động vạn phần nói, lập tức cúi người dẫn đường.

Anh Thường này, chính là nhân vật lớn còn trâu bò hơn Chu Tiển nhiều, chính là chỗ dựa vững chắc nhất của Vương Bằng!

Cũng không biết Vương Bằng gặp phải vận cứt chó gì, tốt nghiệp đại học xong thì là kẻ vô tích sự trong xã hội, nhưng lại được em gái của anh Thường đề ý!

Tuy rằng bộ dáng em gái của anh Thường giống như là hà mã, nhưng Vương Bằng cũng là người có ánh mắt độc đáo, uống vài lần cà phê thì đã lên giường rồi, mấy lần thì làm cho em gái anh Thường mang thai, vì thế danh chính ngôn thuận trở thành em rể của anh Thường.

Mời anh Thường đến chỗ của Thanh Thanh, đây là chỗ dựa lớn nhất của Vương Bằng, là hần dưng để hãnh diện trước mặt bạn học, lần này vừa đúng lúc để dạy dỗ Trương Đại Thiểu một chút.

- Trương Thiên, mày không phải rất trâu bò sao, đợi tao đem anh Thường đến coi mày còn trâu bò được đến lúc nào.

Vương Bằng ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước dẫn đường, đắc ý dào dạt nghĩ.

Đẩy cửa phòng ra, Vương Bằng nghênh ngang đi vào, lớn tiếng nói:

- Các bạn, yên lặng một chút, tôi giới thiệu với mọi người một người.

Trong phòng lập tức im lặng, ánh mắt mọi người tất cả đều tập trung vào Vương Bằng cùng với anh Thường ở bên người Vương Bằng.

Vương Bằng đẩy anh Thường lên, cao ngạo nhìn một vòng xung quanh:

- Vị này là anh Thường, là lão đại của Trương bang, bang phái lớn thứ hai ở Tỉnh Hải, cũng là anh vợ của tôi! KTV này chính là của anh ấy!

Ồn ào!

Sau khi nói ra thân phận của anh Thường, bên trong phòng lập tức rối loạn, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Lão đại của Trương bang, chuyện này là sao?

Chuyện này có nghĩ là làm chuyện gì ở Tĩnh Hải cũng không cần kiêng nể! Khó trách tiểu tử Vương Bằng này lại có thể làm quản lý nghiệp vụ ở khách sạn Thiên Lý, nguyên nhân là ở đây, sau lưng hắn nhất định có chỗ dựa là một tôn đại thần.

Cảm nhận được ánh mắt kính sợ của mọi người, trong lòng Vương Bằng khỏi phải nói có bao nhiêu vui sướng, hân hăng giọng, giống như bộ dạng của Chủ tịch nước đang phát biểu, tiếp tục nói:

- Anh Thường nghe nói chúng ta họp lớp, liền tiện đường qua xem một chút. Chúng ta đều là bạn học, nếu sau này có ai khó khăn thì đừng khách khí, cứ việc tìm tới tôi, ở thành phố Tĩnh Hải này không có chuyện gì mà anh Thường không làm được!

- Vương Bằng, cậu thật sự quá khách khí rồi.

- Tốt lắm Vương Bằng, tiểu tử cậu quả nhiên trọng nghĩa!

- Nhớ những lời này của cậu đấy, bạn bè chúng ta ước định rồi!

Trong phòng vang lên một mảnh âm thanh phụ họa, anh Thường ở một bên mỉm cười, cũng nói:

- Nếu mọi người đã là bạn học của Vương Bằng thì cũng là người một nhà, sau này lăn lộn ở Tĩnh Hải tôi sẽ che chở các bạn.

Lại tiếp tục ồn ào, những lời nói của anh Thường vừa dứt thì trong phòng trở nên sôi nổi chưa từng thấy. Một ít cô gái độc thân có bộ dạng đẹp một chút đều tranh nhau ca hát với anh Thường.

Chờ chơi đùa được một lúc, Vương Bằng âm thầm nhìn lướt qua Trương Đại Thiệu, đi đến trước mặt anh Thường:

- Anh Thường, em muốn nhờ anh dạy dỗ một người, hắn là người đui mù, luôn giả vờ trước mặt em, không chà đạp hắn, hắn sẽ không biết trời cao đất rộng.

- Tao không tin, là ai?

Anh Thường trừng lớn hai mắt, cả người phát ra một cỗ khí thế, vỗ mạnh bàn một cái, nhổ ra một ngụm đờm.

- Ai da, mẹ nó có lá gan lớn như vậy, ngay cả người của tao cũng dám động vào! Tiểu Vương, cậu đem người đến cho tôi, hôm nay thế nào tôi cũng phải hành hạ hắn một phen!

Vương Bằng chỉ một ngón tay vào Trương Đại Thiệu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh Thường, chính là hắn.

Anh Thường nhìn theo hướng ngón tay Vương Bằng chỉ, chỉ thấy một người trẻ tuổi im lặng ngồi trên sô pha, đang cùng một người đẹp đùa giỡn cười. Chẳng qua ánh sáng trong phòng có chút tối, hắn không có nhìn rõ hình dáng người trẻ tuổi kia.

- Tiểu tử, dám động đến người của tao, mày chết chắc rồi!

Anh Thường vỗ ghế đứng dậy, đi thẳng đến chỗ Trương Đại Thiệu.

Người trong phòng thấy vậy đều không khỏi nhìn lại, thầm nghĩ có trò hay để xem rồi, bạn trai Liễu Thanh Thanh tuy rằng có quan hệ không tệ với Trịnh Thiệu, nhưng anh vợ của Vương Bằng cũng là lão đại Trương bang, giờ thì hắn thăm rồi.

Vừa nghĩ vậy thì anh Thường đã đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, lấy một ngón tay chỉ vào mũi Trương Đại Thiệu:

- Tiểu tử, nghe nói mày rất kiêu ngạo?

Trương Đại Thiệu quay đầu lại, vẻ mặt có chút không hài lòng nhìn anh Thường, hôm nay là ngày gì mà luôn có người đến tìm mình gây phiền toái vậy?

Vương Bằng vẫn nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, muốn thưởng thức biểu tình sợ hãi của Trương Đại Thiệu.

Lúc này hắn ngẩng đầu kiêu ngạo, trừng mắt nói:

- Trương Thiên, không phải lúc trước mày rất cuồng ngạo sao? Hiện giờ anh Thường đến đây, tao xem mày còn cuồng tới mức nào! Niệm tình mày là bạn trai của Liễu Thanh Thanh, chỉ cần mày dập đầu với tao một cái tao sẽ cầu xin giúp mày với anh Thường, thả cho mày một con đường sống.

Càng nói Vương Bằng càng đắc ý, cuối cùng nhin không được cười to lên:

- Tao nói cho mày biết, anh Thường chính là lão đại Trương bang, thuộc hạ có mấy ngàn người, muốn mày chết chỉ là chút chuyện nhỏ ...

Vương Bằng không chú ý tới, giờ phút này anh Thường không gì không làm được bên cạnh hắn, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, ngay cả hai chân cũng nhịn không được mà run rẩy, sợ hãi không thôi đứng trước mặt Trương Đại Thiểu, giống như là một đứa trẻ phạm sai lầm.

Trong nháy mắt lúc Trương Đại Thiểu quay đầu lại, anh Thường rút cuộc thấy được hình dạng của Trương Đại Thiểu, trong đầu hắn lập tức nổ tung, hoàn toàn trống rỗng.

Bên tai truyền đến giọng nói của Vương Bằng, anh Thường sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, ngay cả tâm trạng xử lý Vương Bằng cũng không có, hắn rút cuộc nhịn không được, bỗng nhiên rít gào lên với Vương Bằng:

- Mày, con mẹ nó cầm miệng cho tao!

Vương Bằng bị mắng thì sùng sốt, đờ đẫn nhìn anh Thường, khó hiểu hỏi:

- Làm sao vậy anh Thường?

- Mày là một thằng ngu!

Anh Thường chỉ vào Vương Bằng mắng to, bóp một cái tát lên mặt Vương Bằng.

- Ngay cả anh Trương cũng dám động vào, không phải là mày muốn hại chết tao sao. Nhanh lại đây cho lão tử, lập tức dập đầu xin lỗi anh Trương đi!

Vương Bằng hoàn toàn mơ màng, ngơ ngác nhìn anh Thường, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác trong phòng cũng đều ngây ra như phỗng mà nhìn, không thể tin, anh Thường khí phách lúc trước như thế nào trong nháy mắt lại biến thành tôn tử?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Xảy ra chuyện lớn

- Anh Thường, vì sao lại đánh em?

Vương Bằng bụm mặt, không thể tin nhìn chăm chăm anh Thường.

Anh Thường quả thật bị Vương Bằng làm cho căng thẳng muốn chết, đôi mắt tròn to như chuông đồng, gằm rú lên:

- Cầm miệng, tao bảo mày dập đầu xin lỗi anh Trương có nghe hay không?

Anh Thường còn chưa nói xong đã đè bả vai Vương Bằng xuống, một chân đá vào trên đùi Vương Bằng, làm cho Vương Bằng quỵ xuống đất.

Lúc này mới nom nóp lo sợ đi đến trước mặt Trương Đại Thiểu, cúi đầu thật sâu nói:

- Anh Trương, thật sự rất xin lỗi, xúc phạm đến anh, anh đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng tính toán với tôi! Đây là do tiểu tử này!

Anh Thường lại đá một phát vào ngực Vương Bằng, làm cho Vương Bằng ngã trên mặt đất:

- Đây là do hắn sau lưng xúi giục! Cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám ở trước mặt anh Trương giương oai!

Hành động của anh Thường giống như là bị điên, làm cho mọi người xung quanh khiếp sợ tròn mắt há hốc mồm, bọn họ mờ to hai mắt nhìn chăm chăm Trương Đại Thiểu, không thể nhận ra bạn trai của Liễu Thanh Thanh là thân thánh phương nào mà làm cho lão đại của Trương bang sợ hãi như vậy!

Đừng nói là những người khác, ngay cả Trương Đại Thiểu cũng cảm thấy kinh ngạc, hắn tò mò nhìn anh Thường:

- Anh biết tôi sao?

- Anh Trương!

Anh Thường lập tức lộ ra vẻ mặt lấy lòng, tươi cười nói:

- Ở đại thọ năm mươi của Long lão đại, à không đúng, Long Thiên Tôn tôi cũng tham gia, may mắn được nhìn thấy phong thái của anh Trương.

- Thì ra là như vậy.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, lúc này mới nhớ đến Vương Bằng lúc nãy giả vờ ở trước mặt mình nói, đây là lão đại của Trương bang, bang phái lớn thứ hai ở Tỉnh Hải, người đầu tiên tặng quà mừng thọ hình như chính là hắn.

Lúc ấy đại thọ năm mươi nhiều người như vậy, Trương Đại Thiệu quả thật không nhớ ai là ai.

- Anh là anh vợ của hắn ta?

Trương Đại Thiệu chỉ vào Vương Bằng ở trên mặt đất, thuận miệng hỏi.

Anh Thường ngẩn ra, lập tức lắc đầu, bắt đầu chửi ầm lên:

- Anh Trương, tôi không biết hắn, người này xấu xí như vậy nhìn là biết không phải người tốt, làm sao lại là em rể của tôi được! Là tiểu tử này mặt dày mày dạn theo đuổi em gái của tôi, thật không biết xấu hổ!

- Anh Thường, anh cũng không thể không thừa nhận em là thân thích của anh như vậy.

Vương Bằng vừa nghe lập tức nóng nảy, hai ba bước đi tới ôm chân anh Thường gào khóc, nếu anh Thường thực sự trở mặt, mình đến cả cái rắm cũng không bằng.

- Cút ngay!

Anh Thường không chút lưu tình, nâng chân lên đá Vương Bằng đi thật xa.

Ngày đó Trương Đại Thiệu ở bữa tiệc mừng thọ của Long Thiên Tôn biểu hiện dũng mãnh, làm cho trong lòng anh Thường cảm thấy sợ hãi, trước hết phải nói đến Trương Đại Thiệu là lão đại đứng sau Nhân Nghĩa bang, mà Nhân Nghĩa bang không thể nghi ngờ là đã thay thế được vị trí của Long bang, trở thành bang phái lớn độc nhất vô nhị ở Tỉnh Hải.

Chỉ cần dựa vào Trương Đại Thiệu bị một đám bộ đội vây quanh mà còn có thể đánh đại đội trưởng của quân đội, anh Thường cũng không dám mảy may đắc tội Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu thực sự ghi hận Vương Bằng, anh Thường sẽ không chút do dự đá văng Vương Bằng ra.

- Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.

Trương Đại Thiệu cười nhẹ, loại người như Vương Bằng hắn căn bản là không có để ở trong lòng.

- Anh Thường, còn có chuyện gì nữa sao?

- Không có việc gì! Không có việc gì!

Anh Thường giống như được tha bổng, thấy Trương Đại Thiệu không có ý truy cứu, cuối cùng nhẹ nhõm thở dài một hơi:

- Anh Trương ở chơi vui vẻ, tôi không quấy rầy nữa.

Nói xong, anh Thường giống như trốn chạy ra khỏi phòng, ngay cả một giây đồng hồ cũng không dám dừng lại.

- Trương, Trương tiên sinh ...

Vương Bằng giờ phút này mới phục hồi tinh thần lại, từ mặt đất đứng lên, vẻ mặt ngưng ngưng nhẹ nhàng đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, có chút co quắp bất an nói:

- Anh xem, vừa rồi đã xảy ra chút chuyện không thoải mái, đều là hiểu lầm thôi.

Trương Đại Thiệu mỉm cười, cũng không có để ý đến Vương Bằng, lời Liễu Thanh Thanh nói:

- Thanh Thanh, chúng ta về thôi.

Chuyện đã tới bước này, cũng không cần phải ở lại bữa tiệc nữa. Giữa ánh mắt phức tạp của bạn học, Trương Đại Thiệu cùng Liễu Thanh Thanh rời đi cũng không quay lại KTV Kim Bằng nữa.

Trở lại biệt thự, Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam tất nhiên không thể thiếu việc nói chuyện một chút, sau khi đưa Liễu Thanh Thanh về, Trương Đại Thiệu lại đi dạo chợ.

- Lấy được Huyết Bò Đê đã một vài ngày, nhưng mấy ngày nay đều bận, cũng không có thời gian luyện chế.

Trương Đại Thiệu vừa đi trong lòng vừa tính toán:

- Lần này mua xong một chút dược liệu phụ trợ, phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc luyện chế.

Thời gian một buổi chiều, Trương Đại Thiệu đi dạo khu chợ mấy lần, tốn gần 300 ngàn mua một chút đồ vật, để ở trong giới chỉ rồi trở về biệt thự.

- Mọi thứ đã chuẩn bị tốt, chỉ cần thời gian mười ngày là mình có thể luyện chế ra Phá Nguyên Đan để sử dụng rồi.

Trương Đại Thiệu ngồi ở trong phòng mình, ánh mắt sáng ngời:

- Tuy rằng chỉ có thể luyện chế ra Phá Nguyên Đan cấp thấp nhất, nhưng chỉ cần chuẩn bị tốt thì tỷ lệ vượt ải cũng có thể đạt tới ba phần!

- Reng reng reng!

Lúc sau, di động của Trương Đại Thiệu bỗng vang lên, là Tôn Đại Phúc gọi điện tới.

Ấn nút nghe, trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng của Tôn Đại Phúc:

- Anh Trương, xảy ra chuyện lớn rồi!

Trương Đại Thiệu không khỏi sửng sốt, Tôn Đại Phúc là người rất có năng lực, gặp chuyện luôn luôn bình tĩnh, hoảng hốt giống như bây giờ Trương Đại Thiệu vẫn lần đầu tiên thấy. Tôn Đại Phúc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Trương Đại Thiệu có chút tò mò.

- Đừng nóng vội Đại Phúc, có chuyện gì cứ từ từ nói.

Trương Đại Thiệu thân nhiên nói, bình thân nói nhưng có một loại năng lực, Tôn Đại Phúc ở rất xa cũng nhanh chóng cảm thấy an tâm.

- Anh Trương, bãi của chúng ta bị người quét.

Tôn Đại Phúc nói, giọng nói đã vững vàng hơn rất nhiều.

- Há?

Trương Đại Thiệu nhú mày, chỉ là bãi bị quét mà có thể làm cho Tôn Đại Phúc sốt ruột như thế sao? Chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

- Hơn mười bãi của chúng ta đều bị người quét, có cảnh sát, có người trên đường chiếm mất!

Giọng nói của Tôn Đại Phúc có chút nghiêm trọng.

- Anh Trương, anh đến đây một chuyến đi, em cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Trương Đại Thiệu hơi trầm ngâm, nói:

- Đại Phúc, hiện tại cậu đang ở đâu?

- Quán bar Mê Tinh.

- Được, tôi lập tức tới ngay.

Ngắt điện thoại, khoe miệng Trương Đại Thiệu không khỏi thoát ra một tiếng cười khẽ.

Sau khi Nhân Nghĩa bang thay thế vị trí của Long bang trở thành bang phái lớn nhất Tỉnh Hải, địa bàn cũng lớn hơn ba mươi bãi, hiện tại lại có gần phân nửa bãi bị quét, Tôn Đại Phúc nói đúng, chuyện này có chút kỳ lạ.

Ở thành phố Tỉnh Hải này, sợ là không có ai có khả năng lớn như vậy để làm ra chuyện này. Lại càng không có người đột nhiên lớn gan có quyết tâm đi đối phó Tôn Đại Phúc, Trương Đại Thiệu nhanh chóng nghĩ thấy cái gì đó.

Nhưng cho dù là ai, Trương Đại Thiệu đều không sợ.

Hai mươi phút sau, Trương Đại Thiệu đi vào quán bar Mê Tinh, Trương Đại Thiệu cùng mấy người nòng cốt của Nhân Nghĩa bang đã sớm đợi ở đây.

Nhìn thấy Trương Đại Thiệu xuất hiện, Tôn Đại Phúc trên mặt vui vẻ, là người đầu tiên vọt tới:

- Anh Trương!

Mấy người nòng cốt cũng hành lễ với Trương Đại Thiệu, trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người trong quán bar đều tập trung trên người Trương Đại

Thiếu, đều đoán xem thân phận của Trương Đại Thiếu là gì mà có thể làm cho lão đại sau màn của quán bar Mê Tinh tôn kính như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Tôi là ông chủ của nơi này

- Đi vào trước rồi nói sau.

Trương Đại Thiếu phát tay với đám người Tôn Đại Phúc.

Trương Đại Thiếu đã đến làm cho Tôn Đại Phúc có người để tin tưởng, hẳn không có gì lo lắng hay bối rối, ở trong lòng hẳn, Trương Đại Thiếu chính là thần không gì không làm được, có Trương Đại Thiếu ở đây thì sẽ không có chuyện nào là không được giải quyết.

- Tiểu Ngũ, cậu ở đây coi bãi, những người khác đi theo tôi.

Tôn Đại Phúc nhanh chóng biến thành một đại ca mạnh mẽ vang dội, nhanh chóng an bài hợp lý.

- Dạ, anh Tôn.

Mấy người nòng cốt đều có chút kinh ngạc nhìn Trương Đại Thiếu, không rõ người thanh niên này có ma lực gì, câu nói đầu tiên là có thể làm cho Tôn Đại Phúc bình tĩnh lại, lão đại phía sau màn này, rất thần bí.

Mang theo Trương Đại Thiếu đi vào một căn phòng xa hoa, chờ Trương Đại Thiếu ngồi xuống, Tôn Đại Phúc mới cung kính khoanh tay đứng trước mặt Trương Đại Thiếu, hơi hơi khom người, thái độ cực kỳ cung kính.

- Đại Phúc, tình huống cụ thể thế nào, nói một chút đi.

Trương Đại Thiếu hai chân bắt chéo, chậm rãi mở miệng.

- Được, anh Trương.

Tôn Đại Phúc tinh thần chấn động, nhanh chóng đem mọi việc kể lại một lần.

- Năm ngày trước, bãi ở đường Mã Long của chúng ta bị cảnh sát quét, lúc ấy em cũng không để ý, còn tưởng rằng cảnh sát muốn đòi tiền. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, bãi của chúng ta liên tiếp xảy ra vấn đề, bốn bãi ở đường Mã Long của chúng ta trong vòng ba ngày đều bị cảnh sát quét. Em gọi điện cho Phó Cục trưởng Lý, Phó Cục trưởng Lý lại nói Cục trưởng Triệu ở sau lưng điều động. Em phái người đi liên hệ với Cục trưởng Triệu, lại liên hệ không được! Rồi sau đó, cảnh sát Tỉnh Hải giống như là bị điên, liều mạng đánh xã hội đen. Nói là đánh xã hội đen nhưng trên thực tế cũng chỉ đánh Nhân Nghĩa bang chúng ta, các bang phái khác đều bình yên vô sự, chỉ có bãi của chúng ta là bị niêm phong. Đến bây giờ, chúng ta đã có mười bốn bãi bị cảnh sát niêm phong!

Sau khi nghe xong, Trương Đại Thiếu vẻ mặt vẫn bình tĩnh, giống như nghe được tin tức không quan trọng gì, đám người Tôn Đại Phúc căn bản là không có nhìn thấy chút biến hóa nào trên mặt Trương Đại Thiếu.

- Đại Phúc, cậu thấy chuyện này thế nào?

Trương Đại Thiếu quay đầu lại nhìn Tôn Đại Phúc.

- Anh Trương.

Tôn Đại Phúc sắc mặt ngưng trọng, thật cẩn thận đắn đo một lát mới mở miệng:

- Em thấy có người muốn đối phó với Nhân Nghĩa bang của chúng ta, trong lúc vô thức chúng ta có lẽ đã đắc tội với nhân vật lớn nào đó.

Trương Đại Thiếu lắc đầu thở dài:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì những người đó đối phó với tôi.

Bỗng nhiên Trương Đại Thiếu đứng dậy, mỉm cười:

- Đi ra ngoài xem một chút đi.

Thần thức Trương Đại Thiệu nhìn qua, thấy có người đang gây sự trong quán bar.

Đám người Tôn Đại Phúc ngăn ra, không rõ dụng ý của Trương Đại Thiệu, nhưng cũng không chút do dự đi theo sau Trương Đại Thiệu. Chờ sau khi đi ra đại sảnh, mấy người nhanh chóng hiểu được xảy ra chuyện gì.

- Mẹ nó, ngoan ngoãn đập đầu xin lỗi với lão tử, có nghe thấy không?

Một thanh niên đầu như sân bay (đầu hói) đang trợn mắt lên, vỗ bang bang lên cái bàn.

Một cô bé đang đứng ở bên người hấn nước mắt lưng tròng, giống như là một con chim nhỏ bị hoảng sợ, trên mặt còn có dấu một bàn tay đỏ tươi.

Cô bé kia mặc một bộ sườn xám màu hồng, đúng là bồi bàn của quán bar.

- Tiên sinh, ly rượu là do anh tự mình làm đổ, không liên quan tới tôi ...

Bồi bàn oan ức nói.

- Dám cãi lại!

Đầu sân bay vỗ bàn, vừa nâng tay đã cho bồi bàn một cái tát, nước miếng văng khắp nơi:

- Lão tử sao lại làm cái ly bị nghiêng, lại đổ vào người mình được chứ? Ý của cô là bảo lão tử là kẻ ngốc sao?

- Không, không phải.

Cô bồi bàn khấn trương, hai tay liên tục khua khua.

- Sao lại thế này?

Một giọng nói không hài lòng truyền đến, quản lý quán bar cuối cùng cũng đến, hấn đang muốn xử lý chuyện xảy ra, vừa quay đầu lại thiếu chút nữa đã bị dọa sợ tái cả ra quần.

Chỉ thấy Tôn Đại Phúc cùng mấy vị nòng cốt của Nhân Nghĩa bang lại đứng sau đại sảnh quan sát mọi việc!

- Lão, lão đại!

Quản lý quán bar thân thể run run, giọng nói có chút run rẩy, thấp thỏm đến cực điểm.

Sắc mặt Tôn Đại Phúc cũng có chút hổ thẹn, Trương Đại Thiệu thật vất vả mới đến quán bar của mình được một lần thì đã xảy ra chuyện như vậy, hấn lộ mặt ra, giọng nói lạnh lùng:

- Được rồi, đi xử lý mọi chuyện đi, xử lý không tốt thì cậu lo mà cuốn gói cút đi.

- Dạ dạ, lão đại.

Quản lý quán bar co rụt cổ lại, nuốt một ngụm nước miếng đáp.

- Từ từ.

Lúc quản lý quán bar xoay người định đi, bỗng nhiên một người trẻ tuổi ở trước mặt Tôn Đại Phúc vỗ vỗ bả vai của mình, cản mình lại:

- Vẫn là tôi đi xem thì hơn.

Quản lý quán bar ngần ra, sững sờ nhìn người trẻ tuổi kia, không biết người này từ đâu chui ra mà cũng dám nói với mình như vậy.

Còn đang nghi hoặc thì Tôn Đại Phúc bỗng nhiên đá một cái:

- Còn không cút nhanh! Nơi này không còn chuyện của cậu nữa!

- Dạ, lão đại.

Quản lý quán bar trong lòng khó hiểu, ánh mắt nhìn Trương Đại Thiệu càng thêm nghi hoặc, người này, đến tột cùng là ai? Có thể làm cho lão đại tôn kính như vậy?

Trương Đại Thiệu chậm rãi đi đến trước mặt đầu sân bay, đúng chỗ đầu sân bay văng nước miếng khắp nơi, khách trong quán bar cũng vây quanh xem náo nhiệt.

- Cầm nghiêng ly làm bẩn quần áo của tôi, không chịu nhận lỗi còn chưa tính, còn bị cắn ngược lại một cái, nói là tôi tự làm bẩn quần áo của mình, đây là thái độ phục vụ của quán bar các người sao?

Đầu sân bay cắm phần chi vào cô bồi bàn, giống như còn bị oan uổng hơn cả nàng Đậu Nga.

- Không phải, không phải như thế, tôi không có làm nghiêng ly của anh.

Cô bồi bàn nước mắt chảy ào ào, khóc nức nở không thôi, ngay cả nói cũng nói không xong.

- Còn dám nói láo!

Đầu sân bay nổi giận, bàn tay lại chuẩn bị tát cô bồi bàn.

Bốp!

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, cô bồi bàn sợ tới mức thân thể co rụt lại, nhắm chặt hai mắt.

Nhưng sau đó cô bồi bàn bỗng nhiên cảm thấy mình hình như không việc gì, cũng không có giống cảm giác như hai cái tát trước đó, cô theo bản năng mở mắt ra, mới phát hiện đầu sân bay không đánh vào trên người mình.

Cô bồi bàn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc quần áo rẻ tiền đang mỉm cười với mình.

Tuổi trẻ bộ dạng cũng có chút anh tuấn, phong trần trên người cũng không che được khí chất kia, nụ cười kia lại làm cho tâm trạng bối rối của cô bồi bàn yên tĩnh lại.

Đầu sân bay sừng sốt, sau khi thấy rõ người tới, không khỏi lộ ra biểu tình khinh thường, trên cao nhìn xuống quát:

- Tiểu tử, mày là ai?

- Tôi là ông chủ của nơi này.

Trương Đại Thiệu thân nhiên trả lời.

- Mày là ông chủ của nơi này?

Đầu sân bay lại tiếp tục sừng sốt, lúc sau giống như là nghe được chuyện gì buồn cười lắm, ôm bụng cười phá lên:

- Ha ha ha, mày già vờ cái gì, bộ dạng này của mày mà cũng dám nói là ông chủ? Thế giới này quả thật quá điên khùng rồi.

Trương Đại Thiệu cũng không có để ý đến châm biếm của đầu sân bay, xoay người chỉ vào cô bồi bàn bên cạnh:

- Mày đánh cô ấy sao?

- Đúng vậy, là tao đánh!

Đầu sân bay căn bản là không thèm nhìn Trương Đại Thiệu.

- Mày không phục có phải không? Người như mày mà cũng dám học người ta anh hùng cứu mỹ nhân, thật là cười rớt răng hàm.

Đầu sân bay còn chưa cười xong, đột nhiên lại phát ra một tiếng kêu sợ hãi, Trương Đại Thiệu duỗi tay ra, lập tức kéo cả người đầu sân bay lại, không giải thích gì, làm nhiều việc hơi điên đối với đầu sân bay.

Bốp bốp bốp!

Một trận tiếng tát tai liên tục truyền đến, mọi người ở đây thấy đều hết hồn.

Đợi đến lúc đầu sân bay đầu óc choáng váng, miệng trào máu, Trương Đại Thiệu rút cuộc mới dừng tay, ngồi xuống xoay xoay cổ tay:

- Được rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Mang dao nhuộm máu

Lời nói của Trương Đại Thiệu làm cho đầu sân bay có một loại cảm xúc muốn học máu, hiện tại mới nói chuyện chính sự, vậy mấy cái tát lúc này là cái gì?

- Lên, để tao giết chết mày!

Đầu sân bay giận tím mặt, nổi giận gầm lên một tiếng, cầm cái ghế muốn đập vào đầu Trương Đại Thiệu.

Một người thanh niên bên người hắn cũng bị sự điên cuồng của Trương Đại Thiệu làm cho mơ màng, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đều cảm thấy bình rượu trên bàn xông lên.

Trong quán bar hoàn toàn hỗn loạn.

Không ai chú ý tới, thừa dịp hỗn loạn, có một thanh niên thần không biết quỷ không hay rời khỏi đám người.

- Dám đến bãi của tao gây sự, thật to gan.

Nhìn thấy trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn, quản lý quán bar sắc mặt khế biến, đang muốn gọi người ra thì đã thấy Tôn Đại Phúc nhẹ nhàng lắc đầu với mình, ám chỉ mình không nên hành động.

Mặc dù có chút khó hiểu nhưng quản lý quán bar vẫn cất di động đi.

Trong vòng mười giây đồng hồ sau, quản lý quán bar cuối cùng mới hiểu ý tứ của lão đại.

Chỉ thấy người trẻ tuổi kia nhẹ nhàng đánh mấy cái liền đánh bại toàn bộ đám người đầu sân bay, bốn năm thanh niên hùng hổ ở trước mặt hắn giống như là một đám cừu, căn bản không có nửa phần uy hiếp.

Thậm chí người ta còn không thèm đứng lên, cứ như vậy ngồi trên ghế mà có thể hạ một đám người.

Đầu sân bay chật vật đứng lên, ánh mắt nhìn Trương Đại Thiệu đã rất kiên nghị, hắn nuốt một ngụm nước miếng, đầu đầy mồ hôi hỏi:

- Mày, mày rốt cuộc là ai?

- Tao đã nói rồi, tao là ông chủ của quán bar này.

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn đầu sân bay một cái, không chút để ý đáp.

Đầu sân bay cũng không dám ... có nửa phần giấu cợt, trong lòng nhìn một thân quần áo rẻ tiền của Trương Đại Thiệu còn có chút hoài nghi, nhưng vẫn tin lời Trương Đại Thiệu nói, nếu không, người này sao có thể cuồng như vậy?

- Thì ra là ông chủ, xin chào.

Đầu sân bay nở một nụ cười rất khó coi.

- Nói đi, vì sao muốn đến chỗ này gây sự?

Giọng nói Trương Đại Thiệu không có chút gọn sóng, nhưng làm cho đầu sân bay cảm thấy áp lực.

Đầu sân bay cũng không hiểu được, đứng trước mặt là người còn trẻ tuổi hơn cả mình, nhưng sao trong lòng lại cảm thấy hồi hộp như vậy.

Hắn động đậy một chút, giống như như vậy là có thể giảm bớt một chút lo lắng trong lòng:

- Tôi không có tới gây sự, là cô bồi bàn này làm đổ rượu vào người tôi, tôi mới giáo huấn cô ta một chút.

- Tôi không có!

Có Trương Đại Thiệu ở đây, cô bồi bàn cũng không sợ hãi đầu sân bay nữa, bắt đầu lớn tiếng giải thích:

- Là hắn tự mình làm đổ rượu, rồi có ý đồ lỗi cho tôi!

- Có nghe thấy không?

Trương Đại Thiệu nói một câu:

- Tao cho mày ba giây, lập tức quỳ xuống xin lỗi cô ấy, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!

Đầu sân bay sắc mặt lập tức xanh mét, âm tình bất định giống như là ăn phải lươn.

Nói hấn sợ, hấn cũng thực sự sợ Trương Đại Thiệu, vừa rồi nhiều người như vậy mà trong nháy mắt đều bị đánh ngã, người ta còn muốn hành hạ mình, mình thật sự không còn cách nào khác.

- Tiên sinh, đều là hiểu lầm thôi, tôi thấy, không bằng cho qua mọi việc đi.

Đầu sân bay đã chịu thua, giọng nói mang theo một chút cầu xin.

- Hiểu lầm?

Trương Đại Thiệu cười nhạo một tiếng, duỗi tay ra, nói với Tôn Đại Phúc:

- Đại Phúc, đi lấy mấy bình rượu đế, không cần rượu ngon, chỉ cần rượu trắng là được rồi.

- Dạ, anh Trương.

Tôn Đại Phúc lập tức thành thật đi làm.

- Lão đại gọi hấn là anh Trương?

Một màn này là cho quản lý quán bar hai chân run run, người trẻ tuổi này có thân phận gì? Đại ca của mình đường đường là lão đại của Nhân Nghĩa bang, ở trước mặt hấn lại giống như một chân chạy việc!

Không riêng gì quản lý quán bar, trong quán bar đều có rất nhiều người biết bối cảnh của quán bar, cũng đều ngạc nhiên nhìn Trương Đại Thiệu, xôn xao đoán thân phận của Trương Đại Thiệu.

- Anh Trương, rượu đến đây.

Rất nhanh, Tôn Đại Phúc tự mình cầm ra ba bình rượu Ngũ Lương đưa đến trước mặt Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhận rượu, cũng không nói gì, vừa lật tay đã đập thẳng bình rượu lên đầu của đầu sân bay, bình rượu vỡ nát, rượu văng khắp nơi.

- A!

Đầu sân bay đau khổ ôm đầu, lần này thiếu chút nữa bị Trương Đại Thiệu đập chết.

Trương Đại Thiệu nhìn đầu sân bay, không để ý đến hấn, lại một bình rượu đập lên đầu của đầu sân bay, đầu sân bay rõ ràng cảm thấy máu tươi ở trên đầu chảy ra.

Nhưng Trương Đại Thiệu cũng coi như không thấy, lại một lần nữa giơ cánh tay lên.

- Chị hai, thực xin lỗi!

Đầu sân bay lập tức quỳ gối trước mặt cô bồi bàn, dập đầu xin tha thứ.

Hấn xem như đã nhìn ra, ông chủ trẻ tuổi của quán bar này là một người điên! Mặt mũi và sĩ diện tạm thời bỏ qua vậy.

- Thành thật sớm một chút không phải là xong rồi sao?

Trương Đại Thiệu buông bình rượu trong tay ra, lại giơ bàn tay lên:

- Đại Phúc, dẫn những người này đi!

Tôn Đại Phúc bắn cho quản lý quán bar một ánh mắt, quản lý quán bar lập tức ra lệnh một tiếng, một đám người lập tức lao đến đem đầu sân bay cùng đồng lõa mang đi.

- Đại Phúc, hiểu chuyện gì đang xảy ra không?

Sau khi đem người đi, Trương Đại Thiệu thuận miệng hỏi.

Tôn Đại Phúc cảm hận nói:

- Lúc đầu còn không nhìn ra, nhưng bây giờ đã rõ, đây là kỹ xảo bọn họ dùng để vu oan hãm hại quán, đầu tiên là phái người gây sự để gây sự chú ý, một người nhân cơ hội đem giấu tang vật trong quán bar, nói vậy cảnh sát cũng sắp tới rồi.

- Đúng vậy.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, thần thức đảo qua, ở sau quán bar có một cái ghế ngầm phát hiện một con dao dính máu, đúng là người thanh niên chuẩn ra lúc trước giấu ở đó.

Trương Đại Thiệu đang muốn lấy con dao ra thì trong quán bar nổi lên một trận rối loạn, một đội cảnh sát mạnh mẽ xông vào trong quán bar.

- Làm sao bây giờ anh Trương?

Tôn Đại Phúc thấp giọng hỏi Trương Đại Thiệu, những người nòng cốt bên người hắn cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt đều có chút lo lắng.

Tuy rằng biết người thanh niên này võ thuật đẹp mắt, nhưng thời gian ngắn như vậy cũng không có biện pháp. Vạn nhất thực sự bị cảnh sát lục soát ra cái gì đó, quán bar này cũng sẽ bị niêm phong.

- Đừng lo, có tôi ở đây, ai cũng không động đến được quán bar này.

Trương Đại Thiệu kiêu ngạo nói.

Nghe thấy những lời này của Trương Đại Thiệu, Tôn Đại Phúc xem như yên lòng, nhưng thật ra những nòng cốt ở bên cạnh hắn về mặt cười nhạt, thầm nghĩ người trẻ tuổi này quả thật không có bài bản, lại nói ra lời cuồng vọng như vậy.

- Cảnh sát kiểm tra, nam trái nữ phải đứng qua, lấy chứng minh thư ra!

Một giọng nói cao vút truyền đến, Lưu Ba uy phong凛冽 xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy bộ dáng căng thẳng của quản lý quán bar, Lưu Ba theo bản năng ưỡn ngực lên, lấy cảnh côn ra vung vẩy, uy phong vô hạn:

- Nhanh lên cho tôi! Tay chân đều rì sét hết rồi sao? Chậm như rùa vậy!

- Lưu đội trưởng, lại gặp rồi!

Trương Đại Thiệu cười ha hả đi về phía Lưu Ba, Lưu đội trưởng này cũng thật có duyên với mình, lại có thể gặp ở đây.

- Con mẹ nó là ai vậy.

Lưu Ba nhướng mày, quay đầu lại.

- Dám nói chuyện như vậy với tôi, Lưu đội trưởng là để cho mày gọi sao?

Lời còn chưa dứt, Lưu Ba bỗng nhiên thấy khuôn mặt quen thuộc, thân mình run lên tại chỗ, cảnh côn trong tay suýt chút nữa rơi xuống mặt đất.

- Anh, anh Trương?

Cái gì?

Cảnh sát mới vừa vọt vào chuẩn bị đại triển thần uy thì thiếu chút nữa cán đứt lưỡi mình, không thể tin vào tai của mình. Lưu đội trưởng có tiếng là kiêu ngạo ương ngạnh thế mà lại gọi người trẻ tuổi này là anh Trương?

Nòng cốt bên người Tôn Đại Phúc cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, hiện tại bọn họ bỗng nhiên cảm thấy được, Trương Đại Thiệu nói có hắn quán bar sẽ không có việc gì không phải là lời nói cuồng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Mày động tới cô ấy thử xem

- Khụ khụ.

Nhận thấy thái độ của mình đối với Trương Đại Thiệu hơi quá, Lưu Ba ho khan một tiếng, đi đến bên cạnh Trương Đại Thiệu, thấp giọng trao đổi:

- Trương Thiên, tại sao anh lại ở đây?

Trương Đại Thiệu nhếch miệng cười:

- Luru đội trưởng, đây là quán bar của tôi, anh nói xem, tôi không ở đây thì ở đâu?

- Cái gì?

Luru Ba nghe vậy thì lắp bắp kinh hãi:

- Quán bar này là của anh sao?

Quán bar Mê Tình là một quán bar rất nổi tiếng, trước khi đến đây, Luru Ba đã thăm dò được nguồn gốc của quán bar, nơi này thuộc sở hữu của một người mới quật khởi tên là Tôn Đại Phúc, từ lúc nào mà lại trở thành bãi của Trương Đại Thiểu?

Trương Đại Thiểu gạt mạnh đầu với Luru Ba, Luru Ba trong lúc nhất thời vẫn không thể tin, dừng một chút lại hỏi:

- Theo tôi được biết, nơi này là bãi của Tôn Đại Phúc.

- Tôn Đại Phúc?

Trương Đại Thiểu cười cười, nghiêng đầu nhìn Trương Đại Thiểu ở bên cạnh:

- Đó là đàn em của tôi.

- Lão đại Tôn Đại Phúc của Nhân Nghĩa bang, bang phái lớn nhất Tỉnh Hải, là đàn em của anh?

Luru Ba cảm thấy rất hoang đường, giọng nói bất giác cao lên vài phần.

Đám cảnh sát Luru Ba mang đến, cùng với khách hàng trong quán bar, cũng đều bật phát ra một trận cười, người này thật là điên, lời mạnh miệng này mà cũng dám nói ra, cũng không sợ cần phải đầu lưỡi của mình.

Nhưng chính lúc này, Tôn Đại Phúc ở bên người Trương Đại Thiểu từng bước bước lên, hai mắt trợn lên, có một loại uy thế của người ở vị trí cao, trợn mắt nhìn Luru Ba gầm nhẹ một tiếng:

- Anh Trương chính là đại ca của Tôn Đại Phúc, sao nào, anh có ý kiến gì sao?

Sau khi Tôn Đại Phúc cất lời, ngẩng đầu ưỡn ngực giống như nói mình là đàn em của người khác là một việc vinh quang.

Trên thực tế, trong lòng Tôn Đại Phúc cũng có cảm giác như vậy, có thể đi theo làm tùy tùng bên người Trương Đại Thiểu là phúc khí của hắn.

Nhưng điều này ở trong mắt người khác, những người quen biết Tôn Đại Phúc mà nói thì có chút quái dị. Nhất là mấy người nòng cốt bên cạnh Tôn Đại Phúc, thậm chí còn hơi hơi cúi đầu, đồng thời cũng giật mình, cũng thấy có chút xấu hổ.

Luru Ba bị người cao lớn thô kệch Tôn Đại Phúc hù sợ:

- Anh chính là Tôn Đại Phúc?

Tôn Đại Phúc hừ nói:

- Tôi chính là Tôn Đại Phúc!

Luru Ba e ngại nhìn Trương Đại Thiểu, nhưng cũng không e ngại Tôn Đại Phúc, bàn tay to ngăn lại, nói:

- Ở phía Tây xảy ra một vụ án giết người, tôi nhận được tin báo, hung khí cất giấu trong quán bar Mê Tình, chúng tôi muốn điều tra, hy vọng các anh có thể phối hợp, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tôn Đại Phúc không nói gì mà nhìn về phía Trương Đại Thiểu, đang chờ Trương Đại Thiểu quyết định.

Trương Đại Thiểu không nói thêm gì, không nhanh không chậm mở miệng hỏi:

- Luru đội trưởng, anh chắc chắn tin báo nói chính là quán bar Mê Tình?

Khuôn mặt vân đạm phong khinh của Trương Đại Thiểu trong mắt Luru Ba chính là ma quỷ, trong lòng hắn lo lắng, ngượng ngừng cười, nói:

- Trương Thiên, tin báo thật sự nói như vậy, đến nơi này điều tra là chúng tôi cũng có lệnh khám xét.

Nói xong, Luru Ba nhanh chóng đưa lệnh khám xét ra đưa cho Trương Đại Thiểu, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng, sợ chọc giận tôn đại thần như Trương Đại Thiểu.

Mọi người trong quán bar thấy Luru Ba đứng trước mặt Trương Đại Thiểu giống như là con cháu, đều âm thầm lấy làm kỳ quái, không ngừng suy đoán

thân phận của Trương Đại Thiệu, đường đường là Lưu đội trưởng cũng phải kiêng kị như vậy.

- Lưu đội trưởng, anh ở đó ríu rít cái gì, chúng ta tới để niệm phong bài, không phải đến để nói chuyện phiếm!

Thái độ dụ ngoan này của Lưu đội trưởng làm cho nhóm cảnh sát cảm thấy mắt mặt, rốt cục có một người thanh niên mười bảy mười tám tuổi nhìn không được la lớn lên.

Sắc mặt Lưu Ba có chút không hài lòng, quay đầu liếc mắt nhìn người kia một cái nhưng không có nói thêm gì cả, vì người trẻ tuổi kia chính là con trai của Cục trưởng Triệu, Triệu Văn Đông!

Lưu Ba xoay người nhỏ giọng nói với Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, tiểu tử kia chính là con trai của Cục trưởng Triệu, lệnh khám xét cũng do Cục trưởng Triệu tự mình ban ra, tôi cũng không muốn vậy nhưng tôi cũng không có cách nào khác. Anh cũng thấy đấy, lần này chủ yếu chính là vì lấy tiếng cho tiểu tử kia, hần hiện là chỉ là một cảnh sát thực tập, nhưng lời nói còn có trọng lượng hơn cả tôi.

Nói xong, Lưu Ba phần nộ lui trở về, còn chưa có mở miệng, Triệu Văn Đông kia đã cao giọng hạ lệnh:

- Khám xét cho tôi!

Nói xong đi lướt qua mặt Lưu Ba, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, nói:

- Anh chính là người phụ trách quán bar này? Nói cho anh biết, đừng có kiêu ngạo ở trước mặt tôi! Thành thật đứng đó đi, đừng có nhúc nhích!

Nói xong cũng khám xét người Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhún vai tỏ vẻ không sao, cũng không để ở trong lòng.

Sắc mặt Tôn Đại Phúc thay đổi, mắng một câu, định đi lên ngăn Triệu Văn Đông lại. Trương Đại Thiệu lơ đãng khoát tay áo:

- Đại Phúc, để cho hần khám!

Đối với người ý vào có cha là Cục trưởng mà coi thường người khác, coi mình là tiểu hoàng đế, Trương Đại Thiệu không có chút hứng thú nào, ngoan ngoãn đứng ở đó tùy ý để cho Triệu Văn Đông khám người.

La hét với lão đại của người ta mà người ta cũng không có dám câu kinh, Triệu Văn Đông khỏi phải nói là thích thú đến nhường nào.

Hần khinh bỉ nhìn qua Trương Đại Thiệu, nghĩ thầm, đây là lão đại chó má gì, thật đúng là hèn nhát, khoe mắt đảo quanh lại thấy một cô bồi bàn xinh đẹp đang căng thẳng đứng một chỗ, không khỏi liếm liếm môi, lộ ra bộ dáng của một con heo.

- Cô gái xinh đẹp, mời hợp tác.

Triệu Văn Đông cười dâm dăng, bàn tay heo nhấm thẳng người cô bồi bàn mà chộp tới.

Cô bồi bàn lùi từng bước, kích động nói:

- Anh, anh không được lại đây.

- Cô đang chống người thi hành công vụ!

Sắc mặt Triệu Văn Đông nghiêm túc, mắt lạnh quát:

- Cô từ chối khám xét, chẳng lẽ cô có liên hệ tới vụ án sao?

Cô bồi bàn vừa nghe thấy, sợ tới mức mặt trắng bệch ra, cũng không dám nhúc nhích, lời cảnh sát nói cô cũng hiểu rõ.

- Hắc hắc, như thế là đúng, tôi khám xét một chút, có thể chứng minh là cô trong sạch.

Triệu Văn Đông đắc ý nở nụ cười, đôi bàn tay chộp tới nơi nhô cao trên người cô gái.

Ngay lúc bàn tay Triệu Văn Đông cách cô bồi bàn một khoảng nhỏ, Trương Đại Thiệu ở một bên lạnh lùng mở miệng:

- Mày dám đụng vào một cọng lông tơ của cô ấy, thì hãy tự gánh lấy hậu quả đi!

Triệu Văn Đông không khỏi sửng sốt, nhìn Trương Đại Thiệu giống như là nhìn kẻ ngốc, ngửa đầu cười ha ha:

- Mày cho rằng mày là ai! Muốn nói gì thì nói! Con bà nó, hôm nay lão tử sẽ động vào cô ta, tao xem mày có thể làm gì được tao?

Nói xong, tay duỗi ra, tiếp tục chộp tới ngực cô gái.

- Không biết điều.

Trương Đại Thiệu bắt đắc dĩ lắc đầu, một tay nắm chặt cánh tay của Triệu Vân Đông, một bàn tay khác lại trút xuống một cái tát.

- Bốp!

Một âm thanh thanh thúy vang lên chói tai dị thường, giống như là một quả bom nổ tung trong quán bar, làm cho mọi người ở đây đều mơ màng.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Trương Đại Thiệu, không thể tin được một màn trước mắt, người này, vậy mà thực sự động thủ đánh Triệu Vân Đông? Hắn là kẻ điên sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Kêu mọi người ra đây

Triệu Vân Đông cũng bị cái tát của Trương Đại Thiệu làm cho phát mộng, từ nhỏ đến lớn, ai dám lớn tiếng trước mặt mình, người nào ở trước mặt mình không phải đều giống như tôn tử, chứ đừng nói đến bị người nào tát.

- Tao, tao muốn giết mày!

Thật lâu sau, Triệu Vân Đông rốt cục phục hồi tinh thần lại, phát ra một tiếng rít gào vang đến tận trời, rút súng ra, chỉ vào Trương Đại Thiệu.

- Mày tốt nhất nên thu súng lại, tao ghét nhất là bị người khác chia súng vào người của tao.

Trương Đại Thiệu cau mày, sắc mặt có chút không hài lòng:

- Nếu không, tao sẽ đánh cho mày răng rơi đầy đất.

Kiều ngạo, thật sự là quá kiêu ngạo! Còn dám uy hiếp cảnh sát! Lời nói của Trương Đại Thiệu làm cho mọi người ở đây thay đổi sắc mặt.

Lưu Ba đứng ở xa xa, thương hại nhìn Triệu Vân Đông, trong lòng vì Triệu Vân Đông mà cảm thấy bi ai: cậu đứng trước người khác còn có chỗ dùng, nhưng đứng trước người này mà nói là không có tác dụng, ngược lại sẽ đồi lấy một chút hành hạ, đây chính là điều tôi đã dùng máu để đồi lấy.

Triệu Vân Đông tức giận kêu to, vốn hắn nghĩ lấy súng ra thì chắc chắn Trương Đại Thiệu sẽ sợ tới mức tè cả ra quần, nhưng ai ngờ người ta căn bản không thêm đề ý.

Tiếng mở khóa súng “cách cách” vang lên, Triệu Vân Đông quát:

- Mày nghĩ tao thực sự không dám nổ súng sao?

- Đáng đánh.

Trương Đại Thiệu không còn kiên nhẫn nói chuyện với Triệu Vân Đông nữa, vung tay lên, mọi người căn bản là không thấy rõ chuyện gì xảy ra, khẩu súng của Triệu Vân Đông lại kỳ lạ xuất hiện trong tay hắn.

Tùy tiện ném khẩu súng đi, Trương Đại Thiệu kéo Triệu Vân Đông qua, không chút khách khí lại tát thêm một cái.

Bốp!

Trên mặt Triệu Vân Đông xuất hiện hai dấu tay đỏ tươi.

- Mày dám đánh tao! Tao thề phải giết chết mày!

- Còn không chịu ngoan ngoãn!

Bốp!

Lại một cái tát nữa giáng xuống.

Bị mấy cái tát, Triệu Vân Đông bị đánh trở thành đầu heo, miệng toàn là máu, răng bị rớt mấy cái, giống như lời nói của Trương Đại Thiệu, bị đánh cho răng rơi đầy đất.

- Mau dừng tay!

Nhóm cảnh sát trong quán bar quá sợ hãi, ai cũng thật không ngờ Trương Đại Thiệu lại có lá gan to như vậy, trước mặt nhiều người như vậy đánh Triệu Vân Đông, bọn họ đều dừng việc của mình lại, vây quanh Trương Đại Thiệu, tất cả đều rút súng ra.

- Trương Thiên, mau dừng tay, hấn chỉ là cảnh sát tập sự!

Lưu Ba lo lắng, mắt thấy sự việc đã đến tình trạng này thì không thể bình tĩnh nữa.

Còn có mấy người nòng cốt bên cạnh Tôn Đại Phúc, một đám đầu đồ đầy mồ hôi, căng thẳng đến độ vò đầu bứt tai. Hiện tại bọn họ đều tâm phục khẩu phục Trương Đại Thiệu, khó trách Tôn Đại Phúc mở miệng ra lại là anh Trương, người này quả thật mạnh đến dọa người.

Cũng may Trương Đại Thiệu ngừng tay, nhìn thoáng qua Lưu Ba, nói:

- Cảnh sát tập sự? Người như vậy cũng xứng đáng làm cảnh sát sao!

Nói xong, Trương Đại Thiệu ném cho Lưu Ba một cái thẻ bài màu vàng, Lưu Ba vừa cầm thì sắc mặt biến đổi tại chỗ, giấy thông hành đặc biệt của quân khu J!

- Các anh còn thất thần ở đó làm gì, nhanh bắn chết người này cho tôi!

Triệu Vân Đông miệng toàn là máu, hiện tại đã hoàn toàn mất đi lý trí, nổi điên lên rống giận, trong đầu hấn chỉ có một ý nghĩ chính là giết chết Trương Đại Thiệu.

- Không được manh động!

Triệu Vân Đông vừa mới rống xong, Lưu Ba bỗng nhiên hô to một tiếng.

Cảnh sát ở đây đều sững sờ một chút, không giải thích nổi nhìn Lưu Ba, người này không phải ở trước mặt Triệu Vân Đông luôn luôn khiêm tốn sao, tại sao lúc này lại ngang nhiên chống lại Triệu Vân Đông? Lưu Ba hấn phải biết cha hấn là Cục trưởng Triệu chứ?

- Lưu Ba, con mẹ nó anh muốn làm gì?

Triệu Vân Đông nổi giận, hai mắt trợn to.

- Triệu công tử, đừng có gấp, hãy nghe tôi nói.

Lưu Ba vội vàng kéo Triệu Vân Đông lại đây, đưa giấy thông hành của Trương Đại Thiệu ra, Triệu Vân Đông vừa thấy thì sợ hãi, thất thanh quát to một tiếng:

- Điều này sao có thể!

Triệu Vân Đông tuy rằng nhân phẩm không tốt, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, biết mình đã gặp phải kẻ khó chơi.

Tiểu tử này có giấy thông hành đặc biệt Thiếu tướng Tô tự mình cấp cho, bởi cảnh căn bản mình không thể so sánh được, nhưng muốn mình nuốt trôi cục tức này cũng không thể được.

- Chứng cứ, đúng, chứng cứ!

Triệu Vân Đông thật cũng không ngốc, nhanh chóng nghĩ tới mấu chốt.

- Chỉ cần tìm được chứng cứ, cho dù tiểu tử này là thần tiên cũng không thoát được!

Nghĩ thông suốt điểm này, Triệu Vân Đông hung tợn trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu, găm rú lên:

- Tất cả thu súng lại, tiếp tục khám xét cho tôi, ngõ ngách nào cũng không bỏ qua!

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn Triệu Vân Đông một cái, phát ra một tiếng cười nhạt, bàn tay to vẫy một cái, phản phó Tôn Đại Phúc:

- Đại Phúc, kêu các anh em ra đây cho tôi.

Hiện tại Tôn Đại Phúc miễn bàn có bao nhiêu thích thú, từ xưa đến nay xã hội đen sợ nhất là cảnh sát, ở trước mặt cảnh sát đại ca mạnh mẽ cỡ nào cũng phải cúi đầu.

Nhưng ở trước mặt Trương Đại Thiệu, cảnh sát chính là cái rắm, con trai của Cục trưởng Cục Công an lớn như vậy cũng không dám nhiều lời.

Vô luận là Tôn Đại Phúc hay nòng cốt của hắn, tất cả đều ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái.

Nhóm nòng cốt hiện tại cuối cùng hiểu được Tôn Đại Phúc vì sao lại thấy làm đàn em của Trương Đại Thiệu là vinh quang, người này mạnh bức người, không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Giờ phút này Trương Đại Thiệu ra lệnh một tiếng, mọi người không chút do dự lập tức đi gọi người, không lâu sau, hơn hai mươi người đàn ông từ trên lầu hai tự nhiên đi xuống, trong tay mỗi người đều cầm côn sắt, khám đao và nhiều thứ khác.

Lưu Ba luống cuống, cả nhóm cảnh sát ở đây cũng đều luống cuống, bọn họ hồi hận không ngừng khi nhận nhiệm vụ lần này, vì phải đụng tới một kẻ điên như Trương Đại Thiệu.

- Mỗi người đi theo một cảnh sát, trợ giúp cảnh sát tiến hành điều tra, nếu cảnh sát dám vu oan hãm hại hoặc là dùng vũ lực, cứ hung hăng đánh cho tôi!

Trương Đại Thiệu từ từ mở miệng, lời nói làm cho người ta không sợ hãi không được.

Các em út ở đây chưa từng gặp qua Trương Đại Thiệu, đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Trương Đại Thiệu.

Giờ phút này tất cả các mạch máu của Tôn Đại Phúc đều nóng lên, kiềm chế không được sự hăng hái, dám lớn tiếng như vậy uy hiếp cảnh sát, có ai dám làm? Hiện giờ theo anh Trương, việc này cũng không là gì.

- Nghe thấy chưa, theo lời anh Trương nói mà làm!

Tôn Đại Phúc lại lớn tiếng nói một lần nữa.

Hiện trường lập tức sôi trào.

- Được, lão đại.

Các em út nhiệt huyết sôi trào, giống như là lấy máu gà, đi thẳng tới chỗ cảnh sát, cực kỳ hùng hổ.

- Cuồng vọng, thật sự là thật ngông cuồng!

Tất cả cảnh sát đều nổi giận, bọn họ bình thường quản năm sáu người, ai dám có nửa điểm bất kính, vậy mà bây giờ lại bị người ta công khai uy hiếp!

Nhưng nghĩ lại lúc này Trương Đại Thiệu hành hung con trai Cục trưởng, con trai Cục trưởng thế mà lại nhịn, mấy cảnh sát này giờ cũng chỉ biết nhịn thôi.

Lưu Ba ở một bên cười khò liên tục, trong lòng càng thêm quyết tâm, sau này dù có việc gì cũng không thể trêu vào Trương Đại Thiệu.

Chỉ đạo xong mọi việc, Trương Đại Thiệu thuận miệng nói:

- Đại Phúc, cậu coi chừng bọn họ, tôi đi WC.

Lắc mình đi đến một nơi không người, dùng thuật độn thổ đến chỗ giấu con dao, đem con dao thu vào giới chỉ, sau đó nghênh ngang đi đến trước mặt đám người Tôn Đại Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Anh uy hiếp tôi sao?

Tôn Đại Phúc nhìn nhìn Trương Đại Thiệu khí định thần nhân, vẫn có một chút lo lắng, nhịn không được thấp giọng hỏi:

- Anh Trương, vạn nhất bọn họ tìm thấy cái gì đó thì sao?

Trương Đại Thiệu mỉm cười:

- Yên tâm, bọn họ sẽ tìm không thấy gì cả.

- Hừ, trước cho mày tùy tiện một lúc, chờ tìm được con dao rồi, coi lão tử chính mày như thế nào!

Triệu Vân Đông ở một bên xa xa nhìn Trương Đại Thiệu, ở trong lòng oán độc nghĩ.

Nhưng giống như lời Trương Đại Thiệu nói, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhóm cảnh sát đi vào khám xét một đám ủ rũ đi ra, tất nhiên, bọn họ không thu hoạch được gì.

Trong lòng Triệu Vân Đông bỗng nhiên có một loại cảm giác không ổn, sắc mặt không tốt quát hỏi:

- Thế nào, lục soát thấy dấu vết gì để lại không?

- Không có.

- Cái gì cũng đều không có.

Mọi người đều lắc đầu, sắc mặt Triệu Vân Đông bắt đầu trở nên khó coi, quả nhiên, tất cả người mình mang đến khám xét, đừng nói là con dao, ngay cả cọng lông cũng không có tìm được.

Đang trong lúc phẫn nộ, di động Triệu Vân Đông bỗng nhiên vang lên, hắn vội vàng lấy ra, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, điện thoại của của cha mình, là Cục trưởng Triệu gọi tới.

- Đông nhi, chuyện của con ở bên kia ba đã biết, con về đây trước đi.

Đầu kia điện thoại vang lên một giọng nói nhẹ nhàng.

- Nhưng mà ba ...

Triệu Vân Đông làm sao chấp nhận buông tha như vậy:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy trở về sao? Cục tức này con nuốt không trôi!

- Đông nhi, nghe lời ba.

Cục trưởng Triệu ở đầu dây bên kia cười ha hả, giống như đã tính trước mọi việc.

- Trương Thiên kia, sống không được bao lâu nữa đâu, hắn đã đắc tội người không nên đắc tội. Nếu không có chỗ dựa, ba làm sao dám tự mình công khai truy quét Nhân Nghĩa bang? Nhanh trở về đi, nếu không, người chồng lưng kia của ba có thể mất hứng.

- Thật vậy sao ba?

Triệu Vân Đông trước mắt sáng ngời, từ nhỏ chuyện quan trường đã hun đúc hắn, nhanh chóng hiểu được ý tứ trong lời nói của Cục trưởng Triệu.

Truy quét Nhân Nghĩa bang, đó là ý của vị đại nhân kia, cha mình lại làm việc cho vị đại nhân đó!

- Đương nhiên là thật, ba đã khi nào lừa con chưa?

- Được rồi ba, giờ con trở về là được mà!

Ngắt điện thoại, sắc mặt Triệu Vân Đông trở nên dữ tợn, khóe miệng xẹt qua một nụ cười tàn khốc, bàn tay to vung lên, nói:

- Đi!

Kỳ thật Triệu Vân Đông cũng biết, mặc dù là ba mình dẫn dò, hắn cũng không tìm thấy chứng cứ, với kẻ điên như Trương Đại Thiệu cũng không có biện pháp gì. Nhất là, ở sâu trong nội tâm hắn đã sinh ra kiêng kỵ rất lớn đối với Trương Đại Thiệu.

Cảnh sát thanh thế lớn như thế, chậm rãi đến, cũng chậm rãi như thế rời đi.

Hết thảy mọi việc, ngoại trừ Tôn Đại Phúc, mọi người bên ngoài đều cảm thấy như đang trong mộng, cảnh sát, từ khi nào lại dễ đuổi đi như vậy?

- Anh Trương, thật sự là nhờ có anh, nếu không có anh, bãi này của chúng ta đã xong rồi.

Ở một bên Tôn Đại Phúc thật lòng nói, đồng thời cũng có chút hối hận, vì sao lại cố che giấu, không nhờ cậy Trương Đại Thiệu sớm một chút chứ? Nếu không, mình cũng không có bị tổn thất lớn như vậy.

- Đại Phúc, đừng cao hứng quá sớm, chuyện chỉ mới bắt đầu thôi.

Về mặt Trương Đại Thiệu không có gì là vui vẻ, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cậu đi sắp xếp một chút, tôi phải mở tiệc chiêu đãi Cục trưởng Triệu.

Trương Đại Thiệu cũng hiểu rằng, chủ mưu của chuyện này chắc chắn không phải Triệu cục trưởng, nhưng lại là người đầu tiên có liên quan, bãi của mình đều do hấn niềm phong.

Nghe xong lời nói của Trương Đại Thiệu, Tôn Đại Phúc ra mặt nói:

- Anh Trương, Cục trưởng Triệu quét nhiều bãi của chúng ta như vậy, em đã sớm gọi hấn, nhưng hấn không có nề mặt chúng ta.
- Nếu vậy thì ...

Nghĩ một lát, Trương Đại Thiệu lại nói:

- Bây giờ cậu gọi điện cho hấn đi.
- Được, anh Trương.

Tôn Đại Phúc lập tức gọi điện thoại cho Cục trưởng Triệu.

Trong phòng xa hoa của khách sạn Hạo Giang, một người mập mạp, đầu bóng lưỡng đang bung một ly rượu đặc biệt dâng lên, trên mặt lộ ra nụ cười khiếm tốn mà chân thành, giống như người đối diện là cha mẹ đã chết từ lâu của mình vậy.

Người mập mạp này, đúng là cục trưởng cục công an thành phố Tĩnh Hải, Cục trưởng Triệu.

- Lý tiên sinh, bang phái ở Tĩnh Hải cũng quá càn rỡ, thật sự là quá phạm. Làm một phần tử của hệ thống công an, tôi nhìn thấy, cũng để ở trong lòng.

Cục trưởng Triệu bung ly rượu lên mời một người đàn ông trung niên già dặn ngồi ở đối diện.

- Lần này may mắn có Lý tiên sinh mạnh mẽ ủng hộ, tôi mới có thể một lưới bắt hết bang phái giang hồ, coi như là vì dân chúng thành phố Tĩnh Hải làm ít chuyện. Nào, Lý tiên sinh, tôi thay mặt cho nhân dân thành phố Tĩnh Hải, mời ngài một ly.
- Cục trưởng Triệu khách khí rồi.

Người đàn ông trung niên đối diện nhếch miệng cười, cũng bung chén rượu lên, Cục trưởng Triệu lập tức lộ ra bộ dáng nịnh nọt, vội vàng đứng dậy, cùng người nọ chạm cốc, uống một hơi.

Uống xong chén rượu Cục trưởng Triệu có chút lâng lâng, nghĩ rằng mình đã là bạn bè với người đàn ông trung niên, nói một hồi cũng có vẻ có chút tùy ý:

- Lý tiên sinh, tôi còn không rõ, Trương Thiên kia đánh cảnh sát tập sự, ngang nhiên uy hiếp cảnh sát, lần này hoàn toàn có thể đem hấn về đồn, ngại vì sao phải buông tha hấn?

Người đàn ông trung niên không khỏi lộ ra một tiếng cười nhạo:

- Cục trưởng Triệu, nếu ông cho là như vậy, là sai hoàn toàn. Trương Thiên, không có dễ đối phó như vậy đâu. Hơn nữa, Trương Thiên trêu chọc Lý gia, tôi sao có thể dễ dàng buông tha hấn như vậy, không vội, tôi phải phá hủy toàn bộ mọi thứ của hấn, sau đó sẽ xử hấn. Mèo vờn chuột, trước hết sẽ trêu đùa một chút, như vậy mới có hứng thú, không phải sao?

Cục trưởng Triệu không khỏi rùng mình, liên thanh đáp:

- Lý tiên sinh nói đúng.

Ngay sau đó, di động Cục trưởng Triệu rung lên, Cục trưởng Triệu vừa nhìn thấy dãy số, lập tức dùng ánh mắt dò hỏi nhìn người đàn ông trung niên:

- Lý tiên sinh, là người của Nhân Nghĩa bang gọi tới.
- Ha ha.

Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng cười:

- Cục trưởng Triệu, người ta gọi điện thoại cho anh, anh nhìn tôi làm gì.

Triệu cục trưởng tinh tế nghiền ngẫm một chút ý tứ của người đàn ông trung niên, nhanh chóng quyết định, tiếp điện thoại, định hung hăng nhục nhã Tôn Đại Phúc một phen trước mặt Lý tiên sinh.

- Triệu cục trưởng, hình như gần đây rất bận rộn, một muốn chết rồi đúng không?

Nhưng trong điện thoại lại vang lên một giọng nói của một người trẻ tuổi xa lạ, làm cho Cục trưởng Triệu cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Cậu là ai?

Cục trưởng Triệu hừ một tiếng, mặc kệ là ai hắn cũng không để ở trong lòng.

- Tôi là Trương Thiên.

- Trương Thiên?

Cục trưởng Triệu tỉnh thần tỉnh táo lại, Lý tiên sinh từ Yến Kinh xa xôi tới đây chỉ vì Trương Thiên này. Triệu cục trưởng ngồi thẳng người, lớn tiếng nói:

- Cậu có chuyện gì?

- Không biết Cục trưởng Triệu khi nào thì rảnh rồi, ngài vì dân mà làm việc, lại chiếu cố rất nhiều đến Nhân Nghĩa bang, tôi muốn cảm ơn ngài tốt một chút.

Trương Đại Thiệu lạnh nhạt nói.

- Ha ha.

Cục trưởng Triệu nở nụ cười, thiếu kiên nhẫn đến cầu xin mình sao, mình cần phải biểu hiện thật tốt trước mặt Lý tiên sinh, lập tức đề cao giọng nói:

- Cục trưởng tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian tiếp đón cậu! Về sau đừng có làm phiền tôi nữa.

Khi nói Triệu cục trưởng còn không có giảm âm thanh, hắn muốn cho Lý tiên sinh nghe thấy Trương Đại Thiệu cầu xin mình.

- Ha ha.

Trương Đại Thiệu cũng cười, Cục trưởng Triệu này, xem ra quyết tâm sẽ đối phó mình, hắn cũng không nhiều lời vô nghĩa:

- Cục trưởng Triệu, nếu nói như vậy, tôi xin khuyên ông một câu, bên ngoài có chút không yên ổn, lúc đi ra khỏi cửa cần phải cẩn thận một chút.

Sắc mặt Cục trưởng Triệu đen xuống:

- Cậu đang uy hiếp tôi sao?

Bên kia ông nghe vang lên một giọng nói hùng hồn:

- Đúng!

Tút tut tut!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Khúc nhạc dạo phản kích

- Buồn cười, thật sự là quá kiêu ngạo!

Cục trưởng Triệu tức giận chửi ầm lên, nếu không có Lý tiên sinh ngồi ở trước mặt, hắn đã sớm ném cái bàn trước mặt đi.

- Người trong bang phái, vốn không thấy được ánh sáng, cũng dám công khai uy hiếp tôi!

Cục trưởng Triệu giận đến mức khuôn mặt già nua có chút tím tái.

- Lý tiên sinh, người như vậy, thật sự là không thể không diệt trừ!

- Ha ha.

Người đàn ông trung niên thấy Cục trưởng Triệu nổi giận, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

- Về sau, còn cần Cục trưởng Triệu hỗ trợ.

- Đâu có đâu có!

Cục trưởng Triệu lần thứ hai lộ ra bộ dáng kính sợ:

- Lý tiên sinh nói quá lời, đây đều là việc tôi phải làm.

Tiệc rượu xong xuôi, tiễn khách ra về, Cục trưởng Triệu cảm thấy mỹ mãn đi trở về.

Cục trưởng Triệu đi rồi, Lý tiên sinh về mặt vốn đang tươi cười, ánh mắt bỗng lạnh tanh, lăm lăm:

- Trương Thiên, mày gây cho Lý gia những ô danh gì, tao phải đòi lại toàn bộ ở trên người mày! Là người có quan hệ với mày, một người tao cũng sẽ không bỏ qua.

Vỗ vỗ tay, bên ngoài đi tới một người đàn ông quần áo chỉnh tề, rất cung kính khom người với người đàn ông trung niên:

- Lý quản gia!

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, hỏi:

- Mọi việc sắp xếp thế nào rồi?

Người đàn ông lập tức trả lời:

- Lý quản gia yên tâm, đều sắp xếp tốt rồi.

Người đàn ông trung niên tùy ý khoát tay, người đàn ông nhẹ nhàng lui ra ngoài.

...

- Lý gia đã bắt đầu hành động rồi sao?

Trong quán bar Mê Tinh, Trương Đại Thiệu ngồi trên sofa, ánh mắt chớp động, bên người hắn chỉ có một mình Tôn Đại Phúc.

Không cần lo lắng đoán mò, Trương Đại Thiệu lập tức đã nghĩ rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Ngoại trừ Lý gia Yến Kinh ra, không có ai ... mạnh tay như vậy.

- Đại Phúc, đây là lúc nguy hiểm, hai cô gái trong biệt thự kia, tôi không muốn bất kì ai động vào một sợi tóc của các cô ấy, cậu hiểu chưa?

Trương Đại Thiệu cũng không ngại khai chiến cùng Lý gia, điều duy nhất hắn lo lắng chính là Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh, bởi vậy mới dặn dò Tôn Đại Phúc.

Tôn Đại Phúc nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nói:

- Anh Trương yên tâm, có Tôn Đại Phúc em ở đó, bất luận kẻ nào cũng không làm tổn thương được đến họ.

Trương Đại Thiệu nghe vậy gật gật đầu, hắn tin tưởng năng lực của Tôn Đại Phúc, dừng một chút lại hỏi:

Cục trưởng Triệu có nhược điểm gì không, cũng không thể để hắn niêm phong bãi của chúng ta như vậy được.

Tôn Đại Phúc nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu, cảm giận bất bình mắng:

- Lão cáo già kia, hành động thật sự bí mật, không có nhược điểm gì, nếu không, chúng em sẽ không bị động như vậy!

Nói đến đây, Tôn Đại Phúc bỗng nhiên lộ ra một ít tươi cười:

- Anh Trương, lão già kia thật không biết điều, chúng ta có cần áp dụng một ít thủ đoạn không?

- Không cần.

Trương Đại Thiệu lắc đầu:

- Lúc này đang nguy hiểm, không được hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, Cục trưởng Triệu chỉ là một con rối, muốn loại bỏ hắn cũng được, nhưng người giật dây sau lưng hắn mới là mấu chốt. Giữ hắn lại so với loại bỏ hắn sẽ tốt hơn.

Dặn dò Tôn Đại Phúc vài câu, Trương Đại Thiệu lấy một phần thông tin của Cục trưởng Triệu, rời khỏi quán bar Mê Tinh.

Trong mấy ngày tiếp theo, Trương Đại Thiệu cũng tự mình điều tra Cục trưởng Triệu, lão cáo già này quả thực rất sạch sẽ, chỉ có một nhược điểm rất nhỏ, nếu muốn lại dụng nhược điểm này để kiềm chế Cục trưởng Triệu, không khác gì người điên nói mớ.

Nhất là hiện tại Cục trưởng Triệu có chỗ dựa là Lý gia, tất cả mọi việc có vẻ càng thêm khó khăn.

Trong mấy ngày này, lại có ba bãi của Tôn Đại Phúc bị quét, hai người Tô Tâm Lam cùng Liễu Thanh Thanh cũng bị một vài người theo dõi, nhưng may mắn có Tôn Đại Phúc bảo vệ nên chỉ bị hoảng sợ chứ không có nguy hiểm gì.

Nhưng điều này lại làm cho Trương Đại Thiệu có chút sốt ruột, phải nhanh triển khai hành động một chút, nếu không, mình sẽ bị đánh cho không vực dậy được.

Nhìn chằm chằm tập tài liệu thông tin về Cục trưởng Triệu ở trong tay, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên lộ ra một nụ cười sâu không lường được:

- Cục trưởng Triệu, ông thương yêu Triệu Văn Đông sao, vậy để tôi xem, ông rốt cuộc yêu thương hắn đến mức nào.

Trương Đại Thiệu lập tức gọi điện cho Tôn Đại Phúc:

- Đại Phúc, Triệu Văn Đông không phải thích đua xe sao, cậu mau chóng sắp xếp một trận đấu, cậu hiểu ý tôi không?

- Đã hiểu anh Trương.

Tôn Đại Phúc lưu loát đáp, chỉ qua nửa giờ, Trương Đại Thiệu đã nhận được tin tức trả lời từ Tôn Đại Phúc, ngày mai ở trên đường quốc lộ Lệ Thủy, sẽ có một trận đua xe ngầm.

Một đêm yên tĩnh, Trương Đại Thiệu ngủ thật sự ngon.

Ngày hôm sau, Trương Đại Thiệu bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến quốc lộ Lệ Thủy.

Vốn Tôn Đại Phúc muốn tự mình lái xe đến đón Trương Đại Thiệu, nhưng do chuyện của bang phái đã vội đến sát đầu mẻ trán, Trương Đại Thiệu cũng không muốn làm phiền hắn.

Lúc Trương Đại Thiệu đi vào chân núi, trường đua đã chật kín người, thần thức Trương Đại Thiệu đảo qua, không khỏi nhếch miệng cười, hắn quả nhiên phát hiện thân ảnh Triệu Văn Đông.

Triệu Văn Đông giờ phút này vẫn chưa tham gia trận đấu, chỉ tựa vào trên Ferrari của mình, dùng ánh mắt khinh thường quan sát mấy xe đua trên đường, giống như những người tham gia đua là là những đứa trẻ vậy.

- Sư phụ, cho tôi mượn xe một lúc.

Ở xa xa nhìn trường đua một chút, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên quay đầu nói với tài xế.

- Cái này ...

Tài xế ngần ra, đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ mặt dè phòng:

- Tôi và anh quen nhau sao?

Trương Đại Thiệu cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một tờ nhân dân tệ đỏ tươi, vẻ mặt tài xế lập tức biến thành pháo hoa rực rỡ, vui sướng hài lòng mở cửa xuống xe.

Trương Đại Thiệu mở cửa xe taxi, phi như bay về phía trường đua.

Trên đường đua, trận đấu sắp bắt đầu.

Những chiếc xe trên đường đua nổ máy ầm ầm, vận sức chờ vận sức chờ bắt đầu.

Ở trước đầu xe đầu tiên, có một người phía trên mặc một chiếc ngực màu đỏ, hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực giống như con thỏ nhỏ muốn phá áo mà ra, bên dưới mặc một chiếc quần đùi da màu đỏ lộ ra cặp đùi ngạo nhân, đang đứng múa may, trong tay cầm một cái cờ màu đỏ.

Một người cầm loa hô to lên:

- Các vị, lúc cô gái kia giật áo ngực của mình ném lên là các vị có thể xuất phát!

Làm cho cô gái ngẩng đầu lên, liếm liếm đôi môi đỏ mọng, đột nhiên giật áo ngực màu đỏ của mình ném lên, hiện trường lập tức sôi trào.

Trên đường đua các xe thể thao nhiều màu, trước sau chen chúc mà đi, chỉ để lại một đám bụi.

Cả trai lẫn gái bắt đầu lớn tiếng hoan hô, dàn nhạc Malcolm nổi tiếng của Australia chơi lên ca khúc Let There Be Rock nổi tiếng của Angus, tiếng nhạc

đỉnh tai nhức óc làm không khí nóng lên.

Rất nhiều thiếu gia giống như Triệu Vân Đông đều tới đây tìm kiếm loại kích thích này.

- Anh Đông, mấy người điều khiển xe này cũng không tệ lắm nhỉ.

Bên cạnh Triệu Vân Đông, một người đeo kính râm, vẻ mặt vui vẻ nịnh nọt hỏi han.

- Hừ.

Triệu Vân Đông khinh thường hừ lạnh:

- Mấy loại như vậy cũng xứng trở thành tay đua sao? Xe thể thao mà lại chậm như vậy, thật buồn cười.

Vào!

Triệu Vân Đông vừa mới nói xong, bỗng nhiên trong đám người nổi lên một trận rối loạn, một chiếc xe taxi không biết từ đâu chui ra, phóng nhanh như tia lửa điện, khí phách vô cùng đi vào đường đua.

- Đó là cái gì?

- Tốc độ thật nhanh!

- Tôi không tin, đó, đó là xe taxi!

Tất cả mọi người tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Phong cách của xe taxi

- Sao lại thế này, xe taxi này sao lại vào được đây!

Đầu bóng lưng người tổ chức đua xe ngằm lần này rống giận với đàn em, chuyện này nếu truyền ra ngoài chắc chắn mình sẽ bị người ta cười đến chết.

Đàn em bên người khúm núm cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao chuyện này thật là hoang đường.

- Không phải nói bọn mày phải phong tỏa quốc lộ sao, chuyện này bọn mày gọi là phong tỏa sao?

Đầu bóng lưng tức giận không giảm, mắng xối xả lên đầu tất cả mọi người ở đây.

Tất cả mọi người cúi đầu, cảm thấy có chút oan ức, việc này cũng không thể hoàn toàn trách mình, ai có thể nghĩ đến sẽ có xe taxi điên như vậy đi đến nơi này chứ.

- Anh Lượng, mau nhìn xem, vượt rồi!

Đang buồn bực, bỗng có người phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Đầu bóng lưng vừa ngẩng đầu thì thấy cái xe taxi mới vào kia, đang hoàn thành một đường đua xinh đẹp, tự nhiên tráng lệ để lại một chiếc Maserati ở phía sau.

Kítttt!

Hình ảnh chiếc xe taxi tự nhiên phóng khoáng cùng với âm thanh bánh xe ma sát với mặt đường, để lại một ấn tượng rất sâu cho anh Lượng.

Anh Lượng thân hình chấn động mạnh, cúi đầu hô một tiếng:

- Cao thủ!

Có thể thấy một chiếc xe taxi cực kỳ bình thường vẫn thấy mà chạy đến cái tốc độ này, đầu bóng lưng thân là một tay đua xuất sắc, thực sự biết được

thực lực người đua. Đây tuyệt đối không phải là tay đua trình độ bình thường, chính mình cũng không bằng!

- Không thể tưởng tượng được ở Tỉnh Hải, trừ Triệu Vân Đông ra, còn có cao thủ như vậy!

Tâm tư anh Lượng ở một khắc này bị mê hoặc rồi, mặt khác, chính là chuyên chú nhìn chăm chú chiếc xe taxi kia.

- Tôi không tin, dùng một chiếc xe taxi cũng có thể thắng siêu xe Maserati?

- Người này là ai?

Bị kích thích vì một chiếc xe taxi không chỉ có một người là đầu bóng lưng, mà mọi người trong trường đua cả trai lẫn gái đều há to miệng, có chút không tin vào hai mắt của mình.

- Anh Đông, cái này cũng thật khoa trương.

Angelo bên người Triệu Vân Đông ghen hòng sợ hãi than.

Lưng Triệu Vân Đông lập tức thẳng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chiếc xe taxi kia, trong mắt lóe ra ánh sáng:

- Xe tốt, chỉ có trong tay một cái xe tốt mới có thể phát huy hết khả năng của người lái, ở trong tay người bình thường thì thật là lãng phí, đây là một cao thủ, một cao thủ chân chính!

Trong lòng Triệu Vân Đông, lập tức bộc phát ra ý chí chiến đấu, trên trường đua này, chỉ có xe taxi này mới có tư cách sống mái với mình.

Mọi người đang sợ hãi than, xe taxi đã vượt qua ba chiếc siêu xe thể thao.

- Tôi không nhìn lầm chứ! Đó là xe taxi!

Mấy tay đua xe thể thao thấy một chiếc xe taxi vượt qua mình, đều nhin không được mà run tay, suýt nữa thì đâm vào vách núi.

Phong cách của chiếc xe taxi kia lập tức trở thành tiêu điểm của trường đua.

Trong nháy mắt, xe taxi đã đi vào trung tâm đoàn xe, trường đua lập tức vỡ òa, tất cả tay đua đều hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, sao lại có người lái xe taxi đến đua xe?

Thậm chí lúc bọn họ thấy xe taxi vượt qua mình, bọn họ vẫn đang có cảm giác không thật.

- Lão tử lại bị xe taxi vượt qua, điều đó không thể?

- Tôi không tin, tên này quá khủng!

Trong lúc nhất thời, bộ đàm bên trong các xe đua ầm ĩ không ngừng, mọi tay đua đều biết đây là một chuyện, có một chiếc taxi tiến vào, còn liên tục vượt lên.

- Xe taxi? Thật hay giỡn vậy?

Đang chạy trên đường, một chiếc xe Volvo loại thể tuyệt đối đang dẫn đầu, bên trong xe là tay đua Kim Nha, người thanh niên trên người toàn hàng hiệu về mặt cười nhạt, rất tận tình hưởng thụ khoái cảm do tốc độ mang đến.

- Cũng không biết mấy tên ngốc này đang nói cái gì.

Tuy nói đây mới là vòng thứ nhất của trận đua, cao thủ như Triệu Vân Đông đều không tham gia, cũng là trong trận đấu có một ít tay đua hạng hai hạng ba, nhưng có thể duy trì ở vị trí thứ nhất cũng làm cho Kim Nha cảm thấy rất kiêu ngạo.

Nhìn nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy phía sau là một chiếc Land Rover một chiếc Bentley vẫn theo sát phía sau, Kim Nha lộ ra một nụ cười tự tin, cầm lấy máy bộ đàm:

- Đại Phi, Hắc Cầu, các cậu không vượt được tôi đâu.

Lý Đại Phi ngồi trong Land Rover cũng không cam lòng yếu thế, cầm lấy máy bộ đàm, hừ nói:

- Kim Nha, tiểu tử cậu cũng đừng quá cuồng ngạo, trận đấu chỉ vừa mới bắt đầu, lão tử sớm muộn gì cũng vượt qua cậu.

Hắc Cầu trong Bentley cũng không phục nói:

- Đúng vậy, Kim Nha, lão tử chỉ là ở sau cậu một khoảng thôi, ai thắng ai thua bây giờ còn chưa biết được. Tôi, tôi không tin, xe taxi!!!

Kim Nha không khỏi nhủ đầu mày:

- Hắc Cầu, cậu kêu lung tung cái gì vậy? Cái gì xe taxi, ở nơi này sao mà có xe taxi?

Kim Nha còn chưa dứt lời, trong bộ đàm lại vang lên tiếng hét hoảng sợ của Đại Phi:

- Xe taxi! Đang đuổi theo!

- Cái gì? Xe taxi đuổi tới, Đại Phi, cậu đừng có đùa như vậy được không?

Về mặt cười nhạo trên mặt Kim Nha càng đậm, hẳn cho rằng Hắc Cầu cùng với Đại Phi cố ý phân tán chú ý của mình, cố ý lừa bịp:

- Cậu nghĩ rằng cậu và tôi

Giọng nói chỉ dừng lại ở đấy, nét cười trên mặt Kim Nha bỗng cứng đờ, hẳn từ trong gương thấy được một chiếc xe phổ biến xông ra, đã đi song song với chiếc Bentley của Hắc Cầu, lập tức vượt qua chiếc Bentley này.

Một chiếc xe phổ biến nhìn quen mắt vô cùng, ở trên xe cũng có một cái bảng, bên trên chỉ viết một chữ tiếng anh: TAXI! Đó là một chiếc xe taxi.

- Xe taxi!

Kim Nha cũng hét lên một tiếng.

- Tuyệt đối không thể để cho chiếc xe taxi đó vượt qua mình!

Hắc Cầu nghiêng đầu nhìn chiếc xe taxi bên cạnh mình, liều mạng nhấn ga đánh tay lái, nhưng vừa ngẩng đầu cũng chỉ thấy được đuôi của xe taxi.

- Nhanh như vậy!

Hắc Cầu có chút chút ngẩn ngơ, chỉ trong một lúc trở tài, xe taxi đã đuổi theo đến chiếc Land Rover của Đại Phi.

Kim Nha vẫn nhìn chăm chú tình hình trong kính chiếu hậu, cái miệng của hắn há thật to, đến bây giờ mới có thể ngậm lại, cầm lấy máy bộ đàm rống to:

- Đại Phi, chúng ta tuyệt đối không thể để chiếc taxi đó vượt qua, cậu theo sát tiểu tử kia đi.

Kim Nha hiểu, chỉ dựa vào chính mình thì không thể chiến thắng chiếc xe taxi này, phải để Đại Phi ở phía sau kiểm soát chiếc taxi đó mới được.

- Hiểu rồi, Kim Nha!

Đại Phi liếc mắt nhìn tình hình rồi dứt khoát đưa ra quyết định hy sinh chính mình trợ giúp Kim Nha, hắn đánh tay lái, xe hướng về vách đá bên kia, muốn chặn chiếc taxi lại.

Cách của Đại Phi rất hiệu quả, xe taxi bị bế tắc, trong nháy mắt sẽ thấy đâm vào vách đá, nhưng làm cho đám người Đại Phi sững sờ đó là, xe taxi vậy mà không có giảm tốc độ, không chỉ không giảm tốc độ mà còn tăng tốc!

- Hắn muốn làm gì, nếu không giảm tốc độ, sẽ đâm xe!

Kim Nha cùng Đại Phi đều âm thầm sốt ruột.

- Là mày không biết tốt xấu, cũng đừng trách lão tử!

Thấy không thể kiểm soát được xe taxi, Đại Phi cắn răng một cái, lại đánh tay lái lần nữa, lần thứ hai hướng về phía vách đá, muốn hoàn toàn giải quyết chiếc taxi này.

Ai ngờ xe taxi cũng tùy ý hướng về phía vách đá, trong nháy mắt xe dựng đứng lên, hai lần suýt chết trên đường đua, hai lần hướng về phía vách đá, mạnh mẽ tăng tốc, nháy mắt liền vượt qua chiếc Land Rover.

- Xa thân!

Kim Nha cùng Đại Phi đồng thời kêu lên thất thanh, tại một khắc hoảng hốt này, xe taxi lại không chút khách khí mà vượt qua Kim Nha, hoàn toàn xứng đáng trở thành xe dẫn đầu, làm mù mắt chó mấy cái tên kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Có dám cá mệnh với tao hay không?

Trận đua đầu tiên chấm dứt, thời điểm chiếc xe taxi phong cách kia của Trương Đại Thiệu về đích, trường đua lập tức sôi trào, nhóm nam nữ đẹp trai xinh gái liều mạng hoan hô, giống như hoan nghênh anh hùng chiến thắng trở về vậy.

Cũng có cô gái nhiệt tình không chút ngại ngùng đi đến chiếc xe taxi giống như xa thân kia.

Thời điểm chiếc xe taxi dừng lại, đã bị vây quanh bởi một đám người, tất cả mọi người đều muốn biết bộ mặt đích thực của người lái chiếc xe taxi xuất thân nhập hóa kia.

Cạch!

Cửa xe mở ra, bộ mặt đẹp trai sáng sủa của Trương Đại Thiệu xuất hiện, mọi người ồ lên, ai cũng thật không ngờ, lái xe ngưu bức đến mức tận cùng kia lại trẻ tuổi như vậy.

- Là hần!

Triệu Vân Đông trong lòng lộp bộp một chút, suýt nữa kêu ra tiếng, hần nằm mơ cũng không có nghĩ đến, tay đua khiến mình bội phục không thôi lại là sát tinh mà mình hận không thể chặt ra thành trăm mảnh.

- Quả nhiên không phải oan gia thì không đụng đầu.

Triệu Vân Đông hưng hăng nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, trong mắt tràn đầy oán độc làm cho Angelo bên cạnh cũng cảm thấy không rét mà run.

- Nơi này là thiên hạ của tao, thời điểm trận đua kết thúc chính là lúc mày phải chết!

- Người anh em, kỹ thuật không tồi, tôi là Lượng, ở trường đua này mọi người đều gọi tôi là anh Lượng, cậu cứ gọi vậy đi.

Đầu bóng lưng tự mình đi đến chỗ Trương Đại Thiệu, vô cùng nhiệt tình vỗ vai Trương Đại Thiệu.

- Tôi là Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu khiêm tốn cười.

- Đi nào, chơi vui vẻ một chút, đây là danh thiếp của tôi.

Đầu bóng lưng đưa danh thiếp của mình cho Trương Đại Thiệu, đồng thời cũng đưa cho Trương Đại Thiệu một phong thư da trâu, bên trong đều là tiền:

- Đây là tiền thưởng của cậu, cầm đi.

Trương Đại Thiệu tùy tay tiếp nhận phong thư, không liếc mắt lấy một cái, trực tiếp ném vào trong xe, điều này lại làm cho đầu bóng lưng xem trọng Trương Đại Thiệu hơn vài phần.

- Tôi khiêu chiến với anh.

Triệu Vân Đông bỗng nhiên đi tới, ở những lĩnh vực khác thì hần không có tự tin so cao thấp với Trương Đại Thiệu, nhưng trên phương diện đua xe, Triệu Vân Đông rất nắm chắc, bởi vì từ nhỏ đến lớn, hần đua xe cho tới bây giờ chưa từng thua.

- Nhìn kia, Triệu Vân Đông đó!

- Đúng vậy, hai người này không biết ai lợi hại hơn nhi.

Triệu Vân Đông trước tới giờ đều là thần thoại trong giới đua xe ngầm, hần vừa mới hành động, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả mọi người thực chờ mong, hai người này va chạm sẽ xảy ra tình hình như thế nào.

Đầu bóng lưng cũng vô cùng hưng phấn, nếu truyền trọng đại này truyền ra, mình tổ chức trường đua lần đầu đã thành công ngoài mong đợi rồi.

- Đến đây Trương Thiên, tôi giới thiệu với cậu một chút.

Đầu bóng lưng hưng trí bưng bưng chỉ vào Triệu Vân Đông:

- Đây là Triệu Vân Đông, là con trai Cục trưởng Triệu Tĩnh Hải chúng ta, kỹ thuật của hần không thể chê được, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy hần thua.

Trương Đại Thiệu thân nhiên gật gật đầu, nhìn về phía Triệu Vân Đông, mỉm cười:

- Mày thực sự lợi hại như vậy sao?

Triệu Vân Đông khoe miệng run rẩy một chút, từ khi bị Trương Đại Thiệu tát mấy cái, hấn ở trước mặt Trương Đại Thiệu luôn xuất hiện một cảm giác làm hấn vô cùng khó chịu.

- Trương Thiên, rốt cuộc mày có dám thi đấu với tao hay không?

Triệu Vân Đông không để ý đến anh Lượng ở bên cạnh, sắc mặt không tốt hỏi.

Anh Lượng lúc này đã nhìn ra, hình như hai người trước mặt quen biết nhau, không chỉ là quen biết, hình như còn có cái gì đó không đúng, cũng thức thời ngậm miệng lại.

- Mày muốn làm như vậy?

Trương Đại Thiệu nhìn lướt qua Triệu Vân Đông, trong ánh mắt không hề che giấu vẻ xem thường:

- Chẳng lẽ mày bị tao làm nhục còn chưa đủ sao?

Lời nói của Trương Đại Thiệu thiếu chút nữa là làm Triệu Vân Đông phát điên, dường như là trợn mắt lên rống to:

- Tao khiêu chiến với mày, mày có dám ứng chiến hay không?

- Có cái gì không dám, tao với mày cược.

Trương Đại Thiệu nhún nhún vai như không có việc gì.

- Tao còn muốn thêm một ít tiền cược.

Triệu Vân Đông hung tợn nói:

- Nếu ai thua, liền quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái, kêu đối phương ba tiếng ông nội.

Anh Lượng không khỏi ngăn ra, mọi người xung quanh ngăn ra, xem ra Triệu Vân Đông cùng Trương Đại Thiệu có thâm cừu đại hận.

Trương Đại Thiệu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hấn biết tiểu tử này thấy mình là phát hỏa, nhưng phát hỏa mà cũng lý trí như vậy.

Sau đó Trương Đại Thiệu chậm rãi lắc đầu, cười ha ha.

Cảm nhận được bị Trương Đại Thiệu khinh thường, Triệu Vân Đông càng thêm nổi giận, khề quát một tiếng:

- Như thế nào, mày sợ sao?

- Ha ha.

Trương Đại Thiệu nở nụ cười:

- Triệu đại công tử, tao không phải là sợ, mà tao chỉ cảm thấy tiền cược này thực không có ý nghĩa, tao không có hứng thú. Không bằng chúng ta kích thích một chút đi, cược mạng thì sao? Tao thua, mạng của tao ở trong tay mày, mày thua, mạng của mày chính là của tao.

Sắc mặt Triệu Vân Đông lập tức biến đổi, không khỏi mắng:

- Thằng điên!

Trong lòng đã âm thầm sợ hãi, hấn vẫn chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hết sức lông bông, quyết đoán cũng không có.

Đầu bóng lưng ở một bên ôm cánh tay xem nào nhiệt, ý cười trong mắt lóe lên, tên Trương Thiên này không đơn giản, hấn đang dạy dỗ Triệu đại công tử.

Trương Đại Thiệu xuống xe, lấy tay vỗ vỗ xe taxi thần khí của mình, khinh thường nhìn Triệu Vân Đông:

- Triệu đại công tử, tao dùng xe taxi này đua với mày, thế nào, có dám hay không? Mày không phải vô dụng như vậy chứ.

- Mày mới vô dụng!

Triệu Vân Đông giận dữ ngẩng đầu lên.

- Quên đi, đừng có giả vờ.

Khinh thường trong mắt Trương Đại Thiểu càng ngày càng nhiều.

- Mày vẫn nên trở về nhà làm rửa đen rút đầu đi, đừng làm mất mặt mình ở trước mặt tao, lần trước tao tát mày mấy cái, mày đến cái rắm cũng không dám phóng, lần này cũng giống như vậy, haizz, Triệu gia đều là người nhu nhược như vậy, nhảm chán.

Nói xong dựa vào xe taxi liên tục thở dài, Triệu Vân Đông tức giận đến xi khói, cả người run lên. Khóe mắt nhìn qua đám người xung quanh, mặt giống như bị thiêu đốt, như máu dâng lên trên mặt.

- Trương Thiên, mày thả cái rắm gì, mày mới là rửa đen rút đầu, tao cược với mày.

Triệu Vân Đông mạnh mẽ vỗ lên chiếc taxi, quát to một tiếng.

- Cược thật sao?

- Cược!

- Ai không cược sẽ là tôn tử!

- Ai không cược sẽ là tôn tử!

- Được!

Trương Đại Thiểu vỗ tay một cái thật to, vẫy vẫy tay với đầu bóng lưng, anh Lượng, có giấy bút hay không, chúng tôi phải lập một khế ước.

Sắc mặt đầu bóng lưng trở nên thận trọng lên, lúc này hắn mới phản ứng lại, Trương Đại Thiểu không phải là dạy dỗ Triệu đại công tử, mà thật sự nghiêm túc!

- Trương Thiên, cậu thật sự muốn như vậy?

Đầu bóng lưng hỏi.

- Đương nhiên rồi.

Trương Đại Thiểu một bộ dáng hiển nhiên.

- Vay tiền thì cũng có giấy nợ, nếu không viết cái khế ước, vạn nhất có người quỵt nợ thì làm sao bây giờ? Yên tâm đi anh Lượng, việc này sẽ không có quan hệ gì đến anh.

Mọi người xung quanh đều chưa hề gặp qua trường hợp này, một trận ồn ào, hai người phải viết khế ước, đầu bóng lưng cuối cùng cắn răng một cái, lấy giấy bút với con dấu đến.

Trương Đại Thiểu múa bút thành văn, viết ra một cái khế ước cược mệnh, không nói hai lời liền ký tên mình lên, ấn dấu tay, rồi đưa cho Triệu Vân Đông.

Trong lòng Triệu Vân Đông có chút chần chờ, nhìn thấy khế ước của Trương Đại Thiểu thì cảm thấy chân tay luống cuống.

- Triệu đại công tử, bây giờ muốn đổi ý thì vẫn còn kịp.

Trương Đại Thiểu cười ha hả nói.

Triệu Vân Đông nhìn bốn phía chung quanh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình, nếu bây giờ đổi ý thì sau này sao còn mặt mũi gặp người khác, hắn hừ một tiếng, cũng ký tên, đóng dấu vân tay.

- Cho dù có thua, chẳng lẽ người này thật sự dám muốn mạng của mình sao?

Triệu Vân Đông nghĩ trong lòng:

- Huống hồ hắn dùng xe taxi để đua, sao có thể thắng được mình? Mạng của hắn, nhất định đã nằm trong tay mình rồi!

Cứ suy nghĩ như vậy, Triệu Vân Đông lại bắt đầu đắc ý dào dạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Tôi đến để lấy mạng

- Triệu công tử, Trương Thiên, bây giờ có thể bắt đầu chưa?

Chờ Trương Đại Thiệu và Triệu Vân Đông lập khế ước xong liền thu lại, đầu bóng lưng nhìn hai người nói.

Sau khi hai người đồng ý, đầu bóng lưng tuyên bố trận đấu bắt đầu, trận chiến cuộc mệnh của Trương Thiên cùng Triệu Vân Đông chính thức bắt đầu!

Một chiếc xe thể thao Ferrari cao cấp, một chiếc xe taxi bám đầy bụi, ở trong vụn ánh mắt chăm chú, chậm rãi đi vào đường đua, màn đua xe này thực sự hấp dẫn.

Hai người rất nhanh đi vào chỗ của mình, tiếng gầm rú vang lên không ngừng, Triệu Vân Đông nhìn chiếc taxi tàn tạ của Trương Đại Thiệu, không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo:

- Trương Thiên, mạng của mày tao nắm chắc rồi!

Giờ khắc này Triệu Vân Đông tin tưởng gấp trăm lần, nghĩ rằng một chiếc xe như vậy mà muốn thắng mình, thật sự là người si nói mộng!

- GO!

Thời điểm cho gái ném chiếc áo ngực lên không trung, Ferrari cùng xe taxi giống như tên rời cung mà xông ra ngoài.

Chẳng qua bởi vì động cơ tốt hơn, nên Ferrari lập tức vượt xa xe taxi.

- Hừ, Trương Thiên, đây chính là tự mày muốn chết!

Triệu Vân Đông nhìn trong gương chiếu hậu thấy xe taxi không ngừng nhỏ đi, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười cười nhạo.

- Không hổ là Triệu Vân Đông, có thể có được tốc độ như vậy!

Ferrari hăng hái làm cho mọi người xem thi đấu không khỏi âm thầm sợ hãi than, thần thoại bất bại của giới đua xe ngầm quả nhiên không phải là hư danh.

- Tốc độ thật nhanh!

Angelo có chút ngẩn ngơ, vốn đã quen nhìn thấy sự mạnh mẽ bức người của Triệu Vân Đông nhưng vẫn nhìn không được mà ca ngợi:

- Anh Đông lần này đã đạt cảnh giới mới, xem ra kỹ thuật đua xe của anh Đông còn có thể có đột phá hơn nữa!

Rất nhanh, chỉ trong hai mươi giây, chiếc Ferrari của Triệu Vân Đông đã đi vào chỗ ngoặt lớn đầu tiên, Triệu Vân Đông giảm tốc độ, đi một đường xinh đẹp, đi qua khúc ngoặt một cách hoàn mỹ.

Quay đầu lại nhìn trong gương chiếu hậu, đầu đầu cũng thấy chiếc xe kia đang tốn sức đuổi theo mình, Triệu Vân Đông vui vẻ nở nụ cười:

- Không thể tưởng tượng được lúc này lại phát huy vượt xa người thường, là lần tốc độ của tao nhanh nhất, Trương Thiên, mày thua chắc rồi.

- Anh Đông cẩn thận, xe taxi bắt đầu tăng tốc!

Đang đắc ý thì trong bộ đàm vang lên giọng nói lo lắng của Angelo.

Triệu Vân Đông cười nhếch mép, cầm lấy máy bộ đàm:

- Hắn ta tăng tốc, nhưng cũng chỉ là một chiếc xe bình thường, sợ cái gì.

Lúc trước hắn xem qua trận đấu của Trương Đại Thiệu, một chiếc xe bình thường mà trong tay Trương Đại Thiệu có thể xuất ra tốc độ như vậy chính xác là rất kinh người.

Nhưng đó cũng chỉ là những tay đua hạng hai hạng ba, chỉ có thể phát huy ra năm sáu phần tính năng của động cơ xe, mình là Triệu Vân Đông! Trương Đại Thiệu dùng tốc độ xe kia đối phó với mình thì thật là miễn cưỡng, muốn đua với mình, nửa điểm cũng không thể.

Thậm chí là sau cuộc đua này xe taxi kia thế nào cũng phải phế bỏ.

- Cái gì! Hắn cũng đã lướt qua chỗ ngoặt đầu tiên?

Triệu Vân Đông vừa mới buông máy bộ đàm thì trong gương chiếu hậu hiện lên bóng dáng của xe taxi của Trương Đại Thiệu, điều này làm cho Triệu

Vân Đông nhin không được mà trong lòng run lên, điều này sao có thể!

Lại nhìn lần nữa, tròng mắt của Triệu Vân Đông suýt chút nữa thì rớt ra ngoài, sợ hãi kêu lên thất thanh:

- Điều đó không có khả năng!

Xe taxi của Trương Đại Thiệu ở phía sau, ít nhất đã đạt tới tốc độ 160km/h! Nhưng là một chiếc xe bình thường mới tinh cũng không thể đạt tới tốc độ như vậy.

Không kịp nghĩ Trương Đại Thiệu làm sao, Triệu Vân Đông cắn răng một cái, mạnh mẽ nhấn chân ga, làm chiếc Ferrari vốn đang chạy bình thường lại phóng nhanh hơn.

Nhìn thấy chiếc xe taxi đua với mình chậm rãi cách xa, Triệu Vân Đông cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Haizz, đây là phá xe, không được rồi.

Phía sau chiếc Ferrari, Trương Đại Thiệu thở dài một hơi.

- Xem ra, còn phải sử dụng một chút Phong Tường Thuật mới được.

Tùy tay đánh một ấn quyết, linh khí trời đất nhanh chóng tụ lại chiếc taxi, tốc độ của xe taxi cũng tăng mạnh, đi vào chỗ ngoặt thứ hai.

Trương Đại Thiệu không có ý muốn giảm tốc độ, ngược lại lại hung hăng đạp chân ga, tăng tốc đi vào chỗ ngoặt.

Triệu Vân Đông là giảm tốc độ để đi qua chỗ ngoặt, Trương Đại Thiệu thì lại tăng tốc đi vào chỗ ngoặt, đường trên núi có rất nhiều chỗ ngoặt như vậy, hơn nữa Phong Tường Thuật này lại là loại trợ giúp gian dối nghịch thiên, chiếc taxi của Trương Đại Thiệu liền giống như kỳ tích vượt qua Ferrari.

- Triệu Vân Đông, xin chào.

Trong nháy mắt hai chiếc xe gặp nhau, Trương Đại Thiệu quay đầu về phía Triệu Vân Đông rồi dựng ngón giữa của mình lên.

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Về mặt Triệu Vân Đông là khó tin, đối mặt với khiêu khích như thế của Trương Đại Thiệu, ngay cả tức giận cũng quên mất.

Triệu Vân Đông theo bản năng liều mạng đạp chân ga, sợ xe taxi vượt qua mình.

Mất thấy phía trước lại xuất hiện một đoạn ngoặt, Triệu Vân Đông bắt đầu có chút nóng nảy, Trương Thiên này, hần tại sao không giảm tốc độ? Triệu Vân Đông cắn răng một cái, cũng không giảm tốc độ.

Vài giây sau, trên đầu Triệu Vân Đông đã đổ đầy mồ hôi, mắng to một câu:

- Thăng điên!

Bắt đầu giảm tốc độ, nếu không giảm tốc độ, chính mình không thể an toàn mà đi qua chỗ ngoặt!

Ngay lúc Triệu Vân Đông giảm tốc độ, xe taxi bên người hắn cũng hành động, tốc độ tăng lên! Tăng tốc đi đến chỗ ngoặt!

- Điều này là thật sao?

Triệu Vân Đông hoàn toàn đại ra, thì thảo nói, hiện tại hắn cuối cùng cũng hiểu được, vì sao mà một chiếc xe bình thường có thể vượt qua Ferrari của mình.

Xem ra lần đua này, mình sợ là phải thua.

Kết quả cuối cùng không ngoài dự đoán của Triệu Vân Đông, khi hắn đuổi tới, Trương Đại Thiệu đang ngồi trên nóc xe taxi, lười biếng chờ mình.

- Cục trưởng Triệu, mày thua, mạng của mày là của tao.

Trương Đại Thiệu cười nói, nhẹ nhàng lái xe taxi đi, chỉ để lại bộ mặt đại ra của Triệu Vân Đông.

- Mẹ nó, mạng của tao mày dám lấy sao!

Triệu Vân Đông nhìn chằm chằm bóng dáng chiếc xe taxi, thật lâu sau mới mắng to một tiếng.

Trương Đại Thiệu lập tức đem xe taxi trả lại cho tài xế, rồi gọi điện thoại cho Tôn Đại Phúc:

- Đại Phúc, Cục trưởng Triệu ở chỗ nào?

- Anh Trương, Cục trưởng Triệu đang ở cùng với Phó Cục trưởng Lý, đội chuyên án bộ phận chống ma túy, chờ các lãnh đạo ăn cơm ở khách sạn Hạo Giang, con rùa đó đang ở cùng lãnh đạo các bộ ngành trao đổi cách để xử lý toàn diện Nhân Nghĩa bang chúng ta.

Tôn Đại Phúc vô cùng buồn bực nói.

- Biết rồi.

Trương Đại Thiệu bình tĩnh nói:

- Đúng rồi, bây giờ cậu phải người đến trời Triệu Văn Đông lại.

Gác điện thoại, Trương Đại Thiệu lại ngồi vào xe taxi mà mình vừa lái như gió, nói với tài xế:

- Sư phụ, đi đến khách sạn Hạo Giang.

Tài xế thái độ hiện tại đối với Trương Đại Thiệu hoàn toàn khác xa so với lúc trước, nhiệt tình vô cùng, nghe vậy không nói hai lời liền đưa Trương Đại Thiệu tới khách sạn Hạo Giang.

Thần thức đảo qua, tìm được phòng của Cục trưởng Triệu, Trương Đại Thiệu trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cuộc sống trong phòng có thể nói là tốt đẹp, oanh ca yến hát chén rượu chạm môi, miến bàn có bao nhiêu náo nhiệt, Trương Đại Thiệu là khách không mời mà đến, làm cho trong phòng lập tức im lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên?

Cục trưởng Triệu rõ ràng sững sốt, ảnh chụp Trương Đại Thiệu sớm đã nhìn qua, tất nhiên có thể nhận ra được, ánh mắt có chút tức giận:

- Ai cho cậu vào!

- Cục trưởng Triệu, tôi đặc biệt tới tìm ông.

Trương Đại Thiệu cười tủm tỉm nói.

- Cậu tìm tôi làm gì?

Triệu cục trưởng hừ lạnh, trong lòng cũng rất đắc ý, thâm nghĩ tiểu tử cậu rốt cuộc cũng đến xin xỏ mình.

- Đừng quên, tôi là quan, cậu là kẻ trộm!

Trương Đại Thiệu lấy khế ước kia ra, ném đến trước mặt Triệu cục trưởng, tâm bình khí hòa nói:

- Tôi đến để lấy mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Bữa tiệc không cam lòng

Mang theo lửa giận cùng nghi hoặc, Cục trưởng Triệu cúi đầu nhìn lướt qua khế ước kia, tuy rằng không có thấy rõ ràng nội dung bên trong, nhưng mấy chữ to "Khế ước cuộc mệnh" với chữ ký cùng dấu tay của đứa con bảo bối của mình cũng thấy rõ ràng.

- Đây là cái gì?

Cục trưởng Triệu sắc mặt đại biến, đang muốn cầm lấy để xem cho rõ nhưng khế ước lại bị Trương Đại Thiệu rút về.

- Cục trưởng Triệu, tôi đến để nói cho ông một tiếng, con ông, nợ tôi một cái mạng.

Trương Đại Thiệu thu hồi khế ước, giống như đã dự tính trước, nói:

- Ông cũng nói, tôi là kẻ trộm, kẻ trộm sẽ làm gì, chắc ông cũng rõ ràng.

- Trương Thiên, tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng có làm bậy.

Bây giờ cuối cùng Cục trưởng Triệu cũng hiểu được câu nói "Đến lấy mạng" của Trương Đại Thiệu là có ý gì, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Uy hiếp, đây là công khai uy hiếp.

Cảnh sát trong bữa tiệc đều há hốc mồm nhìn người ta uy hiếp Cục trưởng Cục Công an, người này thật sự quá kiêu ngạo! Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi. Bọn họ đã gặp qua người lớn gan, nhưng lại chưa thấy qua người gan lớn đến mức này.

- Buồn cười, thật sự là quá kiêu ngạo!

Một cán bộ hơi nửa đầu ngồi bên bàn, là Trưởng phòng bộ phận chống ma túy, vỗ mạnh bàn rồi đứng dậy, chỉ vào Trương Đại Thiệu nói giận gầm lên một tiếng.

Trương Đại Thiệu mỉm cười với cán bộ hơi nửa đầu kia:

- Kiêu ngạo không vi phạm pháp luật.

Nói xong rồi đi mà không thèm quay đầu lại.

Theo thông tin điều tra được thì Cục trưởng Triệu cũng chiều Triệu Văn Đông vô cùng, lúc này đây, lão già kia hẳn là đã hiểu được vấn đề. Hẳn là một người khôn khéo, biết nên làm thế nào.

- Các vị, thật là ngại quá, tôi có việc xin phép đi trước.

Trương Đại Thiệu đi rồi, Cục trưởng Triệu làm sao còn tâm tư ở nơi này ăn cơm, cùng mọi người chào hỏi rồi cũng vội vàng rời đi.

Sau khi rời khỏi, việc đầu tiên Cục trưởng Triệu làm là gọi điện cho Triệu Văn Đông, điện thoại trong chốc lát được kết nối, Cục trưởng Triệu không khỏi thờ dài một hơi.

Nhưng giọng nói trong điện thoại giống như là đưa Cục trưởng Triệu vào hầm băng vậy.

- Cục trưởng Triệu, trước kia tôi gọi điện thoại cho ông, ông cũng không có phản ứng, không thể tưởng tượng được hôm nay ông lại chủ động gọi đến đây.

Tôn Đại Phúc nhẹ nhàng cười trong điện thoại.

- Tôn Đại Phúc, cậu có biết cậu đang làm cái gì không?

Cục trưởng Triệu gầm rú lên, lo lắng vạn phần:

- Dám bắt cóc con tôi, cậu không muốn sống nữa có phải không?

- Cục trưởng Triệu, ông nói gì tôi nghe không hiểu.

Tôn Đại Phúc hừ nói:

- Là con của ông cướp mạng với đại ca tôi, đem mạng cho đại ca của tôi, nếu ông không tin thì có thể hỏi con ông.

Nói xong Tôn Đại Phúc đem điện thoại đến trước mặt Triệu Văn Đông, Triệu Văn Đông lập tức gào khóc:

- Ba, mau tới cứu con!

- Xem đức hạnh của mày kia.

Tôn Đại Phúc khinh miệt một tiếng, lấy điện thoại về, không nhanh không chậm nói:

- Cục trưởng Triệu, đại ca của tôi nói, cái mạng của con ông tạm thời hẳn không có hứng thú, nếu ông muốn chuộc mạng cho con ông cũng không phải là không thể, nhưng phải xem ông có thành ý hay không.

Nói xong, Tôn Đại Phúc không do dự ngắt máy.

Tay Cục trưởng Triệu nắm di động không ngừng run run, sắc mặt trắng bệch, thở dồn dập, sau một lúc lâu, hắn hít sâu một hơi, gọi điện thoại lần thứ hai:

- Tôn Đại Phúc, cậu chuyển lời cho Trương Thiên, buổi tối hôm nay tôi mời hắn ăn cơm ở Đáo Toàn Tự Đức!

- Tôi sẽ chuyển lời của Cục trưởng Triệu, nhưng mà đại ca có đi hay không tôi cũng không biết, ha ha ha.

Tôn Đại Phúc vui sướng ngửa mặt lên trời cười to, lại ngắt điện thoại, lập tức báo cho Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhận được tin báo của Tôn Đại Phúc, dặn dò vài câu rồi trở lại biệt thự tắm giặt sạch sẽ, ngủ một lát đã sắp tới thời gian hẹn.

Vừa mới tới Đảo Toàn Tự Đức, còn chưa kịp vào cửa đã có một cô gái xinh đẹp mặc lễ phục đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, mang theo nụ cười ấm áp, lễ phép hỏi:

- Xin hỏi ngài là Trương Thiên tiên sinh sao?

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, cô gái hơi hơi khom người, nói:

- Trương tiên sinh, xin đi theo tôi.

Đưa Trương Đại Thiệu đi đến phòng chữ Thiên, tay nhẹ nhàng gõ cửa, tiếng bước chân vang lên, thân hình Cục trưởng Triệu xuất hiện trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên, vào đi.

Mặt Cục trưởng Triệu không chút thay đổi nói.

- Cục trưởng Triệu, đây không phải là Hồng Môn Yến chứ?

Trương Đại Thiệu cười ha ha, cũng không do dự gì, bước vào.

Sắc mặt Cục trưởng Triệu hơi đổi, lại nhanh chóng khôi phục như thường, ngẩng đầu lên mặt không chút thay đổi, nói:

- Trương Thiên, con tôi ở trong tay cậu, cậu còn sợ cái gì?

Nói xong thì ngồi xuống, rót cho Trương Đại Thiệu một chén rượu, Trương Đại Thiệu cũng không khách khí, bung chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, khen:

- Rượu ngon! Uống thật thích.

Thấy bộ dạng uống rượu của Trương Đại Thiệu, Cục trưởng Triệu liền cảm thấy tức giận trong lòng, hấn kìm lại lửa giận trong lòng, hỏi:

- Con tôi thế nào?

- Con ông tốt lắm.

Trương Đại Thiệu nói, gọi điện thoại cho Tôn Đại Phúc, sau đó được gửi đến một video, trên di động liền xuất hiện thân ảnh của Triệu Vân Đông.

Triệu Vân Đông giống như là phạm nhân bị treo lên, cũng không có thương tổn gì, thấy như vậy Triệu cục trưởng cũng yên lòng.

- Trương Thiên, cậu có biết hậu quả của việc làm này không?

Cục trưởng Triệu nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu:

- Cậu đang đùa với lửa, làm không tốt sẽ vạn kiếp bất phục.

Trương Đại Thiệu thu tay lại, làm như không sao cả, nói:

- Điều này thì không cần Triệu cục trưởng phải lo lắng, tôi chỉ muốn biết, ông có muốn cầm lại thứ này không thôi.

Nói xong, lần nữa lấy khế ước ra, đặt thật mạnh lên bàn.

Nhìn thấy khế ước, đồng tử Cục trưởng Triệu co rút lại, mặc dù hấn là người lão luyện vô cùng, cũng không khỏi cảm thấy kích động, dù sao, việc này cũng liên quan đến cái mạng nhỏ của con mình.

- Nói đi, cậu có điều kiện gì?

Cục trưởng Triệu nói thẳng vào vấn đề.

- Cục trưởng Triệu không phải là người hồ đồ, sao cứ phải giả làm người hồ đồ chứ!

Trương Đại Thiệu ý tứ sâu xa bung chén rượu lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

- Điều kiện của tôi, ông chắc hấn là biết chứ.

Cục trưởng Triệu có chút nhức đầu, mình đã từng giao thiệp với rất nhiều nhân vật lớn, nhưng chưa từng đối mặt với một người thanh niên nào như vậy,

cảm thấy áp lực không giải thích nổi, hẳn luôn luôn dự tính trước mọi việc cũng cảm thấy không có nắm chắc.

Cục trưởng Triệu cũng uống một chén rượu để che giấu sự thất thần trong nháy mắt của mình.

- Lý gia, không dễ nhìn bợ như vậy đâu.

Vừa mới buông chén rượu, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên nói ra một câu.

- Cùng hợp tác với Lý gia, không khác gì bảo hồ lột da, Cục trưởng Triệu, ông mới là người đang đùa với lửa.

Nét mặt giả nua của Cục trưởng Triệu ngại ngại, nhìn bợ Lý gia cũng không phải mất mặt, nhưng bị người khác chăm chọc ngay trước mặt, nét mặt giả nua của hắn vẫn không nhìn được, mạnh mẽ nói:

- Cậu nói cái gì tôi nghe không hiểu.

- Ha ha.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng cười.

- Lần này người Lý gia phái tới là ai?

Cục trưởng Triệu hừ một tiếng, cũng không trả lời Trương Đại Thiệu, hồi tưởng lại năng lượng cường đại của "Vị kia", Cục trưởng Triệu càng cảm thấy mình làm đúng, lại cơ hội ngàn năm có một này, cũng không phải người bình thường có thể gặp được.

- Lý quản gia, đúng không?

Trương Đại Thiệu buông chén rượu, nhẹ nhàng phun ra một câu, đối với Cục trưởng Triệu mà nói, không khác gì kinh động lòng người.

- Cậu, cậu nói cái gì?

Cục trưởng Triệu hoảng sợ hỏi, suýt nữa là đứng luôn dậy, thân phận Lý quản gia cực kỳ bí ẩn, ngoại trừ mình căn bản không có người nào biết, Trương Thiên này làm sao mà biết được?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thủ đoạn sắc bén

Lần đầu tiên, Cục trưởng Triệu phát hiện mình đã coi thường Trương Thiên, xem thường lão đại trẻ tuổi này của Nhân Nghĩa bang.

Vốn hắn nghĩ xã hội đen đều là người thô bạo hữu dũng vô mưu, bây giờ hắn cũng hiểu được, những người này không phải là người thô lỗ, mà cũng có người có năng lực, ngay cả chuyện bí mật cũng có thể tra ra.

- Trương Thiên, trước tiên thả con tôi ra, cái khác thì có thể từ từ nói.

Cục trưởng Triệu sao có thể để lộ ra quan hệ giữa mình với Lý quản gia, mặc dù bị vạch ra rồi vẫn cứ tiếp tục giả bộ hồ đồ.

Trương Đại Thiệu cũng biết lão hồ ly này khó đối phó, đơn giản nói trắng ra, trực tiếp hỏi:

- Cục trưởng Triệu, ông có biết vì sao tôi không xử lý ông không?

Cục trưởng Triệu ngừng lại một chút, trong mắt cũng chỉ có thần sắc khó tin, dám nói như vậy trước mặt mình, Trương Thiên này đến tột cùng gan lớn bao nhiêu?

Không đợi Cục trưởng Triệu trả lời, Trương Đại Thiệu đã nói trước:

- Bởi vì ông chỉ là một công cụ của Lý quản gia, xử lý ông, Lý quản gia sẽ tìm được một công cụ khác. Cho nên tôi quyết định giữ ông lại, ông có hiểu được ý của tôi không?

Cục trưởng Triệu đương nhiên hiểu được ý của Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu muốn mình ở bên cạnh Lý quản gia làm nội gián, mọi việc đều thuận lợi quay vắn, mình không ngừng tiến hành chèn ép Trương Đại Thiệu, trên thực tế chỉ là làm bộ, bảo vệ khắp nơi.

Như vậy mới có thể đảm bảo Trương Đại Thiệu không có tổn thất.

Nhưng Cục trưởng Triệu có thể đáp ứng sao? Trương Đại Thiệu có thể khẳng định, ít nhất Cục trưởng Triệu sẽ không đáp ứng, chỉ bằng việc bắt cóc Triệu Văn Đông thì vẫn không đủ.

- Trương Thiên, lá gan của cậu không nhỏ, cũng dám ngang nhiên nói ra lời như vậy.

Cục trưởng Triệu trầm giọng nói, có chút tức giận:

- Cậu không đề Cục trưởng Cục Công an là tôi vào mắt sao?

- Phải.

Trương Đại Thiệu nói như chém đinh chặt sắt.

- Cậu!

Cục trưởng Triệu nhất thời chán nản, nói không ra lời, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, Trương Thiên này thật sự là rất bừa bãi, rất đáng giận.

- Cục trưởng Triệu, vẫn là câu nói kia, con ông nợ tôi một cái mạng.

Trương Đại Thiệu vươn tay lấy lại khế ước, đứng dậy.

- Muốn chuộc mạng cho con ông, thì phải lấy ra thành ý.

Nói xong thì không đề ý đến Cục trưởng Triệu nữa, quay đầu mà đi ra khỏi phòng.

- Trương Thiên, đây là cậu muốn chết!

Cục trưởng Triệu trung ra bộ mặt như tắc kè, sắc mặt thay đổi tới mấy lần, cuối cùng bị bao phủ bên trong sát khí, lúc này mới gọi điện thoại.

- Giết hắn cho tôi, ngay lập tức!

- ...

Bên kia đầu dây cũng không có người trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại, nhưng Cục trưởng Triệu lại biết, Trương Thiên kiêu ngạo kia, sống không được bao lâu nữa.

Ra khỏi Đảo Toàn Tự Đức không bao lâu, Trương Đại Thiệu nhanh nhạy cảm giác được, mình bị theo dõi, hần nhún vai coi như không biết, cũng không có để ở trong lòng.

- Cục trưởng Triệu, ông lại đưa ra quyết định này sao?

Trương Đại Thiệu lập tức thờ dài:

- Xem ra, tôi cũng cần bày tỏ thái độ rồi.

Một chiếc xe taxi đi về phía mình, Trương Đại Thiệu tùy tay vẫy lại, xe taxi lập tức dừng trước mặt. Bên trong là một tài xế đeo kính đen nhìn có chút hung hãn.

Trương Đại Thiệu không do dự, mở cửa xe chui vào.

- Đến quán bar Mê Tinh.

Tài xế không có trả lời, không nói một tiếng mà lái xe đi, Trương Đại Thiệu thì dựa lưng vào ghế, híp mắt, giống như là nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thoáng qua tình hình của Trương Đại Thiệu ở trong gương, trong mắt tài xế hiện lên một chút sắc bén.

Xe taxi đi đến một nơi hoang vắng trên quốc lộ, tài xế bỗng lật tay, một con dao găm sáng bóng nhỏ gọn xuất hiện, bàn tay to vung lên, vô cùng mau vạch tới cổ Trương Đại Thiệu.

- Chết đi!

Trên mặt tài xế là một vẻ hưng phấn khát máu, hần thực hưởng thụ loại cảm giác dao găm cắt qua yếu hèn.

Ngay lúc con dao sắp chạm tới Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên nghiêng đầu, hé miệng ra, trực tiếp cắn lại lưỡi dao!

Tài xế biến sắc, bỗng nhiên phát hiện con dao như là bị kim sắt kẹt lại, không thể nhúc nhích mấy.

Nhưng mà tài xế chính là sát thủ được huấn luyện một cách hoàn mỹ, mặt dù thất kinh nhưng không loạn, thử một lần không có kết quả thì liền lấy ra một khẩu súng đen thui, nhắm về phía mí mắt Trương Đại Thiệu.

- Phốc!

Trương Đại Thiệu lúc này mở mắt, lộ ra một nụ cười khinh thường, hé miệng phun con dao ra, lướt nhanh giống như một ám khí.

Tài xế sắc mặt đại biến, nhưng né không kịp, cổ tay của mình trực tiếp bị con dao đâm thủng, đầy ngón tay hấn đã không thể bóp cò, khẩu súng rơi xuống sàn xe.

- Làm sao có thể như vậy được?

Trong óc tài xế nảy ra một câu hỏi, còn chưa kịp kêu lên, một cánh tay Trương Đại Thiệu đã quét lại đây, tài xế quay đầu đi, cứ như vậy mà hoa lệ ngã xuống.

Trương Đại Thiệu lần thứ hai tựa lưng vào ghế, nhìn trái nhìn phải, bảy tám người mặc âu phục, tay cầm súng lục đã vây quanh xe taxi.

- Cục trưởng Triệu, hiện tại, ông nên chịu trách nhiệm với việc mình làm.

Trương Đại Thiệu lấy di động ra, nói nhỏ:

- Không cho ông hiểu rõ thì ông sẽ không biết hợp tác.

Điện thoại chuông đổ một lúc thì liền được kết nối, Trương Đại Thiệu thuận miệng phân phó:

- Đại Phúc, chặt một ngón tay của Triệu Văn Đông, đem đến tặng cho Cục trưởng Triệu.

Cúp điện thoại xong, lại gọi cho Cục trưởng Triệu:

- Cục trưởng Triệu, tôi vốn nghĩ ông là một người biết điều, lại không ngờ ông là một người không biết điều.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng đồng thời vang lên, nhưng không có viên đạn nào bắn trúng Trương Đại Thiệu, hấn giống như một làn khói đi xuống xe taxi, bàn tay to vung lên, lập tức có một người đàn ông bay đi.

- Đây là cậu ép tôi.

Cục trưởng Triệu tất nhiên cũng nghe thấy tiếng súng bên kia, sắc mặt có chút dữ tợn, ngoan tuyệt nói.

- Ông sẽ phải hối hận.

Trương Đại Thiệu lại tùy tay đánh một người đàn ông, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, nghe không thấy có biến hóa gì.

- Bởi vì ông đã làm tôi mất hứng.

- Cậu có thể sống qua hôm nay rồi nói sau.

Triệu cục trưởng hừ lạnh.

- Không ai có thể giết được tôi.

Trương Đại Thiệu khinh thường nói, thực sự nghĩ phái mấy sát thủ cao cấp tới đây thì có thể giải quyết mình sao, thật là buồn cười.

- Tôi có chuẩn bị một lễ vật cho ông, hy vọng ông sẽ thích.

Ngắt điện thoại, cuối cùng cũng đánh bất tỉnh người đàn ông cuối cùng, rồi bước đi mà không quay đầu lại.

Đi vào quán bar Mê Tình, còn chưa ngồi nóng chỗ thì Cục trưởng Triệu đã điện thoại tới, Trương Đại Thiệu thấy thì cười nhạo một tiếng, trực tiếp tắt máy, chặn số của Cục trưởng Triệu lại.

- Đại Phúc, đi sắp xếp một chút.

Trương Đại Thiệu kêu Tôn Đại Phúc tới.

- Chuẩn bị nghênh đón Cục trưởng Triệu tới chơi.

- Anh Trương, anh nói Cục trưởng Triệu tới cửa viếng thăm?

Tôn Đại Phúc ngẩn ra, cho dù nhận được một ngón tay của Triệu Vân Đông, cũng không tới nhanh như vậy chứ.

Nếu Tôn Đại Phúc biết sự kiện ám sát, chỉ sợ là sẽ không nghĩ vậy nữa.

- Đi sắp xếp đi, Cục trưởng Triệu là người thông minh, nhất định sẽ đến.

Trương Đại Thiệu tự tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Quyết tâm của cô gái yếu đuối

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trương Đại Thiệu, trời vừa mới chạng vạng tối thì ở quán bar Mê Tinh đã vang lên tiếng động cơ xe chạy tới, trong xe có một lão tài xế tóc hoa râm, một người mặc áo gió, và một người trung niên đội mũ.

Từ màn hình theo dõi, Tôn Đại Phúc lập tức hưng phấn nói với người tâm phúc bên cạnh:

- Báo tin cho anh Trương, khách quý tới rồi.

- Lão già kia, không phải là ông rất phách lối sao, sao bây giờ lại chịu nhường bộ như vậy chứ?

Tôn Đại Phúc đứng dậy cười ha ha, cảm lấy áo khoác đi ra ngoài, đi thẳng đến phòng khách, đứng trước mặt người trung niên kia.

- Cục trưởng Triệu, đúng là khách quý đến nhà mà.

Tôn Đại Phúc vô cùng nhiệt tình ôm vai chào đón Cục trưởng Triệu.

Vùng chân mày của Cục trưởng Triệu nhăn lại, dường như thấy khó chịu, hẳn thực sự không quen với kiểu hành động lỗ mãng này, tuy nhiên lúc này cũng chỉ biết nhẫn nhịn, không đẩy Tôn Đại Phúc ra.

Vốn Cục trưởng Triệu có thân phận đặc biệt, hơn nữa bây giờ còn lẫn lộn cùng với Lý quản gia nên bất luận thế nào hẳn cũng sẽ không đích thân tới những nơi như thế này, cho dù con trai mình đang bị người ta bắt giữ.

Thế nhưng Trương Đại Thiệu lại gửi cho hắn một "lẽ vật" khiến hắn tâm thần đại động, hơn nữa lúc Cục trưởng Triệu nhận được tin tức này thì cũng đã hiểu được tình hình cuộc ám sát kia nên hẳn không có cách nào bình tĩnh được.

Đến cúi đầu trước Trương Đại Thiệu là điều cần phải làm.

Đội Tôn Đại Phúc nhiệt tình hỏi thăm xong thì lúc này Cục trưởng Triệu mới không vui nói rằng:

- Tôn Đại Phúc, hôm nay tôi đến đây với thân phận không phải là Cục trưởng Triệu.

- Tôi hiểu, tôi hiểu mà Cục trưởng Triệu.

Tôn Đại Phúc cười ha hả rồi dẫn đường cho Cục trưởng Triệu.

- Anh Trương chờ ông đã lâu, mời đi bên này.

Tôn Đại Phúc đưa Cục trưởng Triệu tới một căn phòng trang nhã được trang trí theo phong cách cổ xưa ở lầu ba, Trương Đại Thiệu đã chờ bên trong. Tôn Đại Phúc rót cho Trương Đại Thiệu và Cục trưởng Triệu mỗi người một ly trà xong thì khom người ra ngoài, đứng đợi ngoài cửa.

- Trương Thiên, cuối cùng mày muốn gì, nói thẳng ra đi.

Cục trưởng Triệu bỏ mũ xuống, đi thẳng vào vấn đề, hẳn luôn bình tĩnh nhưng lúc này cũng lo lắng vài phần.

- Không được làm tổn thương con của tao nữa.

Sau tất cả thì bây giờ lão cũng đã có chút kiên kị.

Trương Đại Thiệu cũng không nói lời vô ích, ngẩng đầu lên nhìn Cục trưởng Triệu, ánh mắt sáng lên:

- Đối với việc làm bị thương con trai ông thì tôi cũng chẳng có hứng thú gì, quan trọng là thái độ của ông thôi. Việc tôi muốn Cục trưởng Triệu làm chỉ là cùng diễn trò với tôi mà thôi, thân là Cục trưởng Cục Công an, diễn trò không phải là sở trường của ông sao?

Cục trưởng Triệu bất chấp việc bị Trương Đại Thiệu chế giễu, lão hoàn toàn hiểu được ý tứ của Trương Đại Thiệu, dừng một chút thì lão mới mở miệng nói:

- Tao phải nhìn thấy Vân Đông trước.

- Được thôi.

Trương Đại Thiệu gật đầu, gọi với ra cửa:

- Đưa Triệu công tử đến.

Một lát sau cửa phòng mở ra, Tôn Đại Phúc tự mình đưa Triệu Vân Đông đến, không nói gì, đứng sau đó Triệu Vân Đông ngã xuống đất, nằm lăn quay trước mặt Cục trưởng Triệu.

- Ba, mau cứu con!

Triệu Vân Đông vừa nhìn thấy cha mình thì lập tức la to lên.

- Đông nhi, đừng sợ, có ba ở đây, ba sẽ không để con gặp chuyện gì đâu.

Nét mặt già nua của Cục trưởng Triệu bắt đầu co quắp lại, nhìn thấy bộ dạng thảm hại của con mình thì khỏi phải nói là đau lòng đến chừng nào.

Nhất là khi nhìn thấy ngón tay út bên bàn tay trái của con trai bị băng bó thì lão cảm giác được trái tim mình đang rí máu.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy tất cả, vẫy tay với Tôn Đại Phúc, Tôn Đại Phúc không nói gì liền đưa Triệu Vân Đông ra ngoài.

- Còn nữa, tôi muốn gặp Lý quản gia.

Trương Đại Thiệu nói thêm, thấy Cục trưởng Triệu biến sắc thì Trương Đại Thiệu lại bổ sung:

- Cục trưởng Triệu đừng căng thẳng, ý của tôi là sẽ âm thầm quan sát Lý quản gia một chút thôi, sẽ không lộ mặt đâu.

Nghe vậy sắc mặt của Cục trưởng Triệu mới dễ nhìn hơn một chút, trầm ngâm một lát, bụng tách trà lên uống sạch, cầm theo cái mũ và nói:

- Tao sẽ liên lạc lại với mày, hy vọng mày sẽ giữ đúng lời hứa.

Nói xong thì lão vội vã đứng dậy rồi đi.

Trên thực tế đây mới đúng là mục đích thật sự của Trương Đại Thiệu, như lời hắn nói thì Cục trưởng Triệu chỉ là một con rối, then chốt là Lý quản gia đứng sau giật dây.

Nhưng quan trọng là bây giờ Trương Đại Thiệu lại không điều tra ra được Lý quản gia đang ở đâu, không biết Lý quản gia sẽ hành động vào lúc nào.

Chỉ cần gặp được Lý quản gia thì hắn sẽ để lại dấu hiệu thần thức trên người Lý quản gia, như vậy Lý quản gia sẽ không còn đáng lo nữa.

Sau đó Trương Đại Thiệu gọi Tôn Đại Phúc đến, dặn dò vài câu rồi trở về biệt thự.

Những ngày tiếp theo, tình hình thế giới ngầm ở Tỉnh Hải vẫn căng thẳng như cũ, nhiều bãi của Tôn Đại Phúc liên tục bị canh sát quét.

Nhưng có điều khác là Tôn Đại Phúc và vài người nòng cốt khác không thấy lo lắng hay căng thẳng nữa.

Trong lúc này Tứ Thiệu đã liên lạc với Tôn Đại Phúc, muốn Tôn Đại Phúc làm người trung gian, mời Trương Đại Thiệu đi ăn, nói là trước đây đắc tội với Trương Đại Thiệu nên muốn xin lỗi Trương Đại Thiệu.

Từ lúc biết được Trương Đại Thiệu dám đánh cả Long Thiên Tôn thì Tứ Thiệu cực kì hoảng sợ, biết mình không thể đối địch cùng Trương Đại Thiệu nữa.

Trương Đại Thiệu từ chối Tứ Thiệu, tiểu tử này muốn gì hắn cũng không quan tâm mà bắt đầu luyện chế đan dược.

Đem Cửu Lê Hồ, những dược liệu cần thiết và nhu yếu phẩm cất vào trong Nạp Giới, sau đó hắn dặn dò mọi người nếu không có việc gì khẩn cấp thì ngàn vạn lần không được liên lạc với hắn. Dặn dò xong hắn một mình đi vào núi hoang, tìm một sơn động, dùng một tảng đá lớn lấp kín cửa động rồi bắt đầu luyện đan.

Phá nguyên đan và Thất bộ linh lung thảo trước đây khác nhau, cấp bậc của Phá nguyên đan cao hơn, độ khó để thành công cũng tăng lên gấp bội, Trương Đại Thiều phải luyện mất bảy ngày bảy đêm.

Thần thức đảo qua, ở giữa Cửu Lê Hồ có một viên đan được xuất hiện trong đầu Trương Đại Thiều, hắn vui mừng:

- Đan bồi đã thành, nhiều nhất là ba ngày nữa có thể luyện thành Phá nguyên đan rồi.

.....

- Trương Thiên này rốt cuộc đã làm gì vậy?

Trong biệt thự, Tô Tâm Lam hai tay nâng cằm, bức bối nhìn Liễu Thanh Thanh trước mặt:

- Đã bảy ngày rồi mà không có lấy một chút tin tức nào.

- Tâm Lam, cứ yên tâm.

Liễu Thanh Thanh ngẩng đầu cười, thái độ khác hoàn toàn:

- Hắn là người thần bí, không cần lo lắng quá.

- Ai thêm lo cho hắn chứ?

Tô Tâm Lam chu miệng, âm ức nói.

Liễu Thanh Thanh bắt đầu đi lắc đầu:

- Nha đầu chết tiệt kia, còn cứng đầu.

- Thanh Thanh, cậu còn nói vậy được à?

Hai người cãi nhau âm ỉ một phen.

- Leng keng!

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cả hai cô nàng đều sững sốt, nhất tề ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chợt Tô Tâm Lam vui vẻ, vội vàng đi mở cửa:

- Trương Thiên về rồi!

Nhưng Liễu Thanh Thanh thì không động đây, cô không cho là như vậy, tên kia chưa bao giờ về mà bấm chuông cửa.

Hấp ta hấp tấp mở cửa, khuôn mặt tươi cười của Tô Tâm Lam sững lại một lát rồi mới cười lại, nhìn mỹ nữ đẹp tuyệt trần trước mặt:

- Sao cô lại tới đây?

Mỹ nữ này cũng không xa lạ gì với Tô Tâm Lam, chính là Hàn Mộng Di tiểu thư lần trước đi cùng với Lý Sát, đến từ Yến Kinh.

Lúc này Hàn Mộng Di mặc một bộ váy liền thân màu đỏ nhưng cũng không che giấu được vẻ yếu đuối của mình, đôi chân mảy mệt mõi, điều này khiến cho người khác nhìn vào Hàn Mộng Di dấy lên một cảm giác đau lòng.

- Tôi tìm Trương Thiên.

Hàn Mộng Di nói.

- Hắn không có ở đây.

Tô Tâm Lam có chút lạnh lùng nói, không biết tại sao đối với mỹ nữ này cô lại có một sự thù hận không rõ ràng.

- Tâm Lam, cậu làm gì vậy?

Liễu Thanh Thanh trừng mắt với Tô Tâm Lam, đẩy cô ấy qua một bên rồi nói với Hàn Mộng Di:

- Đúng là Trương Thiên không ở đây, hắn có việc ra ngoài rồi, cô cứ vào nhà trước đi.

- Hắn đang ở đâu?

Hàn Mộng Di không đi vào mà có chút lo lắng hỏi ngược lại:

- Tôi tìm hấn có việc rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Tạo hóa trên người

- Chuyện này...

Liễu Thanh Thanh cảm thấy hơi khó xử, Trương Đại Thiệu đã đặc biệt dặn dò là trong mấy ngày này phải làm cho xong chuyện quan trọng, không có chuyện gì lớn thì đừng quấy rối hấn.

- Mau nói cho tôi biết đi, tôi có chuyện thực sự quan trọng mà.

Hàn Mộng Di nhìn thấy phản ứng của Liễu Thanh Thanh thì cô càng khẳng định thêm là Liễu Thanh Thanh biết Trương Đại Thiệu đang ở đâu, cô liền kéo tay Liễu Thanh Thanh cầu xin.

- Hàn tiểu thư, xin đừng gấp, từ từ nghe tôi nói.

Liễu Thanh Thanh vội vàng trấn an Hàn Mộng Di, kiên nhẫn giải thích mọi chuyện.

- Không phải là tôi không muốn nói cho cô biết, nhưng tôi thật sự không biết Trương Đại Thiệu hiện giờ đang ở đâu.

- Tiểu thư, cô nhất định phải nói cho tôi biết, chuyện rất gấp.

Hàn Mộng Di càng thêm sốt ruột.

Cực chẳng đã Liễu Thanh Thanh mới để Hàn Mộng Di cầu xin như vậy, một lúc sau thì cũng nhận thấy hình như Hàn Mộng Di có chuyện gấp thật, cuối cùng không thể làm gì khác hơn nên đành nói thật:

- Hàn tiểu thư, Trương Thiên đi Mãng Sơn, điện thoại của hấn giờ cũng không gọi được, bây giờ cô không tìm ra được hấn đâu, tôi thấy hay là cô ở đây đợi hấn đi, nói không chừng hấn sắp về rồi đó.

Hàn Mộng Di nghe vậy thì không khỏi thất vọng, điện thoại không gọi được, Mãng Sơn thì lớn như vậy, biết tìm Trương Thiên ở đâu?

Tuy nhiên ngay lúc đó Hàn Mộng Di liền nhớ tới lời Hàn Kiến Vĩ nói, Lý gia đang chuẩn bị kế hoạch diệt trừ Trương Đại Thiệu, mình đang ốm yếu cũng phải chạy gấp tới đây báo tin cho Trương Đại Thiệu, bất luận hấn đang ở đâu cũng phải tìm cho ra hấn, nói cách khác hấn đang gặp nguy hiểm rất lớn.

- Làm phiền rồi.

Nói xong câu đó Hàn Mộng Di quay đầu rồi đi, mặc do Liễu Thanh Thanh gọi cũng không quay đầu lại.

- Thanh Thanh, cô ấy sẽ đi Mãng Sơn tìm Trương Thiên thật à?

Tô Tâm Lam nhìn theo bóng lưng Hàn Mộng Di, khó hiểu hỏi.

- Không thể nào.

Liễu Thanh Thanh lắc đầu.

- Mãng Sơn lớn như vậy, đúng nói là một cô gái, phái cả một đội cảnh sát đi tìm cũng không thể tìm ra được dễ dàng đâu, chuyện này không phải là cô ấy không biết.

- Cũng phải.

Tô Tâm Lam gật đầu, đóng cửa biệt thự lại.

Nhưng Tô Tâm Lam và Liễu Thanh Thanh không thể ngờ tới là họ đã đánh giá thấp quyết tâm của Tô Tâm Lam.

- Trương Thiên, tôi nhất định phải tìm được anh.

Trong khốe mắt Hàn Mộng Di hiện lên sự dứt khoát, kiên nghị, đi thẳng về phía Mãng Sơn.

Ngay sau đó trong Mãng Sơn mênh mông vô bờ xuất hiện một cô gái mặc váy, đeo một cái túi sau lưng bước vào trong Mãng Sơn.

.....

Trương Đại Thiệu cực kì tập trung cho việc luyện đan, tất cả thần thức đều cẩn thận điều khiển ngọn lửa, giữ cho ngọn lửa cháy dưới Cửu Lê Hồ được ổn định, mùi hương nhẹ nhàng bay ra.

Cũng không biết mất bao lâu, mùi hương trong Cửu Lê Hồ trong giây lát bạo phát, người nào người phải mùi này đều không thể chịu nổi.

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu mở mắt, vui vẻ nói:

- Thành công!

Thu hồi ngọn lửa, vươn tay ra chụp lấy, một viên đan được nhả bóng có màu tím nhạt xuất hiện trong tay, chính là một viên Phá nguyên đan nguyên chất.

- Ha ha ha! Có viên Phá nguyên đan này thì tu vi của mình có thể tăng ngay lập tức rồi.

Trương Đại Thiệu khó nén được sự vui mừng, ngửa đầu bật cười, há mồm nuốt Phá nguyên đan vào người.

- Vù vù!

Ngay lúc đó, cơ thể Trương Đại Thiệu chấn động, chợt cảm thấy một nguồn linh khí thuần khiết cực kì to lớn bùng phát trong cơ thể, suýt nữa làm vỡ tất cả kinh mạch của mình.

Trương Đại Thiệu cắn chặt hàm răng, lập tức vận pháp quyết, dẫn cổ linh khí khổng lồ trong cơ thể mình đánh vào hàng rào nguồn linh khí kia.

Một ngày phá vỡ hàng rào, lại bị bồi thêm vào, có thể là do ngưng khí tầng thứ nhất đã bước vào tầng thứ hai.

Đây là quá trình tràn ngập hy vọng, nhưng đồng thời cũng là một quá trình thống khổ, mỗi lần cổ linh khí cuồng bạo xông tới đều giống như một lưỡi dao sắc bén hung hăng cắt nát da thịt người.

Không bao lâu sau toàn thân Trương Đại Thiệu đã ướt đầm mồ hôi.

Nhưng hắn không rên một tiếng nào, chỉ dẫn đạo linh khí đánh vào hàng rào, trải qua mấy giờ thì cơ thể hắn run lên, hắn cảm giác được hàng rào trong cơ thể đã được chọc thủng.

- Àm!

Một năng lượng cực lớn bộc phát ở giữa người Trương Đại Thiệu, tảng đá lớn chắn cửa động trong nháy mắt bị phá vỡ tan tành.

- Cuối cùng cũng phá được hàng rào rồi.

Trương Đại Thiệu mở mắt, vẻ mặt đầy vui mừng, tiếp tục dẫn đạo thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, cô đọng kinh mạch, cố bền bồi nguyên.

- Chỉ cần nửa giờ nữa là mình có thể hoàn thành việc lớn rồi.

Trương Đại Thiệu trầm nghĩ, phần gian nan nhất đã hoàn thành rồi, phần còn lại chỉ là nhiệm vụ kết thúc mà thôi.

Người ta nói gặp được chuyện vui thì tinh thần sẽ thoải mái, lời này quả không sai, tâm trạng đang vui sướng nên với Trương Đại Thiệu mà nói thì nửa giờ đồng hồ sẽ trôi qua trong nháy mắt thôi.

- Trương Thiên, cuối cùng cũng tìm được anh rồi!

Nhưng ngay lúc Trương Đại Thiệu sắp thành công thì ngoài sơn động chợt vang lên một giọng nói vui mừng.

Ba ngày cực nhọc đi tìm Trương Đại Thiệu ở núi Mãng Sơn, cuối cùng Hàn Mộng Di cũng đã tìm được tung tích của Trương Đại Thiệu.

Ba ngày tìm kiếm không có kết quả đã làm Hàn Mộng Di sắp tuyệt vọng, nhưng vừa rồi bị tiếng nổ kia gây chú ý, dựa vào đó đi tìm, lúc phát hiện ra Trương Đại Thiệu thì cô mừng rỡ không gì diễn tả được.

Nhưng Hàn Mộng Di không thể nào ngờ được là lúc này Trương Đại Thiệu không ngừng kêu khổ, hắn đã đến được bước quan trọng nhất, không được để ai quấy rối. Vừa rồi bị kêu to một tiếng suýt nữa khiến hắn bị phân tâm, thất bại trong gang tấc.

- Không được đến đây.

Lúc này trong đầu Trương Đại Thiểu chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó thôi.

Nhưng Hàn Mộng Di không có cách nào nghe được điều đó, cô vô cùng kích động chạy vào trong sơn động.

- Trương Thiên, Lý gia muốn giết anh, anh mau chạy đi!

Chỉ kêu hai tiếng nhưng Hàn Mộng Di kinh hoàng phát hiện ra Trương Đại Thiểu không trả lời cô, chỉ ngồi khoanh chân dưới đất như người chết.

Hàn Mộng Di luống cuống, chạy tới vài bước, đỡ lấy vai hắn:

- Trương Thiên, anh làm sao vậy?

Việc này làm cho bao nhiêu ngày cực khổ của Trương Đại Thiểu trở nên công cốc, công pháp của hắn nhất thời tán loạn, phun ra một ngụm máu tươi và từ từ ngã xuống đất.

Hàn Mộng Di bối rối, trợn tròn mắt với tình huống trước mặt, hai tay ôm ngực, mặt trắng bệch, nhìn cô giống như một con thỏ bị thương vậy.

- Trương Thiên, anh làm sao vậy, anh không sao chứ?

Một lúc sau cô hoảng hốt, vội vàng vọt tới bên người Trương Đại Thiểu, chân tay luống cuống, không biết phải làm thế nào.

Trương Đại Thiểu mở mắt nhìn Hàn Mộng Di, trong ánh mắt không hề có chút trách cứ nào, chỉ có cảm động. Cô gái này ngàn dặm xa xôi đến báo tin cũng là có lòng tốt, có thể đây là tạo hóa trên người rồi.

- Trương Thiên, anh đừng làm tôi sợ!

Tâm thần Hàn Mộng Di hoảng loạn, sợ hãi, đã bắt đầu sụt sùi khóc.

- Đợi đến lúc tán công hoàn tất cũng là lúc ta bỏ mạng.

Trương Đại Thiểu suy nghĩ theo bản năng nhưng lại không nói ra, chuyện vừa rồi đã khiến hắn bị phản phệ cực kì nghiêm trọng, nguy hiểm đến tính mạng.

- Lẽ nào ta cứ như vậy mà chết đi sao?

Trương Đại Thiểu không cam lòng nghĩ, ngơ ngác nhìn bóng dáng nhỏ bé của Hàn Mộng Di trước mặt, lại mỉm cười, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Hàn Mộng Di.

- Có được một người con gái khóc vì ta như vậy thì dù có chết cũng đáng mà. (Hò Ly: Òa òa, cảm động quá đi)

Ngay lúc đó hắn đã nghĩ đến điều này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Phong cảnh sơn động

Mặc dù Hàn Mộng Di không biết rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng cô biết là Trương Đại Thiểu hình như sắp chết.

- Trương Thiên, anh không thể chết được!

Hàn Mộng Di ôm chặt Trương Đại Thiểu, cô không thể nào chấp nhận được việc nhiều lần trải qua gian khổ đến báo nguy cho Trương Đại Thiểu là để cứu mạng hắn, ai ngờ đến bây giờ lại phải mở to mắt nhìn hắn chết đi như vậy.

Hàn Mộng Di không cam lòng, không thể chấp nhận được.

Nghĩ tới Trương Đại Thiểu làm tất cả vì mình mà cô cảm thấy lòng đau như cắt.

- Trương Thiên, anh không thể chết được, anh đã nói là sẽ cưới tôi mà.

Hàn Mộng Di khóc nức nở.

- Cô đồng ý lấy tôi sao?

Trương Đại Thiệu yếu ớt mở mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, giọng nói trầm xuống như ông già.

- Tôi đồng ý lấy anh!

Hàn Mộng Di liều mạng gật đầu.

- Tôi đã sớm là người của anh rồi, tôi không lấy anh thì còn lấy ai nữa?

- Tôi đã sớm là người của anh rồi!

Những lời này như tảng đá lớn nện lên đầu Trương Đại Thiệu, khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

Đột nhiên hắn nhớ lại chuyện mình bị Lý Sát hạ độc, thời gian dây dưa với Hàn Mộng Di hình như hắn đã phát hiện ra cô chính là cửu âm ngọc thể.

Cửu âm ngọc thể là một loại thể chất cực kì đặc biệt, tại Tu chân giới chính là ước mơ song tu của đông đảo tu giả.

Bản thân người có cửu âm chi thể thì âm khí cực thịnh, nếu như XXOO với người thường thì khoảng chừng 2 hoặc 3 năm là chết. Thế nhưng nếu áp dụng phương pháp song tu thì lại rất có lợi với tu giả, đối với người có cửu âm ngọc thể cũng có chỗ tốt.

Nếu muốn sống, đây là cơ hội duy nhất.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt Hàn Mộng Di, lo lắng hỏi:

- Hàn Mộng Di, cô có đồng ý làm người con gái của tôi ngay bây giờ không?

- Há?

Hàn Mộng Di không nhịn được kêu thành tiếng, căn bản không nghĩ đến với tình huống này mà Trương Đại Thiệu lại có thể đưa ra yêu cầu như vậy.

Mặt cô đỏ lên.

- Khụ khụ!

Trương Đại Thiệu phun ra một ngụm máu, biểu hiện càng suy yếu hơn, mắt nhắm lại:

- Không sao, đừng miễn cưỡng, coi như chưa có gì đi.

- Không phải!

Hàn Mộng Di lập tức xua hai tay, cô đã quyết định lấy hắn làm chồng, làm người con gái của hắn cũng là chuyện sớm muộn, chỉ là với tình huống trước mắt này khiến đầu óc cô có chút quay cuồng.

Trương Đại Thiệu không nói gì thêm, chỉ nhắm hai mắt lại, hiện giờ hắn muốn mở mắt ra cũng là điều rất khó khăn.

Hàn Mộng Di nhìn bộ dạng thảm hại của Trương Đại Thiệu, cuối cùng cắn răng, vứt bỏ sự ngượng ngùng của nữ nhi sang một bên, nói:

- Trương Thiên, tôi đồng ý làm người con gái của anh, anh tới đi. (Hô Ly: Đoạn này hấp dẫn à, đang suy nghĩ là có nên cắt bớt hay không nè, haha).

Nói xong thì Hàn Mộng Di nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo trên người mình.

Trương Đại Thiệu giật mình, người con gái này lại chấp nhận hy sinh vì mình, phu phục hà cầu.

Không bao lâu sau, một cơ thể hoàn mỹ không tỳ vết hiện ra trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Hàn Mộng Di, cả đời này em là người con gái của anh.

Trương Đại Thiệu dâng trào cảm xúc, nhẹ nhàng vuốt mặt Hàn Mộng Di, chậm rãi ôm lấy cô.

Một cảnh tượng phong tình đã diễn ra.

Hàn Mộng Di không còn nhớ trước đây mình đã đau khổ bao lâu, bây giờ cô chỉ biết Trương Thiên đang mang lại cho cô một cảm giác thoải mái, sung sướng, khiến cô ngủ say trong hưng phấn cực độ.

Lúc cô mở mắt thì phát hiện ra mình đã được mặc quần áo, còn Trương Đại Thiệu đang đứng dựa vào cửa động.

Hiện giờ nhìn bóng lưng kia cô lại thấy nó vô cùng mạnh mẽ, vững vàng và rộng giống như là biển rộng vô bờ.

- Tỉnh rồi à?

Trương Đại Thiệu xoay người lại, mỉm cười:

- Ủ!

Không biết tại sao cô lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, lấy tay sờ gò má của mình, có chút nóng, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của Trương Đại Thiệu.

- Ha ha!

Trương Đại Thiệu bật cười, đi tới chỗ Hàn Mộng Di.

- Đã là người của anh rồi thì còn ngại ngùng gì nữa?

Hàn Mộng Di càng cúi đầu thấp hơn, trong giây lát chợt nhớ ra điều gì đó thì ngẩng đầu lên:

- Trương Thiên, anh không sao chứ?

Trương Đại Thiệu nhún vai, cười nói:

- Em nhìn xem anh có chuyện gì sao?

Thời khắc mấu chốt Trương Đại Thiệu bị Hàn Mộng Di phá ngang đã khiến hắn bị phản phệ nghiêm trọng, đe dọa đến tính mạng, sau khi tiến hành song tu thì đã vượt qua được nguy hiểm, mặc dù không đột phá được tầng thứ 2 Luyện khí kỳ, thế nhưng khoảng cách cũng không còn quá xa nữa.

Hàn Mộng Di bước tới bên cạnh Trương Đại Thiệu, nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui, mở to hai mắt và không dám tin chuyện đang xảy ra:

- Anh thật sự không sao rồi! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Đối với những chuyện xảy ra với Trương Đại Thiệu cô căn bản không hiểu được.

Trương Đại Thiệu cười lắc đầu, cho dù có giải thích cho Hàn Mộng Di nghe thì cô cũng không hiểu được, suy nghĩ một lát rồi hắn nói:

- Mộng Di, vừa rồi là em đã cứu anh, nếu không có em thì anh đã chết rồi. Anh biết em không thể hiểu được mọi chuyện, nhưng em chỉ cần biết anh không phải người bình thường là được rồi.

Hàn Mộng Di tuy không hiểu nhưng cũng gật đầu, mặc dù rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nhớ lại lần mình bị bắt cóc thì hắn đã đến cứu mình, cả người bị thương, trúng bốn viên đạn, ngã từ lầu 40 xuống mà không chết, hình như cô cũng đã hiểu được vài phần.

- Đi thôi, anh đưa em về nhà.

Trương Đại Thiệu đưa tay về phía Hàn Mộng Di, ngực Hàn Mộng Di run lên, cảm giác này khiến cô bị kích động, đưa tay nắm lấy tay của Trương Đại Thiệu.

Thấy quần áo mình bị bẩn, cô la lên, ôm lấy mặt:

- Trên người em rất bẩn, em làm sao gặp người khác với bộ dạng này được?

Trương Đại Thiệu bật cười, không nói gì, bắn ra một thủy cầu thuật (quả bóng nước) lên người cô.

Bỗng nhiên Hàn Mộng Di cảm thấy rất thoải mái, nhìn lại thì thấy người mình sạch sẽ, quần áo cũng không còn bẩn nữa, giống như là đồ mới mua vậy.

- Đây, thật sự là thần kỳ!

Hàn Mộng Di vui sướng kêu lên, nhìn Trương Đại Thiệu với ánh mắt vừa khâm phục vừa khó hiểu:

- Anh làm thế nào vậy? Thật lợi hại!

- Tiểu xảo thôi mà.

Trương Đại Thiệu cười nói rồi đưa Hàn Mộng Di ra khỏi sơn động.

Cả đoạn đường không nói chuyện, Hàn Mộng Di khéo léo nép sát người mình vào Trương Đại Thiệu. Nhìn họ giống như một đôi tình nhân hạnh phúc khiến người khác phải ghen tỵ.

Lúc đi đến trước cửa biệt thự thì bỗng nhiên Hàn Mộng Di mở miệng hỏi:

- Trương Thiên, anh và hai cô gái ở đây có quan hệ như thế nào vậy?

- Không có gì cả!

Trương Đại Thiệu đáp.

- Có quý mới tin anh,

Hàn Mộng Di cong môi lên.

- Ở cùng một chỗ làm sao mà không có chuyện gì được?

- Chuyện này...

Trương Đại Thiệu gãi đầu.

- Bình thường anh không về nhà vào buổi tối.

- Được lắm, ở nhà đã có hai mỹ nữ rồi mà còn ra ngoài ăn chơi trác táng!

Hàn Mộng Di hừ một cái.

Trương Đại Thiệu nở một nụ cười.

- Mộng Di, yên tâm đi, anh chỉ có mình em thôi.

Trong lòng Hàn Mộng Di vui sướng, không nói gì thêm, Trương Đại Thiệu lấy chìa khóa mở cửa nhà, kéo Hàn Mộng Di nghênh ngang đi vào.

- Anh về rồi!

Nhìn thấy bóng dáng Trương Đại Thiệu thì hai người Liễu Thanh Thanh và Tô Tâm Lam đồng thanh ngạc nhiên kêu lên, nhưng khi thấy Hàn Mộng Di đứng bên cạnh hắn thì giọng nói của hai người liền khựng lại.

Về mặt của Hàn Mộng Di lập tức tối sầm lại, nhìn Trương Đại Thiệu đầy oán giận, như vậy mà dám nói là không có chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thủ đoạn độc ác của Lý quản gia

Vốn đang cao hứng chuyện Trương Đại Thiệu trở về, thế nhưng ánh mắt của ba cô gái như vậy nên bầu không khí có phần trở nên lúng túng.

Cũng may ngay thời khắc mấu chốt thì có chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự im lặng.

- Trương Thiên, không phải là mày muốn gặp Lý tiên sinh sao, đến quán rượu Tân Hải Đại đi.

Đầu dây bên kia chính là Cục trưởng Triệu.

Cắt điện thoại đi, sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, nói với Hàn Mộng Di:

- Anh có chuyện cần phải làm, em ở nhà đợi anh về, tuyệt đối không được ra ngoài.

Sau đó nói với hai người Liễu Thanh Thanh:

- Hai người cũng vậy.

Ra khỏi cửa và gọi xe chạy thẳng đến quán rượu Tân Hải Đại, trên đường đi Trương Đại Thiệu gọi cho Tôn Đại Phúc, kêu tăng thêm số người trông coi biệt thự, nhất là Hàn Mộng Di, không được để xảy ra bất kì thương tổn nào thì hắn mới yên lòng.

Bên ngoài quán rượu Tân Hải Đại đã có người của Cục trưởng Triệu sắp xếp đứng đợi, lén lút đưa Trương Đại Thiệu đi vào một cánh cửa nhỏ, tới một căn phòng nhỏ trong góc phòng, Cục trưởng Triệu đã ngồi đợi sẵn ở đó.

- Hôm nay có một bữa tiệc, 8h bắt đầu, phòng 308, tao đã sắp xếp xong cho mày rồi.

Cục trưởng Triệu không nói nhiều, đưa cho Trương Đại Thiệu một bộ đồ của người phục vụ.

- Yêu cầu của mày tao đã làm xong, hy vọng mày cũng sẽ giữ đúng lời hứa.

Trương Đại Thiệu liếc nhìn bộ đồ trong tay Cục trưởng Triệu, cầm lấy xong tiện tay ném xuống đất, cười nói:

- Cục trưởng Triệu cứ yên tâm, tôi không phải là người không biết giữ lời.

- Ý mày là sao?

Cục trưởng Triệu biến sắc, không hiểu Trương Đại Thiệu muốn làm gì.

- Cục trưởng Triệu, ông dẫn tôi đến quán rượu này là đã giúp tôi một đại ân rồi, chuyện tiếp theo sẽ không phiền ông bận tâm nữa.

Trương Đại Thiệu chậm rãi nói, hẳn biết Cục trưởng Triệu không tin mình, nên nhấn mạnh lại:

- Ông yên tâm, tôi sẽ không làm loạn lên đâu, nếu bại lộ thì tôi sẽ nguy hiểm hơn ông, không phải sao?

Cục trưởng Triệu nhìn chằm chằm vào Trương Đại Thiệu, giống như muốn nhìn thấu xem hắn đang suy nghĩ gì, thế nhưng lão chỉ phát hiện ra một điều là Trương Đại Thiệu thâm sâu khó lường, không thể làm gì khác hơn là hừ một tiếng:

- Hy vọng mày tự giải quyết tốt.

Dứt lời thì lão xoay người đi.

Trương Đại Thiệu gọi người phục vụ tới, yêu cầu một bình rượu, dựa lưng vào ghế, tự rót rượu uống, đợi Lý quản gia đến.

Khoảng nửa tiếng sau, Trương Đại Thiệu đặt ly rượu xuống, mắt sáng lên, nhẹ nhàng cười:

- Đến rồi.

Thần thức đảo qua, năm chiếc xe ô tô Mercedes màu đen đang chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe.

Bên trong chiếc Mercedes chạy thứ ba có một người đàn ông trung niên chỉnh tề với ánh mắt sắc bén, nghiêm nghị, để râu quai nón, người này vừa nhìn qua có thể khiến người khác có cảm giác bị áp bức.

Người này chính là Lý quản gia, so với thời điểm mà Trương Đại Thiệu còn ở Yến Kinh thì không có gì thay đổi, vẫn giống y như vậy.

Trong bốn chiếc xe còn lại thì có toàn là mấy gã mang giày tây, mỗi người đều là một cao thủ, so với mấy cao thủ do Cục trưởng Triệu phái tới ám sát mình thì còn tốt hơn nhiều.

Lúc này đang rất đông người, Lý quản gia bước vào bên trong quán rượu.

- Ai da Lý tiên sinh, đi đường mệt rồi, mời vào bên trong.

Cục trưởng Triệu tươi cười, đáng vẻ khiêm tốn, vô cùng nhiệt tình cầm lấy tay của Lý quản gia.

Lý quản gia nhẹ nhàng nắm lấy, nhưng chợt rút tay lại:

- Cục trưởng Triệu khách khí rồi, mời.

Hai người vừa đi vừa cười nói, nhìn giống như là hai người bạn già lâu năm chưa gặp vậy.

Trương Đại Thiệu dùng thần thức quét qua, mọi cử động của Lý quản gia và Cục trưởng Triệu đều nắm trong lòng bàn tay, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Hai người đi vào phòng, đầu tiên hàn huyên vài câu rồi mới đi vào nội dung chính.

- Cục trưởng Triệu, thời gian cũng không còn nhiều, thả lưới thôi.

Lý quản gia thích thú nói:

- Sau khi chuyện thành công thì ước nguyện của Cục trưởng Triệu có thể thực hiện được rồi.

Cục trưởng Triệu nghe vậy thì trong lòng cực kì kích động, khó mà chống lại được sự mê hoặc trong lời nói của Lý quản gia.

Thế nhưng vừa nghĩ đến con trai mình còn đang trong tay của Trương Thiên coi trời bằng vung, mình vừa hành động thiếu suy nghĩ một chút mà con trai đã bị mất một ngón tay là trong lòng hắn lại rối bời.

- Lý tiên sinh, ngài yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng của ngài đâu.

Nghĩ trong lòng như vậy nhưng Cục trưởng Triệu không hề biểu hiện sự lo lắng ra ngoài.

Lý quản gia cười không dứt, bỗng nhiên hỏi:

- Được rồi Cục trưởng Triệu, mà sao mấy ngày nay không thấy con trai Vân Đông của ông vậy?

Trong lòng Cục trưởng Triệu run lên, ly rượu trong tay suýt chút nữa rớt xuống, cười gượng nói:

- Sao Lý tiên sinh lại quan tâm đến thằng con bất tài của tôi vậy?

- Tiện thể thì hỏi chút thôi.

Lý quản gia uống một ngụm rượu.

- Chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Những lời này không thể lọt khỏi đôi tai của Trương Đại Thiệu, hắn không khỏi thảm thán, đúng là hai lão hồ ly.

Từ cuộc nói chuyện của hai người họ thì Trương Đại Thiệu biết được toàn bộ bãi của Nhân Nghĩa bang đã bị cảnh sát quét hết, điều này hắn cũng không quá lo lắng, Cục trưởng Triệu chỉ là đang diễn trò cho Lý quản gia xem thôi.

Trương Đại Thiệu cũng quan tâm đến Trịnh Thiệu Minh, lão Lý quản gia này không chỉ chèn ép Tôn Đại Phúc mà ngay cả sản nghiệp của Trịnh gia cũng bị lão nhúng tay vào.

Dưới áp lực của Lý quản gia thì Trịnh gia hiện giờ cũng bị tổn thất nghiêm trọng, lâm vào nguy khốn.

- Lý quản gia, thủ đoạn của ông thật là độc ác.

Trương Đại Thiệu thảm thán, người này muốn giết mình nhưng lại muốn phá hủy hết tất cả những người có liên quan đến mình trước, sau đó mới giết mình, đúng là một tên nguy hiểm.

Sau khi hai người họ bàn bạc xong thì Trương Đại Thiệu dùng thuật độn thổ xuất hiện trong xe của Lý quản gia, một quyền đánh bất tỉnh tài xế trong xe, ném ra một góc đường rồi hắn ngồi vào trong xe đợi Lý quản gia đến.

Một lát sau Lý quản gia và Cục trưởng Triệu cười nói đi ra, thuận tay mở cửa xe, thuận miệng nói:

- Về thôi.

Trương Đại Thiệu xoay đầu lại, nhìn Lý quản gia và nhếch miệng cười:

- Về đâu?

- Trương Thiên, là mày!

Lý quản gia không khỏi thất kinh, la lớn lên.

Trong nháy mắt, mấy gã mặc đồ tây liền vây xung quanh, chìa súng vào người Trương Đại Thiệu.

- Ông cho là những thứ này có tác dụng với tôi sao?

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn những khẩu súng xung quanh, vung tay lên, chưa ai kịp phản ứng gì thì hắn đã đoạt lấy một khẩu súng và đè vào đầu Lý quản gia.

Lý quản gia bị cơ thể cường hãn của Trương Đại Thiệu trấn áp, hắn biết Trương Đại Thiệu mạnh, nhưng không ngờ là hắn còn mạnh hơn mình nghĩ rất nhiều.

Sững sờ một chút thì Lý quản gia lắc đầu, cười khổ một tiếng rồi phát tay với đám người xung quanh:

- Các người lui hết ra đi.

- Lý quản gia...

- Lui ra!

Lý quản gia trợn mắt, không cam lòng ra lệnh cho mấy gã vệ sĩ, bắt bọn họ lui ra sau rồi tự mình bước vào xe như không có chuyện gì xảy ra.

Trương Đại Thiệu đóng cửa xe lại, tiện tay ném khẩu súng ra sau, sắc mặt ôn hòa hỏi:

- Bây giờ ông hãy nói cho tôi biết là sẽ về đâu đi.

- Đường Mã Gia.

Sắc mặt Lý quản gia không hề thay đổi.

- Được!

Trương Đại Thiệu khởi động xe và lái xe đi. Khẩu súng kia nằm ngay trước mặt Lý quản gia nhưng lão chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn, không có ý định nổ súng, để mặc cho Trương Đại Thiệu lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Một mình xông vào long đàm hổ huyết

Đi tới đường Mã Gia, thần thức Trương Đại Thiệu đảo qua, phát hiện nơi này không khác gì long đàm hổ huyết (nơi cực kì nguy hiểm).

Từng căn nhà trong con đường này vừa nhìn qua thì không có gì khác lạ, thế nhưng lại không thể nào gạt được ánh mắt của Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu vừa nhìn qua thì liền phát hiện có rất nhiều cao thủ của Lý gia ẩn nấp ở nơi này, cải trang thành cư dân thông thường.

- Thảo nào Lý quản gia không hề sợ hãi, lão già này đang muốn mình tự đi tìm cái chết đây mà.

Trương Đại Thiệu khẽ lắc đầu, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường.

Lý quản gia ngồi đằng sau, thoát nhìn về mặt hắn không có gì thay đổi nhưng hắn vẫn đang quan sát phản ứng của Trương Đại Thiệu qua kính chiếu hậu. Lúc này nhìn thấy Trương Đại Thiệu cười nhếch mép thì hắn bốn chồn lo lắng:

- Chẳng lẽ tiểu tử này đã phát hiện ra điều gì rồi sao?

Tuy nhiên Lý quản gia rất nhanh gạt đi suy nghĩ này:

- Không thể, Trương Thiên tuyệt đối không biết được điều bí mật ở đây.

Xe chạy đến cuối đường, dừng trước một cánh cửa, vừa lúc đó có tiếng mở cửa, hai người đàn ông cầm đao bước ra ngoài, nhìn lướt qua xe thì nhất thời biến sắc.

- Xẹt xẹt!

Hai ánh sáng lóe lên, hai gã đồ vung hai thanh đại đao sắc bén lên.

- Lui ra!

Trương Đại Thiệu còn chưa kịp phản ứng thì Lý quản gia đã quát khẽ một tiếng với hai người kia, hai người cẩn thận nhìn Trương Đại Thiệu rồi thu đao với ánh mắt nghi hoặc, một trái một phải đến mở cửa xe.

Mở cửa xe bước xuống, Trương Đại Thiệu không thèm liếc mắt đến hai gã kia.

- Lý quản gia, đây là chỗ ở của ông à?

Trương Đại Thiệu quay đầu lại nhìn Lý quản gia, cười ha ha nói:

- Lý quản gia đúng là chịu cực khổ rồi.

Lý quản gia không trả lời, duỗi cánh tay phải ra, nói:

- Trương Thiên, mời vào bên trong.

Trương Đại Thiệu quay đầu lại, thoải mái đi vào bên trong sân. Trong nháy mắt khi Trương Đại Thiệu vừa xoay người đi thì Lý quản gia cũng nâng tay phải lên ra dấu, lực lượng mai phục bốn phía liền thu hồi súng lại, đợi chỉ thị của Lý quản gia.

Đi tới giữa phòng, đập vào mắt là một không gian phong cách cổ xưa, lư hương đang có khói bốc nhẹ nhẹ, trên bàn trà có một cái ly Tử Sa Hồ quý giá khiến cho người ta có cảm giác gần gũi.

Không thể ngờ là một Lý quản gia lợi hại mà lại sống đơn giản như vậy.

- Ai đó, đứng lại!

Trương Đại Thiệu đang định nhấc chân bước vào thì bị hai người có bộ mặt hung dữ, đôi mắt sắc như chim ưng chặn lại, hai người như hai cột sắt đứng gác cửa, sát khí đằng đằng tập trung chặn Trương Đại Thiệu lại.

- Chỉ bằng hai người mà cũng đòi ngăn cản ta à?

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng rồi xuất thủ nhanh như điện, thoảng cái đã nắm lấy gáy của hai gã đàn ông cao to, xách hai gã đó như xách hai con gà con vậy.

Hai gã đó sợ hãi, vẻ mặt biến sắc, hai người họ được Lý quản gia bỏ tiền ra thuê về làm việc, vậy mà đứng trước tên thanh niên này họ ngay cả phản kháng cũng không được.

Hai tiếng "bịch" vang lên, Trương Đại Thiệu tiện tay ném hai gã đó ra ngoài, ngang nhiên đi vào nhà, ngồi ở ghế của Lý quản gia ở giữa nhà, cái ghế được phủ lớp vải màu đỏ.

- Trương Thiên, mày bây giờ và trước đây đúng là hai người khác nhau.

Đối với tất cả chuyện này hình như Lý quản gia cũng không hề nổi giận mà giống như tự nói với bản thân mình, rồi cũng bước vào bên trong nhà.

Động tĩnh vừa rồi đã sớm kinh động cao thủ của Lý quản gia, từ hai bên phòng lập tức có nhiều người chạy đến để ra tay với Trương Đại Thiệu.

Lý quản gia ngẩng đầu lên đảo qua một lượt, trong mắt lóe sáng lên rồi vụt tắt, phát tay một cái thì tất cả mọi người đều lui xuống.

- Lý quản gia, nếu đã đến đây rồi thì tôi cũng không vòng vo nữa.

Đội Lý quản gia quay đầu lại thì Trương Đại Thiệu ung dung nói:

- Ân oán của tôi và Lý gia ra sao tôi không muốn nói thêm nữa, ai đúng ai sai tôi tin chắc là Lý quản gia cũng biết rõ rồi. Tôi chỉ đến để nói với Lý quản gia một câu là hãy dừng tay lại, bằng không hậu quả khôn lường đấy.

Lý quản gia không khỏi ngăn người ra, nhìn Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, lão không thể tin được là người thanh niên này lại ngông cuồng đến như vậy, sao hắn lại có thể hô mưa gọi gió ở Tinh Hải được?

Tuy nhiên Lý quản gia cũng không suy nghĩ nhiều, ở một nơi nhỏ như Tinh Hải thì cũng chỉ giống như một giọt nước trong đại dương mà thôi, đừng nói là Trương Thiên, ngay cả Long Thiên Tôn trước kia cũng chỉ là một cái rắm mà thôi. Với thân phận của Lý quản gia thì lão không thèm để tâm đến.

- Trương Thiên, mày còn quá trẻ tuổi.

Khóe miệng lão hé ra một nụ cười khinh thường:

- Mày nghĩ là mày và Cục trưởng Triệu có thể lừa được tao sao? Chỉ là tao không ngờ lão già đó lại có gan lớn như vậy thôi. Tuy nhiên chuyện đó cũng không quan trọng, ngày hôm nay tất cả cũng xong xuôi rồi, tao không có hứng chơi với mày nữa. Tam gia đặc biệt dặn dò nhất định phải diệt trừ mày ngay tại Tinh Hải, báo thù thay cho cậu chủ Lý Sát.

Trong ánh mắt Trương Đại Thiệu lóe lên:

- Lý quản gia, là cả Lý gia muốn giết tôi hay chỉ có cha con Lý Sát muốn giết tôi?

Chuyện này Trương Đại Thiệu phải biết.

- Có gì khác nhau sao?

Lý quản gia vỗ nhẹ hai tay, từ bên trong nhà có một nhóm cao thủ lập tức lao ra khiến ngôi nhà nhỏ chật cứng.

Mặc dù Lý quản gia không trả lời nhưng Trương Đại Thiệu đã sớm có đáp án. Lý quản gia vốn nghĩ bắt được mình thì sẽ thay mặt cha con Lý Sát xử tử mình là hoàn thành nhiệm vụ.

- Ai da, hai cha con này...

Trương Đại Thiệu thở dài trong lòng.

- Trương Thiên, mày gây cho Lý gia một nỗi nhục lớn, ngày hôm nay mày phải lấy máu tươi để trả nợ.

Lý quản gia chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt nhóm cao thủ, nhìn Trương Đại Thiệu bằng ánh mắt lạnh lùng, không có ý định ngăn cản nhóm cao thủ.

Đội Lý quản gia nói xong thì lúc này Trương Đại Thiệu mới ung dung nói:

- Lý quản gia, người hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, bây giờ ông dừng tay lại vẫn còn kịp đấy.

- Ha ha ha!

Lý quản gia ngửa mặt lên trời cười phá lên.

- Đúng là một đứa không biết trời cao đất dày, lúc này mà còn dám mạnh miệng.

- Lớn gan!

Những người ở đây thấy Trương Đại Thiệu vô lễ với Lý quản gia thì đều biến sắc, có một người đàn ông có khuôn mặt dài, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đứng bên Lý quản gia hét lớn một tiếng, bước tới trước một bước và thẳng chân đá vào ngực Trương Đại Thiệu.

- Bốp!

Một tiếng động nhỏ vang lên, chân của gã mặt dài cứ như vậy dừng ở trên không, cũng không có chút chuyển động nào. Cổ chân của hắn đã bị tay của Trương Đại Thiệu chụp lấy.

Trong nháy mắt gã mặt dài đỏ mồ hôi ướt đầu, cảm thấy bàn tay kia cực kì mạnh mẽ, chân của mình có thể bị bẻ gãy bất cứ lúc nào.

Đó là một loại cảm giác nguy hiểm cực độ mà lâu lắm rồi hắn mới cảm nhận lại.

Trương Đại Thiệu thoáng cái đã áp chế được gã mặt dài, điều này khiến cho sắc mặt mọi người đại biến, không khí tại đây lập tức căng thẳng đến cực điểm.

- Keng keng!

Ánh sáng của đao xẹt qua, tất cả mọi người lấy vũ khí ra, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh sát khí ngập trời, bức bách nhân cầu người nhìn.

- Ô, đáng để ta để mắt tới đấy.

Trương Đại Thiệu thần nhiên nhìn lướt qua "đại quân" của Lý gia, cười nói, tay nắm chặt, một tiếng rắc vang lên, chân của gã mặt dài bị Trương Đại Thiệu bẻ gãy.

Hắn đá một phát vào gã mặt dài, gã đó bay vào bên trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Hoảng sợ tuyệt đối

Một phút sau, mọi người ở đây, ngoại trừ Trương Đại Thiệu và Lý quản gia ra, không còn một ai có thể đứng, tất cả đều mang vẻ mặt đau đớn nằm rên rĩ trên mặt đất.

Ánh mắt Lý quản gia nhấp nháy, mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua những người trên mặt đất, vẻ mặt ngưng trọng, nhìn Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, tôi biết cậu thân thủ hơn người, hiện tại tận mắt nhìn thấy quả nhiên còn mạnh hơn so với lời đồn, may mắn là tôi đã chuẩn bị đầy đủ.

Vừa nói xong, bốn người quần áo chỉnh tề bước từ cửa vào, bốn người này mới là lực lượng tinh nhuệ chân chính của Lý gia, mỗi một người đều được bồi dưỡng từ nhỏ, trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, so với bộ đội đặc chủng còn nguy hiểm hơn.

Bình thường chỉ có kẻ thù rất mạnh Lý gia mới đưa những người này ra, hiện tại Lý quản gia lập tức phái ra bốn người đến xử lý Trương Thiên, cũng đủ để Trương Đại Thiệu kiêu ngạo.

- Trương Thiên sao!

Một người đàn ông tóc bạc phát ra một tiếng cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Trương Đại Thiệu tràn ngập khinh thường, cổ tay run lên, hàn quang chột lóe, một con đao đột nhiên xuất hiện ở trong tay.

Tay cầm đao, người đàn ông tóc bạc đi tới từng bước, thân hình ổn định, có chút bất mãn nói với Lý quản gia:

- Lý quản gia, tiểu tử này mà cũng đáng để chúng tôi ra tay?

Nhìn biểu tình trên mặt hắn giống như là động thủ với Trương Đại Thiệu, đối với hắn là sỉ nhục rất lớn.

Lại xoay người cười nói với ba người phía sau:

- Các cậu trước tiên đừng có nhúc nhích, một đao của tôi đã có thể làm thịt tiểu tử này rồi.

- Anh Vân, có thể chết dưới đao của anh, tiểu tử này thật là có phúc.

- Anh Vân, làm qua loa thôi, ngàn vạn lần đừng để người chết, tôi còn muốn chơi đùa một chút.

Mấy người còn lại lập tức cười vang, ôm cánh tay đứng ở một bên chờ xem kịch vui.

- Tiểu tử, không cần phản kháng, nếu mày thành thật, tao sẽ cho mày chết thoải mái một chút.

Người đàn ông tóc bạc giơ đao trong tay lên, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm, tùy tay bỏ một đao tới Trương Đại Thiệu.

Mắt Trương Đại Thiệu nhú lại, ngồi bất động tại chỗ, thời điểm đường đao đi đến trước mắt mình, cong lại rồi bắn ra.

Keng!

Một âm thanh thanh thúy truyền đến, người đàn ông tóc bạc trong một khắc thân mình run mạnh lên, cây đao trong tay suýt nữa bay đi, sắc mặt biến đổi tại chỗ, nhìn nhầm rồi, tiểu tử này là cao thủ!

- Tao giết, lão tử đã nhìn nhầm người!

Những người khác cũng lập tức thu hồi lòng khinh thường, tuy nói người đàn ông tóc bạc chỉ tùy tiện chém một đao, nhưng có thể thoải mái mà làm đao của người đàn ông tóc bạc văng ra, cũng đã chứng minh người kia là một cao thủ! Ít nhất là cao thủ không kém gì mình.

- Tiểu tử thú vị, quả nhiên thật sự có tài.

Người đàn ông tóc bạc sắc mặt rất khó coi, cảm thấy mất mặt, thế phải lấy mặt mũi trở về, hai tay cầm đao, dồn khí đan điền, lại một đao mạnh mẽ bỏ tới Trương Đại Thiệu.

Một đao mãnh liệt, tiếng xé gió vu vu, đủ để nhìn ra trong đó ẩn chứa lực lượng lớn cỡ nào.

- Tiểu tử, chết đi!

Trong mắt người đàn ông tóc bạc, lóe ra sự khát máu.

Keng!

Lại là một tiếng vang nhỏ truyền đến, mắt người đàn ông tóc bạc trợn thật to, bên trong tràn ngập khó tin cùng hoảng sợ, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, giống như là gặp phải quỷ.

Chỉ thấy Trương Đại Thiệu không chút để ý ngồi ở ghế thái sư, chỉ dùng hai ngón tay mạnh mẽ kẹp lấy đường đao của chính mình!

- Điều này, điều này không thể xảy ra!

Người đàn ông tóc bạc thì thào nói, một đao này, dù là sắt thép cũng sớm bị chém đứt rồi, hai ngón tay trắng nõn kia, làm sao chống đỡ được!

Không riêng gì người đàn ông tóc bạc ngây dại, Lý quản gia cũng ngây dại, mọi người Lý gia nằm trên mặt đất rên rĩ cũng ngây người. Thế gian này, còn có loại cao thủ này sao?

- Muốn giết tôi? Ông trở về luyện mười năm nữa đi.

Trương Đại Thiệu lắc đầu, cổ tay vừa lật, liếc mắt một cái đao của người đàn ông tóc bạc giống như ma quỷ xuất hiện trong tay Trương Đại Thiệu.

Người đàn ông tóc bạc sắc mặt đại biến, vội vàng lắc mình bay ngược ra, sợ Trương Đại Thiệu chém mình một đao, trước mặt loại cao thủ này hắn không có khả năng phản kích.

Hắn đến bây giờ mới hiểu được vì sao Lý quản gia lập tức phái bốn người tới đây.

Sau khi lui về phía sau người đàn ông tóc bạc mới phát hiện Trương Đại Thiệu cũng không có ra tay với mình, mà là cầm thanh đao thưởng thức, hắn thờ

dài thườn thọt, đầu đầy mồ hôi nhìn trái nhìn phải, quát mọi người:

- Cùng tiến lên!

Bốn người xông lên.

Trương Đại Thiệu cũng không có để ý tới bốn người đang làm gì, vẫn cúi đầu thường thức thanh đao, thời điểm bốn người đối diện bay lên trời vọt tới, hai tay hắn cầm lấy thân đao, dùng một chút lực, lộp cộp một tiếng, thanh đao liền bị bẻ thành hai.

Bốn người đang ở không trung thân mình run run một cái, suýt nữa từ không trung rơi xuống, trông mắt tròn lớn thật lớn, đó chính là một thanh đao, không phải tấm ván gỗ, như thế nào có thể nói gãy là gãy vậy.

Lại lộp cộp hai tiếng, hai đoạn đao bị Trương Đại Thiệu bẻ thành bốn đoạn, bàn tay to của Trương Đại Thiệu vung lên, bốn ánh sáng lạnh phát ra, bốn người người đàn ông tóc bạc đều tự phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, đồng thời từ không trung ngã xuống.

Chỉ trong một chiêu, bốn người bọn họ đều bị trọng thương ngã xuống đất, không đứng dậy nổi.

Lặng ngắt như tờ, trong nhà chính trở nên im lặng như chết, không ai có thể thừa nhận sự thật này, lực lượng bí mật bách chiến bách thắng của Lý gia, ở trước mặt Trương Đại Thiệu lại không chịu được một kích! Người thanh niên này cũng thật đáng sợ.

Gắng đỡ thân người lên, trong mắt người đàn ông tóc bạc ngoại trừ rung động thì không có biểu tình gì khác, thì thào hỏi:

- Mày, mày là ai?

- Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu thân nhiên phun ra hai chữ này, rồi nhìn về phía Lý quân gia, nói:

- Lý quân gia, còn có thủ đoạn gì, ông cứ việc lấy ra, tôi sẽ cho ông thua tâm phục khẩu phục.

Về mặt Lý quân gia khiếp sợ vô cùng, trên thực tế, hắn cũng hiểu rõ chính xác là khiếp sợ vô cùng, hắn biết Trương Đại Thiệu mạnh mẽ, nhưng không nghĩ đến Trương Đại Thiệu có thể mạnh mẽ đến tình trạng này.

Đánh một đám vệ sĩ của Lý gia thành thế này, mặc dù có khó khăn, nhưng có vài cao thủ không phải không làm được. Nhưng hơi hột như Trương Đại Thiệu vừa rồi đánh ngã bốn vị lực lượng bí mật của Lý gia, đừng nói là thấy, Lý quân gia ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng mà Lý quân gia không hổ là một trong những nguyên lão nòng cốt của Lý gia, rất nhanh đã nén sợ hãi xuống đáy lòng, về mặt không đổi cười lạnh một tiếng:

- Trương Thiên, tôi thừa nhận là tôi xem thường cậu, nhưng cậu vui mừng quá sớm rồi, thủ đoạn của tôi, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

- Tôi biết bốn phía đã có rất nhiều tay súng bắn tỉa chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh.

Trương Đại Thiệu chậm rãi mở miệng, cũng không có khẩn trương hay kích động gì:

- Nhưng cái đó với tôi mà nói, là vô dụng!

Tay vừa lật, Trương Đại Thiệu lấy ra một chiếc AK từ trong giới chỉ, cầm trên tay.

Ánh mắt mọi người trong nhà chính biến đổi lần nữa, trong lòng run sợ mãnh liệt:

- Khẩu súng kia, sao lại bỗng nhiên xuất hiện vậy!

Nhất là đám người người đàn ông tóc bạc lại kinh hãi hơn, bọn họ tự nhận là thân thủ hơn người, nhưng là hiện tại người ta ngay cả lấy súng như thế nào cũng không thấy.

Khẩu AK này vừa lấy ra, tim mọi người đều nhảy lên tới họng, nếu Lý quân gia xảy ra chuyện không may, tất cả mọi người sẽ xong đời!

Trong nháy mắt, tất cả người Lý gia từ mặt đất đứng lên, vây quanh Lý quân gia, bao bọc Lý quân gia lại.

Không khí trong nhà chính, căng thẳng không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Viên đạn tôi cũng tránh được

- Đùng có căng thẳng như vậy.

Nhìn mấy người đều có bộ dáng muốn kẻ đao lên cổ mình, Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng cười, an ủi mọi người, xoay cổ tay đem AK nhắm ngay vào đầu mình, đặt ngay thái dương.

- Hấn, hấn muốn làm gì?

Mọi người hai mắt nhìn nhau, không hiểu được ý của Trương Đại Thiệu.

Ngay cả Lý quản gia luôn tính trước mọi chuyện kỹ càng cũng lộ ra một vẻ mặt nghi hoặc, hấn cũng không hiểu rõ ý tứ của Trương Đại Thiệu.

Pằng!

Trước nhiều ánh mắt nghi hoặc, Trương Đại Thiệu nổ súng!

Tiếng súng vang lên, một viên đạn nho nhỏ bay về phía huyết thái dương của Trương Đại Thiệu, dường như nó không chỉ áp bách Trương Đại Thiệu mà còn có mọi người ở đây. Miệng mỗi người đều há ra thật to, có thể ngậm vừa một quả trứng gà.

Mọi người nghĩ muốn nát óc cũng không hiểu, một người mạnh bút người như vậy sao lại tự sát?

Ngay sau đó, cảnh tượng nên có là máu tươi văng tung tóe ra không hề xuất hiện, mọi người thấy Trương Đại Thiệu ngửa đầu một cái, ngũ quan đều trở nên mơ hồ, đó là do tốc độ quá nhanh mà thành.

Sau đó là một âm thanh vang lên, viên đạn bắn vào tường. Trương Đại Thiệu vậy mà trong nháy mắt đã né được viên đạn!

Hiện trường im lặng như chết, chỉ có người cẩn thận lắng nghe mới nghe thấy tiếng hít thở nho nhỏ truyền đến, mắt mọi người tròn to, nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, không thể tin được, người này vậy mà lại không có việc gì?

- Viên đạn tôi cũng tránh được.

Trương Đại Thiệu hừ một tiếng, đứng dậy cầm lấy viên đạn, tùy tay ném đi.

Đầu đạn nho nhỏ lập tức đình một tiếng rơi trên mặt đất, âm thanh tuy không lớn nhưng lại giống như là một cái chùy lớn hung hăng đập vào lòng mọi người.

- Rầm

Lý quản gia nuốt một ngụm nước miếng, xoa xoa hai con mắt của mình, nói sao cũng không dám tin tưởng việc mình vừa nhìn thấy.

Giờ phút này trong đầu ông lên, miễn bàn đến những người khác, bọn họ đã sớm hóa đá, ngay cả cha mẹ tên gì cũng không biết, trong đầu chỉ có một ý niệm: ngay cả viên đạn cũng tránh được, đây còn là người sao?

- Các cậu đều ra ngoài đi.

Thật lâu sau, rốt cục Lý quản gia mới phục hồi lại tinh thần, khoát tay một cái, mệnh lệnh có chút chán nản.

Hiện tại Lý quản gia vừa nhìn thì vẫn mạnh mẽ vang dội như trước, sắc bén bá đạo, nhưng ánh mắt hấn đã không còn lợi hại như trước, ngược lại là có một loại mờ mịt và bất đắc dĩ.

Trong nháy mắt, Lý quản gia giống như trở nên già nua.

- Lý quản gia, như vậy không tốt đâu.

Người đàn ông tóc bạc nghe vậy thì ngẩng đầu lên, do dự một lát nhưng vẫn mở miệng.

Lý quản gia lắc đầu, không kiêng kị gì mà nở một nụ cười khổ:

- Đi xuống đi, nếu Trương Thiên muốn giết tôi, các cậu cũng không cứu được.

Sắc mặt người đàn ông tóc bạc thay đổi, đối với hấn mà nói là một việc sỉ nhục vô cùng, nhưng một chút khuất phục cũng không cam lòng ở trong mắt đã bị sự buồn khổ thay thế.

Lý quản gia nói đúng, ở trước mặt Trương Đại Thiệu, người đàn ông tóc bạc ngay cả một chút ý chí chiến đấu cũng không có.

- Trương Thiên, bây giờ tôi đã biết vì sao cậu lại không sợ hãi như vậy.

Lý quản gia chậm rãi đi đến bên ghế rồi ngồi xuống, nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu:

- Tất cả chúng tôi đều xem thường cậu, cậu nói đúng, tôi không giết được cậu. Nếu cậu muốn giết tôi thì bây giờ thực hiện đi.

Lý quản gia vốn nắm chắc trăm phần trăm Trương Đại Thiệu không dám động tới mình, nhưng hiện tại, Lý quản gia đã không còn loại tự tin này. Với bản lĩnh của Trương Đại Thiệu mà nói thì hẳn thực sự không e ngại cả Lý gia.

- Lý quản gia nói quá lời!

Trương Đại Thiệu đi đến ghế thái sư, lười biếng dựa vào chỗ tựa lưng, hai chân bắt chéo:

- Tôi đến đây kỳ thật muốn sự trợ giúp của ông.

- Hà, trợ giúp cái gì?

Trong ánh mắt hỗn độn của Lý quản gia chợt lóe lên ánh sáng, dường như rất có hứng thú với lời nói của Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, mắt nhìn phía trước, trong mắt có một loại thâm thúy như cao nguyên như núi cao, nói từ từ:

- Tôi phải về Yên Kinh.

Nhớ lại phong cảnh của Yên Kinh, nhớ lại lời thề năm đó khi Trương Đại Thiệu chặt vật chạy khỏi Yên Kinh đã hô lên.

Từ lúc chạy trốn đến Thành phố Tĩnh Hải tới nay, Trương Đại Thiệu dường như chưa hề đề cập đến quan hệ với Yên Kinh, nhưng lời thề này Trương Đại Thiệu chưa từng quên.

Vốn Trương Đại Thiệu cũng không muốn trở về nhanh như vậy, nhưng Lý gia lại chính thức công khai tuyên chiến với Trương Đại Thiệu, cứ bị động nghênh địch thì không bằng chủ động phản kích!

Nếu bị động nghênh địch, phiền toái sẽ không đếm nổi, xử lý Lý quản gia thì Lý gia còn có thể phái những người khác đến, Trương Đại Thiệu xưa nay không thích phiền toái nên sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Hơn nữa không riêng gì chuyện của Lý gia, Hàn Mộng Di vừa mới chân chính làm bạn gái của mình, Hàn gia cũng cần mình tự đến một chuyến. Vì vậy nên Trương Đại Thiệu mới đưa ra quyết định này.

- Cậu phải về Yên Kinh?

Lý quản gia lắp bắp kinh hãi, hiện giờ Lý gia đang muốn xử lý Trương Đại Thiệu, Yên Kinh đúng là đại bản doanh của Lý gia, tiểu tử này lá gan quá lớn đi!

- Trương Thiên, cậu cho rằng bản lĩnh của cậu bây giờ mà trở lại Yên Kinh thì có thể còn mạng sao?

Lời nói của Lý quản gia có vài phần khinh thường.

- Cậu thật là không biết lượng sức mình.

- Việc này không cần ông quản.

Trương Đại Thiệu cũng không có để lời nói của Lý quản gia ở trong lòng.

- Mang theo người của ông rồi đi, nói với đám lão già ở Yên Kinh kia, nói Trương Thiên tôi phải trở về. Nếu không, các ông đừng nghĩ được đến việc trở về.

Sau khi nói xong lời cuối cùng, trên người Trương Đại Thiệu bỗng bộc phát ra một khí thế vô cùng sắc bén, làm cho Lý quản gia cảm thấy mình đang trong hầm băng, nhin không được mà rung mình một cái.

- Đừng có mà đùa giỡn với tôi, nếu không, hậu quả ông không gánh nổi đâu.

Ném ra một câu như vậy, Trương Đại Thiệu cũng không có quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa chính.

Lý quản gia là một người hiểu chuyện, Trương Đại Thiệu tin tưởng Lý quản gia sẽ có lựa chọn chính xác.

Nhìn chằm chằm bóng dáng xa dần của Trương Đại Thiệu, trên mặt Lý quản gia âm tình bất định, nhưng sau một lát, Lý quản gia lập tức đưa ra quyết định, vẫy tay một cái với người ngoài cửa.

- Tiểu Phi, cậu đi sắp xếp một chút, chúng ta lập tức trở về Yên Kinh.

Tiểu Phi vừa vội vàng đi tới đã lắp bắp kinh hãi, thử hỏi han:

- Lý quản gia, toàn bộ chúng ta đều đi?

Lý quản gia gật gù đầu thật mạnh, nói:

- Mọi người, toàn bộ trở về!

Tiểu Phi lại cả kinh:

- Lý quản gia, bãi của Nhân Nghĩa bang chúng ta đều hết hết rồi, nhưng muốn phá hủy toàn bộ Nhân Nghĩa bang thì cần một chút công sức, sản nghiệp của Trịnh gia người của chúng ta vẫn đang ngâm sâu tóm, chỉ cần vài ngày thôi, chúng ta có thể thành công, lúc trở về

Bàn tay to của Lý quản gia vung lên cắt ngang lời của Tiểu Phi, có chút bất đắc dĩ nói:

- Chỉ cần còn Trương Thiên, tất cả những chuyện này đều không làm được, đi thôi, theo lời tôi nói mà làm.

Tiểu Phi không hề do dự, lập tức vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Người bắn thủ

Sau khi Lý quản gia rời đi, thành phố Tĩnh Hải cũng yên bình trở lại.

Không còn áp lực của Lý quản gia, Triệu cục trưởng trước tiên là thả người của Nhân Nghĩa bang ra, sản nghiệp của Nhân Nghĩa bang cũng khôi phục bình thường.

Trịnh gia cũng vậy.

Trong lúc này, Tứ Thiệu tự mình tìm đến cửa bồi tội với Trương Đại Thiệu, muốn cùng Trương Đại Thiệu biến chiến tranh thành tơ lụa, Trương Đại Thiệu cười cười, tiếp nhận chén rượu Tứ Thiệu đưa qua, uống một hơi cạn sạch.

Chào tạm biệt với đám người Trịnh Thiệu Minh, Liễu Thanh Thanh cùng với Tô Tâm Lam xong, Trương Đại Thiệu mang theo Hàn Mộng Di lên đường trở về Yên Kinh.

.....

Trương Đại Thiệu lựa chọn đi xe lửa, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, bởi vì lúc trước chạt vật chạy trốn khỏi Yên Kinh, chính là ngồi xe lửa mà đi.

- Trương Thiên, đây là xe lửa sao? Bên trong thật dài nha!

Hàn Mộng Di thân là thiên kim đại tiểu thư, chỉ trên TV mới được nhìn thấy phương tiện giao thông giá rẻ này, bước lên xe lửa mà giống như là Columbus phát hiện lục địa mới vậy.

-

Trương Đại Thiệu không nói gì, đường đường là một đại tiểu thư mà sao lại giống một con dế nhũi vậy, lắc lắc đầu, nói:

- Đi thôi!

Chỗ ngồi của Trương Đại Thiệu là trong một gian bốn người ngồi, thời điểm hắn cùng Hàn Mộng Di đi vào, phía đối diện đã ngồi hai người.

Hai người kia một người đáng vẻ hơn ba mươi tuổi, đầu tóc màu nâu, râu quai nón, nhìn qua giống như là Hán gian trong phim truyền hình.

Bên cạnh người trung niên là một thanh niên, mặc một cái áo sơ mi hoa tay dài, quần bò màu lam, đầu tóc trắng giống như là của người sắp chết, Trương Đại Thiệu liếc mắt một cái liền nhận ra đó là tóc bạc.

Đây cũng không phải là nguyên nhân khiến hai người được chú ý, làm mọi người chú ý chính là hai người kia bản vô cùng, bất kể là tóc tai hay trang phục đều rất bản, một mùi tanh hôi ở thật xa cũng có thể ngửi được.

Đương nhiên, đây là điều người khác chú ý, nhưng chân chính hấp dẫn Trương Đại Thiệu chính là trên người hai người họ tản mát ra sự tàn bạo.

Đây là hai người đã từng giết người!

Trương Đại Thiệu liếc mắt quét qua hai người một cái, cũng không để ý, hai người này không có quan hệ với mình. Hắn ngồi xuống như không có việc gì.

- Mộng Di, ngồi đây đi.

Trương Đại Thiệu chỉ chỉ chỗ ngồi bên người nói, hắn ngồi chung với Hàn Mộng Di là chuyện đương nhiên.

Thấy có người đến, hai người đối diện đồng thời mở mắt, nhìn thoáng qua. Người trung niên kia giống như là người khắp thiên hạ thiếu tiền hắn vậy, nhìn ai cũng như nhìn kẻ thù.

Nhưng người thanh niên bên cạnh liếc nhìn Trương Đại Thiệu một cái rồi lại nhắm mắt lại. Hai người có vẻ rất mệt mỏi, dường như muốn dùng hết thời gian để nghỉ ngơi.

- Trương Thiên, hai người kia sao lại bản như vậy?

Trương Đại Thiệu không có cảm giác gì nhưng Hàn Mộng Di xuất thân phú quý đã có chút chịu không nổi, không khỏi bịt mũi lại, nhều mày nói với Trương Đại Thiệu.

Nghe vậy Trương Đại Thiệu thâm hồi hận, sớm biết như vậy sẽ dẫn dỏ Hàn Mộng Di không được nói lung tung, hai người kia vừa thấy đã biết không phải người thường, một câu của Hàn Mộng Di nói không chừng sẽ gây phiền toái.

Quả nhiên, người trung niên đối diện mở mắt, đứng dậy, nhìn chằm chằm Hàn Mộng Di:

- Cô nói cái gì? Có giỏi thì lặp lại lần nữa đi!

- Được thôi, người ông thôi như vậy, còn không cho tôi nói.

Hàn Mộng Di không phục nói lại.

- Cô muốn chết!

Người trung niên giận tím mặt, thân mình chấn động muốn đánh Hàn Mộng Di.

Trương Đại Thiệu thấy rõ ràng vai phải người này khê nhúc nhích, phía trên ổn trọng, phía dưới lại như Thái Sơn, hiển nhiên là một người luyện võ. Nếu hắn đánh thật, Hàn Mộng Di sẽ không chịu nổi.

Trong nháy mắt Trương Đại Thiệu định ra tay ngăn trở, người thanh niên bên cạnh cũng kéo người trung niên lại, nói:

- Lão Vương, đừng gây sự!

Người trung niên lại hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Mộng Di, khó chịu ngồi xuống, nhưng cuối cùng lại yên tĩnh trở lại.

- Hai vị, thật là ngại quá, người anh em của tôi có chút nóng nảy.

Người thanh niên mỉm cười xin lỗi với Trương Đại Thiệu cùng Hàn Mộng Di:

- Trước lúc tới đây xảy ra chút chuyện, nên trên người có điểm ô uế, mong hai vị thông cảm một chút.

- Thôi quên đi.

Hàn Mộng Di hừ một tiếng, cô dường dường là một đại tiểu thư, thật sự là có chút không chịu được loại bản thủ này.

- Không có gì, thực sự cũng không bản lắm.

Trương Đại Thiệu lễ phép nói lại một câu, ấn tượng của hắn đối với người thanh niên này không tồi.

Người thanh niên gật gật đầu với Trương Đại Thiệu, lại tiếp tục dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, được một lúc dường như nhớ tới cái gì, lại mở mắt ra, nói:

- Hai vị, nếu có thể thì hai vị không cần ngồi đây đâu, có thể đi chỗ khác ngồi.

- Chúng tôi có vé tàu, việc gì phải đổi!

Hàn Mộng Di không phục nói, hai người kia không chỉ bản mà còn muốn đuổi mình đi, thật sự là đáng giận.

Trương Đại Thiệu nghe thấy hình như trong lời nói của người thanh niên có ý khác, lôi kéo Hàn Mộng Di, ý bảo Hàn Mộng Di đừng nói nữa, thân nhiên

nói:

- Chúng tôi có thể ngồi ở đây.

Người thanh niên nhún vai, cũng không nói gì nữa, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Mộng Di, đừng có nói lung tung nữa, hai người này không phải là người bình thường đâu.

Trương Đại Thiệu lúc này mới thấp giọng dặn dò Hàn Mộng Di.

Nếu là một người khác nói với Hàn Mộng Di như vậy, Hàn Mộng Di nhất định sẽ nghĩ người đó là người điên. Nhưng lời Trương Đại Thiệu nói, Hàn Mộng Di lại tin tưởng vững chắc vô cùng, hai người kia nhất định không đơn giản.

Nhưng Hàn Mộng Di không phát hiện ra hai người bản thủ này không đơn giản ở chỗ nào? Lập tức ngó tới ngó lui đánh giá hai người kia, trong lúc nhất thời cũng không cảm thấy có mùi hôi thối gì.

- Đúng là một cô em rất khá nha!

Nhưng đang quan sát bỗng nhiên truyền đến một tiếng tán thưởng, quay đầu lại chỉ thấy một người đàn ông xấu xí, râu ria lởn vởn, mặt đen thui đang say mê nhìn Hàn Mộng Di.

- Quả nhiên là rất xinh đẹp.

Bên cạnh người đàn ông mặt đen còn có ba bốn người nữa, cũng lên tiếng khen ngợi.

Hàn Mộng Di nhũn mày, lộ ra ánh mắt vô cùng chán ghét, không để ý đến mấy tên này nữa, hừ một tiếng quay đầu đi.

Trương Đại Thiệu cũng nhướng mày nhưng không nói gì, người ta chỉ nhìn thoáng qua Hàn Mộng Di, mình cũng không thể đánh người ta được.

Ai ngờ người đàn ông mặt đen lại đi đến bên cạnh Hàn Mộng Di, nước miếng cũng chảy ra, cười hề tiện không ngừng. Mấy người liền đứng ở xung quanh Hàn Mộng Di, vây quanh Hàn Mộng Di.

- Đây, tiểu tử, cút qua một bên đi.

Người đàn ông mặt đen chỉ vào Trương Đại Thiệu.

- Lão tử phải ngồi với người đẹp này.

Trong mắt Trương Đại Thiệu bỗng xẹt qua một ánh sáng lạnh, lạnh giọng nói:

- Cút! Còn dám ở trong này một giây, tao sẽ không khách khí.

- U a, còn dám dọa người!

Người đàn ông mặt đen trợn mắt lên, cảm thấy bất ngờ nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu.

- Lòng còn chưa mọc mà còn dám ồn ào trước mặt lão tử, lá gan không nhỏ!

Nói xong, người đàn ông mặt đen lấy ra một con dao găm, lập tức cắm lên chỗ tựa lưng trên đầu Trương Đại Thiệu, giống như thị uy với Trương Đại Thiệu, kiêu ngạo cười không ngừng.

Trong toa tàu lập tức vang lên một trận xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Mạc Đông Thành Hồ

Nơi này cũng không phải vùng thôn quê hoang vu mà là đang ở trên xe lửa, người đàn ông mặt đen lấy ra một con dao găm cũng thật khiến Trương Đại Thiệu giật mình, xem ra người này có thể tùy ý đem dao găm lên xe lửa, khó trách lại ngông cuồng như vậy.

- Tiểu tử, nhìn cái gì?

Nhìn thấy Trương Đại Thiệu nhìn chăm chăm con dao, người đàn ông mặt đen nghĩ Trương Đại Thiệu sợ hãi lại càng thêm đắc ý, cả cái đuôi cũng lòi ra thẳng lên bầu trời:

- Đây là dao, nếu không ngoan ngoãn, lão tử sẽ đâm một lỗ thủng trên người mày.

- Dao sao?

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng, không thèm liếc mắt đến con dao sắt vụn của người đàn ông mặt đen, đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng:

- Tao lặp lại lần nữa, cút ngay, nếu không đừng trách tao không khách khí!

Vốn người đàn ông mặt đen nghĩ trong tay mình có thần khí, cái tên nhóc này chắc chắn sẽ sợ tới mức đái cả quần, nhưng ai ngờ người ta không sợ, điều này là cho người đàn ông mặt đen cảm thấy thật mất mặt, hấn nổi giận:

- Đừng có mà không biết điều, có tin lão tử sẽ đâm chết mày không!

Rút con dao cắm trên chỗ tựa lưng của Trương Đại Thiệu ra, chỉ ngay trước mặt Trương Đại Thiệu, mũi dao xẹt qua xẹt lại trước mặt Trương Đại Thiệu nhìn thật ghê người.

- Tao không tin.

Trương Đại Thiệu khinh thường nói, không nói gì vô nghĩa, duỗi tay ra một chút và lập tức cho người đàn ông mặt đen một cái tát.

Người đàn ông mặt đen bị một cái tát này làm cho đầu óc choáng váng, con dao trong tay lập tức rơi xuống đất.

- Mày, mày dám đánh tao?

Người đàn ông mặt đen hồi phục tinh thần lại, ôm mặt, khó tin chỉ vào Trương Đại Thiệu quát lên, trong tay mình có dao mà người này cũng dám đánh?

Người chung quanh chỗ ngồi của Trương Đại Thiệu trong xe lửa cũng đều ngăn cả người, thật không ngờ người thanh niên này lại cả gan làm loạn như vậy, hấn không phát hiện bên cạnh người kia còn có bốn người sao, dưới loại tình huống này mà hấn cũng dám đánh?

Chỉ có hai người ngồi đối diện Trương Đại Thiệu giống như là không nhìn thấy gì, vẫn như trước dựa lưng vào ghế, híp mắt giống như là đang ngủ.

- Các anh em, lên cho tao!

Người đàn ông mặt đen ra lệnh một tiếng, những người bên cạnh đều như hổ đói đánh về phía Trương Đại Thiệu, muốn hành hạ Trương Đại Thiệu tại chỗ ngồi một chút.

- Không biết điều.

Trương Đại Thiệu lắc đầu, nói với Hàn Mộng Di:

- Chờ anh mười giây.

Đứng dậy, vọt tới mấy người kia, cho người đầu tiên một đấm.

- Ai u!

Người nọ phát ra một tiếng kêu la, ôm bụng nằm xuống, chỉ cảm thấy trong bụng giống như là đang nổi bão, rốt cuộc không đứng dậy nổi.

Cứ như vậy, căn bản là chưa đến mười giây, cũng chỉ tốn ba bốn giây mà thôi, đám người người đàn ông mặt đen đều ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất không thể đứng dậy nổi.

Người thanh niên bản thủ bên kia, lúc Trương Đại Thiệu động thủ đã mở mắt, bên trong xuất hiện ánh sáng lạnh.

- Đại, đại gia, hiểu lắm, đều là hiểu lắm!

Người đàn ông mặt đen lập tức lúng túng, hé ra khuôn mặt như gấu mèo của mình, về mặt nịnh nọt hướng về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu cũng lười so đo cùng những người này, hừ nói:

- Cút!

- Dạ đại gia, tôi sẽ cút ngay!

Người đàn ông mặt đen khúm núm nói, lôi kéo đám anh em chó má của mình đi, chạy trốn chết.

Vừa mới chạy đến cửa toa tàu, về mặt nịnh nọt của người đàn ông mặt đen lập tức thay đổi, trợn mắt chỉ vào Trương Đại Thiệu, quát:

- Tiểu tử, tao là người của anh Mãnh, dám đánh tao thì mày chết chắc rồi!

Trương Đại Thiệu quay đầu, liếc mắt nhìn người đàn ông mặt đen một cái, người đàn ông mặt đen bỗng cảm thấy ánh mắt người trẻ tuổi này giống như lưỡi dao sắc bén, nhìn không được mà run lên, lùi đến bên miệng cuối cùng không thể nói ra, một mạch đi vào trong cánh cửa.

Trương Đại Thiệu quay đầu lại, chỉ thấy người trẻ tuổi kia đang mỉm cười nhìn mình, không khỏi gật đầu với hắn một cái.

Người trẻ tuổi kia mở miệng tán thưởng:

- Anh em thân thù không tôi nha!

Trương Đại Thiệu cũng không khiêm tốn, quá mức khiêm tốn thì có vẻ dối trá:

- Đối phó mấy tên tiểu lưu manh này vẫn là dư dả.

- Người anh em thật sáng khoái.

Người trẻ tuổi dường như vô cùng hứng thú, nói:

- Tôi gọi là Thành Hồ, trên đường mọi người gọi tôi là anh Hồ, không biết người anh em xưng hô thế nào?

- Anh Hồ!

Nghe thấy Thành Hồ lại để lộ thân phận thực sự với một người xa lạ, người trung niên bên người hắn có chút sốt ruột, đề phòng mười phần nhìn lướt qua Trương Đại Thiệu:

- Hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

- Lão Vương, không có việc gì đâu.

Anh Hồ nhếch miệng cười sang sảng:

- Thành Hồ tôi sẽ không nhìn lầm người.

Nói xong ánh mắt Thành Hồ càng chăm chú vào trên mặt Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu lúc này cũng mỉm cười đáp:

- Nhận được sự đề ý của anh Hồ, tôi tên là Trương Thiên.

- Trương Thiên.

Thành Hồ nhắc lại một câu, cũng không có biểu hiện ra cái gì, tất nhiên hắn không có nghe nói qua tên Trương Thiên.

- Tôi nhớ rồi, nếu anh tới Mạc Đông, thì có thể tới tìm tôi.

- Nếu tôi tới Mạc Đông, tôi nhất định sẽ đến quấy rầy anh Hồ.

Trương Đại Thiệu cười nói.

Người trung niên bên người Thành Hồ càng cẩn thận nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, sắc mặt có chút ngưng trọng, dường như muốn nhìn xem Trương Đại Thiệu đến tột cùng có cái gì không giống người thường đáng giá để anh Hồ coi trọng như thế.

Đánh giá một lát người trung niên hiển nhiên còn không yên tâm, nhỏ giọng vào lỗ tai Thành Hồ:

- Anh Hồ, chúng ta hiện tại đang ở Tỉnh Hải, con chó điên kia đang đuổi giết chúng ta, sao cậu lại đem gốc gác của mình nói cho người khác biết?

Anh Hồ mỉm cười, nói:

- Không có việc gì đâu Lão Vương, tin tưởng tôi.

- Anh Mãnh, chính là tiểu tử kia!

Một tiếng hét to bỗng nhiên truyền đến, người đàn ông mặt đen vừa mới bị Trương Đại Thiệu đuổi đi giờ lại quay lại, hơn nữa còn đưa đến cứu binh.

Anh Mãnh đi theo người đàn ông mặt đen đến vừa thấy đã xoay người cho người đàn ông mặt đen một cái tát, thối râu trợn mắt mắng:

- Hắc Tử, mày ăn gì lớn lên vậy hả! Ngay cả một thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh cũng không bằng!

Nói xong, anh Mãnh nghênh ngang đi về phía Trương Đại Thiểu.

- Tiểu tử, cậu chạy nhanh đi thôi.

Một đại thúc tốt bụng vừa thấy anh Mãnh đến đây, sắc mặt hơi đổi, thấp giọng nhắc nhở Trương Đại Thiểu:

- Đây là anh Mãnh thành Nam, chuyên môn hoạt động ở phụ cận nhà ga, đối với hành khách cướp bóc bắt cóc tổng tiền cái gì cũng làm, có đôi khi cũng có trên xe lửa, không thể trêu vào, mang theo bạn gái cậu chạy nhanh đi.

Một ít hành khách địa phương ở Thành phố Tĩnh Hải sau khi nhìn thấy anh Mãnh, cũng đều lộ ra một bộ dáng kinh sợ, hiển nhiên rất e ngại anh Mãnh này.

- Đại thúc, cảm ơn chú, tôi không sợ.

Trương Đại Thiểu cũng lắc lắc đầu với đại thúc, anh Mãnh này hẳn ngay cả nghe cũng chưa nghe qua, ở trên đường Thành phố Tĩnh Hải khẳng định không tính là tên, còn dọa người như vậy, thú vị.

- Tiểu tử, đừng thể hiện, cậu không biết sự lợi hại của anh Mãnh, mau đưa bạn gái chạy đi.

Đại thúc thấy Trương Đại Thiểu không nghe lời mình, có chút lo lắng khuyên một câu, thấy anh Mãnh đã đi đến bên người, vội vàng quay đầu đi, không dám lăm miệng nữa.

- Tiểu tử, chính là mày đánh người của tao?

Anh Mãnh bước đến bên người Trương Đại Thiểu, từ trên cao nhìn xuống Trương Đại Thiểu. Mấy đàn em phía sau hẳn cũng phối hợp bao vây Trương Đại Thiểu.

Trương Đại Thiểu không khỏi nhủ mày, hẳn thật sự thấy phiền vì bọn người kia, đến không dứt.

- Trương Thiên, mấy con ruồi bọ này quấy rầy chúng ta nói chuyện phiếm, chúng ta chụp chết bọn chúng đi, tôi thật không có hứng thú với lũ ruồi bọ này.

Thành Hồ dường như nhìn thấy Trương Đại Thiểu bực mình, ở một bên tốt bụng đề nghị.

- Anh Hồ, chỉ là mấy con ruồi mà thôi, vẫn để tôi tự mình ra tay thì hơn, không cần phiền đến anh Hồ.

Trương Đại Thiểu nhẹ nhàng từ chối ý tốt của Thành Hồ.

- Thực sự không cần? Tôi cũng không chê phiền toái đâu.

- Đúng anh Hồ, nơi này tôi là chủ anh là khách, vẫn là tôi làm thì hơn.

Anh Hồ nhếch miệng cười:

- Cũng đúng, dù sao chỉ là chuyện nhỏ, chờ cậu đánh xong rồi, chúng ta lại tán gẫu.

- Được anh Hồ, anh chờ một lát.

Trương Đại Thiểu đáp.

Tất cả mọi người trên xe lửa nghe hai người nói chuyện đều ngây người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Âm sát trong đường hầm

Hai người ở trong này anh một câu tôi một câu, giống như người vây quanh mình đều là không khí, hồn nhiên không xem đám người anh Mãnh ra gì, điều này là cho anh Mãnh tức giận muốn chết.

Vỗ mạnh chỗ tựa lưng, anh Mãnh quát Trương Đại Thiểu:

- Cảm miệng hết cho lão tử! Còn dám nói chuyện lão tử bỏ sống mày!

- Bỏ tao?

Trương Đại Thiệu khinh thường cười nhạo, kéo áo của mình xuống, lộ ra cẳng cổ trắng nõn:

- Đến đây, động thủ đi, bỏ vào đây này!

Anh Mãnh ngẩng ra, nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác được chân tay có chút luống cuống, hẳn hoạt động ở nhà ga nhiều năm như vậy, còn chưa gặp được kẻ điên đến thế, thấy mình không sợ còn dám khiêu khích.

- Mày nghĩ rằng tao không dám sao?

Anh Mãnh quơ dao trong tay, la lớn, cố gắng làm cho mình dọa người một chút.

- Không phải tao nghĩ mày không dám, mà là mày thật sự không dám.

Trương Đại Thiệu lắc đầu thở dài, vẻ mặt thất vọng.

- Còn tự xưng anh Mãnh? Không thể tưởng được lại nhát gan như vậy.

- Tao không tin, lão tử đánh chết mày!

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, anh Mãnh cảm thấy lòng tự trọng của mình bị chà đạp thật lớn, lửa giận vào tim hoành hành trong đó, cầm lấy con dao đâm tới người Trương Đại Thiệu.

- Bóp!

Con dao của anh Mãnh còn chưa lao tới thì đã thấy hoa mắt, cổ tay của mình đã bị Trương Đại Thiệu nắm lấy.

Trương Đại Thiệu hơi hơi dùng một chút lực, anh Mãnh lập tức phát ra một tiếng hét thảm, hẳn cảm thấy tay của mình rất nhanh bị Trương Đại Thiệu bóp nát, con dao không nắm được nữa, lập tức rơi xuống.

Lúc sắp chạm đất, mũi chân Trương Đại Thiệu lại gạt lên, con dao lại bay lên nằm trong tay Trương Đại Thiệu.

- Mày không phải muốn đánh chết tao sao?

Trương Đại Thiệu nhếch miệng cười với anh Mãnh, lại làm cho anh Mãnh phát ra một trận sợ hãi từ nội tâm, xem ra, đây không phải là người, người này còn đáng sợ hơn cả ác ma.

- Trước hết tao sẽ đánh chết mày đã.

Trương Đại Thiệu mặt không chút thay đổi nói, giờ tay chém xuống, một đao chém xuống cổ anh Mãnh.

- A!

Anh Mãnh sợ tới mức hồn bay phách lạc, phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm. Cảm giác được trên cổ chợt lạnh, trong lòng hẳn lộp bộp một chút, ôm lấy cổ, ngã về phía sau.

- Anh Mãnh!

- Anh Mãnh!

Đám người người đàn ông mặt đen quá sợ hãi, đều chạy tới đỡ lấy anh Mãnh, ánh mắt nhìn Trương Đại Thiệu chỉ còn sợ hãi, người này dám giết người, hẳn không phải người!

- Mày, mày giết anh Mãnh?

Người đàn ông mặt đen đầu đỏ đầy mồ hôi, tay run rẩy chỉ vào Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu không nói gì, biếng nhác từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến đám người người đàn ông mặt đen.

Người này rất khó lường, đám người người đàn ông mặt đen giống như là sắp bị hỏ vồ tới nơi vậy, vội vàng lùi về phía sau, sợ Trương Đại Thiệu tới gần rồi cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ lại được.

- Sợ cái gì? Tao cũng không có ăn thịt bọn mày.

Trương Đại Thiệu không biết phải nói thế nào mới phải, mấy tên này không hề có chút can đảm nào, khó trách lẫn lộn cả đời mà chỉ là kẻ cướp.

Từng bước đi đến trước mặt anh Mãnh, tát một cái.

- Bốp!

Một tiếng vang thanh thúy vang lên, anh Mãnh đau đến chảy cả nước mắt, nhảy dựng lên:

- Ai, ai đánh tao?

Mọi người lúc này mới thấy rõ ràng, trên cổ anh Mãnh chỉ bị xước một chút mà thôi, đó chỉ là dấu xết của một dao xẹt qua mà thôi căn bản là không có bị thương. Mọi người lúc này mới dám thở ra.

Anh Mãnh rốt cục lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng cúi đầu nhận lỗi với Trương Đại Thiệu:

- Đại ca, không dám, tôi không dám nữa.

Nói xong đẩy người đàn ông mặt đen lên, tát một cái lên mặt người đàn ông mặt đen:

- Đều là do thằng chó này ở sau lưng châm ngòi, đại ca, đều do hắn!

- Được rồi, cắt hết đi.

Trương Đại Thiệu lười dây dưa với mấy tên này, khoát tay áo, đám người anh Mãnh như được miễn tội, hướng phía cửa chạy đi.

Bọn họ tuy rằng nhiều người, nhưng đều bị một dao của Trương Đại Thiệu lúc trước hù cho sợ hãi.

Nhất là anh Mãnh, ngay cả một chút quyết tâm phản kháng cũng không có, nếu lại chọc vào một chút nữa thì cái mạng nhỏ này thực sự xong rồi.

Đi dạo một chuyến ở Quỷ môn quan về, hắn dường như đã tè cả ra quần.

- Tiểu tử này rất giỏi nha.

- Lợi hại, ngay cả anh Mãnh cũng bị dọa chạy.

Anh Mãnh vừa đi, trong toa tàu bắt đầu xôn xao, tất cả mọi người đều bắt đầu khen ngợi Trương Đại Thiệu, khen không dứt miệng, người thanh niên này thật mạnh mẽ, thật là vượt xa suy đoán của bọn họ lúc trước.

Hàn Mộng Di thực sự cảm thấy kiêu ngạo vì Trương Đại Thiệu, ôm chặt lấy một bên cánh tay Trương Đại Thiệu, dường như muốn nói với mọi người: đây là người đàn ông của tôi!

- Trương Thiên, cậu cũng là người trong giới sao?

Thành Hồ mới thấy một màn kia, giờ phút này mắt bắn ra ánh sáng, nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu hỏi.

- Xem như vậy đi.

Trương Đại Thiệu đáp, mình chính là đại ca của Tôn Đại Phúc, chuyện của bang phái cũng không để ý.

Thành Hồ gật gật đầu, không có nói nhiều đến đề tài này.

Ầm ầm ầm!

Đoàn tàu đi không nhanh không chậm, không ai chú ý tới mấy gương mặt xa lạ đi từ trên xuống, đã đi vào trong toa.

Hoặc là nói, cho dù là có người chú ý tới mấy gương mặt xa lạ kia đi chăng nữa thì cũng sẽ không để ở trong lòng, dù sao trong xe lửa đây là việc hết sức bình thường. Người không mua được vé thì phải ở một bên mà thôi.

Trương Đại Thiệu cũng không nhìn mấy người này, trên xe lửa nhiều người tới lui như vậy, chẳng lẽ muốn hắn đều phải liếc nhìn mỗi người một cái sao?

Rất nhanh, xe lửa đã đi vào đường hầm, trong toa lập tức tối đen.

Ngay lúc sáng biến thành tối, một trận tiếng súng mãnh liệt phát ra.

- Nằm sấp xuống!

Trương Đại Thiệu khẽ quát một tiếng, một tay ôm lấy Hàn Mộng Di vào lồng ngực, mấy đốm lửa trong đêm tối cực kỳ chói mắt, cùng lúc đó, còn có vài tiếng súng.

Trong lúc đó, rõ ràng là có người lấy súng bắn Thành Hổ.

Dưới sự nhắc nhở của Trương Đại Thiệu, Thành Hổ cùng người trung niên cũng nhanh chóng phản ứng lại, tốc độ của hai người nhanh đến dọa người, nằm sấp xuống trong chớp nhoáng.

Trong lúc Thành Hổ cúi đầu còn ném chén đĩa trên bàn ra ngoài, nắm trong tay một khẩu súng.

- Trông chừng bạn gái của tôi.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ bả vai Thành Hổ, bước ra ngoài.

- Quay lại đi Trương Thiên, nguy hiểm!

Thành Hổ khản trương, vội vàng kéo Trương Đại Thiệu, nhưng giờ phút này Trương Đại Thiệu đã ở trong làn đạn, muốn kéo lại cũng không được.

Thành Hổ đành phải thở dài một hơi, bảo vệ Hàn Mộng Di.

- Trương Thiên à Trương Thiên, cậu thật là lỗ mãng.

Thành Hổ không ngừng lắc đầu thở dài.

- Cho dù thân thù của cậu không tồi thì sao có thể đối phó với mấy tay súng chứ?

Lời này vừa mới nói xong, đã đi qua đường hầm, trong toa lại được chiếu sáng. Không ai biết mấy đốm sáng trong nháy mắt vừa rồi là do cái gì.

Trương Đại Thiệu không được tự nhiên đi trở về, ngồi ở chỗ của mình, kéo vạt áo ra, bên trong là ba khẩu súng.

Thành Hổ cùng người trung niên nhìn thoáng qua, sắc mặt đại biến, ngã ngồi lên ghế, không thể tin được, chỉ trong nháy mắt như vậy mà Trương Đại Thiệu đã đoạt được súng trở về?

- Ở đây nhiều người, có ân oán gì, đi lên nóc tàu giải quyết, thế nào?

Trương Đại Thiệu chậm rãi nói.

Thành Hổ nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, gật gật đầu thật mạnh với Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu không quay đầu lại, nói với mấy sát thủ:

- Nghe thấy lời của tao không? Ai muốn làm càn trên tàu, đừng trách tao không lưu tình!

Mấy sát thủ kia thân mình chấn động, tiếng răng va vào nhau cạch cạch, lại không dám làm liều, đi đến cửa sổ rồi nhảy ra, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, đi ra ngoài.

Thành Hổ cùng người trung niên cũng không do dự, đều đi ra ngoài cửa sổ.

- Anh Hổ, cầm này.

Trương Đại Thiệu đưa khẩu súng, Thành Hổ nhìn nhìn rồi lắc đầu cười nói:

- Đối phó với mấy tên kia, không cần dùng súng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Bước vào Yến Kinh

- Trương Thiên, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Mộng Di có vẻ rất tò mò, lấy tay tới gần mép cửa sổ bên chỗ ngồi của anh Thành, trên vách xe lửa có mấy vết đạn, không sợ hãi, ngược lại còn có chút hưng phấn.

- Có phải là có người nổ súng không?

- Mộng Di, anh thấy lá gan của em càng ngày càng lớn rồi.

Trương Đại Thiệu nhìn Hàn Mộng Di không biết nói gì, người bình thường thấy có người nổ súng, sẽ bị dọa mất hết can đảm, nhưng cô gái này thì ngược lại rất phấn chấn.

- Có anh ở đây, có cái gì phải sợ!

Hàn Mộng Di làm vẻ mặt đương nhiên.

- Bọn họ là tới giết anh Hồ sao?

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, xem ra anh Hồ đang trên đường chạy trốn cái chết, nếu không thì trên người cũng sẽ không bắn như vậy.

- Anh Hồ kia sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Hàn Mộng Di lại hỏi, cô vốn rất ghét sự bắn thiu trên người Thành Hồ, nhưng lúc anh Mãnh kia tới Thành Hồ đứng về phía Trương Đại Thiệu nên thái độ của Hàn Mộng Di đối với Thành Hồ đã có chút chuyển biến.

- Sẽ không có việc gì đâu.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ bả vai Hàn Mộng Di.

- Anh nói rồi, anh Hồ không phải người thường, nếu sát thủ làm bị thương anh ấy thì mới phiền toái, nhưng giờ không quan trọng nữa.

Giống như lời Trương Đại Thiệu nói, qua chừng hai phút, anh Hồ lại nhảy cửa sổ đi vào. Nhưng lúc này, ánh mắt của hắn cùng người trung niên nhìn Trương Đại Thiệu đã có chút biến hóa.

- Giải quyết rồi?

Trương Đại Thiệu hỏi.

Thành Hồ cười nói:

- Giải quyết rồi, nhưng hành tung của chúng tôi đã bị lộ, trạm tới chúng tôi sẽ xuống tàu, nên đến tạm biệt với cậu.

- Anh có cần giúp đỡ không? Ở thành phố Tĩnh Hải tôi có thể cam đoan nhóm người của anh sẽ được an toàn mà đi.

Trương Đại Thiệu không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói.

Những lời này của hắn cực kỳ cuồng vọng, nếu là người bình thường nói Thành Hồ khẳng định sẽ cười nhạt, nhưng những lời này do Trương Đại Thiệu nói Thành Hồ lại tin không chút nghi ngờ.

Tuy quen biết chưa lâu nhưng Trương Đại Thiệu đã để lại cho Thành Hồ một ấn tượng không thể xóa nhòa.

- Xin nhận ý tốt của cậu, chúng tôi có thể lo liệu được.

Thành Hồ từ chối ý tốt của Trương Đại Thiệu, tạm biệt Trương Đại Thiệu rồi rời đi.

Sau khi Thành Hồ rời khỏi, xe lửa không xảy ra chuyện gì nữa, một đường sóng êm gió lặng đi thẳng đến Yên Kinh.

Xuống xe lửa, đứng bên trong đám người rộn ràng nhốn nháo, nhìn thấy trên đường xe cộ người đi đường tới lui như con thoi, Trương Đại Thiệu cảm giác được cảm xúc mênh mông, một năm trước, chính mình hốt hoảng rời đi, hiện tại chính mình lại bước trên vùng đất quen thuộc này.

- Yên Kinh, ta đã trở về!

Trương Đại Thiệu nói ở trong lòng.

- Mộng Di, anh còn có một số việc muốn làm, em về nhà trước chờ anh, làm xong mọi việc anh sẽ đến nhà cầu hôn em.

Trương Đại Thiệu suy nghĩ một lát, xoay người lại mềm mỏng nói với Hàn Mộng Di.

Hàn Mộng Di đối với ân oán của Trương Đại Thiệu với Lý gia có thể nói là biết rất rõ, việc muốn làm trong lời của Trương Đại Thiệu, cô cũng biết là chuyện gì.

Tuy rằng còn luyến tiếc Trương Đại Thiệu nhưng Hàn Mộng Di lại ngoan ngoãn gật đầu:

- Em chờ anh!

- Yên tâm, anh sẽ không để cho em đợi lâu đâu!

Trương Đại Thiệu dùng sức cầm tay của Hàn Mộ Dung Di.

- Trương Thiên, cùng nhau ăn bữa cơm đi, cơm nước xong em lại quay về Hàn gia.

Hàn Mộ Dung Di rúc vào trong lồng ngực Trương Đại Thiệu, cảm nhận được sự ấm áp trong ngực Trương Đại Thiệu, mở miệng đề nghị.

Đối với yêu cầu này, Trương Đại Thiệu tất nhiên không từ chối, lôi Hàn Mộ Dung Di đi về phía trước, vừa lúc cũng tới giờ ăn cơm rồi.

Một đường vừa đi vừa nói chuyện, Hàn Mộ Dung Di cùng Trương Đại Thiệu đã dừng chân ở khách sạn tên là Đệ Nhất.

- Chọn chỗ này đi.

Trương Đại Thiệu cùng Hàn Mộ Dung Di cùng đi vào phía trong.

Lúc này một chiếc Rolls-Royce từ phía sau lao tới, tất nhiên cũng đến khách sạn Đệ Nhất ăn cơm, xe nhắm thẳng vào chỗ cửa bãi đỗ xe Đệ Nhất.

Nhưng chủ nhân Rolls-Royce không biết là ngủ gật hay thói quen kiêu ngạo ương ngạnh, đi vào cửa khách sạn cũng không biết giảm tốc độ, lúc quẹo xém nữa thì đụng vào người Hàn Mộ Dung Di.

- Cẩn thận!

Trương Đại Thiệu nhanh tay lẹ mắt, một tay ôm Hàn Mộ Dung Di kéo sang một bên, Rolls-Royce đi sượt qua người Hàn Mộ Dung Di, suýt nữa Hàn Mộ Dung Di đã bị đụng.

- Không sao chứ?

Trương Đại Thiệu thân thiết hỏi.

- Không sao.

Hàn Mộ Dung Di lắc lắc đầu, bất mãn nhìn chiếc Rolls-Royce phía trước kia, hừ nói:

- Người này có biết lái xe không vậy, thật là.

- Kít!

Rolls-Royce ở phía trước dừng lại, một đầu ở trên đường một đầu leo lên cây, may mắn phanh kịp thân xe Rolls-Royce chỉ bị mấy vết xước, cũng không có tổn hại gì lớn.

- Tiểu Tuyền, sao lại thế này?

Một giọng nói không hài lòng từ trong xe loáng thoáng truyền ra. Giọng nói này tất nhiên là Hàn Mộ Dung Di không nghe thấy, nhưng Trương Đại Thiệu lại nghe rõ ràng.

- Giọng nói này nghe quen tai quá nha.

Trương Đại Thiệu trong lòng vừa động, thần thức đảo qua, quả nhiên phát hiện bên trong xe là một người quen, đúng là người theo Lý Sát chạy tới Tỉnh Hải bị mình đánh, Lưu Thiệu.

Lưu Thiệu ngồi trên ghế phụ, giống như cụ lớn, bên người hắn là một người thanh niên mày rậm mắt to, toàn thân lộ ra một hơi thở đáng khinh, vẻ mặt nịnh nọt.

Trên tay còn đeo đôi găng màu đen, giả bộ đến không thể giả bộ hơn.

- Lưu Thiệu, anh chờ một chút để em ra ngoài xem.

Tiểu Tuyền lấy lòng Lưu Thiệu, mở cửa xe ra rồi đi xuống.

- Mẹ nó, hai người bọn mày không biết nhường đường à?

Vừa thấy Rolls-Royce vậy mà đụng vào cây, Tiểu Tuyền giận tím mặt, chỉ vào hai người Trương Đại Thiệu tức giận mắng, nhìn thấy Hàn Mộ Dung Di bên người Trương Đại Thiệu không khỏi lộ ra một trận hoảng sợ.

Ở Yên Kinh còn có loại mỹ nữ cấp bậc này sao!

Trương Đại Thiệu cũng không có để ý tới Tiểu Tuyền, hần lười phản ứng với loại người này. Nhưng Hàn Mộ Dung Di thực sự tức giận không nhẹ, cái miệng

nhỏ nhắn lập tức cong lên:

- Anh mắng ai, chính mình chạy nhanh như vậy còn trách người khác.

Lôi kéo tay Trương Đại Thiệu, hừ nói:

- Trương Thiên, chúng ta đi.

- Đứng lại!

Hai người Trương Đại Thiệu đã không so đo, người ta còn không buông tha, Tiểu Tuyền hô to một tiếng ngăn ở trước mặt hai người Trương Đại Thiệu:

- Làm hỏng xe của lão tử, bọn mày nghĩ có thể đi như vậy sao?

Hàn Mộng Di cá giận:

- Vậy anh muốn thế nào?

- Đương nhiên là phải giúp tao sửa xe!

Tiểu Tuyền về mặt đương nhiên, đứng lý hợp tình kêu to lên:

- Nếu không vì bọn mày, xe tao sao lại có thể bị đụng hư? Ít nói nhảm đi, nhanh đưa tiền ra đây!

- Bệnh thần kinh, xe là do anh tự mình đụng hư, đâu có quan hệ gì tới chúng tôi.

Hàn Mộng Di không kiên nhẫn nói, cô xem như đã nhìn ra người trước mắt là một tên vô lại:

- Đừng có chần chừ, chúng tôi còn muốn ăn cơm!

- Con nhóc lẩm mồm này.

Tiểu Tuyền lần thứ hai chặn đường hai người, có chút hung ác nói:

- Hôm nay tao nói cho bọn mày biết, nếu không bồi thường, bọn mày không thể đi, cẩn thận tao gọi người đánh gãy chân bọn mày!

- Mộng Di, lại đây!

Trương Đại Thiệu kéo Hàn Mộng Di lại, nhìn lướt qua Tiểu Tuyền:

- Anh thực sự muốn chúng tôi bồi thường?

- Nói cái rắm gì!

Tiểu Tuyền nghĩ Trương Đại Thiệu sợ, có vẻ càng thêm đắc ý, càng thêm kiêu ngạo.

- Nhanh lên, bằng không lão tử gọi người thu thập chúng mày.

- Tốt lắm

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, cũng không để ý Tiểu Tuyền, bước đến trước mặt chiếc Rolls-Royce, choang choang choang, mấy quyền hạ xuống đập nát vụn cửa kính xe Rolls-Royce.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

-

Tiểu Tuyền tròn tròn mắt, ngo ngắc nhìn Trương Đại Thiệu ở nơi nào đại triển thần uy, nói gì cũng không thể tin một màn trước mắt.

Sau khi đập bể hết, Trương Đại Thiệu kéo Hàn Mộng Di, không liếc mắt nhìn Tiểu Tuyền một cái nào, nói:

- Đi thôi.

Đến lúc bóng dáng hai người Trương Đại Thiệu đi qua trước mặt, Tiểu Tuyền mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phía hai người phát ra một tiếng rít gào:

- Đứng lại! Bọn mày dám đập bể xe của lão tử, bọn mày biết lão tử là ai không? Lão tử nhất định sẽ giết chết chúng mày!

Trương Đại Thiệu nghe vậy xoay người lại, lạnh lùng quét mắt Tiểu Tuyền một cái.

Một cái liếc mắt như vậy mà Tiểu Tuyền bỗng nhiên cảm thấy được mình giống như đang bị một con sói đói theo dõi, lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, lời đến miệng cũng không thốt ra được, hấn lại mạnh mẽ nuốt xuống.

Lúc Trương Đại Thiệu đi vào khách sạn, Tiểu Tuyền rốt cục mới phản ứng lại, nom nớp lo sợ đi đến chiếc xe, nói:

- Luru, Luru Thiệu, thực xin lỗi, anh yên tâm, bộ dáng của thằng nhóc kia em nhớ kỹ, em nhất định sẽ tìm người xử lý hắn.

- Xử lý ông nội mày!

Luru Thiệu đang nghẹn một bụng khí không có chỗ để xả, vừa lúc cái bộ mặt đáng ghét kia lại đây, Luru Thiệu cũng không khách khí, tay run lên cho một cái tát.

Tiểu Tuyền bị đánh đến đầu óc lộn xộn, oan ức nhìn Luru Thiệu, giống như Luru Thiệu chơi mình xong rồi lại ném đi, rầm cũng không dám phóng.

- Đem xe đi cho tôi, cút!

Luru Thiệu đi xuống chiếc Rolls-Royce vô cùng phong cách, quát Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền sửng sốt, Luru Thiệu là người có thù tất báo, nhưng lần này sao lại độ lượng như vậy, bị người ta làm hỏng xe cũng không so đo!

- Luru Thiệu, chúng ta bỏ qua như vậy sao?

Tiểu Tuyền thật cẩn thận hỏi.

- Đương nhiên không thể bỏ qua.

Luru Thiệu giọng nói đau buồn, trong lời nói lộ ra một chút tàn nhẫn.

- Tôi sẽ chơi đùa với hắn, còn không mau cút đi!

- Dạ Luru Thiệu, em cút ngay!

Tiểu Tuyền sợ tới mức run run, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe lái đi.

Đợi cho Tiểu Tuyền hoàn toàn biến mất, Luru Thiệu mới nhìn về phương hướng khách sạn Đệ Nhất, cười lạnh một tiếng:

- Trương Thiên, lúc ở Tỉnh Hải mày thật sự uy phong, nhưng hiện tại là ở Yên Kinh, là sân nhà của tao! Một đứa con hoang bị đuổi khỏi nhà, đừng phải tao, mày thật không may!

Trong óc ánh sáng chợt lóe, nghĩ ra một chủ ý ác độc, lúc này nhấn một dây số:

- Tiểu Trương, liên hệ cho tôi mấy phóng viên, đến khách sạn Đệ Nhất.

Cất di động, sửa sang lại quần áo một chút rồi bước vào khách sạn Đệ Nhất.

- Luru Thiệu, ngài đã tới, hoan nghênh hoan nghênh.

Quản lý khách sạn vừa thấy Luru Thiệu thì không dám chậm trễ, vẻ mặt nhiệt tình đi tới chào đón:

- Mời lên lầu, phòng của ngài đã chuẩn bị tốt rồi.

- Không vội.

Luru Thiệu khoát tay ngắt lời quản lý khách sạn:

- Hàn tiểu thư ngồi chỗ nào?

Hàn Mộ Dung Di cơ bản không hay tới đây, nếu không đi xe lửa với Trương Đại Thiệu, chắc cả đời này cô cũng không đến khách sạn Đệ Nhất ăn cơm, quản lý khách sạn Đệ Nhất mặc dù nghe nói qua Hàn đại tiểu thư, nhưng cũng không biết Hàn Mộ Dung Di.

- Đồ bỏ đi.

Lưu Thiệu tức giận thở mả, miêu tả một chút bề ngoài Trương Đại Thiệu cùng với Hàn Mộng Di.

- Thì ra là bọn họ.

Quản lý khách sạn hiểu ra, nói:

- Bọn họ không đặt phòng, ở ngay tại đại sảnh lầu hai.

- Tốt lắm.

Lưu Thiệu vừa lòng gật đầu, cho quản lý khách sạn lui ra, hăng hái đi lên lầu hai.

Đứng ở cầu thang nhìn qua đại sảnh, Lưu Thiệu rất nhanh liền phát hiện ra bóng dáng Trương Đại Thiệu.

Giờ phút này, Trương Đại Thiệu đang ở cùng Hàn Mộng Di nói chuyện cười đùa ăn com, điều này làm cho Lưu Thiệu nổi giận, không riêng gì Trương Đại Thiệu mà còn mang người liên quan là Hàn Mộng Di ra mắng.

- Đàn bà thôi, sắp thành đàn bà của anh trai tôi mà còn cặp kè với người đàn ông khác.

Lưu Thiệu giọng căm hận mắng, nhổ ra một ngụm nước miếng.

- Cặp kè ai không tốt, vậy mà lại cặp kè với một tên cặn bã.

Lập tức chạy tới chỗ Trương Đại Thiệu, trên mặt tràn đầy biểu tình trêu tức, kêu lớn:

- Ai nha nha, Trương Thiên! Anh không phải vẫn ở thành phố Tĩnh Hải sao, như thế nào lại chạy đến Yên Kinh?

Trương Đại Thiệu thân nhiên nhìn thoáng qua Lưu Thiệu, vẻ mặt cũng không có gì biến hóa, nếu người này còn dám giả bộ trước mặt mình, mình cũng không ngại lại hành hạ hắn một chút.

Hàn Mộng Di thì nhủ nhủ mảy, có thể nhận thấy được Lưu Thiệu không có ý tốt, ngữ khí không tốt, nói:

- Lưu Uy, sao anh cũng ở đây?

- Hàn tiểu thư, đây là duyên phận.

Lưu Uy không xem mình là người ngoài, kéo ghế ngồi trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Tôi tới đây ăn com, tình cờ gặp hai người thôi. Trương Thiên, anh cũng thật là, đến Yên Kinh mà sao không nói với tôi một tiếng.

Xem vẻ mặt kia giống như là hai người rất quen thuộc vậy.

Trương Đại Thiệu buông đũa, mặt không chút thay đổi nói với Lưu Uy:

- Ăn com thì xin mời, tìm rắc rối thì anh cũng có thể thử, tôi cam đoan sẽ không cho anh thất vọng.

Lưu Uy ngẩn ra, không thể tưởng được Trương Thiên này đi vào Yên Kinh vẫn cuồng vọng như vậy, chẳng lẽ hắn không biết, ở Yên Kinh mình dễ dàng bóp chết hắn như một con kiến nếu muốn hay sao?

Nhưng mà Lưu Uy hiển nhiên không nghĩ dễ dàng giết chết Trương Đại Thiệu, hắn ho khan một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy lớn tiếng nói với khách trong khách sạn Đệ Nhất:

- Tất cả mọi người đến xem này, vị này chính là Trương Thiên danh chấn Yên Kinh, Trương Đại Thiệu!

Âm thanh của Lưu Uy vừa ra, ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, lúc nghe thấy hai từ Trương Thiên tất cả mọi người đều giật mình, cảm thấy tên này rất quen.

- Trương Đại Thiệu một năm trước dụ dỗ con gái nhà lành, bị Lý gia giận dữ đuổi ra khỏi Yên Kinh, chặt vật chạy trốn tới thành phố Tĩnh Hải, nói tiếp thì tôi xấu hổ quá.

Nói tới đây, mọi người đều hiểu ra, lập tức biết được người thanh niên này là ai.

Lưu Uy vừa nói vừa lắc đầu thở dài, hung dữ dậm chân:

- Trương Thiệu mặc dù có tiếng xấu ở Yên Kinh, là một tên cặn bã, nhưng tốt xấu gì cũng là người quen của tôi, năm đó không thể cứu được hắn tôi vẫn

nhớ mãi không quên. Nhưng tôi thật không ngờ, Trương Đại Thiệu ở thành phố Tĩnh Hải heo chó cũng không bằng, vậy mà còn dám trở lại Yến Kinh! Phần dũng khí này tôi rất bội phục! Nào, Trương Thiệu, vì phần dũng khí này, tôi kính anh một ly!

- Luru Uy, anh có ý gì?

Hàn Mộng Di giận sôi lên, nhin không được vỗ bàn đứng dậy.

Trương Đại Thiệu đề Hàn Mộng Di lại, nói:

- Đừng nóng giận, hấn muốn uống, anh sẽ uống với hấn một chén, bồi bàn, mang rượu đến đây!

Luru Uy nghe vậy, đắc ý ngẩng cao đầu, giống như là tướng quân thắng trận, miễn bàn có bao nhiêu đắc ý, hừ nói:

- Trương Thiên, mày ở thành phố Tĩnh Hải không phải rất cuồng sao? Hiện tại sao không cuồng! Nói cho mày biết, ở Yến Kinh, lão tử chính là trời, ở trước mặt lão tử mày chỉ là rỗng cho tao ngồi, hồ cho tao cười, bằng không lão tử sẽ giết chết mày!

Trương Đại Thiệu giống như không nghe thấy lời nói của Luru Uy, không phản bác gì, điều này làm cho mọi người ở đây càng thêm chỉ trích, đối với tiếng xấu lúc trước của Trương Đại Thiệu càng thêm xem thường.

Người này, vẫn hèn nhát trước sau như một.

- Tiên sinh, rượu của ngài đây.

Bồi bàn mang đến một bình rượu, Trương Đại Thiệu tiếp nhận.

- Rót rượu cho bổn thiếu gia!

Luru Uy vỗ bàn, giống như ông lớn chỉ vào Trương Đại Thiệu.

- Luru Uy, tao nghĩ mày lầm rồi, đây không phải là rượu mời, mà là rượu phạt.

Trương Đại Thiệu nói như gió thoảng mây trôi, cầm bình rượu lên, lập tức nện lên đầu Luru Uy. (Chết mày chưa, cho mày chừa ^^)

Một tiếng giòn vang, bình rượu vỡ vụn trên đầu Luru Uy, người trong đại sảnh đều tròn tròn mắt, đây là Trương Thiên vô dụng trong lời đồn thổi kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Tin tức giết gân

Luru Uy bị bình rượu của Trương Đại Thiệu làm cho phát mộng, hấn vạn lần không ngờ, sau khi Trương Đại Thiệu đi vào Yến Kinh vẫn còn cuồng vọng như vậy, vẫn không biết kiêng nể gì.

Sau ót truyền đến một trận đau đớn, Luru Uy nghe răng tròn mắt lấy tay sờ, lập tức hét lên giống như heo bị chọc tiết:

- Máu! Chảy máu!

Trương Đại Thiệu khinh bỉ nhìn Luru Uy, không nói gì, đường đường là một người đàn ông, chảy một chút máu cũng có biểu hiện này, nếu mình là cha hấn, chắc chắn lúc sinh hấn sẽ giết chết ngay, tránh việc sau này mất mặt.

- Trương Thiên, mày còn tưởng mày là thiếu gia của Lý gia sao?

Máu tươi trên đầu làm cho Luru Uy hoàn toàn phát cuồng, hấn chỉ vào Trương Đại Thiệu, hai mắt tròn to:

- Mày bây giờ ở Yến Kinh cái rắm cũng không bằng! Lão tử nói giết chết mày, sẽ giết chết mày!

- Luru Thiệu.

Phía sau một người mặc tây trang, Luru Hải đem ánh mắt toàn bộ tập trung vào Luru Uy đang như con ba ba trước mặt, thân mình hơi hơi cúi xuống, rất cung kính kêu một tiếng.

Luru Uy liếc mắt nhìn hấn một cái, hừ nói:

- Chuyện gì?

- Phóng viên tới rồi.

Chàng trai thành thật trả lời.

Lưu Uy vừa nghe vậy, hai mắt sáng ngời, dưới con thịnh nộ mình sao lại quên mất chuyện này, bàn tay lập tức vung lên, nói:

- Dẫn đường đi!

Chàng trai lập tức cung kính ở phía trước dẫn đường, lúc Lưu Uy đi đến cầu thang thì xoay người lại, khiêu khích nhìn Trương Đại Thiệu nói:

- Có giỏi thì mày đừng chạy, xem lão tử chinh mầy thế nào!

- Yên tâm đi, tao sẽ không đi.

Trương Đại Thiệu chậm rì rì đáp:

- Nhưng mà tao phải nhắc mầy một câu, nếu mầy chinh không chết tao thì tao sẽ chinh chết mầy.

- Chết tới nơi rồi còn ngang bướng!

Lưu Uy nắng, hấp tấp chạy đi gặp phóng viên.

- Trương Thiên, nếu không chúng ta đi thôi.

Hàn Mộng Di có chút lo lắng, chàng trai nói gì với Lưu Uy cô cũng nghe thấy, nếu thực sự phóng viên tới đây thì không ổn, sẽ có hại cho Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Hàn Mộng Di, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ là một Lưu Uy mà thôi, hấn không thể làm gì được anh đâu.

Lời nói thản nhiên như vậy lại ẩn chứa một sự tự tin cùng coi thường cực kỳ, Lưu Uy, căn bản là không đủ để Trương Đại Thiệu xem trọng.

Hàn Mộng Di biết bản lĩnh của Trương Đại Thiệu, nghe thấy Trương Đại Thiệu nói như vậy cũng quyết tâm.

Tách tách! Tách tách!

Ánh sáng phát ra bốn phía, âm thanh cameras truyền đến, năm sáu phóng viên đã chạy tới chỗ Trương Đại Thiệu cùng ngồi với Hàn Mộng Di.

- Trương tiên sinh, xin hỏi sao anh hôm nay mới trở lại Yên Kinh? Như vậy trong thời gian anh rời khỏi Yên Kinh thì sống và sinh hoạt ở đâu?

- Trương Thiên, nghe đồn một năm trước bởi vì anh dụ dỗ một tiểu thư mà bị trục xuất khỏi Lý gia, xin hỏi việc này có thật không?

- Trương Thiên, thân là một công tử, chắc chắn anh không thiếu phụ nữ, xin hỏi anh vì sao lại phải dụ dỗ người khác?

Những phóng viên này trong nháy mắt vây quanh Trương Đại Thiệu, anh một lời tôi một lời nói không ngừng, nhưng có một điều giống nhau đó là, vấn đề đặt ra rất sắc bén và vô lễ.

- Trương Thiên!

Hàn Mộng Di trộm kéo tay Trương Đại Thiệu, tuy rằng sớm có chuẩn bị nhưng thực sự đối mặt với một màn này, cô vẫn có chút căng thẳng.

- Đừng sợ, có anh đây.

Trương Đại Thiệu vỗ nhẹ ngực mình, cao giọng nói với phóng viên.

- Mọi người đừng hỏi dồn dập như vậy, từng người hỏi đi, tôi sẽ trả lời thật tốt.

Các phóng viên đều có kinh nghiệm được rèn luyện hằng ngày rất tốt, liếc nhau một cái, quả thực đều bắt đầu đầu vào đấy.

Một nữ phóng viên đeo kính mắt màu đen, mặc đồ công sở đặt câu hỏi:

- Đối với chuyện một năm trước chúng tôi đều rất hiếu kỳ, xin hỏi Trương tiên sinh, có phải vì anh dụ dỗ một vị tiểu thư nên Lý gia mới đuổi anh ra khỏi Lý gia hay không?

Vấn đề này rất nhạy cảm, đầu tiên dẫn một chút, sau đó trực tiếp biến chuyện Trương Đại Thiệu dụ dỗ tiểu thư trở thành sự thật.

- Không thể trả lời.

Trương Đại Thiệu khẽ cười nói.

- Trương tiên sinh, anh đã bị Lý gia đuổi ra khỏi Yến Kinh một năm, vì sao bây giờ lại trở về Yến Kinh, xin hỏi anh có mục đích gì, có phải muốn bắt đầu trả thù Lý gia hay không?

- Không thể trả lời.

Trương Đại Thiệu cả người bình thường nhún vai.

- Trương tiên sinh, nghe nói năm đó lúc anh đi khỏi Yến Kinh gặp sát thủ đuổi giết, xin hỏi việc này có thật không?

- Không thể trả lời.

Trương Đại Thiệu vẫn trả lời như cũ.

- Trương Thiên, một năm trước anh có thực sự xâm phạm đại tiểu thư Hàn gia không?

Những lời này làm cho thân mình Hàn Mộng Di bên cạnh run lên, sắc mặt Trương Đại Thiệu lập tức đen xuống, lạnh lùng nhìn qua phóng viên hỏi vấn đề này, nói:

- Về nhà hỏi mẹ anh đi.

Mắng xong liền giơ tay lên, đánh cho phóng viên kia đầu óc choáng váng.

Hành động này làm cho mọi người ở đây lấp bắp kinh hãi, không khỏi sửng sốt, người này cũng quá ngang ngược đi, ngay cả phóng viên cũng dám đánh.

Hai bàn tay Trương Đại Thiệu thật sự là quá nhanh, lúc các phóng viên phản ứng lại, muốn chụp ảnh thì hắn đã sớm thu tay về.

- Anh dám đánh tôi?

Tên phóng viên kia bụm mặt, khó tin nhìn Trương Đại Thiệu, quát:

- Tôi nhất định phải đem chuyện này phơi bày!

Trương Đại Thiệu nhún vai, một bộ dáng không lo sợ, dường như căn bản không để uy hiếp của người này ở trong lòng.

- Tôi biết các anh muốn tin giật gân, các anh cũng đừng phí công làm gì, hiện tại tôi sẽ đưa cho các anh một tin giật gân.

Trương Đại Thiệu rất nhiệt tình nói với phóng viên, bước đến trước mặt Lưu Uy đang ở một bên xem kịch, lôi Lưu Uy dậy.

- Trương Thiên, này, này muốn làm gì?

Lưu Uy luống cuống, Trương Đại Thiệu thật điên cuồng, hắn đã từng trải nghiệm qua.

Nếu nói người bình thường sẽ cô kị thân phận của mình, không dám động thủ với mình, nhưng Trương Đại Thiệu ở trong mắt Lưu Uy đã không phải một người bình thường.

- Nhiều phóng viên như vậy đang nhìn, này cũng không nên làm vậy!

Lưu Uy chân tay luống cuống kêu to lên.

Trương Đại Thiệu căn bản là không để ý tới Lưu Uy gào khóc, nắm áo hắn kéo đến trước mặt các phóng viên, nói cũng không nói, tát một cái lên mặt Lưu Uy.

Bốp!

Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, nhưng lại giống như một cái búa tạ đập vào lòng mọi người, làm cho tất cả mọi người phát mộng, Trương Thiên này, dám làm trò đánh Lưu Uy trước mặt phóng viên, quả thực to gan lớn mật!

- Thất thần làm gì vậy, các anh không phải muốn chụp sao, chụp đi!

Nhìn đến các phóng viên ngây người, Trương Đại Thiệu tốt bụng nhắc nhở.

- A!

Các phóng viên như tỉnh lại từ trong mộng, đây quả thực là một tin giật gân, lập tức cầm lấy máy ảnh, tanh tách tanh tách điên cuồng chụp hai người.

- Luru Uy, tao biết mày rất muốn hỏi tao một chuyện.

Trương Đại Thiệu từ trên cao nhìn xuống Luru Uy, hoạt động cổ tay của mình.

- Hỏi rằng tao muốn đánh mày tới khi nào, tao có thể cho mày biết chắc chắn là chờ đến lúc mày quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì tao sẽ dừng tay.

Nghe câu này mọi người nhin không được mà rung mình một cái, thậm chí trong lòng: kẻ điên, đây là một kẻ điên!

Các phóng viên hết sức chuyên chú chụp ảnh lúc này cũng đều run run.

Trong đầu Luru Uy nổ oanh một tiếng, thân mình mềm nhũn suýt nữa đã ngã quỵ trên mặt đất. Nếu người khác nói những lời này hẳn nhất định sẽ cười người nọ là người điên, nhưng mà từ trong miệng Trương Đại Thiệu nói ra thì Luru Uy ngoài sợ hãi cùng hối hận ra thì không còn phản ứng gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Quỳ xuống đất cầu xin tha thứ

Ác mộng của Luru Uy còn lâu mới chấm dứt, chỉ nghe thấy Trương Đại Thiệu tiếp tục nói:

- Để tránh việc có người của mày lại đây ngăn cản, cho nên tao ta sẽ tốc chiến tốc thắng, mày, đã chuẩn bị hưởng thụ tốt chưa?

- Bốp!

Luru Uy còn chưa kịp trả lời, Trương Đại Thiệu đã tát thêm một cái, một cái tát kia mọi người nhìn thấy mà ghê người, người Luru Uy to lớn như vậy lại lăn lóc trên mặt đất!

Lão đảo té lảo đảo trên đất, không thể trở mình!

Trong đại sảnh lạnh ngắt như tờ, mọi người hóa đá toàn bộ, ngay cả những phóng viên muốn lấy được tin giật gân cũng quên chụp ảnh.

Khóa miệng Luru Uy chảy ra một vết máu, run rẩy từ trên mặt đất bò lên, kinh sợ tới cực điểm, hối hận tới cực điểm, lại phần nộ tới cực điểm, mình đường đường là một đại thiếu gia, lại bị đánh trước mặt phóng viên!

- Người đâu!

Luru Uy đập mạnh một cái trên mặt đất, vừa định kêu hai chữ này, bỗng nhiên cảm giác được cảm giác tim đập nhanh, giống như là mình là một người đứng trên vách núi đen cao vạn trượng, nhìn xuống sườn dốc, không thể chịu đựng!

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trương Đại Thiệu trước mặt lộ ra một nụ cười khê, nhưng làm cho Luru Uy lạnh tim, giống như chân chính gặp được ma quỷ vậy!

- Mày tự động cầu xin tha thứ, hay tao đánh để mày cầu xin tha thứ?

Trương Đại Thiệu hỏi từ từ, người ngoài không nhìn ra cái gì, uy áp của thần thức phóng đến trước mặt Luru Uy.

Luru Uy vốn là thân thể người trần, bên trong thân thể người trần vẫn là một người thích hất nạt kẻ yếu, làm sao có thể thoát khỏi uy áp thần thức của Trương Đại Thiệu.

Lập tức cả người run rẩy quỳ gối trên mặt đất, gào khóc cầu xin tha thứ:

- Ông lớn, van cầu anh, tha cho tôi đi!

- Luru Uy hẳn cầu xin tha thứ!

Một màn này, có thể nói là long trời lở đất, làm cho tất cả mọi người rung động nói không ra lời.

Đàn ông dưới gối có hoàng kim, cho dù là bị oan ức tàn phế thì cũng không thể quỳ xuống cầu xin người ta tha thứ như vậy, huống chi là đang ở trước mặt truyền thông!

- Đây, quả thật là tin giật gân!

Các phóng viên ở đây tất cả đều nuốt một ngụm nước miếng, kích động không kiềm chế được, nếu mình có thể đem hình ảnh này về tòa soạn trước thì mình có thể một bước lên trời!

Tanh tách! Tanh tách!

Âm thanh liên tiếp vang lên, đây là phóng viên mà Luru Uy chuyên môn tìm tòi, không để ý những gì Luru Uy lúc đầu dặn dò mà điên cuồng chụp.

Tin tức trọng đại trước mặt là Luru Uy quỵ xuống, cũng không thua kém gì tin tức Trương Đại Thiệu lộ diện ở Yến Kinh.

Một trận âm thanh rối loạn truyền đến, quản lý khách sạn cùng lực lượng bảo an rốt cục nhận thấy được Luru Uy đánh, từ các nơi khác vọt tới nơi này.

Các phóng viên thấy tình thế không ổn, vội vàng cất máy ảnh, trà trộn vào bên trong đám người, đi xuống cầu thang khác đi ra ngoài.

- Luru Thiệu!

- Luru Thiệu, anh làm sao vậy, mau đứng lên!

Quản lý vừa nhìn thấy bộ dáng của Luru Uy, thân mình chấn động tại chỗ, vội vàng vọt tới nâng Luru Uy dậy.

- Tại sao có thể như vậy?

Luru Uy mặt xám như tro tàn, cả người xụi lơ, giống một bãi bùn nhão được bảo vệ nâng lên!

- Mau! Nhanh đi lôi phóng viên trở về đây!

Bỗng nhiên, Luru Uy khôi phục trấn tĩnh, giống như bắt được cọng rom cứu mạng, rống to lên.

- Có nghe thấy hay không, đi nhanh đi!

Quản lý khách sạn cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vung tay hô to, xông lên làm cho bảo vệ đều tản đi, không kịp xử lý Trương Đại Thiệu.

- Anh thực sự là Trương Thiên?

Một lát sau, quản lý khách sạn sắc mặt ngưng trọng đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, trầm giọng hỏi.

- Tôi là Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu mạnh mẽ trả lời.

- Anh làm ra họa lớn rồi, anh có biết hậu quả của việc làm này không?

Quản lý khách sạn liên tục lắc đầu thờ dãi, Trương Đại Thiệu lần này xem như hoàn toàn đắc tội Luru gia, một đứa con bị vứt bỏ không có ai che chở, đắc tội Luru gia là giống như đi tìm cái chết rồi.

- Đây đều là do hấn tự tìm lấy.

Trương Đại Thiệu nghiêng đầu liếc Luru Uy một cái.

- Nếu không phải hấn tìm phóng viên làm nhục tôi thì tôi cũng mặc kệ hấn.

Ngữ khí bình thản, hồn nhiên để chuyện này ở trong lòng.

Quản lý khách sạn không nói thêm gì nữa, xoay người đi tới chỗ Luru Uy, nên đi để ý đến cục diện rối rắm của Luru Uy thì hơn.

- Trương Thiên, chuyện này nếu bị báo chí đưa lên sẽ không tốt.

Hàn Mộng Di lúc này mới mở miệng, vẻ mặt lo lắng, dù sao việc này ồn ào có chút lớn.

- Không có việc gì đâu Mộng Di.

Trương Đại Thiệu rất tự tin gạt bỏ lo lắng của Hàn Mộng Di.

- Em cho rằng Luru gia sẽ để loại tin tức này lọt ra hay sao? Người cần lo lắng thực sự chính là Luru gia chứ không phải chúng ta.

Còn có một chuyện mà Trương Đại Thiệu không nói ra, cho dù là chuyện ngày hôm nay lên mặt báo, tin tức kia đối với mình cũng không có vấn đề gì.

Lúc phóng viên vọt tới, Trương Đại Thiệu đã dùng một tảng thiên địa linh khí bao quanh mình cùng Hàn Mộng Di, bất luận là chụp ảnh hay quay phim cũng không có thấy được rõ khuôn mặt, giống như bị bởi mờ vậy.

Bằng không, Trương Đại Thiệu cũng không điên đến mức làm như vậy, làm như vậy chẳng khác nào khai chiến với Luru gia.

- Tiểu Uy, sao lại thế này?

Một giọng nói trầm trọng truyền đến từ phía trên cầu thang, sau đó xuất hiện một thân hình cao lớn cường tráng.

Hàn Mộng Di vừa thấy thân ảnh này, cái miệng nhỏ nhắn lập tức chu lên, người tới không phải ai khác mà là người đến Hàn gia cầu hôn, đối tượng Hàn Kiến Vĩ tính toán cho Hàn Mộng Di xuất giá, Luru Cảnh Thần.

Trương Đại Thiệu từ nhỏ ở Yến Kinh, đối với người này đương nhiên cũng không xa lạ, biết hắn là anh trai của Luru Uy người vừa bị mình đánh.

- Anh cả, anh phải làm chủ cho em!

Luru Uy đang hồn bay phách lạc thấy anh trai mình đến đây, rốt cục có người tâm phúc, choàng tay sau gáy Luru Cảnh Thần, đem chuyện đã xảy ra vừa rồi thêm mắm thêm muối, nghiêng răng nghiêng lợi nói lại một lần.

Sau khi Luru Cảnh Thần nghe xong, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, đây không chỉ là đánh vào mặt em trai mình mà là đánh vào mặt của Luru gia.

Nhưng mà Luru Cảnh Thần dù sao cũng không phải cái loại nhị thế tổ như Luru Uy, tuy rằng dưới con thịnh nộ nhưng vẫn duy trì phong độ nho nhã lễ độ.

Từng bước một không vội không đi đến bên người hai người Trương Đại Thiệu cùng Hàn Mộng Di, đầu tiên là chào hỏi Hàn Mộng Di:

- Mộng Di, sao em lại ở đây? Hàn bá bá tìm em mấy ngày rồi, bác ấy rất lo lắng cho em, em nhanh trở về đi.

Hàn Mộng Di tức giận nhưng đối với một người khiêm tốn như vậy cũng không thể phát tác, chỉ nhú nhú mày, nói:

- Luru công tử, xin mời gọi tôi là Hàn tiểu thư hoặc là Hàn Mộng Di, cảm ơn sự quan tâm của anh.

Luru Cảnh Thần cũng không tức giận, tiếp tục thái độ ôn hòa nói:

- Em đã không thích anh gọi như vậy thì trước hết anh sẽ gọi em là Hàn tiểu thư. Nhưng mà anh phải nhắc nhở em, em đã là vị hôn thê của anh, đừng có đi với người đàn ông khác thì tốt hơn.

- Luru Cảnh Thần, tôi sẽ không gả cho anh!

Hàn Mộng Di biến sắc, cả giận nói.

Sắc mặt Luru Cảnh Thần cũng có chút khó coi, mặc cho ai nhìn thấy vị hôn thê của mình như vậy cũng sẽ không thoải mái, chịu đựng tức giận hừ nói:

- Đây là chuyện do người lớn trong nhà quyết định, không phải là do em!

Quay đầu lại, nhìn Trương Đại Thiệu lại nói:

- Trương Thiên, tôi hy vọng cậu cách xa vị hôn thê của tôi một chút.

Trương Đại Thiệu nhún vai:

- Tôi cũng đang muốn cảnh cáo anh, Mộng Di là người phụ nữ của tôi, anh về sau đừng có làm phiền cô ấy.

Sắc mặt Luru Cảnh Thần đột nhiên thay đổi, hừ một tiếng rồi sau đó ánh mắt trịnh trọng nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu:

- Chuyện ngày hôm nay, cậu phải cho tôi một sự công bằng.

Trương Đại Thiệu cũng ngẩng đầu lên:

- Anh muốn công bằng thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Anh là một người nào tàn

- Tôi cho cậu hai con đường.

Lưu Cảnh Thần có cảm giác nắm giữ mọi thứ trong tay, giống như dù là Trương Đại Thiệu cũng không trốn thoát sắp xếp của mình:

- Thứ nhất là chủ động nhận sai, thứ hai là tôi làm cho cậu nhận sai.

- Ha ha!

Trương Đại Thiệu nở nụ cười, Lưu Cảnh Thần đây là đang uy hiếp mình, dám uy hiếp mình, bình thường sẽ không có kết cục gì tốt.

- Lưu Cảnh Thần, anh hẳn là biết tôi chọn con đường nào, không phải sao?

Trương Đại Thiệu rất là tùy ý đáp.

- Cậu cũng không còn giống với trước kia.

Lưu Cảnh Thần cảm thán vô cùng, Trương Thiên trước mắt chính xác là khác xa với Trương Thiên trước kia, lấy ra di động gọi đi:

- Lập tức đem người tới đây.

Không bao lâu sau, hơn mười người xông lên lầu hai, bao quanh Trương Đại Thiệu.

- Bây giờ cậu hối hận còn kịp.

Lưu Cảnh Thần còn nói thêm:

- Tôi chỉ muốn hỏi một chút, lỡ làm hỏng vài thứ ở đây thì ai bồi thường?

Trương Đại Thiệu hỏi một đấng trả lời một nẻo, cười tủm tỉm hỏi:

- Động thủ!

Lưu Cảnh Thần hừ lạnh một tiếng, bàn tay to vung lên, người dưới đều vọt về phía Trương Đại Thiệu.

Lời này là thực sự, hơn mười người kia căn bản là không thể làm gì Trương Đại Thiệu, chỉ trong nửa phút, tất cả đã nằm la liệt trên mặt đất không ai có thể đứng dậy nổi.

Đây vẫn là Trương Đại Thiệu lo lắng ảnh hưởng qua kinh thế hãi tục, cố ý thả chậm tốc độ, bằng không, chỉ cần vài giây đã đánh xong rồi.

Lưu Cảnh Thần ngăn người, cúi đầu nhìn lướt qua người lăn lộn đầy đất, sắc mặt có vài phần kinh ngạc, hẳn vạn lần không ngờ, người nổi tiếng là đồ vô dụng của Yên Kinh ngày xưa, giờ lại có loại thân thủ như thế này?

- Trương Thiên, là tôi nhìn nhầm rồi.

Lưu Cảnh Thần trầm giọng nói:

- Chuyện hôm nay là do cậu gặp may thôi, nhưng cậu nhớ cho kỹ, tôi sẽ không từ bỏ ý định, đi!

Tiếp đó mọi người rời đi.

Trương Đại Thiệu không khỏi cười nhạo một tiếng, tìm người đến đánh mình xong, liền vỗ mông bước đi, trong thiên hạ có loại chuyện tốt thế sao?

- Lưu Cảnh Thần, sao lại vội vã như vậy!

Trương Đại Thiệu đi lên trước ngăn cản đường đi của Lưu Cảnh Thần.

- Đánh tôi xong thì làm như không có việc gì sao, anh cũng quá ngây thơ rồi?

Lưu Cảnh Thần sắc mặt không khỏi biến đổi, rồi lại khôi phục bình thường:

- Trương Thiên, chuyện hôm nay dừng ở đây, tôi cũng không truy cứu, hy vọng cậu biết phải trái một chút.

- Ha ha!

Trương Đại Thiệu lại nhìn không được nở nụ cười, tìm người đến đánh mình, đánh xong còn nói hẳn không truy cứu, thế gian này có đạo lý này sao.

Lưu Cảnh Thần tiếp tục cất bước, thân mình Trương Đại Thiệu lại chắn ngang đường.

- Trương Thiên, cậu đừng có không biết điều như vậy.

Sắc mặt Lưu Cảnh Thần bắt đầu trở nên khó coi, cau mày, ngữ khí cũng có vài phần tàn khốc:

- Sự việc làm lớn lên đối với ai cũng không tốt, tôi hy vọng cậu hiểu được, tôi đã muốn cho cậu một đường lui, bằng không, cậu cũng không đi ra khỏi nhà hàng này đâu. Tránh ra, đừng ép tôi không khách khí với cậu.

Trương Đại Thiệu cuối cùng cũng thấy Lưu Cảnh Thần không giống người thường, trong lòng cực kỳ chấn phục, không hổ là người tài đi du học trở về, quả nhiên là đứng đầu.

- Lưu Cảnh Thần.

Trương Đại Thiệu tay phải ra, đặt trên vai Lưu Cảnh Thần, trên mặt mang ý cười khinh thường.

- Anh với em trai anh thật giống nhau, đều là não tàn.

Lưu Cảnh Thần cùng tất cả mọi người ở đây sững sờ, ngẩng đầu lên, nhìn Trương Đại Thiệu chăm chăm, người này, ở trước mặt nhiều người như vậy, nể anh em họ Lưu não tàn?

Không đợi Lưu Cảnh Thần tỉnh lại, Trương Đại Thiệu rất lưu loát đạp cho Lưu Cảnh Thần một cái giữa bụng.

Lưu Cảnh Thần phát ra một tiếng kêu rên ngay tại chỗ, ôm bụng lăn lóc trên mặt đất.

- Đại thiếu gia!

Người bên cạnh đều sợ hãi vây quanh, ba chân bốn cẳng nâng Lưu Cảnh Thần dậy.

Dưới sự nâng đỡ của mọi người, Lưu Cảnh Thần đứng lên, nhưng sắc mặt rất khó coi, một đá kia của Trương Đại Thiệu làm cho đại thiếu gia được nuông chiều từ bé như hấn đau muốn chết.

- Lưu Cảnh Thần tôi lớn như vậy, cậu là người đầu tiên dám đánh tôi.

Lưu Cảnh Thần cắn môi, ai cũng cảm thấy được áp lực từ lửa giận của hắn.

- Một đá này, tôi sẽ nhớ kỹ.

Nói xong những lời này, Lưu Cảnh Thần cũng không quay đầu lại mà đi xuống lầu, Lưu Uy thấy thế cũng vội vàng đi theo, thật không dám đứng ở trước mặt Trương Đại Thiệu nữa.

- Đi thôi.

Trương Đại Thiệu nắm tay Hàn Mộng Di cùng đi xuống tầng một.

Vừa mới đi tới cửa tầng một, Trương Đại Thiệu cùng Hàn Mộng Di không khỏi sững sờ, chỉ thấy một chiếc xe thương vụ BMWs màu đen dừng ở trước mặt mấy người, Lưu Cảnh Thần cũng không có rời đi mà là cung kính đứng ở trước cửa xe.

Cửa xe mở ra, từ bên trong đi xuống một người trung niên ánh mắt sáng ngời.

- Ba, sao ba lại tới đây?

Hàn Mộng Di thất thanh kêu lên, người trung niên kia không phải ai khác mà là cha của Hàn Mộng Di, Hàn Kiến Vĩ.

- Con còn biết ba là ba con sao?

Hàn Kiến Vĩ nắm trong tay gậy chống bạch ngọc, thanh âm trầm thấp, giận dữ.

- Con vậy mà không nói một lời bỏ chạy đến Tỉnh Hải, đúng là càng ngày càng làm càn!

Hành động này của Hàn Mộng Di đã làm cho Hàn Kiến Vĩ tức giận.

Hàn Mộng Di cũng biết mình không nên làm vậy, cúi đầu, không nói gì.

- Lên xe, theo ba về nhà!

Hàn Kiến Vĩ lại nói, trong giọng nói có một loại cương quyết không cho phép thỏa hiệp.

Trộm nhìn thoáng qua Trương Thiên, Hàn Mộ Dung Di nói khẽ với Trương Thiên:

- Em phải đi rồi.

Ngoan ngoãn đi vào trong xe, lái xe không cần Hàn Kiến Vĩ phân phó đã tự mình đóng cửa xe cho Hàn Mộ Dung Di.

Hàn Kiến Vĩ lúc này mới xoay người lại, nhìn Trương Đại Thiệu, muốn nhìn thấu Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên, Mộ Dung Di lần này đi Thành phố Tĩnh Hải là vì cái gì, tôi cũng không muốn nói thêm nữa. Nhưng tôi cảnh cáo cậu, hiện giờ Mộ Dung Di tôi đã hứa gả cho Cảnh Thần, nếu cậu thực sự lo lắng cho Mộ Dung Di thì về sau đừng xuất hiện trước mặt nó nữa.

Lưu Cảnh Thần cũng ưỡn ngực ra trước mặt Trương Đại Thiệu, diều võ dương oai, cột nã vô cùng. Lưu Uy mặt mũi bầm dập cũng đắc ý dáo dạt nhìn Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên, cậu nghe thấy lời Hàn bá bá nói chưa, về sau cách xa Mộ Dung Di một chút!

Lưu Cảnh Thần từ trên cao nhìn xuống nói, mới vừa rồi bị Trương Đại Thiệu hung hăng hành hạ một chút, hiện tại có Hàn Kiến Vĩ làm chỗ dựa vững chắc, Lưu Cảnh Thần cảm thấy được xả giận.

- Đúng vậy

Lưu Uy ở một bên cũng xen mồm vào.

- Mà chỉ là một người thừa của Lý gia mà thôi, đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Hàn tiểu thư, đó là người mà mày có thể xứng đôi sao!

- Câm miệng!

Trương Đại Thiệu bắn qua hai cái liếc mắt, cùng lúc đó thần thức cũng đè ép qua.

Hai anh em Lưu Cảnh Thần cảm thấy có ngàn cân đá ập xuống trên đỉnh đầu, đó là sự kinh sợ phát ra từ nội tâm, nhìn không được mà thân mình run lên, ngậm miệng lại, không dám nửa câu.

Hàn Kiến Vĩ thấy Trương Đại Thiệu chỉ như thế mà dọa lui được anh em họ Lưu, không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhìn không được nhìn Trương Đại Thiệu nhiều hơn vài lần, Trương Thiên này sao lại có biến hóa lớn như vậy.

- Hàn bá bá.

Trương Đại Thiệu về mặt trịnh trọng nhìn Hàn Kiến Vĩ.

- Cháu biết chú không thích cháu, nhưng cháu cũng có thể nói cho chú biết chính xác, cháu sẽ không buông tay Mộ Dung Di. Cháu sẽ dùng hành động thực tế chứng minh với chú, giao Mộ Dung Di cho cháu mới là lựa chọn chính xác nhất.

- Tôi không thể giao Mộ Dung Di cho cậu, cậu nên bỏ ý định đó đi.

Hàn Kiến Vĩ kiên quyết nói, không để ý đến Trương Đại Thiệu nữa, ngồi lên xe thương vụ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Trương Thiên đến đây

Trương Đại Thiệu nhìn xe Hàn Kiến Vĩ đi xa, ánh mắt kiên định lên, Hàn Mộ Dung Di, nhất định cưới mình rồi! Đợi làm xong chuyện của Lý gia, mình sẽ tới cửa cầu hôn.

Vấy một chiếc xe taxi, chui vào rồi nói:

- Đến biệt thự Lý gia.

.....

Lý gia.

Thời tiết Yên Kinh có chút nóng, hơn giờ phút này không khí trong Lý gia rất nghiêm túc, càng làm cho người ta có cảm giác áp lực, đây là một hội nghị gia tộc.

Tộc trưởng Lý Lôi, lão cha Tiệp Nghi của Trương Đại Thiệu - Lý thất gia, lão cha của Lý Sát - Lý tam gia, cùng với các chú bác khác cùng con cái trong dòng chính, không sót một người nào, tất cả đều có mặt.

- Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây, đầu tiên là có việc cần tuyên bố với mọi người.

Tộc trưởng Lý Lôi ngồi ở ghế chủ, con người sáng ngồi quét mắt qua tất cả mọi người, cao giọng nói:

- Trước đó vài ngày, tôi phái lão quân gia đi thành phố Tĩnh Hải làm một việc, vài ngày trước lão quân gia đã trở lại nhưng là tay không trở lại.

Trong đại sảnh lập tức ồn ào hẳn lên, Lý Lôi phái lão quân gia đi thành phố Tĩnh Hải làm gì, tất nhiên mọi người đều biết trong lòng.

Vốn tất cả mọi người đều nghĩ diệt trừ một kẻ vô dụng ở thành phố Tĩnh Hải là một chuyện dễ dàng, ai ngờ, lão quân gia lại thất bại trở về! Điều này sao có thể!

Chỉ có lão cha Tiệp Nghi của Trương Đại Thiệu - Lý thất gia, ngoài ngạc nhiên còn có chút kích động và hưng phấn.

Lão quân gia từ lúc ở Tĩnh Hải không lộ diện, không để lộ một chút tin tức nào, tim của Lý thất gia vẫn treo trên cao, hiện tại đã có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Bác cả, ý của bác là lão quân gia không xử lý được Trương Thiên?

Lý Sát ngẩng mạnh đầu lên, trong ánh mắt che kín tơ máu, giọng căm hận hỏi.

Mối hận của Lý Sát đối với Trương Đại Thiệu không phải hai ba lời là có thể nói rõ, Trương Đại Thiệu không chết hẳn ngủ không yên.

Lý Sát cũng biết Trương Đại Thiệu lợi hại, nhưng hắn cũng biết từ cha mình một vài tin tức, lão quân gia dẫn theo rất nhiều cao thủ. Lý Sát vốn nghĩ chắc chắn lần này sẽ thành công, không ngờ Trương Thiên vậy mà chưa chết!

Bởi vậy Lý Sát không thể bình tĩnh!

- Sát nhi, các chú bác đang nói chuyện, chưa đến lượt con chen vào!

Lý tam gia vỗ bàn, ở một bên thấp giọng quát.

Trong lòng hồi hận không thôi, nhắc đến Trương Thiên thì đứa con của mình liền mất đi lý trí, đây đều là do nghiệt chủng Trương Thiên kia hại.

Lý Lôi liếc nhìn Lý Sát một cái, tuy rằng không có mở miệng quát, nhưng vẻ mặt rất không hài lòng. Nhưng mà nghĩ đến Lý Sát bị Trương Thiên hại thảm, cũng không nói gì thêm, lại nói tiếp:

- Lý Sát nói đúng, lão quân gia đi Tĩnh Hải nhưng thất bại! Hắn không diệt trừ được Trương Thiên!

- Anh cả, lão quân gia sao lại thất bại?

Lý tam gia lúc này đã mở miệng, bên trong giọng nói có chút kinh ngạc.

- Tuy là Trương Thiên ở Tĩnh Hải có một chút quan hệ, nhưng lão quân gia thông minh tháo vát lại dẫn theo nhiều người như vậy, đem Tĩnh Hải san bằng cũng được, tại sao lại không giết được một thằng nhóc?

- Đúng vậy anh cả, năm đó lúc Trương Thiên bị trục xuất khỏi Lý gia, nếu không phải do Lão Thất che chở, hắn đã sớm bị người xử lý. Thằng nhóc kia chính là một kẻ vô dụng, như thế nào vừa đến Tĩnh Hải lại trở nên thay đổi như vậy?

- Có làm hay không anh cả, em cũng không tin lão quân gia lại không thể xử lý thằng nhóc kia?

Bất luận là thế hệ trước hay là những người trẻ tuổi đều cảm thấy khó có thể tiếp nhận kết quả này, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ. Nhưng mà cũng tin vài phần, bằng không lão quân gia từ lúc từ Tĩnh Hải trở về sao lại im lặng như vậy? Cho tới bây giờ tộc trưởng mới nói ra tin tức này.

Lý Lôi lắc đầu, thở dài một hơi, hắn có thể hiểu được tâm tình của mọi người.

Hắng giọng, Lý Lôi vỗ ý bàn ý nói mọi người im lặng, lại tiếp tục nói:

- Theo điều tra thì Trương Thiên ở thành phố Tĩnh Hải đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, điểm này không thể nghi ngờ. Hắn không chỉ được hai giới hắc bạch hoan nghênh, nghe nói còn có quan hệ với quân đội, nếu thật sự như vậy, lão quân gia không làm gì được hắn cũng có thể giải thích được. Lúc lão quân gia trở về, Trương Thiên còn nhờ hắn nhắn với tôi một câu, nói chúng ta chuẩn bị cho tốt, Trương Thiên hẳn sẽ tìm tới cửa. Tôi mở hội nghị gia tộc lần này, chính là muốn nghe xem ý kiến của mọi người thế nào, chuyện của Trương Thiên phải xử lý như thế nào?

Lý Lôi còn chưa có nói xong đã bị tiếng cười của mọi người át đi, tất cả mọi người ở đây đều bị lời nói cuồng vọng của Trương Đại Thiểu làm cho vui vẻ, thẳng nhóc này đầu óc không bị gì chứ, ngay cả lời mạnh mẽ như vậy cũng dám nói.

- Thật là khoác lác tới tận trời, tôi thật muốn nhìn xem hấn tìm tới cửa như thế nào đây!

Lý tam gia khinh thường bĩu môi, phát ra một tiếng hừ lạnh.

- Ha ha! Còn tìm tới cửa, lời này mà hấn cũng dám nói!

- Thật sự là cười chết người, chúng ta không tìm hấn đã tốt lắm rồi, cho hấn ba lá gan hấn cũng không dám bước một bước vào Yến Kinh!

Rầm!

Một tiếng vang lớn cắt ngang tiếng cười của mọi người, cửa lớn phòng khách đột nhiên bị người đẩy mạnh ra.

Người trong đại sảnh theo bản năng quay đầu nhìn lại, tất cả đều thân mình chấn động, giống như là gặp chuyện khó tin, giật mình nói không ra lời.

Chỉ thấy đang đứng giữa cửa là thân ảnh chói mắt của một người thanh niên trẻ tuổi, gương mặt gọn gàng, tóc đen sáng bóng, chiếc mũi cao gầy, ánh mắt rạng rỡ, đúng là người mà mình vừa mới cười nhạo, Trương Thiên.

Trương Thiên đến đây! Trương Thiên thực sự đã tìm tới cửa!

- Trương, Trương Thiên!

Trong mọi người, phản ứng kịch liệt nhất phải kể đến Lý Sát, hấn lập tức đứng dậy, sợ hãi kêu thất thanh một tiếng, chỉ vào Trương Đại Thiểu.

- Hấn thực sự đến đây rồi!

Lý Lôi tuy rằng không nói gì, nhưng đồng tử cũng co rút lại, tiểu tử này, gan hấn thật lớn mà!

Lý thất gia cũng kích động cả người run rẩy, hốc mắt trong phút chốc đỏ bừng.

Dưới vạt ánh mắt chăm chú, vẻ mặt Trương Đại Thiểu không có chút biến hóa, bình tĩnh giống như là nước ao, thân nhiên nhìn qua mỗi người, hơi hơi nhếch miệng cười:

- Tất cả mọi người đều ở đây à.

Phản rộng lượng cùng thân nhiên này lại làm cho mọi người giật mình vạn phần, tại một khắc này mọi người mới giật mình phát hiện, Trương Thiên đã không phải là Trương Thiên nữa! Hấn trở thành người mà tất cả mọi người không biết.

- Ai cho mày vào đây!

Lý tam gia là người đầu tiên hồi phục tinh thần lại, mặt âm trầm, khẽ quát một tiếng với Trương Đại Thiểu.

- Tam gia, đã lâu không gặp.

Trương Đại Thiểu vẻ mặt lạnh nhạt đả, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống.

- Tộc trưởng còn chưa lên tiếng, ông gấp cái gì.

Lý tam gia thiếu chút nữa tức xị máu mũi, tiểu tử này dám nói chuyện với người lớn như vậy, lập tức vỗ bàn:

- Lão xược! Mày dám nói chuyện như vậy với tao!

- Không nói như vậy thì ông muốn tôi nói thế nào?

Trương Đại Thiểu tà tà tựa vào ghế, một bộ dáng lười nhác.

- Ông nói cho tôi biết đi, lão già kia.

Hai câu này Trương Đại Thiểu nói ra, làm cho mọi người bị chấn động không nhẹ, Trương Thiên thân là tiểu bối, vô lễ còn chưa tính, còn gọi tam gia là lão già kia, thật sự là to gan lớn mật.

- Buồn cười, thật sự là buồn cười!

Lý tam gia tức giận kêu to, nếu không cố kỵ thân phận, hấn đã tiến lên đánh cho Trương Đại Thiểu mấy cái rồi.

- Người đâu, đem thẳng nhóc này ra ngoài cho ta!

Kỳ thật Lý tam gia cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng Trương Đại Thiệu phé đi niềm tự hào đàn ông của Lý Sát, làm cho Lý tam gia hận muốn chết, lúc này mới mất đi bình tĩnh.

- Lão Tam, không cần xúc động!

Tộc trưởng Lý Lôi có chút nhìn không nổi nữa, đường đường là một trưởng bối lại cãi lộn với tiểu bối còn ra thể thống gì, lập tức quát to.

Quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, nói:

- Trương Thiên, đây là Lý gia, cậu đã không phải là người của Lý gia nữa, còn đến nơi này là gì?

- Đến tính sổ!

Trương Đại Thiệu từ từ phun ra ba chữ này.

Mọi người ở đây, sắc mặt biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Ra về đạo mạo

Tộc trưởng Lý Lôi cũng không khỏi hơi chấn động, thái độ Trương Thiên này cũng thật cuồng vọng, ông giận dữ nói:

- Trương Thiên, tôi hy vọng cậu hiểu được, nếu không vì cha cậu, cậu đã sớm bị diệt trừ, cậu nên biết điều một chút.

Trương Đại Thiệu cũng đối chọi gay gắt nói:

- Nếu không phải vì cha tôi, Lý gia cũng bị tôi diệt trừ rồi.

Thái độ vô lễ cương quyết làm cho mọi người giận dữ. Đối mặt với những người ra vẻ đạo mạo này, Trương Đại Thiệu thật sự là không có ấn tượng gì tốt.

Lý thất gia lại lo lắng vô cùng, sợ Trương Đại Thiệu chọc giận mọi người rước lấy họa sát thân, lập tức hét lớn:

- Trương Thiên, không được vô lễ với trưởng bối!

Thái độ Trương Đại Thiệu lúc này mới trở nên nghiêm chỉnh một chút:

- Bác cả, hôm nay tôi đến đây, chính là muốn kết thúc hoàn toàn với Lý gia!

Không biết vì sao nghe như vậy, trong lòng Lý Lôi khẽ run lên, sắc mặt không khỏi cũng nghiêm lên:

- Cũng tốt, Lý gia cùng cậu quả thật nên chấm dứt. Tôi rất bội phục dũng khí của cậu, nhưng điều đó lại không thay đổi được kết quả, niệm tình cậu từng là một nửa người của Lý gia, hậu sự của cậu, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp. Còn cha cậu cũng sẽ lại được gia tộc trọng dụng, cậu có thể yên tâm.

Lời nói của Lý Lôi làm cho cha con Lý Sát khỏe miệng tươi cười, cũng làm cho những người khác của Lý gia lộ ra vẻ mặt khinh thường, thẳng nhóc này đúng là tới cửa chịu chết.

- Anh cả, không cần, anh buông tha cho Trương Thiên đi!

Lý thất gia thân mình chấn động, run giọng cầu xin Lý Lôi.

Nhìn thấy bộ dáng của cha, Trương Đại Thiệu cảm thấy rất đau lòng, đồng thời cũng nổi lên lửa giận, ngắt lời lời cầu xin của lão cha, lớn tiếng nói:

- Ba! Ba không cần cầu xin ông ta, không có ai có thể làm hại con!

Mạnh mẽ giơ một ngón tay lên chỉ Lý Lôi, giọng căm hận nói:

- Tôi tự thấy mình không phải là một người tốt, có thù báo thù, có ơn báo ơn, nhưng vì mặt mũi của cha tôi, mọi việc Lý gia làm với tôi, tôi sẽ không truy cứu! Chỉ cần tính sổ xong với cha con Lý Sát, từ nay trở đi, Lý gia không đến gây chuyện với tôi, tôi cũng không động đến Lý gia.

Những lời này của Trương Đại Thiệu vừa nói xong, trong đại sảnh lập tức im lặng, mỗi người đều không thể giải thích được nhìn Trương Đại Thiệu, hơn nửa ngày mới bộc phát ra tiếng cười vang.

- Trương Thiên, đầy óc mày bị bệnh sao?

Lý Sát chỉ vào Trương Đại Thiệu cười ha ha:

- Mày cũng không nhìn xem đây là đâu, đây chính là Lý gia! Không phải là nơi để mày kiêu ngạo!

- Chưa đủ lông đủ cánh, khẩu khí cũng thật không nhỏ, thật sự là cười đến rụng cả răng.

- Bệnh thần kinh, thẳng nhóc này đầu óc hỏng rồi.

Âm thanh châm biếm truyền đến bao phủ Trương Đại Thiệu, giống như một năm trước Trương Đại Thiệu bị đuổi ra khỏi Lý gia vậy.

Trương Đại Thiệu cũng phản ứng giống như một năm trước, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, có một loại trầm ổn giống như núi băng.

Lý Lôi chậm rãi nhìn thẳng vào Trương Đại Thiệu, thanh niên tuổi trẻ mà có tâm tính như vậy là cực kỳ khó có được. Tại sao có thể mặt lạnh nhìn người ta chỉ trích, tại sao lại có thể suy nghĩ nói ra lời mạnh mẽ như vậy được?

Trong lòng Lý Lôi thật ra có vài phần ngờ vực không giải thích được, hần phát hiện người nhỏ hơn mình hai mươi tuổi này khiến mình cũng không nhìn thấu được.

- Bác cả, ý bác thế nào?

Trương Đại Thiệu không để ý đến những người khác, ánh mắt xuyên qua đỉnh đầu mọi người, dừng ở trên mặt Lý Lôi.

Ngay cả nếu có đánh giá Trương Đại Thiệu cao hơn vài phần, thì làm tộc trưởng gia tộc, Lý Lôi cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho Trương Đại Thiệu, nói chắc như đinh đóng cột:

- Trương Thiên, cậu đang người si nói mộng! Cậu gây cho Lý gia sỉ nhục lớn như vậy, muốn Lý gia buông tha cho cậu căn bản là không thể! Không diệt trừ cậu, Lý gia làm sao có thể tồn tại tiếp ở Yến Kinh!

- Ha ha ha!

Trương Đại Thiệu cười ha ha, đây là tiếng cười thất vọng, tiếng cười chết tâm, vốn vẫn còn ôm một chút ảo tưởng đối với Lý gia giờ cũng tan biến. Mấy lão già của Lý gia này đều là một đám người ra vẻ đạo mạo.

- Mấy người luôn miệng nói tôi gây ra mối nhục cho Lý gia, nhưng gây ra mối nhục đó không phải là tôi mà chính là mấy người.

Trương Đại Thiệu thực sự tức giận rồi, áp lực dưới đáy lòng phút chốc bộc phát ra, chỉ vào Lý tam gia:

- Lão già này, năm tôi tám tuổi thì hạ độc tôi, con của hắn là Lý Sát thì vụng trộm mang tôi theo, làm cho tôi sa đọa nổi danh ở Yến Kinh là bại hoại! Bọn họ làm việc táng tận lương tâm, chẳng lẽ đó không phải là sỉ nhục?

Cha con Lý Sát bị Trương Đại Thiệu phanh phui mọi việc cho mọi người nghe, khuôn mặt run rẩy, nhưng tất cả đều giả bộ như không nghe thấy, ngồi im lặng.

Chuyện trong gia tộc lớn tất cả mọi người đều hiểu trong lòng. Từ xưa đến nay đều là như vậy, trong gia tộc lớn, tình thân không đáng nhắc đến, thứ mọi người xem trọng chỉ là lợi ích cá nhân.

- Trương Thiên, mày không được ngậm máu phun người.

Lý tam gia bị Trương Đại Thiệu nói đến điểm yếu, thẹn quá thành giận vỗ bàn đứng dậy, trên mặt cũng là một vẻ oan ức.

- Mày chửi bới tao, tao có thể kiện mày tội phi báng!

Lòng đầy căm phẫn, xoay người tố khổ với Lý Lôi:

- Anh cả, em vất vả lo liệu sản nghiệp cho Lý gia, không có công lao cũng có khổ lao, hiện tại bị một thẳng nhóc bị đuổi khỏi nhà nói xấu, anh phải làm chủ cho em.

- Lão già kia, ông căm miệng cho tôi!

Trương Đại Thiệu thật sự là nhìn không được vẻ mặt dối trá của Lý tam gia, trợn to hai mắt, nói tiếng trách mắng.

Lý tam gia quả thực lập tức ngậm miệng lại, là do hoảng sợ mà nhìn Trương Đại Thiệu, thần tình đại ra. Mọi người trong đại sảnh đều ngậy ra như phỗng: Trương Thiên này vậy mà lại quát Lý tam gia!

- Mày, mày dám quát tao?

Sau một lúc lâu Lý tam gia mới lên tiếng.

Trương Đại Thiệu lạnh lùng liếc mắt Lý tam gia một cái, không có để ý tới hắn nữa, chuyển hướng sang Lý Sát, tiếp tục nói:

- Như vậy thì cũng thôi, nhưng vì muốn đuổi tôi ra khỏi Lý gia, Lý Sát đã hãm hại tôi với Hàn Mộng Di, thủ đoạn đê tiện vô sỉ như thế, đó mới là sỉ nhục! Một người heo chó không bằng như vậy mà lại được làm người thừa kế tộc trưởng tương lai, đây mới là sỉ nhục!

Nói xong những lời chính nghĩa này, nói tới làm cho mọi người cảm thấy đầu ong ong, giống như là cột sống của mình bị người nghiền nát, dưới sự giận dữ đều vô bản đứng lên.

Lý Sát bị Trương Đại Thiệu chỉ vào mũi mắg, trên mặt một trận xanh một trận hồng, lập tức tức giận, răng cắn vào nhau nghe cạch cạch.

Từ sau khi Lý Sát bị Trương Đại Thiệu làm cho tàn phế, Lý Sát không lúc nào là không muốn chém Trương Đại Thiệu ra thành tám mảnh, cái loại cảm giác hận thấu xương này, cũng không thể hao mòn đi theo thời gian mà ngược lại còn tăng lên dữ dội.

- Trương Thiên.

Lý Sát nắm chặt nắm tay, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt xúc động phẫn nộ:

- Mày đừng có đắc ý, người cuối cùng thắng là tao mà không phải là mày! Dám đến Lý gia thì mày chết chắc rồi! Chờ sau khi mày chết, tao sẽ phái người đưa mày cho ... Hàn Mộng Di. Nghe nói, con đàn bà kia ăn nhâm thuốc rồi, một lòng đi theo mày

- Mày muốn chết rồi!

Trương Đại Thiệu nổi giận, tay vừa nhấc đã trực tiếp nắm áo Lý Sát kéo Lý Sát lên.

- Mau buông tay!

- Dừng tay!

Một màn này làm cho mọi người kinh hãi, ở Lý gia Yến Kinh, làm trò trước mặt tất cả trụ cột của Lý gia, Trương Thiên hần dám động thủ sao?

- Tiểu tạp chủng, mau buông tay!

Lý tam gia rốt cuộc không thể giữ được bình tĩnh, giọng nói nét mặt ngoan độc rống giận với Trương Đại Thiệu.

- Mày dám động đến một cọng tóc gáy của Sát nhi, tao sẽ giết mày!

- Phải không?

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng cười, trò tay cho Lý Sát một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Lý gia rung động

Một cái tát kia của Trương Đại Thiệu, nói là đánh trên mặt Lý Sát, nhưng thực ra là đánh vào trong lòng Lý tam gia, làm cho Lý tam gia hoàn toàn phát cuồng, rít gào:

- Tiểu tạp chủng, mau dừng tay! Tao muốn giết mày, tao thề phải giết mày!

- Bóp!

Trương Đại Thiệu quay đầu lại lạnh nhạt nhìn lướt qua Lý tam gia, lại cho Lý Sát một cái tát:

- Cầm miệng!

- Mày dám!

Bốp!

Lại là một cái tác giáng xuống, trên mặt Lý Sát đã chảy ra chút máu, mặt phù lên giống như một cái đầu heo.

Lý tam gia không dám nói nữa, cả người giống như là một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, thở hồng hộc nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, vẻ mặt hung ác, thấy làm cho người ta không rét mà run.

Lý Sát hiện tại miễn bàn có bao nhiêu hối hận, tại sao mình lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Ở Lý gia, người khác không dám động thủ, kẻ điên này chẳng lẽ không dám động thủ sao?

- Láo xược!

Lý Lôi cũng nổi giận, trầm giọng quát, trong hội nghị gia tộc Lý gia, Trương Đại Thiệu có thể xằng bậy như vậy, nếu việc này truyền ra ngoài, Lý gia về sau làm sao có mặt mũi gặp người ta nữa?.

Đứng dậy, nổi giận đùng đùng:

- Cậu sao lại xằng bậy như thế, có phải là không để Lý gia vào mắt phải không?

- Đúng!

Trương Đại Thiệu phun ra một chữ chắc chắn.

Người Lý gia ở đây nghe xong, thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu.

Nhất là Lý Lôi hận không thể kêu người lại xử lý Trương Đại Thiệu, nhưng lo lắng Lý Sát còn bị Trương Đại Thiệu nắm cổ, tạm thời nhịn, lập tức nói:

- Buông Lý Sát ra, có chuyện gì từ từ nói.

Cúi đầu nhìn Lý Sát, thiếu gia Lý gia sợ tới mức cả người run rẩy, đái cả ra quần, Trương Đại Thiệu khinh bỉ vô cùng, tùy tay ném Lý Sát qua một bên:

- Bác cả, đây là lần cuối cùng, tôi sẽ không hỏi lại lần thứ ba, đối với đề nghị của tôi, ý của ông thế nào?

Lý Lôi đã quyết định phải diệt trừ Trương Đại Thiệu, hừ nói:

- Mong tương hảo huyền! Đây là tự cậu chui đầu vào lưới, cũng đỡ cho tôi phải phải người tới bắt cậu! Người đâu!

- Đừng anh cả!

Lý thất gia sắc mặt đại biến, quát to một tiếng.

Nhưng đã chậm, mấy chục người đằng đằng sát khí đã đi vào đại sảnh, cửa lớn đại sảnh lập tức trở nên chật chội. Người đi đầu không phải ai khác mà là một người quen đã từng muốn xử lý Trương Đại Thiệu ở thành phố Tĩnh Hải, Lý quản gia.

Lý quản gia biết bản lĩnh thực sự của Trương Đại Thiệu, lần này đem gần hết vốn liếng của Lý gia ra!

Một màn này, không dọa được Trương Đại Thiệu, ngược lại là dọa sợ người Lý gia ở đây. Giống như Lý Lôi, đám người Lý tam gia cũng khiếp sợ vạn phần, đối phó một thẳng nhóc lông mọc còn chưa đủ mà phải điều động một lực lượng lớn như vậy? Cho dù thất bại ở Tĩnh Hải, cũng không cần bày trận như vậy chứ!

Đám người trẻ tuổi như Lý Sát ngoài khiếp sợ còn mang theo vẻ mê hoặc: những người này chẳng lẽ chính là vũ khí bí mật của Lý gia trong truyền thuyết sao?

- Lý quản gia, chẳng lẽ Lý gia chỉ có chừng này người thôi sao?

Trương Đại Thiệu nhìn nhìn đoàn người đông nghìn nghịt trước mặt, nhún vai, nơi này ước chừng có hơn ba mươi người, mỗi một người đều là lực lượng bí mật do Lý gia hao hết tâm tư bồi dưỡng.

Sắc mặt Lý quản gia nghiêm trọng, lần trước hắn xử lý Trương Đại Thiệu thất bại, lần này hắn phải đảm bảo chắc chắn không thua, chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch nhìn Trương Đại Thiệu, không thêm trả lời.

- Nếu còn người thì gọi ra đây hết đi.

Trương Đại Thiệu tốt bụng nhắc nhở Lý quản gia:

- Những người này, còn chưa đủ để tôi ra tay.

- Lên!

Lý quân gia mở miệng, sát khí tràn ngập, ba mươi người trong phòng cũng đồng thời phát ra một khí thế sắc bén kinh người.

Khí thế sắc bén này đan vào nhau tụ cùng một chỗ, tản ra xung quanh khiến cho mọi người ở đây có một cảm giác tâm thần bất an.

Bốp! Bốp!

Những bóng đen hiện lên làm hoa cả mắt, Trương Đại Thiệu bị vây trong một biển sát thủ.

- Hừ, tiểu tạp chủng, lần này xem mày sống thế nào!

Lý tam gia lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, hần theo bản năng nhìn thoáng qua đứa con bảo bối Lý Sát Lý Sát, Lý Sát lại liếm liếm môi, vẻ mặt điên cuồng.

- Lý quân gia, ông cũng đừng giết hần, để lại cái mạng của hần cho tôi!

Lý Sát hô to lên với Lý quân gia.

- Tôi muốn tự tay giết chết hần!

- Sự việc rồi cuộc cũng đến nước này.

Lý Lôi nhắm hai mắt lại, trong lòng để xuống một tảng đá lớn, nhưng sao đó lại cảm thấy nặng nề, mặc kệ trước kia Trương Thiên là cái dạng gì, nhưng Trương Thiên hiện tại cũng là một người trẻ tuổi kiệt xuất, so với những tiểu bối của Lý gia còn hơn không ít.

Loại người tuổi trẻ tài cao này chính là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Lý gia, nhưng hiện tại, phải bị tiêu diệt ngay trước mặt mình.

Lý thất gia thì sắc mặt trắng bệch, nhin không được nhắm hai mắt lại, hần không đành lòng nhìn tình cảnh bi thảm của con mình.

- Chỉ bằng những người này cũng muốn đối phó tôi sao?

Một tiếng cười to bỗng nhiên truyền đến, mọi người thấy biểu tình của Trương Đại Thiệu có chút không đúng, dường như ba mươi sát thủ này là ba mươi con cừu vậy.

Nhìn chung quanh một vòng, phát động Ma Đồng Thuật, ba mươi người này thân mình run lên, ánh mắt trở nên có chút mờ mịt.

- Toàn bộ đứng lại cho tôi!

Trương Đại Thiệu đứng ở tại chỗ không nhúc nhích một chút, lúc những người đó sắp vồ tới thì hét lên một tiếng.

- Tiểu tử này là bị dọa choáng váng rồi sao?

Lý tam gia khinh thường nhìn Trương Đại Thiệu, thương thức sự giãy dụa của Trương Đại Thiệu:

- Muốn để những người này đứng lại, thật sự là buồn cười.

Người của Lý gia sừng sốt một lúc, sau đó thì đều cười rộ lên, nghĩ thâm, Trương Thiên này thật sự là bị dọa vỡ mặt, hoảng sợ thành cái dạng này, thì ra hần còn kiêu ngạo như vậy.

Nhưng mà ngay sau đó, tất cả tiếng cười nhạo đều ngưng trệ.

Rầm!

Cùng một động tác, một hành động lưu loát sinh động, dưới một tiếng đó của Trương Đại Thiệu, ba mươi sát thủ nhắm vào Trương Đại Thiệu thế mà đều dừng lại! Giống như là nghe được mệnh lệnh cao nhất, giống như là mệnh lệnh của Lý Lôi vậy.

- Điều này, điều này không thể xảy ra được!

Lý tam gia phát ra một tiếng thét kinh hãi, lực lượng bí mật của Lý gia, tại sao lại nghe theo mệnh lệnh của Trương Thiên?

- Tại sao có thể như vậy?

Tộc trưởng Lý Lôi từ trước tới giờ đều bình tĩnh vô cùng, giờ phút này cũng mở to hai mắt nhìn, lập tức đứng lên, vẻ mặt rung động, nói gì cũng không tin được những gì xảy ra trước mắt.

Đó đều là lực lượng tinh nhuệ bí ẩn, mặc dù ở Lý gia cũng chỉ có vài người biết đến sự tồn tại của họ, Trương Thiên, sao có thể khống chế bọn họ? Lại khống chế bọn họ khi nào?

Nghĩ đến việc này, Lý Lôi không nhin được mà rung mình một cái, điều này thật đáng sợ.

- Lý quản gia, tôi đã sớm nói với ông, những người này chưa đủ để tôi ra tay.

Trương Đại Thiệu cười nói với Lý quản gia, Lý quản gia giờ phút này căn bản là không biết Trương Đại Thiệu nói gì với mình, hắn đã sớm tròn mắt rồi.

- Đi ra ngoài hết cho tôi! Nên làm gì thì làm đi!

Tay Trương Đại Thiệu vung lên, quát.

Rầm rầm rầm!

Ba mươi người không một chút do dự, đồng loạt đi về phía cửa, chỉ trong vài giây, sát thủ đẳng đẳng sát khí chen chúc mà đến giờ đã rời đi sạch sẽ, chỉ để lại trong căn phòng một vài người, mặt ai cũng đần ra.

- Bác cả, bây giờ, tôi sẽ không để ý đến quyết định của ông nữa đâu.

Trương Đại Thiệu kéo một cái ghế dựa qua ngồi xuống, hai chân bắt chéo, có chút suy nghĩ nhìn Lý Lôi.

Những lời này nói ra rất không khách khí, nhưng không có một người phản bác, không khí trong đại sảnh có vẻ rất áp lực.

- Trương Thiên.

Thật lâu sau, Lý Lôi mới mở miệng:

- Tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên nói chuyện một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Chữa trị cho Lý Sát

Biểu hiện của Trương Đại Thiệu quá mức nghịch thiên, đã làm cho đám người Lý Lôi cảm thấy mà chấn động thật sâu.

Tất cả mọi người suy nghĩ, người thanh niên này có thể im hơi lặng tiếng không chế lực lượng bí mật của Lý gia, như vậy cũng có thể im hơi lặng tiếng mà diệt trừ Lý gia.

Lý Lôi chịu thua cho nên mới nói ra một câu kia.

Trương Đại Thiệu chỉ nhìn lướt qua Lý Lôi, đã đọc được rõ ràng ý nghĩ của Lý Lôi.

- Bác cả, tôi cũng cho như vậy.

Trương Đại Thiệu khẽ cười nói, trong lòng lại lo lắng, trước mắt Lý gia đã không làm hành động thiếu suy nghĩ nào với mình, nhưng uy hiếp như vậy vẫn chưa đủ.

Các khác không nói, nhưng chỉ sợ cha của mình, về sau ở Lý gia không có ngày nào được sống tốt. Trương Đại Thiệu quyết không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

- Bác cả, không biết gần đây thân thể Lão gia thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Đại Thiệu bỗng nhiên ngừng đầu lên, từ từ hỏi.

Không khí trong phòng khách càng trở nên áp lực, một câu này của Trương Đại Thiệu giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, làm cho mỗi người đều nghẹn một bụng khí.

Lý Lôi lại tức giận đến sắc mặt xanh mét, hừ nói:

- Trương Thiên, cậu có ý gì?

Tộc trưởng tiền nhiệm của Lý gia, cũng chính là cha của đám người Lý Lôi, thân mang bệnh nan y, đã nằm ở trên giường hơn mười năm. Nếu không phải Lý gia hàng năm tiêu ra một khoản tiền không nhỏ để chăm sóc, sợ là đã sớm đi đòi nhà ma rồi.

Trương Đại Thiệu hỏi như vậy, làm chọc trúng chỗ đau của Lý gia, người Lý gia sao có thể không giận được.

- Bác cả, đừng tức giận.

Thấy Lý Lôi phát hỏa, Trương Đại Thiệu lại vội vàng nói:

- Nếu tôi có thể nói cho bác, tôi có biện pháp chữa khỏi cho Lão gia, bác thấy thế nào?

- Cái gì?

Lý Lôi cả kinh, đứng thẳng lên, tin tức này đối với hắn mà nói là tin vui từ trên trời giáng xuống.

- Cậu, cậu nói thật sao?

Phải biết rằng, nếu có thể chữa khỏi cho Lão gia, đối với cả Lý gia ý nghĩa thực sự rất lớn.

Hiện tại Lý gia tuy rằng nhìn thấy nở mày nở mặt vô cùng, nhưng Lý Lôi thân là tộc trưởng cũng vô cùng cực khổ, sự phát triển của Lý gia đã tới giới hạn.

Rất nhiều người đều là nể mặt Lão gia một phần quan tâm tới Lý gia, Lý gia mới có thể duy trì cảnh tượng như thế này.

Nếu Lão gia bất hạnh qua đời mà nói, địa vị của Lý gia tất nhiên sẽ xuống dốc không phanh. Còn ngược lại, nếu Lão gia có thể đứng dậy, lợi dụng lực ảnh hưởng của mình để kinh doanh, Lý gia có thể bước sang một trang mới.

Lời nói của Trương Đại Thiệu làm Lý Lôi kích động thiếu chút nữa nói không ra lời.

- Bác cả, bác cho rằng tôi nói láo sao?

Trương Đại Thiệu cười hỏi lại, bên trong lời nói có sự tự tin rất lớn. Lúc trước hắn với bệnh của ông nội là bó tay chịu trói, nhưng bây giờ thì không hề nói chơi.

Lý Lôi vừa nghe cũng thầm kêu mình hồ đồ, việc lớn như vậy, trừ khi hắn là người điên, nếu không ai sẽ nói lung tung. Vội vàng hỏi han:

- Trương Thiên, cậu có biện pháp gì? Mau nói tôi nghe một chút.

- Biện pháp của tôi chính là, tự tôi tiến hành trị liệu.

Trương Đại Thiệu đáp, nhưng câu trả lời lại giống như một gáo nước lạnh dội lên đầu mọi người, lại cho tâm mọi người lạnh xuống, Trương Thiên này đang chơi đùa với mình sao.

Sắc mặt Lý Lôi cũng nhanh chóng trở nên khó coi kèm theo tức giận, tất nhiên, hắn căn bản là không tin lời nói của Trương Đại Thiệu.

Dừng một chút, cả giận nói:

- Trương Thiên, cậu đang lấy Lão gia ra đùa sao? Cậu thực sự cho rằng tôi không làm gì được cậu?

Phản ứng của Lý Lôi, Trương Đại Thiệu có thể hiểu được, dù sao một người bình thường sẽ không có khả năng tin lời mình nói.

- Bác cả.

Trương Đại Thiệu chân thành đề nghị:

- Nếu bác không tin tôi thì có thể tự mình nghiệm chứng, tôi là vàng thật không sợ lửa.

Nhìn thấy bộ dáng chắc chắn của Trương Đại Thiệu, Lý Lôi nghĩ thầm, thằng nhóc này đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn cứ như vậy đem Lý gia ra làm trò cười sao?

Về phần lời Trương Đại Thiệu nói là thật, Lý Lôi ngay cả một chút cũng không nghĩ đến, thằng nhóc này trước kia như thế nào mọi người đều biết rõ, hắn làm sao có thể chữa bệnh cho người ta? Trong hồ lô của hắn không biết bán cái gì đây.

- Trương Thiên, cậu rốt cuộc muốn đùa gì vậy?

Lý Lôi lại trầm sâu hỏi.

Trương Đại Thiệu gãi gãi đầu, nghiêm túc trả lời một lần nữa:

- Bác cả, tôi đã nói qua, tôi có thể chữa khỏi bệnh cho ông nội, nếu bác không tin thì có thể nghiệm chứng. Tôi nói là thật hay giả, kiểm chứng chẳng phải là sẽ biết sao?

Lý Lôi suy nghĩ cũng thấy lời Trương Đại Thiệu nói có lý, khoe mắt nhìn thoáng qua Lý Sát, trong lòng không khỏi khẽ động:

- Nếu cậu có thể chữa khỏi bệnh cho Lý Sát, tôi sẽ tin cậu.

Lý Sát bị bệnh liệt dương, đến các danh y của Yến Kinh cũng không chữa được, đề tài này trong lòng người Lý gia ai cũng hiểu.

Giờ phút này Lý Lôi đưa Lý Sát ra, mặc dù đang ở trong không khí nghiêm túc, cũng có người nhin không được mà cười ra tiếng. Chuyện này, cũng hơi buồn cười.

Lý tam gia cùng Lý Sát bộ mặt lại đen xuống, hận không thể kiếm một cái lỗ mà chui vào, thật sự là mất mặt.

- Anh cả, anh thật sự tin lời thằng nhóc này sao?

Lý tam gia bất mãn kháng nghị, điều này không phải là để cho mọi người chê cười cha con mình sao?

Lý Lôi ho khan một tiếng:

- Chú Ba, vì cha, để Trương Thiên xem thử cũng không sao, dù sao bệnh của Lý Sát người khác cũng không trị được.

Lý Lôi nói nói như vậy, Lý tam gia cũng không thể phản bác, đành phải vỗ vỗ bả vai con mình, bắt đắ dĩ nói:

- Sát nhi, đi thôi, đừng sợ, có ba ở đây.

Trong lòng thì nghĩ, thằng nhóc này biến Sát nhi thành như vậy, nói không chừng có thể chữa khỏi cho Sát nhi. Cứ nghĩ như vậy, Lý tam gia cũng muốn thử một lần coi sao.

Lý Sát đối với Trương Đại Thiệu có thể nói là sợ đến tận xương tủy, thật sự là nhìn một cái cũng không dám, giờ phút này nghe nói Trương Đại Thiệu muốn nhìn mình, nói gì cũng không dám đi lên, giống như trước mặt hắn là hổ lửa vậy.

Trên thực tế đối với Lý Sát mà nói, cái đó đúng là giống y hệt hổ lửa.

- Lý Sát, nhìn bộ dạng của cháu kìa, bác cũng cảm thấy mất mặt thay cháu đấy.

Lý Lôi ở một bên nhìn không được quát lớn.

- Lý gia tại sao lại đào tạo ra một người như vậy, có gì phải sợ, tất cả mọi người ở đây, Trương Thiên còn có thể ăn thịt cháu sao?

Lý tam gia ở một bên không ngừng dặn dò, Lý Sát mới sợ hãi rụt rè đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Lý Sát chỉ là bị bệnh liệt dương mà thôi.

Trương Đại Thiệu cười nói:

- Chuyện này người khác không trị được, với tôi mà nói, việc này rất nhỏ.

Ba chữ "bệnh liệt dương" làm cho tim Lý Sát đau đớn, dù sao người đàn ông nào nghe được người khác nói mình như vậy đều nhin không nổi. Nhưng sau khi nghe được nửa câu nói sao, lại nhin không được mà kích động. Chẳng lẽ cậu nhỏ của mình có thể hồi sinh sao?

- Bác cả, tôi cần một hộp ngân châm, ngoài ra còn cần một con heo mẹ.

Trương Đại Thiệu làm bộ ngó tới ngó lui trên người Lý Sát, ngừng tay nói:

- Phải còn sống.

Lý Lôi không khỏi ngăn ra:

- Cần heo mẹ làm gì?

Hộp ngân châm thì có thể giải thích, nhưng heo mẹ có lợi ích gì?

- Đương nhiên là để chữa bệnh cho Lý Sát.

Trương Đại Thiệu tự tin tràn đầy nói.

Người trong đại sảnh càng thêm ngạc nhiên, chữa bệnh cần heo mẹ, bọn họ là lần đầu tiên nghe thấy. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Lý Lôi vẫn sai người đi bắt heo mẹ đến, Trương Đại Thiệu cuối cùng muốn đùa cái gì, hắn cũng muốn nhìn xem.

- Heo mẹ đến đây!

Không lâu sau, người hầu ôm vào một con heo mẹ mập mạp, ánh mắt kinh ngạc cùng hoài nghi đi vào phòng khách. Nghĩ sao cũng không hiểu, đây là nơi trung tâm của Lý gia, bình thường mọi người đều không được đi vào, tại sao bây giờ lại đưa một con heo mẹ vào?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Liệu pháp thần kỳ

Lý Lôi nhìn con heo mẹ trước mặt kia, càng xem càng cảm thấy không được tự nhiên, từ khi nào heo cũng có thể tiến vào nơi này? Vội vàng cau mày hỏi:

- Trương Thiên, những gì cậu cần đã mang đến rồi, bây giờ có thể bắt đầu chưa?

- Đương nhiên là có thể.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay, cầm lấy ngân châm, kéo áo Lý Sát xuống, rất thuần thục cắm một cây ngân châm lên huyệt vị của Lý Sát.

Mặc dù mọi người ở đây đều không hiểu trung y, nhưng cũng có thể nhìn ra được thủ pháp của Trương Đại Thiệu rất thành thạo, quả thực rất thần kì.

Lý Lôi không khỏi suy nghĩ: Tiểu tử này khi nào thì biết y thuật? Nhìn dáng vẻ thuần thục của hắn, chẳng lẽ thật sự có thể chữa khỏi cho Lý Sát?

Lý Sát cũng sợ tới mức nhắm hai mắt lại, thật sự là không đành lòng nhìn, Trương Đại Thiệu cứ như vậy mà làm, tùy tay châm một châm, lỡ cắm sai chỗ thì làm thế nào bây giờ?

Nhưng kế tiếp trên mặt Lý Sát cũng lộ ra biểu tình mừng như điên, hắn bỗng nhiên cảm giác được, cậu nhỏ bãi công lâu nay đã bắt đầu có phản ứng! Từng đợt từng đợt nhiệt bắt đầu phóng tới nơi đó.

Sau một lát, trên người Lý Sát đã cảm thấy ngân châm, nhưng Lý Sát cũng không sợ nữa, mà tinh thần hưng phấn cùng kích động.

- Chẳng lẽ thật sự có hiệu quả?

Nhìn thấy phản ứng của Lý Sát, tất cả mọi người đều ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Nói mấy cái châm loạn của Trương Đại Thiệu có hiệu quả, hình như là không thể xảy ra, danh y Yến Kinh đều bó tay, một người chơi bồi lâu lỏng bị đuổi khỏi nhà có thể chữa được sao? Không thể được, nhưng giờ phút này biểu tình trên mặt Lý Sát là thế nào, chẳng lẽ hắn bị rút gân?

- Được rồi, còn một châm cuối cùng thôi!

Trương Đại Thiệu nói với người hầu đang ôm con heo mẹ:

- Anh phải chuẩn bị cho tốt.

- Chuẩn bị tốt cái gì?

Người hầu vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết Trương Đại Thiệu có ý gì, mình phải chuẩn bị sẵn sàng thế nào?

Trương Đại Thiệu cười:

- Đợi một chút rồi anh sẽ biết.

Trở lại, đem cây ngân châm cuối cùng cắm lên Tinh Trữ huyệt của Lý Sát, thân mình Lý Sát lập tức chấn động, cảm thấy cậu nhỏ đã chết của mình bắt đầu sống lại rồi.

Hiện tại, hắn cảm giác được sự tồn tại của “đồ chơi” kia, cảm giác được đồ chơi với mình là một thể thống nhất.

Lý Sát miễn bàn có bao nhiêu hưng phấn, hiện tại hận không thể tìm một cô gái chà đạp một phen.

- Đừng lộn xộn, sẽ xong nhanh thôi!

Trương Đại Thiệu nói, Lý Sát vừa nghe lập tức thành thật ngồi thẳng tắp, thái độ ngoan ngoãn nghe lời này làm cho bất luận kẻ nào đều lú lười.

Vươn ngón trỏ tay phải nhắm ngay đũng quần Lý Sát, một tia thiên địa linh khí bắn vào, kinh mạch của Lý Sát chính mình niêm phong đã lâu trực tiếp bị

Trương Đại Thiệu mở ra.

Giống như là vì đốn ý nói đùa với lời nói của Trương Đại Thiệu, dưới đũng quần Lý Sát lập tức nổi lên như một cái lều!

- Cứng rồi! Cứng rồi! Mọi người mau nhìn đi, cứng rồi!

Lý Sát giống như là một tướng quân thắng trận, ưỡn đũng quần ra khoe với mọi người.

Tại một khắc này, cảm giác lâu ngày không thấy đã trở lại! Không đúng, đây là cảm giác so với trước kia còn mạnh hơn mới đúng. Lý Sát cảm thấy được máu cả người đều tập trung đến cây gậy, cây gậy kia sưng lên đến mức muốn nổ tung.

- Không được, tôi chịu không nổi nữa!

Đũng quần Lý Sát như có một đám lửa đang bốc cháy, kinh mạch của hắn bị Trương Đại Thiệu niêm phong lâu như vậy, giờ phút này chợt mở ra, lại có thiên địa linh khí của Trương Đại Thiệu kích thích, giống như là ăn vào xuân dược, làm sao có thể chịu đựng được!

Lý Sát đưa lưng về phía Lý tam gia, Lý tam gia chỉ có thể nghe thấy Lý Sát hưng phấn mà hô to, lại không nhìn thấy, ở một bên kích động kêu lớn:

- Sát nhi, con, con thực sự khỏi rồi sao? Mau lấy ra đây cho ba nhìn xem.

Nói xong mới ý thức được lời này có điểm không hợp thân phận, lại lập tức sửa lời nói:

- Mau chuyển lại đây cho ba nhìn xem.

Nhưng giờ phút này Lý Sát đang nóng đỏ người, trong cơ thể khí huyết chạy chồm, khuôn mặt đỏ bừng, làm sao còn có thể nghe được cha mình đang nói cái gì.

Hắn chỉ biết là mình không nhanh hạ hỏa thì cậu nhỏ sẽ bị tàn phế!

Lúc sắp nhìn không được nữa thì ngẩng đầu lên Lý Sát lại thấy con heo mẹ bên người giờ phút này, hắn tự nhiên lại thấy con heo mẹ này gọi cảm như vậy.

- Mau đưa nó cho tôi!

Lý Sát hét lớn một tiếng, đoạt con heo mẹ lại, đặt trên bàn ở bên người, không nói hai lời liền lột quần xuống.

Người hầu ôm con heo mẹ kia rốt cục biết câu nói chuẩn bị sẵn sàng mới vừa rồi của Trương Đại Thiệu là có ý gì, là chuẩn bị tốt để giao con heo mẹ cho Lý Sát nha.

- Đây, đây là heo mẹ đó!

Một màn này làm cho tất cả mọi người ở đây bị hù dọa, đường đường là đại thiếu gia của Lý gia lại "cười" một con heo mẹ.

- Sát nhi, con làm gì vậy, đó là một con heo!

Lý tam gia sợ tới mức thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, bất chấp thân phận là cha già đến chỗ Lý Sát.

Mấy chú bác anh em bên cạnh Lý Sát cũng đều vọt tới chỗ Lý Sát, muốn dón hết oán giận hôm nay lên việc này.

Ngay cả heo mẹ cũng không buông tha, mày vẫn là người sao?

- Tránh ra!

Lý Sát hiện tại mạnh mẽ ngoài dự đoán, lập tức gạt những người ngăn cản mình ra.

- Đừng nói là heo mẹ, hiện tại chỉ cần là động vật thì tôi sẽ "đâm"!

Quần nhanh được tuột ra, hai tay đè heo mẹ lại, thất lưng đây một cái, hoàn thành một đường tiến lên xinh đẹp.

Ếc!

Con heo mẹ vô tội kia phát ra một tiếng hét thảm thiết. Trong ánh mắt nó, Trương Đại Thiệu dường như thấy được một chút tội thân cùng không cam lòng.

Lý Lôi ngây dại, Lý tam gia ngây dại, Lý thất gia ngây dại, tất cả mọi người ngây dại. Tại một khắc này tất cả mọi người biến thành một tượng đá, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt.

Lý Sát, thực sự đụng đến heo mẹ!

Ở giữa ánh mắt đại ra của mọi người, Lý Sát hăng hái ra sức cày cấy, heo mẹ kia ngo ngoáy không ngừng, muốn từ trong móng vuốt của Lý Sát thoát ra, nhưng không thể địch lại được sự điên cuồng của Lý Sát, chỉ có thể yên lặng nhận vận mệnh bi thảm.

- Còn thất thần làm gì! Mau đưa Lý Sát ra ngoài!

Lý Lô không hổ là tộc trưởng, là người đầu tiên hồi phục tinh thần, phát ra một tiếng rống to.

Người ở đây như từ trong mộng tỉnh lại, như ong vỡ tổ vọt tới chỗ Lý Sát, dùng sức của chín trâu hai hổ mới chế trụ được Lý Sát đưa vào trong phòng ngủ.

Về phần đưa vào rồi làm cái gì thì sẽ không cần nhiều lời.

- Trương Thiên, cậu quá đáng rồi!

Trò khôi hài vừa rồi làm Lý Lô tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, giọng nói nét mặt nghiêm túc quát.

Về phần những người khác của Lý gia thì vô cùng kiêng kỵ nhìn Trương Đại Thiệu, người này thật là đáng sợ, về sau nên ít trêu chọc thì hơn.

- Cha con Lý Sát hại tôi nhiều năm như vậy, làm cho tôi phải rời khỏi Yến Kinh, thậm chí lúc biết tôi ở Tĩnh Hải còn âm thầm ngáng chân, làm cho Lý gia xử lý tôi ở Tĩnh Hải, nếu không phải tôi còn có chút tài năng, chỉ sợ là đã chết một vạn lần rồi.

Lòng ngực Lý Lô vẫn phập phồng, hiển nhiên là tức giận chưa có tiêu. Nhưng đối với lời chỉ trích của Trương Đại Thiệu, lại không biết phản bác như thế nào, dù sao những lời Trương Đại Thiệu nói đều là thật.

Đối với chuyện của Trương Đại Thiệu, Lý gia quả thật là không làm sáng tỏ.

Thật lâu sau Lý Lô mới làm cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, làm cho mình cố gắng duy trì một phần lý trí, Trương Thiên nếu thực sự có thể làm cho Lý Sát khỏi bệnh, vậy chứng minh người này có một chút bản lĩnh.

Vậy theo như lời hắn nói có thể chữa khỏi bệnh cho cha mình có lẽ cũng là sự thật.

- Bác cả, Lý Sát đó là do lửa dương tích lũy lâu ngày, khí huyết quá nhiều, không lập tức phát tiết thì đối với thân thể sẽ có thương tích, phát tiết ra sẽ không có chuyện gì nữa.

Trương Đại Thiệu lại mở miệng nói:

- Hiện tại bác có thể tìm bác sĩ xem thử bệnh của Lý Sát bây giờ tốt hay không tốt.

Lời Trương Đại Thiệu nói đều là sự thật, đạo lý đó cơ bản giống như là đạo lý tu luyện "Tịch tà kiếm pháp" vậy.

Lý Lô không khỏi hừ một tiếng, hiện tại hắn vừa thấy mặt Trương Đại Thiệu là thấy chán ghét, người này lại một lần nữa làm cho Lý gia mất hết mặt mũi.

Nhưng giờ phút này lấy đại cục làm trọng, so với hy vọng cha có thể một lần nữa đứng lên, giờ phút này hết thảy đều nên nhin xuống.

- Người đâu, gọi bác sĩ Lưu đến đây.

Lý Lô lúc này phân phó xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Chữa bệnh cho lão gia

Bác sĩ Lưu, chính là bác sĩ tư nhân của Lý Lô, bình thường ngoài Lý Lô ra thì không xem bệnh cho ai cả, hiện tại Lý Sát có thể có đài ngộ này vẫn là nhờ phúc của Trương Đại Thiệu.

Bác sĩ Lưu đã qua tuổi sáu mươi rất nhanh đã theo người hầu đi vào, sắc mặt Lý Lô trở nên dịu đi, nhã nhặn nói với bác sĩ Lưu:

- Lão Lưu, tôi có một đứa cháu, chính là Lý Sát, ông qua nhìn thử xem hắn còn có vấn đề gì không đi!

Bác sĩ Lưu nghi hoặc trong lòng, chuyện Lý Sát bị bệnh liệt dương, ông biết, mình cũng đã từng ra tay chữa trị, nhưng lại bó tay, không biết tộc trưởng lần này là có ý gì.

Tuy có nghi vấn nhưng bác sĩ Luru cũng không hỏi nhiều, theo người hầu đi tới chỗ Lý Sát.

Không bao lâu sau bác sĩ Luru lại vội vàng đi tới, nhưng trên mặt lại đổi thành một biểu tình hưng phấn cũng không thể giải thích:

- Ông chủ, công tử Lý Sát đã hoàn toàn tốt rồi! Thật sự là không thể giải thích được! Bệnh của công tử Lý Sát tôi rất rõ nhưng không thể ngờ là lại trị khỏi được.

- Thực sự tốt rồi?

Lý Lôi nghe vậy vừa mừng vừa sợ, nét mặt già nua run rẩy hai cái, hiển nhiên là rất kích động.

- Ông chủ, có thể nói cho tôi biết, vị thần y nào chữa khỏi bệnh cho công tử Lý Sát không?

Bác sĩ Luru tuổi đã cao nhưng lại lộ ra bộ mặt rạng rỡ như đang yêu.

- Loại thần y này, nếu không nhìn thấy tôi thật sự khó có thể yên tâm.

Tâm tình Lý Lôi đang tốt lại buồn bực do bị Trương Đại Thiệu hung hăng tát một cái vào mặt Lý gia, một ngón tay chỉ vào Trương Đại Thiệu:

- Lão Luru, người kia kia, xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Bác sĩ Luru nhìn theo tay Lý Lôi chỉ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Trương Đại Thiệu, có chút không thể tin được thừ hỏi:

- Cậu chính là vị thần y kia?

- Không dám nhận là thần y, chỉ biết một chút y thuật mà thôi.

Trương Đại Thiệu vội vàng khiêm tốn trả lời, đây là người có thực tài trước mặt mọi người, đây là sự tôn trọng phát ra từ nội tâm Trương Đại Thiệu.

- Là cậu chữa trị cho công tử Lý Sát?

Bác sĩ Luru rõ ràng vẫn không tin Trương Đại Thiệu, đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, người này mới bao nhiêu tuổi? Cũng chỉ bằng tuổi cháu mình thôi, sao có thể có y thuật lợi hại như vậy?

- Là tôi, không biết bác sĩ Luru có gì chỉ bảo?

Trương Đại Thiệu mỉm cười toát ra một sự tự tin vô cùng lớn.

Biết bác sĩ Luru không tin, Trương Đại Thiệu nhìn chằm chằm bác sĩ Luru rồi tiếp tục nói:

- Bác sĩ Luru, mỗi buổi tối ông đều bị đau ở thắt lưng, yết hầu khô khốc, lúc rời giường thì có cảm giác buồn nôn, hơn nữa lúc đánh răng cảm giác này lại càng mãnh liệt phải không?

- Đúng vậy! Cậu nói không sai!

Bác sĩ Luru ánh mắt sáng ngời, trong lòng cũng âm thầm cả kinh, chẳng lẽ Lý công tử thật sự là do người thanh niên này chữa khỏi sao?

Lập tức đem mấy vấn đề sâu xa trong giới y học ra bắt đầu hỏi.

Lý Lôi cũng không nói gì, ở đó ôm cánh tay nhìn bác sĩ Luru thử Trương Đại Thiệu.

Tuy đã chứng kiến tài năng của Trương Đại Thiệu, nhưng cũng không có cách nào khác, Trương Đại Thiệu tuổi còn rất trẻ, một năm trước vẫn là một nhị thể tổ không học vấn không nghề nghiệp, trong nháy mắt trở thành thần y, điều này có chút không tin được.

Phải nhờ tới sự xác nhận của bác sĩ Luru, Lý Lôi mới có thể yên lòng.

Trương Đại Thiệu tuy rằng thông thạo trị bệnh cứu người, nhưng đàm luận tài chữa bệnh cùng một vị chuyên gia như vậy, hẳn vẫn là người châm lửa sau. Nhưng mà Trương Đại Thiệu cũng tránh nặng tìm nhẹ, không nói chuyện tài chữa bệnh, mà là tùy tiện chỉ vào hai người, nói bệnh tật trên người họ thật rõ ràng.

Không đến mười phút, thái độ của bác sĩ Luru đối với Trương Đại Thiệu đã chuyển từ hoài nghi sang tâm phục khẩu phục!

Bởi vì Trương Đại Thiệu chỉ đứng đó quan sát đã có thể đạt tới hiệu quả chẩn đoán bệnh tình tế như mình, thậm chí còn toàn diện hơn, đó là sự bội phục phát ra từ nội tâm của bác sĩ Luru.

- Người anh em tuổi còn trẻ mà có y thuật đạt tới trình độ thần kì này, không phục không được!

Bác sĩ Lưu liên tục lắc đầu cảm thán, lại nhìn Trương Đại Thiệu bằng ánh mắt cuồng nhiệt:

- Haizz, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, tôi già rồi.

Bác sĩ Lưu chính là bác sĩ nổi tiếng trong nước, được hân khen ngợi như vậy làm một chút nghi ngờ của Lý Lôi đối với Trương Đại Thiệu hoàn toàn mất đi.

Sau khi tiễn bác sĩ Lưu, Lý Lôi khó có thể bình phục tâm tình của mình, giọng nói có chút run run:

- Trương Thiên, nếu cậu thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho cha tôi, lớn nhỏ trong Lý gia đều vô cùng cảm kích.

- Không dám.

Về mặt Trương Đại Thiệu không có gì biến hóa, vẫn ôn hòa như vậy:

- Chỉ cần Lý gia về sau đừng làm phiền đến tôi, đối với cha tôi công bằng một chút là được rồi.

- Đó là điều đương nhiên rồi.

Lý Lôi lập tức nói:

- Chỉ cần cha tôi có thể khỏi hẳn, hết thấy những chuyện này đều không là vấn đề, cho dù cậu muốn trở về Lý gia cũng không cần phải lo lắng.

Trở về Lý gia? Quên đi. Trương Đại Thiệu lơ đãng khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nhớ kỹ lời bác vừa nói đó, khi nào thì bắt đầu, bác kêu người tới tìm tôi.

- Nói nhiều không bằng hành động, Trương Thiên, không bằng bây giờ cậu chữa trị cho ông cụ đi.

Lý Lôi sợ Trương Đại Thiệu đổi ý, vội vàng nói.

- Bác cả, nói như vậy, bác sẽ đồng ý với đề nghị của tôi?

Trương Đại Thiệu không muốn bị Lý Lôi lừa dối, ánh mắt sắc bén có thần nhìn chăm chăm Lý Lôi.

- Tôi tính sổ với cha con Lý Sát, Lý gia không thể can thiệp!

Lý Lôi nhắm hai mắt lại, hẳn biết Trương Đại Thiệu sẽ không bỏ qua cho cha con lão Tam, chỉ cần mình mở miệng, như vậy cha con lão Tam coi như là xong rồi. Hắn không đành lòng nhìn em mình chết như vậy.

Một bên là cha, một bên là em trai, Lý Lôi rất khó chọn lựa.

- Trương Thiên, lão Tam tuy có sai, nhưng cũng có nguyên nhân, tính ra cậu từng là người của Lý gia, hẳn là cậu hiểu được. Không bằng như vậy, Lý gia sẽ bồi thường cho cậu, cậu hãy bỏ qua cho lão Tam đi.

Lý Lôi đau đầu nói.

- Bác cả, bác biết đây là chuyện không thể xảy ra.

Lời nói của Trương Đại Thiệu kiên định vô cùng, không cho thương lượng.

- Bác là tộc trưởng, hẳn là sẽ có lựa chọn chính xác, cơ hội chỉ có một lần.

Lý Lôi nhìn Trương Đại Thiệu bằng ánh mắt thâm thúy như biển rộng, hít sâu một hơi, sau một lúc lâu rốt cục gật gật đầu, nói:

- Chỉ cần cậu có thể chữa khỏi bệnh cho ông cụ, chuyện của lão Tam, Lý gia tuyệt đối không nhúng tay!

Lời này vừa nói ra làm cho mọi người trong đại sảnh đều cả kinh.

- Đây là bác nói đó, bác cả.

Trương Đại Thiệu hừ nói:

- Người ở đây cũng đã nghe thấy, tôi hy vọng Lý gia có thể tuân thủ hứa hẹn, bằng không, hậu quả là gì tôi không dám cam đoan.

Người trong đại sảnh nghe vậy trong lòng run lên, giận dữ, kìm nén oan ức, không cam lòng, khiếp sợ, tâm tình gì đều có. Lời nói của Trương Đại Thiệu tuy không vang dội nhưng không biết vì sao lại như tiếng sấm sét nổ vang trong lòng mọi người.

Không ai hoài nghi tính chân thật của những lời nói này.

Lúc sau Lý Lôi lập tức đến chỗ lão gia chữa bệnh, Trương Đại Thiệu tất nhiên không có ý kiến gì.

Lý Lôi lập tức phái người đi ra ngoài sắp xếp, cùng Lý thất gia chờ mấy trường bối Lý gia cùng nhau chậm rãi tiến quân đến khu an dưỡng tư nhân của Lý gia.

Về phần Lý tam gia, hắn vẫn ngẩn ngơ ở chỗ Lý Sát, không biết chút gì về chuyện xảy ra lúc sau.

Lão gia là người ân oán rõ ràng, chờ hắn khỏi hẳn, vận mệnh của cha con Lý Sát đã có thể gặp hạn.

Khu an dưỡng tư nhân của Lý gia cách Lý gia một khoảng khá xa, ở một nơi non xanh nước biếc ở ngoại ô thành phố, bên trong còn có y sĩ, hộ sĩ tổng cộng có hơn hai mươi người, trong ngoài tất cả đều là đệ ông cụ.

Nửa giờ sau, hơn hai mươi người đều bị dọa, cao tăng Lý gia toàn bộ đều đến đây!

Đợi lúc Lý Lôi đưa Trương Đại Thiệu phòng cấp cứu của ông cụ, mọi người sợ tới mức muốn nhảy lên, tộc trưởng Lý Lôi, hắn điên rồi sao? Tìm một người trẻ tuổi tới đây, còn nói cái gì là chữa bệnh cho ông cụ, đừng lộn xộn, hắn còn chưa đủ lông đủ cánh nữa!

- Mọi người, đi ra ngoài hết đi!

Thần thức Trương Đại Thiệu đảo qua trên người ông cụ, trong lòng lập tức biết, để chữa khỏi bệnh cho ông nội cũng không có gì khó khăn. Nhưng cũng không thể để người ta nhìn thấy, tránh việc người khác nghi ngờ.

Lý Lôi trầm ngâm một lát tiếp tục vẫy vẫy tay:

- Mọi người ra ngoài trước đi.

Khi đi ra ngoài, vô cùng lo lắng chờ, không ngồi mà đi tới đi tui ở trước cửa hành lang.

Đến nửa giờ sau, cửa phòng kết một tiếng mở ra, tất cả mọi người trong lòng căng thẳng, cùng nhau vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Đến thăm cha vợ

- Thế nào Trương Thiên, ông cụ thế nào?

- Tình hình thế nào?

Trương Đại Thiệu căn bản không kịp mở miệng mọi người đã nhao nhao lên. Vừa thấy đã hỏi loạn lên, làm cho Trương Đại Thiệu nhức đầu, không ngờ là mấy lão già này còn để ý cha mình đến vậy.

- Mọi người yên tâm, bệnh của ông cụ tôi đã chữa khỏi rồi.

Lời nói của Trương Đại Thiệu làm cho tất cả mọi người ở đây kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Nhưng ông cụ mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu, cố gắng đừng làm phiền đến ông ấy.

- Nhất định nhất định!

Trương Đại Thiệu dặn dò như vậy, mấy người Lý Lôi một bộ dáng như dâng tặng vật báu, liên tục gật đầu. Một bệnh không ai chữa khỏi mà trong tay Trương Đại Thiệu giống như là kỳ tích, trong mắt đám người Lý Lôi, lời Trương Đại Thiệu nói không khác gì chân lý!

Trị khỏi cho ông cụ, trong lòng Trương Đại Thiệu cũng cảm thấy rất vui vẻ, tuy mình với lão già này không có cảm tình gì, nhưng dù sao, cũng là ông nội ruột thịt.

Nhưng Trương Đại Thiệu cũng không ở lại chia sẻ niềm vui sướng này với mọi người, mà yên lặng xoay người rời đi.

Từ giờ trở đi, chuyện với Lý gia coi như cắt đứt, Lý gia sẽ không dùng thủ đoạn đối phó với mình nữa.

Không nói tới việc mình lúc trước không chế lực lượng bí mật của Lý gia có bao nhiêu lực chấn nhiếp, chỉ cần nói đại ân chữa khỏi cho lão gia, Lý gia

cũng không ở sau lưng hại mình nữa.

Đợi cho ông cụ tỉnh lại, ông ta nhất định sẽ chủ động đối xử tốt với ân nhân cứu mạng của ông ta, cha mình sẽ lần nữa được trọng dụng. Điều này có thể đoán được.

Ra khỏi Lý gia, Trương Đại Thiệu điện thoại cho Hàn Mộng Di, vậy một chiếc taxi đi thẳng đến Hàn gia. Hiện tại việc hần phải làm là đi đến Hàn gia cầu hôn.

Mọi lời đồn nhảm trên người Hàn Mộng Di, Hàn Kiến Vĩ cấp tốc muốn gả Hàn Mộng Di đi, Trương Đại Thiệu muốn hành động nhanh, bằng không đợi cho Hàn gia định đoạt mọi chuyện thì đã muộn.

Sau khi đi vào Hàn gia, Hàn Mộng Di tự nhiên là vui không kìm được, nếu không ngại cha mình ở ngay trước mặt thì đã đi đến ôm lấy Trương Đại Thiệu rồi.

- Ngồi đi.

Hàn Kiến Vĩ rõ ràng không thích Trương Đại Thiệu, chỉ liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, mặt không chút thay đổi nói.

- Ai da! Ba!

Hàn Mộng Di không vui, lôi kéo tay Hàn Kiến Vĩ không ngừng.

- Khách đến nhà chơi, ba đừng có khó chịu như vậy.

Hàn Kiến Vĩ nhìn con gái suốt ngày như khối băng lúc này dường như thay đổi thành một người khác, không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhìn Trương Đại Thiệu nhiều hơn vài lần, người này có cái gì tốt? Di nhi tại sao lại coi trọng hắn như vậy?

Còn nghĩ đến thanh danh của Trương Đại Thiệu, Hàn Kiến Vĩ càng thêm kiên định, tuyệt đối không thể để cho Mộng Di có dính dáng gì tới người này.

- Di nhi, con về phòng trước đi, ba có một số việc muốn nói với Trương Thiên.

Hàn Kiến Vĩ cung chiêu vỗ vỗ bả vai Hàn Mộng Di, biểu tình trên mặt đầy tình cảm dịu dàng.

- Ba, có chuyện gì không thể nói trước mặt con sao?

Hàn Mộng Di nhanh nhạy chớp chớp mắt, sợ cha mình sẽ làm khó Trương Đại Thiệu.

Hàn Kiến Vĩ tất nhiên biết Hàn Mộng Di lo lắng cái gì, trong lòng không khỏi thở dài, xem ra Trương Thiên này trong lòng con gái cũng có sức nặng, lại ôn nhu nói:

- Nghe lời đi Di nhi, ba chỉ muốn tâm sự với Trương Thiên chút thôi.

Trương Đại Thiệu thấy thế thì nói:

- Đi đi Mộng Di, nghe lời Hàn bá bá.

Hàn Mộng Di lúc này mới từ bỏ, chu miệng nhỏ nhắn trở về phòng, nhưng một lúc lại quay đầu nhìn Trương Đại Thiệu, vẻ mặt lo lắng.

Đợi cho Hàn Mộng Di trở lại phòng mình, Hàn Kiến Vĩ mới vừa lắc đầu vừa cười khổ một tiếng:

- Con nhỏ này, ngay cả lời ba nói cũng không nghe, không thể tưởng tượng được lại nghe lời cậu như vậy. Nếu đã đến đây thì ngồi đi.

Trương Đại Thiệu cung kính ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, đây chính là cha vợ tương lai, cũng không thể sơ suất được.

- Trương Thiên, Di nhi đối với cậu hình như có chút khác.

Hàn Kiến Vĩ ý tứ sâu xa hỏi.

- Hàn bá bá.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên, vẻ mặt hào phóng tự nhiên, không có gì thận trọng:

- Thật không dám giấu diếm, cháu cùng Mộng Di đã yêu thương nhau thật lòng, lần này cháu đến là để nói với Hàn bá bá về chuyện của chúng cháu.

Trương Đại Thiệu còn chưa nói xong, bàn tay Hàn Kiến Vĩ đã nhấc tay lên ngắt lời Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, tôi đã gả Mộng Di cho người khác, chuyện của hai người không còn gì để nói nữa.

Dừng một chút lại trịnh trọng lạ thường nói:

- Còn nữa, tôi hy vọng hai người không có chuyện gì cả, cậu hiểu ý tôi không?

Trương Đại Thiệu sao có thể không rõ ý tứ của Hàn Kiến Vĩ, không những biết còn rất rõ ràng hành động của Hàn Kiến Vĩ, nhưng hắn cũng sẽ không buông tha.

- Hàn bá bá.

Trương Đại Thiệu mỉm cười, một loại không kiêu ngạo không nịnh nọt nói:

- Nếu nói như vậy, cháu cũng không quan co nữa, cháu hy vọng, bác có thể gả Mộng Di cho cháu.

Sắc mặt Hàn Kiến Vĩ hơi đổi, giọng nói lập tức trở nên nghiêm khắc, lúc này từ chối:

- Tuyệt đối không có chuyện này, Trương Thiên, cậu hãy bỏ ý định đó đi.

Có thể là cảm thấy được phản ứng của mình có chút kịch liệt, Hàn Kiến Vĩ lại lắc đầu nhẹ nhàng thờ dài, ngữ khí mặc dù có chút dịu đi nhưng không cho phép thỏa thuận:

- Trương Thiên, là một người cha, tôi làm mọi việc đều là vì Di nhi, tôi hy vọng, về sau cậu đừng xuất hiện bên cạnh Di nhi nữa.

Nói tới đây, Hàn Kiến Vĩ lấy ra một tờ chi phiếu, trên đó viết 5 triệu đưa cho Trương Đại Thiệu:

- Chừng này tiền, hẳn là đủ cho cậu dùng tới lúc chết.

Trương Đại Thiệu không nhận chi phiếu, thậm chí cũng không thèm liếc mắt một cái, mà nói:

- Hàn bá bá, bác làm thế không phải khinh thường cháu, mà là khinh thường Mộng Di. Nếu cháu là người thấy tiền sáng mắt thì bác nghĩ Mộng Di có thể thích cháu sao?

Hàn Kiến Vĩ không khỏi sùng sốt, hành động của Trương Đại Thiệu có chút ngoài ý muốn của hắn. Vốn hắn nghĩ Trương Đại Thiệu là lời ngon tiếng ngọt lừa con gái mình, bộ dạng khiêm tốn của hắn ta đều là giả vờ, mục đích chính là muốn kiếm được một khoản trên người con gái mà thôi.

Dù sao Trương Đại Thiệu cũng từng nổi tiếng ở Yên Kinh là công tử ăn chơi.

Là một đứa con bị đuổi khỏi nhà mà nói, 5 triệu thật không nhỏ. Mục đích của Trương Đại Thiệu cũng có thể đạt được.

Nhưng hiện tại, Hàn Kiến Vĩ nhìn thấy trong mắt Trương Đại Thiệu không có một chút tham lam, có chăng chỉ là sự bình tĩnh, giống như là mặt nước mùa thu vậy.

Một người bại hoại ăn chơi chẳng lẽ tính tình còn vòng vo? Hàn Kiến Vĩ trong lòng cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng nói gì cũng không tin, lấy lại chi phiếu, lại lấy ra một tờ chi phiếu khác có giá trị 10 triệu.

- 10 triệu, không ít đâu.

Trương Đại Thiệu thật sự là dở khóc dở cười, chẳng lẽ trong lòng Hàn Kiến Vĩ mình thật sự là một người không chịu nổi như vậy ư? Do dự một lát, Trương Đại Thiệu cầm lấy chi phiếu.

- Hừ, rốt cục cũng lòi đuôi.

Trên mặt Hàn Kiến Vĩ lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ khinh bỉ, nhưng nghĩ lại 10 triệu mà làm cho kẻ lừa đảo này rời khỏi con gái mình, cũng coi như là đáng giá.

- Hàn bá bá, chi phiếu này với cháu mà nói, chỉ là một tờ giấy vụn.

Trương Đại Thiệu cầm chi phiếu ở trước mặt Hàn Kiến Vĩ tay nhàoang lên một cái, tám chi phiếu đã biến thành một đồng mảnh vụn.

Hàn Kiến Vĩ không khỏi biến sắc, không chỉ tò mò thủ pháp của Trương Đại Thiệu giống như ma thuật, mà còn kinh ngạc vì thần thái lạnh nhạt không sợ hãi của Trương Đại Thiệu.

Lần này Hàn Kiến Vĩ coi như hiểu được, người thanh niên này coi thường tiền tài, cũng không phải giả vờ mà là phát ra từ nội tâm, hắn ta cũng không phải đến vì tiền.

- Hàn bá bá, cầm lại đi, bác phải tin tưởng Mộng Di.

Trương Đại Thiệu vươn tay đến trước mặt Hàn Kiến Vĩ.

Ánh mắt Hàn Kiến Vĩ lóe ra, nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu rồi lấy lại chi phiếu đã bị xé rách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Chân chính là người của xã hội thượng lưu

- Trương Thiên, cậu trở về đi, về sau đừng đến đây, cũng đừng có quán lấy Mộng Di nữa.

Tuy Hàn Kiến Vĩ đã có nhiều thay đổi đối với ấn tượng của Trương Đại Thiệu, nhưng cũng không thay đổi thái độ của mình, hẳn cuối cùng vẫn từ chối Trương Đại Thiệu như chém đinh chặt sắt.

- Ba!

Hàn Mộng Di vẫn trốn ở trong phòng, mở ra một khe hở để nghe lén, giờ phút này rốt cuộc nhin không được trực tiếp vọt ra.

- Con lấy ai là việc của con. Con nói rồi, con nhất định phải lấy Trương Thiên!

- Hồ đồ!

Hàn Kiến Vĩ có chút tức giận, lộ ra một mặt nghiêm khắc rất hiếm thấy với con gái.

- Con sao lại nói chuyện với ba như vậy! Chuyện này không thể thương lượng, ba đã muốn gả con cho Lưu Cảnh Thần, con làm ảm ỉ cũng không đổi được đâu.

- Ba muốn thì gả cho anh ta đi, con sẽ không lấy! Nếu ba ép con, con sẽ bỏ trốn với Trương Thiên!

Hàn Mộng Di cũng là người không chịu thua, thối râu trừng mắt với cha mình.

- Con!

Hàn Kiến Vĩ tức giận nói không ra lời, đều do mình quá chiều con gái, thực sự nổi con giận.

- Con là đồ bất hiếu, con lặp lại lần nữa xem!

Hàn Mộng Di sao có thể chịu thua như vậy, vẻ mặt không phục, Trương Đại Thiệu vội vàng ở một bên giữ chặt đại tiểu thư này:

- Mộng Di, sao em lại ồn ào với ba như vậy.

Lại đi đến trước mặt Hàn Kiến Vĩ hoà giải:

- Hàn bá bá, bác hãy bớt giận, tính tình Mộng Di còn trẻ con, bác không phải không biết, ngàn vạn lần đừng nóng giận.

Hàn Kiến Vĩ hừ một tiếng, không khỏi trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu, trong lòng lại rất không thoải mái, trước kia con gái dịu ngoan nghe lời cỡ nào, hiện tại chỉ vì một người mà ồn ào với mình, thật không tốt.

Đang trong không khí xấu hổ, bỗng nhiên lão quản gia chạy đến:

- Ông chủ, Lưu công tử Lưu Cảnh Thần đến đây.

Sắc mặt Hàn Kiến Vĩ không khỏi vui vẻ nói:

- Mời cậu ấy vào.

Hàn Mộng Di lại lộ ra một bộ dáng phiền chán đầu đầu vô cùng, phản ứng này như trở thành một người khác.

- Tiểu Lưu à.

Hàn Kiến Vĩ thoát nhìn rất vừa lòng với Lưu Cảnh Thần, để Trương Đại Thiệu qua một bên, vẻ mặt mang đầy ý cười đi tới.

- Mấy ngày nay sao không đến nhà Hàn bá bá chơi vậy?

- Mấy ngày nay trong công ty có chút bận, hôm nay rảnh nên cháu mới đến được ạ.

Lưu Cảnh Thần một người là âu phục hàng hiệu, giày da cùng tóc đều bóng lờng, trên mặt là nụ cười trầm tĩnh tự tin, nhìn như vậy nhưng thật ra cũng là dạng chó.

- Biết Hàn bá bá thích uống trà, cháu cố ý nhờ người đi Hàng Châu mang một ít trà Long Tĩnh về, Hàn bá bá xin vui lòng nhận cho.

Hàn Kiến Vĩ ha ha cười tiếp nhận cái hộp gói đẹp đẽ kia, đưa cho người hầu, nói:

- Khó có được phần tâm này của cậu, được, được, Di nhi, đi lấy cho Tiểu Lưu chén nước.

Hàn Mộng Di không muốn làm, chu miệng, phân phó người hầu, nói:

- Vú Trần, đi lấy cho khách chén nước.

- Đứa nhỏ này.

Hàn Kiến Vĩ trợn mắt có chút trách cứ nhìn Hàn Mộng Di:

- Đều bị ta chiều hư rồi.

- Hàn bá bá nói gì vậy, làm sao có thể để Mộng Di đi bưng nước pha trà được.

Lưu Cảnh Thần ở một bên cười nói, lúc này mới làm bộ như vừa mới thấy Trương Đại Thiệu, lộ ra một bộ dáng bộ dáng giật mình.

- Trương Thiên, cậu sao lại ở đây?

- Tôi đến chỗ Hàn bá bá, chẳng lẽ còn phải báo cho anh sao?

Trương Đại Thiệu cười cười nói.

- Không cần, đương nhiên là không cần.

Lưu Cảnh Thần ngượng ngùng cười, lắc lắc đầu, mục đích Trương Đại Thiệu tới nơi này, hẳn cũng đoán được bảy tám phần, mặc dù là đoán không được Trương Đại Thiệu đến để cầu hôn, nhưng có thể đoán được Trương Đại Thiệu đến vì Hàn Mộng Di.

Theo điều tra, không biết vì nguyên nhân gì mà Hàn Mộng Di hình như lại rất gần gũi với đứa con bị đuổi này của Lý gia.

- Một người bị đuổi khỏi gia tộc mà thôi, chỉ bằng mày mà cũng dám mơ tưởng tới người phụ nữ của tao? Đúng là không biết điều!

Khóe miệng Lưu Cảnh Thần nhếch một nụ cười khinh thường.

Trong lòng đã phẫn tử hình với Trương Đại Thiệu, Lưu Cảnh Thần cũng không biểu hiện gì ngoài mặt, chỉ nho nhả lễ độ hàn huyên với Hàn Kiến Vĩ.

Nói xa nói gần đều là cố gắng lấy lòng Hàn Mộng Di.

Trương Đại Thiệu cứ như vậy bị hai người Hàn Kiến Vĩ cùng Lưu Cảnh Thần biến thành không khí. Nhưng Hàn Mộng Di thì ngược lại, vừa lúc không ai quấy rầy thì liếc mắt đưa tình với Trương Đại Thiệu, nhìn rất là thích thú.

- Hàn Mộng Di, mụ đàn bà thôi này, trước mặt tao mà còn dám quyến rũ người khác!

Khóe mắt liếc thấy một màn này, làm cho Lưu Cảnh Thần tức giận thở dốc, trong lòng hung tợn mắng.

- Mộng Di, lần này anh đến đây đặc biệt mang đến cho em một món quà.

Lưu Cảnh Thần lúc này lấy ra một chuỗi vòng cổ kim cương, hai mươi viên kim cương đính với nhau, công nghệ tinh vi, ánh sáng lờ lờ, không có người phụ nữ nào có thể từ chối sự hấp dẫn này.

Lưu Cảnh Thần tin rằng Hàn Mộng Di cũng không thể cự tuyệt! Tự tin giới thiệu:

- Cái này chính là do nghệ nhân Allah Ivoire người Pháp thiết kế, tên gọi là "Pha lê tình yêu", những viên kim cương này cũng là do nhà máy kim cương lớn nhất của Nga đặc biệt khai thác! Toàn cầu chỉ có 100 chuỗi, ở trong nước có tiền cũng không mua được!

Khoe khoang một hồi, bắt tri bắt giác quay mặt qua Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, cậu có biết giá trị của chiếc vòng cổ này không? Cậu có biết khó khăn thế nào mới mua được nó không? Nếu tôi không quen một người bạn là người Hoàng gia Anh, thì tiền nhiều bao nhiêu cũng không mua được.

Nói tới đây, Lưu Cảnh Thần lộ ra một vẻ mặt sự tỉnh, ảo não vỗ vỗ gáy:

- Ai nha, tôi tại sao lại nói chuyện này với cậu, cậu xem tôi thật sự là hồ đồ rồi, còn tưởng rằng cậu là thiếu gia của Lý gia!

Nói xong lời cuối cùng, Luru Cảnh Thần thậm chí nhìn không được mà nở nụ cười đắc ý, một cái vòng cổ, biểu thị sự cao quý của mình, lại hung hăng đả kích Trương Đại Thiệu, thật là một công đôi việc.

Nụ cười kia cũng tao nhã vô cùng, bất luận khi nào Luru Cảnh Thần cũng có bộ dáng khiêm tốn như vậy.

Nhưng bên trong thì toàn ý châm chọc nồng đậm. Không thể nghi ngờ là hấn mắg Trương Đại Thiệu: mày chỉ là một đứa con bị vứt bỏ, mày phải nhận thức rõ thân phận của mình! Hàn gia, không phải nơi mày có thể với tới.

Hàn Mộng Di ở một bên tức giận đến xi khói, muốn vỗ bàn đứng dậy, nhưng Trương Đại Thiệu cũng kéo tay Hàn Mộng Di, liếc mắt nhìn Hàn Kiến Vĩ một cái, nói:

- Luru công tử, thật sự ngại quá, vòng cổ của anh là đồ giả.

- Ha ha!

Luru Cảnh Thần sừng sốt, nhẹ nhàng cười rộ lên.

- Trương Thiên, không phải là cậu không có nên mới nói đây là đồ giả đấy chứ?

Trương Đại Thiệu cũng không có để ý tới lời châm biếm của Luru Cảnh Thần, tiếp tục nói:

- "Pha lê tình yêu", là do nghệ nhân Allah Ivoire của Pháp làm để tưởng nhớ người vợ đã mất của mình, mất ba năm để làm ra. Anh nói, cái này sẽ đem bán sao? Chiếc vòng cổ đắt giá này, bất quá chỉ là đồ nhái do học trò của ông ấy làm ra. Anh nhìn xem chiếc vòng cổ kia, có phải mỗi viên kim cương đều có một điểm màu đỏ hay không?

Luru Cảnh Thần nghe vậy lập tức xem xét tỉ mỉ chiếc vòng cổ của mình, bình thường thì không chú ý tới, giờ phút này qua lời Trương Đại Thiệu vừa nói, hấn thật sự là phát hiện hiện tượng này.

Chẳng qua điểm đỏ này cực kỳ nhỏ, không dễ phát hiện.

Tìm Luru Cảnh Thần không khỏi run lên.

- Anh có biết vì sao trên viên kim cương lại có một điểm đỏ không? Đây là bởi vì nghệ nhân Allah Ivoire có tình cảm rất sâu đậm với vợ của mình, không muốn có người thứ hai có được "Pha lê tình yêu", cho dù là người nhà cũng không được. Điểm đỏ này là do nghệ nhân Allah Ivoire tự mình khắc lên, để cam đoan "Pha lê tình yêu" là độc nhất vô nhị.

- Cậu làm sao biết được chuyện này?

Luru Cảnh Thần có chút tức giận, trong lòng có chút bất an.

- Việc này, tại sao tôi chưa từng nghe nói qua?

- Trương Thiên, sao cậu lại biết được việc này?

Hàn Kiến Vĩ ở một bên bỗng nhiên đã mở miệng, trong mắt không che giấu được sự kinh ngạc.

- Tin tức cậu nói đã bị nhà tù Locker ở Pháp và các công ty đấu giá lớn liên hợp phong tỏa, để bán đấu giá "Pha lê tình yêu", chỉ có người chân chính tiếp xúc với người của xã hội thượng lưu Pháp mới có thể biết được.

Luru Cảnh Thần á khẩu không biết nói gì, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Nhìn Trương Đại Thiệu với cặp mắt khác xưa

- Hàn bá bá, cháu cũng chỉ là nghe một người bạn nói qua mà thôi.

Trương Đại Thiệu bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng có chút xấu hổ, "Pha lê tình yêu" kia, hấn không biết chút gì, những điều hấn vừa nói chỉ là hấn đọc được trong ý nghĩ của Hàn Kiến Vĩ mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được, Hàn Kiến Vĩ quả thật là một ngư nhân.

- Có thể có bạn bè như vậy, cậu thật là may mắn.

Hàn Kiến Vĩ rất khó để gạt đầu, nhưng lại có ý khen ngợi Trương Đại Thiệu.

Nếu nói Trương Đại Thiệu không lấy chi phiếu của mình đã làm cho Hàn Kiến Vĩ nhìn thẳng vào Trương Đại Thiệu, thì biểu hiện vừa rồi của Trương Đại Thiệu lại làm cho Hàn Kiến Vĩ nhìn hẩn với cặp mắt khác xưa.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, người thanh niên này, chính mình còn nhìn không thấu!

- Ba! Thế nào, Trương Thiên lợi hại chứ?

Hàn Mộng Di càng giống như được ăn mật, con mắt cười thành một sợi chỉ, dường như người được Hàn Kiến Vĩ khích lệ không phải Trương Đại Thiệu mà chính là cô.

- Đừng đưa anh lên cao như vậy, anh chỉ là trùng hợp nghe nói thôi.

Trương Đại Thiệu thật là có chút xấu hổ không dám nhận, dù sao mình cũng là làm bừa mà thôi.

Giờ phút này Lưu Cảnh Thần miễn bàn có bao nhiêu xấu hổ, tay cầm vòng cổ cương cứng trên không trung, đưa ra cũng không phải, lấy lại cũng không được, tay còn lại không ngừng gãi đầu, không biết làm thế nào mới tốt.

Cuối cùng vẫn là Hàn Kiến Vĩ giúp Lưu Cảnh Thần giải vây, nói với Hàn Mộng Di:

- Mộng Di, thất thần làm gì, đó là tâm ý của tiểu Lưu, còn không mau nhận lấy.

Hàn Mộng Di có chút không muốn, nhưng lúc này lại từ chối thì sẽ làm cho Lưu Cảnh Thần xấu hổ vô cùng, cầm lấy vòng cổ, miệng còn không quên cong lên châm chọc hai câu:

- Tuy là đồ giả, nhưng vẫn cảm ơn anh!

- Thật sự là ... ngại quá!

Lưu Cảnh Thần vuốt vuốt cái mũi của mình để che giấu sự xấu hổ.

- Để cho Hàn bá bá chê cười rồi.

- Cháu nói cái gì vậy, đây cũng là món quà rất quý, tâm ý của cháu, ta với Mộng Di đều nhận.

Hàn Kiến Vĩ cười ha hả nói.

Thấy Hàn Kiến Vĩ cũng không có ý cười nhạo mình, Lưu Cảnh Thần cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vừa quay đầu lại, thoáng nhìn thấy Hàn Mộng Di cùng Trương Đại Thiệu lại liếc mắt đưa tình, trên mặt tràn đầy tươi cười hạnh phúc, lại tức giận.

- Một đôi cầu nam nữ!

Ở trong lòng Lưu Cảnh Thần mắng to một tiếng, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười:

- Mộng Di, lần này, à không, lần sau anh sẽ tặng cho em một món quà tốt, dù sao anh cũng thích ngồi máy bay đi đây đi đó, giống như Mát-xcơ-va, San Francisco, anh đi đâu có chút buồn chán, nếu em thích anh có thể đưa em cùng đi.

Nói tới đây Lưu Cảnh Thần lại nhìn qua Trương Đại Thiệu, mới vừa rồi bị Trương Đại Thiệu làm mất hết mặt mũi, Lưu Cảnh Thần muốn lấy lại mặt mũi, lại ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

- Nếu cậu muốn, tôi cũng có thể mang cậu theo. Cảm giác ở nước ngoài cũng có chút thích thú.

Ý của hắn ai nghe cũng có thể hiểu được, đây là muốn châm chọc Trương Đại Thiệu không đi qua những nơi đó, không giống như mình là một người thượng lưu, trước mặt mình vẫn kém một bậc.

Lúc Lưu Cảnh Thần nói mãi không ngừng, Trương Đại Thiệu vẫn cứ nhìn Hàn Kiến Vĩ. Giờ phút này ngẩng đầu lên, tự tin cười nói:

- Lưu công tử, anh nói đúng, tôi chính xác chưa đi qua Mát-xcơ-va, à thực xin lỗi, đây là cách gọi của xã hội thượng lưu, tôi chắc cũng phải nói như anh là San Francisco. Tôi không đi qua Mát-xcơ-va bởi vì sau khi Sa Hoàng chết Mát-xcơ-va sẽ không có quý tộc. Tôi chỉ đi qua Whistler - Canada ở Bắc Mỹ để trượt tuyết hoặc đi săn ở thảo nguyên tại Trung Phi. Không đáng để nhắc tới.

Những lời này nói ra, Lưu Cảnh Thần lại một lần nữa tròn tròn mắt.

Trương Thiên này, lúc ở Yên Kinh có tiếng là nhị thế tử, không thể nào được Lý gia đối đãi như vậy, tiền tiêu vật mỗi tháng nhiều như vậy cũng bị hắn ăn uống, chơi gái, bài bạc hết còn gì.

Lúc ở Tĩnh Hải cũng là làm công cho nhà người ta, chỉ là làm bảo vệ. Dù sao ngoại trừ ăn uống, chơi gái, bài bạc thì hắn không làm được tích sự gì cả.

Nhưng một nhị thế tử như vậy, sao có loại trải nghiệm này! Minh vừa rồi khoe khoang giống như là nhảy nhót diễn một vở hài kịch vậy!

Lưu Cảnh Thần giống như là bị người hung hăng tát một cái, chỉ cảm thấy hai má nóng lên, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Ánh mắt Hàn Kiến Vĩ nhìn về phía Trương Đại Thiệu lại càng thêm vài phần thâm sâu, người thanh niên này lại một lần nữa làm cho mình bất ngờ.

Trong ánh mắt Hàn Mộng Di chỉ có sự sùng bái, Trương Thiên lại trải nghiệm rộng lớn như vậy!

Lưu Cảnh Thần liên tiếp ăn hai đòn, cũng một lần nữa xem kỹ Trương Đại Thiệu, xem ra lời đồn là thật, vốn là người chơi bởi lâu lỏng không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác táng, không biết tại sao lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế này.

Trong nháy mắt đã tới giờ ăn cơm trưa, Hàn Kiến Vĩ giữ Lưu Cảnh Thần cùng Trương Đại Thiệu ở Hàn gia ăn cơm. Nhưng Lưu Cảnh Thần lại rất nhiệt tình, thu xếp mời khách đi ra bên ngoài ăn.

- Đứa nhỏ này, còn khách khí như vậy.

Hàn Kiến Vĩ ha hả nở nụ cười.

- Lão già này sẽ không phụ ý tốt của cháu, vậy nghe theo sắp xếp của cháu đi.

Lưu Cảnh Thần mừng rỡ, lúc này phải đi lấy xe, nhưng lần này có cha con Hàn Mộng Di, hơn nữa còn có Trương Đại Thiệu, tổng cộng bốn người, ngồi một xe là đủ.

Còn chưa lên xe, Lưu Cảnh Thần hứng thú hùng hục nói:

- Hàn bá bá, Mộng Di, tôi vừa rồi đã gọi điện thoại đặt chỗ ở khách sạn Tân Nguyệt, chúng ta giờ sẽ đến đó.

Hàn Kiến Vĩ mỉm cười gật gật đầu, Hàn Mộng Di cũng chu chu miệng, đi xe chừng nửa giờ, mấy người đã đi đến khách sạn Tân Nguyệt, nhưng lúc đi vào đại sảnh lại được cho biết, phòng vừa đặt đã bị người khác chiếm mất.

- Cái gì, bị người chiếm?

Lưu Cảnh Thần thiếu chút nữa tức xị máu mũi, hận không thể tát chết tiếp tân, cha vợ tương lai cùng vị hôn thê đều đang nhìn, đúng là mất mặt.

- Gọi quản lý tới đây!

Lưu Cảnh Thần cả giận nói, đã không còn sự tao nhã vốn có nữa.

- Xin ngài chờ một lát.

Tiếp tân trường hợp gì đều đã trải qua, bị mắng chửi cũng là chuyện như cơm bữa, thật không có nhiều khủng hoảng sốt ruột, rất nhanh nhẹn liên hệ với quản lý đại sảnh.

- Tôi còn tưởng là ai, thì ra là Lưu công tử.

Quản lý đại sảnh về mặt nhiệt tình đi tới.

- Quản lý Ngô, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Phòng tôi đã đặt sao ông lại để cho người khác?

Sắc mặt Lưu Cảnh Thần rất khó coi, giọng nói có chút chất vấn.

- Cái này.

Ngô quản lý gãi đầu, trưng ra bộ mặt khó xử.

- Lưu công tử, phong kia vốn giữ cho anh nhưng ai ngờ Tiễn công tử bỗng nhiên gọi điện thoại đến, nói lập tức sẽ dùng, trực tiếp chỉ định phòng, tôi cũng không có cách nào khác.

- Phòng kia, là bị Tiễn công tử chiếm sao?

Sắc mặt Lưu Cảnh Thần càng thêm khó coi, vội vàng nhỏ giọng hỏi, tại sao lại bị nhân vật như Tiễn công tử chiếm như vậy chứ?

- Tiểu Lưu, làm sao vậy?

Hàn Kiến Vĩ thấy Lưu Cảnh Thần hình như gặp chút khó khăn, vì thế mở miệng hỏi.

- Không có việc gì đâu ạ, chờ một lát là được.

Lưu Cảnh Thần xoay người cười trừ với Hàn Kiến Vĩ, quay đầu đi lại là một bộ mặt u sầu.

- Lưu công tử, Tiền công tử đã đến, nếu không, anh nói chuyện với anh ta đi?

Ngô quản lý lúc này vô vô bả vai Lưu Cảnh Thần, chỉ chỉ một thanh niên vừa mới đi vào đại sảnh, Tiền công tử.

Lưu Cảnh Thần còn có lựa chọn nào khác nữa, chuyện tới nước này rồi thì đành phải kiên trì đi tới chỗ Tiền công tử, lộ ra một bộ mặt tươi cười:

- Đây không phải là Tiền công tử sao, thật là trùng hợp, anh cũng đến đây ăn cơm sao?

Tiền công tử mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua Lưu Cảnh Thần, chỉ gật đầu ừ một tiếng, xem như không nghe thấy gì, bước chân vẫn không ngừng lại mà đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Trả lại phòng

- Tiền công tử, xin chờ một chút.

Lưu Cảnh Thần vội vàng chạy lên ngăn cản Tiền công tử.

Tiền công tử nhú nhú mày, vẻ mặt không kiên nhẫn không chút che giấu:

- Có việc gì?

- Là như vậy!

Lưu Cảnh Thần nghẹn một bụng tức giận nhưng không dám lộ ra, thật cẩn thận cười nói:

- Tôi có mời vị hôn thê cùng cha vợ tương lai tới đây ăn cơm, đã đặt phòng rồi, nhưng đến đây mới biết được, phòng tôi đặt đã bị Tiền công tử anh chiếm mất.

- A!

Tiền công tử gật gù đầu, như là nghĩ tới cái gì.

- Phòng tôi chiếm thì ra là của anh.

Nói tới đây thì không nói nữa, bộ dáng như đương nhiên không có một chút ý tứ nào muốn trả lại phòng.

Sắc mặt Lưu Cảnh Thần hơi đổi, nhưng vẫn nhẫn nại nói:

- Tiền công tử, anh xem, anh có thể trả lại phòng cho tôi không, tôi sẽ ... đổi cho anh một phòng khác, tiền tôi sẽ trả, xem như tôi mời khách.

- Lưu công tử, thật là ngại quá, hôm nay tôi phải mời mấy người bạn ăn cơm, sẽ không trả lại phòng đâu.

Tiền công tử vẫn giữ vẻ mặt kiêu căng, ngay cả con mắt cũng không thèm đảo qua Lưu Cảnh Thần.

- Anh có thể đổi một phòng khác, phòng cũng không phải là thiếu.

- Tiền công tử, hôm nay là tôi mời vị hôn thê ăn cơm.

Lưu Cảnh Thần đã muốn nổi giận đến mức thở hổn hển, găm nhẹ.

- Phòng bị người khác chiếm, như vậy tôi sẽ rất mất mặt!

- Làm sao đây?

Tiền công tử trêu tức nói.

- Anh hãy nói chi tiết cho vị hôn thê rằng phòng là do tôi chiếm, cô ấy sẽ hiểu.

Lưu Cảnh Thần nghe xong tức giận đến cả người run lên, hận không thể cầm cục gạch đánh chết người kia, sắc mặt đỏ bừng:

- Tiền công tử, dựa vào quan hệ của hai nhà chúng ta, anh có thể nhường lại phòng cho tôi được không, xem như cho tôi mặt mũi đi.

- Tôi cho anh mặt mũi, vậy người ta có cho tôi mặt mũi không?

Tiền công tử căn bản không làm gì cả, ngược lại trong ánh mắt có ý trêu tức cùng khinh thường càng ngày càng đậm.

- Anh đã muốn căn phòng đó thì có thể chờ tôi dùng xong rồi dùng thôi.

- Tiền công tử, anh đừng có khinh người quá đáng!

Lưu Cảnh Thần nóng nảy, phát ra một tiếng gầm nhẹ.

- Lưu Cảnh Thần, anh nói cái gì? Anh lặp lại lần nữa thử xem!

Sắc mặt Tiền công tử lập tức đen đi, thị uy nhìn chăm chăm Lưu Cảnh Thần, tiểu tử này nếu không biết điều thì rất có thể hắn sẽ làm ra một vài thứ.

Lưu Cảnh Thần nhìn thật sâu Tiền công tử, nắm tay nắm chặt lại, cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, hừ một tiếng không nói gì, buồn bực vô cùng rồi đi.

Hiện tại Lưu gia đang có một hạng mục rất lớn hợp tác với Tiền gia, nói là hợp tác nhưng thực tế là Lưu gia phụ thuộc, chi phí rất lớn, chờ đợi đã lâu mới có cơ hội.

Lưu Cảnh Thần thật sự không dám chọc giận Tiền công tử.

- Hừ, cái gì vậy, dám ngang ngạnh với lão tử sao.

Tiền công tử nhỏ một ngụm nước miếng, mắng ở sau lưng nên Lưu Cảnh Thần không nghe thấy.

- Lão Ngô, bạn của tôi tới chưa?

Tiền công tử cười ha hả đi tới chỗ Ngô quản lý, nói chuyện với Ngô quản lý.

- Hàn bá bá, Mộng Di, nếu không

Lưu Cảnh Thần cảm thấy rất xấu hổ, rất mất mặt, kiên trì mở miệng:

- Chúng ta đổi phòng khác đi.

- Ha ha, chỉ là ăn cơm thôi, ở đâu cũng giống nhau mà.

Hàn Kiến Vĩ cười ha hả nói, dường như căn bản không có đề chuyện phòng ăn ở trong lòng, điều này ngược lại làm cho Lưu Cảnh Thần lại càng thêm xấu hổ.

- Vì sao phải đổi phòng?

Trương Đại Thiệu cũng bỗng nhiên nói:

- Hàn bá bá, mọi người chờ một chút, tôi đi lấy phòng về.

Tất cả mọi người cảm thấy bất ngờ, nhìn Trương Đại Thiệu.

Lưu Cảnh Thần nghẹn một bụng lửa giận, lại không phục hừ nói:

- Cậu? Coi như hết! Phòng đã bị Tiền công tử chiếm, tôi còn không lấy lại được, cậu cũng đừng làm phiền thêm nữa.

Trương Đại Thiệu căn bản không để ý đến lời nói của Lưu Cảnh Thần, lập tức đi đến chỗ Tiền công tử đang nói chuyện với Ngô quản lý.

- Ai, người này thật là.

Lưu Cảnh Thần lại bị Trương Đại Thiệu lơ đi.

- Thật không biết phân biệt, để xem cậu lấy phòng về bằng cách nào.

Hàn Kiến Vĩ lại nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Trương Đại Thiểu, trong mắt hiện lên hai luồng suy nghĩ. Nếu là trước kia, hẳn khẳng định Trương Đại Thiểu chỉ làm bậy, cần quấy, nhưng hiện tại, hẳn lại không nghĩ như vậy.

Hàn Mộng Di lại vô cùng hưng phấn, lời của Trương Đại Thiểu nói cô đều tin vô điều kiện, Trương Đại Thiểu nói có thể lấy lại phòng thì nhất định có thể làm được.

Hiện tại trong lòng cô nghĩ, mình muốn nhìn Trương Đại Thiểu thể hiện bản lĩnh.

Điểm xuất phát của ba người không giống nhau, nhưng lại không hẹn mà tiến lên vài bước, muốn tận mắt nhìn xem Trương Đại Thiểu lấy lại phòng thế nào.

- Họ Lưu kia nghĩ mình là ai chứ, ở trước mặt ta hẳn có là cái gì?

Tiền công tử giống như đứng trước sân khấu, đặc ý khoa khoang với Ngô quản lý.

- Đúng vậy, dám giành phòng với Tiền công tử, thật sự là không biết điều.

Ngô quản lý liên tục gật đầu.

Hai người nói gì mấy người Hàn Kiến Vĩ đều nghe được rõ ràng, nét mặt Lưu Cảnh Thần một trận run rẩy.

Lúc này bỗng nhiên Trương Đại Thiểu đã đi tới, trực tiếp đứng trước mặt Tiền công tử, nói:

- Tiền công tử.

Tiền công tử đánh giá Trương Đại Thiểu từ trên xuống dưới, không khỏi nhú nhú mày, nói:

- Cậu là ai, tôi biết cậu sao?

- Trả lại phòng đi.

Trương Đại Thiểu mặt không chút thay đổi nói, bộ dáng hồ hững nghiễm nhiên, giống như đứng trước mặt không phải là Tiền công tử, mà là một con chó con mèo nào đó.

Ngô quản lý cùng mấy cô tiếp tân tất cả đều kinh ngạc vô cùng nhìn chăm chăm Trương Đại Thiểu, thầm nghĩ thằng điên này sao lại chạy tới đây.

Hàn Kiến Vĩ cùng Hàn Mộng Di cũng là há to miệng, vốn nghĩ đến Trương Đại Thiểu sẽ lấy lại phòng thế nào, thì ra là trực tiếp như vậy!

- Thằng nhóc này không nên nói chuyện với tôi như vậy.

Tiền công tử nổi giận, trừng mắt nhìn Trương Đại Thiểu.

- Tôi nói cho cậu biết ... Tôi nhất định sẽ ... trả lại phòng! (Hô Ly: muốn té ghế luôn hà ^^)

Tôi không tin, chuyện hoang đường gì đây!

Trông mặt Ngô quản lý thiếu chút nữa rớt ra ngoài, khó tin nhìn chăm chăm Tiền công tử, điều này, điều này thật kì lạ.

- Điều này, điều này không thể!

Lưu Cảnh Thần lại suýt nữa cắn đứt lưỡi của mình, một câu như vậy mà Tiền công tử đã trả lại phòng? Không phải là nằm mơ chứ.

- Lão Ngô, nghe thấy không, phòng kia tôi không lấy nữa, đổi cho tôi một phòng khác, còn không mau sắp xếp đi.

Tiền công tử lập tức quay đầu lại nói với Ngô quản lý.

Ngô quản lý cùng tiếp tân hai mắt nhìn nhau, không dám nhúc nhích, nghĩ nát óc cũng không hiểu được Tiền công tử bị làm sao.

- Lão Ngô, ông điếc sao, còn thất thần làm gì! Tôi nói cho ông biết, tôi muốn đem phòng tặng cho vị này, ai muốn ngăn tôi cũng chiều.

Tiền công tử trừng mắt, vỗ một cái thật mạnh lên bàn.

- Được được, Tiền công tử chờ một chút, tiên sinh chờ một chút.

Ngô quản lý cuống quýt đáp, phân phó nhanh công việc, nhưng không khỏi đánh giá Trương Đại Thiểu, âm thầm phỏng đoán người thanh niên này đến

tốt cùng là ai?

- Ngô quản lý, bây giờ đưa chúng tôi vào phòng.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên nói với Ngô quản lý.

Ngô quản lý nhìn thoáng qua Tiễn công tử, nhưng sừng sốt một lát, lập tức liền lộ ra bộ mặt nhiệt tình tươi cười:

- Tiên sinh, mời đi bên này.

Lại nói với Lưu Cảnh Thần ở phía sau:

- Lưu công tử, mời.

Đến khi Ngô quản lý dẫn mấy người vào phòng, Lưu Cảnh Thần vẫn có cảm giác như đang mơ.

Hàn Kiến Vĩ thì lại bắt đầu xem xét kỹ lưỡng Trương Đại Thiệu, bây giờ hắn mới phát hiện, người thanh niên này rất không đơn giản.

Kỳ thật chuyện này đối với Trương Đại Thiệu là chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn được nữa, chỉ là dùng Ma Đồng Thuật mà thôi.

Lần này Trương Đại Thiệu dùng thuật có hơi nặng, làm cho Tiễn công tử nửa ngày cũng không hồi phục lại tinh thần, tránh cho mình đang ăn thì lại bị hắn tìm tới cửa quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Nữ thần quán bar

- Các vị mời ngồi.

Ngô quản lý đưa mọi người vào trong phòng, vẻ mặt nhiệt tình, mỉm cười:

- Các vị xin chờ một lát, bồi bàn lập tức sẽ tới phục vụ.

- Ngô quản lý khách khí, ông đi làm việc của ông đi.

Lưu Cảnh Thần cũng chào hỏi với Ngô quản lý, nhưng lại phát hiện, ánh mắt Ngô quản lý không ở trên người mình, mà nhìn chằm chằm vào người bên cạnh mình, Trương Đại Thiệu!

Khóe miệng Lưu Cảnh Thần không khỏi run rẩy một chút, lúc này mới phản ứng lại, ở trong mắt Ngô quản lý, phòng là do Trương Đại Thiệu lấy về, hiện tại chủ nhân không phải là mình, mà là Trương Đại Thiệu!

Trương Đại Thiệu gật đầu cười với Ngô quản lý:

- Cảm ơn, ông có việc gì thì đi làm đi.

Lúc này Ngô quản lý mới cười rồi đi.

Mấy người Hàn Kiến Vĩ ngồi xong, một cô bồi bàn xinh đẹp mặc một bộ sườn xám màu đỏ đi vào rất nhanh, mấy người gọi vài món, Trương Đại Thiệu cũng không chú ý nhiều lắm.

Trên bàn cơm, Lưu Cảnh Thần thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, thiên văn địa lý quân sự chính trị dường như đều có thể nói được 2 câu, học thức uyên bác, nên nã khéo léo, thấy Hàn Kiến Vĩ liên tiếp gật đầu, đối với đứa nhỏ này của Lưu gia vừa lòng nói không nên lời.

Trương Đại Thiệu còn lại là làm nền, lén lút mờ ám với Hàn Mộng Di.

Đến lúc ăn gần xong, cửa phòng bị đẩy ra, Ngô quản lý đi vào.

- Các vị khách quý, hôm nay khách sạn rất vinh hạnh mời được tay cầm Mẫu Đơn đến hát, các vị có hứng thú nghe hay không?

- Ngô quản lý, có phải là nữ ca sĩ ở quán bar rất nổi tiếng trên mạng, được gọi là nữ thần quán bar Mẫu Đơn hay không?

Hàn Mộng Di bộ dạng rất có hứng thú, thích thú hỏi.

Cũng giống như mấy đứa bé, Hàn Mộ Dung cũng thích mấy thứ này.

- Đúng vậy, Mẫu Đơn hiện tại rất khó mời, khách sạn chúng tôi phải ra giá rất lớn mới có thể mời cô ấy tới đây.

Ngô quản lý dường như cũng rất vui vẻ, tình hình này khách hỏi như vậy, trên cơ bản là rất có sức hấp dẫn.

- Ba, giọng hát của Mẫu Đơn nghe rất hay, hát một bài cũng mất 300 đồng, chúng ta mời cô ấy đến hát một bài được không?

Hàn Mộ Dung dường như sợ Hàn Kiến Vĩ không vui, lập tức kéo tay Hàn Kiến Vĩ.

Hàn Kiến Vĩ ngẩng đầu ha hả nở nụ cười, hẳn đối với loại chơi đùa này đương nhiên không có hứng thú, nhưng con gái thích, hẳn đương nhiên vui vẻ, nói:

- Di nhi, cũng không phải là ba mời khách, con nhìn ba làm gì.

- Ngô quản lý, mau đưa Mẫu Đơn đến đây đi.

Lưu Cảnh Thần vội vàng khoát tay áo nói với Ngô quản lý.

Ngô quản lý bị kích động, một ca khúc cũng mất bốn năm phút, 300 đồng đã tới tay rồi, đúng là cây hái ra tiền.

Rất nhanh dưới sự dẫn dắt của Ngô quản lý, một cô gái mặc một chiếc váy hoa màu xanh lam, bộ dạng thanh tú, ôm một chiếc tỷ bà, khoảng hai ba hai tư tuổi xuất hiện trước mặt mọi người, đúng là nữ thần quán bar Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn bộ dạng cũng không phải đẹp, cũng chỉ thuộc hạng trung, nhưng cũng thật giống Lâm Đại Ngọc, dường như chỉ một cái nhũ mày cũng mang theo một loại ưu thương, là một loại khí chất làm người khác muốn yêu thương che chở.

- Mẫu Đơn, cô ở ngoài so với trên mạng còn đẹp hơn!

Hàn Mộ Dung cũng bị khí chất của Mẫu Đơn hấp dẫn, nhìn không được mở miệng khen.

- Cảm ơn.

Mẫu Đơn nói, ngẩng đầu lên, con ngươi sáng ngời dường như mang theo sự lo lắng.

Trương Đại Thiệu cảm thấy đây là một người có nổi lòng.

- Các vị ăn vui, chơi vui!

Ngô quản lý chào mọi người một tiếng rồi đi ra.

- Không biết các vị muốn nghe khúc nào?

Mẫu Đơn đứng ở trước mặt mọi người, đầu lại hơi cúi thấp, dường như đang sợ hãi, cô vừa chỉnh dây đàn vừa nói.

- Trước hết hát ca khúc do cô sáng tác đi, "Mộng ảo thiên đường".

Hàn Mộ Dung kêu lên đầu tiên.

Mẫu Đơn không nói gì, chỉ hơi hơi cúi thấp người, ngón tay nhanh nhẹn nhẹ nhàng phủ lên dây đàn, tiếng đàn như tiếng trời vang lên.

Khẽ mở hàm răng, tiếng ca thanh nhã lại mang theo một chút ưu thương vang lên, còn có nhạc đệm tự nhiên, làm cho người ta nghe xong cũng có một loại cảm giác thương cảm.

- Hát thật hay quá!

Một khúc hát xong, Hàn Mộ Dung nhìn không được lớn tiếng vỗ tay khen hay. Một ca khúc có sức cuốn hút như vậy, thật sâu thuyết phục Hàn Mộ Dung.

- Tôi nói này Mẫu Đơn, có thể hát một khúc vui vẻ một chút không?

Lưu Cảnh Thần cũng nhũ nhũ mày, cùng vị hôn thê đến ăn cơm, cô đàn một khúc giống như là cả nhà chết vậy, rất kỳ cục.

Nhưng ca khúc là do Hàn Mộ Dung yêu cầu, Lưu Cảnh Thần cũng không tiện nói nhiều.

- Tiên sinh, anh muốn nghe khúc nào?

Mẫu Đơn giống như là một cái máy hát, bị Lưu Cảnh Thần quát lớn mà mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

- Cô chọn đi, tóm lại vui vẻ một chút là được.

Lưu Cảnh Thần cau mày nói, lại đặc biệt cường điệu một chút.

Mẫu Đơn nghĩ nghĩ, nói:

- Vì ngài tôi sẽ hát một khúc "Siêu thanh sáng bóng"

Lưu Cảnh Thần lúc này mới gật gật đầu, nhưng còn chưa nghe được mấy câu, mày đã nhúu lại, nhin không được mà vỗ bàn, nói:

- Dừng!

Mẫu Đơn ngừng lại, trên mặt vẫn là biểu tình ai oán thân nhiên.

- Mẫu Đơn.

Lưu Cảnh Thần có chút không hài lòng, nói:

- Chúng tôi tới đây ăn cơm, đến tiêu khiển hưởng thụ, không phải là đến để bị áp lực. Cô đừng có mang bộ dạng sầu khổ như thế được không, như vậy sẽ ảnh hưởng đến vị giác của người ta.

- Tiên sinh, nếu anh không hài lòng, tôi có thể đổi một ca khúc khác.

Mẫu Đơn ngẩng đầu lên. Đờ đẫn nhìn Lưu Cảnh Thần, lại đờ đẫn cúi đầu xuống.

Nhưng một ca khúc nữa lại chưa hát xong lại bị Lưu Cảnh Thần cắt ngang.

- Cô sao thế hả?

Lưu Cảnh Thần vẻ mặt không hài lòng, nhưng vì giữ gìn hình tượng của mình, trong nháy mắt đã dẹp đi bộ dạng mặt kiên nhẫn của mình đi.

- Lưu Cảnh Thần, Mẫu Đơn vừa rồi bị ca khúc của Mộng Di gọi lên chuyện thương tâm, anh cũng đừng làm khó người ta.

Trương Đại Thiệu ở một bên thấy có chút không đành lòng, mở miệng nói.

Mẫu Đơn từ lúc vào tới giờ vẫn luôn cúi đầu trong lòng bỗng nhiên run lên, không khỏi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trương Đại Thiệu.

- Hát khúc "Thủy thủ" đi.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy ánh mắt của Mẫu Đơn, cười nói.

- Tiên sinh, khúc này coi như tôi hát tặng anh, không cần tiền.

Tâm thần Mẫu Đơn một trận dao động, cảm giác được đáy lòng nổi lên gợn sóng.

Ở quán bar hát nhiều năm như vậy, mình giống như là một cái xác không hồn. Giờ phút này bị Trương Đại Thiệu liếc mắt một cái đã nhìn thấu, cái loại cảm giác này, cái loại xúc động này, không từ nào có thể diễn tả được.

Điều này làm cho mấy người Hàn Mộng Di một trận sửng sốt, ý của Mẫu Đơn là gì? Mà lại trực tiếp miễn phí cho Trương Đại Thiệu, chẳng lẽ đúng như lời Trương Đại Thiệu nói, người ta có tâm sự? Nhưng dù như thế cũng không thể miễn phí chứ.

Nhẹ nhàng khảy dây đàn, nhưng lại hát một bài bát mang theo cảm giác thê lương.

Trương Đại Thiệu không khỏi thở dài, xem ra tâm sự của Mẫu Đơn rất nhiều. Hắn yêu cầu "Thủy thủ" chỉ để cổ vũ Mẫu Đơn nói ra niềm lo lắng, nhưng xem ra, lo lắng của Mẫu Đơn nhiều lắm.

- Trương Thiên, sao anh biết người ta có tâm sự?

Hàn Mộng Di ở một bên nhỏ giọng hỏi:

- Phong cách của cô ấy là vậy, chỉ là giả vờ thôi. Hiện tại xã hội này, muốn tiền thương đều phải như vậy.

Trương Đại Thiệu mỉm cười lắc lắc đầu không nói gì, Hàn Mộng Di sẽ không hiểu.

Lưu Cảnh Thần còn lại là trở mình xem thường, nghĩ thầm giả vờ cái gì chứ, cố ý ra vẻ thôi.

Trong lòng cũng thật sự giận, hiện tại có nhiều người đều giả bộ điếm đàng đáng yêu, mang bộ dáng khóc lóc tới sao, mọi người đều như vậy.

Đã nói là tiết mục tài năng, trong nhà cô chết mấy người cũng không biết xấu hổ mà tham gia. Mẫu Đơn này, cũng là người thâm trầm, nhưng là một người đã lỗi thời, biết rồi mới nói, đây là một việc quá bình thường.

Nhưng Trương Thiên mở miệng nói một câu mà người ta đã miễn phí một ca khúc, mặt mũi của mình đã có thể vút đi nơi khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Anh Lực ra sân

Mẫu Đơn hát xong "Thủy thủ" rồi lại ôm tỳ bà đứng ở đó, liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu rồi lại lập tức cúi đầu xuống, cảm xúc không có chút biến đổi.

- Trong mưa gió chút đau thương nghĩa là gì?.

Trương Đại Thiệu uống một ngụm rượu, từ từ nói với Mẫu Đơn.

- Lau khô nước mắt không phải sợ, ít nhất chúng ta còn có giấc mơ, câu hát này, tặng cho cô.

Yết hầu Mẫu Đơn giật giật, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được, chỉ nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu rồi nói:

- Cảm ơn.

Dừng một chút, Mẫu Đơn vẫn hé miệng nói:

- Tiên sinh, xin hỏi anh họ gì?

- Tôi tên là Trương Thiên.

Trương Thiên đáp.

- Trương tiên sinh, tôi mỗi đêm đều hát ở quán bar Hồng Trần, khi nào có thời gian hy vọng anh có thể tới cổ vũ, tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hát cho anh nghe.

Mẫu Đơn nhẹ giọng nói, nói xong thì đầu cúi càng thấp hơn.

- Làm gì vậy?

Hàn Mộng Di mặc kệ, vốn cảm thấy được Mẫu Đơn đáng thương, ai ngờ đến bây giờ lại ngang nhiên quyền rũ Trương Thiên, cái miệng nhỏ nhắn chu ra thật dài, nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu uy hiếp.

- Cô ra ngoài đi, cô không cần hát nữa.

Trương Đại Thiệu thờ dài, Mẫu Đơn là người có tâm sự, nhưng mình lại không giúp được cô ấy.

Mẫu Đơn không nói gì, trong ánh mắt có chút thất vọng, ôm tỳ bà lẳng lặng xoay người, đẩy cửa phòng đi ra, giống như là một đám sương mù làm người ta không nhìn rõ.

Lưu Cảnh Thần cảm thấy rất khó chịu, mình vừa mới đưa người ta vào, còn không hát được mấy bài đã bị Trương Đại Thiệu đuổi đi, đây không phải là không nể mặt mình sao.

Nhưng nhìn qua Mẫu Đơn cũng không giống giả vờ, dường như có chút không thích hợp, có lẽ thực sự bị Trương Đại Thiệu nói đúng, nên cũng không nói thêm cái gì.

- Ai u, đây không phải là tiểu thư Mẫu Đơn xinh đẹp sao?

Mẫu Đơn vừa mới đi ra, bên ngoài đã truyền đến một giọng nói không có ý tốt.

- Đến đây, cùng anh uống một chén nào.

Trương Đại Thiệu gạt mình, thần thức đảo qua, bên ngoài xảy ra chuyện gì đều thu hết vào mắt. Một người trung niên cao gầy, mũi rất cao đang chặn đường Mẫu Đơn.

- Tiên sinh, xin ông tránh ra.

Sắc mặt Mẫu Đơn vẫn là một bộ dáng sầu khổ, không sợ hãi, không kinh hoàng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Bộ dạng này càng làm cho lòng người trung niên ngứa ngáy, hần cười dâm dăng, đôi tay sờ qua sờ lại Mẫu Đơn.

- Đừng nóng vội, anh rất thích nghe em hát, em... có thể hát cho anh nghe một bài không?

Mẫu Đơn gạt móng heo của người trung niên ra, nói:

- Tiên sinh, xin ông tránh ra, nếu ông muốn tôi hát, xin mời đi tìm quản lý Ngô.

Nói xong thì không để ý đến người trung niên nữa, đi nhanh về phía trước.

Người trung niên nhìn bóng dáng xinh đẹp của Mẫu Đơn, không khỏi vờn đầu lưỡi liếm liếm môi, trong lòng ngứa ngáy không chịu nổi, chạy tới vỗ một cái lên mông của Mẫu Đơn:

- Đừng đi mà.

Mẫu Đơn biến sắc, quay đầu lại cho người trung niên một cái tát.

Nhìn đến lúc này, Trương Đại Thiệu ngồi không yên nữa, hần nói mới mấy người Hàn Kiến Vĩ Hàn Mộng Di một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Mẫu Đơn có nỗi lòng gì hần không quản, nhưng hần không thể trở mắt nhìn loại chuyện này xảy ra.

- Con đàn bà thôi, mày dám đánh tao?

Một tiếng hét to truyền đến, người trung niên sững sốt, giận tím mặt, bàn tay hung hăng quét đến Mẫu Đơn.

Sắc mặt Mẫu Đơn không có gì biến hóa, thậm chí ngay cả không cam lòng và phẫn nộ cũng không có, trường hợp này, cô đã trải qua rất nhiều lần.

Bốp!

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, nhưng cái tát đau đớn như trong tưởng tượng lại không xuất hiện, cánh tay người trung niên còn dừng trước mặt mình. Cổ tay người trung niên bị một bàn tay trắng nõn trẻ trung nắm lấy.

- Đàn ông, không nên đánh phụ nữ.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng nói, đẩy tay người trung niên ra, lại xoay người lại nói với Mẫu Đơn:

- Đi nhanh đi.

- Cảm ơn.

Mẫu Đơn vẫn chỉ nói hai chữ này, hơi do dự một chút rồi cũng không quay đầu lại mà rời đi.

- Mày là ai?

Lúc này Người trung niên trợn mắt, vừa sợ vừa giận quát Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhú mày, nói:

- Về sau đừng có quấy rầy Mẫu Đơn.

Rồi không để ý đến người trung niên nữa mà xoay người đi.

- Thằng thần kinh kia.

Người trung niên sững sốt một lúc lâu vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, sao bỗng nhiên lại xuất hiện một thằng nhóc, rốt cuộc việc gì xảy ra đây?

Đến lúc Trương Đại Thiệu đi qua mới giữ chặt lấy Trương Đại Thiệu, quát:

- Ai cho mày đi hả!

Trương Đại Thiệu dừng chân, vừa xoay người lại đã bị người trung niên mắng xối xả:

- Thằng nhóc, anh hùng cứu mỹ nhân phải không! Lá gan thật không nhỏ, nhưng mày dám quản việc của lão tử, muốn chết có phải không?

Một phen kéo Trương Đại Thiệu lại, nắm áo Trương Đại Thiệu, lôi Trương Đại Thiệu lên:

- Mày có biết lão tử là ai không hả? Có tin lão tử chỉ cần nói một câu, cái mạng nhỏ của thằng nhóc mày sẽ mất không! Thật sự là buồn cười.

Mắng đến đây lại lật quần áo của mình lên lộ ra làn da từ ngực xuống bụng đều chằng chịt vết sẹo, trông thật ghê người.

- Biết đây là gì không? Đây là vết đao chém!

Người trung niên nói nước miếng văng khắp nơi, chỉ vào hai vết đao.

- Mày có biết lão tử chém chết bao nhiêu người rồi không? Ngay cả chuyện của lão tử cũng dám xen vào? Chán sống rồi có phải không?

Người trung niên mắng đến nổi thở hổn hển, Trương Đại Thiệu giống như khúc gỗ tùy ý để người trung niên lắc qua lắc lại, mi mắt cũng không chớp lấy một cái.

Đợi cho người trung niên mắng xong rồi buông mình ra, Trương Đại Thiệu không nói một lời, lại xoay người đi.

- Bị thần kinh thật à?

Người trung niên nói thầm một tiếng, mình uy hiếp hù dọa nửa ngày mà thằng nhóc kia một chút phản ứng cũng không có? Người trung niên cảm thấy thật thất bại.

- Đứng lại!

Người trung niên lại quát.

Trương Đại Thiệu cau mày lại, vốn không để ý nhiều đến người trung niên, ai biết người này lại dính chặt lấy mình như thuốc cao bôi trên da chó vậy.

- Tiểu tử định chuồn sao.

Người trung niên trợn mắt, vừa đi vừa cuộn ống tay áo lên, dường như muốn hung hăng dạy dỗ Trương Đại Thiệu.

- Anh Lực!

Phía sau, hai người Lưu Cảnh Thần cùng Hàn Mộng Di cũng nghe thấy động tĩnh ngoài phòng, hai người lập tức đi ra nhìn xem, liền thấy một màn như vậy. Lưu Cảnh Thần lập tức quát to một tiếng.

- Tiểu Lưu?

Người trung niên quay đầu lại, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Cậu cũng ở đây ăn cơm sao?

- Đúng vậy anh Lực, em ở ngay đây.

Lưu Cảnh Thần chỉ chỉ phòng bên cạnh mình.

- Thật là trùng hợp, anh Lực, bộ dạng đờ đàng sat khí này của anh là đang làm gì vậy?

- À, không có việc gì, chỉ là dạy dỗ một thằng nhóc đui mù thôi.

Anh Lực nâng cằm chìa chìa Trương Đại Thiệu, lại đi đến chỗ Trương Đại Thiệu.

- Nói chuyện sau nhé.

- Anh Lực!

Lưu Cảnh Thần vội vàng tiến lên ngăn anh Lực lại, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, giống như trách cứ Trương Đại Thiệu gây chuyện khắp nơi.

- Có phải hiểu lầm không? Đó là một người bạn của em.

- Bạn của cậu?

Anh Lực vờ mặt ngoài ý muốn.

- Cậu có bạn bè như vậy sao?

- Vâng vâng anh Lực, đó là một người bạn của em, không hiểu chuyện lắm, anh người lớn đừng chấp trẻ con, nể mặt em, coi như xong nhé.

Lưu Cảnh Thần trưng ra bộ mặt rất chân thành, lại cố hết sức khuyên giải.

- Hôm nào em mời anh đi uống hai chén nhé.

- Nếu là bạn của cậu thì quên đi.

Anh Lực rất rộng lượng khoát tay áo.

- Tôi đây nể mặt cậu, cậu nói cho thẳng nhóc kia biết, về sau nhìn xa một chút, còn dám xen ngang chuyện của tôi thì tôi không khách khí đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Gặp lại Thành Hồ

- Anh yên tâm, anh Lực, em nhất định sẽ nói chuyện tốt với hắn.

Lưu Cảnh Thần liên tục vỗ bộ ngực cam đoan.

Anh Lực lúc này mới giật dỗi bỏ đi.

Lưu Cảnh Thần ngẩng đầu uốn ngực đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, liếc mắt nhìn Hàn Mộng Di một cái, miễn bàn có bao nhiêu đắc ý. Từ lúc đi tới Hàn gia hắn vẫn bị Trương Đại Thiệu chinh tới chán nản, lần này cuối cùng cũng lấy lại được chút mặt mũi.

- Trương Thiên, cậu có biết đó là ai không?

Lưu Cảnh Thần ngẩng cao đầu, dường như biến mình trở thành người cao cao tại thượng, lắc đầu thờ dài.

- Đó là một người mới quật khởi, là người rất hung ác, nếu không có tôi thì cậu gặp phiền toái rồi.

Hàn Mộng Di cũng hừ một tiếng, vô cùng khinh thường nhìn Lưu Cảnh Thần, giống như là nhìn thấy một tên ngốc. Nghĩ thầm, anh Lực cái gì kia còn chưa đủ làm đối thủ với một ngón tay của Trương Đại Thiệu, làm sao còn cần tới anh, thật sự là càn rỡ.

- Tiểu Lưu!

Anh Lực bỗng nhiên vội vã đã chạy tới, kêu một tiếng, lộ ra bộ mặt giống như phát điên, Lưu Cảnh Thần ngẩng đầu vừa thấy, trực tiếp hoảng sợ, đây là có chuyện gì?

- Làm sao vậy anh Lực?

Lưu Cảnh Thần không rõ nên hỏi.

- Tiểu Lưu, anh Hồ, anh Hồ cũng đến đây!

Anh Lực giống như là ăn thuốc kích dục vậy, nói chuyện đều không nổi, nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói.

- Anh Hồ nào?

Lưu Cảnh Thần đầu đầy mờ mịt, bị anh Lực làm cho cả kinh.

Anh Lực đâm vào ngực Lưu Cảnh Thần một cái:

- Còn hỏi anh Hồ nào? Đương nhiên là anh Hồ đến từ Mạc Đông.

- Cái gì, anh Hồ ở Mạc Đông!

Lưu Cảnh Thần cũng là lắp bắp kinh hãi, tuy chỉ nghe thấy tên thôi nhưng lại làm cho hắn có một cảm giác bất an.

- Ở đâu?

- Ở đó!

Anh Lực chỉ chỉ cầu thang, Lư Cảnh Thần quay đầu đã thấy, kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ánh mắt tỏa ánh sáng.

- Thật sự là anh Hồ!

Anh Lực về mặt khó xử, nhe răng trợn mắt, muốn đi tới nhưng lại không dám.

- Tôi ngưỡng mộ anh Hồ đã lâu, nhưng vẫn không có cơ hội quen biết, tiểu Lư, cậu giao tiếp rộng rãi, hẳn là đã tiếp xúc với anh Hồ, nếu không cậu giới thiệu chúng tôi quen biết đi.

Lư Cảnh Thần cũng là về mặt sốt ruột, đứng ở đó vò đầu bứt tai.

- Em chỉ là nửa năm trước tại một bữa tiệc có gặp mặt anh Hồ, nhưng chỉ sợ anh Hồ không nhớ em. Tùy tiện như vậy không tốt đâu.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Anh Lực gấp đến độ xoay quanh như là kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui ở một chỗ tới nỗi đụng vào cả Trương Đại Thiệu.

Xoay người, thân mình anh Lực bỗng nhiên dừng lại, miệng mở lớn bày ra một bộ dáng ngây dại. Sừng sốt một chút mới hồi phục tinh thần lại, điên cuồng nhốt một ngụm nước miếng thật lớn, lôi kéo Lư Cảnh Thần vội vàng nói:

- Ai nói anh Hồ không biết cậu? Cậu xem anh Hồ đi tới chỗ cậu kia?

- Cái gì!

Lư Cảnh Thần đang vò đầu bứt tai trong lòng cả kinh, vội vàng ngẩng đầu thì thấy anh Hồ đang mang bộ mặt đầy ý cười đi về phía mình.

- Không thể tưởng tượng được anh Hồ còn nhớ rõ em! Còn chủ động đến đây chào hỏi!

Lư Cảnh Thần kích động giống như là một ông già ngàn năm cầm dục, nay gặp được một đám em gái trần trường vậy, ngay cả hô hấp cũng dồn dập lên.

- Tiểu Lư, đừng quên giới thiệu tôi với anh Hồ đấy!

Anh Lực ở một bên thấp giọng cấp tốc khẩn cầu.

- Yên tâm đi anh Lực.

Lư Cảnh Thần đáp, vội vàng sửa sang lại một chút quần áo tóc tai của mình, lại háng háng giọng, trịnh trọng lạ lùng dặn dò Trương Đại Thiệu ở bên cạnh.

- Đứng đó đợi ngàn vạn lần đừng có nói lung tung, ngoan ngoãn đứng yên đó.

Lúc này mới kinh sợ dẫn anh Lực giống như đứa nhỏ đi theo mẹ đi về phía trước.

- Ai nha anh Hồ

Lư Cảnh Thần nhiệt tình vươn tay về phía anh Hồ, nhưng ngay sau đó, Lư Cảnh Thần liền hóa thành pho tượng, tay vươn ra cứ như vậy treo ở không trung.

Anh Hồ giống như là không phát hiện ra Lư Cảnh Thần, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, cứ như vậy trực tiếp đi qua người Lư Cảnh Thần, một giây dừng lại cũng không có.

- Ha ha ha, Trương Thiên, thật là trùng hợp.

Thành Hồ trực tiếp đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, nhiệt tình cầm lấy tay Trương Đại Thiệu.

- Đúng vậy anh Hồ, không thể tưởng tượng được anh cũng tới đây.

Trương Đại Thiệu cười nói, lần trước ở trên xe lửa Thành Hồ còn gặp phải cảnh đuổi giết, chật vật không chịu nổi, vài ngày sau gặp lại nhanh như vậy, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Thành Hồ nói mấy câu với Trương Đại Thiệu, xoay người nhìn nhìn Hàn Mộng Di, cười nói:

- Vị này chính là em dâu sao, thật là xinh đẹp, Trương Thiên, tiểu tử cậu thật là có phúc.

Nghe Thành Hồ nói như vậy, Hàn Mộng Di rất vui vẻ, mặt đỏ bừng lên, nói:

- Anh Hồ quá khen.

Bên này hai người nói chuyện rất nhiệt tình, bên kia hai người Lưu Cảnh Thần cùng anh Lực cũng đã sớm tròn mắt, giống như trở thành rỏi gỗ, đầu óc không suy nghĩ được sao anh Hồ lại biết thằng nhóc kia? Còn cùng thằng nhóc kia trò chuyện thân quen như vậy?

Lập tức hai người không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới, Lưu Cảnh Thần thật cẩn thận kêu một câu:

- Anh Hồ.

Thành Hồ nhìn lại, trên mặt một mảnh mờ mịt:

- Anh biết tôi sao?

Lưu Cảnh Thần vội vàng trả lời:

- Anh Hồ, tôi là Lưu Cảnh Thần, nửa năm trước Lưu gia chúng tôi cùng anh Hồ hợp tác một vụ mua bán, bữa tiệc mừng công tôi cũng tham gia, lúc ấy còn mời anh Hồ một ly.

- À.

Anh Hồ gật gật đầu rồi không để ý đến Lưu Cảnh Thần nữa, lại tiếp tục cười đùa với Trương Đại Thiệu.

Sắc mặt Lưu Cảnh Thần xấu hổ đứng ở đó, đi cũng không được ở lại cũng không xong, cũng không thể nói chen vào, miễn bàn có bao nhiêu đau đớn.

Anh Lực đứng ở trước mặt Lưu Cảnh Thần, mong đợi nhìn Lưu Cảnh Thần, không ngừng kéo áo Lưu Cảnh Thần, hy vọng Lưu Cảnh Thần có thể giới thiệu mình.

- Trương Thiên, tôi còn có chút việc, về sau có dịp chúng ta sẽ đi uống một chút.

Hàn huyền vài câu, Thành Hồ cùng Trương Đại Thiệu trao đổi cách liên hệ cho nhau, chào Trương Đại Thiệu cùng Hàn Mộng Di một câu rồi rời đi.

- Mộng Di, đi thôi.

Trương Đại Thiệu nói với Hàn Mộng Di, cũng muốn trở về phòng, không nên để Hàn Kiến Vĩ chờ lâu.

- Từ từ đã.

Anh Lực cũng vọt lên, ngăn cản đường đi của Trương Đại Thiệu, nhưng lúc này không hề thở râu tròng mắt mà là tươi cười nịnh nọt.

- Trương huynh đệ, chuyện vừa rồi là tôi không đúng, là tôi mất mặt, tôi chịu tội với cậu, hy vọng cậu đừng có để ở trong lòng, đừng chấp nặc với tôi.

Trương Đại Thiệu lời kéo Hàn Mộng Di, không nói gì, chỉ gật gật đầu.

- Đây, Trương huynh đệ, cậu thật đúng là anh hùng trẻ tuổi, ngay cả anh Hồ cũng biết, tôi rất tự ti.

Anh Lực nhăn nhó giống như người phụ nữ lớn tuổi.

- Cậu xem, có thể nể mặt tôi, bữa cơm này tôi mời cậu nhé.

- Cảm tạ, không cần.

Trương Đại Thiệu thân nhiên nói, không để ý tới anh Lực mà cùng Hàn Mộng Di bước đi.

Nét mặt già nua của Anh Lực run rẩy vài cái, cũng không dám đi lên ngăn Trương Đại Thiệu lại, ở phía sau hậm hực giậm chân.

Về mặt Lưu Cảnh Thần âm tình bất định, hần vận lần không ngờ, Trương Thiên lại quen biết nhân vật lớn như anh Hồ.

Lưu Cảnh Thần cũng không biết rõ thân phận anh Hồ, nhưng cái tên này rất hấp cảm với các trưởng bối trong nhà, tuyệt đối không được nhắc tới, lúc nhắc tới thì vẻ mặt rất nghiêm trọng, nói vậy thân phận cũng không đơn giản.

Hơn nữa anh Hồ bình thường hoạt động ở Mạc Đông, lần này đến Yên Kinh chỉ là đi ngang qua, xong việc thì đi liền. Lưu Cảnh Thần nghĩ nát óc cũng không hiểu Trương Đại Thiệu vì sao lại quen biết anh Hồ?

- Trương Thiên, cậu thực sự cho tôi rất nhiều điều bất ngờ.

Lưu Cảnh Thần thì thảo tự nói một tiếng, chào anh Lực một tiếng rồi cũng trở lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Tìm cha con Lý Sát tính sổ

Trở về từ chỗ Hàn Kiến Vĩ, Trương Đại Thiệu không có đi đâu khác, trực tiếp đi tới biệt thự của Lý Sát. Thời điểm tìm cha con Lý Sát để tính sổ tới rồi!

- Lý Sát, tao chờ ngày này lâu rồi.

Đứng ở trước cửa, Trương Đại Thiệu từ từ nói, thần thức đảo qua lập tức phát hiện bóng dáng cha con Lý Sát.

- Ba, Trương Thiên kia thực sự trị khỏi cho ông nội sao?

Lý Sát lúc này đã hăng hái, không trầm lặng như lúc bị bệnh liệt dương nữa.

Giờ phút này hắn không tự nhiên ngồi ở trên sofa, đối mặt với cha hắn, nhưng về mặt hai người đều có chút nghiêm trọng.

Lý tam gia gật gật đầu, tay nâng cằm, lúc hắn trầm tư đều có biểu hiện như vậy, nhìn hơi giống với Rodin.

- Ba mới từ chỗ ông cụ trở về, tinh thần ông cụ tốt lắm.

Lý tam gia trầm ngâm nói.

- Không lâu nữa ông cụ sẽ biết chuyện của Trương Thiên, đến lúc đó sợ là không ổn, vị trí của ba sẽ không còn vững chắc nữa.

- Ba, thực sự nghiêm trọng như vậy sao?

Lý Sát lập tức ngồi dậy, nếu cha hắn không có địa vị trong gia tộc, thì hắn ngay cả cái rắm cũng không bằng.

- Cái này kỳ thật không phải là vấn đề ba lo lắng nhất.

Lý tam gia cũng trầm giọng nói:

- Ba hiện tại lo lắng nhất chính là Trương Thiên, hắn nói sẽ đến đây tính sổ với chúng ta.

- Trương Thiên!?

Nhắc tới hai chữ này, Lý Sát nhin không được mà sợ run cả người, tức giận, sợ hãi, người này, mang đến cho hắn ấn tượng suốt đời không quên nổi.

- Ba, nếu không chúng ta phải người ám sát hắn đi!

Trong mắt Lý Sát hiện lên sát khí, hung hăng nói.

- Hắn không phải dễ diệt như vậy.

Lý tam gia xoa xoa thái dương, lộ ra bộ mặt mệt mỏi, mỗi khi hắn cảm thấy tinh thần làm việc quá độ sẽ có động tác này.

Rầm!

Vừa mới nói xong câu đó, cửa phòng bỗng nhiên bị người đá văng ra, cha con Lý Sát đều cả kinh, quay đầu lại vừa thấy thì lập tức đứng lên.

- Trương, Trương Thiên!

Lý Sát hét lên thất thanh.

- Đúng vậy, mày không phải muốn giết tao sao, tao tự đến cửa rồi đây.

Trương Đại Thiệu nghênh ngang đi đến.

Hai chân Lý Sát lập tức run rẩy. Ngay cả Lý tam gia sắc mặt cũng đại biến.

Nhìn thấy Trương Đại Thiệu từng bước một đi tới, hai người đều cảm giác được áp lực không thể giải thích, từng chút một ép tới làm mình không thở nổi, giống như người trẻ tuổi trước mặt kia là một tòa núi cao không thể vượt qua.

- Tôi nói rồi, tôi sẽ đến tìm các người để tính sổ.

Trương Đại Thiệu đi tới trước mặt cha con Lý Sát, nhếch miệng cười.

Nụ cười kia trong mắt Lý Sát giống như là nụ cười của ác ma, từ miệng máu chảy ra đầm đìa, làm cho hắn cảm thấy lạnh cả người.

- Trương Thiên, tôi sai rồi, cậu tha cho tôi đi.

Lý Sát lập tức suy sụp, Trương Đại Thiệu đứng ở đó làm cho tim và mặt hắn lạnh băng.

Trợn mắt nhìn đứa con không có cốt khí của mình, Lý tam gia lại bình tĩnh hơn nhiều, lạnh lùng nhìn chăm chăm Trương Thiên, hừ nói:

- Trương Thiên, mày muốn thế nào?

- Tôi đã nói rất dễ hiểu, tôi tới tìm mấy người để tính sổ.

Trương Đại Thiệu tự nhiên ngồi lên sô pha, tùy tay cầm một chai bia mở ra, uống một ngụm:

- Nhưng mà phải bắt đầu từ ai đây?

Trương Đại Thiệu nhìn Lý Sát rồi lại nhìn cha hắn, ánh mắt hắn rơi xuống ai thì mặt người đó biến sắc.

- Bắt đầu từ ông đi.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, chỉ chỉ Lý tam gia, nâng tay tát cho Lý tam gia một cái.

Một cái tát này trực tiếp làm Lý tam gia cùng Lý Sát phát mộng.

- Ba!

Lý Sát thì thảo nhìn chăm chăm cha mình, theo bản năng kêu lên sợ hãi một tiếng.

Lý tam gia còn lại là há miệng, vẻ mặt ngây dại, bị đánh cho choáng váng.

Địa vị của hắn ở Lý gia hết sức tôn quý, ở Yến Kinh cũng là người có máu mặt, người nào thấy không phải khách khí cung kính, chưa có người bất kính với hắn nửa phần.

Thói quen là người ở địa vị cao, Lý tam gia cho tới bây giờ đều không có nghĩ đến, mình sẽ bị tát. Điều này đối với hắn mà nói là một loại sỉ nhục không thể chịu đựng được.

- Mày, mày đánh tao?

Lý tam gia khó tin nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu.

- Ông làm nhiều việc với tôi như vậy, ba cái tát là hết nợ, thế nào?

Trương Đại Thiệu như người không có việc gì nói.

- Công bằng không?

Chưa nói xong thì đã hành động, liền tiếp hạ xuống hai cái tát nữa, sau hai tiếng bốp bốp cực kỳ vang dội mặt Lý tam gia đã sưng vù lên.

Thân mình Lý tam gia lắc lư, rốt cuộc trụ không vững mà ngã trên sô pha. Mấy cái tát của Trương Đại Thiệu không phải đánh lên mặt hắn mà là hung hăng đánh vào trong lòng hắn! Đánh lên linh hồn hắn.

- Ba!

Lý Sát lần thứ hai gào to một tiếng, trong lòng hắn Lý tam gia chính là chỗ dựa vững chắc che gió che mưa cho hắn, chính là chỗ dựa tinh thần cho hắn. Nhưng hôm nay, chỗ dựa tinh thần này lại là nơi để người khác trút giận, ý chí chiến đấu cùng lửa giận của Lý Sát không những không bị khơi dậy mà còn tàn lụi đi.

Theo sự ngã xuống của chỗ dựa thần thánh trước mắt, Lý Sát cũng hoàn toàn suy sụp.

- Tiếp theo, đến phiên mày!

Trương Đại Thiệu lại chuyển hướng về Lý Sát.

- Trương Thiên, mày muốn chết sao!

Lý tam gia đang ngây dại bỗng nhiên phát ra một tiếng hét to, lập tức đứng dậy, cầm lấy ba toong gõ thật mạnh xuống đất:

- Người đâu!

Bảo vệ trong biệt thự cũng lập tức tiến vào.

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn qua bọn họ một cái, mắt trợn lên, hừ nói:

- Đều rút hết ra ngoài cho tôi!

Rầm rầm rầm!

Tất cả bảo vệ lại cùng đồng loạt rút lui.

- Người đi sau cùng, tiện tay đóng cửa lại luôn đi.

Trương Đại Thiệu lại nói, cửa kết một tiếng lập tức bị đóng lại.

Lý tam gia hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt trở nên tái nhợt, ánh mắt trở nên tuyệt vọng, giờ phút này, hẳn ngay cả khiếp sợ cũng quên mất chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Đối mặt với khả năng phi phàm như thần thánh của Trương Đại Thiệu, có thể không một tiếng động nắm lực lượng của mình ở trong tay, người này thật là đáng sợ.

- Trương Thiên, việc Sát nhi làm đều do ta ở sau lưng thao túng, Sát nhi không phải chủ mưu. Cậu đến tính sổ thì cứ việc tính lên đầu ta đây.

Lý tam gia không còn một chút ý muốn tranh đấu nào, hẳn đã bắt đầu chịu thua.

- Nợ của ông tôi đã tính xong rồi. Tiếp theo, là đến lượt Lý Sát.

Trương Đại Thiệu không để ý tới Lý tam gia nữa, một tay lôi Lý Sát lên.

- Trương, Trương Thiên, tha cho tôi đi, mọi việc đều do cha tôi sai khiến, không có liên quan tới tôi.

Lý Sát bị dọa thiếu chút nữa tè ra quần, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

- Bây giờ mới cầu xin tha thứ, chậm rồi!

Trương Đại Thiệu hừ nói, ném Lý Sát xuống đất, một đạp hung hăng hạ xuống trên đùi phải của Lý Sát.

Răng rắc!

Aaaaaaa!

Sau một tiếng gãy xương là một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết. Đùi phải của Lý Sát lúc này bị gấp khúc trông thật quý dị, hiển nhiên là đã gãy.

- Sát nhi!

Lý tam gia thấy vậy mắt mở lớn, suýt nữa thì ngất đi, gào thét vọt tới.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Trương Đại Thiệu lại lưu loát sạch sẽ đạp ba phát làm gãy chân trái cùng hai tay còn lại của Lý Sát. Về phần tiếng kêu thảm thiết thì chỉ có hai tiếng, sau đó Lý Sát đã sớm đau đến ngất đi.

- Sát nhi!

Lý tam gia giống như là một người chết, hai mắt vô hồn đứng trước mặt Lý Sát, chỉ thì thào trong miệng.

- Ân oán của tôi với các người từ nay về sau xóa bỏ, nếu ông về sau không ngoan ngoãn, tôi sẽ tùy thời lấy đi mạng sống của Lý Sát!

Nói xong câu đó, Trương Đại Thiệu phát tay áo rồi đi.

- Phụt!

Lý tam gia mặt xám như tro tàn nhìn Lý Sát, bỗng nhiên thân mình chấn động, há mồm phun ra một ngụm máu tươi rồi lăn đùng ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Khốn cảnh của lão cha Tiệp Nghi

Đi ra từ biệt thự của Lý Sát, Trương Đại Thiệu đi đến chỗ của lão cha Tiệp Nghi Lý thất gia.

- Trương Thiên.

Lý thất gia tỉ mỉ quan sát Trương Đại Thiệu, khỏe mắt có một chút ướt, ước mơ này của mình đã áp ụ rất nhiều ngày.

- Ba!

Trương Đại Thiệu nhìn thấy người đàn ông khỏe mạnh trước mặt, trên gương mặt mạnh mẽ đã có nếp nhăn nơi khỏe mắt, tóc đen đã pha một ít tóc bạc, trong lòng hắn cũng run lên, cảm lòng kêu một tiếng.

Hiện tại đối với Trương Đại Thiệu, cả Lý gia cũng chỉ còn có một người này đáng giá để mình lưu luyến.

Nếu không phải vì người này, với tính tình của Trương Đại Thiệu thì hắn đã xuống tay với Lý gia rồi.

- Con ngoan, sao lại gầy như vậy, ở bên ngoài chịu khổ không ít rồi.

Lý thất gia lau nước mắt, biểu tình trên mặt tràn đầy vui mừng.

- Đi, đi vào rồi nói chuyện với ba.

Lý thất gia kêu bảo mẫu làm một bàn đầy thức ăn, cầm hai bình rượu đến hai người vừa ăn vừa uống, nhìn thật ấm áp tốt đẹp biết bao.

Đối với những câu hỏi đông hỏi tây của Lý thất gia, Trương Đại Thiệu đã chuẩn bị tốt một bộ lý do để thoái thác, nói là mình ở thành phố Tĩnh Hải quen biết một nhân vật lớn, đi theo hắn lần lộn một năm học được một ít bản lĩnh.

Ánh mắt Lý thất gia sắc bén vô cùng, tất nhiên biết con mình có ý giấu chuyện, nhưng cũng không có hỏi nhiều. Với hắn mà nói, con trở về là tốt rồi.

Trương Đại Thiệu ở bên ngoài lăn lộn suốt một năm, đến giờ phút này mới tĩnh tâm lại, trò chuyện câu được câu không với Lý thất gia mà cũng cảm thấy mũi có chút nghẹt lại.

Hai người đang ăn uống vui vẻ, một âm thanh chói tai cắt ngang bầu không khí yên bình này, đó là tiếng chuông di động của Lý thất gia.

Lý thất gia cúi đầu nhìn thoáng qua di động, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng, nhưng lập tức nghĩ đến Trương Đại Thiệu còn ở trước mặt, lập tức lại lộ ra bộ dáng bình tĩnh, nhưng hết thấy mọi việc đều không tránh khỏi cặp mắt của Trương Đại Thiệu.

- Lão gia, không tốt rồi!

Điện thoại vừa chuyển, bên kia ống nghe đã vang lên một giọng nói lo lắng.

- Có chuyện gì, nói từ từ thôi.

Lý thất gia liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, đứng dậy đi ra ngoài cửa, mày lập tức nhấn lại thành một đường.

- Lão gia, người của Hanh Thông lại tới nữa, bọn họ lần này tìm tới một cao thủ, chúng ta đã bị hắn thắng 50 triệu.

- Cái gì? 50 triệu!

Lý thất gia lắp bắp kinh hãi:

- Tề Phi cũng không phải là đối thủ của hắn sao?

- Tề tiên sinh ngoại trừ đánh cờ ngang ra thì tất cả đều thua! Bọn họ nói vài ngày nữa sẽ tới tiếp, lão gia, mau nghĩ cách thôi, bằng không sòng bạc sẽ nguy mất.

- Ta biết rồi.

Trầm ngâm một lát rồi Lý thất gia ngắt điện thoại.

- Ba, chuyện gì vậy?

Trương Đại Thiệu hỏi.

- Chuyện kinh doanh có chút khó khăn, không có gì đâu, đến đây, tiếp tục tâm sự với ba nào.

Lý thất gia cười ha hả nói, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Được ạ.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm nhớ kỹ tên Tề Phi này.

Mới vừa rồi Lý thất gia mặc dù cố ý tránh Trương Đại Thiệu, nhưng nội dung cuộc điện thoại Trương Đại Thiệu đều nghe được rành mạch. Hình như là sông bạc trong tay ông ấy gặp chút khó khăn.

Trương Đại Thiệu trong lòng không khỏi cảm thán, xem ra cha mình thật sự bị mình liên lụy, địa vị ở Lý gia xuống dốc không phanh, lại phải xuống nước kinh doanh sông bạc.

- Ba, ba nghỉ ngơi trước đi, con còn có chút việc phải làm.

Sau khi com nước xong, Trương Đại Thiệu nói với Lý thất gia một câu tạm biệt, mục tiêu hiện tại của hắn chính là sông bạc trong tay của cha.

Giới hạn trong Yến Kinh có chút đặc thù, sông bạc ngầm ở đây cũng không nhiều, hơn nữa cũng tương đối bí mật, nhưng với người từ nhỏ đã có một đám hồ bằng cầu hữu như Trương Đại Thiệu mà nói, muốn biết cũng không phải việc gì khó.

Yến Kinh có ba sông bạc lớn, sông bạc Hanh Thông, sông bạc Nghiễm Phát, sông bạc Đế Vương, toàn bộ đều ở phía bắc thành phố, bởi vậy phía bắc thành phố cũng được một số dân cờ bạc coi như là Las Vegas.

Trương Đại Thiệu cũng vừa mới biết Lý gia cũng kinh doanh sông bạc, nhưng hắn tinh thông Ma Đồng Thuật, điều tra thật nhẹ nhàng, sông bạc Đế Vương đúng là sông bạc do Lý gia kinh doanh.

Lập tức xuất phát, Trương Đại Thiệu rất nhanh tìm được sông bạc Đế Vương.

Từ bên ngoài nhìn vào, người bình thường dù tìm thế nào cũng không đến được sông bạc Đế Vương, nó được che giấu rất kỹ. Chỉ có người lành nghề như Trương Đại Thiệu mới có thể chạm tới.

Trương Đại Thiệu trực tiếp đi vào một siêu thị bán sỉ thứ mười bảy ở phía bắc thành phố, chủ của siêu thị không phải là một ông cụ mà là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, bình thường nhìn thấy sẽ không lưu lại ấn tượng gì.

Thần thức đảo qua liền phát hiện ở cửa sau siêu thị có một cái hẻm nhỏ u tối, sau hẻm là gì thì không cần nói cũng biết.

Trương Đại Thiệu nghĩ nghĩ rồi nói thẳng:

- Bà chủ, tôi muốn vào chơi hai thanh.

Bà chủ ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn Trương Đại Thiệu, nói:

- Cậu nói cái gì?

Cô tất nhiên biết Trương Đại Thiệu nói gì, nhưng người bình thường đến đây chơi đều là người quen, khách lạ lần đầu tới thường sẽ đi cùng một người quen mặt, đây là quy định của bắc thành, quy định này mọi người đều biết.

Trương Đại Thiệu không phải không biết, nhưng hiện tại trong lòng vội vàng nên cũng không tìm khách quen của sông bạc Đế Vương.

Bất đắc dĩ thở dài, Trương Đại Thiệu lại nói:

- Tôi muốn vào chơi hai thanh, tôi biết nơi này là cửa vào sông bạc.

Bà chủ sắc mặt hơi đổi, không có tiếp tục giả bộ ngạc nhiên, trực tiếp hỏi:

- Ai giới thiệu cậu tới đây?

- Hồng Thái.

Trương Đại Thiệu nói.

Hắn đã điều tra rõ ràng, quản lý sông bạc Đế Vương là Hồng Thái, cha giao cho hắn toàn quyền phụ trách mọi việc lớn nhỏ trong sông bạc. Mà Tề Phi, cũng là cao thủ đánh bạc trấn giữ sông bạc.

Về mặt bà chủ lại thay đổi, cũng không nói gì nữa, cầm lấy điện thoại gọi đi:

- Tiểu Tam, anh đến đây một chút.

Lập tức một người thanh niên già dặn mang theo mấy người xuất hiện ở siêu thị.

Bà chủ đánh ánh mắt liếc nhìn Trương Đại Thiệu một cái, tiểu Tam không nói hai lời bèn tay to vung lên, quát:

- Mang đi!

Trương Đại Thiệu cũng không phản kháng, tùy ý để mấy người giải mình đi.

Tiểu Tam đưa Trương Đại Thiệu đến cửa sau siêu thị, đi qua một con hẻm thật dài, đi vào một cầu thang sắt gỉ, thét to một tiếng, ở phía sau đập cho Trương Đại Thiệu một đập, làm cho Trương Đại Thiệu trèo lên cầu thang.

Lên lầu, lại là một cửa nhỏ, hai người đàn ông to lớn thô kệch đứng ở đó canh giữ. Nơi này giống như chốn bồng lai, một hành lang xanh vàng rực rỡ, cuối hành lang dĩ nhiên là một quán bar, quang cảnh so sánh với bên ngoài quả thực chính là thiên đường.

- Nhìn cái gì vậy, đi!

Tiểu Tam lại ở phía sau đá cho Trương Đại Thiệu một cái, giúp Trương Đại Thiệu đi vào một phòng, trong phòng, năm sáu người đàn ông mặc đồ tây đang hút thuốc thổi khói, hô to gọi nhỏ cười đùa.

Sau khi cửa bị mở ra, mấy người lập tức ngừng lại, vút poker lên bàn.

- Anh Hải, mang người tới rồi.

Tiểu Tam cung kính nói, anh Hải gật gật đầu, Tiểu Tam một phen đẩy Trương Đại Thiệu tới sô pha, mặt đối mặt với anh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Khói thuốc lượn lờ

- Tiểu tử, lai lịch thế nào?

Anh Hải phun một mồm toàn khói ra, từ từ hỏi.

- Tôi tìm Hồng Thái.

Trương Đại Thiệu trực tiếp nói.

Anh Hải ngẩn người, sắc mặt những người trong phòng đều biến đổi, liếc nhau một cái, một đám người đã không còn bộ dáng lười nhác như trước nữa, vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc cẩn thận.

- Mày nói mày tìm anh Hồng?

Anh Hải từ sô pha đứng dậy, đi đến bên người Trương Đại Thiệu, một đôi mắt sắc bén không ngừng đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới.

Trương Đại Thiệu thoải mái ngồi, trên mặt không có một chút sợ hãi hay khủng hoảng nào, bình tĩnh giống như mặt nước ao vậy.

Đây là nguyên nhân làm cho anh Hải không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Tôi đến tìm Hồng Thái, anh có thể nói với hắn là Trương Thiên tới tìm hắn.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, Hồng Thái nếu là người của cha, chắc chắn sẽ biết mình là ai.

- Trương Thiên?

Anh Hải cau mày, tất nhiên là chưa từng nghe qua cái tên này, bèn tay hắn vung lên, vài người lập tức đi lên gắt gao đề Trương Đại Thiệu lại, hai tay Trương Đại Thiệu cũng bị gắt gao đề ở trên bàn.

- Tao hỏi lại một lần nữa, lai lịch là gì, vì sao tới đây, là ai phái mày tới?

Anh Hải cầm điều thuốc đang cháy ở trong tay, ánh mắt cũng trở nên lạnh băng.

- Tôi đến tìm Hồng Thái, các anh chỉ cần nói với Hồng Thái tên của tôi, mọi việc sẽ rõ ràng.

Trương Đại Thiệu có chút đau đầu, làm việc không theo quy củ quả nhiên là rất phiền toái.

Nhưng Trương Đại Thiệu cũng không muốn động thủ với những người này, dù sao người ta cũng chỉ làm đúng bổn phận của mình, hơn nữa, nơi này là sông bạc của lão cha Tiệp Nghi.

- Cảm miệng, tên của anh Hồng người như mày cũng có thể kêu sao?

Anh Hải không nhẫn nại được nữa, mờ lớn hai mắt quát, lập tức đem điều thuốc đang cháy kia đặt trên mu bàn tay của Trương Đại Thiệu.

- Không dạy dỗ mày một chút, mẹ nó mày sẽ không thành thật.

Một tiếng xèo vang lên, điều thuốc làm cháy một mảnh trên mu bàn tay Trương Đại Thiệu, máu chảy ra, da bị thủng, thậm chí có thể ngửi được một mùi thịt nướng.

- Nói mau, nếu không nói tao sẽ vẽ lên mặt mày một bông hoa!

Điều thuốc đã tắt, anh Hải ngẩng đầu lên, đằng đằng sát khí nói.

Nhưng nói được nửa câu, anh Hải lập tức ngưng cả người, chỉ thấy tiểu tử trước mặt vẫn trung ra bộ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như bị điều thuốc làm bỏng không phải là tay hấn mà là một tảng đá.

Anh Hải có thể nhìn ra, đó không phải là giả vờ, cũng không phải là cố gắng chịu đựng, người ta gọi đó là sự thật.

Quay đầu nhìn lướt qua anh em ở bốn phía, chỉ thấy ánh mắt những người này có chút đại ra, tất nhiên cũng bị người thanh niên này dọa sợ.

- Tao không tin!

Anh Hải phun ra một ngụm nước miếng, vội vàng châm thêm một điều thuốc, hung hăng hút hai miếng làm tàn thuốc đỏ bùng, lại chậm rãi đặt lên mu bàn tay của Trương Đại Thiệu.

Lần này anh Hải đều cẩn thận nhìn mặt Trương Đại Thiệu từ đầu đến cuối, lại càng thấy rõ, từ đầu tới đuôi, dường như là sắc mặt biến hóa, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái!

- Tiểu tử này chẳng lẽ không có cảm giác đau?

Anh Hải không thể tin được.

- Gây sức ép xong rồi sao?

Trương Đại Thiệu có chút không kiên nhẫn hỏi, vươn tay ra vỗ một cái lên chiếc bàn đá cẩm thạch trước mặt.

Răng rắc, ầm!

Chiếc bàn đá cẩm thạch cứng rắn vô cùng, vậy mà lại bị một cái vỗ của Trương Đại Thiệu làm vỡ nát, biến thành một đồng đá vụn.

- Tôi, tôi không tin!

Đám người anh Hải tất cả đều choáng váng, tiểu tử này là người sao, kia chính là đá cẩm thạch nha, không phải là đậu hũ mà dễ bị đập nát như vậy? Một cái vỗ kia nếu ở trên người mình, thì cái mạng nhỏ này không phải xong rồi sao?

- Các cậu trông chừng hấn!

Anh Hải nuốt một ngụm nước miếng, có chút chột dạ chỉ Trương Đại Thiệu, còn hấn chạy nhanh ra ngoài gọi điện thoại cho Hồng Thái.

Một đám người trong phòng như đang gặp phải kẻ địch cực mạnh, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, sợ Trương Đại Thiệu làm ra chuyện gì, nhưng mà lại không dám tới gần Trương Đại Thiệu, chỉ đứng vậy ở xa xa. Tay cũng thọc vào trong áo vest hoặc chạy đến góc tường cảm sung của mình lên.

Không phải là để phòng ngừa Trương Đại Thiệu có động tác đi lên liều mạng, mà làm như vậy mới có thể tăng lên cho mình một chút dũng khí.

Trương Đại Thiệu lười biếng ngồi dựa trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Gọi một hồi điện thoại với Hồng Thái thì cuối cùng cũng kết nối được.

- Tiểu Hải, không phải tôi nói với cậu, hai ngày nay tôi bề bộn nhiều việc, không có chuyện gì thì đừng gọi tôi sao?

Giọng nói của Hồng Thái có vẻ không hài lòng.

- Nếu không có chuyện gì lớn, tiểu tử cậu đợi xử lý đi.

Trong lòng anh Hải run lên, nhớ tới thủ đoạn tàn ác của anh Hồng thì thấy sợ hãi, trong lòng lo lắng vạn phần, nếu anh Hồng căn bản không biết tiểu tử kia thì mình xong rồi.

- Anh Hồng, có người tới tìm anh.

Anh Hải nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận nói.

- Cái gì?

Giọng nói Hồng Thái cao lên vài phần, vừa nghe thấy thì anh Hồng tức giận.

- Mày gọi điện thoại cho tao chỉ vì việc đó thôi sao? Cái này cần tao dạy mày không hả, đem gốc gác hỏi ra, đáng chết thì giết, nên thả thì thả, không phải xong rồi sao!

- Dạ dạ anh Hồng, em đáng chết.

Anh Hải bị Hồng Thái mắng tới khóc, cũng không dám cãi lại, chờ Hồng Thái mắng xong một trận mới nói thêm.

- Hắn nói hắn tên là Trương Thiên.

- Tên gì cũng vô dụng, nhanh xử lý cho tao.

Hồng Thái hừ lạnh nói:

- Còn mày nữa, nhớ kỹ cho tao!

Nói xong thì liền cúp điện thoại.

Anh Hải thật sự là đổ cả mồ hôi lạnh, lúc này hận không thể một đao chém chết Trương Đại Thiểu. Nếu không phải vì tiểu tử này, sao mình có thể làm mất hứng của anh Hồng chứ?

Vừa định đi vào xử lý Trương Đại Thiểu tốt một chút thì di động của anh Hải bỗng nhiên vang lên, cầm lên nhìn, vừa thấy thì cả người đã run run, kích động thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại, anh Hồng, anh Hồng lại gọi điện cho mình!

Tay run rẩy nhấn nút nghe, anh Hải đang muốn biểu đạt tâm tình mười tám đời tổ tông đều thực vinh hạnh thì trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng của Hồng Thái:

- Mày nói cái gì? Mày vừa nói tên hắn là gì?

Trong lòng anh Hải có cảm giác không ổn, nhanh chóng trả lời:

- Hắn nói hắn tên là Trương Thiên ạ.

- Trương Thiên!

Trong điện thoại phát ra tiếng hét thảm của Hồng Thái, tâm tình kích động hỏi:

- Có phải là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, bộ dáng nhìn qua rất bình thường có phải không?

- À, đúng vậy anh Hồng.

Cảm giác không ổn trong lòng anh Hải càng ngày càng mãnh liệt, chẳng lẽ, tên kia thật sự là một nhân vật lớn?

- Mày là thằng ngu!

Anh Hồng bỗng nhiên phát ra một tiếng rít gào, làm cho anh Hải lại run cầm cập.

- Mày đối xử với hắn thế nào? Tao nói cho mày biết, nếu mày làm hắn mất hứng, tao sẽ làm thịt mày đấy! Mày ở đó, tao lập tức tới ngay!

Cắt điện thoại, anh Hải trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng ngó qua cửa nhìn người đang hí hóp ngồi trên sofa, lau mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm nghĩ:

- Trương Thiên này đến tốt cùng là thần thánh phương nào?

Nghĩ đến lời của anh Hồng nói với mình, anh Hải nhin không được lại run rẩy, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười như hoa mừ cửa đi tới chỗ Trương Đại Thiều:

- Anh Trương, vừa rồi em có mất như mù, giờ biết được rồi nên xin anh Trương thứ lỗi.

Thấy anh Hải đi ra ngoài một chuyến trở về giống như thay đổi thành một người khác, người trong phòng cũng ghen hợm nhìn trân trối, chẳng lẽ người trẻ tuổi này thật sự là một người có tầm ảnh hưởng?

- Còn thất thần làm gì, còn không mau rót rượu cho anh Trương!

Anh Hải quát, lại tự mình lấy thuốc ra mời Trương Đại Thiều.

- Anh Hồng nói anh ấy sẽ tới ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Cao thủ Florida

Trương Đại Thiều gật gật đầu, không để ý đến điều thuốc anh Hải đưa qua, trên mặt anh Hải cũng không có biểu tình không hài lòng, sự khiêm tốn kia trước sau như một, nhưng trong lòng lại bồn chồn không yên.

Thuộc hạ của anh Hải nhìn thấy bộ dáng của lão đại, cũng vò đầu bứt tai ngồi không yên. Nhìn đi nhìn lại người trẻ tuổi đang lười biếng ngồi trên sô pha kia, liền cảm thấy có một loại áp lực rất lớn.

- Thiếu gia, đúng là cậu!

Cũng may Hồng Thái tới đúng lúc, lúc này mới làm cho đám người anh Hải thở dài nhẹ nhõm, bằng không phải một mình đối mặt với một pho tượng đại thần Alexander như vậy thật khó chịu.

- Tôi không phải thiếu gia, gọi là Trương Thiên được rồi.

Trương Đại Thiều nhú mày nói.

Hồng Thái sùng sốt nhưng lập tức gật gật đầu.

Đám người anh Hải vừa thấy, thân phận hiển hách của sông bạc Đế Vương Hồng Thái ân cần tới thăm hỏi người ta, người ta còn lạnh lùng, bộ dáng anh Hồng lại nom nớp lo sợ, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu kinh hoàng.

- Các cậu đều đi xuống đi.

Hồng Thái quay đầu phân phó một tiếng, đám người anh Hải lập tức khúm núm lui ra.

Hồng Thái lập tức đi tới trước mặt Trương Đại Thiều, cứ đứng như cái cán bút vậy, trăm triệu lần không dám ngồi xuống.

- Nói chuyện xảy ra ở sông bạc hai ngày nay đi.

Trương Đại Thiều lúc này mới mở miệng hỏi, cố ý liếc mắt nhìn qua Hồng Thái một cái.

Chuyện Trương Đại Thiều mạnh mẽ trở lại Lý gia, cùng Lý gia kết thúc ân oán hoàn toàn, Hồng Thái đã biết rõ ràng.

Mà sông bạc này là sông bạc của cha Trương Đại Thiều, Hồng Thái trầm ngâm một lát đem mọi việc từ đầu chí cuối nói cho Trương Đại Thiều.

Kỳ thật sự việc rất đơn giản, đơn giản là sông bạc Hanh Thông cùng sông bạc Đế Vương là đối thủ cạnh tranh. Sông bạc Hanh Thông muốn thôn tằm sông bạc Đế Vương, vì vậy liền trả giá cao mời cao thủ đến thắng sông bạc Đế Vương để thắng tiền, lần này tiến hành hiệp bức, thủ đoạn cũng là thủ đoạn thường dùng.

Sau hai sông bạc đều là hậu trường cứng rắn, nhưng hai hậu trường này không biết ai hơn ai, loại thủ đoạn này tuy rất tầm thường nhưng cũng rất hữu hiệu.

- Đưa tư liệu cao thủ kia tới đây cho tôi xem.

Trương Đại Thiệu lập tức nói thêm.

Hồng Thái lúc này dẫn Trương Đại Thiệu đi vào trung tâm điều khiển, trong trung tâm điều khiển rất náo nhiệt, trên tường bốn phía đều là màn hình siêu lớn, đang ghi hình một người trung niên đại triển thần uy, trong trung tâm điều khiển vây đầy người của sòng bạc, đang cẩn thận bàn bạc nghiên cứu.

- Máy số 8, dừng! Phóng lớn, tiếp tục phóng lớn!

Một nam thanh niên mặc một áo sơ mi màu trắng xắn tay áo, che lại một con mắt, đứng ở giữa căn phòng lớn tiếng chỉ huy, nhìn thấy Hồng Thái tới chỉ gọi một tiếng anh Hồng rồi tiếp tục ở đó nghiên cứu hình ảnh.

Nhìn ra được, hấn đối với Hồng Thái cũng không phải thực sự tôn trọng, hoặc là nói, hấn cũng không tôn trọng như những người khác. Người này không phải là ai khác, chính là người trấn trụ của sòng bạc Đế Vương, Tề Phi.

- Hấn tên là Cao Cường, tôi điều tra qua, hấn đến từ Florida, tốc độ tay rất nhanh, theo sự thể hiện của hấn thì trình độ ít nhất đạt tới 50, lực khống chế cũng thực kinh người, roulette có thể thao tác với 8 viên bi thép, ở Đại Lục không có đối thủ, có lẽ chỉ những người ở Macao mới có thể liều mạng với hấn. Mặt khác, xúc xắc, màn trượt, poker, khe máy, tất cả đều thông thạo, đúng là một cao thủ.

Hồng Thái nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình, trầm giọng nói, nói xong lại vẫy Tề Phi đến, nói:

- Đây là Tề Phi, át chủ bài của sòng bạc chúng ta, tình huống cụ thể cậu có thể hỏi hấn.

Trương Đại Thiệu chỉ gật gù đầu, tiếp tục quay đầu nhìn hình ảnh.

Thói quen Trương Đại Thiệu như thế, cũng không có ý gì khác, nhưng Tề Phi lại không vui. Thân phận mình ở sòng bạc Đế Vương không thấp, ngoài mấy người quản lý ra thì người ngoài đều kêu mình bằng anh.

Hiện tại thì ngược lại, Hồng Thái lại kêu mình tới hỗ trợ người thanh niên này, tất nhiên, Hồng Thái đặt người thanh niên này ở trên mình. Cái này thì quên đi, Tề Phi cũng không tiện nói nhiều. Nhưng loại phản ứng này, ngay cả chào cũng không thèm, tức là không để mình vào mắt.

Tề Phi nhin không được hừ nói:

- Anh Hồng, đây là ai?

- Đây là Trương Thiên.

Thân phận Trương Đại Thiệu cũng không tiện nói nhiều, Hồng Thái cũng chỉ nói như vậy với Tề Phi.

- Là tới đối phó với Cao Cường.

- Đối phó Cao Cường, hấn có thể sao?

Sắc mặt Tề Phi càng thêm khó coi, Cao Cường là do mình đối phó, anh Hồng âm thầm đi tìm một người tới đây, mặt mũi mình vút đi đâu đấy. Cau mày hỏi Hồng Thái:

- Anh xem hấn mới bao nhiêu tuổi? Hấn đã chơi qua chiếu bạc sao!

Sau đó lại duỗi bàn tay trắng nõn mềm mại như trẻ con của mình ra, lắc lư trước mặt Hồng Thái:

- Anh nhìn lại tay hấn đi, thô ráp như vỏ cây, để cho hấn đến đối phó Cao Cường, anh Hồng, anh không nói giỡn chứ?

Lời nói của Tề Phi tuy rằng khó nghe, nhưng không phải không có lý, hấn những những không phục mà còn không tin Trương Đại Thiệu.

Người đánh cảm, quan trọng nhất là xúc cảm, dân cờ bạc bình thường đều được bồi dưỡng từ nhỏ.

Tay của bọn họ so với da mặt của trẻ em còn phải giữ gìn nhiều hơn, phải dùng sữa để dưỡng, không thể đụng vào vật có tính kích thích, thậm chí có người ăn uống còn có đồ chuyên dụng.

Nhìn từ góc độ này, Trương Đại Thiệu tất nhiên là một người thường.

- Đừng nói lung tung, Trương Thiên là cao nhân.

Hồng Thái đương nhiên biết Tề Phi không phục lắm, vội vàng ở một bên nhỏ giọng nói.

Tề Phi hừ một tiếng không nói gì, nhưng biểu tình chán ghét cùng không cam lòng trên mặt lại càng tăng thêm.

- Đem chiếu hình ảnh các phương thức chơi của Cao Cường lên.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên nói, kỹ thuật viên phụ trách thao tác trong trung tâm điều khiển quay đầu lại nghỉ hoặc nhìn Trương Đại Thiệu, nhưng không nghe theo, ánh mắt nhìn về phía Tề Phi. Bọn họ đều là người lẫn lộn cùng Tề Phi.

- Này, tôi nói cậu coi đây là đâu vậy?

Tề Phi thực sự tức giận, tiểu tử này, thật sự là hoàn toàn không nhìn đến mình.

- Chỉ huy vớ vẩn cái gì thế?

Trương Đại Thiệu nhìn lại Tề Phi, nói:

- Mời chiếu hình ảnh các phương thức chơi của Cao Cường lên, tôi muốn xem.

Tề Phi vẫn rất khó chịu, đang muốn nói lại thì Hồng Thái ở một bên đã lớn tiếng nói:

- Còn thất thần làm gì, còn không mau làm đi!

- Anh Hồng, những hình này tôi đang phân tích, là tôi nghiên cứu đã lâu mới có được!

Tề Phi lần này thật sự có chút sốt ruột.

- Nếu cất ra toàn bộ đều phải làm lại từ đầu!

Hồng Thái cũng vỗ vỗ bả vai Tề Phi, nói:

- Yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Kỹ thuật viên không dám chậm trễ nữa, làm theo lời phân phó của Trương Đại Thiệu, chiếu hình ảnh lên. Trương Đại Thiệu quét mắt nhìn một cái, không nói gì quay đầu đi khỏi trung tâm điều khiển.

Đối với bản lĩnh của Cao Cường, trong lòng hắn đã rõ.

Hồng Thái thấy thế, vội vàng đi theo ra ngoài, chỉ để lại Tề Phi vẻ mặt buồn bực.

- Thật là, con mẹ nó tiểu tử này rốt cuộc là ai?

Tề Phi cảm giận bất bình chửi ầm lên đến lúc thở hổn hển.

- Anh Hồng cũng thật là, tùy ý để tiểu tử kia làm xằng bậy, đây không phải gây phiền toái thêm cho ta sao!

- Trương Thiên, thế nào?

Bước mấy bước đuổi theo Trương Đại Thiệu, Hồng Thái cẩn thận hỏi.

Trương Đại Thiệu thản nhiên nói:

- Số liệu của người này tôi đã nắm rõ, anh đi gọi Tề Phi tới đây, bây giờ chúng ta phải đi Hành Thông.

- Bây giờ?

Hồng Thái lấp bắp kinh hãi.

- Ngày mai không phải hắn tới khiêu chiến sao?

Trương Đại Thiệu ôm cánh tay:

- Hôm nay chúng ta đến khiêu chiến hắn trước.

Hồng Thái sùng sốt, cũng có chút kích động, hắn biết Trương Đại Thiệu là người có bản lĩnh, không chỉ chữa khỏi bệnh cho thiếu gia Lý Sát, cũng có lời đồn người này ngay cả lực lượng bí mật của Lý gia cũng nắm được! Bởi vậy Lý gia mới không dám động tới hắn.

Tin tức này Hồng Thái tất nhiên không thể phân rõ thiệt giả, nhưng lại biết Trương Đại Thiệu là người rất mạnh, nghe được Trương Đại Thiệu nói như thế thì chắc chắn là sẽ chiến thắng Cao Cường kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Hai chúng ta, ai thắng?

Hồng Thái không nói hai lời kêu Tề Phi đến, Trương Đại Thiệu cách thật xa cũng có thể nghe thấy Tề Phi oán giận:

- Anh Hồng, anh kêu tôi tới đây làm gì, ngày mai Cao Cường tới khiêu chiến rồi, nếu bây giờ không tranh thủ nghiên cứu sơ hở của hắn, sòng bạc chúng ta sẽ xong đời đó!

Hồng Thái không nói gì mà kéo Tề Phi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, Tề Phi cuối cùng hiểu được rồi, cảm giác cứ như bị tiểu tử này trêu ghẹo vớ vẩn mãi.

Tức giận trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu, Tề Phi nổi bão:

- Tôi nói này, cậu không nên như vậy, tôi biết thân phận cậu rất cao, anh Hồng rất nghe lời cậu, nhưng chuyện của sòng bạc cậu có hiểu không? Cậu có biết sòng bạc hiện tại rất nguy hiểm

Trương Đại Thiệu ngắt lời Tề Phi, hỏi:

- Anh có muốn chiến thắng Cao Cường không?

Tề Phi sùng sốt, không hiểu được ý tứ của Trương Đại Thiệu, cau mày đáp:

- Không phải là tôi có muốn hay không, mà hiện tại phải thắng Cao Cường, bằng không sòng bạc sẽ xong đời.

- Được, chúng ta bây giờ đi đánh bại Cao Cường, làm cho hắn ngày mai không dám tới khiêu chiến.

Trương Đại Thiệu thân nhiên nói, giọng nói không lớn, nhưng có một loại khí phách tự tin.

Tề Phi lần này thật ra đã bị Trương Đại Thiệu hù dọa, giống như thẳng góc nhìn qua ngó lại Trương Đại Thiệu vài lần, cuối cùng mới phát ra một tiếng cười nhạo:

- Cậu nói thật thoải mái, Cao Cường dễ chiến thắng như vậy sao! Nếu tôi có thể thắng hắn, thì ở đây đây đưa với cậu làm gì?

- Tề Phi, Trương Thiên là cao nhân, có hắn ở đây, Cao Cường không cần phải lo.

Hồng Thái lúc này ở một bên xen vào nói.

Hiện tại Tề Phi đã hoàn toàn hiểu được ý của Trương Đại Thiệu là gì, người ta căn bản không phải là trông cậy mình chiến thắng Cao Cường, hắn nói chiến thắng Cao Cường là hắn chứ không phải là mình!

- Trương Thiên, cậu có ý gì?

Tề Phi cảm thấy lòng tự trọng bị đã kích rất lớn, nói chuyện càng thêm không kiêng nể gì:

- Cậu nói là, tôi không phải đối thủ của cậu?

- Đúng vậy!

Trương Đại Thiệu nghĩ nghĩ, rồi thành thực gật đầu.

- Hừ!

Tề Phi giận tím mặt, nếu không phải kiêng kị thân phận của Trương Đại Thiệu hắn đã sớm xông lên hành hung một chút rồi, đây không phải là khinh người quá đáng sao.

- Trương Thiên, cậu giỏi lắm, cậu cứ ra đề đi, tôi tiếp!

Tề Phi xem thái độ của Trương Đại Thiệu là khiêu khích mình.

- Hôm nay để anh Hồng làm giám sát, chúng ta chơi một ván, cậu thắng, tôi không phản đối, cậu muốn lôi tôi đi khiêu chiến Cao Cường tôi cũng bằng lòng. Nhưng nếu tôi thắng, cũng đừng trách tôi không khách khí, một ngón tay của cậu phải thuộc về tôi!

- Tề Phi, chú ý thái độ của anh!

Hồng Thái biến sắc quát, thấy Trương Đại Thiệu ý bảo không sao, lúc này mới ngậm miệng lại.

- Tề Phi, đây là anh nói, một lời đã định, chơi gì tùy anh, tất cả tôi chiều.

Trương Đại Thiệu nhún vai như không sao cả, nhưng thái độ này lại càng làm cho Tề Phi có một loại xúc động muốn giết người.

- Đợi chút nữa coi cậu có còn cuồng không!

Tề Phi bữu môi hừ nói:

- Như vậy thì chơi poker hai lá.

- Trương Thiên, Tề Phi, đến văn phòng của tôi đi.

Hồng Thái lúc này ở một bên đề nghị, hai người tất nhiên không có ý kiến gì, theo Hồng Thái đi qua hai dãy nhà, đi vào phòng làm việc ở phía đông.

Hồng Thái tự mình mở cửa ra, khom người mời Trương Đại Thiệu vào, sau đó mới đứng thẳng dậy để Tề Phi vào. Hắn phân phó người dưới lấy bài poker tới, không lâu sau, 12 hộp bài poker còn nguyên đã được đưa tới.

Trương Đại Thiệu mỉm cười với Tề Phi, một cái tư thế mời, ý bảo Tề Phi ra chiêu trước.

Tề Phi hừ một tiếng, đi đến đối diện Trương Đại Thiệu, ngồi xuống nói:

- Vậy thì chơi trò đơn giản nhất, bắt bài xem ai lớn hơn ai.

Lúc này Hồng Thái đứng lên chia bài, qua sự đồng ý của Trương Đại Thiệu, Hồng Thái lấy ra hai hộp bài nguyên, rải ra, đặt ở trước mặt hai người, lại làm một điệu tay.

Ván bài của Tề Phi cùng Trương Đại Thiệu chính thức bắt đầu.

Loại này là loại tuy đơn giản, nhưng so với những kiến thức cơ bản về xúc cảm, tốc độ tay thiếu một thứ cũng không được.

- Tề Phi, mời bắt.

Trương Đại Thiệu cười nói.

Tề Phi không để ý đến Trương Đại Thiệu, thời điểm mỗi khi tiến vào ván bài, tâm tình hắn sẽ trở nên bình tĩnh, không buồn không giận, đây là tố chất tối thiểu phải có của dân cờ bạc.

Mà một tay cờ bạc vĩ đại, tâm tình bình tĩnh còn chưa đủ, hắn cần phải tiến vào một cảnh giới huyền diệu linh hoạt kỳ ảo. Tề Phi, không thể nghĩ ngờ đúng là loại cao thủ này, giờ phút này trong thế giới của hắn đã chỉ còn lại những quân bài, những cái khác đều mờ hồ.

Mắt hơi híp lại, Tề Phi vờn tay bắt, những quân bài trước mặt Trương Đại Thiệu chậm rãi di chuyển giống như cảm nhận được cái gì đó.

Dưới sự chuyển động của tay hắn, một quân bài hé ra, trong lòng hắn không khỏi động dậy, mở mắt ra, không nói hai lời liền cầm lấy con bài kia.

Mở ra là A át bích, khóe miệng Tề Phi không khỏi lộ ra một nụ cười.

Hồng Thái ở một bên cũng liên tiếp gật đầu, kỹ thuật của Tề Phi vẫn xuất thần nhập hóa như vậy, hắn là một tay cờ bạc có thiên phú rất tốt.

So sánh với Cao Cường, khuyết điểm của Tề Phi không phải là công lực cùng độ điều luyện, mà là khí thế, cái loại khí thế này giống như là kinh nghiệm chiến trường của một tướng quân phải tàn sát vạn người mới có thể có được, nếu Tề Phi sinh ra ở Florida có lẽ cũng có đầy đủ, nhưng hiện tại rõ ràng còn kém một ít.

- Trương Thiên, tới phiên cậu.

Giờ này khắc này ánh mắt của Tề Phi cùng Hồng Thái đều tập trung trên người Trương Đại Thiệu. Hai người thực chờ mong, người trẻ tuổi bữa bãi này đến tột cùng có bản lĩnh thế nào.

Trương Đại Thiệu tựa vào sô pha, hai mắt nhìn trái nhìn phải thấy một con dao gọt hoa quả trên bàn, thuận tay lấy tới, cổ tay run lên, con dao kia vẽ một đường đường pa-ra-bôn bay tới phía Tề Phi.

Cạch!

Con dao gọt hoa quả lập tức găm ở trên bàn, cắm lên quân bài ở trước mặt Tề Phi.

- Chính là nó, mở ra nhìn xem.

Trương Đại Thiệu không chút để ý nói.

- Hừ.

Tề Phi lại ghen một bụng lửa, hấn đánh bạc cả đời, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua người tự cao như vậy, cách như vậy cũng có thể chọn bài sao? Thật hay đùa vậy! Nếu dạng này mà cũng thua, không bằng mình lập tức đi mua sợi mỳ về thắt cổ chết cho xong.

Hồng Thái thấy vậy cũng nhe răng trợn mắt, hấn biết Trương Đại Thiệu rất mạnh, nhưng nếu như vậy mà có thể thắng, thật là khoa trương.

Nén xuống tâm tình căm giận, Tề Phi lật quân bài kia của Trương Đại Thiệu lên, thấy rõ ràng là một con 3 rô, lòng Tề Phi lập tức buông lỏng ra.

- Còn tưởng cậu lợi hại thế nào, làm nửa ngày, thì ra chỉ biết ra vẻ huyền bí!

Tề Phi cười hắc hắc nói:

- Một ngón tay của cậu, để lại cho tôi!

- Đừng nóng vội.

Trương Đại Thiệu cũng khoát tay áo, một bộ dáng chẳng hề để ý:

- Anh cúi đầu nhìn lần nữa xem.

- Cậu lại muốn đùa cái gì? Nói cho cậu biết, cái gì cũng không cần dùng đâu! Thua là thua!

Tề Phi nhếch mi, nói liên tiếp:

- Tôi lại cúi đầu xem thử coi nào, chẳng lẽ ba có thể biến thành bốn

Nói đến đây thì im bặt, con mắt Tề Phi lập tức trợn thật lớn, vẻ mặt khó tin, chỉ thấy quân 3 rô trước mặt mình đã biến thành A át bích!

- Làm sao có thể!

Tề Phi thấp giọng kêu sợ hãi, vội vàng đem quân bài của mình qua, lại đúng là quân ba rô vừa rồi của Trương Đại Thiệu.

- Tề Phi, hai chúng ta, là ai thắng?

Trương Đại Thiệu lúc này nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Đi khiêu chiến Hanh Thông

Tề Phi ngơ ngác nhìn hai quân bài đã lật trước mặt mình, nói gì cũng không dám tin vào hai mắt của mình. Bài của mình với người này, sao lại có thể thay đổi kỳ lạ như vậy? Còn mình thì không hề phát hiện ra được.

Nếu ở trong sòng bạc, làm được như vậy cũng không khó, chiếu bạc trong sòng bạc đều đã bị động tay động chân, thậm chí người chia bài cũng là nằm vùng, nhưng mặc dù vậy cũng cần phối hợp thực hiện từ hậu trường mới được.

Nhưng hiện lại là văn phòng của anh Hồng!

- Tôi, tôi thua.

Thật lâu sau, Tề Phi mới thì thào nói, cười chua xót. Hấn thua tâm phục khẩu phục, nhưng là thua có chút áp lực. Người thanh niên này, quả thật mạnh hơn mình nhiều lắm.

- Tề Phi, anh không thua.

Trương Đại Thiệu nói:

- Đầu tiên, anh nói đúng, tôi thực ra không có đồ thuật, chỉ là chơi đùa với mấy quân bài thôi, tôi vừa rồi gian lận. Bây giờ anh cúi đầu nhìn xem.

Lời của Trương Đại Thiểu là thật, hần chỉ tùy tay dùng ít pháp thuật, đây là mờ mắt làm bừa, hơn nữa là công khai làm bừa, nhưng cũng không có kẻ nào có thể phát hiện.

Với tâm tình hoài nghi, Tề Phi cúi đầu nhìn, không khỏi lại là cả kinh, hai quân bài ngửa trên bàn rõ ràng tất cả đều biến thành 5 cơ!

- Kỹ thuật chính là đồ thuật, nhìn thấu chính là kỹ thuật, nhìn không thấu chính là đồ thuật, Trương Thiên, tôi thua tâm phục khẩu phục.

Tâm tình Tề Phi giờ phút này ngược lại dễ chịu một ít, bởi vì giờ phút này hần mới ý thức được chênh lệch giữa mình và Trương Đại Thiểu là không thể vượt qua.

Thời điểm biết khoảng cách của mình với mục tiêu kém quá xa, lại sẽ thả lỏng được một chút, đây cũng là phản ứng bình thường của tâm lý con người.

- Tề Phi, bây giờ chúng ta có thể đi khiêu chiến được rồi chứ?.

Trương Đại Thiểu lúc này cười nói.

- Được, bây giờ phải đi khiêu chiến!

Phản ứng hiện tại của Tề Phi hoàn toàn khác với lúc trước, nghĩ lại mình có thể chứng kiến đồ thuật thần kỳ của Trương Đại Thiểu, trên mặt hần có chút cuồng nhiệt.

- Thăng cháu Cao Cường kia, hai ngày qua tới Đế Vương chúng ta điều vô dương oai, nếu không phải do quy định, tôi đã sớm làm thịt hần! Hiện tại có cậu ở đây, tôi xem hần còn kiêu ngạo được nữa không!

Mấy người không do dự, do Hồng Thái dẫn đường, Trương Đại Thiểu cùng Tề Phi, khí thế phi phàm thẳng tiến đến sông bạc Hanh Thông.

Hồng Thái cùng Tề Phi đều là nhân vật cấp quan trọng của sông bạc ngầm, lại là đối thủ một mất một còn của sông bạc Hanh Thông, sông bạc Hanh Thông đối với hai người kia quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Bóng dáng hai người vừa mới xuất hiện ở sông bạc lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Gần đây nhất là trận đấu nảy lửa giữa Hanh Thông và Đế Vương, bọn họ muốn mọi người không chú ý cũng khó.

- Hồng quản lý, Tề tiên sinh, hai người các anh xuất hiện ở Hanh Thông chúng tôi, thật làm làm cho chúng tôi cảm thấy bất ngờ.

Một tiếng cười sang sảng truyền đến, quản lý sông bạc Hanh Thông vác cái bụng to của mình thành thoi xuất hiện trước mặt mấy người.

- Phùng quản lý, như thế nào, không chào đón chúng tôi sao?

Hồng Thái cũng cười ha hả, nhìn qua hình ảnh này thấy rất hài hòa nhưng bên trong thì ngập tràn khói thuốc súng.

- Sao vậy được, các anh đại giá quang lâm, tất nhiên là tôi cực kỳ hoan nghênh.

Phùng quản lý đối chọi gay gắt nói.

- Nhưng hai ngày nay các anh bị tiểu Cao đánh cho thảm như vậy, không ngờ các anh cũng có thể đến đây chơi, cảm thấy bất ngờ thôi.

- Ha ha ha, Phùng quản lý, chỉ sợ bất ngờ lớn hơn còn ở phía sau.

Hồng Thái cố ý nhìn qua Trương Đại Thiểu nói, dường như muốn chơi đùa chết Hanh Thông.

Ánh mắt Phùng quản lý quét qua người Hồng Thái cùng Tề Phi, phát hiện hai người kia quả thật là không có sợ hãi, trong lòng không khỏi khẽ động, chẳng lẽ bọn họ cũng mời cao thủ tới? Không phải là người thanh niên này chứ.

Cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Trương Đại Thiểu, nói:

- Người anh em này nhìn thật lạ mặt nha.

- Vị này chính là Trương tiên sinh.

Hồng Thái ở một bên giới thiệu, lại nói cực kỳ mơ hồ, Phùng quản lý nhú nhú mày không nói thêm gì.

- Tề tiên sinh, hôm nay muốn chơi thế nào?

Phùng quản lý lại nhìn về phía Tề Phi, đồ thuật của Hồng Thái kia cũng chỉ là bình thường thôi.

- Tôi với Cao Cường đồ một phen!

Tề Phi không chút nghĩ ngợi, lúc này lớn tiếng nói.

Phùng quản lý sững sốt, Tề Phi chính là bại tướng của Cao Cường, hai ngày này sợ là lo lắng hết lòng nghiên cứu cách đối phó Cao Cường chứ, chẳng lẽ hiện tại đã có đối sách? Cái này chi sợ là không thể.

Tâm tư tuy rằng nghi ngờ, nhưng trên mặt cũng không xuống thế hạ phong, Phùng quản lý lại nói bóng nói gió hỏi han:

- Tề tiên sinh, hai ngày này anh đã thua mấy chục triệu, Hồng quản lý đối với anh thật đúng là hào phóng.

Tề Phi biết ý tứ của Phùng quản lý, lập tức mỉm cười, nói:

- Hôm nay sư phụ của tôi đến đây, tôi sẽ không tiếp tục thua Cao Cường.

- Sư phụ của anh?

Phùng quản lý lại sững sốt, đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, cuối cùng mới hỏi:

- Sẽ không phải là hán chứ?

- Phùng quản lý, Hanh Thông các anh không phải sợ chứ?

Hồng Thái lúc này ở một bên nhứm mày nói.

- Sợ? Tôi sợ các anh không mang đủ tiền!

Phùng quản lý hừ lạnh một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ chốc lát sau, một người tiếp tân xinh đẹp mặc lễ phục đi đến bên ba người, nói:

- Ba vị, mời đến bàn số tám.

Đám người Hồng Thái đi thẳng đến bàn số tám, một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, da vàng như nến, vóc dáng hơi thấp đang tự nhiên ngồi ở đó, thấy mấy người đi tới lập tức đứng lên cười ha hả, đúng là Cao Cường.

- Tề Phi, nghe nói cậu muốn đánh bài với tôi?

Giọng nói Cao Cường giống như chuông, thật nhìn không ra, người lùn như vậy cũng có giọng nói lớn thế.

Có Trương Đại Thiệu ở đây, Tề Phi tràn đầy tin tưởng, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói:

- Hôm nay tôi đến để thắng lại tất cả số tiền chúng tôi đã thua!

Cao Cường hừ một tiếng, cũng rất bình tĩnh liếc nhìn Trương Đại Thiệu sau lưng Tề Phi, nói:

- Tôi sẽ nhìn xem cậu làm thế nào để thắng tôi, có bản lĩnh gì cứ xuất ra, tất cả tôi đều tiếp.

- Bất nhiều quân bài.

Tề Phi thần nhiên nói.

Tuy rằng Tề Phi đã thực sự tin tưởng Trương Đại Thiệu là một cao thủ đồ thuật, nhưng cùng một trận chiến này với Cao Cường là cực kỳ quan trọng, hán vẫn lựa chọn bắt bài hơn là đồ pháp, bởi vì hán đã tận mắt chứng kiến biểu hiện thần kỳ của Trương Đại Thiệu.

Mất thấy là thật, loại đồ pháp này trong lòng hán kiên định hơn.

Cao Cường nhìn Tề Phi thật sâu, nói:

- Tiểu tử cậu giỏi lắm.

Hai người đưa tiền cược ra, bắt đầu chia bài, cách chơi giống như lúc trước Trương Đại Thiệu chơi với Tề Phi, đều đặt ở trước mặt mỗi người một bộ bài, nhưng ở trận đấu chính thức này, mỗi bộ bài phải cùng được lấy ra.

- Bắt đầu đi.

Cao Cường tự tin nói.

Tề Phi hít sâu một hơi, hơi híp mắt, rút ra một lá bài. Cao Cường mỉm cười, cũng rút bài trước mặt Tề Phi.

- Mở bài đi.

Cao Cường làm tư thế mời.

Tề Phi mở bài lên, rõ ràng là Q rô, loại cao thủ như Cao Cường luôn có thủ đoạn làm cho mình không lấy được bài lớn nhất.

- Cậu vẫn không có gì tiến bộ.

Cao Cường có chút châm chọc nói, nhưng lúc lật bài của mình lên biểu tình trên mặt cương cứng. Bài của mình, lại là 5 cơ.

- Cao Cường thua!

Trong sông bạc xôn xao, đây là kết cục mà ai cũng không nghĩ đến. Cười nhạo trên mặt Phùng quản lý liền ngừng lại.

- Cao thủ chân chính, hẳn là cậu!

Ngây ngời một lúc, Cao Cường cũng đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu.

Ánh mắt mọi người cũng tập trung theo vào người trẻ tuổi không chút nào thu hút này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Trình độ đồ thuật cao nhất

Trương Đại Thiệu nhìn thoáng qua Cao Cường, đối với người này có một chút tán thưởng, pháp thuật của mình không ai có thể nhận ra sự khác thường. Cao Cường cũng vậy, hẳn cũng không biết bài của mình bị người ta gian lận như thế nào.

Nhưng hẳn lập tức đoán được là mình, điều này đã không đơn giản rồi.

Tề Phi nghe vậy lập tức nhìn về phía Trương Đại Thiệu, sau khi nhìn Trương Đại Thiệu nhiều vài lần, Tề Phi đứng dậy đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, nói:

- Cao Cường, đây là sư phụ của tôi, vừa rồi chính người này đã đồ thắng anh.

Sắc mặt Cao Cường hơi đổi, mình đoán là một chuyện, bị người chính mồm thừa nhận lại là một chuyện khác. Hắn tỉ mỉ đánh giá Trương Đại Thiệu, nói gì cũng không tin được người thanh niên này sẽ có thủ đoạn xuất thần nhập hóa như vậy.

- Kẻ hèn này là Cao Cường, không biết xưng hô với tiên sinh như thế nào?

Cao Cường về mặt trịnh trọng hỏi.

- Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu thân nhiên phun ra hai chữ.

- Trương tiên sinh, có thể cùng tôi đồ hai thanh hay không?

Cao Cường lập tức dâng lên nồng đậm chiến ý.

- Đánh gì tùy anh.

- Được!

Cao Cường cương quyết đáp, sắc mặt nghiêm túc chưa từng có, người trước mắt tuy trẻ tuổi, nhưng lại gây cho Cao Cường áp lực trước nay chưa có.

Cao Cường biết, đây là một kinh địch.

- Tục ngữ nói té ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, ván này, chúng ta sẽ bắt bài lớn.

Dừng một chút, Cao Cường lại nói tiếp.

- Nhưng chúng ta sẽ đổi cách chơi, bắt bốn lá bài, giới hạn trong một loại màu sắc và hoa văn, Trương tiên sinh cậu chọn một loại màu sắc và hoa văn đi.

- Cơ.

Trương Đại Thiểu thuận miệng nói.

Ván bài bắt đầu, người chia bài mở một bộ bài ra, Trương Đại Thiểu ý bảo Cao Cường có thể ra tay, Cao Cường cũng không khách khí, nắm bài lên, cổ tay chấn động mạnh.

Thanh âm xôn xao vang lên, lá bài liên bắn lên không trung, ở giữa không trung bay qua bay lại.

Mọi người trong sòng bạc háng háng nhìn ván bài, loại đồ pháp này là một cách chơi mới xuất hiện trong mấy năm gần đây, yêu cầu đối với tốc độ tay cùng thị lực rất cao, bình thường chỉ có cao thủ chân chính mới dám chơi loại đồ pháp này.

Bởi vì loại trận đấu trực tiếp thể này, cần nhất là thị lực và tốc độ tay.

Tốc độ tay của Cao Cường đạt cỡ 50, chơi cách này vẫn rất có ưu thế.

Trong nháy mắt lúc con bài đầu tiên bắn ra, cả người Cao Cường đã tiến vào một cảnh giới quên hết mọi thứ, thần kinh toàn thân tất cả đều căng cứng, thần kinh đại não cùng toàn thân bắt đầu vận chuyển nhanh hơn.

Hiện tại hán phải làm chính là từ 52 quân bài lấy ngẫu nhiên bốn quân A cơ, nhưng đồng thời cũng chú ý tới K cơ, mặt khác tất cả bố cục của bài cũng không thể buông tha. Để xác định quỹ tích của mục tiêu trước khi ra tay.

Cái này một chút cũng không thể sai, bởi vì dưới tốc độ này, tay hán rất nhanh, phải đảm bảo tay mình không động vào bài.

Phạch phạch!

Chỉ trong ba giây, tất cả các lá bài đều bay lên ở giữa Cao Cường cùng Trương Đại Thiểu.

Nhưng hai người đều không có động đậy, mà vẫn đứng yên tại chỗ giống như khúc gỗ.

- Bài đã bắn ra hết, chắc chắn Trương Thiên và Cao Cường đều tập trung vào bốn quân bài mấu chốt, nhưng sao lúc này hai người còn chưa ra tay?

Tề Phi khăn trương nhìn chăm chăm hai người, vẻ mặt nghiêm túc cùng kính nể.

- Định lực của hai người kia, tôi cảm thấy thật không bằng ...! Chỉ điểm này thôi, tôi đã thua rồi.

- Ván bài này, không phải là ra tay càng sớm càng tốt, nếu ra tay sai thời điểm sẽ để mất tiền cơ, chẳng khác nào thua một nửa ván bài! Bọn họ đều đang chờ thời cơ ra tay tốt nhất!

Mọi người đang xem cuộc chiến trong sòng bạc thờ cũng không dám thở mạnh, hết sức chăm chú nhìn cuộc chiến kinh thiên, dường như bọn họ còn kích động hơn cả hai người Trương Đại Thiểu.

Ngay sau đó, hầu hết bài đều đã bay nhanh thì Cao Cường hành động!

Bờ vai của hán run lên, hai tay bỗng nhiên biến mất không thấy, chỉ để lại tàn ảnh.

Nếu dân cờ bạc ở đây không được huấn luyện chuyên môn qua về thị lực cùng thính lực thì bọn họ cũng không thể nắm được sự chuyển động cánh tay của Cao Cường.

- Sáu, sáu mươi!

Một tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người đều giật mình, vốn bọn họ đã bị tốc độ tay siêu nhanh của Cao Cường khuất phục, nhưng hiện tại mới phát hiện Cao Cường vẫn chưa xuất ra hết thực lực, tốc độ tay của hán không phải là 50 mà là 60!

- Tốc độ tay 60, mặc dù là ở Florida cũng thuộc loại cao thủ hàng năm mươi.

Tề Phi khiếp sợ, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười chua xót, khoảng cách của mình với Cao Cường có vẻ càng ngày càng xa.

Trong nháy mắt, hai tay Cao Cường đã đẩy hết vật cản, với tới A cơ.

Nhưng lúc này, Trương Đại Thiểu vẫn không hề động đậy!

- Trương Thiên đến tột cùng đang làm cái gì?

Tề Phi thấy vậy âm thầm sốt ruột.

- Nếu không ra tay, A cơ sẽ bị Cao Cường cầm đi.

Những người đang xem cuộc chiến cao thủ ở sòng bạc cũng không thể giải thích được.

Cao Cường bắt poker đồng thời cũng để tâm chú ý tới Trương Đại Thiểu, Trương Đại Thiểu bình tĩnh làm cho trong lòng hắn có chút cảm giác bất an.

Nhưng giờ phút này hắn lại không rảnh bận tâm tới nó, chỉ muốn tập trung bắt bài của mình.

Thời điểm Tề Phi sắp nhìn không được, Trương Đại Thiểu rốt cục hành động, nhưng động cũng như bất động, hắn giống như là một ông cụ, tay trái để sau lưng, chỉ chậm rãi vương tay phải mà thôi, tốc độ tay kia cũng chỉ là 30 40 thôi.

- Trương Thiên đến tốt cùng đang làm cái gì, tôi không tin tay hắn tốc độ chậm như vậy!

Tề Phi thở hổn hển.

- Nếu hắn dùng tốc độ như vậy thì nhất định sẽ thua!

Nhưng ngay sau đó, Tề Phi im bật, hắn rốt cục hiểu được hành động của Trương Đại Thiểu có nghĩa gì.

Trương Đại Thiểu ra tay kỳ thật cũng không phải tranh đoạt A cơ với Cao Cường, hắn chỉ dùng tay búng ra những quân bài đến trước mặt.

Những quân bài liên tiếp lệch quỹ đạo, đập vào quân bài thứ hai, quân bài thứ hai cũng lại đập tới quân bài thứ ba.

Cứ như vậy, Trương Đại Thiểu chỉ búng hai cái, hai quân A cơ sắp bị Cao Cường nắm vào tay thì toàn bộ đều bị đánh tan!

- Đây mới là cao thủ chân chính!

Tề Phi ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, tinh thần chấn động, biểu hiện của Trương Đại Thiểu mang đến cho hắn rung động trước nay chưa có, giống như đánh đòn cảnh cáo, đập vào đầu hắn thật mạnh.

Một khắc này, Tề Phi dường như hiểu được gì đó.

Cao thủ chân chính cũng không phải bằng vào tốc độ, động tác của Trương Đại Thiểu quá chậm, nhưng tất cả đều có lý do, cứ tự nhiên như vậy, dường như mọi thứ đều hòa hợp với mình.

Cảnh giới.

Trong đầu Tề Phi đột nhiên hiện ra hai chữ này, hắn đã hiểu rõ, trình độ cao nhất của đồ thuật không phải là kỹ thuật mà là cảnh giới.

Trương Đại Thiểu đã chạm đến cảnh giới, mà Cao Cường cũng không thể với tới, cho nên hai người đều không thể bắt được bài, nhưng Tề Phi có thể khẳng định, Cao Cường sẽ thua.

Tề Phi dự đoán không sai, Trương Đại Thiểu bắn mọi nơi nhưng mà bốn lạng bạt ngàn cân, poker tung bay giống như sóng dậy, chuyển động hỗn loạn trước mặt Cao Cường, che đi tầm mắt Cao Cường.

Cao Cường trở nên luống cuống tay chân, thấp thỏm vô cùng, nhưng khoảng cách với bốn quân A cơ lại càng ngày càng xa. Sắc mặt hắn bắt đầu trở nên âm tình bất định, hắn biết ván này hắn thua.

Trương Đại Thiểu nhìn lướt qua Cao Cường, tay phải vờn ra, vẫn là tốc độ tay 30 40, không chút hoang mang mà chộp bốn quân A cơ vào tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cao thủ cũng bị ép gian lận

- Tôi, tôi thua.

Bài trên không trung vẫn chưa rút xuống hết, đang lộn xộn ở giữa hai người, Cao Cường nhìn Trương Thiên xuyên qua khe hở của những lá bài, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Trương Đại Thiểu, không cam lòng nói ra hai chữ.

Còn lại Hồng Thái hưng phấn mà cười ra tiếng, lúc trước Tề Phi thắng một trận, đến giờ là sòng bạc Đế Vương đã thắng hai trận.

Đối với quản lý sòng bạc Đế Vương bị Cao Cường đánh cho không thở nổi mà nói, thời khắc này là có ý nghĩa rất lớn.

- Trương Thiên, tôi với cậu chơi một ván, đồ xúc xúc đoán lớn nhỏ!

Cao Cường lại không phục nói.

- Như anh mong muốn.

Trương Đại Thiệu vui vẻ ứng chiến, vô luận đánh cuộc cái gì, hắn cũng không để Cao Cường ở trong lòng.

Đồ xúc xúc có rất nhiều loại đồ pháp, giờ phút này Trương Đại Thiệu cùng Cao Cường chơi một loại rất thông thường, ba việc xúc xúc, tùy người chia bài đồ, đương nhiên nếu không tin người chia bài thì cũng có thể tự mình đồ, đoán lớn nhỏ, đoán trúng thì thắng.

Bắt đầu ván bài, người chia bài lắc xúc xúc rất có quy luật, Cao Cường ngồi ở trên chiếu bạc vẫn không nhúc nhích, nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, lỗi tại Cao Cường đang run lên, hắn đang tập trung tinh thần nghe tiếng xúc xúc.

Thuật nghe tiếng xúc xúc cũng là sở trường của Cao Cường.

- Hồng Thái đến đây, châm thuốc.

So với Cao Cường, phản ứng của Trương Đại Thiệu khiến cho người ta muốn học máu, hắn thế mà lại căn bản không có chú tâm đánh bạc, ngược lại lại xoay người vậy Hồng Thái đến châm thuốc.

Hồng Thái không biết nói gì, tổ tông à, lúc này là lúc nào mà cậu còn hút thuốc. Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi lên, lấy ra một điếu thuốc đưa cho Trương Đại Thiệu, lại châm thuốc hầu hạ Trương Đại Thiệu, lúc này mới xong việc.

Người trong sòng bạc thấy vậy cũng đầu đầy hắc tuyến, người này là ai, thật đúng là kiêu ngạo.

Lúc Trương Đại Thiệu từ từ phun ra một ngụm khói đặc, người chia bài đã đặt xúc xúc ngay ngắn trên chiếu bạc, đánh bạc, chính thức bắt đầu.

- Trương tiên sinh, mời anh.

Sắc mặt Cao Cường vô cùng nghiêm túc, đương nhiên là cũng ghen một bụng lửa, tiểu tử này căn bản là không có xem mình ra gì, quá cuồng vọng, không biết là hắn thực sự có bản lĩnh này hay không.

Nghe vậy Trương Đại Thiệu cũng sẽ không khách khí, con mắt nhìn thấu qua cái chén, cừ thật, ba sáu, người chia bài này thật có trình độ.

- Sáu sáu sáu, mười tám điểm lớn.

Trương Đại Thiệu từ từ nói.

Cao Cường nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, Trương Đại Thiệu hắn nói chuẩn!

- Sáu sáu sáu, mười tám điểm lớn.

Cao Cường rất áp lực phun ra mấy chữ.

Người chia bài lúc này mở chén ra, mọi người vừa thấy cũng không có gì khác, đúng là ba sáu, mười tám điểm lớn. Không khỏi mở to hai mắt nhìn, vạn phần ngạc nhiên nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, người này quả thật rất mạnh, cái dạng kia mà cũng nghe chuẩn như vậy.

Trận đấu ván đầu tiên của Trương Đại Thiệu cùng Cao Cường là hòa, ván thứ hai cũng hòa.

Lúc bắt đầu ván thứ ba, Phòng quản lý cũng tinh bơ nháy mắt với cho Cao Cường.

Trương Đại Thiệu thấy nhưng trong lòng để ý, Hanh Thông có thủ đoạn gì thì cứ việc lấy ra, cũng để cho mình hiểu biết một chút.

Người chia bài lại rất nhanh lắc xong xúc xúc, Cao Cường vẫn để cho Trương Đại Thiệu đoán trước.

Trương Đại Thiệu rút thuốc ra, liếc qua cái chén một cái, nói:

- Một phân ba, sáu điểm nhỏ.

Cao Cường do dự một lát, cuối cùng giống như là hạ quyết tâm nào đó, nói:

- Năm năm sáu, mười sáu điểm lớn.

Trương Đại Thiệu với Cao Cường đưa ra hai đáp án không giống nhau, cái này đều làm cho mọi người hứng thú, cuối cùng là ai trúng?

- Không tốt, anh Hồng, Hanh Thông gian lận!

Tề Phi cũng biến sắc, nói với Hồng Thái:

- Trong chén rõ ràng là một phần ba sáu điểm nhỏ, chắc chắn Cao Cường cũng nghe được như vậy!

Tề Phi là người trong nghề, đối với thủ đoạn gian lận này cũng không xa lạ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu:

- Trong chiếu bạc hoặc trong chén có vấn đề, người chia bài cũng là người của Hanh Thông, xúc xắc trong chén có thể tùy ý người chia bài khống chế!

- Trương Thiên chẳng phải là chắc chắn thua rồi sao!

Sắc mặt Hồng Thái không khỏi biến đổi.

- Quả nhiên có vấn đề.

Trương Đại Thiệu thấy phản ứng của Cao Cường, ở trong lòng cười nhạo một tiếng, hẳn tuy rằng không hiểu thủ đoạn trong sòng bạc, nhưng trong lòng Cao Cường có quỷ, hẳn thấy rất rõ ràng.

Lại nghĩ đến Phùng quản lý nháy mắt ra dấu với Cao Cường, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra, Trương Đại Thiệu cũng có thể khẳng định Hanh Thông đang công khai giờ trò.

Thần thức đảo qua, Trương Đại Thiệu lập tức phát hiện điểm kỳ lạ.

Dưới chân người chia bài, phía dưới chiếu bạc, gần chỗ người chia bài có một nút nhấn, lúc Cao Cường nói năm năm sáu mươi sáu mươi sáu điểm lớn thì người chia bài lặng lẽ dùng mũi chân nhấn cái nút đó, xúc xắc trong chén tập tức thay đổi, từ một phần ba biến thành năm năm sáu!

- Ở trước mặt lão tử mà dám làm bừa, thủ đoạn này cũng còn quá non.

Trong lòng Trương Đại Thiệu nghĩ như vậy, nhếch miệng cười với Cao Cường, giống như trào phúng, cũng giống như khiêu khích, thấy vậy trong lòng Cao Cường run lên, hẳn sẽ không phát hiện cái gì chứ?

Người chia bài chậm rãi mở bát ra, Cao Cường hừ nói với Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, cậu thua.

- Tôi thua?

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu.

- Cao Cường, mắt anh không tốt sao? Anh xem xúc xắc đi, là anh thua hay tôi thua?

Cao Cường cúi đầu, vừa thấy lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ thấy ba viên xúc xắc giống như là anh em tốt đặt thẳng hàng, điểm đen bên trên theo thứ tự tăng lên, không phải là một phần ba điểm sao? (1/3 của 18 là 6 í)

- Sao lại thế này? Chẳng lẽ người chia bài không hành động?

Cao Cường vô cùng khiếp sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy người chia bài cũng khiếp sợ như mình.

Cao Cường trong lòng không khỏi chấn động, chẳng lẽ Trương Thiên giờ trò quỷ? Không có khả năng!

Đương nhiên là Trương Đại Thiệu làm trò quỷ, nói ra thì rất đơn giản, chỉ là dùng trọng lực thuật khống chế ba viên xúc xắc lật trở lại, ngay cả cái rầm cũng chưa cần dùng đến, thoải mái lại vui vẻ.

- Trương Thiên lại thắng! Chẳng lẽ là tôi đoán sai, Hanh Thông không gian lận?

Tề Phi sùng sốt, hưng phấn đồng thời còn có nghi hoặc, lại nhìn phản ứng của Cao Cường cùng người chia bài, Tề Phi trong lúc giật mình đã hiểu hết thấy.

Tất cả đều là thủ đoạn của Trương Thiên!

Giờ này khắc này, Trương Đại Thiệu ở trong lòng Tề Phi lại bay lên một độ cao mới, hẳn hiện tại mới phát hiện, người thanh niên này thế mà lại có bản lĩnh cao cường như vậy, căn bản là mình không thể nào bằng được.

- Ngại quá Cao tiên sinh, trận này tôi thắng.

Trương Đại Thiệu cười nói.

Cao Cường môi run run, nhưng không nói gì cả, cho tới bây giờ, sự tự tin của hắn đã bị đá kích rất lớn, bị buộc phải gian lận cũng không thắng được người ta.

Từ lúc từ Florida đi đến Thần Châu, Cao Cường cho tới nay cũng không có đối thủ, hắn tự nói ở đại lục Thần Châu đồ thuật của mình tuyệt đối đứng đầu.

Hắn chưa từng nghĩ đến, mình sẽ có một ngày đụng phải một đối thủ giống thần như vậy, bất luận anh dùng thủ đoạn gì, bất luận anh liều mạng đồ thể nào, ở trước mặt đối phương đều không dám nhắc tới.

Mà sâu cạn của đối phương, anh vĩnh viễn không biết. Loại cảm giác này, cũng chỉ có thể nhận thấy trên người sư phụ mình.

Nhưng hiện giờ, người trẻ tuổi trước mắt này nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy cũng làm cho mình có cảm giác này, điều này làm cho Cao Cường nhất thời khó có thể thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Một thế hệ đồ thần mới sinh ra

Có thể là do trong tiềm thức Cao Cường đã e ngại Trương Đại Thiểu, nên ván thứ ba hắn chọn sở trường của mình là roulette thi với Trương Đại Thiểu.

Roulette quan trọng nhất là lực khống chế cùng tính toán chính xác, đây đúng là sở trường của Cao Cường. Chơi roulette, đừng nói là ở Thần Châu, cho dù ở Florida Cao Cường cũng khó có địch thủ.

- Cao Cường tiên sinh, không biết anh muốn chọn mấy viên?

Trương Đại Thiểu ở một bên cười nói, hai tay chấp sau lưng, giống như đi xem hội vậy.

Cao Cường không chút do dự cầm lấy tám viên bi thép, tám viên bi thép, là cực hạn khống chế thuần thực của hắn.

Trương Đại Thiểu thấy thế, cũng không chút do dự cầm lấy tám viên bi thép.

- Không phải chứ, tiểu tử này cũng có thể khống chế tám viên bi thép?

Người trong sòng bạc đều xì xào bàn tán, biểu hiện của Trương Đại Thiểu làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, tuy lúc trước mọi người đã biết được bản lĩnh của Trương Đại Thiểu, nhưng hiện tại vẫn không quá tin tưởng Trương Đại Thiểu có thể liều mạng với Cao Cường ở roulette.

- Đáng giận!

Cao Cường vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt không hề gì của Trương Đại Thiểu, cũng thấy Trương Đại Thiểu không hề gì cầm tám viên bi thép, trong lòng hắn không khỏi run lên một chút, suy nghĩ thật lâu, rồi Cao Cường cắn răng một cái, lại lấy thêm hai viên bi thép.

Mười viên bi thép, đây là giới hạn của Cao Cường, hắn phải phát huy hết sức lực mới có thể cố gắng khống chế.

Có lần hắn nhờ vào việc khống chế mười viên bi thép mà thắng được đồ vương Macao, nhưng xác suất loại này phát huy vượt xa người thường, mười viên đi sai một viên cũng là may rồi.

Hiện tại hắn quyết định dùng mười viên bi thép, thật sự là sống chết đến cùng, bị buộc bước tới đường cùng rồi.

- Mười viên! Cao Cường cầm mười viên bi thép!

Mọi người trong sòng bạc lại một trận kinh ngạc, trận đồ hôm nay thật sự gây cho họ nhiều vui mừng ngoài ý muốn.

Ai ngờ đến Trương Đại Thiểu nhìn thấy động tác của Cao Cường, không chút suy nghĩ, cũng thuận tay lần thứ hai cầm lấy hai viên bi thép. Từ đầu đến cuối, ngay cả nháy mắt cũng không có lấy một cái.

Việc này đã làm mọi người khó có thể chịu nổi, xem bộ dáng chẳng sao của người trẻ tuổi này, hắn thật sự có thể khống chế mười viên bi thép sao?

- Mười viên!

Trong lòng Tề Phi hưng hăng nhảy lên một cái, cảm thấy có một cỗ khí ghen ở nơi nào đó mà không phát tiết ra được.

Đến bây giờ hắn mới phát hiện, Trương Đại Thiểu là một người rất mạnh, ngay cả sư phụ của mình cũng không thể với tới, lúc sư phụ cầm mười viên bi thép cũng phải do dự rất lâu.

- Vừa đến mười điểm

Cao Cường nói, trong lòng hắn đã quyết định, mười viên bi thép, phân thành ba lượt ném, dựa theo trình tự ba ba bốn, như vậy có thể phát huy lực khổng lồ của mình đến cực hạn.

Quay tròn!

Ba viên bi thép theo quy luật bắt đầu lăn lông lốc.

- Mười một đến hai mươi điểm

Trương Đại Thiệu thuận miệng nói, cũng lập tức ném chín viên bi thép đi.

Mọi người thấy thế thì ồ lên! Tiểu tử này rốt cuộc có biết chơi roulette không, sao có thể xằng bậy như vậy, sau này không phải tùy ý để Cao Cường tung hoành sao?

Cao Cường cũng không cho như vậy, áp lực trong lòng hắn ngược lại lại lớn hơn nữa, Trương Đại Thiệu tùy ý như thế, nếu không phải đùa giỡn thì chỉ có thể nói trình độ của hắn vượt xa mình! Căn bản không cần mình phản kích.

Giờ phút này không thể nghĩ nhiều, toàn thân tâm Cao Cường đều tập trung trên roulette, sau khi xác định thời cơ tốt nhất, Cao Cường lần thứ hai ra tay, ném ra ba viên bi thép ở nhóm thứ hai.

Lúc này, trong vòng roulette đều là thiên hạ của Cao Cường, bi thép của Trương Đại Thiệu tuy nhiều nhưng giống như một đám lão già ở tuổi xế chiều, giống như ruồi bọ không đầu lẫn loạn xạ.

Cao Cường hít sâu một hơi, ném bốn viên bi thép cuối cùng vào, trong lòng có chút căng thẳng không thể giải thích được.

Hiện tại, trên cơ bản thế cục đã thuộc về mình, Trương Đại Thiệu chỉ còn một viên bi thép, theo lý thuyết là không có cơ hội trở mình. Nhưng trong lòng Cao Cường vẫn có cảm giác bất an.

Ngay cả loại người trong nghề như Tề Phi, cũng bị Trương Đại Thiệu làm cho toát mồ hôi, trừ khi là đồ thần hiện thế, nếu không thua chắc rồi.

- Cao Cường, anh nhìn cho kỹ.

Trương Đại Thiệu lúc này mới ra tay, hắn tùy tay bắn ra, một viên bi thép cuối cùng phát ra một tiếng vang nhỏ, bay vào bên trong roulette, trực tiếp đập vào một viên bi thép, viên bi thép kia lập tức bị đụng bắn tung lên, giống như trong đàn ngựa xuất hiện một con ngựa hoang phát điên, tình thế lập tức nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Leng keng!

Vài tiếng vang nhỏ giống như là ván bài thứ nhất, viên bi thép kia tăng tăng va chạm làm cho tất cả các viên bi đều hỗn loạn lên.

- Điều này, điều này không thể xảy ra!

Cao Cường hoảng sợ đứng lên, sắc mặt đại biến.

- Dùng một viên bi thép mà có thể đạt tới tình trạng này, cận lực không chế cùng sự tính toán lớn đến thế nào, người bình thường làm sao có thể làm được!

Tề Phi cũng trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng trò hay còn ở đằng sau, lúc bi thép trong roulette sắp sôi trào, bi thép của Trương Đại Thiệu đồng đều nổi khùng, một thanh âm vang lên, một viên bi thép của Cao Cường bị đụng trực tiếp bay ra khỏi roulette.

Đó chỉ là mở đầu, sau đó là chín âm thanh vang lên, vài giây sau, bi thép của Cao Cường tất cả đều bị bắn ra khỏi roulette.

Kết quả một ván này là Trương Đại Thiệu toàn bộ ở lại, còn Cao Cường thì không còn viên nào.

Bên trong sòng bạc lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người giống như là bị sét đánh, trợn to mắt nhìn Trương Đại Thiệu.

Bọn họ không thể tưởng tượng, roulette cũng có thể chơi đến tình trạng này, điều này căn bản là người bình thường không thể làm được, chỉ có đồ thần.

- Đồ thần!

Không biết là ai gào to một tiếng, trong sòng bạc bắt đầu xôn xao, danh hiệu này, người này hoàn toàn xứng đáng!

Lúc đến ván thứ tư, Cao Cường đã không còn nhiều ý chí chiến đấu với Trương Đại Thiệu. Trong lĩnh vực mình mạnh nhất lại bị thua thảm như vậy, Cao Cường không có bị đá kích đến bất tỉnh đã là tốt lắm rồi.

Trương Đại Thiệu thấy thời điểm không sai biệt lắm, đã đến lúc rút lui nhường sân khấu lại cho Tề Phi.

Trương Đại Thiệu mang Tề Phi đến là có mục đích, Tề Phi là át chủ bài của sông bạc Đế Vương, tọa trấn sông bạc lâu dài, mình thắng mấy ván giúp Đế Vương vượt qua cửa ải khó khăn này, mấu chốt vẫn là muốn đánh bóng uy danh của Tề Phi, làm cho sông bạc khác không dám dễ dàng khiêu khích.

Tề Phi chiến thắng Cao Cường, là một cơ hội rất tốt.

- Cao Cường, một ván này tôi đồ với anh, chơi con quay.

Tề Phi ý chí chiến đấu sục sôi nói.

Tuy Cao Cường cũng không sợ đồ cùng Tề Phi, nhưng đứng bên người Tề Phi lại là Trương Đại Thiệu, điều này vẫn tạo ảnh hưởng rất lớn trong lòng Cao Cường.

- Trương Thiên, không thấy Phùng quản lý, tôi đoán sẽ có chuyện xảy ra.

Lúc này Hồng Thái tiến đến thấp giọng bên tai Trương Đại Thiệu nói.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu, nói:

- Xem diễn đi.

Trong lúc đó Cao Cường đánh bạc cùng Tề Phi, so với việc Cao Cường đánh bạc cùng Trương Đại Thiệu thì người xem càng thêm phấn khích, càng thêm thoải mái phập phồng một ít, hai người kia mặc dù có chênh lệch nhất định, nhưng không phải khoa trương như vậy.

Nhất là ý chí chiến đấu của Cao Cường bị giám sát, Tề Phi cũng bởi vì Đế Vương ngay cả hai ván khí thế lên cao, càng đấu càng thêm phấn khích.

Có rất nhiều nhân tố cùng tập trung lại một chỗ, cuối cùng Tề Phi vô cùng gian nan mới thắng được Cao Cường.

Ý nghĩa của trận này không thể nghi ngờ gì là rất lớn.

- Tôi, tôi thua.

Thời điểm Cao Cường nói ra những lời này cả người đều xụi lơ trên ghế, dường như ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Bình thường người cao cao tại thượng đại sát tứ phương không ai địch nổi như hắn, lại dưới sự khiêu chiến của Đế Vương mà toàn quân bị diệt, cái này hoàn toàn phá hủy lòng tin của hắn.

- Bắt mấy người này lại, bọn họ gian lận!

Một tiếng hét lớn truyền đến, Phùng quản lý thần bí biến mất không biết từ đâu xông ra.

Người này đem khoảng mười bảo vệ đến, tất cả đều cầm côn điện, một đám người rầm rầm chạy tới phía ba người Hồng Thái, trong sông bạc lập tức ồn ào lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tôi muốn đi thì không ai giữ được

- Trương Thiên, cậu đi mau, mục tiêu của Phùng quản lý lòng dạ hiểm độc là cậu đấy!

Tề Phi cả kinh, nhưng cũng nhanh chóng đi đến bên người Trương Đại Thiệu.

- Bị hắn bắt, cậu sẽ thành tàn phế!

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ bả vai Tề Phi:

- Đừng kích động, bọn họ không đụng được đến tôi đâu.

Không chút hoang mang đi đến chiếu bạc, tùy tay cầm lấy lá poker, cổ tay run lên hướng bảo vệ vọt tới.

Vèo vèo vèo!

Bài poker xoay tròn bắn về phía trước, tốc độ nhanh đến nỗi phát ra cả tiếng xé gió, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, dường như có vật gì đó xẹt qua, những tiếng kêu rên lập tức truyền tới.

Tất cả bảo vệ trên cổ tay đều cầm một lá poker, côn điện lập tức rơi xuống đất, hoảng sợ nhìn lá bài poker cầm trên cổ tay mình, nói gì cũng không tin đây là sự thật.

Những người này tốt xấu gì cũng có luyện võ, nhưng một lá bài cũng tránh không được? Lá bài cắt qua cổ tay mình còn được, nhưng cầm ngay trên cổ tay mình, cái này thực sự không thể thừa nhận được.

- Trương Thiên, cậu, cậu...

Tề Phi há to miệng, chỉ vào Trương Đại Thiệu nói không ra lời, trong nội tâm tràn đầy rung động.

Người này không riêng đồ thuật xuất thần nhập hóa, ngay cả thân thủ cũng khủng bố như vậy, Hồng Thái là từ đâu tìm đến một quái thai như vậy?

Chỉ có Hồng Thái bắt đầu đi lắc đầu cười khổ, động thủ với Trương Thiên, không phải là tự hành hạ bản thân mình sao. Hắn bước một bước lớn đi đến trước mặt Phùng quản lý đang trợn mắt há hốc mồm, một tay túm Phùng quản lý đưa đến bên người Trương Đại Thiệu.

- Mang tôi đến chỗ người phụ trách của các anh, tôi muốn nói chuyện với hắn.

Trương Đại Thiệu cầm lá bài trong tay thường thức, chậm rãi nói.

Giờ phút này Phùng quản lý bị dọa vỡ mật, lúc trẻ thì thật ra có thể kháng cự lại, nhưng từ khi công thành danh toại, tiếp quản Hanh Thông thì liền yêu quý mạng nhỏ của mình, lá gan ngược lại càng ngày càng nhỏ.

Nhất là ở trước mặt Trương Đại Thiệu tuổi trẻ đáng sợ như vậy, hắn càng không có một chút lo lắng.

- Người trẻ tuổi, lá gan mảy không nhỏ, nơi này là Hanh Thông đấy!

Phùng quản lý gào lên một tiếng, nhưng mà trong lòng rất sợ.

Trương Đại Thiệu cũng lười nói nhiều với Phùng quản lý, bắn lá bài poker trên tay ra, lá bài lập tức xẹt qua trước mắt Phùng quản lý.

Phùng quản lý cảm giác được cái trán chột lạnh, tóc mái đã đứt rơi là tả xuống.

- Không, không cần xúc động!

Một chút nguy trang cuối cùng của Phùng quản lý cũng mất, đầu đầy mồ hôi.

Trương Đại Thiệu không tiếp tục để ý tới Phùng quản lý nữa, ngẩng đầu lên, đối diện với một cái cameras ở một góc tường, nói:

- Chẳng lẽ muốn tôi tự mình xông lên?

Không lâu sau, một người thanh niên mặc trang phục bồi bàn bước nhanh đến bên người mấy người Trương Đại Thiệu, nói:

- Các vị xin đi theo tôi.

Phùng quản lý nghiêng đầu nhìn người thanh niên này, cuối cùng không có nói gì nữa.

Trương Đại Thiệu tùy tay ném Phùng quản lý qua một bên, đi theo sau người thanh niên.

Hồng Thái cùng Tề Phi thấy thế cũng đi theo phía sau Trương Đại Thiệu.

Dưới sự dẫn dắt của người thanh niên, mấy người Trương Đại Thiệu đi vào lầu ba cũng là tầng thượng. Trên tầng thượng một người đàn ông đang đứng, đưa lưng về phía mọi người, dường như đang nhìn cảnh đêm ở phương trời xa, tấm lưng kia rất có phong độ của một đại tướng.

- Trương Thiên, Hanh Thông chuẩn bị bắt chúng ta.

Hồng Thái nhìn bóng dáng người đàn ông phía trước, nói.

- Hồng Thái, đây là lời mời của một người bạn, anh đừng có hiểu lầm.

Người đàn ông phía trước nghe thấy lời nói của Hồng Thái, cười ha hả xoay người lại.

Lộ ra khuôn mặt từng trải trước mắt mọi người. Người này đúng là ông chủ sau màn của sòng bạc Hanh Thông, ông chủ Hoàng.

- Ông chủ Hoàng, người quanh mình chính đại trước mặt không nói tiếng lóng, trong lòng ông có chủ ý gì cho rằng chúng tôi không biết sao?

Hồng Thái rất không khách khí nói:

- Có gì thì ông cứ lấy ra, Đế Vương chúng tôi tiếp được.

Ông chủ Hoàng cũng không tức giận, lắc đầu cười ha ha, chậm rãi đi tới phía mấy người, cách mấy người hai ba thước thì dừng lại.

- Trương Thiên?

Ánh mắt ông chủ Hoàng đặt ở trên người Trương Đại Thiệu, ánh mắt sáng ngời.

- Nghe nói Trương Thiên của Lý gia đã trở lại Yến Kinh, không phải là cậu chứ?

Không đợi đám người Trương Đại Thiệu nói chuyện, ông chủ Hoàng lại nói:

- Quên đi, cái đó cũng không liên quan đến tôi, người trẻ tuổi, nói vậy tình hình của sông bạc Đế Vương cậu cũng rõ ràng, có hứng thú đến sông bạc Hạnh Thông của chúng tôi phát triển không?

Hồng Thái cùng Tề Phi đều giận tím mặt, làm trò lấy người của mình, cái này đúng là không xem mình ra gì.

Tề Phi chỉ là cao thủ mà sông bạc mới đến mà thôi, loại chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì tới hắn, chỉ hừ lạnh một tiếng. Hồng Thái cũng cả giận nói:

- Ông chủ Hoàng, ông không khỏi có chút khinh người đó.

- Không phải khinh thường hay không khinh thường, làm ăn không phải đều như vậy sao?

Ông chủ Hoàng ý vị thâm trường nói, tùy ý dứt tay phải vào túi quần, có vẻ rất tự tin:

- Trương Thiên, có hứng thú không?

- Không có.

Trương Thiên không chút nghĩ ngợi, trả lời rất thành thực.

Ông chủ Hoàng là người từng trải, thấy phản ứng của Trương Đại Thiệu thì biết lần đàm phán này đã thất bại hơn phân nửa, người thanh niên này căn bản không phải là loại người dễ bị hấp dẫn, không khỏi thở dài:

- Không suy nghĩ một chút sao?

- Không cần ông chủ Hoàng, tôi đến đây chỉ muốn nói với ông một câu, đừng chủ ý đánh lên Đế Vương nữa.

Trương Đại Thiệu nhìn thẳng ông chủ Hoàng, nói rất là rõ ràng.

Ông chủ Hoàng ngẩn ra, lập tức ngửa mặt lên trời cười ha ha, lưng thưng đi về phía trước, đi đến trước cửa thì dừng lại, nói:

- Nếu như vậy thì cậu ở lại đi.

Bàn tay to vung lên, phía sau hắn tràn ra một đám người hung ác, lần này cầm trong tay không phải là côn điện mà là đao sáng loáng.

- Ông chủ Hoàng, ông đây là đang khai chiến với Đế Vương sao?

Hồng Thái bước về phía trước từng bước, lớn tiếng nói. Trận này hắn không sợ hãi, hoàn toàn ngược lại, chỉ có một cảm giác hoài niệm.

- Hai người các anh hiện tại có thể đi.

Ông chủ Hoàng chỉ chỉ Trương Đại Thiệu.

- Chỉ là hắn, phải để lại tay phải mới được.

- Tôi muốn đi thì không ai giữ được.

Trương Đại Thiệu thần nhiên nói, bàn tay to vung lên, nhìn về phía Hồng Thái cùng Tề Phi nói:

- Đi.

Rồi thoải mái đi về phía trước.

- Lên cho tôi! Phế tay phải của hân!

Ông chủ Hoàng hét lớn một tiếng, một đám bảo vệ hùng hổ vọt đến.

Hồng Thái đang muốn lên đến phía trước Trương Đại Thiệu giúp Trương Đại Thiệu đấu tranh anh dũng, đã thấy Trương Đại Thiệu không chút hoang mang lấy bài poker ra, cổ tay run lên bắn đi ra ngoài, mấy bảo vệ trước mặt hét lên rồi ngã gục.

Cổ tay lại vừa lật, ba lá poker bắn ra, ba bảo vệ lần thứ hai ngã xuống, đao trong tay cũng rớt xuống. Bước chân Trương Đại Thiệu cũng không có dừng lại.

Một khắc này Hồng Thái biết, mình hoàn toàn dư thừa, cũng giống như Tề Phi, ngoan ngoãn đi theo sau Trương Đại Thiệu, giống như là đang đi dạo, thành thói vô cùng.

Cứ như vậy, vèo vèo không ngừng, mỗi bước đi của Trương Đại Thiệu là sẽ có người bị bắn trúng, lúc hân đi đến trước mặt ông chủ Hoàng, tất cả bảo vệ đều ôm lấy cổ tay của mình, đau đớn nằm trên sàn nhà rên rĩ.

Hiện tại ông chủ Hoàng mới cảm thấy khiếp sợ và kiêng kỵ, sờ lên đầu toàn mồ hôi lạnh, không biết làm sao. Hân vạn lần không ngờ, đồ thần trẻ tuổi này lại lợi hại đến trình độ như vậy.

Trương Đại Thiệu dừng lại, lấy bài ra bắn tới.

Ông chủ Hoàng bỗng nhiên cảm thấy tay phải nóng lên, máu tươi phun ra tung toé, cúi đầu thấy thì hoảng sợ, chỉ thấy ngón áp út cùng ngón út của mình đã đứt lìa, rơi xuống dưới chân mình.

Trương Đại Thiệu không hề để ý tới ông chủ Hoàng, đập cửa bước ra, Hồng Thái cùng Tề Phi theo sát phía sau, một lát sau đã không thấy bóng dáng ba người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Mẫu Đơn – Hồng trần cuộn cuộn

Đại triển thần uy một phen ở sông bạc Hanh Thông, Trương Đại Thiệu hoàn toàn thuyết phục Tề Phi, Tề Phi cứ quán quít lấy Trương Đại Thiệu đòi phải báỉ sư, làm cho Trương Đại Thiệu dở khóc dở cười.

- Này, Tề Phi, không phải tôi không dạy anh, cơ sở của anh bây giờ có chút kém, chờ anh luyện hai năm nữa tôi sẽ suy nghĩ.

Trương Đại Thiệu hao hết vớ mồm giống như nói chuyện với cháu trai mới thoát khỏi dây dưa của Tề Phi.

Lúc này trời đã tối rồi, thông thả đi trên ngã tư đường rộn ràng nhộn nhạo, đèn neon ven đường có chút chói mắt, hai bên ngã tư đường san sát những bảng màu, bên trong phát ra tiếng nhạc âm âm, những chiếc xe đi vùn vụt trên đường.

Trương Đại Thiệu cảm thấy giật mình, nhìn thấy thế giới quen thuộc trước mắt, giờ phút này đã có một loại cảm giác xa lạ.

Trong nháy mắt mà đã một năm rồi.

Trương Đại Thiệu không khỏi có chút cảm thán, ngẩng đầu lên thấy thì không khỏi sửng sốt, quán bar Hồng Trần, đây không phải là chỗ nữa thần quán bar, Mẫu Đơn kia hát sao, mình sao lại bất tri bất giác đi tới đây!

- Chẳng lẽ là mình với Mẫu Đơn kia có duyên?

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng cười, đi vào quán bar.

Đi vào quầy bar, trước mặt là một cô bartender xinh đẹp, đội một bộ tóc giả màu vàng, mỉm cười với mình, hai bên hai lúm đồng tiền, lông mi dài chừng 1cm, có một loại mỹ cảm nhấn mạnh. Nhất là cô ta mặc một chiếc áo T-shirt rằn ri màu vàng, đôi gò bồng đảo trước ngực kia giống như muốn phá áo chui ra.

Trên thực tế, cô bartender xinh đẹp này là người hấp dẫn phần lớn khách trong quán bar Hồng Trần, nhất là khách hàng quen, hơn phân nửa là đến vì cô bartender xinh đẹp này.

- Tiên sinh, xin hỏi anh uống gì?

Cô bartender xinh đẹp mở miệng, giọng nói thật ngọt.

- Cho tôi một chén là sở trường của cô đi.

Trương Đại Thiệu tùy ý nói, hẳn đến không phải để uống rượu, chỉ là uống một loại tâm tình.

- Phần hồng giai nhân được không?

Cô bartender xinh đẹp nháy mắt.

- Được.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu.

Phần hồng giai nhân là rượu cocktail cơ bản nhất, để điều chế cũng không phức tạp, nhưng động tác của cô bartender xinh đẹp lại ngoài sức tưởng tượng, phối hợp với chiếc bao tay lụa trắng cùng với cánh tay trắng nõn, đó là một loại mê hoặc làm cho người ta thấy xao động không thôi.

Trương Đại Thiệu thật ra không nhìn cách pha chế rượu, hẳn quay đầu nhìn xung quanh, đang tìm bóng dáng Mẫu Đơn. Không lâu sau, hẳn đã phát hiện ra Mẫu Đơn.

Giờ phút này Mẫu Đơn đang ngồi trên ghế cao, lúc này không ai gọi hát, nhưng trong tay vẫn gảy gao cầm chiếc tỳ bà, giống như tỳ bà là người bạn quan trọng nhất đối với cô. Biểu tình của cô vẫn thản nhiên ai oán như trước.

- Tiên sinh, rượu của anh đây.

Cô bartender xinh đẹp vươn tay ra, đem ly phần hồng giai nhân vô cùng tinh xảo đến trước mặt Trương Đại Thiệu, cố ý vô tình nháy mắt một cái.

Trương Đại Thiệu cảm lấy cốc, nhấp một ngụm, giống như là một khúc gỗ, làm cho cô bartender buồn bực, chẳng lẽ, hẳn không thấy được tín hiệu của mình?

- Tiên sinh, lần đầu tiên anh đến đây sao?

Cô bartender xinh đẹp lại mở miệng, cô rất rõ ràng khuôn mặt của mình, đối với đàn ông có lực hấp dẫn rất lớn.

Nhưng người thanh niên này từ lúc tiến vào không có liếc nhìn lấy một cái, ngẫu nhiên có một hai ánh mắt cũng là bình tĩnh như nước, căn bản không có biểu hiện gì.

Cô bartender xinh đẹp ngoài ý muốn đồng thời cũng âm thầm phân cao thấp, lão nương không tin không hấp dẫn được anh.

- Suyt!

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên làm một động tác giữ im lặng, điều này làm cho cô bartender xinh đẹp rất buồn bực.

Kế tiếp, cô bartender xinh đẹp cũng hiểu được ý của Trương Đại Thiệu, cô nhìn theo ánh mắt của Trương Đại Thiệu, Mẫu Đơn đang cầm lấy tỳ bà điều âm, vừa rồi có khách gọi hát một bài.

- Hừ, thì ra là vì cái con hồ ly kia! (Không phải Hồ Ly ta đâu nha, òa òa....)

Cô bartender xinh đẹp thực sự tức giận, chu chu miệng rồi đi, không thèm đếm xỉa tới Trương Đại Thiệu nữa.

- Anh lúc đầu lơ đãng, người thiếu niên tao nhả với em, tình duyên trên thế gian này, chỉ vì sinh mệnh ngắn ngủi không thể kéo dài ...

Tiếng ca ai oán, cất lên có cảm giác thê lương cùng bất đắc dĩ, là một ca khúc kinh điển "Hồng trần cuộn cuộn".

Trương Đại Thiệu lắng lắng nghe, ca khúc kết thúc thì lớn tiếng vỗ tay.

Mẫu Đơn nghe thấy tiếng vỗ tay vang dội kia, nhìn lại thì thấy khuôn mặt bướng bỉnh kia của Trương Đại Thiệu, gật gật đầu, mỉm cười.

Trương Đại Thiệu giao chén rượu lên với cô, gọi người bồi bàn tới, nói:

- Tôi muốn nghe một khúc "Thủy thủ".

Mẫu Đơn nghe thấy Trương Đại Thiệu chỉ định ca khúc này thì nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu, ánh mắt cực kỳ phức tạp, có chết lặng, có cảm động, cũng có rung động, chỉ có cô mới biết được ý của Trương Đại Thiệu khi chỉ định ca khúc này là gì.

Tiếng ca vang lên, giọng hát Mẫu Đơn không có chút biến hóa, vẻ lo lắng trong lòng của cô gái cũng không biểu hiện ra.

Trương Đại Thiệu buông chén rượu, nhanh chóng rời đi, hẳn không lòng dạ nào quản nhiều chuyện xưa của cô gái này, có lẽ, tôi biết cô hát ở đây, lúc đi

ngang qua thì nghe một khúc là đủ rồi.

- Người đẹp, cùng anh hát một bài được không?

Một giọng nói đột nhiên vang lên, một người đàn ông nồng nặc mùi rượu đi thẳng tới chỗ Mẫu Đơn, đi đến trước mặt Mẫu Đơn thì nhào vào người cô.

Mẫu Đơn đứng dậy vội vàng né tránh, người đàn ông cũng không buông tha, ôm lấy Mẫu Đơn, kéo Mẫu Đơn tới trước microphone, tay kia thì lấy ra một xấp tiền vỗ bồm bộp, cười ha ha nói:

- Hát với anh một bài, em không sợ thiệt đâu!

- Buông ra!

Mẫu Đơn nhúm mi, rút cục giẫy ra khỏi ngực của người đàn ông, tiền trong tay người đàn ông rơi xuống.

- Cho cô mặt mũi còn không biết xấu hổ!

Người đàn ông nổi giận, tát một cái lên mặt Mẫu Đơn.

- Sao lại thế này?

Động tĩnh ở đây quấy rầy người khác, quản lý quán bar cuống quýt đi tới.

Người đàn ông liếc mắt nhìn quản lý một cái, nhưng không có để ý, tiếp tục chỉ vào Mẫu Đơn, trợn mắt lên quát:

- Mẹ nó, cho cô mặt mũi hát chung với lão tử, đàn bà thối, thực sự nghĩ rằng mình có tài sao! Nhặt tiền lên, tiếp một khúc với lão tử!

Quản lý quán bar nhanh chóng hiểu được chuyện gì xảy ra, lớn tiếng quát Mẫu Đơn:

- Cô sao lại thế này? Khách yêu cầu chính là tôn chỉ cao nhất đối với cô! Lập tức xin lỗi vị tiên sinh này đi!

Nói xong, quản lý quán bar cúi đầu khom lưng trước mặt người đàn ông:

- Tiên sinh, để ông không hài lòng, chúng tôi rất xin lỗi, Mẫu Đơn không hiểu chuyện, tôi sẽ lập tức bảo cô ấy hát chung với ông.

Người đàn ông hừ một tiếng, nói:

- Nhanh lên, không hầu hạ cho lão tử thoải mái, lão tử sẽ đập nát quán bar của anh!

- Mẫu Đơn, có nghe hay không?

Quản lý quán bar xoay người sang chỗ khác, nổi giận đùng đùng chỉ vào Mẫu Đơn.

- Cô còn đứng đó làm gì, nhanh xin lỗi đi!

Mẫu Đơn cắn chặt môi, nước mắt ngấn mi, cô nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, vô cùng không cam lòng cùng khuất nhục, chậm rãi đi tới chỗ người đàn ông.

Nhưng lúc Mẫu Đơn đi đến bên người người đàn ông, vừa ngẩng đầu lại phát hiện mình đứng trước mặt một người trẻ tuổi, đúng là Trương Đại Thiệu.

- Đi theo tôi.

Trương Đại Thiệu thở dài, cuối cùng hắn vẫn không thể giả vờ làm người xa lạ.

Mẫu Đơn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Trương Đại Thiệu, lòng của cô, hơi hơi rung động một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Nuốt răng gãy vào bụng

- Đây không phải chỗ cho thằng nhóc như mày.

Trương Đại Thiệu xuất hiện làm cho người đàn ông càng giận hơn, không thể tưởng được lão tử ở trong này phát uy mà lại có người xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, xem ra khí thế lão tử không đủ.

Đúng lúc lắm, lão tử sẽ xử lý luôn thằng nhóc này.

Mẫu Đơn thấy ánh mắt Trương Đại Thiệu, lúc này mới khôi phục lại bộ dáng cứng nhắc vô thần, nói:

- Cánh on anh, nhưng anh đi đi, tôi không sao.

- Đi?

Trương Đại Thiệu còn chưa nói gì, người đàn ông đã cắt ngang, giống như là bị chó cắn hết âm lên.

- Nói cho cô biết con đàn bà thối tha kia, hôm nay hai người bọn mày muốn chạy cũng không được!

- Tôi cho cô một phút suy nghĩ, ở lại đây, hay đi với tôi?

Trương Đại Thiệu không để ý đến người đàn ông đang hét lớn, tự nhiên nói với Mẫu Đơn.

Trong lòng Mẫu Đơn lại một lần nữa dậy sóng, cô biết ý tứ của Trương Đại Thiệu, hẳn không phải muốn mình làm gì với hắn, mà chỉ muốn đưa mình thoát khỏi bàn tay quỷ dữ.

Mẫu Đơn đã chết lặng trước gió táp mưa sa, theo bản năng sẽ phải mở miệng từ chối, cô không muốn ai thương hại, cuộc sống có khổ sở thế nào, cô cũng không muốn cúi đầu.

Nhưng lúc cô sắp mở miệng thì không biết vì sao lại không thốt ra được lời nào.

Trương Đại Thiệu mỉm cười với Mẫu Đơn, nụ cười kia thực mê người, hẳn đã biết lựa chọn của Mẫu Đơn.

Xoay người lại, Trương Đại Thiệu nói với người đàn ông:

- Ông thích bắt nạt người khác như vậy sao?

Người đàn ông ngẩn ra, không nghĩ Trương Đại Thiệu sẽ nói như vậy, lập tức ngửa đầu cười ha ha, khinh bỉ nhìn Trương Đại Thiệu, hừ nói:

- Lão tử bắt nạt mày đó! Thế nào? Lão tử bắt nạt con đàn bà thối tha này, cô ra ngoài nuốt răng gãy vào bụng, còn có thể thế nào?

- Nuốt răng gãy vào bụng, ha ha.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên nở nụ cười, vẫy tay nói với người quản lý.

- Đem mấy bình rượu tới đây.

Quản lý quán bar không biết ý của Trương Đại Thiệu là gì, cũng sợ hắn cùng với người đàn ông làm lớn chuyện, nhưng thấy Trương Đại Thiệu tuổi còn trẻ, hình như cũng không dám trêu chọc người đàn ông, hơi lo lắng, hẳn hỏi:

- Muốn loại rượu gì?

- Loại rượu nào của các anh bán chạy nhất?

- Rượu cocktail.

- Vậy trước hết lấy năm bình rượu cocktail đi.

Quản lý quán bar gọi một bồi bàn đến, rất nhanh đem tới mấy bình rượu Trương Đại Thiệu gọi.

Người đàn ông thấy rượu đưa đến trước mặt, khinh thường trong mắt càng nhiều, bĩu môi hừ nói:

- Như thế nào? Muốn kính rượu xin lỗi lão tử sao? Ha ha ha! Còn tưởng rằng mày anh hùng cứu mỹ nhân, thì ra cũng chỉ tới cái loại này!

Còn chưa nói dứt lời, người đàn ông bỗng phát ra một tiếng lêu lợt sợ hãi, Trương Đại Thiệu duỗi tay ra, nắm cổ người đàn ông kéo lại.

Người đàn ông cao lớn thô kệch, Trương Đại Thiệu lại nhìn như sinh viên, vẻ ngoài khác biệt rất rõ ràng.

Nhưng người đàn ông lại giống như con gà con trước mặt Trương Đại Thiệu, ngay cả phản kháng cũng không kịp, mọi người trong quán bar cũng âm thầm lấy làm kỳ quái.

Người đàn ông vốn đang muốn ra tay dạy dỗ Trương Đại Thiệu to gan lớn mật, nhưng tránh vài lần thì phát hiện mình căn bản không giãy ra được, người

thanh niên này dường như còn to lớn hơn mình. Nhất là cặp mắt kia, lạnh lùng, sắc bén như chim ưng.

- Thằng nhóc này thực không bình thường!

Người đàn ông nghĩ thầm, có chút kích động, không khỏi quát lên với Trương Đại Thiệu:

- Mày muốn làm gì, mau thả tao ra!

- Tiên sinh, có chuyện gì từ từ nói, từ từ thương lượng, không cần làm đến mức này đâu!

Người quản lý quán bar cũng bị Trương Đại Thiệu làm cho sợ hãi, đừng nhìn người này tuổi còn trẻ, nói động sẽ động, tuyệt đối không hàm hồ đâu.

Thuận tay cầm lấy một chai rượu, Trương Đại Thiệu không để ý đến quản lý quán bar, nhắm ngay vào miệng người đàn ông đập một cái choang.

Lập tức miệng của người đàn ông máu tươi chảy ròng ròng.

- Ôi mẹ ơi, đánh thật sao!

Lần đập này đã dọa sợ mọi người trong quán bar, nhất là quản lý lại cả kinh nói không ra lời.

- Hắn không phải nói nuốt răng gãy vào bụng sao, tao sẽ cho hắn nếm thử tư vị này một chút.

Trương Đại Thiệu tùy tay ném phần chai rượu còn lại xuống đất, lúc này mới nói với quản lý quán bar.

- Mày, mày chết chắc rồi!

Người đàn ông quả thực bị đánh gãy một cái răng cửa, nói chuyện có chút hổ, gương mặt múa vuốt gằm rú.

- Ông nhỏ răng ra sao!

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu, hắn không vừa lòng, không phải nói nuốt răng gãy vào bụng tốt lắm sao, lại cầm lấy bình rượu thứ hai, lại đập vào miệng người đàn ông.

- Aaaaa!

Người đàn ông thiếu chút nữa bị đập chết, hét thảm một tiếng, nhưng miệng thì đã bị "nở hoa", phát ra thanh âm không rõ nữa.

- Tao muốn giết mày!

Người đàn ông nổi điên giãy dụa đứng lên, hai mắt đỏ ngầu, trên mặt toàn là sát khí, hận không thể chặt Trương Đại Thiệu ra làm tám mảnh cho hả giận.

Nhưng bất luận người đàn ông giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi cánh tay của Trương Đại Thiệu.

- Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, bằng không không đánh gãy hết răng thì cũng là ông đau thôi.

Trương Đại Thiệu có ý tốt ở một bên khuyên bảo, tay nâng bình rượu, chai rượu thứ ba không chút khách khí đập lên miệng người đàn ông.

Choang!

Thân mình quản lý quán bar run run, thấy thế thì hết hồn, vội vàng lấy tay che miệng mình lại, giống như là bình rượu kia nện trên miệng mình vậy.

- Aaaa!

Mẫu Đơn phát ra một tiếng hô nhỏ, nhưng lại lập tức che miệng lại, quay đầu đi, không đành lòng nhìn hình ảnh máu tươi đầm đìa kia.

- Sợ à?

Trương Đại Thiệu mỉm cười.

Mẫu Đơn lắc lắc đầu.

- Phụt!

Người đàn ông phun ra một mồm to máu, răng cửa mất đi một cái, bị đánh cho đầu choáng não churong, rốt cuộc không thể chịu nổi nữa.

- Đừng, đừng đánh nữa.

Lúc này người đàn ông đã mất hai cái răng cửa, nói chuyện thều thào, không cần thận nghe thì sẽ không nghe hắn nói gì.

Nhưng không cần nghe rõ, nhìn bộ dáng của người đàn ông cũng biết hắn đang cầu xin tha thứ.

- Tiên sinh, anh xem người bị đánh thành như vậy rồi, nên thôi đi.

Thừa dịp này, quản lý quán bar vội vàng đi lên khuyên can.

- Còn chưa nuốt răng vào bụng mà.

Trương Đại Thiệu nói, lời nói này làm cho tất cả mọi người trong quán bar hít một ngụm khí lạnh, đánh như vậy rồi còn muốn đánh nữa? Thật sự muốn người ta nuốt răng vào bụng sao!

- Ông dám nhổ ra một cái răng, tôi sẽ đánh tới lúc ông không còn răng nữa mới thôi.

Trương Đại Thiệu chỉ người đàn ông, người đàn ông bộ dáng sợ hãi bất lực, giờ phút này ngay cả cái chết hắn cũng nghĩ tới.

- Chuẩn bị tốt một chút, một, hai, ba, đánh!

Cùng với tiết tấu có lực, Trương Đại Thiệu nâng tay lên, bình rượu thứ tư vờ tung trên miệng người đàn ông. Nhưng cái kia đã không thể gọi là miệng được nữa, so sánh với hoa cúc tàn còn thích hợp hơn một tí.

Lần này so ra, hai cái răng của người đàn ông đã bị Trương Đại Thiệu đánh gãy, người đàn ông lúc này ghi nhớ dạy bảo của Trương Đại Thiệu, nói sao cũng không dám nhổ răng ra.

Nhắm mắt lại, cắn răng một cái, mạnh mẽ nuốt hai cái răng kia vào.

Một màn này lại làm cho mọi người một lần nữa hết hồn, thực sự nuốt răng sao!

Lúc này Trương Đại Thiệu mới buông người đàn ông ra, nói:

- Cầm lấy tiền dơ bẩn của ông, cút!

Người đàn ông lúc này còn dám nói cái gì nữa, hướng chỉ, cho dù hắn muốn nói cũng không nói ra được, cũng không dám đi lên đếm tiền trên mặt đất, giống như sau lưng có con sói đói, chạy trốn mất dạng ra khỏi quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chuyện lớn cả đời của Hàn Mộng Di

Giải quyết xong người đàn ông, Trương Đại Thiệu quay đầu nói với Mẫu Đơn:

- Đi thôi!

Mẫu Đơn đã sớm đưa ra quyết định, lần này không do dự mà đi theo Trương Đại Thiệu.

- Đây, Mẫu Đơn, cô đi đâu vậy!

Lúc này quản lý quán bar mới phản ứng lại, ở phía sau lớn tiếng hỏi.

- Từ giờ trở đi, Mẫu Đơn tự do!

Trương Đại Thiệu cũng không quay đầu lại đáp.

Quản lý quán bar gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, Mẫu Đơn chính là cây hái ra tiền của hắn, cứ như vậy mà đi, mà hắn lại không dám làm gì trở mặt đứng nhìn kẻ điên Trương Đại Thiệu kia mang người đi, đứng tại chỗ vô đầu bứt tai. Gãi hai ba cái mà Trương Đại Thiệu đã mang Mẫu Đơn rời khỏi quán bar rồi.

- Mẫu Đơn, cô không cần lo lắng, tôi sẽ sắp xếp cho cô một chỗ làm tốt hơn.

Trương Đại Thiệu quay đầu lại nói với Mẫu Đơn, hắn đã tính toán tốt rồi, lão cha Tiệp Nghi tuy rằng còn chưa được gia tộc trọng dụng, nhưng giúp đỡ giải quyết chỗ làm cho một người thì cũng chỉ cần một cuộc điện thoại mà thôi.

Mẫu Đơn lộ ra vẻ mặt cảm kích, nhưng lại không nói ra câu cảm kích nào, vẫn là nói ra hai chữ:

- Cảm ơn!

Trương Đại Thiệu cười khanh khách, có thể làm cho một tảng băng như Mẫu Đơn liên tiếp cảm ơn mình, mình có nên lấy đó làm kiêu ngạo không nhỉ?

- Trương tiên sinh, tên tôi vốn là Khâu Tuyết Nhi.

Mẫu Đơn ở phía sau bỗng nhiên nói thêm

- À, tôi tên là Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu có qua có lại một chút, nghĩ nghĩ một chút rồi trao đổi cách thức liên hệ với Mẫu Đơn, gọi một chiếc xe giúp Mẫu Đơn rồi mình cũng trở về.

.....

Hàn gia.

Hàn Mộng Di vận thất lưng, ngồi vào sô pha, bộ dáng dáo dác giống như là một kẻ trộm.

Trong lòng cô có chút căng thẳng, nghe ngóng gì cũng không được, không khỏi xoa môi sảng giọng:

- Ba cũng thật là, vì sao lại vào thư phòng nói chuyện chứ.

Hôm nay có một vị khách đến Hàn gia, đó là Lư gia chủ, cha của Lư Cảnh Thần, Lư Sư Phát.

Tuy rằng Hàn gia Lư gia vẫn thường qua lại, nhưng thường thì Lư Sư Phát sẽ không tự mình đến nhà thăm hỏi, lúc này hẳn đến, hơn phân nửa có có liên quan đến chuyện của Hàn Mộng Di và Lư Cảnh Thần.

Bởi vậy Hàn Mộng Di mới hao hết tâm tư muốn nghe lén, nhưng ai ngờ, Hàn Kiến Vĩ lần này lại không tiếp đãi Lư Sư Phát ở phòng khách, mà lại chạy tới thư phòng.

Điều này làm cho Hàn Mộng Di rất bức bối, nhưng chạy đến cửa phòng nghe lén cô lại không có gan. Nói đi nói lại, cho dù đi nghe cũng không chắc là nghe được gì.

Con mắt đảo qua, Hàn Mộng Di nhìn thấy vú Trần bung trà tới thư phòng thì lập tức vọt tới:

- Vú Trần, để tôi bung cho, tôi sẽ đem vào cho ba.

- Cái này...

Vú Trần cảm thấy khó xử, bà sao lại không biết ý đồ của tiểu thư chứ:

- Tiểu thư, việc nặng nhọc này sao có thể để tiểu thư làm, vẫn để tôi làm thì hơn.

- Ai nha, được rồi vú Trần, nói đưa cho tôi thì đưa cho tôi, sao dài dòng như vậy.

Hàn Mộng Di không khỏi nóng lòng vội đoạt lấy cái khay, quay đầu đi thì lén làm một tư thế thắng lợi.

Rón ra rón rén đi đến cửa thư phòng, Hàn Mộng Di cẩn thận mở cửa phòng ra một chút, tiếng cười sang sảng của Hàn Kiến Vĩ truyền đến.

- Có chuyện gì không dám nói trước mặt người, sao phải trốn ở trong này nói chuyện chứ.

Hàn Mộng Di không khỏi xem thường, vênh tai lên nghe tiếp.

- Lão Lư, coi ông nói kia, Cảnh Thần là đứa có tài lại là bạn thanh mai trúc mã, hơn nữa lại có tâm với Di nhi, Di nhi nhà chúng tôi có thể gả cho Cảnh Thần là phúc của nó.

- Lão Hàn, nói vậy là định rồi? Tôi rất nôn nóng muốn bé cháu đấy.

Lư Sư Phát cũng cười ha hả, nhìn ra được, tâm tình của hai người rất tốt.

Sắc mặt Hàn Mộng Di nhanh chóng đen xuống, rất không hài lòng, quả nhiên không ngoài dự đoán, hai lão già kia ở trong này thương lượng việc kết hôn của bà đây, thật sự là si tâm vọng tưởng, bà đây không bao giờ lấy Lư Cảnh Thần làm chồng!

- Nhưng mà lão Lư à.

Hàn Kiến Vĩ lại chuyển giọng.

- Đầu tháng ba là tháng sau, có sớm quá không, tôi sợ Di nhi sẽ có chút phản ứng.
- Lão Hàn, Cảnh Thần hai tháng nữa sẽ đi Mỹ học cao hơn, lần này đi mất hai năm.

Lưu Sư Phát đuổi tay ra, đếm đếm trên đầu ngón tay tính toán cho Hàn Kiến Vĩ xem:

- Hôn sự của chúng nó phải làm xong xuôi trước lúc này. Tôi đi xem rồi, tháng sau đầu tháng ba là ngày hoàng đạo, thích hợp cưới hỏi! Hơn nữa, tôi muốn bế cháu đến đền rồi, chúng nó phải sớm thành hôn một chút, coi như là giải quyết xong cho tôi một tâm sự.

Hàn Kiến Vĩ biết, đây là Lưu Sư Phát cho mình mặt mũi, ý của hắn rất đơn giản, chính là trên người Hàn Mộng Di có nhiều lời đồn đãi nhảm nhí, nghe nói họ Trương kia quay về Yên Kinh, còn có quan hệ không rõ ràng, sớm cưới một chút sẽ tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Lão Lưu, anh nói đúng, vậy thì định thế đi!

Hàn Kiến Vĩ gật đầu thật mạnh.

Lúc này bỗng nhiên một thanh âm rối loạn truyền đến, Hàn Kiến Vĩ ngẩng đầu lên, chỉ thấy cửa phòng hé mở, dường như một bóng dáng mới chạy ra ngoài.

Thật vất vả đợi cho Lưu Sư Phát đứng dậy ra về, Hàn Kiến Vĩ lập tức vội vàng đi đến phòng Hàn Mộng Di.

Còn chưa có mở cửa ra đã bị một trận gào thét của Hàn Mộng Di đổ ập xuống:

- Ba! Con đã nói là không lấy Lưu Cảnh Thần! Có chết cũng không lấy!
- Di nhi, con đừng vội, nghe ba nói đã.

Hàn Kiến Vĩ thở dài, trở lại đóng cửa phòng.

- Con không nghe! Con cái gì cũng không nghe, tóm lại con sẽ không lấy Lưu Cảnh Thần làm chồng!

Hàn Mộng Di giống như một con gà chọi, căng giọng hét âm lên:

- Con chỉ gả cho Trương Thiên!
- Con cầm miệng cho ta!

Nhắc tới Trương Đại Thiệu, Hàn Kiến Vĩ một trận nóng nảy, quát lên với Hàn Mộng Di.

Quát xong Hàn Kiến Vĩ lại hối hận mình quá nặng lời, lại ôn nhu nói:

- Di nhi, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì ba đều chiều con, nhưng chuyện này con không thể tùy hứng được. Con có biết hiện tại ở Yên Kinh có bao nhiêu người nhắm vào Hàn gia, đang chê cười Hàn gia không? Bọn họ ở sau lưng nói con thế nào, chẳng lẽ con không biết sao?
- Bọn họ nói cái gì, con mặc kệ!

Hàn Mộng Di cũng không chịu đựng được bộ dáng lo lắng làm lụng vất vả của cha mình, giọng nói cũng có chút dịu đi, nhưng vẫn ngang ngạnh như trước.

- Hồ đồ, con sao có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy!

Hàn Kiến Vĩ trợn mắt.

- Hiện tại tình huống của con là gì con không biết sao, khó có được đứa nhỏ Cảnh Thần kia không chê con, muốn cưới con, con còn không đồng ý, chẳng lẽ con muốn cả đời không lấy chồng sao?
- Con phải gả cho Trương Thiên!
- Trước mặt ba đừng có nhắc đến Trương Thiên! Hắn làm hại con còn chưa đủ sao?

Hàn Kiến Vĩ thực sự có chút tức giận, hắn không rõ, Di nhi tại sao lại suy nghĩ như vậy.

- Hàn gia ta còn chưa có đề tiện đến trình độ đó! Ba nói cho con biết, con gái của Hàn Kiến Vĩ ta, có chết cũng không gả cho loại người đó, bằng không ba còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông!

Hàn Mộng Di nóng nảy, quát lên với Hàn Kiến Vĩ:

- Đủ rồi! Luôn miệng nói là vì con, còn không phải vì thể diện của ba sao! Ba sợ mất mặt! Con cũng nói cho ba biết, ngoài Trương Thiên ra, con chết cũng không lấy chồng!

- Con káo xược!

Hàn Kiến Vĩ gầm lên một tiếng, trở tay đánh Hàn Mộng Di một bạt tai.

Nháy mắt, hai người Hàn Kiến Vĩ cùng Hàn Mộng Di đều ngây ngẩn cả người, tay Hàn Kiến Vĩ run lên nhẹ nhẹ.

Lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên Hàn Kiến Vĩ đánh Hàn Mộng Di

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Cuộc sống gian nan của Mẫu Đơn

Một cái tát kia hạ xuống, Hàn Kiến Vĩ liền cảm thấy hối hận, đau lòng, nhưng hiện tại cũng chỉ là thừa cơ hội này, nói rõ ràng với Hàn Mộng Di, miễn cho về sau nó làm loạn không yên.

- Ba, ba đánh con?

Hàn Mộng Di ôm mặt, không thể tin nhìn cha mình, nước mắt trào ra.

- Di nhi, sao con lại nói ra lời như thế, ba vất vả làm hết thảy mọi việc là vì cái gì? Ba dùng cả đời liều mạng gánh cơ nghiệp Hàn gia là vì ai!

Hàn Kiến Vĩ đồng thời cũng cảm thấy đau lòng, nói xong thì nước mắt cũng chảy ra.

Hàn Mộng Di cũng biết lời nói của mình vừa rồi quá nặng, là ba thương tâm, lại quật cường không chịu mở miệng nhận sai.

- Di nhi, con nghe cho kỹ đây.

Hàn Kiến Vĩ kiên định, cũng quay đầu đi, không dám nhìn con gái tủi thân.

- Chuyện của con với Trương Thiên không thể thương lượng, trừ khi ba chết! Ba cùng với Lưu gia đã định rồi, đầu tháng ba con phải gả đến Lưu gia!

- Con sẽ chết cho ba xem!

Hàn Mộng Di nói, không có cái lộn như trước nữa, nhưng quyết tâm biểu hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

- Con, con muốn ba tức chết có phải không?

Hàn Kiến Vĩ tức giận thiếu chút nữa hôn mê, tính tình con gái hần hiểu rất rõ, một khi quyết định chuyện gì chín trầu cũng không lời trở lại được.

Hàn Mộng Di cứ quật cường như vậy trọn mắt nhìn ba mình, một chút cũng không chịu yếu thế, nhưng ngay sau đó, Hàn Mộng Di lại biến sắc.

- Di nhi, coi như ba cầu xin con.

Hàn Kiến Vĩ bỗng nhiên quỳ trước mặt con gái mình.

- Ba!

Hàn Mộng Di phát ra một tiếng kêu sợ hãi, giống như là bị sấm sét bổ trúng, liều lĩnh vọt đến, gắt gao ôm lấy Hàn Kiến Vĩ.

.....

Lý thất gia vô cùng lo lắng chạy tới sông bạc, nhưng lại ngoài ý muốn được báo cho biết, nguy cơ của sông bạc đã được giải quyết. Tề Phi đã nghiên cứu ra phương pháp đối phó Cao Cường, hơn nữa đánh bại Cao Cường, Cao Cường sẽ không đến khiêu chiến nữa.

Lý thất gia lo lắng, đợi suốt một ngày, quả nhiên không có phát hiện bóng dáng Cao Cường, không riêng như vậy, trong vòng vài ngày về sau ngay cả sông bạc Hanh Thông cũng như tắt lửa, không hề đến khiêu khích sông bạc của mình, rất ngoan ngoãn.

- Chuyện này là sao?

Lý thất gia cảm thấy rất kỳ lạ:

- Chẳng lẽ bọn họ có được tin tức mình lại một lần nữa được gia tộc trọng dụng sao?

Nghĩ một hồi, dường như chỉ có thể giải thích như vậy, Lý thất gia bị kích động trở về nhà, ngẫm lại bộ dáng Trương Đại Thiệu vỗ bộ ngực của mình cam đoan, Lý thất gia không khỏi bật cười, mình già rồi, còn không bằng tinh thần của người trẻ tuổi.

Hôm nay tâm tình Lý thất gia tốt lắm, thậm chí thời điểm ăn cơm cùng Trương Đại Thiệu cũng uống hai ly, Trương Đại Thiệu cũng nhân cơ hội nói với Lý thất gia chuyện của Mẫu Đơn.

Lúc này Lý thất gia gọi điện thoại cho một công ty âm nhạc của Lý gia, chuyện cứ như vậy được giải quyết.

Nhưng ánh mắt nhìn về Trương Đại Thiệu có chút đen tối.

Trương Đại Thiệu không khỏi cảm thán, lão cha cũng không phải là một người đứng đắn.

Gọi điện thoại cho Mẫu Đơn, muốn gọi Mẫu Đơn đi tới công ty âm nhạc ký hợp đồng, nhưng lúc kết nói điện thoại thì lại vang lên tiếng khóc nức nở, không chỉ là tiếng khóc của Mẫu Đơn, còn có tiếng khóc của một người khác.

- Làm sao vậy?

Trương Đại Thiệu nhú mày hỏi.

- Bọn họ, bọn họ đến cửa hàng quấy rối, lúc này còn nói niềm phong cửa hàng!

Mẫu Đơn hoảng hốt, bối rối tới cực điểm, lắp bắp nói khóc không thành tiếng, chưa nói xong hai câu thì đã khóc rống lên.

Trương Đại Thiệu không có hỏi rõ Mẫu Đơn bị làm sao thì ngắt điện thoại, lấy ra một con xe trong gara lái thẳng đến cửa hàng của Mẫu Đơn.

Một giờ sau, Trương Đại Thiệu đi đến chỗ của Mẫu Đơn, một cửa hàng cực kỳ bình thường và phổ biến nằm ở bên đường ngoại ô thành phố. Nhưng hiện tại cửa cửa hàng đóng chặt, không có buôn bán gì.

Thần thức đảo qua, Trương Đại Thiệu liền phát hiện Mẫu Đơn ở bên trong. Mẫu Đơn đang giúp đỡ một người phụ nữ khuôn mặt có chút giống mình, tất nhiên đó là mẹ của cô, nước mắt hai mẹ con cứ rơi xuống.

- Con gái, mẹ thực xin lỗi con.

Mẹ Mẫu Đơn nhẹ nhàng lau nước mắt:

- Vừa sinh con ra thì ba con đã đổ bệnh, bệnh này đã kéo dài hai mươi năm, nhiều năm như vậy làm liên lụy không tốt đến con. Nếu mẹ nghe lời ông ngoại con, gả cho một người khác, con sẽ không phải chịu khổ như thế.

- Mẹ, mẹ nói cái gì vậy.

Mẫu Đơn gắt gao ôm lấy đầu mẹ mình, đem người của mẹ mình áp sát vào trong lồng ngực.

- Làm con gái của mẹ, là chuyện con cảm thấy vinh hạnh, mẹ là người mẹ tốt nhất thế giới này.

- Đứa nhỏ này, chỉ giỏi nói ngọt.

Mẹ Mẫu Đơn nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu lên yêu thương nhìn con gái.

Nhưng trong giây lát mẹ Mẫu Đơn nghĩ tới khổ cảnh trước mắt, đứng dậy nói:

- Mẫu Đơn, con đi nhanh đi, những người đó có thể quay lại đó.

- Mẹ, con sao có thể để mẹ ở lại được.

Lúc này Mẫu Đơn kêu lên:

- Chúng ta phải đi cùng nhau.

Mẹ Mẫu Đơn lắc đầu:

- Mẫu Đơn, nếu mẹ đi rồi thì ba con làm sao bây giờ? Bệnh viện đến bây giờ còn đang thúc giục tiền thuốc men.

- Mẹ, con sẽ kiếm tiền, mẹ không cần lo nữa!

- Mẫu Đơn, con còn nhỏ kiếm tiền như thế nào?

Mẹ Mẫu Đơn kéo tay Mẫu Đơn nói:

- Nghe mẹ nói này, đừng ca hát nữa, đó không phải công việc đứng đắn.

Kỳ thật Mẫu Đơn cũng không muốn đi hát ở quán bar, không có việc kiếm được nhiều tiền mới bắt đầu đi đến đó. Mẹ cô khuyên nhủ rất nhiều, Mẫu Đơn cũng đồng ý cho qua, nhưng trên thực tế lại lên đi làm.

Mẹ Mẫu Đơn trong lòng rất rõ ràng, cũng rất bắt đầu đi.

Thấy vẻ mặt bắt đầu đi của mẹ, Mẫu Đơn nói:

- Mẹ, lần này con gặp một người tốt, hẳn sẽ giúp con giải quyết vấn đề công việc, thật đó mẹ!

- Người tốt gì, thời buổi còn có người nào tốt sao, đừng có để bị lừa.

Mẹ Mẫu Đơn có chút lo lắng cùng cảnh giác cầm lấy tay Mẫu Đơn.

Đến lúc này, Trương Đại Thiệu đã cất xe xong, xuống xe, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

- Ai?

Bên trong vang lên một tiếng kêu sợ hãi, mẹ con Mẫu Đơn như chim sợ cành cong, tiếng động nào cũng làm cho bọn họ hoảng sợ.

Chờ đến lúc nhìn thấy gương mặt của Trương Đại Thiệu, mẹ Mẫu Đơn lại biến sắc, nắm chiếc ghế nhỏ bên người ném về phía Trương Đại Thiệu:

- Cút, cút ra ngoài cho tôi!

Trương Đại Thiệu không tránh không né, duỗi tay ra lập tức cầm lấy chiếc ghế để trên mặt đất, cười nói:

- Bác gái đừng căng thẳng, tôi không phải người xấu.

- Trương Thiên.

Mẫu Đơn lúc này mới thấy rõ người tới là Trương Đại Thiệu, không khỏi phát ra một tiếng kêu vui mừng, một phen kéo mẹ lại, nói:

- Mẹ, mau dừng tay, đây là Trương Thiên, bạn của con! Chính là người tốt mà lúc này con nói với mẹ!

Nghe thấy vậy mẹ Mẫu Đơn mới dừng tay, nhưng vẫn cảnh giác phòng bị như trước, tất nhiên, bà cho rằng con gái của mình đang bị Trương Đại Thiệu lừa.

Nhất là bộ dạng Trương Đại Thiệu, bình thường những tên lừa gạt các cô gái cũng có dáng vẻ như vậy.

Phản ứng của mẹ Mẫu Đơn làm cho Trương Đại Thiệu dở khóc dở cười, nhìn mình không giống người tốt sao?

Mẫu Đơn lúc này đưa ra một cái ghế nhỏ cho Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu cũng không khách khí, nhận lấy rồi ngồi xuống, lúc này mới hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy Mẫu Đơn?

Mẫu Đơn sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi nói hết mọi việc cho Trương Đại Thiệu, sau khi Trương Đại Thiệu nghe xong không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo, nói:

- Mẫu Đơn, cô cứ tin tưởng 120% đi, tôi ở đây chờ xem bọn chúng có thể kiêu ngạo tới trình độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Tốt cho một tên cầm thú

Kỳ thật chuyện của Mẫu Đơn cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng của Trương Đại Thiệu.

Chỉ là con của chủ nhiệm quản lý Tây thành coi trọng Mẫu Đơn, muốn đưa Mẫu Đơn về để làm nhân tình.

Mẫu Đơn làm sao có thể đồng ý, vì thế nên con của chủ nhiệm đại nhân cứ hai ba ngày lại tới quấy rầy cửa hàng của nhà Mẫu Đơn, làm cho nhà Mẫu Đơn không khí ngột ngạt.

Có thể là công tử đại nhân cảm thấy tán lâu vậy mà không có kết quả, nên mấy ngày nay công tử đại nhân rốt cục đưa ra tới hậu thư cho nhà Mẫu Đơn, nếu Mẫu Đơn không biết điều thì sẽ niêm phong cửa hàng của nhà Mẫu Đơn, bắt mẹ Mẫu Đơn đến Cục Cảnh sát.

Chuyện tuy rằng nhàm chán, nhưng đối với nhà Mẫu Đơn mà nói cũng là một đại họa.

- Kít!

Tiếng phanh xe vang lên, tiếp theo là rầm một tiếng mở cửa xe, kia là công tử đại nhân cao cao tại thượng. Trương Ngọc Thiện nghênh ngang đi tới.

Mẹ con Mẫu Đơn vừa nhìn thấy Trương Ngọc Thiện thì đều lộ ra vẻ mặt phẫn hận.

- Mẫu Đơn, anh lại tới đây.

Ánh mắt Trương Ngọc Thiện hung hăng nhìn chòng chọc vào bộ ngực cao ngất của Mẫu Đơn, trong mắt toàn là sự đen tối, cười đến chảy cả nước miếng, trong lòng thầm nghĩ, chờ tiểu nữ nhân này ở trong tay mình, nhất định phải chơi hai ba ngày đêm cho đã rồi nói sau.

- Trương Ngọc Thiện, anh đi ra ngoài! Nơi này không chào đón anh!

Mẫu Đơn nghiêng răng nghiêng lợi, có Trương Đại Thiệu ở đây cô cũng có vài phần dũng khí, chỉ vào Trương Ngọc Thiện hét lên một tiếng.

- Ôi, Mẫu Đơn, tức giận sao?

Trương Ngọc Thiện ngạc nhiên đánh giá Mẫu Đơn, mới không gặp có một lúc mà Mẫu Đơn sợ hãi rụt rè đã dám nổi giận với mình rồi.

- Mẫu Đơn, mau tới đây.

Mẹ Mẫu Đơn cũng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng kéo Mẫu Đơn lại, nhìn về phía Trương Ngọc Thiện cầu xin.

- Trương tiên sinh, tôi xin cậu, xin cậu buông tha cho chúng tôi đi, chúng tôi thực sự chịu không nổi nữa.

- Bác gái, bác nói gì vậy, tôi cũng không làm gì mấy người mà.

Trương Ngọc Thiện sờ sờ cái mũi, từ trên cao nhìn xuống mẹ con Mẫu Đơn.

- Cuộc sống của các người khó khăn, tôi cũng có thể giúp, nhưng phải tùy vào con gái bác.

- Tốt!

Một giọng nói tán thưởng bỗng nhiên truyền đến, hiện tại Trương Ngọc Thiện mới phát hiện trong cửa hàng còn có một người nữa thì không khỏi ngẩn ra, lập tức cười như điên:

- Thấy chưa, ngay cả người ta cũng nói tốt, Mẫu Đơn, em còn chưa sáng mắt ra sao?

- Tốt cho một tên cầm thú!

Nụ cười đắc ý của Trương Ngọc Thiện lập tức cương cứng trên mặt, nhìn lại thì thấy Trương Đại Thiệu đang lười biếng ôm cánh tay đứng ở đó, trên mặt là một nụ cười cười nhạo.

- Anh đang nói tôi sao?

Trương Ngọc Thiện có chút không thể tin được, nhìn trái phải bên người mình cũng không có ai, lúc này mới hai ba bước đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, chỉ vào cái mũi của mình.

- Anh còn có chút biết mình biết ta đấy.

Trương Đại Thiệu đưa ra một câu trả lời thuyết phục cho Trương Ngọc Thiện.

Sắc mặt Trương Ngọc Thiện lập tức biến đổi, tiểu tử này quá ngang ngược rồi! Ngay cả mình cũng dám mắng. Dậm chân mạnh một cái, Trương Đại Thiệu trợn to mắt, chỉ vào mũi Trương Đại Thiệu kêu to:

- Mẹ nó, con mẹ mày mắng ai thế?

- Chửi anh.

- Thật sự coi mình là trời sao! Gan chó không nhỏ, ngay cả lão tử cũng dám mắng!

Trương Ngọc Thiện trở nên mạnh mẽ, hai tay đặt mạnh lên ngực Trương Đại Thiệu đẩy một chút.

Đây là chiêu hấn thường dùng, đầu tiên là làm cho người ta lão đảo lui về phía sau, sau đó đá một phát lên bụng đối phương, đối phương lập tức bị lão đảo ngã trên mặt đất, sau đó mình lại ra sức đá thêm cái nữa, đối phương chỉ còn nước ôm đầu xin tha thứ mà thôi.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ, bàn tay Trương Ngọc Thiện đặt trên ngực Trương Đại Thiệu giống như là đụng phải một tấm thép, làm cho cổ tay hắn run lên.

Trương Đại Thiệu giống như là một cây đại thụ cắm rễ trên mặt đất, đừng nói là lui về phía sau, động cũng không động đến một chút.

- Tiểu tử này chẳng lẽ có võ?

Trương Ngọc Thiện không khỏi thất kinh, lấy ra sức lực đi đẩy Trương Đại Thiệu mà đẩy cũng không đi.

- Thu mong vuốt của anh lại đi.

Trương Đại Thiệu nói, ôm đồm lấy cổ tay Trương Ngọc Thiện.

- Aaaa, đau, đau!

Trương Ngọc Thiện lập tức nhe răng trợn mắt kêu oai oái, thấy thế Trương Đại Thiệu khinh thường vô cùng, một người đàn ông thế mà ngay cả một chút cốt khí cũng không có. Mình chưa dùng sức đã thành như vậy, nếu dùng sức thì chẳng phải phân cũng tòi ra sao.

Ném tay Trương Ngọc Thiện xuống, Trương Đại Thiệu hừ nói:

- Về sau đừng có đến làm phiền Mẫu Đơn nữa, bằng không xem tôi xử lý anh thế nào.

- Tiểu tử, mày giỏi lắm!

Trương Ngọc Thiện bị Trương Đại Thiệu làm cho tè cả ra quần, cảm thấy mặt mặt, trợn mắt tức giận nhìn Trương Đại Thiệu nhưng cũng không dám làm gì Trương Đại Thiệu.

Xoay người lại, tức giận quát lạnh với Mẫu Đơn:

- Mẫu Đơn, anh đang nói sao em kiên cường như vậy, hóa ra là tìm một thằng nhóc lỗ mãng đến làm chỗ dựa! Được, anh sẽ xem thằng nhóc lỗ mãng của em có bao nhiêu lợi hại!

Nói xong, Trương Ngọc Thiện cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số:

- Cầu Từ, lập tức dẫn người đến đây, niêm phong cửa hàng!

- Trương tiên sinh, không cần, không cần, cửa hàng này không thể niêm phong!

Mẹ Mẫu Đơn khản trương, lập tức tiến lên giữ chặt Trương Ngọc Thiện.

- Niêm phong chỗ này chúng tôi sẽ không có đường sống! Trương tiên sinh, không thể niêm phong, tôi van xin cậu!

Trương Ngọc Thiện căn bản không để ý tới mẹ Mẫu Đơn, một phen đẩy người ra, cười lạnh.

- Mẹ, mẹ không cần cầu xin hắn!

Mẫu Đơn đỡ lấy mẹ, gắt gao lôi kéo thân mình bà, nói:

- Trương Thiên ở đây, không có việc gì đâu.

- Bác gái, yên tâm, có tôi ở đây, cái loại chó đó cũng không trở mình thành cảnh hoa được đâu.

Trương Đại Thiệu cũng đi đến trước mặt mẹ Mẫu Đơn, giúp Mẫu Đơn nâng mẹ, an ủi, lại im lặng đánh một bí quyết an thần trên người mẹ Mẫu Đơn.

Mẹ Mẫu Đơn bỗng nhiên cảm thấy thân thanh khí sáng, dường như đầu óc trở lên thanh tỉnh hơn rất nhiều, không xúc động nữa.

- Tiểu tử thôi, mày mắng ai là chó!

Nghe thấy lời nói của Trương Đại Thiệu, Trương Ngọc Thiện lại giận dữ, ở một bên trừng mắt chất vấn, nhưng cũng không dám tiến lên, anh hùng gặp chuyện không bỏ qua, đó là nguyên tắc làm người của hắn.

- Mắng mày đó!

Trương Đại Thiệu nói một câu làm cho Trương Ngọc Thiện ghen đến chết, vỗ vỗ đầu của mình, có chút ảo não.

- Thực xin lỗi, tôi không nên sỉ nhục con chó, tôi nói sai rồi, đó không phải là mắng, mà là khen anh.

- Xi!

Mặc dù lúc này rất hồi hộp nhưng Mẫu Đơn cũng nhịn không được che miệng bật cười, Trương Thiên này cũng thật là mỉa mai.

- Tiểu tử, mày giỏi lắm, đợi xem tao xử lý mày thế nào!

Trương Ngọc Thiện hung tợn nói.

Lúc sau, ngoài cửa cửa hàng truyền đến một tiếng dừng xe, một chữ lớn "Trật tự đô thị" in ở trên cửa xe.

Cửa xe mở ra, hai người mặc đồ kiểm soát nhảy xuống, theo sau cũng là hai người khác mặc đồng phục, là người của Cục Công thương.

Mấy tên này ngẩng đầu nhìn, mặt mày hung dữ hùng hổ đi tới. Ở phía sau là một chiếc xe bánh mì, bên trong tất cả đều là cảnh sát, đi theo kiểm soát và chấp pháp viên của Cục Công thương giống như sói đói đi tới.

- Ha ha ha, người của tôi tới đây niêm phong cửa hàng, coi mấy người còn kiêu ngạo được không!

Trương Ngọc Thiện cười ha ha một tiếng.

- Chính là đây, niêm phong cửa hàng cho tôi!

Trên mặt mẹ con Mẫu Đơn lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Toàn bộ lần trở về cho tôi

Cửa hàng của nhà Mẫu Đơn tuy không lớn, nhưng cũng không quá nhỏ, một đội chấp pháp uy nghiêm vô cùng chen lấn vào, trong cửa hàng lập tức đứng đầy người, có vẻ hơi chật chội.

- Các anh, các anh muốn làm gì?

Mẹ Mẫu Đơn có chút lo lắng cùng kích động, lập tức muốn đi lên ngăn cản những người hung tợn này nhưng bị Mẫu Đơn ngăn lại.

- Làm gì? Bà già, mắt bà mù sao, chúng tôi niêm phong cửa hàng!

Người cầm đầu là một tên Kiểm soát viên mặt chữ điền ngang ngược nói, ánh mắt tham lam lập tức đảo qua trên người Mẫu Đơn, ánh mắt lộ ra sự dâm dăng, nước miếng cũng chảy xuống.

- Chúng tôi là đội chấp pháp, vừa rồi nhận được tin báo nói chỗ này không có giấy phép kinh doanh, nhưng có hoạt động buôn bán dâm, căn cứ vào chỉ thị của lãnh đạo, hiện tại niêm phong cửa hàng!

Bàn tay tên kiểm soát viên kia vung lên, lớn tiếng quát, giống như một chiến sĩ chính nghĩa.

Hai mẹ con Mẫu Đơn đều tức giận phát run, những người này thật đáng giận, sắc mặt Mẫu Đơn trắng bệch, chỉ vào người kia, run giọng mắng:

- Anh nói hươu nói vượn!

- Ôi, còn cái ngành, tiểu mỹ nữ, ngàn vạn lần đừng nói rằng cô vẫn là trinh nữ.

Nụ cười trên mặt người kia đáng khinh vô cùng, mặt khác nhóm người kia cũng bật phát ra một trận cười.

- Anh!

Mẫu Đơn tức giận nói không ra lời, nước mắt ngấn mi.

Trương Ngọc Thiện ở một bên ôm cánh tay xem náo nhiệt, trên mặt toàn độ đều là tươi cười trào phúng, giống như đã nắm chắc hết thảy mọi việc trong tay.

Hắn có thể chắc chắn, chỉ cần niêm phong cửa hàng, Mẫu Đơn dù là cô gái cương trực cũng vô dụng, không phải sẽ ngoan ngoãn nằm trên giường của mình sao?

- Tốt cho một thứ ý thế hiếp người gì đó!

Một giọng nói xa xôi truyền đến, Trương Đại Thiệu chậm rì rì đi ra, đi từng bước lại vỗ tay một tiếng.

Người đội chấp pháp ở trong cửa hàng đang xem kịch vui không khỏi ngẩn ra, ánh mắt tất cả đều dừng trên người Trương Đại Thiệu, người kia là ai mà dám nói như vậy!

Tên kiểm soát viên kia mặt lập tức nghiêm lại, trở nên lạnh lùng nói:

- Anh là ai, sao dám nói với tôi như vậy?

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ... anh lập tức xin lỗi mẹ con Mẫu Đơn cho tôi.

Trương Đại Thiệu đã đi đến trước mặt tên kiểm soát viên, vẻ mặt thoải mái, một ngón tay chỉ vào hai mẹ con Mẫu Đơn.

- Mẫu Đơn, bạn con đang làm gì vậy, mau gọi hắn lại đây.

Mẹ Mẫu Đơn bị hành động cuồng vọng của Trương Đại Thiệu dọa sợ, nghĩ thầm đây không phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao, rồi lúi kéo dận dò Mẫu Đơn.

- Không sao đâu mẹ, Trương Thiên sẽ giải quyết.

Mẫu Đơn rất tin tưởng Trương Đại Thiệu, an ủi mẹ của mình.

- Muốn tôi xin lỗi?

Tên kiểm soát viên mặt chữ điền chỉ vào mũi của mình, giống như nghe được chuyện cười, ngửa đầu cười ha ha:

- Đầu óc anh có bị hỏng không! Cho dù tôi có đập nát cái cửa hàng này cũng không cần phải xin lỗi, tôi đây đang chấp pháp!

- Anh không hối hận chứ?

Trương Đại Thiệu thần nhiên hỏi, nhưng không ai chú ý tới, trong mắt của hắn có chút băng lạnh.

- Tôi phải đánh anh một chút, đây là anh tự tìm lấy.

- Cái, cái gì, anh nói cái gì?

Tên Kiểm soát viên mặt chữ điền hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, dùng ánh mắt như nhìn người thần ki khinh thường nhìn Trương Đại Thiệu.

- Này mấy anh, hắn nói muốn đánh tôi sao? Hắn nói muốn đánh tôi! Ai u thật sự là cười chết thôi.

- Ha ha ha!

Mấy người đội chấp pháp trong phòng cũng cười phá lên, dù sao làm trò trước mặt cảnh sát nói đánh Kiểm soát viên, điều này cũng thật buồn cười.

- Bốp!

Một tiếng tát tai bỗng nhiên vang lên, tiếng cười của mọi người im bật, biểu tình trên mặt mỗi người đều cương cứng, nhìn Trương Đại Thiệu không thể tin.

Trương Đại Thiệu vậy mà thực sự tát Kiểm soát viên mặt chữ điền một cái.

Trương Ngọc Thiện lại sửng sốt, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, bị Trương Đại Thiệu to gan lớn mật làm khiếp sợ, nhưng đồng thời không khỏi may mắn, may mắn lúc trước mình anh hùng bỏ qua chuyện trước mắt, bằng không sợ rằng cũng bị đánh như vậy.

Nhưng ngay lập tức, Trương Ngọc Thiện lại lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, dám đánh Kiểm soát viên, tiểu tử này xong rồi!

- Mày đánh tao, tiểu tử này đánh tao?

Kiểm soát viên mặt chữ điền bây giờ mới phản ứng lại, ôm mặt đã sưng to, khó tin nói:

- Mày muốn chết!

Kiểm soát viên mặt chữ điền vừa nói xong câu đó, Trương Đại Thiệu lại nâng tay lên, kéo hần tới trước mặt như một con gà con, lại tát cho bảy tám cái như là một phần thưởng.

- Bốp bốp bốp!

Một tiếng loạt một tiếng thanh thúy vang lên, mọi người ở đây không khỏi lau mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Trương Đại Thiệu có chút sợ hãi, người này là ai, quả thực là người điên!

Đánh một lúc, kiểm soát viên mặt chữ điền đã đứng không vững nữa, miệng toàn là máu, lời mắng trong miệng cũng mắng không được.

Trương Đại Thiệu ngừng tay không đánh hần nữa, cũng dẫn theo kiểm soát viên mặt chữ điền đi đến cửa, xách Kiểm soát viên mặt chữ điền ném ra ngoài.

Bịch!

Kiểm soát viên mặt chữ điền ngã thật mạnh trên mặt đất, lăn mấy cái rồi giống như bị đau mà tỉnh lại, oa oa kêu to.

- Đều về hết đi! Nếu không tôi sẽ đem mấy người các anh ném ra ngoài!

Trương Đại Thiệu đi rồi trở về, chỉ vào nhân viên chấp pháp trong cửa hàng nói.

Mấy người đều tròn tròn mắt, kinh dị nhìn Trương Đại Thiệu, lúc này đúng là loại người nào cũng có, ngay cả kẻ điên dám uy hiếp chấp pháp cũng có, thế giới thật sự là càng ngày càng điên cuồng.

Mẫu Đơn cùng mẹ nó Mẫu Đơn lại cả kinh há to miệng, người trẻ tuổi này thật đúng là kiêu ngạo.

Trương Ngọc Thiện kinh ngạc đồng thời càng thêm hưng phấn, nghĩ thầm tiểu tử này cứ ném đi, tốt nhất là ném hết chấp pháp viên ra, đến lúc đó lão tử muốn chinh mảy thế nào cũng được.

- Uy hiếp nhân viên cảnh sát, cản trở người thi hành công vụ! Bắt thẳng nhóc này lại!

Sau một hồi kinh ngạc, một cảnh sát phản nộ kêu to, bình thường chỉ có mình uy hiếp người khác, hiện tại có người dám uy hiếp mình, thật sự là không muốn sống nữa!

- Dạ!

Mấy cảnh sát trong cửa hàng đều đồng thanh trả lời.

- Lên cho tôi!

Mệnh lệnh của viên cảnh sát kia ban xuống thì mấy người lấy cảnh côn ra, người đầu tiên vọt tới Trương Đại Thiệu, hơn nữa những cảnh sát khác cũng lập tức vây Trương Đại Thiệu lại.

- Đánh!

- Đánh chết hần cho tôi!

Một giọng nói ngoan độc cũng truyền đến.

- Mẫu Đơn, cái này, phải làm sao bây giờ?

Sự việc diễn ra đến trình độ ác liệt này làm mẹ Mẫu Đơn lo lắng, bà tuy không tin tưởng Trương Đại Thiệu nhưng cũng không muốn người ta vì mình mà bị đánh.

- Mẹ, con, con cũng không biết.

Hiện tại Mẫu Đơn cũng có chút kích động, cô biết Trương Đại Thiệu là người không đơn giản, nhưng không đơn giản khi chống lại cảnh sát cũng là chết.

Nhất là nhiều cảnh sát vây quanh cầm cảnh côn quần ầu như vậy, Trương Đại Thiệu sợ là còn chưa bị giải tới cục cảnh sát đã bị đánh chết rồi.

Trong lòng Mẫu Đơn rất hối hận, nghĩ thầm không nên để Trương Đại Thiệu tới đây.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt mấy người Mẫu Đơn lập tức tròn to, nhất là Trương Ngọc Thiện, miệng thậm chí có thể nhét vào một cái trứng gà.

Trương Đại Thiệu thực sự ra tay với chấp pháp viên!

Điều này thật ra không ngoài dự đoán của Trương Ngọc Thiện, nhưng điều Trương Ngọc Thiện trăm triệu lần không tưởng tượng được chính là ... người thanh niên này lại lợi hại như vậy!

Đám cảnh sát này tuy rằng chỉ biết đến tửu sắc, nhưng cũng trải qua huấn luyện chính quy của cảnh sát đó! Vậy mà trước mặt người ta giống như là một tờ giấy vậy.

Chưa đầy nửa phút, tất cả cảnh sát đều bị Trương Đại Thiệu đánh cho thành đầu heo. Trương Đại Thiệu cũng không nói mạnh miệng, một tay một người, quơ tay vài cái đã ném tất cả cảnh sát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Là mây để cho tao hung hăng càn quấy

- Tốt rồi Mẫu Đơn, mấy tên thích cấn người đó, tôi đuổi ra hết rồi.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ tay giống như vừa mới vứt xong một bịch rác, phui tro bụi trên tay, làm như không có việc gì quay trở lại cửa hàng.

Mẹ con Mẫu Đơn chờ đợi gần nửa giờ, đó chỉ là động tác theo bản năng mà thôi, trên thực tế, bọn họ cũng không biết Trương Đại Thiệu nói cái gì, vì đã bị làm cho choáng váng.

Mẫu Đơn cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, mấy hôm trước vừa mới thấy Trương Đại Thiệu đánh gãy răng người ta rồi bắt nuốt vào bụng, giờ phút này hai tay nắm góc áo, hô hấp cũng cảm giác có chút khó khăn.

Phản ứng của Trương Ngọc Thiện thật ra còn tốt hơn một chút, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại rồi kêu lên:

- Đánh cảnh sát! Mày đánh cảnh sát!

- À, đúng rồi, đa tạ sự nhắc nhở của mày.

Trương Đại Thiệu bỗng nhiên phát hiện mình lại quên mất Trương Ngọc Thiện, qua sự tốt bụng nhắc nhở của Trương Ngọc Thiện, lập tức đi đến chỗ Trương Ngọc Thiện.

- Mày, mày muốn làm gì, tao cảnh cáo mày không được làm bậy.

Trương Ngọc Thiện đầu đỏ đầy mồ hôi kêu to lên, nhiều cảnh sát như vậy cũng bị người này giải quyết, Trương Ngọc Thiện thật sự không dám đứng đến.

Trương Đại Thiệu nhìn thấy bộ dạng hèn nhát của Trương Ngọc Thiện thì ngay cả tay cũng lười động, người như thế không đáng.

- Mày còn đứng trong này làm cái gì, lăn ra ngoài!

Trương Đại Thiệu chống nạnh, trừng mắt, khẽ quát một tiếng, Trương Ngọc Thiện sợ tới mức run run, vội vàng hướng tới cửa phóng đi.

- Tao đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không so đo với mày!

Trương Ngọc Thiện một bên chạy một bên vẫn nhỏ giọng nói, suy nghĩ thì thấy mình chạy trốn là việc đương nhiên, tiện đà trở nên đắc ý, vẫn là lão tử thông minh.

- Đứng lại!

Phía sau truyền đến tiếng Trương Đại Thiệu hừ lạnh, thân mình Trương Ngọc Thiện chấn động, dưới chân như là mọc rễ không bước thêm được nữa.

Phía sau là cuồng đồ, ngay cả cảnh sát cũng đánh, còn có chuyện gì hần không dám làm, trước mắt đừng nên trêu chọc, chờ sau này chậm rãi thu thập vậy.

Trương Đại Thiệu từng bước một đi đến trước mặt Trương Ngọc Thiện, tay vỗ vỗ trên mặt hần:

- Tôi nói là lăn đi chứ không phải là đi ra ngoài!

Sắc mặt Trương Ngọc Thiện trở nên rất khó coi, giận tím mặt, muốn phát hỏa nhưng không dám kháng cự Trương Đại Thiệu, nhưng cũng không nằm dưới đất là lăn đi, nói ra một câu cực kỳ đè nén:

- Mày không được khinh người quá đáng!
- Tao khinh người quá đáng đấy, mày có thể làm gì?

Trương Đại Thiệu khinh thường hừ lạnh:

- Tao đếm tới ba, nếu mày không lăn đi, tao sẽ chỉ cho mày làm thế nào để lăn, nhưng nói cho mày biết trước, đến lúc đó sẽ được không thư thái như vậy nữa đâu.
- Tao đường đường là một người đàn ông, mày lại bảo tao lăn đi! Mày đang sỉ nhục nhân cách của tao!
- Một.
- Đừng có nằm mơ, có thể chết không thể nhục, ngon thì mày động đến tao thử xem!
- Hai.
- Tao nói cho mày biết, có giỏi thì mày cứ động thủ, lão tử sẽ không lăn đi.
- Ba.
- Tiểu súc sinh, lão tử liều mạng với mày!

Đối mặt với sự sỉ nhục của Trương Đại Thiệu, Trương Ngọc Thiện khơi dậy khí khái nam tử hán tử đầy lòng, hiên ngang lẫm liệt đối chọi với Trương Đại Thiệu.

Nếu cha Trương Ngọc Thiện ở đây nhất định sẽ lôi Trương Ngọc Thiện đến bệnh viện để xét nghiệm DNA, để xem đây có phải đứa con mình sinh ra không.

- Được, mày vẫn là một người đàn ông.

Trương Đại Thiệu có chút tán thưởng gật đầu, nhìn không ra kẻ bất lực này còn có một chút khí khái, hấn xắn tay áo của mình lên, muốn giữ cho Trương Ngọc Thiện một chút tôn nghiêm, sẽ không đánh vào mặt hán.

- Tao lăn! Tao lăn được chưa?

Trương Đại Thiệu vừa mới nâng tay lên, một thân chính khí của Trương Ngọc Thiện nháy mắt biến thành tôn tử, lập tức quỳ rạp trên mặt đất, lăn tròn ra ngoài.

Trương Đại Thiệu ngạc nhiên, người này thật đúng là ba hoa.

- Tôi, tôi không tin, Trương tiên sinh, sao anh lại ra đây?

Đám cảnh sát bị Trương Đại Thiệu ném ra bên ngoài lúc này mới đứng dậy được, đến xe sắp xếp hàng rào tìm lại cánh còn của mình, vừa định vọt vào thì đã thấy Trương Ngọc Thiện cũng lăn ra đây, tất cả đều cả kinh.

- Lăn ra đây!

Trương Ngọc Thiện gian nan nói, như một cái bánh xe từ mặt đất đứng lên, quát:

- Lên cho tôi! Thằng nhóc này đánh cảnh sát, lấy súng ra bắn hắn!

Trên thực tế cũng không cần Trương Ngọc Thiện nói nhiều, nhóm cảnh sát đã sớm thông minh mà lấy súng ra, lần thứ hai uy phong xông vào cửa hàng, chỉ vào Trương Đại Thiệu, quát:

- Hai tay ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất! Nếu không sẽ nổ súng!

- Súng, súng!

Mẹ Mẫu Đơn vừa thấy mấy khẩu súng đen ngòm kia, thiếu chút nữa là ngất tại chỗ, ngay cả Mẫu Đơn cũng cắn cắn môi, run lên nhè nhẹ, ôm chặt lấy mẹ mình, không dám lộn xộn.

- Tôi khuyên các anh thu hồi súng đi!

Sắc mặt Trương Đại Thiệu trở nên có chút lạnh.

- Súng chỉ dùng để bắt tội phạm chứ không phải để đe dọa người vô tội!

Thời điểm Trương Đại Thiệu nói lời này mặt không đổi sắc tim không nhảy, hắn đánh mấy người cảnh sát đường như trở thành đầu heo, xong giờ làm như mình là người vô tội không dính dáng gì. Cảnh sát nghe xong, tất cả đều lạnh người.

Nhưng ý của Trương Đại Thiệu cũng không phải như vậy, hắn tới giờ cũng biến mình trở thành một người không tốt, dọa hai mẹ con Mẫu Đơn thành như vậy, hắn có chút tức giận.

- Đến lúc này còn mạnh miệng!

Trương Ngọc Thiện cười ha ha đi tới, càng thêm hăng hái:

- Mày đầu óc bị vào nước hay là thần kinh có vấn đề, nhưng, tao cũng thật sự phục lá gan của mày đấy.

Thuận tay cầm lấy khẩu súng của tên cảnh sát bên cạnh, Trương Ngọc Thiện không ngừng khoa tay múa chân trước mặt Trương Đại Thiệu:

- Biết đây là cái gì không, đây là súng! Chỉ cần tao động ngón tay, mạng nhỏ của mày sẽ không còn. Ha ha ha! Mới vừa rồi không phải mày rất hung hăng can quấy sao, hiện tại mày hung hăng can quấy một chút cho tao xem nào?

Bốp!

Tiếng cười của Trương Ngọc Thiện còn chưa dứt thì đã bị một tiếng tát thanh thúy cắt ngang, Trương Đại Thiệu rất nghe lời cho Trương Ngọc Thiện một cái tát, tát cho Trương Ngọc Thiện thất điên bát đảo, lập tức ngã vào người cảnh sát ở phía sau.

Trương Ngọc Thiện trực tiếp bị một cái tát này đánh choáng váng, nhóm cảnh sát cũng đều choáng váng, bị nhiều khẩu súng chia vào như vậy, người này còn dám tát Trương tiên sinh? Hắn không phải điên rồi chứ?

- Mày, mày thực sự dám đánh?

Trương Ngọc Thiện phun ra một ngụm nước miếng pha lẫn máu, khó tin nhìn Trương Đại Thiệu ở trước mặt, nhe răng trợn mắt rít gào:

- Có tin lão tử bắn mày hay không?

Trương Đại Thiệu dùng ánh mắt rất vô tội nhìn Trương Ngọc Thiện, vẻ mặt oan ức:

- Là mày để cho tao hung hăng can quấy!

Trương Ngọc Thiện sùng sốt, lập tức oa oa kêu to lên, thiếu chút nữa là phun máu, hắn thật sự bị Trương Đại Thiệu kia làm cho điên rồi.

- Tao mặc kệ mày giả điên hay giả ngốc, dám đánh lão tử, lão tử sẽ cho mày nếm thử chết vì bị bắn là như thế nào!

Trương Ngọc Thiện hoàn toàn phát cuồng, giờ súng lên muốn bắn Trương Đại Thiệu.

Bốp!

Lại là một cái tát, Trương Ngọc Thiện đang đi về phía trước lại bị đẩy về phía sau, giống như là bóng bàn bị đánh đi vậy, bay đến bên kia thì bị người đập bắn trở về!

- Cầu tốt!

Một chú cảnh sát mê bóng bàn nhìn thấy động tác đẹp mắt của Trương Đại Thiệu, nhìn không được mà tán thưởng một tiếng.

Một cái tát này chỉ dùng một ít lực thôi mà cả người Trương Ngọc Thiện đều bị đánh bay, lập tức làm đám cảnh sát cũng té lăn trên mặt đất.

Cái này cũng chưa tính, Trương Ngọc Thiện vẫn chưa dừng lại, lăn mấy cái trên mặt đất, rồi lăn từ cửa hàng của Mẫu Đơn lăn xuống.

Lăn đến phía trước cầu thang mới chậm rãi ngừng lại.

Đương nhiên, khẩu súng trong tay Trương Ngọc Thiện đã không biết ở chỗ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Tao không tin tao bắn không trúng

- Dừng tay!

- Ngoan ngoan một chút!

- Dừng nhúc nhích!

Hai bàn tay của Trương Đại Thiệu thực sự làm nhóm cảnh sát sợ hãi, bọn họ lớn như vậy cũng chưa gặp ai coi trời bằng vung như vậy.

Sau một loạt tiếng loảng xoảng, nhóm cảnh sát đều cầm súng lên nhắm vào Trương Đại Thiệu, chỉ cần Trương Đại Thiệu dám có một hành động thiếu suy nghĩ nào nữa, bọn họ sẽ lập tức nổ súng.

- Anh, các anh...con mẹ nó còn thất thần làm cái gì, là trẻ con sao.

Trương Ngọc Thiện bị đánh cho mặt trở thành một bông cúc rồi, giờ phút này còn phát ra một tiếng quát to, ngay cả đứng cũng không thềm, cứ như vậy nằm trên mặt đất, tay chỉ vào nhóm cảnh sát.

Trương Đại Thiệu thấy Trương Ngọc Thiện kích động gây sức ép, tự mình đi đến gần bậc thang. Đang muốn mở miệng nhắc nhở thì người cảnh sát bên cạnh đã nâng súng lên:

- Đứng yên!

Trương Đại Thiệu ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

- Các anh, nổ súng cho lão tử! Ai u!

Sau khi Trương Ngọc Thiện rống lớn một tiếng, người vừa lật thì đã trực tiếp lăn xuống cầu thang.

- Trương tiên sinh!

Nhóm cảnh sát kinh hãi, lập tức hai người tiến lên nâng Trương Ngọc Thiện dậy.

Dưới sự nâng đỡ của hai cảnh sát, Trương Ngọc Thiện chật vật không chịu nổi nghiêng ngả lao đảo đi tới trước mặt Trương Đại Thiệu, giờ phút này hẳn sớm đã bị Trương Đại Thiệu đánh bay mất lý trí, làm sao còn bận tâm cái gì khác, lấy cây súng của người cảnh sát bên cạnh, nhắm vào ngực Trương Đại Thiệu mà bắn.

Về phần có bắn chết hay không Trương Ngọc Thiện không lo lắng, dù sao cho dù có bắn chết, cũng là do người kia đánh cảnh sát, bị cảnh sát bắn, mình chỉ giúp đỡ cảnh sát, vẫn là có công lớn.

- Pằng!

Tiếng súng vang lên có vẻ dị thường chói tai, hai người mẹ con Mẫu Đơn sợ tới mức nhắm hai mắt của mình lại, không đành lòng nhìn thấy Trương Đại Thiệu ngã xuống trước mặt mình.

Nhưng sự việc lại có chút quý dị, bởi vì sau khi tiếng súng vang lên thì trở nên im lặng dị thường, thậm chí tiếng hít thở của mấy người Mẫu Đơn cũng có thể nghe được loảng thoảng.

- Sao lại thế này?

Mẫu Đơn bất an mở to mắt, thấy thì không khỏi ngạc nhiên vạn phần, Trương Đại Thiệu vẫn đứng ở nơi đó, một chút xây xát cũng không có.

Chẳng lẽ là không có bắn trúng? Mẫu Đơn nghĩ thầm, nhưng Trương Ngọc Thiện đứng ngay trước mặt Trương Đại Thiệu sao lại bắn không trúng được?

Quay đầu lại nhìn Trương Ngọc Thiện, chỉ thấy Trương Ngọc Thiện đứng ở nơi đó đại ra, nhìn súng trong tay mình, bộ dạng rất kỳ lạ.

Nhóm cảnh sát bên người hắn cũng ngây ra như phỗng, vẻ mặt khiếp sợ.

- Mày, mày có thể tránh phát súng của tao?

Trương Ngọc Thiện lúc này ngẩng đầu lên, giọng nói có chút run rẩy, khoảng cách gần như vậy, cho dù thuật bắn súng của mình không được tốt lắm nhưng cũng không thể hụt chứ. Trùng hợp, đúng, nhất định là trùng hợp.

- Tao không tin tao bắn không trúng mày!

Trương Ngọc Thiện quát to một tiếng, cắn răng một cái, lại bắn một phát súng vào ngực Trương Đại Thiệu, nhưng thân mình Trương Đại Thiệu một khắc nghiêng đi, một phát súng này, lại một lần nữa bị hụt.

- Không, không có khả năng!

Trương Ngọc Thiện thiếu chút nữa té đài ra quần, thì thảo, nếu nói lần đầu là trùng hợp, vậy phát súng này phải giải thích như thế nào? Khoảng cách gần như vậy, người mù cũng có thể bắn trúng! Minh bắn hụt, chỉ có một cách giải thích, người này né được viên đạn của mình.

Tương tượng như vậy, Trương Ngọc Thiện liền cảm giác hai chân mình như nhũn ra, gần như không thể đứng lên nổi.

Nhóm cảnh sát phía sau cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng, đây vẫn là người sao?

Ngẩng đầu nhìn thấy Trương Đại Thiệu cười tủm tỉm, Trương Ngọc Thiện lại rung mình một cái, đây đúng là ma quỷ mang bộ mặt thiên sứ.

Ngắm lại mình lại gây sự với một nhân vật như vậy, trong lòng Trương Ngọc Thiện bồn chồn, không được, nhất định phải xử lý người này, bằng không mình sẽ xong đời!

- Nổ súng, toàn bộ nổ súng cho tôi!

Trương Ngọc Thiện bắt đầu rống to:

- Nhiều súng như vậy, tao không tin bắn không trúng mày!

- Các anh còn phải tiến lên một thước nữa!

Trương Đại Thiệu cũng hừ lạnh một tiếng, bước một bước, giống như là một cái bóng lủi vào trong đám người, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phản ứng.

Rầm! Rầm! Rầm!

Một tên lại một tên cảnh sát ngã xuống đất, cây súng trong tay cũng bị Trương Đại Thiệu cướp đi, cuối cùng, chỉ còn lại một mình Trương Ngọc Thiện nom nớp lo sợ đứng trước mặt Trương Đại Thiệu.

Trong tay Trương Đại Thiệu giờ phút này trái phải mỗi bên ba khẩu súng, không để ý đến cây súng đang run run chỉ vào đầu mình của Trương Ngọc Thiện, mà chỉ quét mắt lạnh lùng qua mấy tên cảnh sát nằm dưới mặt đất, hừ nói:

- Cảnh sát như bọn mày mà cũng dám dùng súng sao?

Nhỏ một ngụm nước miếng, Trương Đại Thiệu lòng đầy căm phẫn mắng:

- Súng ở trong tay chúng mày chính là hung khí nổi giáo cho giặc!

Nói xong, hai tay Trương Đại Thiệu run lên, chỉ nghe một trận tiếng vang hỗn độn, súng trong tay hắn, liền biến thành phế liệu, rơi la tả trên mặt đất.

- Đây, đây là người sao?

Nhóm cảnh sát trợn mắt thật to, hiện tại tay của bọn họ đã không cảm thấy đau đớn gì, bởi vì đã khiếp sợ đến chết lặng.

Cứ như vậy run lên vài cái, thứ súng lục 92 tự động trong tay đã biến thành một đồng rác rưởi? Ngay cả tay súng lợi hại nhất trong đội cảnh sát, hai tay tháo súng cũng phải mất hơn 20 giây, người này, làm thế nào vậy?

- Còn mày!

Trương Đại Thiệu xoay người lại, Trương Ngọc Thiện trước mặt hắn lập tức run run.

- Loại người không ra gì như vậy, còn cầm súng làm gì.

Tay Trương Đại Thiệu vừa lật, lập tức nắm lấy khẩu súng trong tay Trương Ngọc Thiện, sắc mặt Trương Ngọc Thiện lập tức trở nên trắng bệch.

Trương Đại Thiệu cũng lười nói nhiều với Trương Ngọc Thiện, gạt tay Trương Ngọc Thiện ra, rồi Trương Đại Thiệu làm cho khẩu súng nhắm ngay vào đầu Trương Ngọc Thiện.

- Không! Không được!

Hắn đã bị dọa sợ cho choáng váng, nói năng lộn xộn hết cả lên.

Pằng!

Trương Đại Thiệu không để ý đến Trương Ngọc Thiện, tay đặt trên cò súng, một tiếng súng chói tai vang lên, Trương Ngọc Thiện hét thảm một tiếng.

Trong đống quần nóng lên, mùi khai bốc lên tận trời, hắn vậy mà bị dọa tiểu ra quần rồi.

- Nếu mày còn dám xuất hiện trước mặt Mẫu Đơn, viên đạn này sẽ bắn thủng đầu của mày.

Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng, buông Trương Ngọc Thiện không có cốt khí ra.

- Tao không chết, a ha, tao không có chết!

Chết rồi sống lại Trương Ngọc Thiện cười ha hả giống như người điên, thấy vậy cả đội chấp pháp hấn mang đến khinh bỉ không thôi.

Đây vẫn là đàn ông sao, cái “đồ chơi” ở trong quần hấn có phải là đồ thật không vậy?

Lúc sau, Trương Ngọc Thiện mới cảm thấy tai mình có chút đau đớn, lấy tay sờ, toàn bộ đều là máu tươi. Không khỏi lại thất thanh kêu thảm thiết:

- Máu, máu a, tao không muốn chết, mau đưa tao tới bệnh viện!

Một phát súng kia của Trương Đại Thiệu cũng không có bắn đi chỗ nào khác, mà là bắn rụng một chiếc tai của Trương Ngọc Thiện, xem như là dạy dỗ hấn một chút.

Nhưng Trương Đại Thiệu cũng không có nghĩ đến, Trương Ngọc Thiện hèn nhát lại hèn nhát tới trình độ như vậy.

Đội chấp pháp trên mặt đất chỉ là ngây ngốc đứng ở tại chỗ không biết bây giờ nên làm gì. Tiến lên chấp pháp thì sẽ tự tìm đến rắc rối, không lên chấp pháp, vậy thì mình sau này sẽ không còn mặt mũi gặp người khác nữa.

- Quên đi, giữ lại mạng vẫn hơn.

Tên kiểm soát viên mặt chữ điền thấp giọng tự nói, đưa ra quyết định sáng suốt nhất, đứng bất động tại chỗ như đại mã kim đao, dường như mọi chuyện xảy ra trước mắt không có chút quan hệ gì tới mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Cha của Trương Ngọc Thiện

- Két! Két!

Bỗng nhiên có một tiếng thắng xe vang lên, đám người Trương Ngọc Thiện nhìn lại, tất cả đều lộ vẻ vui mừng, ngoài ra còn có ba chiếc xe cảnh sát đầy khí thế đang tiến đến.

Cửa xe mở ra, một đám cảnh sát cấp tốc nhảy xuống xe, nhìn thoáng qua hiện trường thì lập tức vọt tới.

- Ở đâu? Tội phạm ở đâu?

- Mọi người cẩn thận, đây là một phần tử tội phạm cực kì nguy hiểm.

- Trong tình huống cần thiết thì có thể nổ súng.

Dưới sự chỉ huy của một gã cảnh sát thì tất cả cảnh sát ở đây đều lấy vũ khí ra, nhanh chóng tiến về phía trước và bao vây lại.

Lúc này một người trung niên bụng bự, mắt híp, thanh thoi mở cửa xe, giày da sáng bóng. Hấn ngẩng đầu nhìn khí thế phi phàm, thanh thế lớn mạnh của đội cảnh sát, hài lòng gật đầu.

- Sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh như rồng hổ), đây mới là phong thái của người cảnh sát nhân dân.

Người trung niên kia khen ngợi tiểu đội trưởng đã thể hiện được sức mạnh của lực lượng bảo vệ đất nước.

- Chủ nhiệm Trương, bắt tội phạm là trách nhiệm mà chúng ta đều phải làm.

Tiểu đội trưởng kia nói đồng đặc, nhiệt huyết sôi trào, thể nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ nịnh nọt.

- Tôi rất yên tâm.

Người trung niên tiếp tục gật đầu hài lòng.

- Ba, ba tới rồi!

Trương Ngọc Thiện vừa nhìn thấy người trung niên này thì lập tức ngạc nhiên kêu to lên, liền chạy tới phía người này.

Người trung niên đó không ai khác, chính là Trương Kỳ Bân, cha của Trương Ngọc Thiện.

Trương Kỳ Bân quay lại nơi phát ra giọng nói, nhìn thấy con trai mình nhếch nhác chạy tới, cả người đầy vết máu.

Trương Kỳ Bân kinh hãi, rống to:

- Bà nội ơi, ai làm? Rốt cuộc là ai làm?
- Ba mà tới chậm một chút nữa là con trai ba đã bị người ta giết chết rồi.

Trương Ngọc Thiện chạy tới trước mặt Trương Kỳ Bân rồi khóc lóc kể lể, ai không biết chuyện mà nhìn vào chắc sẽ nghĩ hắn bị thiên cổ kỳ oan.

- Tiểu Thiện, con yên tâm, ba sẽ không để cho người khác ăn hiếp con.

Trương Kỳ Bân thấp giọng nói, khuôn mặt hiện ra vẻ giận dữ:

- Dù là ai làm thì ba cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.
- Ba, con muốn hắn chết.

Hai mắt Trương Ngọc Thiện đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tiểu Thiện, hắn dám đánh con như thế này, cho dù con không nói thì ba cũng sẽ không để hắn sống.

Trên mặt Trương Kỳ Bân lộ ra vẻ sát khí, hắn quyết định ra tay với người đã gây ra những vết thương cho con mình.

Trương Ngọc Thiện lúc này mới nín khóc, mỉm cười, thế nhưng hắn lập tức không buông tha mà la to lên:

- Còn Mẫu Đơn kia nữa, con muốn có được cô ta.
- Được, được, được.

Trương Kỳ Bân liên tục gật đầu.

- Xử lý xong chuyện này thì cô ta còn có thể chạy trốn sao?
- Con muốn chiếm đoạt cô ta ngay trên đường phố.
- Được được được, con muốn thế nào thì sẽ là thế ấy, bây giờ ba đi xử lý tên điên kia đã.

Có ba làm chỗ dựa, trong nháy mắt Trương Ngọc Thiện liền có dũng khí, không kêu khóc đòi vô bệnh viện mà đi theo sau Trương Kỳ Bân, dưới sự chỉ dẫn của tiểu đội trưởng đi thẳng đến cửa hàng bán quần áo.

Tất cả cảnh sát đều cảm thấy sững, phong tỏa cửa hàng quần áo, một con ruồi cũng không thoát được.

Lúc cha con Trương Kỳ Bân chạy đến nơi thì thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, nhìn thấy Trương Đại Thiệu trong cửa hàng quần áo không biết lấy đâu ra một cái ghế đầu nhỏ và ung dung ngồi ở đó, nhắm mắt lại, không biết là đã ngủ hay còn thức.

Chung quanh hắn có hơn 20 khẩu súng chĩa vào, nhìn giống như là đang canh chừng cho hắn ngủ vậy.

Tiểu đội trưởng lập tức nổi nóng, làm vậy với cả đám lính của mình, đây không phải là đang sỉ nhục mình sao?

- Mọi người đang làm gì vậy?

Tiểu đội trưởng tức giận hét lớn:

- Còn không mau bắt đạo tặc lại đi.

Những ánh mắt đang dọi ra của bọn cảnh sát bị tiếng hét lớn làm giật mình, dần phục hồi lại tinh thần, nhìn chung quanh thấy hơi mơ màng.

Thế nhưng khi thấy Trương Đại Thiệu ung dung ngồi trước mặt mình thì liền biến sắc:

- Ôm đầu, ngồi xổm xuống đất!

Thế nhưng Trương Đại Thiệu không hề cử động, nhìn tiểu đội trưởng và hỏi:

- Tùy tiện sử dụng súng, uy phong của các người lớn lắm.

Tiểu đội trưởng giận tím mặt, tức không thể tả, vốn hấn tướng có thể khoe khoang trước mặt Chủ nhiệm Trương, chỉ cần ra lệnh một tiếng sẽ khiến đạo tặc lập tức quỳ xuống đất tha thứ thì hấn sẽ nở mặt nở mày biết bao.

Nhưng lúc này tên điên kia chẳng những không cầu xin mình tha thứ mà còn xem mình không bằng sâu bọ nữa, tiểu đội trưởng nổi giận thật sự:

- Mày là ai? Xứng đáng để nói chuyện với tao sao? Nói cho mày biết là bọn tao đang thực hiện công vụ, đi bắt tội phạm, nếu mày dám phản kháng thì tao sẽ ra lệnh bắn chết mày!

- Hả? Vậy mày thử đi!

Trương Đại Thiệu liếc mắt nhìn, sắc bén như một cây đao, cái liếc mắt đó đâm vào ngực tiểu đội trưởng.

Tiểu đội trưởng bị cái nhìn kia làm ngực hấn run lên, dĩ nhiên có chút không nhịn được và lui lại, định xoay người bỏ đi, lời hấn vừa tới miệng cũng thoáng bị nuốt xuống lại.

Đến ba giây sau hấn mới hồi phục lại tinh thần, chửi thề một tiếng:

- Mẹ nó!

Tại sao vừa rồi lại sợ tên tiểu tử kia chứ?

- Buồn cười, đúng là coi trời bằng vung!

Trương Kỳ Bản lúc này mới lên tiếng.

- Coi trời bằng vung chính là các người.

Giương mặt Trương Đại Thiệu âm trầm, chăm biếm nhìn Trương Kỳ Bản, ý mình là một Chủ nhiệm nên dung túng con trai cướp người, làm xằng bậy, giờ lại nói mình là coi trời bằng vung à?

- Đúng vậy, tao coi trời bằng vung đấy.

Trương Ngọc Thiện trốn sau lưng cha, đưa đầu ra ngoài, hung hăng nói với Trương Đại Thiệu:

- Nói cho mày biết, hôm nay tao không chỉ muốn giết mày, mà còn muốn làm nhục Mẫu Đơn trước mặt mày nữa.

Mặc dù có cha và nhiều cảnh sát làm chỗ dựa, thế nhưng Trương Ngọc Thiện sợ Trương Đại Thiệu từ trong tâm, chỉ có trốn sau lưng cha mình thì mới có dũng khí mà rộng to như vậy.

Tiểu tử mày muốn làm loạn, tao trốn ở đây thì mày cũng không đánh được tao, Trương Ngọc Thiện đắc ý với suy nghĩ của mình.

- Mày cho rằng trốn ở đó thì tao sẽ không làm gì được mày đúng không?

Ánh mắt Trương Đại Thiệu lạnh lùng đảo qua Trương Ngọc Thiện, giọng nói lạnh như băng, Trương Ngọc Thiện sợ đến rụt đầu lại, tiếp tục trốn sau lưng cha.

- Nói cho mày biết, mày có trốn sau lưng của Thiên Vương thì mày cũng không thoát được đâu.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, soạt một cái đi nhanh qua đám cảnh sát, đánh mấy tiếng bốp bốp dọn đường đi đến trước mặt Trương Ngọc Thiện.

- Mày....mày...!

Trương Ngọc Thiện sợ đến lấp bắp, nói không được gì.

Nét mặt già nua của Trương Kỳ Bản co quắp lại, cả một đám cảnh sát mà không thể can được người thanh niên này sao?

Lúc này toàn bộ cảnh sát đã quay họng súng vào Trương Đại Thiệu, cầm chắc súng, mồ hôi đổ như tắm, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mới vừa rồi Trương Đại Thiệu xông qua cả đám cảnh sát mạnh mẽ đã khiến toàn bộ kinh hãi. Bọn họ đều đã được huấn luyện và cũng hiểu rõ Trương Đại Thiệu là một cao thủ.

Loại cao thủ trước mặt này có thể giết người chỉ trong chớp lát, chỉ cần một chút bất cẩn là hấn sẽ giết chết cha con Trương Ngọc Thiện. Thậm chí còn an toàn trở ra nữa.

Súng đúng là đáng sợ, nhưng chẳng qua là đối với người thường thôi, còn với những cao thủ thật sự thì đó chỉ là một đồng sắt vụn.

- Tao muốn đánh mày thì mày có trốn cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Trương Đại Thiệu lạnh lùng nói, đá một cước.

- Bốp!

- Á!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cả người Trương Ngọc Thiện bay cái vèo ra ngoài, sau đó nghe một tiếng "bịch", hất té lăn dưới mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Cũng không phải đại sự gì

- Tiểu Thiện, con sao rồi?

Trương Kỳ Bản thất kinh, vội vàng chạy lại đỡ con trai đứng dậy, liếc mắt nhìn thấy con trai bị đánh cho sưng mặt thì nhất thời vành mắt như nứt ra.

- Chân của con, á....đau chết mất!

Trương Ngọc Thiện nằm bệt dưới đất, đầu đầy mồ hôi, kêu gào đau đớn:

- Ba, chân của con bị gãy rồi!

Không ngờ là Trương Đại Thiệu dám đánh gãy chân Trương Ngọc Thiện thật.

Cả đám cảnh sát xanh mặt, run rẩy, người này cũng kiêu ngạo quá đi.

- Nổ súng! Lập tức nổ súng cho tôi!

Trương Kỳ Bản tức giận, vung tay lên và hét lớn, gương mặt thoát nhìn cực kì dữ tợn:

- Lập tức bắn chết tên súc sinh này!

- Nổ súng!

Lúc này tiểu đội trưởng hô to, tất cả cảnh sát ở đây đều nắm chặt súng trong tay.

Lúc này Trương Đại Thiệu xoay người lại, liếc mắt nhìn quét qua đám cảnh sát trước cửa, lớn tiếng quát dẹp đường:

- Để tôi xem ai dám làm xằng bậy?

Những cảnh sát ở ngoài cửa quả nhiên dừng tay lại thật.

- Đây, chuyện này là sao?

Tiểu đội trưởng tròn tròn mắt, tình huống này là sao, tại sao cấp dưới của mình lại không nghe mệnh lệnh của mình?

- Vương Đội, chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại không nổ súng?

Trương Kỳ Bản giận đến đỏ mặt tía tai, dùng dùi quát hỏi.

- Chuyện này, tôi cũng không biết.

Tiểu đội trưởng gãi đầu, không biết phải giải thích như thế nào, tại sao cấp dưới của mình lại không chịu tuân theo mệnh lệnh của mình chứ?

- Mọi người không nghe thấy gì sao, nổ súng cho tôi!

Tiểu đội trưởng hét to lên, thế nhưng tình huống hấn lo sợ đã xảy ra, vẫn không có người nào để ý đến lời nói của hấn.

- Mày muốn bắn chết tao lắm sao?

Tiểu đội trưởng đang gằm rú thì bỗng nhiên bị ai đó vỗ vỗ vai, vừa quay đầu lại thì thấy vẻ mặt tuấn tú của Trương Đại Thiệu ngay bên cạnh mình, lúc này hắn bị dọa cho xanh mặt.

- Cách cách!

Súng lên đạn, tiểu đội trưởng liền chĩa súng về phía Trương Đại Thiệu, ngón trỏ đặt lên cò súng.

Hắn thì ngược lại, không muốn bắn chết Trương Đại Thiệu, dù sao chuyện giết người này cũng sẽ ảnh hưởng đến hắn, ngoài việc bắn chết người ở pháp trường ra thì bất cứ việc giết người nào cũng rất phiền phức. Để cho người dưới làm thì tốt hơn.

Nhất là trong tình huống này, hắn lại càng thêm lo lắng, mặc dù vậy nhưng vẫn đưa súng đi vào đầu Trương Đại Thiệu, làm vậy để Trương Đại Thiệu bớt kiêu căng đi.

Ai ngờ cánh tay hắn còn chưa kịp nâng lên cao thì miệng của hắn bỗng nhiên đau nhói.

- Bốp!

Trương Đại Thiệu quay lại tát cho tiểu đội trưởng một cái, hắn căn bản phản ứng không kịp, thoáng cái miệng đã đầy máu.

- Loại người như mày mà cũng xứng mặc bộ cảnh phục này sao?

Trương Đại Thiệu nói với khẩu khí chính nghĩa.

Tiểu đội trưởng bị Trương Đại Thiệu làm cho bối rối, mình là ai chứ? Chính là Đội trưởng của Phân cục Cảnh sát Tây Thành số 5, vậy mà hắn dám đánh mình.

- Mày muốn chết à?

Tiểu đội trưởng tiếp tục giơ súng lên, lúc này đây, bên trong đôi mắt tiểu đội trưởng đã hoàn toàn mất đi sát khí.

- Bốp!

Bị một cái tát của Trương Đại Thiệu khiến tiểu đội trưởng chưa hết choáng váng thì lại bị Trương Đại Thiệu gạt chân ngã, sau đó đá một cước vào bụng hắn.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đạn điền của tiểu đội trưởng bị Trương Đại Thiệu đá vỡ, toàn bộ công phu của một người cảnh sát trên người hắn bị phế đi.

- Á, tao muốn giết mày, tao nhất định sẽ giết mày!

Tiểu đội trưởng nằm dưới đất và hét lớn lên, cú đá vừa rồi đã khiến lục phủ ngũ tạng của hắn đau nhức.

Tuy nhiên so với Trương Ngọc Thiện thì hắn có khí khái hơn, không khuất phục ngay mà tiếp tục chặt vật cầm lấy khẩu súng chĩa về phía Trương Đại Thiệu.

- Nếu mày muốn bị đá thêm một cái nữa thì thử nổ súng đi, tao đảm bảo sẽ đánh mày thành một tên phế nhân.

Giọng nói của Trương Đại Thiệu càng thêm lạnh lùng, khiến tiểu đội trưởng run mình một cái, không còn dũng khí nào đối đầu với Trương Đại Thiệu.

Có thể nói đánh người khác tàn phế một cách lạnh lùng như vậy thì Trương Đại Thiệu là người mà tiểu đội trưởng không thể đụng tới nổi.

Trương Kỳ Bản vẫn hoảng hồn nhìn Trương Đại Thiệu đánh tiểu đội trưởng ngã lăn quay xuống đất, lão vô cùng khiếp sợ, sợ đến nỗi không thốt nên lời, người trẻ tuổi này thật sự là cuồng vọng mà.

Tuy nhiên sau khi hết sợ thì Trương Kỳ Bản cũng nở một nụ cười lạnh:

- Được lắm, một tên điên cuồng. Để tao xem kết cục ngày hôm nay của mày.

Nói xong thì lão cầm điện thoại gọi cho Phó Cục trưởng Cục Công an.

Về phần những cảnh sát kia vì sao lại không nghe lời tiểu đội trưởng thì Trương Kỳ Bản cũng không rảnh mà tra hỏi, chỉ đợi Phó Cục trưởng tới thì tên điên kia sẽ xong đời.

Lúc này Trương Kỳ Bản đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hắn biết lúc này hắn chỉ có thể chờ đợi. Chờ Phó Cục trưởng Cục Công an tới.

- Ba, nhất định phải khiến hắn chết!

Trương Ngọc Thiện dù đau không chịu nổi nhưng khi nghe được ba mình gọi điện cho Phó Cục trưởng thì trong mắt liền lóe lên sự oán độc, hung hăng

nói với Trương Kỳ Bản.

- Yên tâm đi Tiểu Thiện, ba nhất định không bỏ qua cho hắn.

Trương Kỳ Bản lập tức đi đến bên cạnh con trai, nhìn con trai đầy trù ẻo.

- Lão già kia, khiến ông thất vọng rồi.

Trương Đại Thiệu không hề hoang mang, nói:

- Ông sẽ không thể khiến tôi chết được.

Nói xong Trương Đại Thiệu cầm điện thoại lên, bấm số lão cha Tịch Nghi, lão Thất của Lý gia, nói:

- Ba, con gặp một chút chuyện phiền toái.

- Sao, phiền toái gì vậy?

Đầu dây bên kia Lý Thất gia mỉm cười, trước đây con trai lão cũng thường gọi điện cầu cứu mình như vậy, tuy nhiên tình huống quen thuộc này đã từ lâu không xuất hiện rồi.

- Cũng không phải việc lớn gì, chỉ là con đánh con trai của Chủ nhiệm quản lý khu Tây Thành, và đánh một người của đội cảnh sát thôi à.

Trương Đại Thiệu hơi hốt nói.

Trương Ngọc Thiện và Trương Kỳ Bản ở bên cạnh nghe vậy thì mặt co quắp lại, chuyện này không phải chuyện lớn thì rốt cuộc như thế nào mới là chuyện lớn?

Người này rốt cuộc có thân phận như thế nào?

- Cái gì?

Lý Thất gia sững sờ:

- Con gặp chuyện như vậy thật sao, càng ngày chuyện càng lớn à, được rồi, ba biết rồi.

Cúp điện thoại, lúc này Trương Kỳ Bản mới bắt đầu quan sát Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, bây giờ lão mới nghĩ đến một vấn đề, người trẻ tuổi này cuồng vọng như vậy, liệu có phải là một đại nhân vật nào không?

- Mà là ai?

- Ông không cảm thấy là bây giờ hỏi câu này hơi trễ sao?

Trương Đại Thiệu khinh bỉ nói.

- Hừ!

Trương Kỳ Bản hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến, dù sao Trương Đại Thiệu ăn mặc như vậy không hề giống con cháu của đại gia.

Hơn nữa cô nương Mẫu Đơn kia chỉ đi hát kiếm tiền thì làm sao có thể quen biết được đại nhân vật nào?

Rất nhanh, một xe cảnh sát hú ầm lên chạy đến, Phó Cục trưởng Trầm khoan thai bước tới, hắn vừa xuống xe nhìn thấy hiện trường thì liền nhíu mày một cái:

- Chuyện này là sao?

- Lão Trầm!

Trương Kỳ Bản vừa nhìn thấy thì liền vui mừng kêu lên.

- Lão Trương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phó Cục trưởng Trầm bước tới trước mặt Trương Kỳ Bản, thấy Trương Ngọc Thiện bị đánh cho te tua thì không khỏi hoảng sợ, hay thật, chuyện này hay đấy.

- Có người hành hung đánh người bị thương, ngoài ra còn muốn giết người diệt khẩu.

Trương Kỳ Bản phẫn uất nói, chỉ vào con trai mình và tiểu đội trưởng đang lao đảo đi tới đây.

- Anh xem đi, anh xem đi, đây là loại người điên cuồng như thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Bắt lại cho tôi

- Phó Cục trưởng Trầm cẩn thận, người đó là một người cực kỳ nguy hiểm!

Tiểu đội trưởng một tay ôm bụng, một tay chỉ vào Trương Đại Thiệu, nói với vẻ mặt đầy đau khổ.

Phó Cục trưởng Trầm nhìn theo hướng tiểu đội trưởng chỉ, nhìn thấy Trương Đại Thiệu đang cười ngạo mạn.

- Hừ, lắm la lắm lét, vừa nhìn là biết không phải hạng người tốt lành gì rồi.

Phó Cục trưởng Trầm có chút không vui, hừ nói, người trẻ tuổi này kiêu ngạo quá đáng rồi.

Vừa nhìn thấy đám cảnh sát được trang bị vũ trang đầy đủ thì Phó Cục trưởng Trầm nhú lại, tại sao có nhiều cảnh sát như vậy mà tiểu đội trưởng và con trai của lão Trương lại bị đánh cho bầm dập là sao?

Thảo nào lão Trương khi gọi điện cho mình lại vô cùng lo lắng, hóa ra là gặp phải một tên coi trời bằng vung.

Phó Cục trưởng Trầm ngạo mạn bước từng bước một tới trước mặt Trương Đại Thiệu, chỉ một ngón tay vào Trương Ngọc Thiện rồi quát hỏi:

- Hắn là do mày đánh?

- Đúng!

Trương Đại Thiệu thành thật gật đầu.

Phó Cục trưởng Trầm đổi sắc mặt, tiểu tử này đúng là quá kiêu ngạo.

Lại chỉ vào tiểu đội trưởng:

- Hắn cũng là do mày đánh?

- Đúng!

Trương Đại Thiệu lại gật đầu.

- Được lắm, hành hung người khác bị thương, lại còn đánh cảnh sát, còn là tình nghi giết người nữa.

Phó Cục trưởng Trầm không hổ là Phó Cục trưởng Trầm, chỉ trong hai câu hỏi ngắn ngủi đã định tội xong cho Trương Đại Thiệu, lão vung tay lên:

- Bắt lại cho tôi!

Thế nhưng khi tiếng hét vừa dứt thì không một ai nhúc nhích, nét mặt già nua của Phó Cục trưởng Trầm thoáng co lại.

Hắn liếc nhìn đám cảnh sát ngoài cửa, hét tiếp:

- Tất cả đều điếc hết rồi à, bắt tiểu tử này lại cho tôi!

Đám cảnh sát bị tiếng hét của Phó Cục trưởng Trầm làm cho thức tỉnh, nhìn xung quanh, vỗ vỗ đầu mình, hình như là đang nhớ lại điều gì đó rồi bắt đầu nhìn về phía Trương Đại Thiệu.

- Đợi đã!

Bỗng nhiên Trương Đại Thiệu lên tiếng.

- Tao cứ tưởng mày kiêu ngạo dữ lắm, hóa ra cũng chỉ có vậy.

Phó Cục trưởng Trầm cười khinh bỉ nhìn Trương Đại Thiệu, muốn xem thử Trương Đại Thiệu còn có thể giở trò gì nên liền ngoắc tay.

- Đợi một chút.

- Sao, mày muốn nói gì?

Phó Cục trưởng Trầm cười nhếch mép nhìn Trương Đại Thiệu, đặc ý giống như là chiếu tướng được người khác vậy.

- Tôi có thể gọi điện thoại không?

Trương Đại Thiệu lễ phép hỏi.

- Gọi điện thoại?

Phó Cục trưởng Trầm đột nhiên cười phá lên:

- Mặc dù mày bị bắt nhưng tao cũng muốn nhìn xem mày có khả năng tạo ra biến cố gì.

Lúc này Trương Kỳ Bản cũng đi tới, ôm đầy oán hận trong lòng, căm thù và đầy sát ý nói:

- Bây giờ mới nghĩ đến hậu quả thì muộn rồi. Nói cho mày biết, ngày hôm nay lão tử phải bắt mày đến đồn cảnh sát. Sau đó sẽ tìm người hầu hạ mày tốt một chút.

- Xin đợi chút!

Trương Đại Thiệu ra dấu im lặng đối với Phó Cục trưởng Trầm và Trương Kỳ Bản, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Lý Thất gia.

- Ba, sao còn chưa ra tay hả?

Trương Đại Thiệu nói có chút oán trách.

- Đứa nhỏ này gấp cái gì chứ, ba gọi cho Khu trưởng khu Tây Thành rồi, nhưng lúc đó hắn đang họp, thư kí hắn nghe điện thoại.

Lý Thất gia nói tiếp:

- Con cứ yên tâm, sẽ ổn ngay thôi.

- Nhanh một chút đi ba.

Trương Đại Thiệu nói xong thì cúp điện thoại.

- Thế nào, sao chưa đưa cứu viện tới?

Phó Cục trưởng Trầm bữu môi, khinh thường nhìn Trương Đại Thiệu:

- Có cần tao cho mày thời gian để gọi điện lại không?

- Không cần!

Trương Đại Thiệu lắc đầu.

- Đợi một lát là được rồi.

- Làm càn!

Sắc mặt Phó Cục trưởng Trầm giống như bầu trời tháng Sáu, thay đổi thất thường, vừa mới đây còn ra vẻ rộng lượng vậy mà giờ đây lại muốn trở mặt.

- Thân là nhân viên cảnh sát, trách nhiệm của tôi là bảo vệ an toàn cho người dân, chỉ cần là phần tử bất lương uy hiếp người dân thì tôi sẽ không chút lưu tình mà tiêu diệt tận gốc.

Phó Cục trưởng Trầm vươn tay chỉ vào trán Trương Đại Thiệu, nước bọt văng khắp nơi, chửi ầm lên.

- Đối với những phần tử phạm tội như mày thì tao càng phải diệt tận gốc, quyết không nương tay. Bất luận là mày gọi ai tới thì cũng sẽ không có tác dụng.

Giờ phút này Phó Cục trưởng Trầm tỏ ra là một người ngay thẳng chính trực trong mắt mọi người.

- Lão Trầm, ông lúc nào cũng lo lắng cho người dân, không sợ nguy hiểm mà bắt giữ những phần tử tội phạm, ông đúng là niềm tự hào của Đảng và Nhân dân mà.

Lúc này Trương Kỳ Bản đứng bên cạnh thốt lên lời khen ngợi.

- Lão Trương, đừng nói như vậy.

Phó Cục trưởng Trầm thở dài một hơi, dường như thấy hổ thẹn vì mình làm công việc chưa được tốt.

- Thân là Phó Cục trưởng của Tây Thành, là người đầy tớ của nhân dân nên làm những việc này là trách nhiệm của tôi. Nếu tôi không làm việc cho dân thì tôi sẽ thấy mình không xứng đáng với bộ cảnh phục trên người này, thấy xấu hổ với lương tâm.

Nói xong hai người liếc nhìn nhau rồi cùng buông tiếng thở dài, giống như hai người là anh hùng hào kiệt thời thiên cổ vậy.

- Bắt người kia lại.

Ngẩng đầu lên, Phó Cục trưởng Trầm tiếp tục thể hiện mình là một người cương trực.

Ngay lúc đó thì điện thoại của "người đầy tớ nhân dân" bỗng nhiên vang lên.

Phó Cục trưởng Trầm thờ ơ cầm điện thoại ra bấm nút nghe, đưa lên tai, hắng giọng một cái, ưỡn ngực, hùng hăng nói:

- Đây, đây là số riêng của Phó Cục trưởng khu Tây Thành đấy, ai gọi vậy?

Bên đầu dây bên kia vang lên một giọng trầm thấp và uy nghiêm:

- Phó Cục trưởng Trầm đúng là oai mà.

Vừa nghe thấy giọng nói này thì ngay lập tức Phó Cục trưởng Trầm phát run lên, suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại xuống đất, đó không phải là giọng của Khu trưởng Dương sao? Sao Khu trưởng Dương lại gọi điện cho mình, chẳng lẽ lại là vì tên tiểu tử kia?

Nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, Phó Cục trưởng Trầm lập tức đứng nghiêm, giống như thấy khu trưởng Dương trước mặt mình vậy, hốt hoảng nói:

- Khu trưởng Dương, thực sự xin lỗi, tôi không biết là anh, xin hỏi anh có gì cần dặn dò?

- Tôi nào dám dặn dò Phó Cục trưởng Trầm anh, dù sao anh cũng đường đường là Phó Cục trưởng Cục Công an mà.

Đầu dây bên kia là giọng nói đầy tức giận của Khu trưởng Dương, Phó Cục trưởng Trầm dường như tưởng tượng ra được hình ảnh Khu trưởng Dương đang vỗ bàn trừng mắt với mình.

Ba chữ Khu trưởng Dương này lọt vào tai Trương Kỳ Bản thì lập tức khiến cho thân thể hắn chấn động. Hắn cảm giác được mọi chuyện có chút không ổn.

Lau mồ hôi trên trán, Phó Cục trưởng Trầm nói lắp bắp:

- Khu trưởng Dương, xin, xin anh bớt giận, tôi làm việc không đúng chức trách, xin Khu trưởng phê bình và chỉ thị.

- Hừ, Phó Cục trưởng Trầm, anh hãy nói thật cho tôi biết, có phải là anh đang bắt một người thanh niên chừng 20 tuổi, người này tên là Trương Thiên đúng không?

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói không vui, tất nhiên là cơn tức của Khu trưởng vẫn chưa hết.

- Thanh....thanh...niên, Trương Thiên?

Phó Cục trưởng Trầm cảm giác thấy ngực mình đập mạnh, thầm nghĩ cái này là chuyện xấu rồi, xem ra người thanh niên trước mặt này là một đại nhân vật.

Trong lòng vẫn còn hy vọng vào một tia may mắn cuối cùng, Phó Cục trưởng Trầm lấy tay che điện thoại lại, nuốt nước miếng, chột dạ hỏi Trương Đại Thiều:

- Tiểu tử, mày...mày tên gì?

- Trương Thiên!

Trương Thiên lạnh lùng đáp.

Àm!

Phó Cục trưởng Trầm cảm giác thấy đầu óc mình nổ tung ra, mặt mày xanh lét, não trống rỗng, theo bản năng đưa điện thoại lên tai, giọng nói đầy đe dọa của Khu trưởng Dương vang lên:

- Đừng trách tôi không dặn Phó Cục trưởng Trầm trước, Trương Thiên kia là con trai của Lý Thất gia Lý Mạnh, chính Lý Thất gia vừa gọi điện cho tôi, anh lo mà giải quyết mọi chuyện đi.

Nói xong Khu trưởng Dương cúp máy, chỉ để lại khuôn mặt xám như tro tàn của Phó Cục trưởng Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Phạt đúng người đúng tội

- Trương Thiên, hóa ra là Trương Thiên của Lý gia, thảo nào cái tên này nghe quen tai như vậy.

Khu trưởng Dương nói khiến Phó Cục trưởng Trầm biết được Trương Đại Thiệu là ai, có người nói tiểu tử này đã bị đuổi ra khỏi Lý gia, nhưng đã biến mất lâu như vậy, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Tuy nhiên tất cả những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng lúc này là Lý Thất gia đã tự mình gọi điện đến, chứng tỏ người của Lý gia vẫn chấp nhận người này.

- Chuyện gì vậy lão Trầm, vừa rồi là Khu trưởng Dương gọi đến sao?

Trương Kỳ Bản ở bên cạnh thấp thỏm bất an, lay lay cánh tay Phó Cục trưởng Trầm, thấp giọng hỏi thăm, giọng nói hơi run, có thể thấy được trong lòng hắn đang lo lắng.

- Đồng chí này, hãy gọi tôi là Phó Cục trưởng Trầm!

Phó Cục trưởng Trầm gạt tay Trương Kỳ Bản ra, quay đầu lại trừng mắt, nếu không phải do người này thì mình cũng sẽ không đắc tội với Lý Thất gia. Lúc này Phó Cục trưởng Trầm hận Trương Kỳ Bản thấu xương.

- Còn nữa, tôi đang thi hành nhiệm vụ ở đây, đừng có lời lôi kéo kéo, đây là hành vi gây trở ngại cho người thi hành nhiệm vụ.

Giọng nói của Phó Cục trưởng Trầm đầy chính nghĩa, vang tận mây xanh.

Trương Đại Thiệu sợ ngây người, đám cảnh sát ở đây cũng sợ ngây người, không thể tin được là trên đời này lại có người trở mặt nhanh đến vậy.

Vừa rồi hắn và Trương Kỳ Bản còn là đôi bạn già kề vai sát cánh bên cạnh nhau. Tỏ vẻ thân tình, luôn mồm kêu trừng phạt nghiêm khắc những kẻ phạm tội, làm người công bộc tốt của nhân dân, bây giờ chẳng lẽ lại biến thành một người khác rồi sao?

- Lão Trầm, anh làm sao vậy?

Trương Kỳ Bản bị chửi đến choáng váng, vừa rồi còn gọi mình là lão Trương một cách vui vẻ mà chỉ một giây sau đã trở mặt như vậy rồi.

- Cảm ơn! Anh còn nói à?

Phó Cục trưởng Trầm giống như là bị ai đó si nhục, giận chân xuống đất, quát:

- Lão Trầm là tên của anh sao, đừng nghĩ đến chuyện nhận người quen ở đây! Nói cho anh biết, tôi chỉ biết đến pháp luật, không biết đến ai khác, anh có lôi kéo cũng không có tác dụng đâu.

Sau đó xoay người dẫn dò tiểu đội trưởng:

- Trông chừng lão già này cho tôi!

Sau đó chỉ vào Trương Ngọc Thiện:

- Còn con "câu tặc" này! Đây chính là hai nghi phạm lớn, bắt lại cho tôi, đợi lát nữa tôi sẽ về tính sổ với bọn họ!

- Chuyện này....

Trương Kỳ Bản đại người ra, đầu óc quay cuồng không kịp phản ứng, hai mắt vô hồn.

Lúc này hắn mới hiểu được, hóa ra thanh niên kia chính là một đại nhân vật!

Ngắm lại cú điện thoại vừa rồi của Trương Đại Thiểu thì mọi chuyện đều đã rõ ràng. Chính Trương Đại Thiểu đã gọi cho cha của hắn, sau đó cha hắn liền gọi đến cho Khu trưởng khu Tây Thành. Mọi chuyện là vậy.

Người trẻ tuổi này hóa ra lại có gia thế lớn đến như vậy!

Về phần tại sao người thanh niên này lại không gọi trực tiếp cho Khu trưởng Dương thì Trương Kỳ Bân cũng không băn khoăn nhiều. Có lẽ thanh niên này không phải ở khu Tây Thành, hoặc hắn không có số liên lạc của Khu trưởng Tây Thành, chỉ thế thôi.

- Ba, chuyện gì vậy?

Trương Ngọc Thiện hình như cũng nhận thấy mọi chuyện đã thay đổi, chú Trầm đã từng là "bạn tốt" của ba mình, giờ đột nhiên lại quát lớn lên với ba mình như vậy là sao?

Nhưng chuyện này cũng không quá xấu, ngay lập tức Trương Kỳ Bân phản ứng nhanh chóng, tất cả những chuyện phiền phức này đều là do con trai lão gây ra.

Nếu không phải do thằng con hư đốn thì làm sao mà mình đắc tội với ông lớn này được? Chuyện này kinh động đến nhiều người, tự mình tìm đến chỗ chết rồi.

- Mà đúng là đồ khốn nạn!

Trương Kỳ Bân nổi giận quát lên, cúi xuống không nói lời nào mà tát cho Trương Ngọc Thiện một cái, sau đó lại chửi:

- Lão tử bị mày hại chết rồi, sao tao lại sinh ra một con chó như mày chứ?

- Chuyện này, Phó Cục trưởng Trầm!

Sau đó Trương Kỳ Bân lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, chạy đến bên Phó Cục trưởng Trầm.

Lúc này Phó Cục trưởng Trầm đã đi đến trước mặt Trương Đại Thiểu, nhưng vẫn xoay người lại chỉ một ngón tay vào Trương Kỳ Bân, quát:

- Bắt họ lại cho tôi! Không được để bọn họ làm bậy!

Lúc này Tiểu đội trưởng hạ mệnh lệnh:

- Bắt hai người họ lại!

- Vâng!

Cả đám cảnh sát lập tức xông lại bao vây hai cha con Trương Kỳ Bân và Trương Ngọc Thiện.

Khi nhìn thấy đám thù hạ của mình không chế được cha con Trương Kỳ Bân rồi thì Phó Cục trưởng Trầm mới thở dài một hơi, nhìn Trương Đại Thiểu đầy thân thiện, nở một nụ cười ấm áp:

- Chuyện này, tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Phó Cục trưởng của phân cục Tây Thành, chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm. Tôi cũng nhất thời hồ đồ, bị hai cha con câu tặc kia lừa, thiếu chút nữa là đổ oan cho người tốt, thật xấu hổ mà.

- Phó Cục trưởng Trầm nói quá lời rồi, tôi có chịu chút oan uổng thật, nhưng cũng không có gì đáng kể cả.

Trương Đại Thiểu cũng không phải là loại người không biết chừng mực, nếu Phó Cục trưởng Trầm đã có thái độ như vậy thì hắn cũng liền thay đổi sắc mặt, cười nói:

- Quan trọng là không được để cho người xấu tiếp tục phạm tội, gây họa cho dân nữa là được rồi. Có Phó Cục trưởng Trầm ở đây thì tôi tin nhất định người dân trong thành phố này sẽ được sống tốt.

- Trương tiên sinh nói phải.

Phó Cục trưởng Trầm giống như gặp được tri kỷ, cảm động thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

- Thân là Phó cục trưởng của phân cục Tây Thành, trọng trách trên vai tôi rất nặng, cũng may có Trương tiên sinh có thể hiểu được nỗi khổ này, tôi sẽ phục vụ cho nhân dân được tốt hơn.

Trương Đại Thiểu nghe mà muốn ói, nói:

- Có Phó Cục trưởng Trầm ở đây đúng là phúc của Tây Thành mà.

- Ha ha, làm việc vì dân, đây đều là việc phải làm mà.

Phó Cục trưởng Trầm càng nói càng đắc ý, cười đến híp mắt, nhưng sau đó phát hiện ra hình như Trương Đại Thiểu có chút thiếu kiên nhẫn nên không nói nhiều nữa.

Lập tức nghiêm mặt, bày ra một bộ dạng nghiêm trang, chuyển đề tài:

- Trương tiên sinh, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho tôi biết không?

Trương Đại Thiểu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phó Cục trưởng Trầm, những người bị hại ở trong cửa hàng kia, nếu được thì tôi muốn ông qua bên đó nói chuyện với bọn họ.

- Sao Trương tiên sinh lại nói như vậy, cảnh sát chúng tôi vốn là công bộc của nhân dân mà.

Phó Cục trưởng Trầm cười hiền lành, rất giống với một gã quan tốt đang đợi để được phục vụ cho nhân dân.

- Phó Cục trưởng Trầm, mời đi bên này.

Trương Đại Thiểu nổi hết da gà, cổ nén sự ghê tởm, đưa Phó Cục trưởng Trầm đến cửa hàng của mẹ con Mẫu Đơn.

Hai mẹ con Mẫu Đơn bị trận hỗn loạn vừa rồi làm cho sợ hãi, trốn trong cửa hàng không dám ra ngoài, lúc này nghe thấy có tiếng bước chân đi tới thì hai người càng hoảng sợ hơn, lập tức hốt hoảng đứng dậy.

Đợi đến lúc nhìn thấy người đi đến là Trương Đại Thiểu thì hai mẹ con Mẫu Đơn mới thở dài một hơi, nhưng thoáng nhìn thấy một người mặc đồng phục cảnh sát đang đi về phía này thì lại căng thẳng.

- Ai da, hai người đừng căng thẳng.

Trương Đại Thiểu lập tức trấn an hai mẹ con Mẫu Đơn:

- Vị này là Phó Cục trưởng Trầm của khu vực Tây Thành, đặc biệt tới đây giúp hai người lấy lại công bằng, làm chủ cho hai người, hai người có gì oan ức hãy nói hết cho Phó Cục trưởng Trầm nghe đi.

Lúc này Phó Cục trưởng Trầm bước nhanh tới, mặt làm bộ xấu hổ:

- Chị này, tôi thân là Phó Cục trưởng phân cục Tây Thành, trong khu vực trực thuộc của tôi mà lại để xảy ra những hành động coi thường pháp luật như vậy thật khiến tôi xấu hổ. Trương tiên sinh nói đúng, lần này tôi đến là để đặc biệt làm chủ cho hai người. Hai người có gì oan ức cứ nói cho tôi biết. Tôi nhất định sẽ giải quyết công bằng nhất, sẽ nghiêm khắc trừng trị những kẻ phạm tội, những kẻ phạm tội bất kể là ai cũng đều nghiêm trị không tha! Tôi mặc bộ cảnh phục này là để giữ gìn chính nghĩa, đó là chức trách của tôi.

Hai mẹ con Mẫu Đơn không bị Phó Cục trưởng Trầm làm cho cảm động mà lại có chút khó hiểu, hai người nhìn nhau, không tài nào hiểu được sao tên cảnh sát này sao lại trở nên tốt đột xuất như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Cô Gái Cao Ngạo

Nhìn lại nụ cười tự tin kiên định của Trương Đại Thiểu, Mẫu Đơn giống như hiểu được gì đó, cô biết, đây đều là do Trương Đại Thiểu làm.

- Mẹ, không có việc gì đâu.

Mẫu Đơn cầm lấy tay của mẹ mình, mang tất cả mọi việc từ trước đến giờ kể cho Phó Cục trưởng Trầm.

- Buồn cười, đúng là buồn cười!

Phó Cục trưởng Trầm nghe xong giận tím mặt.

- Còn có loại người vô pháp vô thiên như vậy sao! Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ làm đúng pháp luật, đem người như vậy ra trước công lý!

- Vậy làm phiền Phó Cục trưởng Trầm.

Trương Đại Thiểu nói, hần hiểu Phó Cục trưởng Trầm nói thế là để cho mình nghe.

- Trương tiên sinh, đây là việc tôi phải làm.

Phó Cục trưởng Trầm chính trực ưỡn ngực nói, bước ra khỏi cửa hàng quần áo, bắt tay vào điều động người, đưa cha con Trương Ngọc Thiện lên xe cảnh sát.

Trương Đại Thiệu biết, cha con Trương Ngọc Thiện như vậy là xong, Phó Cục trưởng Trầm sẽ nhân cơ hội này làm cho bọn họ không ngẩng đầu lên nổi.

- Mẹ, không có việc gì rồi, Trương Ngọc Thiện bị bắt đi rồi.

Mẫu Đơn thấy Trương Ngọc Thiện bị cảnh sát công tay áp tải lên xe cảnh sát, kích động kêu lên.

Mẹ Mẫu Đơn an lòng lại, chỉ cảm thấy đại họa đã được giải trừ, kích động đến rơi nước mắt.

- Trương tiên sinh, thật sự cảm ơn cậu.

Mẹ Mẫu Đơn cảm động đến rơi nước mắt nói với Trương Đại Thiệu, bà cũng không ngờ, bà biết kết quả này tất cả là do sự giúp đỡ của Trương Đại Thiệu.

- Mẫu Đơn nói đúng, cậu là một người tốt.

- Di à, đi đừng khách khí.

Trương Đại Thiệu vội vàng đỡ lấy mẹ Mẫu Đơn.

- Cháu với Mẫu Đơn là bạn bè, cũng không thể trơ mắt nhìn cô ấy bị khi dễ, đây là điều cháu phải làm.

Mẫu Đơn lúc này cũng tới cảm ơn Trương Đại Thiệu, hai mẹ con đại mỹ nhân liên tục cảm ơn, làm cho Trương Đại Thiệu rất ngại.

Xử lý xong chuyện bên này, Trương Đại Thiệu từ chối khéo lời mời cơm của mẹ Mẫu Đơn, mang theo Mẫu Đơn đến công ty âm nhạc.

- Công ty âm nhạc Thiên Lại?

Lúc Mẫu Đơn đến công ty âm nhạc nghe nói có danh tiếng đứng thứ mười ở Yến Kinh thì kinh ngạc há to miệng ra.

Công ty kia, Mẫu Đơn làm trong ngành âm nhạc sao lại không biết, đó cũng không phải là nơi người bình thường có thể tới.

Nhìn lại chiếc xe Ferrari thể thao xa hoa mình đang ngồi, Mẫu Đơn thực sự cảm thấy bối rối, Trương Thiên này là điển hình của phú nhị đại nhà.

- Trương Thiên, anh rốt cuộc là ai?

Do dự một lát rốt cuộc Mẫu Đơn mới mở miệng hỏi.

- Tôi à, chính là Trương Thiên bị đuổi ra khỏi Lý gia.

Trương Đại Thiệu cười cười, nói cho Mẫu Đơn thân thế của mình.

- Trương Thiên bị đuổi khỏi Lý gia?

Mẫu Đơn lấp bắp kinh hãi, thân là người Yến Kinh, thật đúng là không có mấy người không biết chuyện xảy ra một năm trước.

Nhất là Mẫu Đơn là một người ca hát không cố định, tiếp xúc loại người gì cũng có, hiểu biết chuyện đó cũng rõ ràng hơn người khác một chút.

Mẫu Đơn đánh giá Trương Đại Thiệu từ trên xuống dưới, Mẫu Đơn thấy lời đồn hoàn toàn là bịa đặt.

Nói cái gì mà Trương Đại Thiệu là một công tử vô liêm sỉ không học vấn không nghề nghiệp chơi bồi lêu lổng, hiện tại thì khác, Trương Đại Thiệu là một người bình dị gần gũi, có bản lĩnh mà còn là một người tốt thích giúp người.

Rất nhanh, hai người đã đi đến công ty âm nhạc Thiên Lại, bãi đỗ xe của công ty sớm đã chất ních các loại xe đủ loại kiểu dáng nhãn hiệu, nhìn thấy thật là choáng váng.

- Đi thôi.

Đỗ xe xong rồi Trương Đại Thiệu nói với Mẫu Đơn, đi vào công ty.

- Hừ, đồ nhà quê.

Một cô gái cả người trang phục đẹp đẽ, cách ăn mặc toàn đồ hiệu số lượng có hạn, mang ví LV67 sang trọng, tóc bay bay, mùi nước hoa nồng nặc, cũng không biết cô ta xịt nhiều hay ít nữa, lúc đến bên cạnh Mẫu Đơn thì khinh bỉ hừ một tiếng.

Âm thanh này Mẫu Đơn đương nhiên là nghe thấy, nhưng cô là người đã trải qua nhiều chuyện, tâm tình đã bình thản như nước, về mặt bình tĩnh giống như là không nghe thấy gì.

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô gái cao ngạo kia một cái, lại nhìn Mẫu Đơn, thấy người ta cũng không có để ý thì hắn cũng không để ý nữa.

Cô gái cao ngạo kia không có gì hay để mà so đo.

Đứng ở đại sảnh lầu một nhìn lên bản đồ công ty một chút, Trương Đại Thiệu cùng Mẫu Đơn đi xoay người đi lên lầu hai, đến văn phòng thông báo tuyển dụng.

Hai bên hành lang thật dài sắp xếp ghế ngồi plastic cứng, ở đây đã sớm ngồi chật người, giữa hành lang đứng rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, nhìn qua rất đáng chú ý.

Lúc đi ngang qua phòng vệ sinh ở hành lang, cô gái cao ngạo bỗng nhiên từ phòng vệ sinh đi ra, thỉnh linh va chạm với Mẫu Đơn.

- A!

Cô gái cao ngạo hét lên một tiếng sợ hãi, cùng lúc đó, "bịch"! Một chuỗi gì đó sáng sáng trên tay cô ta rơi trên mặt đất, cách một tiếng bị đứt lìa đầy đất, đây rõ ràng là ngọc trai.

- Thật xin lỗi, thực sự rất xin lỗi!

Mẫu Đơn lập tức xin lỗi cô gái cao ngạo, mày gắt gao nhấn lại, tất nhiên là nghĩ mình chọc vào phiền toái không nhỏ. Cái vòng tay kia giá trị không nhỏ đâu.

Cô gái cao ngạo sững sờ đứng đó, chỉ bị đụng một chút nhưng về mặt lại giống như bị kẻ dao vào cổ, sau khi nghe thấy lời xin lỗi của Mẫu Đơn, cô gái mới liên tiếp phát ra tiếng kêu ben nhon:

- Đồ nhà quê, mắt cô mù à, đi đường không có mắt sao! Chiếc vòng tay xinh đẹp của tôi cứ như vậy mà bị cô làm đứt sao?

Cô gái cao ngạo tức giận vừa trách cứ Mẫu Đơn, vừa cúi xuống nhặt một viên ngọc trai nhỏ, trên mặt đầy vẻ đau đớn vô cùng, giống như là phần một tổ tiên bị người ra đào lên vậy.

Chân tay Mẫu Đơn càng luống cuống.

Lại nói hai người va vào nhau là do vô tình, cô gái cao ngạo cũng có một phần trách nhiệm, cô vừa lên đã mắng Mẫu Đơn không ngóc đầu lên nổi, Mẫu Đơn oan ức, vừa vội lại vừa lo, chỉ một mực xin lỗi:

- Thật xin lỗi, thực sự rất xin lỗi!

- Xin lỗi thì được bao nhiêu tiền?

Cô gái cao ngạo cảm tức ngẩng đầu mắng Mẫu Đơn, nước miếng văng khắp nơi.

Động tĩnh ở hành lang nhỏ này thật không nhỏ chút nào, lập tức bị rất nhiều người vây xem, Mẫu Đơn có vẻ càng thêm căng thẳng, đây chính là việc liên quan đến việc làm của mình, liên quan đến bệnh của cha mình, cô có thể không căng thẳng sao.

- Vị tiểu thư này.

Trương Đại Thiệu một phen kéo Mẫu Đơn ra sau mình, không nhanh không chậm nói với cô gái cao ngạo kia:

- Mắng người không giải quyết được vấn đề gì cả, vòng tay của cô bị hỏng, tôi sẽ bồi thường toàn bộ. Nhưng, cô phải xin lỗi bạn của tôi!

Nếu không phải đang cùng một chỗ với Mẫu Đơn, lo lắng đến ảnh hưởng không tốt sau này, Trương Đại Thiệu đã sớm cho cô ta vài cái tát rồi.

Cô gái cao ngạo nghe thấy lời nói của Trương Đại Thiệu, nhưng cũng không nghĩ hắn là một người thượng đẳng, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị tổn thương thì càng thêm tức giận, chỉ vào Trương Đại Thiệu mà mắng:

- Anh có biết giá trị của chiếc vòng tay này là bao nhiêu không, anh có thể bồi thường sao? Cũng không soi gương coi mình là ai, nơi này là nơi các người có thể đặt chân tới sao?

Lúc trước cũng không chú ý tới Trương Đại Thiệu, đều là tùy tiện bỏ qua, hơn nữa hắn ở cùng với Mẫu Đơn nên cô gái cao ngạo cũng xem thường hắn.

Trương Đại Thiệu vẫn bình thường như trước, nói:

- Tiểu thư, chiếc vòng tay này có lẽ rất quý, nhưng chưa chắc tôi đã không bồi thường được, cô vẫn cho một cái giá đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Kẻ Có Tiền Và Đồ Nhà Quê

Nhìn thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, cô gái cao ngạo càng thêm tức giận, đáng vẻ cũng càng thêm kiêu ngạo, ôm cánh tay, ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh thường:

- Bồi thường? Nói cho đồ nhà quê anh biết, đây là sản phẩm số lượng có hạn! Bán anh đi cũng không đền nổi đâu.

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu, thở dài một hơi, cũng lười dây dưa với cô gái cao ngạo này nên lấy chi phiếu ra, nói:

- Tiểu thư, chiếc vòng này của cô tên là "huyền thái thập bát nhân", là nghệ nhân hoàng gia Anh - Dick đặc biệt chế tạo, quả thật là số lượng có hạn, nhưng với tôi mà nói nó căn bản là không có giá trị!

Những lời này của Trương Đại Thiệu vừa nói ra, cô gái cao ngạo lập tức há to miệng không thể tin, đồ nhà quê trước mặt thế mà lại biết rõ lai lịch của chiếc vòng!

Không đợi cô gái cao ngạo nói, Trương Đại Thiệu đã viết xong chi phiếu, nói:

- Nếu tôi nhớ không nhầm, hiện tại giá trị của nó trên thị trường cũng trên dưới 250 ngàn, đây là 300 ngàn, coi như đổi chiếc vòng của cô.

Nhìn thấy tấm chi phiếu trước mắt, cô gái cao ngạo hoàn toàn tròn tròn mắt, cầm chi phiếu lật tới lật lui giống như để phân biệt thật giả vậy.

Mọi người vây xem cũng truyền đến một mảnh ồ lên, ánh mắt nhìn Trương Đại Thiệu có chút kính sợ.

Người có thể đến tìm việc ở công ty âm nhạc, đại bộ phận trong nhà cũng không thiếu tiền, nhưng tùy tiện ném ra 300 ngàn chỉ có một ít công tử mới làm được. Người này còn trẻ vậy mà có thực lực như thế! nếu không phải là hắc gia bộ, thì thực sự là người có lai lịch.

Cô gái cao ngạo bị khí phách của Trương Đại Thiệu dọa sợ, cô ta hừ một tiếng, không cãi nhau với Trương Đại Thiệu nữa, mang tâm tình tham lam cùng vui sướng thu hồi chi phiếu rồi nhanh chóng bước đi.

- Từ từ.

Trương Đại Thiệu cũng nhẹ nhàng mở miệng gọi cô ta lại.

- Làm gì?

Cô gái cao ngạo quay đầu lại, vẻ mặt không kiên nhẫn, giống như sợ Trương Đại Thiệu sẽ lấy lại chi phiếu vậy.

Trương Đại Thiệu chỉ một ngón tay qua Mẫu Đơn ở bên người:

- Cô còn chưa xin lỗi bạn tôi.

Cô gái cao ngạo sùng sốt, tiếp theo liền lộ ra vẻ mặt khó tin, cảm thấy mình đã bị vũ nhục quá đáng, lại một lần nữa lớn giọng hét ầm lên:

- Anh nói cái gì, anh muốn tôi xin lỗi đồ nhà quê kia sao? Anh không bị điên chứ?

Giờ phút này Mẫu Đơn vẻ mặt bình tĩnh đứng trước mặt Trương Đại Thiệu, cũng cao ngạo ngẩng đầu lên, nghiêm nghị không sợ hãi nhìn chằm chằm cô gái kia.

Nếu là người khác thì cô nhất định sẽ ra sức khuyên can, không cho hấn ra mặt vì mình, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, lúc trước mình chỉ bị mắng hai câu cũng không tất yếu phải làm lớn như vậy.

Nhưng Mẫu Đơn hiểu tính tình của Trương Đại Thiệu, cô biết mình khuyên cũng không được cho nên mới tùy ý để Trương Đại Thiệu ra mặt thay mình,

- Tiểu thư, tiền cô đã nhận, hiện tại là lúc cô nên xin lỗi.

Trương Đại Thiệu nói thêm lần nữa, mặt hơi nhú lại, lộ ra sự sắc bén.

- Anh, đồ nhà quê này!

Cô gái cao ngạo giận tím mặt, cô luôn luôn cao cao tại thượng chưa bao giờ gặp qua người không có mặt như vậy, giậm chân chửi ầm lên.

- Anh cho là lấy ra 300 ngàn là to sao! Vẫn như trước là cái đồ nhà quê! Vậy mà anh cũng bảo tôi xin lỗi, tôi nhỏ vào!

Cô gái cao ngạo càng nói càng hăng, giống như là con quay quay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt, nước miếng văng không ngừng:

- Anh có biết người có tiền chân chính là như thế nào không? Anh nhiều lắm chỉ là nhà giàu mới nổi không có kiến thức thôi! Anh ném qua một bữa com mấy chục ngàn USD chưa? Anh uống qua rượu ngoại nổi tiếng mấy ngàn USD chưa? Anh có tiền lương một tháng vài chục ngàn sao! Hai đồ nhà quê mà cũng dám đòi tôi xin lỗi, thật sự là cười rớt cả răng của tôi!

Trương Đại Thiệu không nói gì, đã hoàn toàn trọn mắt há mồm rồi.

Từ lúc hấn sống lại đến giờ vẫn không quan tâm hơn thua, giống như tình huống giật mình bây giờ đã ít lại càng ít, từ chuyện này mà nói thì cô gái kiêu ngạo này đúng là nên kiêu ngạo về năng khiếu chửi lộn của mình! @.@

Đừng nói là Trương Đại Thiệu, ngay cả những người vây xem khác cũng đều sửng sốt.

Cô gái này cũng thực quá cao cấp đi, cô là tự cho mình là người thượng đẳng, thao thao bất tuyệt, không biết cô ta có biết mình đã bày ra sự ngu ngốc cùng thô thiển của mình ra hay không!

Đến cuối cùng ai mới là đồ nhà quê? Điều ấy trong lòng mọi người đều có đáp án.

Dừng một chút Trương Đại Thiệu mới xoay người lại, nói:

- Tiểu thư, người chân chính có tiền chưa bao giờ ăn một bữa com vài chục ngàn USD, bọn họ đều có chuyên gia dinh dưỡng riêng, có nhà hàng của mình, ăn com chưa bao giờ phải bỏ tiền. Kẻ có tiền chân chính cũng không uống rượu mấy ngàn USD, bởi vì bác sĩ tư nhân của họ nói các loại rượu gây hại cho sức khỏe. Người chân chính có tiền càng không có tiền lương, bởi vì bọn họ không hề kiếm tiền, bọn họ gửi gắm cho quản lý tin cậy của họ thay họ kiếm tiền,

Cô gái cao ngạo hiện tại cảm giác được mặt mình rất đỏ, cô trộm liếc mắt nhìn bốn phía một cái, chỉ thấy mọi người vây xem bên cạnh dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, cô hận không thể tìm lấy cái thùng nào mà chui vào.

- Quan trọng hơn một chút.

Trương Đại Thiệu cuối cùng còn bổ sung:

- Kẻ có tiền chân chính, cho tới bây giờ cũng không khoe là mình có tiền, người càng có tiền lại càng khiêm tốn, điều đó, cô không biết sao?

Cô gái cao ngạo đã bị Trương Đại Thiệu đánh bại hoàn toàn, không còn khí thế kiêu ngạo như lúc trước nữa, cô biết mình càng khoe ra thì càng mất mặt, thế nên chỉ hừ một tiếng:

- Hai người thần kinh, bốn tiểu thư lười đời co với các người.

Cô ta muốn dùng pháp bảo của phụ nữ để chấm dứt trò cười cổ tình gây sự này.

- Tiểu thư, tôi nói lại lần cuối cùng.

Trương Đại Thiệu cũng không có ý định buông tha cho cô gái cao ngạo kia, không chút hoang mang nói:

- Xin lỗi bạn của tôi, nếu không cô tự gánh lấy hậu quả.

- Cút ngay! Hai đồ thần kinh.

Cô gái cao ngạo nổi giận, từ khoe mình có tiền lại chuyển thành uy hiếp đe dọa:

- Các người biết tôi là ai không! Dám nói tôi xin lỗi, thật sự là không biết điều!

Trương Đại Thiệu bất đắc dĩ nhún nhún vai, hấn đã rất nương tay với cô gái cao ngạo kia, cho cô ta một lần lại một lần cơ hội, nhưng người ta không cần thì mình cũng không còn cách nào nữa.

- Rất nhiều người không đánh phụ nữ.

Trương Đại Thiệu vừa thở dài vừa bước tới chỗ cô gái cao ngạo.

- Nhưng đáng tiếc là, tôi không phải là một trong số đó. Bởi vì, có vài người phụ nữ còn đáng ghét hơn cả đàn ông!

Cô gái cao ngạo dường như ý thức được Trương Đại Thiệu muốn làm gì, thấy Trương Đại Thiệu đi tới phía mình thì lộ ra biểu tình kích động:

- Anh, anh muốn làm gì?

- Đánh cô!

Trương Đại Thiệu nói, cho cô gái cao ngạo một cái tát nghe "bốp" một tiếng.

Cô gái cao ngạo tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu không thể tin, người này vậy mà thực sự dám tát mình?

Thật lâu sau, cô mới thét lên giống như heo bị chọc tiết:

- Đồ bội đãi, anh dám đánh bốn cô nương, bốn cô nương sẽ giết chết anh!

- Còn chưa cút tôi sẽ không ngại hoạt động cổ tay đâu!

Trương Đại Thiệu quay đầu liếc mắt nhìn cô gái cao ngạo một cái, từ từ nói.

Cô gái cao ngạo chỉ cảm thấy ánh mắt kia sắc như dao, trong lòng run lên, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, rốt cuộc không còn mặt mũi đứng ở chỗ này nữa nên bước nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Mấy Nhà Sung Sướng Mấy Nhà Sầu

- Hoàng Mỹ Lệ, xin hỏi ai là tiểu thư Hoàng Mỹ Lệ?

Ngay sau đó, cánh cửa cuối hành lang bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc bộ đồ công sở màu đen, đeo một cặp kính viền vàng đi ra, cao giọng hỏi mọi người nhón nháo trên hành lang.

Vốn nhiều người như vậy ở cùng một chỗ sẽ rất ồn ào, nhưng tất cả mọi người ở đây đều chăm chú quan sát Trương Đại Thiệu diễn trò, nhất là người bị Trương Đại Thiệu cho một cái tát kia vẫn kinh sợ đến giờ vẫn chưa hồi phục tinh thần lại, vậy nên im lặng vô cùng. Tiếng nói của người phụ nữ đeo cặp kính vàng truyền ra vô cùng rõ ràng.

Cô gái cao ngạo vốn đang tức giận muốn rời đi, nhưng vừa nghe thấy âm thanh này thì lại lập tức cao ngạo dừng chân, vẩy vẩy tay với người phụ nữ đeo cặp kính vàng:

- Là tôi!

Khi trả lời còn nhìn quét qua mọi người một chút, sửa sang tóc của mình một chút rồi phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường.

- Hoàng tiểu thư, xin đi theo tôi.

Người phụ nữ đeo kính vàng lập tức vô cùng nhiệt tình đi tới chỗ Hoàng Mỹ Lệ.

Hoàng Mỹ Lệ lập tức hứng thú lên, vừa rồi con tức vì cái tát của Trương Đại Thiệu cũng tan đi nhanh chóng, cảm giác cao ngạo ưu việt kia lại trở về.

Đang kích động muốn đi theo người phụ nữ đeo kính vàng thì như nhớ tới cái gì đó, quay đầu nói với Trương Đại Thiệu:

- Các người cứ từ từ xếp hàng đi, bốn cô nương phải đi vào trước, hừ!

Trương Đại Thiệu yên lặng, Hoàng Mỹ Lệ cũng thật là một bông hoa đặc sắc.

Vốn Trương Đại Thiệu muốn trực tiếp gọi điện thoại cho giám đốc nhân sự của công ty, nhưng Mẫu Đơn lại muốn thông qua một cách bình thường thử xem, chưa đến lúc để cho Trương Đại Thiệu ra mặt.

Tuy khả năng này là rất nhỏ rất nhỏ, hiện nay những người nhà quê muốn vào công ty âm nhạc chẳng khác nào là người si nói mộng. Nhưng Trương Đại Thiệu cũng chiều theo ý Mẫu Đơn, để cho cô thử xem sao.

Trên thực tế loại phỏng vấn tuyển dụng này của công ty âm nhạc cũng chỉ là làm bộ mà thôi, hầu hết công ty ký hợp đồng với người mới cũng không phải là thông qua tuyển dụng.

Nếu không phải công ty tự đi khai quật nhân tài thì cũng là người trong công ty tiến cử người, phương thức thông báo tuyển dụng này thậm chí có công ty còn không làm.

- Trương Thiên, 300 ngàn ngày hôm nay tôi sẽ từ từ trả cho anh.

Đợi đến lúc Hoàng Mỹ Lệ đi rồi Mẫu Đơn mới nói với Trương Đại Thiệu, trong câu nói có sự kiên quyết, cô rất thành thực, trực tiếp đem số nợ này tính cho mình.

Trương Đại Thiệu vừa thấy ánh mắt của Mẫu Đơn thì biết khuyên bảo cũng không được, đành khoát tay áo nói:

- Chờ cô có tiền rồi nói sau, cô cũng biết tôi không thiếu tiền.

Mẫu Đơn gật gật đầu, không nói gì nữa.

Hoàng Mỹ Lệ đi vào năm sáu phút rồi ra, lúc đi qua Trương Đại Thiệu thì nhìn Trương Đại Thiệu chăm chăm với ánh mắt oán độc, hung tợn nói:

- Anh chờ đó, xem tôi làm thế nào để trị anh! Còn có cô, cô cũng muốn đến Thiên Lại? Đừng có hòng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Nói xong, hai chân bắt chéo ngồi tựa vào ghế, lấy ra đồ trang điểm dặm lại phấn trên mặt mình, giống như chuyện vừa rồi làm ô nhiễm chính mình.

Nhìn thấy dấu vết trên mặt mình, Hoàng Mỹ Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Trương Đại Thiệu, bắn ra ánh mắt muốn giết người.

- Đồ bụi đời, đợi lát nữa bà cô đây xử anh ra sao?

Hoàng Mỹ Lệ nghiêng răng, lấy di động ra, cũng không biết gọi điện thoại cho ai mà khóc lóc sụt sùi, giống như là gặp chuyện gì to tát mà vô vùng ám ức vậy.

Trương Đại Thiệu không nói gì, người ta nói ngực càng to thì càng ngốc nghếch, Hoàng Mỹ Lệ hiển nhiên là thuộc loại này, nhưng nhìn thấy bộ ngực hoàn mỹ của cô ta thì chắc chắn đó là đồ giả, nói cách khác là ngực nhỏ, nhưng sao lại không có đầu óc như vậy?

Trương Đại Thiệu mặc kệ Hoàng Mỹ Lệ, nói chuyện câu được câu không với Mẫu Đơn, nhưng phần lớn đều là Trương Đại Thiệu hỏi, lâu lâu cô ấy mới trả lời một câu.

Khoảng hai giờ sau rốt cuộc cũng đến lượt Mẫu Đơn.

- Đi đi, tôi ở đây chờ cô.

Trương Đại Thiệu mỉm cười nói với Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn gật gật đầu, đi vào phòng thu.

Nếu là trước kia Mẫu Đơn khẳng định sẽ cúi đầu nói một câu cảm ơn, nhưng lúc cô cùng Trương Đại Thiệu quen thuộc rồi, thái độ của cô bé lạnh như băng này đã không lạnh với Trương Đại Thiệu nữa, nhưng nói cũng không phải là nhiều lắm.

Vài phút sau Mẫu Đơn đi ra, trên mặt cô không có vẻ tính toán gì, cho dù thật để ý đến kết quả sơ khảo nhưng cũng không biểu hiện gì trên mặt.

Nếu không phải ánh mắt Trương Đại Thiệu sắc bén tuyệt vời thì hẳn cũng không thấy được chút ít kích động trong lòng Mẫu Đơn.

- Cảm giác thế nào?

Trương Đại Thiệu cười hỏi.

- Hoàn hảo.

Mẫu Đơn nói.

Trương Đại Thiệu cũng có chút ít hiểu biết với Mẫu Đơn, cô nói hoàn hảo vậy chứng tỏ mình phát huy thực lực không tồi.

- Hừ, thật là trắng tráo!

Một âm thanh bén nhọn châm chọc truyền đến, vẫn là Hoàng Mỹ Lệ kia, có lẽ thời gian qua lâu để cô quên mình đã từng ăn một cái tát.

- Cũng không nhìn xem mình là cái dạng gì, biết điều đầu tiên công ty âm nhạc chú trọng là điều gì không?

Bên người Hoàng Mỹ Lệ không biết từ khi nào xuất hiện một người đàn ông, cũng khó trách cô ta lại kiêu ngạo trước mặt Trương Đại Thiệu như vậy.

- Cõi bộ dạng của cô, hình tượng đầu tiên sẽ không qua cửa, còn vọng tưởng cái khác, đừng có mà mơ!

Trương Đại Thiệu cau mày, lạnh lùng liếc mắt một cái, lập tức làm cho Hoàng Mỹ Lệ run lên, lui về phía sau từng bước, cuộn người vào trong ngực người đàn ông.

Ánh mắt của Trương Đại Thiệu làm cho cô hoàn toàn hoảng hốt.

- Anh Bảo, chính là người đó, làm hỏng chiếc vòng tay anh mua cho em, còn, còn đánh em!

Hoàng Mỹ Lệ lộ ra một bộ dáng đằm đằm đáng yêu, một chút nước mắt vương trên khóe mắt, giống như thực sự đã bị oan ức rất lớn.

- Tiểu bảo bối, đừng khóc, có anh Bảo ở đây!

Anh Bảo kia thuận thế gắt gao ôm lấy Hoàng Mỹ Lệ, hai tay cũng nhân cơ hội nhào nặn bộ ngực của Hoàng Mỹ Lệ, trong mắt lộ ra chút mờ ám.

- Anh Bảo à, nơi này nhiều người như vậy, chờ buổi tối em sẽ hầu hạ anh thật tốt nha!

Hoàng Mỹ Lệ dường như bị sờ mó có chút ngượng nên cúi đầu hờn dỗi.

- Tiểu hồ ly tinh, buổi tối để xem anh cho em không dậy nổi luôn.

Anh Bảo lại vỗ lên mông Hoàng Mỹ Lệ một cái bốp, lúc này mới nghênh ngang đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Thăng ranh, mày dám động vào người phụ nữ của tao, giỏi lắm.

Anh Bảo hung ác nhìn Trương Đại Thiệu, tay phải nâng lên rồi nắm thành nắm đấm giống như trong lòng bàn tay chính là Trương Đại Thiệu.

- Tao vì danh dự của Tiểu Đái nên sẽ tạm thời buông tha mày, chờ ra khỏi công ty, lão tử sẽ giết chết mày!

Hiện tại Trương Đại Thiệu đã biết Hoàng Mỹ Lệ có đức hạnh gì, cô ta cùng anh Bảo này quả thật là trời đất tạo nên một đôi.

Đúng lúc này, cửa phòng thi lại mở ra, người phụ nữ đeo kính vàng lúc trước lại đi ra, cầm tờ danh sách lớn tiếng nói:

- Tôi nói đến tên ai người đó ở lại, những người còn lại thì có thể đi.

Người trong hành lang tất cả đều trở nên kích động đứng ngồi không yên, giống như thí sinh đi thi đại học vậy, muốn nhanh biết được kết quả, nhưng lại sợ kết quả không như ý muốn.

- Hoàng Mỹ Lệ.

Đây là tên đầu tiên người phụ nữ đeo kính vàng gọi, Hoàng Mỹ Lệ không khỏi phát ra một tiếng kêu vui mừng, làm cho mọi người nhìn vào lại hâm mộ cùng ghen tị.

Hoàng Mỹ Lệ nghiêng đầu liếc nhìn Mẫu Đơn một cái, lại ngẩng cao đầu lên, khinh thường hừ một tiếng.

- Diêu Hiểu Hồng, Cao Đỗ Quyên, Ứng Thái Hồng, ...

Người phụ nữ đeo kính vàng tổng cộng đọc mười mấy cái tên, nhưng tên của Mẫu Đơn cũng không có. Mẫu Đơn không nói gì thêm, chỉ cắn cắn môi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Anh Cho Rằng Anh Là Ai?

- Cái gì vậy, sao lại không có tôi?

- Xong rồi xong rồi, vậy là thực sự xong rồi!

- Ôi, có tôi, có tôi rồi!

Phản ứng của những người khác lại không được bình tĩnh như Mẫu Đơn, hiện trường lập tức trở nên ồn ào, người bị loại cũng bắt đầu tức giận rồi đi.

- Trước tiên cứ ở lại đây đã.

Trương Đại Thiệu nói với Mẫu Đơn, kết quả này hẳn đã đoán trước được.

Mẫu Đơn gật gù đầu, mình không thành công, xem ra cũng chỉ biết nhờ Trương Đại Thiệu.

- Ôi, không phải là không có tên của cô sao, cô còn ở đây làm cái gì?

Hoàng Mỹ Lệ kia giống như luôn theo dõi Mẫu Đơn, giờ phút này lại đến chằm chọc khiêu khích Mẫu Đơn.

Trương Đại Thiệu có chút tức giận, tuy hẳn không để ý Hoàng Mỹ Lệ cùng anh Bảo kia, nhưng cũng không chịu nổi bị người ta chơi đùa khiêu khích, nhủ thầm nói:

- Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn một chút, bằng không tôi cho cô ăn tát nữa bây giờ.

Từ tận đáy lòng Hoàng Mỹ Lệ vẫn rất sợ Trương Đại Thiệu, chẳng qua ý vào anh Bảo nên lá gan mới lớn lên, bị Trương Đại Thiệu quát như vậy, lại sợ tới mức sùng sốt.

- Anh Bảo, anh xem kia!

Hoàng Mỹ Lệ lại nhõng nhẽo với anh Bảo.

- Người anh em, khá lắm.

Anh Bảo trừng mắt đi tới, tay hướng đến bả vai của Trương Đại Thiệu mà nắm.

Trương Đại Thiệu vừa lật tay trực tiếp nắm lấy cổ tay anh Bảo, hơi dùng chút lực, một tiếng răng rắc nhỏ vang lên.

- Ôi a, cái tay của tôi, gãy rồi gãy rồi!

Lập tức anh Bảo tru lên giống như heo bị chọc tiết, ngũ quan trên mặt vặn vẹo, nhe răng trợn mắt lên.

Trương Đại Thiệu khinh bỉ nhìn anh Bảo, qua hai ba giây đồng hồ rồi mới buông tay ra.

Anh Bảo lập tức vọt qua một bên, bắt đầu bằng bóp xoa nắn cổ tay của mình, vô cùng kiêng kị nhìn Trương Đại Thiệu, nói gì cũng không dám lại gần nữa. Hắn vô cùng kinh ngạc, thoát nhìn thì thấy người này còn trẻ lại điềm đạm nho nhã, thế nhưng có lực tay mạnh như vậy!

- Mà giỏi lắm!

Anh Bảo hung tợn nói, nhưng không có hành động cụ thể gì.

- Mọi người yên lặng một chút.

Người phụ nữ đeo kính vàng cau mày lớn tiếng nói, cố ý vô tình nén giận nhìn thoáng qua Trương Đại Thiệu, tên này làm sao tới đây mà gây rối vậy.

Người ở đây lập tức ngậm miệng lại, kích động tới cực điểm.

Người phụ nữ đeo kính vàng đi vào phòng thí, chỉ chốc lát sau lại đi ra rồi để cho tất cả mọi người đi vào.

Mẫu Đơn nhìn Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu cười nói:

- Cùng nhau vào thôi.

Vì thế cô cũng đi theo vào.

Đi đến đại sảnh, phía đối diện là ba cái bàn làm việc thật dài ghép lại với nhau, ở đó ngồi ba người, trong đó một người tóc đuôi ngựa giống như Lưu Hoan, một người lớn tuổi tóc đỏ như máu.

Hai người kia, vừa thấy thì biết là người làm nghệ thuật, người còn lại là một người thanh niên, nhìn qua thì rất có kinh nghiệm, cũng là quản lý nhân sự.

Dưới sự sắp xếp của người phụ nữ đeo kính vàng, mọi người ngồi đối diện với mấy người họ, người thanh niên lúc này mới nhìn Trương Đại Thiệu, không khỏi nhủ thầm, hỏi hai người nghệ sĩ bên cạnh:

- Tôi nhớ trong những người được thông qua hình như không có người nào là nam.

Lưu Hoan cùng người đầu đỏ cũng nhìn nhau, đều lắc đầu, ý bảo mình cũng không có giữ lại ai là nam.

Sắc mặt người thanh niên lúc này rất khó coi, trợn mắt nhìn người phụ nữ đeo kính vàng, tuy không nói gì nhưng người phụ nữ đeo kính vàng giống như

nghe được người thanh niên vỗ bàn mắng to, cô đang làm cái gì vậy!

Người phụ nữ đeo kính vàng lập tức cúi đầu, trong lòng có chút tự trách, vì sao mà không nhìn kĩ tên kia? Đồng thời trong lòng hận Trương Đại Thiệu đến chết, không có tên anh còn đi vào xem náo nhiệt cái gì, thật là đồ thần kinh.

Người thanh niên lúc này không kiên nhẫn chỉ vào Trương Đại Thiệu, nói:

- Anh, nhanh đi ra ngoài! Không gọi anh vào mà anh vào làm gì?

Trương Đại Thiệu cũng không động đậy, cũng chỉ chỉ anh Bảo:

- Hắn có thể vào, tôi vì sao không thể vào?

Người thanh niên sừng sốt, dường như không có nghĩ tới Trương Đại Thiệu sẽ hỏi như vậy, anh Bảo lúc này đắc ý dào dạt cười một tiếng:

- Thăng nhóc, tôi cùng Tiểu Đái là anh em, đương nhiên là có thể vào đây! Cậu có thể so với tôi sao?

Người thanh niên lại khinh bỉ nhìn Trương Đại Thiệu ngốc nghếch, liên tục xua tay giống như là đuổi ruồi bọ:

- Nhanh đi ra ngoài, đừng gây phiền toái cho chúng tôi.

- Tôi tìm Sở Thành.

Lúc này Trương Đại Thiệu nói, lão cha Tịch Nghi nói mọi việc đã sắp xếp tốt, đến lúc đó chỉ cần chính mình gọi điện cho người gọi là Sở Thành là được, còn đưa số di động của Sở Thành cho mình.

Vốn Trương Đại Thiệu nghĩ Sở Thành là người phụ trách lần phỏng vấn này, có lẽ là ở bên trong, nhưng ai biết được khi vào thì lại không thấy.

Nói xong Trương Đại Thiệu mới phát hiện những người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, nhất là người thanh niên cùng với hai nghệ sĩ kia lại kinh ngạc vạn phần, hai mặt nhìn nhau.

- Anh tìm Sở quản lý?

Về mặt người thanh niên bắt đầu trở nên nghiêm túc:

- Anh là ai?

- Tôi là Trương Thiên.

Trương Đại Thiệu nói ra tên của mình, nhưng một năm trước sau khi đi khỏi Yến Kinh, tên mình đối với người Yến Kinh đã trở thành xa lạ, người thanh niên nghe xong không có gì bất ngờ là về mặt mờ mờ, căn bản không biết Trương Thiên là nhân vật số một nào.

- Anh tìm Sở quản lý của chúng tôi làm gì?

Tuy không chắc chắn về Trương Đại Thiệu nhưng người thanh niên cũng không dám làm bậy, nếu người ta thực sự đến tìm Sở quản lý thì làm sao bây giờ.

- Tôi muốn hỏi anh ta một chút, vì sao bạn của tôi không qua được phỏng vấn.

Trương Đại Thiệu chỉ chỉ Mẫu Đơn, nói.

Vốn hắn cũng không muốn làm chuyện lớn lên, nhưng từ lúc lão cha khôi phục địa vị ở trong gia tộc thì công ty này cũng là một trong những sản nghiệp của lão cha. Nhìn thấy công ty của lão cha vậy mà hù bại như thế, Trương Đại Thiệu cảm thấy mình không thể bỏ mặc.

Tối thiểu, Trương Đại Thiệu cũng sẽ thuận tiện vạch trần hiện tượng này ra.

Trương Đại Thiệu không phát hiện ra, cách xử sự cùng thái độ làm người của hắn, mỗi tiếng nói cử động đã khác xa với Trương Thiên của Tu Chân Giới, trở nên càng giống một người Trái Đất.

- Cái gì?

Trương Đại Thiệu nói xong làm cho tập thể người ở đây im lặng, mỗi người cũng không giải thích được mà nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, thuận tiện cũng nhìn chăm chú vào Mẫu Đơn, nghĩ thầm, sao lại chui ra hai tên điên này.

Người thanh niên ngẩn ra một lúc rồi lại hung hăng liếc nhìn người phụ nữ đeo kính vàng, cô trợ lý của mình thực sự nỗ lực làm việc không tốt, thấy công phu trên giường của cô ta không tồi mới giữ cô ta lại bên người.

Nhưng hiện tại, chuyện này cũng quá hoang đường đi, một kẻ điên vào không nói, còn cho một người không qua phỏng vấn đi vào.

Người phụ nữ đeo kính vàng căng thẳng đến độ hai tay dùng sức vịn vịn, nói không nên lời.

Cô cũng cảm thấy rất oan ức, điều này có thể trách mình sao? Mười mấy người, mình sao có thể liếc mắt nhìn coi hơn hay thiếu người được.

Hơn nữa, ai có thể nghĩ đến có người không thông qua phòng vẫn còn tiến vào vòng hai.

- Tôi nói này, anh không bị bệnh chứ?

Người thanh niên lần này thật sự nổi giận, cảm thấy mình lại không công lãng phí vô mồm nhiều như vậy với một người điên, thật sự là mắt mặt, tức giận nãy:

- Anh cho rằng anh là ai, Sở quản lý là người anh có thể gặp sao? Đi ra ngoài!

- Đây là thái độ làm việc của các anh sao?

Trương Đại Thiếu cau mày nói, không đi ra ngoài.

- Tôi tin vào thực lực của bạn tôi, cô ấy vào đây thậm chí tài năng so với nghệ sĩ của các anh cũng không kém, vậy mà cô ấy không thông qua phòng vẫn? Tôi hy vọng các anh có thể cho tôi một lời giải thích.

- Ha ha ha!

Người thanh niên tức giận đến sắp nổ tung, anh Bảo cũng ngửa mặt lên trời cười to:

- Đồ thần kinh, thằng nhóc này con mẹ nó đầu óc có bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Không Cần Gọi Tôi Là Trương Thiếu

- Ha ha ha!

- Cười chết tôi!

Người ở đây ngẩn ra một một lúc rồi cũng bật phát ra một trận cười, nhất là Lưu Hoan cùng người đầu đỏ lại cười đến chút nữa là chui xuống gầm bàn.

Bọn họ là hai người phụ trách nhân sự của công ty đã lâu, cũng có rất nhiều người vì không qua được phòng vẫn mà bị đá kích, làm ra hành động quá khích, thậm chí còn gào khóc, quỳ trên mặt đất dập đầu ngay tại chỗ, những điều đó đã từng xảy ra.

Nhưng nhiều năm như vậy, người giống như Trương Đại Thiếu đi chất vấn công ty, vì sao không thông qua người phỏng vấn, là lần đầu tiên bọn họ gặp.

- Anh là từ bệnh viện tâm thần đi ra sao?

Người thanh niên sau một trận cười điên cuồng thì lại khinh thường chỉ Trương Đại Thiếu, về việc tức giận cũng nhỏ đi, tức giận với một người đầu óc không bình thường làm cái gì chứ. Trào phúng nói:

- Anh thật sự nghĩ anh là lãnh đạo sao, thực sự nghĩ công ty này là của nhà anh sao, nhanh cút đi cho tôi, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ.

Trương Đại Thiếu thờ ơ, hỏi lại:

- Chẳng lẽ công ty này là do anh mở, tuyển hay loại ai không phải vì thực lực, mà là dựa theo tâm tình của anh?

- Công ty này đương nhiên không phải tôi mở.

Người thanh niên rung đùi đắc ý nói:

- Nhưng là tuyển hay loại ai, cũng do định đoạt của chúng tôi! Chúng tôi nói hấn loại, hấn vào không được, chúng tôi nói hấn được, hấn cũng không thể đi.

- Còn cô gái kia!

Người thanh niên chỉ chỉ Mẩu Đơn:

- Đúng vậy, cô ấy rất chuyên nghiệp, vũ đạo cùng giọng hát đều tốt, nhưng chúng tôi nói cô ấy không được thì cô ấy không được! Anh hiểu chưa? Anh không phải là cần một lời giải thích sao, đó là lời giải thích cho anh, giờ thì rút!

- Hừ, hai tên ngốc, thật sự là mắt mắt xấu hổ.

Hoàng Mỹ Lệ lại ở một bên châm chọc khiêu khích.

Những người phỏng vấn khác cũng liên tục lắc đầu bất đắc dĩ, đây là thời đại gì, muốn lẫn lộn thì phải có tiền, ai không có tiền cái rắm cũng không bằng, nhìn thẳng nhóc này cũng thông minh nhưng sao đến điều này cũng không hiểu? Nhưng nhiều hơn là khinh bỉ, đứa nhỏ này quá ngây thơ rồi, còn chưa tốt nghiệp nhà trẻ.

- Nhớ kỹ lời nói của anh.

Trương Đại Thiệu đối với những lời trào phúng này đều thờ ơ, lạnh lùng nhìn người thanh niên:

- Đợi Sở Thành đến đây, tôi hy vọng anh còn nói như vậy.

- Ôi, anh thật đúng là suyễn nhiều quá.

Người thanh niên bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn, nếu không có kị thân phận, hẳn đã sớm tự mình ném người ra ngoài.

- Tên của Sở quản lý anh có thể gọi sao?

Mắng xong, người thanh niên lập tức cầm di động gọi bảo vệ.

- Tiểu Chu, nơi này có người bị thần kinh, lập tức dẫn người tới đây.

Lúc này Trương Đại Thiệu cũng lấy di động ra, gọi theo dãy số mà lão cha Tiệp Nghi cho.

- Đây, Sở Thành phải không? Tôi là Trương Thiên.

- Hừ, không biết điều, thật đúng là ngớ ngẩn quen quản lý sao.

Người thanh niên quệt miệng, vẻ mặt hèn mọn.

- Già vờ giống lắm.

Lúc này Hoàng Mỹ Lệ ôm cánh tay cười khanh khách, cười run rẩy hết cả người.

- Nếu cô ta quen biết Sở quản lý, tôi đây cũng quen biết Lý thiếu gia!

- Mỹ Lệ, đây là một kẻ điên, không cần chấp nhặt với hắn.

Anh Bảo vốn bị Trương Đại Thiệu vận tay xem chút nữa là gãy, đối với Trương Đại Thiệu cực kỳ kiêng kị, nhưng hiện tại lại cảm thấy hoang đường vô cùng, mình vậy mà lại bị một kẻ điên dọa tới dọa lui.

Rầm!

Cửa lớn bị mở ra, Tiểu Chu mang theo bảy tám bảo vệ chạy tới.

Người thanh niên chỉ một ngón tay vào Trương Đại Thiệu:

- Bắt hắn ném ra ngoài.

Lại một ngón tay chỉ Mẩu Đơn:

- Còn cô ta nữa, cũng ném ra ngoài luôn!

- Vâng!

Bàn tay Tiểu Chu vung lên, làm đầu tàu gương mẫu tiến về phía Trương Đại Thiệu. Cơ hội để biểu hiện trước mặt lãnh đạo thế này không nhiều lắm nên Tiểu Chu hoàn toàn tràn ngập ý chí chiến đấu.

- Dừng tay lại cho tôi!

Trương Đại Thiệu hét lớn một tiếng, một phen đẩy Tiểu Chu ra, một ngón tay chỉ về phía mấy bảo vệ bên cạnh Mẩu Đơn:

- Tôi xem ai dám đụng tới cô ấy!

Đám người Tiểu Chu ngẩn ra, không thể giải thích được nhìn Trương Đại Thiệu, đều có suy nghĩ người kì lạ này là ai?

- Tôi đụng cô ta, anh làm được gì?

Một bảo vệ cười hắc hắc một tiếng, vươn tay ra sờ soạng khuôn mặt Mẫu Đơn, mấy bảo vệ khác thấy thế cũng đều cười lớn vậy Mẫu Đơn lại, đụng chạm trên người cô.

Mẫu Đơn cũng không giống nữ sinh kinh hoàng chạy trốn, chỉ cau mày nhìn mọi người, cô biết mình chạy cũng vô dụng, sẽ chỉ làm kẻ thù thêm kiêu ngạo.

Huống chi, có Trương Đại Thiệu ở đây, cô không tin ai có thể xúc phạm tới mình.

- Muốn chết!

Nhìn thấy một màn này, Trương Đại Thiệu hừ lạnh một tiếng, lập tức hóa thành bóng đen, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt Mẫu Đơn.

Bốp! Một âm thanh chói tai vang lên, tên bảo vệ muốn đùa giỡn Mẫu Đơn bị Trương Đại Thiệu tát cho một cái ngã trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều chấn động, trăm triệu lần không ngờ Trương Đại Thiệu dám động thủ, càng thêm không ngờ là thân thủ của Trương Đại Thiệu quá tốt! Một cái tát tới mà bảo vệ kia cũng không kịp phản ứng.

- Đám động thủ, các anh em lên cho tôi, đánh chết tên này!

Tiểu Chu phục hồi tinh thần lại hô to một tiếng, rút côn cao su lao tới Trương Đại Thiệu.

Các bảo vệ khác thấy thế cũng đều rút côn cao su ra, tất cả đều vây quanh Trương Đại Thiệu.

- Hừ, dùng sức đánh, tốt nhất đánh chết đi!

Hoàng Mỹ Lệ ở một bên vui sướng khi người gặp họa cười, ngấm lại Trương Đại Thiệu cô cô một tát, cô hận không thể tự mình cầm gậy lên quần áo với Trương Đại Thiệu.

- Không biết tốt xấu.

Trương Đại Thiệu lắc lắc đầu, nghênh ngang tiến lên, ra tay như điện, dùng trên dưới mười giây, tất cả bảo vệ đều mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất kêu rên.

Trương Đại Thiệu lạnh lùng ngẩng đầu, người thanh niên lập tức run run:

- Anh muốn làm gì?

- Báo động! Báo động cho tôi!

Cuống quýt lui sang một bên, lấy di động ra muốn gọi 110.

- Các anh đang làm gì vậy?

Ngay sau đó, một giọng nói có lực có chút tức giận vang lên, mọi người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy ở cửa một người trung niên già dặn, mặc tây trang già da.

Người thanh niên, Lưu Hoan cùng người đầu đỏ đều biến sắc:

- Sở quản lý!

Trong lòng bọn họ thầm kêu không xong, chuyện xấu như vậy lại bị Sở quản lý gặp được, ảnh hưởng rất không tốt. Nhưng mấy tên này cũng nói thầm trong lòng, tại sao Sở quản lý đột nhiên đi tới đây!

- Sở quản lý, ngài sao đến đây?

Sững sốt một lúc, người thanh niên lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười, một đường chạy tới nghênh đón.

Lưu Hoan cùng đầu màu đỏ cũng theo sát sau đó, nhắm mắt theo đuôi.

Sắc mặt Sở Thành rất khó coi, hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn người thanh niên một cái, điều này làm cho người thanh niên trong lòng người thanh niên như có cái gì roi, có cảm giác rất không ổn.

- Cậu đang làm cái gì? Làm gì?

Sở Thành cau mày quát lớn, lại chỉ một ngón tay vào Tiểu Chu cùng bảo vệ:

- Cút hết ra ngoài cho tôi.

- Trước tiên đứng ở một bên cho tôi.

Quay đầu lại, sắc mặt Sở Thành lại không hài lòng nói với người thanh niên:

- Chờ chút nữa tôi sẽ tính sổ với cậu.

Nói xong cũng không dừng lại, lập tức đi nhanh về phía Trương Đại Thiệu, đến trước mặt Trương Đại Thiệu thì vẻ mặt đã trở nên tươi cười, hai tay dùng sức nắm chặt tay Trương Đại Thiệu, còn lắc lắc:

- Trương Thiệu, ngài đã tới.

Cái, cái gì?

Một màn này thật sự là làm mù mắt mấy người, kẻ điên kia vậy mà thực sự quen biết Sở quản lý?

Nhất là người thanh niên, thân mình run run, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

- Không cần gọi tôi là Trương Thiệu.

Trương Đại Thiệu nhìn thoáng qua Sở Thành, thản nhiên nói.

Sở Thành ngẩn ra, nhưng lập tức lại khẽ mỉm cười nói:

- Được, Trương tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Không ngẩng đầu lên nổi

- Còn thất thần làm gì, không mau cút đi!

Một tiếng quát to truyền đến, người thanh niên sợ mấy bảo vệ này cút đi quá chậm nên tự mình quát tháo rất nhiệt tình để bù lại lỗi lầm mình vừa mới phạm phải.

Trương Đại Thiệu nghe vậy thì quay đầu lại nhìn, người thanh niên chỉ cảm thấy ánh mắt kia lạnh lùng không có một chút tình cảm, trong lòng nhện không được mà rung mình, cả người cũng cứng cứng trong nháy mắt.

Sắc mặt Sở Thành lại càng đen hơn, Tiểu Đái ngày bình thường cũng là người thông minh, tại sao hôm nay lại tự đào mồ chôn mình như vậy? Trương Thiệu ở ngay đây, chẳng phải là tự làm mình khó coi hơn sao.

- Ngu xuẩn! Cậu đang làm gì vậy?

Sở Thành tức giận lớn tiếng quát:

- Còn chưa đủ mất mặt sao hả, cậu là đồ đầu heo!

Người thanh niên bị mắng đến không ngẩng đầu lên nổi, nhưng chỉ có thể khúm núm gặt đầu.

Trong ấn tượng của hắn, Sở quản lý là một người ôn hòa mà lại bình dị gần gũi, phát hỏa giống như bây giờ cũng không gặp nhiều. Mỗi khi anh ta quát to như vậy chứng tỏ anh ta thực sự rất tức giận.

- Điều này, điều này không có khả năng.

Hoàng Mỹ Lệ há ra thật to, ngay cả nước miếng chảy ra cũng quên khép lại.

Cô cảm thấy mình không thể chấp nhận được, đồ nhà quê kia khi nào lại trở thành Trương Thiệu?

Sở quản lý kia chính là nhân vật mà anh Bảo cũng phải ra sức lấy lòng, nhưng sao trước mặt cái đồ nhà quê đó lại khúm núm lo sợ như vậy? Đây là tình huống gì?

- Mỹ Lệ, không phải em nói hấn là đồ nhà quê sao?

Đầu óc anh Bảo hiển nhiên cũng rối như tơ, gãi gãi đầu, có chút khó hiểu.

- Anh Bảo, làm sao bây giờ, thằng nhóc đó còn tát em một cái, anh cần phải xả giận giúp em.

Hoàng Mỹ Lệ lại lập tức bu bám lên người anh Bảo.

Tượng tượng đến cái người đáng ghét kia lại có thanh thế lớn như vậy, Hoàng Mỹ Lệ lại tức giận, cô đã ăn một cái tát, chẳng lẽ cứ như vậy mà cho qua sao.

- Em yên lặng chút đi!

Lúc này anh Bảo ở một bên hừ nói:

- Ít mang họa cho anh được không?

- Anh Bảo, sao anh có thể như vậy.

Hoàng Mỹ Lệ lập tức lôi kéo cánh tay anh Bảo, hai bầu ngực cứ cọ tới cọ lui, cọ tới mức làm cho bộ phận dưới bụng của anh Bảo dâng lên khô nóng.

- Anh Bảo, anh nhất định phải xả giận cho em.

Hoàng Mỹ Lệ cọ sát đến mức anh Bảo cũng chịu không nổi, hận không thể bỏ nhào vào làm thịt cô ta, cô ta lại nói nhỏ bên tai anh Bảo:

- Cùng lắm thì buổi tối kêu Lan Lan đến cùng hầu hạ anh thôi.

- Này, đây là em nói đấy nhé.

Trước mắt anh Bảo lập tức sáng ngời, nhớ tới cảnh tượng song yến đẹp đẽ, đầu óc liền nóng lên.

- Được rồi được rồi, cùng lắm thì anh lại mời anh Cửu ra mặt.

Anh Bảo cắn răng một cái, đưa ra quyết định luôn.

- Thật là ngại quá, Trương tiên sinh, ngài mới tới thì đã xảy ra chuyện như vậy, làm cho ngài không hài lòng, tôi thật sự rất xin lỗi.

Mắng Tiểu Đái xong, Sở Thành lại mở miệng xin lỗi Trương Đại Thiệu, thái độ của Trương Đại Thiệu cũng dịu xuống đôi chút, hấn không phải là người bừa bãi nên nói với Sở Thành:

- Sở quản lý, chuyện cụ thể cha tôi đã điện thoại nói qua với ông rồi chứ?

Sở Thành liên tục gật đầu nói đúng, Trương Đại Thiệu lúc này gọi Mẫu Đơn tới, nói:

- Đây là người mà ba tôi nói, Mẫu Đơn. Mẫu Đơn, vị này chính là Sở quản lý.

- Vị này chính là Mẫu Đơn?

Sở Thành hiển nhiên là ngoài ý muốn đôi chút, tỉ mỉ nhìn Mẫu Đơn.

- Đây chính là người đang hot trên mạng, được xưng là nữ thần của quán bar, Mẫu Đơn?

Mẫu Đơn nhẹ nhàng gãi đầu, trả lời phải.

Những người khác trong phòng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng có rất nhiều người lộ ra vẻ mặt khinh thường, mấy cái thứ trên mạng cũng được như vậy, được xưng là nữ thần thì liền trở thành nữ thần sao?

Mẫu Đơn ở trên mạng đã qua trang điểm tỉ mỉ, chính là không hy vọng người khác có thể nhận ra mình, cho nên người ở đây cũng không ai nhận ra cô.

Lúc này Sở Thành lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Hoan, đầu màu đỏ cùng với người thanh niên, người có thực lực như vậy nhất định sẽ trở thành ca sĩ nổi tiếng, mấy người ngu xuẩn này lại loại bỏ người ta!

Nắm được ca sĩ như vậy, công ty sẽ tiết kiệm được một ít phí tổn.

- Tiểu thư Mẫu Đơn, từ giờ trở đi cô đã là một thành viên của công ty âm nhạc Thiên Lại.

Lúc này Sở Thành nói:

- Cụ thể chi tiết việc hợp tác, chút nữa chúng ta có thể tiến hành thương lượng.

- Làm phiên Sở quản lý.

Mẫu Đơn mở miệng tỏ vẻ cảm tạ.

Sở quản lý gấp rút tự mình mang theo Mẫu Đơn cùng Trương Đại Thiệu tới tìm luật sư, tiến hành bàn bạc về phúc lợi đãi ngộ cũng như sắp xếp về tương lai phát triển, rất nhanh đã ký hợp đồng như mây trôi nước chảy.

Lúc Trương Đại Thiệu cùng Mẫu Đơn đi ra khỏi công ty âm nhạc Thiên Lại, thì anh Bảo cùng Hoàng Mỹ Lệ đã đặc biệt đứng đợi.

Xem bộ dáng của hai người họ, dường như là chờ giải quyết Trương Đại Thiệu.

Nhìn thấy Trương Đại Thiệu đi đến, anh Bảo tay cầm điều thuốc, ngăn cản đường đi của Trương Đại Thiệu, cười hắc hắc:

- Thăng ranh, nhìn không ra mày mạnh như vậy, ngay cả Sở quản lý cũng quen biết.

Trương Đại Thiệu thân nhiên hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Thái độ của Trương Đại Thiệu càng làm cho anh Bảo cảm thấy khó chịu, cho dù mày mạnh nhưng cũng không thể kiêu ngạo như vậy, tao cũng là người khá có máu mặt đây.

Lúc này Hoàng Mỹ Lệ đã ở một bên hừ nói:

- Anh Bảo, nói nhiều với thằng nhóc vô dụng này làm gì, trực tiếp dạy bảo là xong rồi!

Hiện tại anh Bảo đang hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng đang ghen một cục tức, muốn lập tức đi lên dạy bảo Trương Đại Thiệu, cổ tay của mình đến giờ vẫn còn đau, không dạy dỗ hần quả thực là nuốt không trôi cục tức này.

- Thăng ranh, mày giỏi thì cứ chờ đi, chờ anh Lực đến đây, tao xem mày còn kiêu ngạo được không.

Tới cuối cùng anh Bảo cũng chỉ có thể nói được một câu ngoan cố.

- Được, tôi ở đây chờ anh Lực gì đó.

Lúc này Trương Đại Thiệu nói.

- Giỏi lắm!

Anh Bảo ghen nửa ngày mới phun ra được hai chữ này, giờ phút này trong lòng hần thật là có chút bồn chồn, tại sao tiểu tử trước mắt này lại không chút sợ hãi như vậy, sao lại trấn tĩnh như vậy?

- A Bảo à, ai lại bắt nạt chú vậy?

Ngay tại thời điểm anh Bảo cảm thấy bất an, một âm thanh tục tằng hào phóng truyền tới, anh Bảo vừa nghe thì lập tức lấy lại tinh thần.

Ngay cả Hoàng Mỹ Lệ cũng hai mắt tỏa sáng.

- Tiểu tử, anh Lực đến rồi, mày chết chắc!

Anh Bảo miệt thị nói rồi lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười đi qua nghênh đón cái người trung niên cao gầy, mũi cũng rất cao, rõ ràng chính là anh Lực.

Người anh Lực còn chưa thấy thì đã nghe giọng nói đầy khí phách:

- Cậu yên tâm đi a Bảo, dám động đến người của tôi, tôi sẽ không buông tha cho hần, hôm nay không đem hần băm cho cá ăn tôi sẽ không phải là đàn ông.

Phía sau anh Lực còn có năm sáu người đàn ông cao lớn, nhóm người này đi tới phải gọi là thanh thế mười phần, mọi người đều phải ghé mắt nhìn.

Mang theo anh Lực đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, anh Bảo chỉ một lòng tay vào Trương Đại Thiệu, lớn tiếng nói:

- Anh Lực, chính là hần! Anh nhất định phải giết chết thằng tiểu tử này thay em!

Nhưng khi anh Bảo nhìn lại chỉ thấy đại Cữu ca, anh Lực cả người hoàn toàn ngây ra, chỉ ngây ngốc đứng trước mặt người thanh niên này.

Trong lòng anh Bảo bỗng nhiên có một loại cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Mắt Chó Của Mày Mù Sao?

- Anh Lực, làm sao vậy?

Nhìn thấy đại Cữu ca sững sờ, anh Bảo chợt dạ, thật cẩn thận hỏi.

- A Bảo, mày là thằng ngốc! Mày muốn hại chết tao sao?

Anh Lực bỗng nhiên chửi ầm lên, giơ tay lên cho anh Bảo một cái tát, làm cho anh Bảo đầu văng mắt hoa.

- Anh Lực, anh, sao anh đánh em?

Anh Bảo bị đánh thì như lọt vào trong sương mù, vô cùng oan ức nhìn anh Lực, u oán giống như cô gái bị người ta cưỡng hiếp, nói cái gì hai người cũng là thân thích, anh nói một tiếng là liền đánh sao?

Ai biết lời còn chưa dứt thì anh Lực càng thêm giận dữ, cái tát thứ hai khí thế rào rạt hạ xuống làm cho anh Bảo lão đảo, đâm sầm vào cột đèn ven đường.

Hoàng Mỹ Lệ vốn đang tâm cao khí ngạo, ngẩng đầu ôm cánh tay đứng đó như một nữ vương, nghĩ muốn thưởng thức cảnh tượng Trương Đại Thiệu bị ngược đãi một chút.

Nhưng hai cái tát của anh Lực hạ xuống thật sự làm vỡ mộng của Hoàng Mỹ Lệ, Hoàng Mỹ Lệ sợ tới mức hoa dung thất sắc, ngay cả có tức cũng không dám ho một tiếng.

Làm xong hết thấy, anh Lực mang theo bộ mặt tươi cười lấy lòng đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu, rất khiêm tốn gọi một tiếng:

- Anh Trương.

Trương Đại Thiệu nhìn anh Lực lại cảm thấy rất quen mắt, nhưng lại không thể nhớ ra đã gặp hần ở đâu, lại không muốn vì chuyện này mà lo lắng, trực tiếp hỏi:

- Anh biết tôi?

- Anh Trương, chẳng lẽ anh quên rồi sao?

Anh Lực vẻ mặt như gặp thâm cừu đại hận nói:

- Ở khách sạn Tân Duyệt, tôi có hân hạnh được gặp mặt anh, lại thật hồ thẹn là có bất hòa với anh Trương.

Nói xong, anh Lực lại đi đến trước mặt Mẫu Đơn, cúi đầu khom lưng nói:

- Vị mỹ nữ này, lúc ấy tôi uống hơi nhiều cũng không phải cố ý mạo phạm cô, mong cô ngàn vạn lần đừng để ý.

Mẫu Đơn cũng không có nói lời nào.

Cuối cùng Trương Đại Thiệu cũng nhớ ra anh Lực kia là người lúc Lưu Cảnh Thần mời cơm lại đến đùa giỡn Mẫu Đơn, hiện tại đối với mình như vậy chắc bởi vì quan hệ của mình với Thành Hồ.

- Anh vừa rồi muốn nói phải chém chết tôi sao?

Trương Đại Thiệu lúc này mới nhìn lướt qua anh Lực.

- Anh Trương, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm thôi!

Anh Lực tập tức lộ ra bộ dáng kinh sợ, không khỏi kéo anh Bảo tới thanh minh, lại một cái tát hạ xuống.

- Mất chó của tôi mà mới có thể tin lời tiểu tử này, nếu sớm biết đó là anh Trương, cho tôi 100 lá gan tôi cũng không dám đến.

Nói xong anh Lực lại ấn cổ anh Bảo xuống, trợn mắt rống to:

- Mở mắt chó của mày ra mà nhìn, dám đắc tội anh Trương, mày không muốn sống nữa có phải hay không?

Cuối cùng anh Bảo cũng được đánh tỉnh ra, biết đại Cửu ca đánh mình cũng là bất đắc dĩ, mấu chốt vấn đề là người thanh niên này chính là một nhân vật rất mạnh mẽ.

- Mẹ nó, con đàn bà thôi này! Đều tại cô!

Anh Bảo một phen thoát khỏi ma chướng của anh Lực, đi đến một cuộc đá vắng Hoàng Mỹ Lệ, cũng không khỏi phẫn trần.

- Anh Bảo, không cần đánh, em sai rồi, em biết em sai rồi!

Hoàng Mỹ Lệ thê thảm tru lên.

- A Bảo, tôi sớm đã nói với cậu con đàn bà thôi này không phải là thứ gì tốt, nói cậu bỏ nó đi nhưng cậu vẫn không vâng lời.

Anh Lực cũng đi nhanh đến trước mặt Hoàng Mỹ Lệ, bàn tay to vung lên:

- Các anh em, đem con đàn bà thôi này đi hiếp cho tôi! Xem cô ta dám đắc tội với anh Trương nữa không! (Ông tác giả ác nghiệt @@)

- A! Không! Đừng mà!

Hoàng Mỹ Lệ vừa nghe đã sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, ôm chân anh Lực khóc rống lên, nước mắt như mưa:

- Anh Lực, em van xin anh, buông tha cho em đi!

- Con đàn bà thôi này, đắc tội anh Trương còn dám xin tao buông tha, đừng có mơ, các anh em, hiếp cô ta!

Anh Lực căn bản không có để ý đến lời cầu xin tha thứ của Hoàng Mỹ Lệ.

Trương Đại Thiệu cũng lười xem mấy người này diễn trò trước mặt mình, nói một tiếng với Mẫu Đơn rồi hai người nghênh ngang đi vào trong xe rồi đi.

- Trương Thiên, cảm ơn anh!

Trong xe, Mẫu Đơn lại một lần nữa tỏ lòng cảm ơn của mình với Trương Đại Thiệu.

- Cô cảm ơn vô số lần rồi!

Trương Đại Thiệu cười nói.

Đây là ngày đầu tiên ký hợp đồng, Mẫu Đơn cũng phải tiến hành chuẩn bị tốt một chút, bắt đầu từ ngày hôm sau Mẫu Đơn sẽ đi làm ở công ty âm nhạc Thiên Lại.

Có tầng quan hệ này của Trương Đại Thiệu, hơn nữa thực lực của Mẫu Đơn rất tốt, tiền đồ phát triển của Mẫu Đơn là rất lớn.

Ba bốn ngày sau Trương Đại Thiệu đi đến công ty âm nhạc Thiên Lại nhìn Mẫu Đơn một lần, Mẫu Đơn cả người đã có thay đổi rất lớn, không chỉ có vẻ bề ngoài là càng thêm diễm lệ như ảo mộng, mà khí chất cũng xảy ra thay đổi rất lớn.

- Trương Thiên, anh biết không, qua hai ngày cuối tuần này tôi sẽ bắt đầu luyện tập đặc biệt!

Mẫu Đơn hưng phấn lạ thường nói với Trương Đại Thiệu.

Giờ phút này Mẫu Đơn không còn vẻ ai oán như lúc trước nữa, tuy rằng còn có vẻ lạnh lùng khó tiếp cận, nhưng lại rạng rỡ như ánh mặt trời.

- Phải không, vậy thì chúc mừng cô.

Trương Đại Thiệu nói lời tự đáy lòng.

Mọi người trong công ty hâm mộ ghen tị phần hận nhìn Trương Đại Thiệu, ai cũng biết Mẫu Đơn ở trong công ty tiền đồ vô lượng, lại có thực tài, chắc chắn là sẽ thành công. Người muốn lấy lòng Mẫu Đơn có thể nói là cả đàn cả lũ.

Nhưng tính tình Mẫu Đơn rất lạnh làm cho người ta khó có thể tiếp cận, chỉ độc nhất có mỗi trước mặt Trương Đại Thiệu cô mới lộ ra bộ mặt tươi cười chân thật.

- Trương Thiên, có thời gian hay không, tôi mời anh ăn cơm.

Mẫu Đơn bỗng nhiên nói với Trương Đại Thiệu, cứ trực tiếp như vậy làm cho Trương Đại Thiệu ngẩn ra.

Mẫu Đơn nói xong cũng hơi cúi đầu, cô là người tính tình lạnh lùng nhưng cũng là một cô gái, nhất là bây giờ cô là lần đầu tiên mời đàn ông ăn cơm trong lòng vẫn có chút thẹn thùng.

- Được.

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, ở trước mặt Mẫu Đơn, thẳng thắn là tốt nhất.

Mẫu Đơn lúc này đưa Trương Đại Thiệu đi vào một khách sạn ba sao, khách sạn không phải quá lớn nhưng bày trí rất tao nhã, đồ ăn ngon, đối với những nơi ở Yên Kinh thì đây là một lựa chọn không tồi.

Hai người chọn một phòng, gọi một ít rượu và thức ăn, Mẫu Đơn trước là kính Trương Đại Thiệu một chén rượu dùng để tỏ lòng cảm tạ với Trương Đại Thiệu.

Trong lúc đó, Mẫu Đơn đi WC một lần, sau khi trở về thì sắc mặt trở nên có chút không được tự nhiên.

- Làm sao vậy?

Trương Đại Thiệu hỏi.

- Không có việc gì.

Mẫu Đơn lắc đầu, giống như không có chuyện gì tiếp tục ăn uống với Trương Đại Thiệu, lại như vô tình làm rớt một cái chén nhỏ trên mặt đất.

Trên mặt đất cũng không phải là đồ vĩa hè, chén đĩa rơi trên mặt đất đừng nói là vỡ nát, ngay cả âm thanh rơi cũng không lớn.

Trương Đại Thiệu cười cười, cúi đầu nhặt lên cái chén nhỏ, nhưng khéo mắt lại thoáng nhìn qua, phát hiện Mẫu Đơn bỏ một bọc thuốc bột nhỏ vào ly rượu của chính mình.

Trong lòng Trương Đại Thiệu cảm thấy kỳ quái nhưng không vạch trần, làm bộ không biết, mới vừa ăn cơm không bao lâu, hắn liền phát hiện Mẫu Đơn hơi lạ.

- Nào, Trương Thiên, tôi lại kính anh một ly.

Mẫu Đơn bưng chén rượu lên, cần cần mời nói.

- Cụng ly.

Trương Đại Thiệu không có gì do dự, bưng chén rượu của mình đã bị bỏ thuốc lên uống cạn một hơi.

- Cái gì, xuẩn được?

Rượu xuống tới bụng, Trương Đại Thiệu đã bị khiếp sợ, Mẫu Đơn trộm hạ thuốc cho mình, lại là thuốc kích dục?

Mẫu Đơn này, cô ấy muốn làm gì? Ca ca ta là một người đứng đắn nha!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Tôi Từ Nhỏ Đã Uống Thuốc Này Để Lớn Lên

Thấy Trương Đại Thiệu uống cạn chén rượu kia, sắc mặt Mẫu Đơn bắt đầu thay đổi, lo lắng, hối hận, tự trách, rất phức tạp.

Về phần trong lòng Mẫu Đơn nghĩ thế nào, Trương Đại Thiệu cũng không biết, hắn không dùng Ma Đồng Thuật đọc tư tưởng của Mẫu Đơn, Trương Đại Thiệu chỉ làm vậy đối với kẻ thù mà thôi, mà Mẫu Đơn, chính là bạn hắn.

- Mẫu Đơn, cô cho cái gì vào rượu vậy?

Trương Đại Thiệu trực tiếp mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm Mẫu Đơn:

- Lúc cô cho thuốc, tôi đã thấy.

- A!?

Mẫu Đơn lấp bắp, với tính tình của cô mà còn phải thét lên kinh hãi, lại trách cứ chất vấn Trương Đại Thiệu:

- Vậy tại sao anh còn uống?

- Tôi tin cô sẽ không hại tôi.

Trương Đại Thiệu mỉm cười.

Mẫu Đơn ngây ngẩn cả người, ngo ngắc nhìn Trương Đại Thiệu không nói ra lời, bỗng nhiên run run bả vai khóc rống lên, mắng:

- Anh là đồ ngốc! Anh biết tôi bỏ thuốc anh mà còn uống!?

Nói xong cũng không nói tiếp được nữa là oa oa khóc lớn lên, ngẩng đầu, rưng rưng nói:

- Là, là xuân dược! Ngoài cửa còn có phóng viên.

Thì ra là có chuyện như vậy! Trương Đại Thiệu bừng tỉnh hiểu ra, đây là có người muốn chinh mình nha!

Không thể không nói, chiều này cũng thật tuyệt, một năm trước Trương Đại Thiệu cũng là vì vậy mới phải chặt vật chạy trốn khỏi Yến Kinh, một năm sau trở về Yến Kinh lại bị dụ vào khách sạn hãm hại nữ sinh để đưa ra ánh sáng, người kia đã biết trước là đừng hòng ở lại Yến Kinh nữa.

Nghĩ nghĩ một hồi, Trương Đại Thiệu bình tĩnh hỏi:

- Là Lưu Cảnh Thần sao?

Trương Đại Thiệu điềm tĩnh, vô luận là ai bày ra chuyện này, hắn cũng phải để hắn ta tự ra mặt.

Nhưng Trương Đại Thiệu đã có thể khẳng định chắc chắn, đó chính là Lưu Cảnh Thần.

Kỳ thật Trương Đại Thiệu đoán chuẩn lắm, hắn mới tới Yến Kinh, ngoài xung đột với anh em Lưu Cảnh Thần ra, chỉ có xung đột với sông bạc Hanh Thông, sông bạc Hanh Thông kia chính là tranh giành lợi ích với sông bạc Đế Vương, khả năng đối phó với mình là không lớn.

Chỉ cần từ điểm này, đoán ra Lưu Cảnh Thần không khó, hơn nữa Lưu Cảnh Thần đã từng cùng mình ăn cơm trong một phòng, chính mắt thấy Mẫu Đơn đối với mình không giống người thường, ai là chủ mưu liền rõ ràng.

- Trương Thiên, thực xin lỗi.

Mẫu Đơn lại bụm mặt khóc, Trương Đại Thiệu chính là ân nhân lớn nhất của mình, chính mình lại đi hại hắn, cô nước nờ nói:

- Nếu tôi không làm như vậy, hắn nói hắn sẽ giết cha tôi!

- Không có việc gì đâu, tôi không trách cô.

Trương Đại Thiệu thở dài, hắn có thể hiểu được sự khó xử của Mẫu Đơn.

- Tôi, tôi thật sự xin lỗi anh.

Giờ phút này Mẫu Đơn đã khóc thành một đoàn, đầu óc ong lên, căn bản là không biết Trương Đại Thiệu đang nói cái gì.

- Không có việc gì đâu Mẫu Đơn, tôi thật sự không sao.

Trương Đại Thiệu đứng dậy, chậm rãi đi đến bên người Mẫu Đơn, hai tay vươn ra.

- Cô ngẩng đầu nhìn tôi xem, bộ dạng giống có việc gì lắm sao?

Mẫu Đơn nghe vậy thì ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trương Đại Thiệu hơi thở vững vàng, sắc mặt bình thản, giống như là không có việc gì, làm sao ăn xuân dược còn có bộ dáng này? Lúc ăn xong chẳng phải sẽ phát tình giống heo mẹ sao?

- Anh, anh thực sự không có việc gì chứ?

Mẫu Đơn lau nước mắt, vừa mừng vừa sợ hỏi han, Trương Đại Thiệu không có việc gì, trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái.

Trương Đại Thiệu cười gật đầu với Mẫu Đơn, lại chậm rãi đi về chỗ của mình ngồi xuống, cả quá trình bình thường đến không thể bình thường hơn, Mẫu

Đơn tí mí đánh giá một hồi lâu cuối cùng mới tin tưởng.

- Nhưng chính tôi tận mắt thấy anh uống chén rượu kia mà!

Trên mặt Mẫu Đơn vẫn còn vương nước mắt, tròng mắt lên, vẻ mặt ngạc nhiên.

- À!

Trương Đại Thiệu gãi đầu:

- Tôi thật sự uống rồi, nhưng từ nhỏ tôi đã ăn cái đó mà lớn lên, cho nên một chút như vậy thì không có ảnh hưởng gì.

- Từ nhỏ uống cái đó mà lớn lên?

Anh mắt Mẫu Đơn tròn thật to, đơn thuần như cô vậy mà cũng có chút tin lời của Trương Đại Thiệu.

- ...

Trương Đại Thiệu không còn lời gì để nói, sau đó nói với Mẫu Đơn một tiếng.

- Đi thôi, yên tâm, bất luận là ai, tôi sẽ không để hắn làm hại cha cô.

Nghe thấy câu nói đó của Trương Đại Thiệu, Mẫu Đơn trong lòng kiên định, gật đầu thật mạnh một cái.

Trương Đại Thiệu đi đến trước cửa, một phen đẩy cửa phòng ra, quả nhiên thấy bên ngoài phòng đứng bốn năm phóng viên. Những phóng viên này theo bản năng nghe thấy động tĩnh là giờ camera lên, nhưng chưa có kịp chụp thì đã sững sốt đứng đó, trên mặt không che giấu được ngoài ý muốn.

Sao lại thế này, bên trong sao lại không xảy ra chuyện gì?

- Đây, tôi cũng không phải là một ngôi sao, cũng không thể tưởng tượng là có cả đội chó săn đi theo.

Trương Đại Thiệu nhếch miệng cười, không để ý đến những phóng viên đang vây người kia, nghênh ngang rời đi.

Mẫu Đơn không nói một lời, gắt gao đi theo phía sau Trương Đại Thiệu.

Đứng ở một đầu hành lang, Lưu Cảnh Thần cũng sững sốt, lập tức nhủ mày lại, sắc mặt không tốt chút vắn người đàn ông tóc húi cua bên cạnh:

- Sao lại thế này? Cậu không phải nói mọi chuyện đều làm thỏa đáng rồi sao?

Người đàn ông tóc húi cua giờ này đầu đổ đầy mồ hôi, bị Lưu Cảnh Thần răn dạy mà run run, ngay cả nói cũng không xong:

- Lưu Thiệu, dạ, là đã làm thỏa đáng, người đàn bà thối kia rõ ràng là đồng ý rồi.

- Vậy bây giờ chuyện gì xảy ra? Bọn họ sao vẫn còn tốt đẹp thế kia?

Lưu Cảnh Thần thấp giọng quát lớn, âm thanh không lớn nhưng lửa giận bên trong câu nói ai cũng có thể nghe ra.

- Cái này, cái này ...

Người đàn ông tóc húi cua trán đổ đầy mồ hôi lạnh:

- Tôi cũng không biết!

- Đợi chút nữa tôi sẽ tính sổ với cậu!

Lưu Cảnh Thần ngẩng đầu nhìn hai người Trương Đại Thiệu cùng Mẫu Đơn đang đi tới, hừ lạnh một tiếng, trên mặt cũng thể hiện bộ dáng vừa mới thấy Trương Đại Thiệu.

- Trương Thiên, thật là trùng hợp.

Lưu Cảnh Thần cười ha hả nói.

- Đúng vậy.

Trương Đại Thiệu cũng nhiệt tình chào hỏi Lưu Cảnh Thần.

Quay đầu lại nhìn Mẫu Đơn, chỉ thấy người Mẫu Đơn run lên nhẹ, môi gắt gao cắn chặt, đang vô cùng oán độc nhìn chằm chằm người đàn ông tóc húi cua bên cạnh Lưu Cảnh Thần.

- Là hán?

Trương Đại Thiệu chỉ chỉ người đàn ông tóc húi cua.

- Chính là hán!

Mẫu Đơn nghiêng răng nghiêng lợi nói thật lớn.

- Lưu Cảnh Thần, người anh em này có phải do anh sai đi làm việc không?

Trương Đại Thiệu nhìn chăm chú vào Lưu Cảnh Thần, nhỏ giọng hỏi.

Lưu Cảnh Thần làm sao có thể thừa nhận, làm bộ như không thể giải thích, nói:

- Trương Thiên, cậu đang nói cái gì vậy? Hai ngày nay hán đều đi theo bên người tôi, không làm bất cứ chuyện gì cả.

- Được rồi.

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, bỗng nhiên duỗi tay ra trực tiếp nắm lấy cổ áo của người đàn ông tóc húi cua, lôi người đàn ông tóc húi cua lên.

Người đàn ông tóc húi cua là một người cao lớn thô kệch, vóc dáng ước chừng cao hơn Trương Đại Thiệu nửa cái đầu, nhưng lại bị Trương Đại Thiệu nắm lấy giống như một con cừu nhỏ, hai chân đạp loạn nhưng thế nào cũng không thể gãy ra.

- Nếu anh không biết điều, tôi sẽ lấy mạng của anh.

Trương Đại Thiệu áp sát bên tai người đàn ông húi cua, lạnh lẽo nói.

- Trương Thiên, ý của cậu là gì?

Trương Đại Thiệu không coi ai ra gì, một chút cũng chưa từng để Lưu Cảnh Thần vào mắt, Lưu Cảnh Thần bị lơ đi không khỏi tức giận quát.

- Trong lòng anh hiểu rõ mà.

Trương Đại Thiệu nói:

- Tôi cũng nhắc nhở anh, ngàn vạn lần đừng làm bậy, bằng không, tự mình gánh lấy hậu quả đấy.

Tay vừa nhắc đã lập tức ném người đàn ông tóc húi cua ra ngoài.

Rầm!

Người đàn ông tóc húi cua cường tráng như vậy lại bị Trương Đại Thiệu trực tiếp ném ra xa bốn thước, ngã thật mạnh trên mặt đất, đầu văng mắt hoa không đứng dậy nổi.

- Mẫu Đơn, đi thôi.

Trương Đại Thiệu nói với Mẫu Đơn một tiếng, không thèm liếc mắt nhìn Lưu Cảnh Thần lấy một cái đã nghiêng ngang rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Sự Đen Tối Của Lưu Cảnh Thần

Trong xe, Mẫu Đơn cúi đầu không nói được một lời, thậm chí mắt còn không dám nhìn Trương Đại Thiệu. Vừa mới làm một chuyện rất có lỗi với Trương Đại Thiệu, cô cảm thấy mình không có mặt mũi đối diện với Trương Đại Thiệu nữa.

Trương Đại Thiệu cũng không nói gì, không khí trong xe có vẻ có chút ngột ngạt.

Lúc xe dừng lại, Trương Đại Thiệu mới nghiêng đầu hỏi:

- Mẫu Đơn, cha cô bị bệnh gì?

Mẫu Đơn nhìn nhìn Trương Đại Thiệu, lại nhanh chóng thở dài quay đầu đi, nói:

- Bị bệnh tắc nghẽn động mạch não.

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, lấy ra một viên hoi xuân đan đưa cho Mẫu Đơn:

- Đây là thuốc đặc hiệu chữa trị bệnh tắc nghẽn động mạch não, đưa về cho cha cô ăn, bệnh của cha cô sẽ khỏi rất nhanh.

Mẫu Đơn theo bản năng nhận lấy, ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá cái bình nhỏ trong suốt kia, đợi đến khi ngẩng đầu lên nhìn thì Trương Đại Thiệu đã rời đi rồi.

Tin hay không tin Trương Đại Thiệu, toàn bộ đều phụ thuộc vào Mẫu Đơn, không có quan hệ gì tới Trương Đại Thiệu.

Về đến nhà, Trương Đại Thiệu gọi điện ngay cho Hàn Mộng Di, vậy mà Hàn Mộng Di lại không nghe điện thoại, Trương Đại Thiệu nghĩ Hàn Mộng Di đang chơi hoặc làm gì đó, cũng không để ở trong lòng.

Hắn lại không biết Hàn Mộng Di đang nằm trên giường, nhìn thấy trong di động là số điện thoại của người thương, khóc không ngừng.

- Trương Thiên, thật xin lỗi.

Hàn Mộng Di khóc ròng nói, lại nằm trên giường không để ý đến Trương Đại Thiệu.

Nhưng vài ngày sau Trương Đại Thiệu lại phát hiện không thích hợp, nhiều ngày như vậy mà Hàn Mộng Di vẫn không liên lạc với mình, mà mình gọi điện cũng không bao giờ nhận.

Nghĩ nghĩ, Trương Đại Thiệu lại tìm tới Hàn gia, Lưu Cảnh Thần đang cùng Hàn Kiến Vĩ nói nói cười cười.

Hàn Kiến Vĩ nhìn lướt qua Trương Đại Thiệu, khuôn mặt tươi cười lập tức biến mất, có thể nói hắn căm thù Trương Đại Thiệu đến tận xương tủy, tuy đã rõ ràng nguyên nhân hậu quả của chuyện một năm trước nhưng mà người này lại làm con gái của mình khổ không nói nổi, hắn đối với Trương Đại Thiệu ngoài hận thù ra thì còn chán ghét nữa.

Còn Lưu Cảnh Thần lại lười chào hỏi với Trương Đại Thiệu, trong mắt là sự đắc ý, rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa mà.

- Trương Thiên, cậu còn tới làm gì?

Hàn Kiến Vĩ không hề giận nói.

- Bác Hàn, cháu tới tìm Mộng Di, có phải Mộng Di gặp chuyện gì hay không?

Trương Đại Thiệu nói thẳng vào vấn đề.

Hàn Kiến Vĩ hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn Trương Đại Thiệu, nói:

- Cậu đã đến đây thì tôi cũng nói cho cậu biết luôn, tránh việc sau này cậu còn dây dưa với Di nhi, qua vài ngày nữa Di nhi sẽ kết hôn, ta hy vọng cậu sẽ không đến làm phiền nó nữa!

- Cái gì?

Trương Đại Thiệu kinh hãi, tin tức này làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Năm đó Hàn Mộng Di để nhanh chóng báo tin cho mình mà ngàn dặm xa xôi từ Yên Kinh chạy đến Tĩnh Hải, mấy ngày đêm đi vào núi hoang tình huống ngàn cân trên sợi tóc đi tìm mình, phần tình cảm này rất kiên định!

Một màn kiêu diễm ở trong son động với mình, cô đã một lòng nhào vào trên người mình nói nếu không lấy mình thì sẽ không lấy ai khác, tại sao giờ lại đổi ý muốn kết hôn với người khác?

- Bác Hàn, cô ấy, cô ấy là tự nguyện sao?

Trương Đại Thiệu ngẩng đầu lên, thì thào hỏi Hàn Kiến Vĩ, hắn không thể không nghi ngờ là Hàn Kiến Vĩ ép gả Hàn Mộng Di cho Lưu Cảnh Thần.

Nếu như vậy, Trương Đại Thiệu sẽ không ngại dùng một ít thủ đoạn, không thể để Hàn Mộng Di chịu oan ức như vậy.

- Cậu có ý gì?

Hàn Kiến Vĩ có chút tức giận, mắt hơi trợn lên, Trương Thiên này cũng thật kiêu ngạo.

Nhưng Hàn Kiến Vĩ vẫn trả lời:

- Là Di nhi tự nguyện, ta biết trước đây Di nhi có một chút dây dưa với cậu, nhưng hiện tại Di nhi và cậu không còn liên quan gì nữa, cậu hãy bỏ ý định đó đi.

Yết hầu Trương Đại Thiệu giật giật, nói:

- Cháu muốn nghe Mộng Di chính miệng nói với cháu.

- Vô liêm sỉ!

Hàn Kiến Vĩ cả giận nói, thẳng nhóc này thật sự là được voi đòi tiên.

Đang muốn mở miệng răn dạy Trương Đại Thiệu một chút thì Hàn Kiến Vĩ ngậy ra, Hàn Mộng Di không biết đi ra từ lúc nào, sắc mặt có chút tái nhợt, có thể nhìn thấy trên mặt Hàn Mộng Di còn vương nước mắt.

Gặp lại Hàn Mộng Di, Trương Đại Thiệu không khỏi có chút đau lòng, cô gái trước mắt này, nhìn qua tiêu tụy không ít, ánh mắt bao phủ nồng đậm đau thương, giống như là Lâm Đại Ngọc đau thương vậy.

- Trương Thiên, anh về đi, về sau đừng tới gặp em nữa.

Hàn Mộng Di không để ý đến Hàn Kiến Vĩ cùng Lưu Cảnh Thần, lập tức đi đến trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Là em tự nguyện gả cho Lưu Cảnh Thần.

- Em...

Trương Đại Thiệu không biết nên nói cái gì, hắn biết tính tình của Hàn Mộng Di, cô nàng này tính tình quật cường, đã quyết định sẽ không đổi ý.

Hắn biết Hàn Mộng Di không phải tự nguyện, nhưng cụ thể là nguyên nhân gì, Trương Đại Thiệu cũng không muốn đọc kí ức của Hàn Mộng Di.

Hắn há miệng thở dốc không nói ra lời, còn Hàn Mộng Di đã quay trở về phòng.

Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ không cam lòng của Trương Đại Thiệu, Lưu Cảnh Thần miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

- Ha ha.

Lưu Cảnh Thần cười nói với Trương Đại Thiệu:

- Đám cưới của tôi với Mộng Di đã định vào đầu tháng ba, tôi sẽ gửi thiệp mời, đến lúc đó cậu phải đến chúc mừng chúng tôi đấy!

Trương Đại Thiệu nhìn nụ cười tiểu nhân của Lưu Cảnh Thần, nắm chặt nắm tay, muốn hành hung Lưu Cảnh Thần ngay tại chỗ.

Nhưng mà Trương Đại Thiệu không làm như vậy, hắn nhìn Lưu Cảnh Thần, nói:

- Anh không phải là ép buộc Mộng Di chứ? Bằng không Mộng Di sao lại đồng ý gả cho anh?

Lời này nói ra rất không khách khí, nhưng tâm tình Lưu Cảnh Thần hiện giờ rất tốt, cũng không tức giận, chỉ kỳ quái nói:

- Trương Thiên, trước kia Mộng Di là bị cậu lừa, hiện tại cô ấy đã tỉnh táo lại, gả cho tôi mới là lựa chọn chính xác nhất. Tâm tình của cậu tôi có thể hiểu, nhưng không quá vài ngày nữa, Mộng Di chính là người của tôi.

Ánh mắt Trương Đại Thiệu vẫn nhìn chằm chằm vào Lưu Cảnh Thần, hắn biết Lưu Cảnh Thần nói thật, hắn quả thật không ép buộc Hàn Mộng Di.

Nhưng Trương Đại Thiệu lại lập tức tức giận.

Hắn đọc được từ trong ý nghĩ của Lưu Cảnh Thần, ngay từ đầu Lưu Cảnh Thần đã không thành tâm muốn kết hôn với Hàn Mộng Di, hắn làm như vậy thuần túy chỉ để trả thù.

Lúc học đại học, Lưu Cảnh Thần là người lẳng nhăng, từng có một thời gian điên cuồng theo đuổi Hàn Mộng Di, nhưng bị Hàn Mộng Di cự tuyệt.

Bạn gái người Mỹ của Lưu Cảnh Thần cuối cùng cũng biết việc này, chia tay với Lưu Cảnh Thần khiến cho Lưu Cảnh Thần mất mặt, rốt cuộc không còn mặt mũi ở lại trường học nữa, vài ngày sau thì chuyển trường.

Cưới Hàn Mộng Di, đùa bỡn Hàn Mộng Di một phen rồi sau đó ... ly hôn! Đây mới là mục đích chân chính của Lưu Cảnh Thần.

Trương Đại Thiệu nổi giận, Trương Đại Thiệu thực sự nổi giận.

- Nếu anh dám cưới Mộng Di, tôi liền làm thịt anh!

Trương Đại Thiệu chỉ vào Lưu Cảnh Thần, lạnh giọng nói.

Nụ cười trên mặt Lưu Cảnh Thần cương cứng, nhìn Trương Đại Thiệu chăm chăm, hần trăm triệu lần không ngờ Trương Đại Thiệu lại nói ra lời uy hiếp như vậy.

Xem ra, Trương Đại Thiệu thực sự phẫn nộ rồi. Lưu Cảnh Thần sợ run một chút rồi cảm thấy rất rất vui sướng.

- Buồn người, cậu làm càn!

Hàn Kiến Vĩ cũng nổi giận, ở trước mặt mình nói ra lời nói như vậy, cũng quá không để mình vào trong mắt mà.

- Bác Hàn, cháu sẽ không để cho Mộng Di gả cho Lưu Cảnh Thần, đây là vì muốn tốt cho Mộng Di.

Trương Đại Thiệu không để ý đến sự tức giận của Hàn Kiến Vĩ, nói xong câu đó cũng rời đi không quay đầu lại nữa.

Chỉ để lại Hàn Kiến Vĩ tức giận đến dựng cả râu và Lưu Cảnh Thần dào dạt đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Mưu Đồ Mưu Hại Bí Mật

Hàn Kiến Vĩ nhìn chăm chăm vào bóng dáng Trương Đại Thiệu dần dần biến mất ở đại viện Hàn gia, sắc mặt Hàn Kiến Vĩ cũng trở nên ngưng trọng hiếm thấy.

- Trương Thiên, để xem lúc cậu nhìn thấy tôi kết hôn với Hàn Mộng Di thì sẽ có biểu hiện như thế nào?

Lưu Cảnh Thần nhẹ nhàng cười, có một chút gian trá ở bên trong:

- Tôi đang nóng lòng muốn nhìn thấy đây.

Vừa quay đầu lại, thấy Hàn Kiến Vĩ vẻ mặt nghiêm túc, Lưu Cảnh Thần không khỏi hoảng sợ. Hàn Kiến Vĩ là một thế hệ kiêu hùng, chuyện sóng to gió lớn gì đều coi như không quan trọng, bộ dáng như bây giờ Lưu Cảnh Thần vẫn là lần đầu nhìn thấy.

- Bác Hàn làm sao vậy?

Lưu Cảnh Thần ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

Lúc này Hàn Kiến Vĩ thu hồi ánh mắt, trầm ngâm một lát bỗng nhiên đứng dậy, trịnh trọng kỳ lạ vẫy vẫy tay với Lưu Cảnh Thần:

- Cháu theo ta đến thư phòng một chút.

Lưu Cảnh Thần bị Hàn Kiến Vĩ làm cho mờ mịt nhưng cũng không hỏi nhiều, mang một bụng nghi vấn thành thật đi theo Hàn Kiến Vĩ vào thư phòng.

Hàn Kiến Vĩ không nói gì, mở máy tính ra, mở một đoạn video cho Lưu Cảnh Thần xem.

Lưu Cảnh Thần không rõ cho nên nhìn thật tỉ mỉ, không lâu sau miệng há ra thật to, bị thân ảnh mờ hồ trong video làm cho khiếp sợ, kinh hãi hỏi:

- Bác Hàn, người này là ai mà lợi hại như vậy?

Hắn tự nhiên biết, video kia là người thật việc thật, mặc dù khó có thể tiếp nhận trên thế giới lại có loại cao thủ như vậy nhưng Hàn Kiến Vĩ cho mình coi cái này, tuyệt đối không phải là giả.

- Đây là Trương Thiên.

Hàn Kiến Vĩ trầm giọng trả lời.

- Cái gì, Trương Thiên???

Lưu Cảnh Thần thất thanh la lên, khó nén thần sắc khiếp sợ trên mặt. Hắn làm sao cũng không hiểu được, người thân thủ quý dị giống thần kia lại là Trương Thiên.

- Cái này, điều này sao có thể???

Lưu Cảnh Thần thì thảo nhìn Hàn Kiến Vĩ, sau đó nuốt một ngụm nước miếng. Trương Thiên này ở Yên Kinh chính là một kẻ vô dụng, khi nào lại trở nên lợi hại như vậy?

Nhưng Hàn Kiến Vĩ lại trịnh trọng nói chuyện này với mình như vậy, chuyện này tuyệt đối không phải giả.

Từ lúc trở về đến giờ đã tranh đấu với Trương Đại Thiệu vài lần, nhưng mình lần nào cũng thảm bại, Lưu Cảnh Thần vẫn rất rung động tiếp nhận tin tức này. (<http://holytinh214.blogspot.com/>)

- Tiểu Lưu, cháu hiểu Trương Đại Thiệu nhiều hay ít?

Hàn Kiến Vĩ lại trầm giọng hỏi.

Giờ phút này trên mặt Lưu Cảnh Thần cũng rất trịnh trọng, đến bây giờ hắn mới phát hiện mình vẫn chưa biết Trương Đại Thiệu là một đối thủ đáng sợ như thế nào.

Nghĩ nghĩ, Lưu Cảnh Thần đáp:

- Từ lúc hắn từ thành phố Tĩnh Hải trở về giống như biến thành một người khác, hắn hiện tại đã khác xưa.

- Không riêng gì cháu, ta cũng nhìn không thấu.

Hàn Kiến Vĩ ở một bên phụ họa:

- Cháu có biết hắn ở thành phố Tĩnh Hải gần gũi một năm đã làm gì không? Một năm, gần một năm mà thôi, hắn đã trở thành bá chủ ở địa phương, mấy gia tộc lớn ở Tĩnh Hải đều không có một ai dám trêu chọc hắn.

Lưu Cảnh Thần lại kinh ngạc đến mức há hốc mồm, căn bản là không thể tưởng tượng có người có thể làm cho Hàn Kiến Vĩ khen ngợi như vậy. Nếu không phải Hàn Kiến Vĩ chính miệng nói, Lưu Cảnh Thần còn tưởng là đang nói đùa.

Thành phố Tĩnh Hải tuy rằng chỉ là một địa phương nhỏ, nhưng người địa phương cũng không thể trong một năm có thể làm bá chủ hai giới hắc bạch.

- Còn nữa.

Hàn Kiến Vĩ lại nghiêm mặt nhìn Lưu Cảnh Thần, đề thấp giọng nói:

- Lý quản gia từng dẫn người tới Tĩnh Hải để diệt trừ hắn, nhưng mà tay không trở về!

- Không thể nào!?

Lưu Cảnh Thần thét lên, cũng nhìn không được mà rung mình một cái, Lý gia nếu đã phái Lý quản gia ra ngựa đã đủ để nói ra quyết tâm diệt trừ Trương Thiên, nhưng lại thất bại, Trương Thiên kia đến tột cùng có bao nhiêu nghịch thiên?

Đầu bị gõ một cái, trong lòng Lưu Cảnh Thần có một loại cảm giác sợ hãi.

Bỗng nhiên, Lưu Cảnh Thần ngẩng đầu lên nhìn Hàn Kiến Vĩ, hắn dường như đã hiểu được vì sao Hàn Kiến Vĩ lại mang mình vào thư phòng. Hắn không khỏi nhớ tới lời Trương Đại Thiệu nói trước khi đi, nói bất luận thế nào cũng không để cho Hàn Mộng Di gần cho mình.

Lúc ấy Lưu Cảnh Thần chỉ cảm thấy Trương Đại Thiệu bị mình làm cho hồ đồ mới nói lời phát tiết lửa giận như vậy, nhưng hiện tại nghĩ lại Lưu Cảnh Thần lại cảm giác được trọng lượng của câu nói kia rất rõ ràng.

- Khó trách bác Hàn lại có sắc mặt như vậy!

Lưu Cảnh Thần nhỏ giọng nói thầm một tiếng, triệt để hiểu được dụng ý của Hàn Kiến Vĩ.

Đồng thời trong lòng càng thêm giật mình, ngay cả Hàn Kiến Vĩ cũng kiêng kỵ Trương Đại Thiệu như thế!

Trên thực tế Hàn Kiến Vĩ khiếp sợ chỉ là thân thủ của Trương Đại Thiệu trong video kia mà thôi, nhưng không quá nhiều chú ý tới Trương Đại Thiệu. Ở trong ấn tượng của hắn, Trương Đại Thiệu vẫn là một nhị thế tổ đáng ghét như vậy, chẳng qua là chỉ biết đánh đập một chút.

Hắn chân chính chú ý tới Trương Đại Thiệu là lúc điều tra, cũng là từ lúc Trương Đại Thiệu trở về Yên Kinh.

Lúc Trương Đại Thiệu đến Hàn gia Hàn Kiến Vĩ mới giật mình phát hiện, người thanh niên này cũng không giống như tưởng tượng của mình! Bắt đầu từ đó, Hàn Kiến Vĩ bắt đầu cẩn thận điều tra Trương Đại Thiệu, kết quả điều tra làm cho hắn khiếp sợ.

Cho nên lời Trương Đại Thiệu nói lúc nãy, hắn rất rõ ràng là có ý gì.

- Tiểu Lưu, ta nghĩ, chúng ta cần làm cái gì đó.

Trầm mặc một lát, Hàn Kiến Vĩ giống như đưa ra quyết định gì đó, nhìn Trương Đại Thiệu thật sâu rồi nói.

Lưu Cảnh Thần nhức cả da đầu.

- Bác Hàn, thẳng thắn kia thực sự dám làm vậy sao? Nơi này chính là Yên Kinh!

Hắn vẫn cảm thấy Hàn Kiến Vĩ lo lắng có chút dư thừa.

Yên Kinh cũng không phải là Tĩnh Hải nhỏ bé kia, hơn nữa chuyện này liên quan đến thể diện của hai gia tộc lớn Lưu gia và Hàn gia, Trương Đại Thiệu cho dù có bản lĩnh lớn cũng không thể làm bừa.

- Để đảm bảo không có sai sót, tất yếu phải làm cái gì đó.

Mắt Hàn Kiến Vĩ híp lại, bên trong lộ ra sự kiên quyết, hắn đã đưa ra quyết định:

- Bằng không, lòng ta không yên.

Nghe vậy Lưu Cảnh Thần miễn bàn có bao nhiêu vui sướng, Trương Đại Thiệu là cái gai trong mắt hắn, hắn ước gì có thể xử lý Trương Đại Thiệu, hiện giờ khó có được cha vợ tương lai cũng có ý tưởng như vậy, thật là tốt quá rồi.

- Bác Hàn, chúng ta phía là như thế nào? Cháu hết thấy đều nghe lời bác.

Lưu Cảnh Thần cười ha hả.

- Trước đại hôn của cháu với Di nhi, người này không nên ở lại Yên Kinh nữa.

Hàn Kiến Vĩ mạnh mẽ nhất.

- Ngục giam mới là nơi tốt nhất hắn nên đi.

Trong lòng Lưu Cảnh Thần vui vẻ nhưng cũng không có thể hiện ra ngoài, trộm nhìn Hàn Kiến Vĩ một cái, chỉ thấy ánh mắt Hàn Kiến Vĩ thâm thúy vô cùng, hắn bắt đầu ở trong lòng cầu nguyện vì Trương Đại Thiệu, họ Trương kia, lần này thực sự may mắn chạy trời không khỏi nắng rồi.

Hàn gia cùng Lưu gia liên thủ đối phó Trương Đại Thiệu, mặc dù là hiện tại Lý gia đã ngầm đồng ý sự tồn tại của Trương Đại Thiệu, cũng chỉ có thể hết cách.

Huống chi, Lý gia ngoại trừ Lý thất gia, những người khác chỉ sợ còn ước ao muốn nhìn được một màn này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Có Vụ Làm Ăn Lớn

Trương Đại Thiệu tất nhiên không biết cha vợ tương lai đang âm mưu ám hại mình, giờ phút này hắn đang mang bộ mặt đau thương đi trên đường cái.

Chính xác là Hàn Kiến Vĩ ép buộc Hàn Mộng Di cho nên Hàn Mộng Di mới có thể gả cho Lưu Cảnh Thần, dù nói Hàn Mộng Di cam tâm tình nguyện nhưng sự thật chắc chắn là như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Trương Đại Thiệu thở dài, Hàn Mộng Di nếu đã quyết định vì cha mà hy sinh hạnh phúc cả đời, như vậy mình nói thêm gì cũng là vô dụng.

Nhưng vấn đề là Lưu Cảnh Thần kia chính là một tên cầm thú, Hàn Mộng Di gả cho hắn chắc chắn là đã nhảy vào trong hố lửa.

- Quên đi, cùng lắm thì lúc kết hôn lão tử đến đó chém giết!

Trương Đại Thiệu nhún vai, việc này thật sự là không có biện pháp giải quyết gì tốt.

Tâm tư chuyển động cực nhanh, Trương Đại Thiệu lững thững đi về phía trước, bỗng một tiếng phanh bén nhọn làm Trương Đại Thiệu bừng tỉnh.

Ngẩng mạnh đầu lên, chỉ thấy một chiếc Hummer màu xanh dừng sát đuôi phải của mình, suýt nữa thì đụng vào cột đèn ven đường.

- Anh không có mắt à!

Cửa kính xe bị hạ xuống, một người thanh niên đeo kính râm vươn đầu ra, hướng về phía Trương Đại Thiệu mắng một tiếng.

- Xin lỗi!

Trương Đại Thiệu bình tĩnh nhìn qua người thanh niên một cái, thản nhiên mở miệng xin lỗi, dù sao việc này cũng là do mình không đúng.

Mở miệng giải thích, không phải sống trước thì cũng là sống sau, hoặc là cái thân thể kia cũng chưa làm chuyện đó, đối với Trương Đại Thiệu mà nói đây là hành động vượt thời đại.

Nhưng người thanh niên ngồi trên chiếc Hummer màu xanh kia cũng không thông cảm, lại càng thêm tức giận, đây là thái độ gì? Cũng quá kiêu ngạo đi!

- Anh đứng lại đó cho tôi!

Người thanh niên quát to một tiếng, lạch cạch mở cửa xe bước đến trước mặt Trương Đại Thiệu, ánh mắt đen tối:

- Tôi cho anh đi chưa? Muốn chết có phải không?

- Anh muốn thế nào?

Trương Đại Thiệu thờ ơ nhìn người thanh niên.

- Tôi giết!

Người thanh niên quát to một tiếng, trợn to hai mắt, nước miếng văng khắp nơi:

- Nhóc con còn muốn kiêu ngạo, nhưng anh kiêu ngạo trước mặt tôi, còn chưa đủ trình đâu!

Vừa nói vừa lấy đầu ngón tay chỉ vào ngực Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu không nói gì, lập tức nắm lấy cổ tay người thanh niên.

Tiếng nằng của người thanh niên trong nháy mắt ngừng lại, kêu thảm một tiếng ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy cổ tay như bị chặt đứt, nghe răng trợn mắt la hét không ngừng.

Trương Đại Thiệu lại hơi dùng sức đẩy, người thanh niên lao đảo một cái, rầm một cái ngã lên xe của chính mình.

- Tiểu tử thôi, mày thật sự muốn chết!

Người thanh niên bị Trương Đại Thiệu làm cho đầu chóng váng, một bên xoa nắm cổ tay đã sưng đỏ, một bên hùng hùng hổ hổ đi lên.

Từ trong quần áo lấy ra một con dao găm, múa may đùa giỡn trước mặt Trương Đại Thiệu, nhìn là biết, người thanh niên này bình thường vẫn chơi dao.

Có dao trong tay người thanh niên càng thêm an tâm, sau một lúc ra oai trước mặt Trương Đại Thiệu, dùng dao găm khoa tay múa chân trước mặt Trương Đại Thiệu rồi nói:

- Tiểu tử thôi, dám ra tay với tao, chán sống rồi có phải không, tin tao cho mày đổ máu không hả?

- Không tin.

Trương Đại Thiệu rất thành thực lắc đầu.

- Chết mẹ mày đi!

Người thanh niên trợn mắt lên, trong ánh mắt toàn lệ khí, vậy mà thực sự cầm dao đâm về phía Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu ngay cả chớp mắt cũng không, cũng không hoảng loạn, nhưng bả vai vừa động, tay vươn ra, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt lấy dao của lưỡi dao.

- Tao, tao không tin!

Người thanh niên lập tức mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, người này có thể sử dụng hai ngón tay kẹp chặt lấy dao của mình?

Còn chưa phục hồi tinh thần lại, cổ tay Trương Đại Thiệu đã lật lại, dao găm của người thanh niên trong nháy mắt đã bị Trương Đại Thiệu đoạt đi, Trương Đại Thiệu còn lật tay đánh vào khuỷu tay của người thanh niên một cái, làm cho người thanh niên ngã lên chiếc xe Hummer, phát ra một tiếng động thật mạnh.

Vung tay một cái, con dao găm vào một cái lút qua chớp mũi cắm ngay trước mặt người thanh niên.

Người thanh niên sợ run lên, mắt nhắm chặt, một hồi lâu mới mở to mắt ra, không khỏi thở hổn hển thật lâu, thật may, con dao kia cũng không đâm trúng mình. Sờ sờ chớp mũi của mình, ầm ầm, là máu của mình!

Người thanh niên lập tức toát mồ hôi lạnh, một dao kia cũng làm cho ba hồn bảy vía của hắn bay mất, tứ chi cứng ngắc, dựa vào chiếc Hummer mà đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Trương Đại Thiệu đã ngập tràn kiêng kỵ.

Nhưng người thanh niên không vì vậy mà e ngại Trương Đại Thiệu, hắn cắn răng một cái rồi nhổ con dao cắm trên chiếc Hummer ra, không tiếp tục đi về phía Trương Đại Thiệu nữa mà lại chỉ vào Trương Đại Thiệu, ngoan tuyệt nói:

- Mày giỏi lắm! Coi chừng đó!

Đối với loại uy hiếp này Trương Đại Thiệu cũng không thêm để trong lòng, đang muốn rời đi, bỗng nhiên cửa sau xe Hummer mở ra, người còn chưa đi ra, một tiếng quát uy nghiêm đã truyền đến:

- Tiểu Mã, cầm mồm!

Người thanh niên vừa nghe thấy giọng nói này, cả người lập tức thay đổi thành bộ dáng khác, thành thật đứng ở đó giống như một học sinh tiểu học biết nghe lời vậy.

Trương Đại Thiệu nghe thấy giọng nói này cũng dừng chân lại, tiếp theo, một trận tiếng cười sang sảng truyền đến.

- Ha ha ha, Trương Thiên, thật là có duyên nha!

Thân ảnh Thành Hồ kiệt ngạo bất tuân xuất hiện trước mặt Trương Đại Thiệu.

- Anh Hồ!

Trương Đại Thiệu cũng cười lên, khó trách Tiểu Mã kia lại kiêu ngạo như vậy, là thuộc hạ của anh Hồ, có thể không kiêu ngạo sao.

Nói xong hai người cho nhau một cái ôm nhiệt tình.

Ánh mắt tiểu Mã ngơ ngác nhìn Thành Hồ cùng Trương Đại Thiệu. Hắn huyền thần thiết như vậy, hắn đã sớm bị choáng váng rồi, thì ra tiểu tử giống quái thai này lại thân thiết với anh Hồ như vậy! Anh Hồ thật là mạnh mẽ, ngay cả loại người như vậy cũng quen biết.

- Đưa nhỏ không hiểu chuyện kia lại động dao với cậu, cậu ngàn vạn lần đừng để trong lòng!

Lúc này Anh Hồ nhìn thoáng qua tiểu Mã, cười ha hả nói với Trương Đại Thiệu.

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con dao kia đối với cậu cũng chỉ là một món đồ chơi, sao cậu để ý được nhi.

- Anh Hồ nói đùa, cậu bạn này tính tình rất giống tôi, tôi rất thích.

Trương Đại Thiệu tỏ vẻ mình cũng không để ở trong lòng.

Nói chuyện vài câu, dường như tâm tình của Thành Hồ rất tốt, hồ hào nhất định phải uống rượu với Trương Đại Thiệu, không say không về.

Trương Đại Thiệu vui vẻ đồng ý đề nghị này, lập tức cùng Thành Hồ đi vào chiếc Hummer, cuối cùng Tiểu Mã tiến vào phụ trách lái xe, đi vào một khách sạn xa hoa nhất Yến Kinh, khách sạn Thần Châu ăn uống một chút.

Rượu ba tuần, Thành Hồ bỗng nhiên buông chén rượu, nghiêm trang hỏi Trương Đại Thiệu:

- Trương Thiên, có một vụ làm ăn lớn, tôi còn có mấy đối tác, cậu có làm không?

Trương Đại Thiệu đã sớm biết Thành Hồ không đơn thuần muốn cùng mình uống rượu ôn chuyện, mặt không đổi sắc hỏi:

- Làm ăn cái gì?

- Kim cương.

Thành Hồ trầm ngâm một lát mới phun ra hai chữ này.

Trương Đại Thiệu nhìn Thành Hồ một chút, bụng chén rượu trước mặt lên uống một ngụm rồi đặt lại lên bàn, một tiếng nhỏ vang lên.

- Anh Hồ, tôi không phải thương nhân, tôi biết, anh cũng không phải thương nhân.

Trương Đại Thiệu nhẹ nhàng nói.

Nhất thời Thành Hồ sững sốt, cân nhắc một chút mới hiểu được ý tứ của Trương Đại Thiệu, trong lòng cũng không khỏi tự giễu, Trương Thiên là người tài ba cũng là người sáng khoái, mình vòng vo với hắn cũng là nhắm đối tượng.

- Ngày mai tôi muốn đi tham gia một đại hội kim cương, nhưng người không đủ, tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi, khi thành công cậu sẽ có ba phần.

Nghĩ nghĩ, Thành Hồ trực tiếp nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Kẻ Mạnh Liên Thủ

Trương Đại Thiệu nhếch miệng mỉm cười, Thành Hồ thẳng thắn với mình như thế, mình đúng là không nhìn lầm hắn, không do dự Trương Đại Thiệu lập tức gật đầu.

Từ lúc sống lại tới nay, Trương Đại Thiệu chưa thấy người thuận mắt như vậy, Trương Đại Thiệu cũng không muốn làm một nhị thế tổ ngồi chờ chết như vậy, thuận tiện phát tài cũng tốt.

- Được, tốt rồi!

Thấy Trương Đại Thiệu đồng ý, Thành Hồ miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, hắn cười ha ha một tiếng rồi uống một ly cùng Trương Đại Thiệu.

Sau khi com no rượu say, Thành Hồ cùng Trương Đại Thiệu vào trong Hummer, để Tiểu Mã ở bên ngoài bảo vệ, kể cho Trương Đại Thiệu nghe chuyện gì sẽ xảy ra ở đại hội phân chia kia.

- Tổ chức đại hội phân chia lần này chính là một người buôn lậu vũ khí, tên là Sharjah, vùng hoạt động luôn luôn ở Châu Phi, sống nhờ việc buôn bán vũ khí cho các tổ chức võ trang địa phương, có đôi khi cũng cho thuê lính đánh thuê của mình. Trước đó không lâu mấy tiểu quốc ở Châu Phi bùng nổ hỗn chiến, lính đánh thuê của Sharjah đều bị thuê hết, lúc đến chiếm lĩnh một bộ lạc thì phát hiện một quặng mỏ kim cương, hắn ta đã trộm toàn bộ mang về. Hắn sợ chính phủ địa phương tranh giành kim cương, nóng lòng ra tay, vì thế liên hệ một vài người buôn lậu châu báu của Đông Nam Á và Nga, mời dự đại hội phân chia này, muốn bán toàn bộ số kim cương đó. Tôi đến Yến Kinh để làm việc, không ngờ vừa lúc đụng phải chuyện này, muốn đi giúp vui một chút. Nhưng lại không mang theo nhiều người, chỉ sợ đến lúc đó tranh được ít kim cương. Đã làm thì tôi muốn kiếm được nhiều. Vốn đang suy nghĩ có nên đi hay không thì gặp được cậu, ha ha ha, đây chính là cơ hội của chúng ta.

Trương Đại Thiệu cười lắc lắc đầu, cảm thấy không nói được gì, Thành Hồ này ăn uống thật đúng là lớn, một quặng mỏ kim cương kia có bao nhiêu kim cương? Mặc dù là nhỏ nhưng cũng thật kinh người, hắn còn chớ nói.

Nhưng câu này của Thành Hồ xem như cũng đúng, đây chính là cơ hội của hai người, Trương Đại Thiệu cũng có thể lợi dụng cơ hội lần này hung hăng kiếm một lượng thu nhập lớn.

- Tham gia đại hội phân chia lần này có ai?

Trương Đại Thiệu lại hỏi.

- Cũng trên dưới mười người, nhưng đều là những ông trùm.

Thành Hồ vừa tính kế vừa giới thiệu với Trương Đại Thiệu.

- Hắc Lão Tam tiếng tăm lừng lẫy, được gọi là không có đồ gì không lấy được Diệu thủ vương A Lai, ở Nhật Bản lấy thúng úp voi Bát Minh Hoàng, mới quật khởi gần đây Quý Mã Hòa Thượng, những người này chính là đối thủ cạnh tranh của tôi.

Lúc này Trương Đại Thiệu nhìn không được cười nói:

- Đây cũng không giống tính tình của anh Hồ nha, vậy mà hạ thấp uy phong của mình trước người khác như vậy.

Thành Hồ nhẹ nhàng hừ cười một tiếng:

- Đó là do tôi không muốn nhúng tay, nói cách khác, nếu tôi làm thì những người này chỉ có ăn không khí.

Dừng một chút lại nói:

- Những người này thật sự không phải là uy hiếp đối với tôi, người duy nhất tôi coi trọng chính là Mafia Nga - Sài Khoa Phu. Người này là lão đối thủ

của tôi, lần này khẳng định hẳn sẽ đối nghịch với tôi, người này tôi cũng không sợ, lần này hẳn đến Yến Kinh thế đơn lực bạc, còn đang đau đầu.

- Tình huống này thật có chút không ổn.

Trương Đại Thiệu sờ sờ cái mũi, nhìn thấy Thành Hổ nói nghĩ thầm Thành Hổ tính tình khoe khoang như vậy, thích nói mạnh miệng, anh là một người buôn thuốc phiện còn muốn nhúng tay vào buôn châu báu, người ta không liên hợp lại mới là sai lầm, anh còn nói biết dùng người một đám còn không có đồ ăn!

Lại hiểu biết thêm một chút tình huống cụ thể từ Thành Hổ, lúc hai người bàn bạc xong thì đã hơn 1 tiếng sau.

Hai người ước định đêm nay đều tự trở về, ngày hôm sau lại hẹn ở đây, Thành Hổ sẽ mang theo mình đi tới đại hội phân chia của Sharjah, cùng nhau phát tài.

- Anh Trương, đi thông thả!

Lúc đi qua người Tiểu Mã, Tiểu Mã có chút xấu hổ nói với Trương Đại Thiệu, còn trưng ra một nụ cười.

Trương Đại Thiệu gật gật đầu với Tiểu Mã rồi rời đi.

Một đêm lặng yên trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, lúc Trương Đại Thiệu đi đến chỗ hẹn thì Thành Hổ đã chờ ở đây. Cũng không biết là Thành Hổ thực sự đã tính kỹ càng hay chưa mà hẳn chỉ mang mình với Tiểu Mã đi cùng thôi.

- Anh Hổ, đợi lâu chưa?

Trương Đại Thiệu chào hỏi Thành Hổ.

- Không lâu, tôi cũng mới tới.

Thành Hổ cũng chào lại Trương Đại Thiệu khi lên xe, dặn dò Tiểu Mã một tiếng, Tiểu Mã nở nụ cười lấy lòng với Thành Hổ cùng Trương Đại Thiệu một cái rồi đạp chân ga.

Trương Đại Thiệu không để ý đến phong cảnh bên ngoài, thuận miệng hỏi:

- Anh Hổ, chỉ mang theo hai người chúng tôi, anh không sợ bị xử lý à?

Thành Hổ nghe vậy thì nở nụ cười, dường như không để ý đến sống chết, châm một điếu thuốc:

- Cũng ta phải đi buôn bán, cũng không phải đi đập bãi, người ta cần gì phải xử lý chúng ta, hai người là đủ rồi.

Lại đưa một điếu thuốc cho Trương Đại Thiệu, Trương Đại Thiệu gật gật đầu, Thành Hổ liền lấy bật lửa đốt thuốc.

- Hơn nữa, cho dù thực sự có người làm gì chúng ta, ở đây không phải còn có cậu sao?

Trương Đại Thiệu tùy ý cho Thành Hổ châm thuốc cho mình, rút một cái, khói thuốc lượn lờ, khen:

- Thuốc ngon lắm!

Hai người ở phía sau nói nói cười cười, thậm chí Thành Hổ còn châm thuốc cho Trương Đại Thiệu, điều này làm cho Tiểu Mã ở phía trước bị kích thích không nhẹ.

Thành Hổ là ai? Hắt xì một cái thì thị trường thuốc phiện gió nổi mây đen, là một nhân vật lớn có bao nhiêu danh dự uy tín, người trước mặt Thành Hổ đều nom nớp lo sợ.

Người thanh niên này lại tùy ý trước mặt Thành Hổ như vậy, hơn nữa xem bộ dáng của Thành Hổ vẫn là cố ý kết giao, điều này làm cho Tiểu Mã không ngừng suy đoán, người trẻ tuổi Trương Thiên này đến tột cùng là thần thánh phương nào!?

Địa phương Sharjah cử hành đại hội phân chia là một ngoại ô ngoài Yến Kinh, nơi đó Sharjah có kinh doanh một tòa trang viên lớn, bên trong có các loại chỗ ở xa hoa, còn có sân chơi golf, khu cưỡi ngựa, phòng tập thể thao đầy đủ mọi thứ.

Thậm chí nguyên liệu dùng để nấu cơm trong khách sạn cũng đều là thực phẩm xanh gieo trong bên trong trang viên.

Thời điểm nhân hạ tới đây thư giãn là một lựa chọn tuyệt hảo, nhưng hiện tại nơi này tạm thời không kinh doanh, ẩn trong đó có một loại không khí không thích hợp.

Hai bên cổng lớn trang viên chính là bốn người đàn ông cao to mặc tây trang giày da, mỗi bên hai người, đều là tinh anh lão luyện vô cùng. Nếu tinh tế quan sát thì sẽ thấy bên hông của bọn họ đều phình ra, chính là giấu súng bên trong.

Bốn người này chính là người Sharjah dùng để nghênh đón những lão đại đến tham gia đại hội phân chia.

Tuy rằng trời nóng nhưng bốn người đàn ông cao lớn kia vẫn đứng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt giống như là bốn pho tượng, làm cho người ta nhìn thấy đã cảm thấy một loại áp lực không giải thích được.

Nhưng vào lúc này, bốn người đàn ông kia không hện mà cùng quay đầu nhìn lại, nơi đó, một chiếc Hummer màu xanh đang đi đến.

So sánh với những lão đại khác đều có ba bốn chiếc xe đi theo thì đây chỉ có một chiếc, điều này làm cho bốn người đàn ông đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hummer chạy đến trước cổng thì dừng lại, một người đàn ông trong đó đi đến, cửa xe Hummer hạ xuống, tay Thành Hồ vươn ra đưa cho người đàn ông một cái chứng minh, nói:

- Tôi chẳng lẽ còn giả mạo, chẳng lẽ muốn chết sao? Có cần phải cẩn thận kiểm tra như vậy hay không?
- Đây là quy củ.

Giọng nói người đàn ông giống như người chết, không có một chút tình cảm, lật xem chứng minh, cẩn thận so sánh với bản thân Thành Hồ một chút rồi lại ném lại cho Thành Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Lái Xe Tông Vào

Thành Hồ nhận lại chứng minh, sắc mặt cũng có chút khó coi, nếu không phải bây giờ đang ở trên địa bàn của người ta, người khác dám đùa giỡn với mình như vậy đã sớm được ăn tát. Nhưng hiện tại chỉ có thể chịu đựng.

- Bây giờ có thể vào chưa?

Thành Hồ không hài lòng hỏi.

- Thành tiên sinh, ông còn chưa nộp 10 ngàn phí vào cửa.

Người đàn ông vẫn mang một bộ dạng người chết, ôn hòa nói.

- Đến nơi này bàn việc buôn bán còn phải nộp phí vào cửa?

Chân mày Thành Hồ cau lại, hắn đã có chút tức giận:

- Đây chính là thái độ đãi khách của Sharjah?
- Thành tiên sinh, ông chủ phân phó thế nào chúng tôi làm như vậy.

Người đàn ông vẫn trả lời máy móc, anh hỏi một câu hắn liền trả lời một câu.

- Xin đừng làm cho tôi khó xử.
- Ai vào cũng phải nộp sao?

Thành Hồ tâm tình rất khó chịu, nghĩ thầm về sau thế nào cũng phải quấy nhiễu việc buôn bán của Sharjah một chút, người này làm việc không tốt.

Cũng không nghĩ Thành Hồ chỉ mới thuận miệng hỏi như vậy, đáp án lại làm cho hắn suýt chút nữa phát cuồng.

Người đàn ông nhìn thoáng qua Thành Hồ, trong mắt vậy mà có một chút trêu tức:

- Thành tiên sinh, chỉ có ông mới phải nộp phí vào cửa, người khác không phải nộp.
- Cái gì?

Thành Hồ vỗ thật mạnh vào chỗ tựa lưng phía trước, làm cho thân hình tiểu Mã lão đảo một chút, trợn mắt quát hỏi:

- Anh nói rõ ràng cho tôi, Sharjah đây là có ý gì?

Người đàn ông dường như cũng không ngại một nhân vật số một như Thành Hồ, đối mặt với lửa giận của Thành Hồ hắn vẫn không đổi sắc mặt, đáp:

- Ông chủ chúng tôi cũng không có biện pháp nào, đây là ý của các vị khách khác, mọi người nói ông buôn thuốc phiện, nơi này là bán kim cương, mọi người không giống nhau.

Trương Đại Thiệu ghé mắt nhìn Thành Hồ một cái, thấy Thành Hồ kinh ngạc không khỏi cười đen tối, nghĩ thầm thanh danh của Thành Hồ ở trong giới buôn thuốc phiện còn có chút phân lượng, điều kiện tiên quyết là phải ở Mạc Đông.

Có câu con rồng mạnh mẽ không áp chế được rắn độc, đến đây rồi, rắn độc cũng phải chịu sức ép của rồng, người ta vậy mà lại không nể mặt Thành Hồ. Người luôn luôn nói một không hai như Thành Hồ, tâm trạng bây giờ có thể hiểu được.

- Nói như vậy, tôi không giao tiền thì không vào được?

Thành Hồ nhìn một bụng lửa giận, trầm giọng hỏi.

- Thành tiên sinh, đúng vậy, mời ông phối hợp.

Người đàn ông thân mình thẳng tắp, lớn tiếng nói.

- Nếu tôi không giao?

Thành Hồ hơi trợn mắt, giọng nói nghe nhỏ đi một chút nhưng thật ra lại trở nên hung hiểm hơn.

- Thành tiên sinh, vậy thì xin lỗi.

Người đàn ông thoáng nhìn thấy Thành Hồ ông trùm một phương mà lại bị mình ép đến mức này, trong lòng cũng có chút khoái chí.

- Tiểu Mã, lái xe tông vào!

Thành Hồ không hề để ý tới người đàn ông, hướng tiểu Mã phân phó một tiếng.

Tiểu Mã không nói hai lời lập tức giẫm chân ga, thanh âm thành tích lập tức vang lên nhưng bốn gã đàn ông cũng xông lên ngay lập tức, bốn họng súng đen ngòm nhắm ngay vào tiểu Mã, tiểu Mã về mặt khó xử, ngồi cứng tại chỗ.

Sắc mặt Thành Hồ hơi đổi, nhìn qua thì lão già Sharjah này đang muốn đối nghịch với mình, hắn hừ nói:

- Sharjah, tốt nhất ông nên cầu nguyện ông cả đời không ra khỏi Châu Phi, bằng không lão tử thế nào cũng phải thu thập ông.

Không biết làm thế nào đành nói với tiểu Mã:

- Tiểu Mã, trở về.

Tiểu Mã vội vã thực hiện, hắn thật đúng là sợ lão đại sẽ đưa ra mệnh lệnh mạnh mẽ, đến lúc đó bốn khẩu súng đều nhắm về đây, người ta không dám bắn chết hắn nhưng bắn chết mình cũng không có gì憾憾.

- Anh Hồ, cứ như vậy mà đi sao?

Lúc này Trương Đại Thiệu bỗng nhiên nói.

Thành Hồ tức giận trắng mắt liếc Trương Đại Thiệu một cái:

- Không thì còn có thể thế nào? Chẳng lẽ cậu muốn tôi giao tiền để vào sao, tôi không muốn.

Trương Đại Thiệu nhún vai:

- Anh không phải mới nói tiểu Mã lái xe tông vào sao, tôi thấy biện pháp này cũng không tồi.

Tiểu Mã phía trước lúc này run run một cái, quay lại, về mặt cầu xin:

- Anh Hồ, làm vậy sẽ chết người đó!

Trong lòng cũng đem Trương Đại Thiệu ra mắng một trăm lần, ngay cả mười tám đời tổ tông của Trương Đại Thiệu cũng không buông tha, thằng khốn này đúng là không để ý đến cái mạng nhỏ của mình.

- Nói đùa gì vậy?

Thành Hổ trở mình một cái xem thường, nhưng lúc sau lại trở nên ngạc nhiên nghi ngờ, ánh mắt cẩn thận nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, phát hiện Trương Đại Thiệu cũng không phải là đang nói đùa, thật cẩn thận hỏi lại:

- Chẳng lẽ cậu nói thật?

Trương Đại Thiệu cười cười, không để ý đến Thành Hổ mà vỗ vỗ tiểu Mã ở phía trước, nói:

- Cậu ra sau đi, tôi lái xe.

Tiểu Mã quay đầu lại, cảm lòng nhìn Trương Đại Thiệu, chẳng lẽ, người này thật sự tính tông vào sao?

Thành Hổ cũng lập tức ngồi thẳng lên, cười ha ha nhìn Trương Đại Thiệu, chỉ vì một ít kim cương mà mạo hiểm tính mạng, cái này không đáng, người này là thần kinh có vấn đề hay là chán sống rồi nên liều mạng?

Nhưng ngay lập tức Thành Hổ lại nghĩ đến tình hình lúc gặp Trương Đại Thiệu trên xe lửa, ở trong đường hầm có người ám sát mình, người thanh niên vậy mà chỉ trong nháy mắt đã đoạt mất súng của người ta, bản lĩnh của người này thật sự không tầm thường.

Nghĩ đến đây, Thành Hổ dường như hiểu được, người này không phải đang liều mạng, có lẽ người này thực sự không xem trận này để vào mắt.

Khí phách của Trương Đại Thiệu cũng khơi dậy lòng hăng hái của Thành Hổ, hấn quyết định cùng Trương Đại Thiệu điên cuồng một phen, lúc này phân phó tiểu Mã:

- Tiểu Mã, còn thất thần làm gì, không nghe thấy Trương Thiên nói gì sao?

- Kê điên, hai kẻ điên!

Trong lòng tiểu Mã kêu khổ thấu trời, vạn phần không cam lòng trao đổi chỗ ngồi với Trương Đại Thiệu.

- Ngồi ổn chưa?

Trương Đại Thiệu cầm tay lái, lập tức đạp chân ga lên vận tốc cao nhất, bốn khẩu súng của bốn người đàn ông lại lần nữa hướng về đây.

Trương Đại Thiệu ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, giống như mấy người đàn ông này căn bản không có tồn tại, ngay cả một chút do dự cũng không có luôn, chiếc Hummer giống như một làn gió hướng về phía cổng mà lao tới.

Pằng! Pằng!

Sắc mặt bốn người đàn ông đều biến đổi, đều không do dự bắn về phía Trương Đại Thiệu, bốn viên đạn ngay lúc xe khởi động trong nháy mắt đã bắn về phía Trương Đại Thiệu.

Một khắc xe bay nhanh đến, bốn người đàn ông đều chạy trốn sang một bên nằm lăn trên mặt đất.

Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm vang lên, Hummer đã tông thủng một lỗ lớn trên cửa gỗ của trang viên, xông vào bên trong trang viên.

- Như vậy không phải vào được rồi sao?

Xe đã dừng lại, Trương Đại Thiệu lười biếng dựa lưng vào ghế lái, quay đầu cười với Thành Hổ cùng tiểu Mã.

Nhưng lúc sau, bất luận là Thành Hổ hay tiểu Mã đều có chút ngẩn người, ngó trái ngó phải mới tin tưởng Trương Đại Thiệu chính xác là đã xông vào.

- Ha ha ha, được, đâm rất tốt!

Thành Hổ nháy mắt trở nên vui sướng, cười ha ha.

Nhưng tiểu Mã lại không dám ho há một tiếng, vẫn hoảng sợ như trước, người này thật là mạnh, thần tượng a, thực sự tông vào được!

Hắn thều thào nhìn chăm chăm nhìn mấy vết đạn trên kính thủy tinh, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ mấy viên đạn đó sao lại không bắn trúng Trương Thiên?

Nhưng cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì sao anh Hổ đối với người thanh niên này không giống người thường, người này quả thật là quá lợi hại.

Tiểu Mã đi theo Thành Hổ, dạng người gì cũng đã đều tiếp xúc qua, nhưng người giống như Trương Đại Thiệu này, tuổi còn trẻ mà gan dạ sáng suốt, thân thủ đều làm cho người ra không tiếp nhận được, vẫn là lần đầu tiên hắn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 219: Đòn Phủ Đầu Chân Chính

Tiếng bước chân vang lên hỗn độn, bốn người đàn ông nằm lăn trên mặt đất giờ phút này đều vọt lên, mặt khác trong trang viên cũng lao đến vài người đàn ông to cao, tất cả đều cầm súng bao quanh chiếc Hummer của Thành Hồ.

Họng súng đen ngòm toàn bộ đều nhắm vào ba người trong xe.

Tươi cười trên mặt Thành Hồ dần dần biến mất, chỉ trong một thời gian ngắn mà hắn đã hai lần bị chia súng vào người, trong lòng rất khó chịu, lấy di động ra nhấn một dãy số:

- Sharjah, nếu ông không biết tốt xấu, tôi sẽ trở mặt, vạn nhất tôi giết sạch mấy người này ông cũng đừng có trách tôi.

Nói xong trực tiếp ngắt máy, chậm rãi lấy súng ra lắp thêm ống giảm thanh. Tiểu Mã thấy thế cũng lập tức lấy súng của mình ra, loảng xoảng một tiếng chỉ vào mặt người đàn ông ngoài cửa.

Chỉ có Trương Đại Thiệu là vẫn thành thoi tựa lưng vào ghế lái, giống như hết thảy mọi việc cũng không có liên quan đến hắn.

- Bỏ súng xuống!

Thấy ba người trong xe bộ dáng kiêu ngạo, mấy người đàn ông cũng không có chút động dung, bọn họ chính là những người sống trong mưa bom bão đạn, không sợ chết, ai cũng đã từng thấy qua, nhưng người dưới họng súng mà vẫn còn tùy ý như vậy thì là lần đầu tiên gặp.

Người như vậy, bình thường đều là mãnh long ở một phương.

Lúc này Thành Hồ đã trang bị tốt bộ phận giảm thanh, hạ cửa kính xuống, nói với mấy người đàn ông:

- Tôi không có thói quen để người khác chia súng vào người, biết điều thì bỏ súng xuống, đừng có ép tôi động thủ.

- Câm miệng!

Mấy người đàn ông kinh sợ, người này thực sự quá kiêu ngạo, không thèm để bọn họ ở trong mắt, có người không chịu nổi quát lên chói tai.

Tại một khắc này mùi thuốc súng lại trở nên nồng nặc. Trong mắt Thành Hồ bỗng sẹt qua một tia ngoan tuyệt quen thuộc, người của hắn đều biết về mặt này của Thành Hồ đã chứng minh sự bùng phát, là điềm báo muốn động thủ.

- Ai da, Thành lão đệ à, hiểu lầm, hiểu lầm chút thôi.

Một giọng nói to truyền đến, tiếng Hán lưu loát còn mang chút phong vị phương Tây, một người đàn ông cao lớn thô kệch, râu quai nón đi nhanh tới, đúng là Sharjah.

Thành Hồ liếc nhìn Sharjah một cái, chậm rãi hạ súng xuống.

- Chúng mày đang làm gì vậy! Tất cả thu lại súng cho tao!

Sharjah đến đến trước Hummer, chuyện đầu tiên chính là lạnh mặt răn dạy mấy người đàn ông kia, còn tát bốp một cái lên mặt người đàn ông đứng gần mình nhất.

Mấy người đàn ông nghe lệnh thành thật thu lại súng, từ đầu đến cuối trên mặt không có biểu hiện gì. Mặc dù người đàn ông bị tát một cái kia cũng dường như không có cảm giác.

Những người này đích thực là lực lượng hoàn mỹ của Sharjah.

- Thành lão đệ, tôi cùng ông chủ Sài, Hắc Lão Tam bọn họ ở cùng một chỗ nói đùa, không nghĩ tới mấy người ngu xuẩn này vậy mà ngăn Thành lão đệ ở ngoài công thật, đáng chết, thật sự là đáng chết.

Sharjah lập tức lộ ra nụ cười hồ thẹn, thờ dài thờ ngắn áy náy nói.

Thành Hồ cũng cười cười:

- Ông chủ Sa nói gì vậy, tôi buôn bán thuốc phiện giờ lại muốn mua kim cương, hẳn là phải có phí vào cửa.

Nói xong, Thành Hồ lấy trong ví ra một xấp tiền dày cộp, vung tay lên, hung hăng ném, lập tức vô số tờ tiền đỏ au gặp gió bay lên không trung, nơi nơi đều thấy, nhìn qua thật là tráng lệ.

Khuôn mặt già nua của Sharjah lập tức trở nên khó coi, mấy người đàn ông thuộc hạ của hắn cũng tức giận không chịu nổi. Bọn họ có thể chịu được Sharjah đánh chửi nhưng không chịu được người khác vũ nhục.

- Anh Hổ, anh cũng thật quá lãng phí.

Trương Đại Thiệu ở một bên tấm tắc cảm thán.

Anh Hổ tròn mắt, nghiêm trang nói:

- Đây là phí vào cửa, hắn là phải đưa cho người a, sao có thể gọi là lãng phí.

Hai người này kẻ xướng người họa làm cho mấy người Sharjah nhất thời mặt xám mày tro, trong lòng muốn đem mấy người Thành Hổ bắn chết mấy lần.

Vốn nghĩ muốn cho Thành Hổ bẽ mặt một lần, ai ngờ lại để cho hắn đại triển thần uy một lần. Trong lòng Sharjah không biết có bao nhiêu buồn bực, vậy mà lại để cho Thành Hổ cảm nhận được.

Nhưng một chút không hài lòng trên mặt rất nhanh liền biến mất, Sharjah bước nhanh tới, như rồng mây, lại cho một người đàn ông một cái tát. Quát:

- Bọn mày là đồ ngu xuẩn, làm sao bây giờ hả! Nhìn xem, Thành lão đệ vậy mà làm thật, như vậy cái mặt già của tao sao mà ra ngoài được đây! Thành lão đệ là khách quý của tao, bọn mày còn làm chậm trễ như vậy! Bọn mày lập tức xin lỗi Thành lão đệ ngay!

Thành Hổ lúc này cười ha ha xuống khỏi xe Hummer, đi đến trước mặt Sharjah rồi vung tay lên, nói:

- Haizz, ông chủ Sa, xin lỗi thì không cần, sao phải khách khí như vậy! Nếu là hiểu lầm thì sao tôi có thể để ở trong lòng được, phá hủy mất công lớn của ông chủ Sa, tôi cũng rất hổ thẹn.

- Thành lão đệ thật sự là khách khí.

Sharjah cũng vô cùng nhiệt tình nở nụ cười, hai người ông một câu tôi một câu hàn huyên, ai không biết còn tưởng họ là bạn bè nhiều năm không gặp.

Về phần tiểu Mã cùng Trương Đại Thiệu, Sharjah ngay cả nhìn một chút cũng không thèm, hai người này chính là người hầu của Thành Hổ, còn không có tư cách để mình nhìn thẳng vào.

- Thành lão đệ, xin đi theo tôi, chỗ nghỉ ngơi của cậu tôi đã chuẩn bị tốt rồi.

Hàn huyên xong, Sharjah lại nhiệt tình dẫn đám người Thành Hổ đi đến một căn nhà lớn trong một hoa viên, biệt thự theo phong cách Gothic điển hình, rất xa hoa.

- Thành lão đệ, mọi người trước cứ nghỉ ngơi ở đây, đại hội phân chia ba giờ chiều sẽ bắt đầu, đến lúc đó tôi sẽ phái người đến mời mọi người.

Chào Thành Hổ một tiếng rồi Sharjah xoay người rời đi.

Trong nháy mắt lúc hắn xoay người lại, tươi cười trên mặt liền biến mất.

Trong biệt thự rất thoải mái, Trương Đại Thiệu lười biếng dựa vào sofa, hai chân bắt chéo, rất nhiệt tình thưởng thức nước trà cực phẩm màu đỏ thắm, thích ý vô cùng.

Buông chén trà, thuận miệng hỏi:

- Anh Hổ, anh cảm thấy có thể lấy được bao nhiêu kim cương?

Thành Hổ lắc lắc đầu, nói:

- Khó nói lắm, nhưng không quá lạc quan, tình huống so với tưởng tượng của tôi khác rất nhiều, phí vào cửa, ngoài chủ nhà Sharjah ra không có người khác tới nghênh đón, đây toàn bộ đều là ra oai phủ đầu. Xem ra bọn họ đã có chung mục đích, hòng súng vẫn nhắm về đây.

Dừng một chút, Thành Hổ lại hừ một tiếng:

- Đây chắc chắn là Sài Khoa Phu ở sau lưng làm trò quỷ, buôn bán thuốc phiện thì sao chứ, tiền nào mà chả giống nhau! Tôi không tin không trả thù được bọn họ! Lão từ hôm nay càng muốn giành về một phần lớn!

Trương Đại Thiệu hứng thú chơi đùa với chén trà, không nói gì, có thể đoán được chính là đại hội phân chia vào buổi chiều sẽ là một hội nghị cực kỳ gian nan.

Nhưng trong lòng Trương Đại Thiệu thì nghĩ khó khăn mới có hứng thú, không phải sao?

Trong lòng vừa động, Trương Đại Thiệu buông chén trà, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, dường như đang nhìn cái gì đó. Thành Hổ bị hành động của Trương Đại Thiệu làm cho khó hiểu, ánh mắt cũng nhìn theo điểm mà Trương Đại Thiệu nhìn, nơi đó chỉ có vách tường.

Còn đang nghĩ hoặc, Thành Hổ chợt nghe một trận tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, mặt khác còn có một tiếng hô lớn:

- Thành Hổ, mày ra đây cho tao!

Trương Đại Thiệu cùng Thành Hổ liếc nhìn nhau một cái, lộ ra một nụ cười khổ thấu hiểu, xem ra, đòn phủ đầu chân chính chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Mưu Hại Trương Đại Thiệu

- Thành Hổ, đi ra!

Thanh âm bên ngoài càng ngày càng vang dội, Thành Hổ đứng dậy bước ra ngoài, Trương Đại Thiệu cũng không do dự, cũng thảnh thơi đi về phía cửa.

Tiểu Mã sững sốt, lạch bạch đi theo.

Lúc ba người Trương Đại Thiệu cùng Thành Hổ đi ra ngoài thì ngoài cửa đã vây đầy người, mấy người cầm đầu là ai thì Trương Đại Thiệu không biết, nhưng Thành Hổ lại rất quen thuộc, hắn cười lạnh một tiếng, khẽ giới thiệu với Trương Đại Thiệu.

- Người đầu hói kia chính là Mã hòa thượng, người đen thui kia chính là Hắc Lão Tam, bộ dạng như gốc cây kia chính là A Lai, lông ngực dài mọc tận cổ kia chính là Sài Khoa Phu, cừ thật, thật sự là trận địa thật lớn.

Trương Đại Thiệu gật gù đầu, liếc mắt nhìn qua những người này, người chủ nhà Sharjah kia không có ở đây.

Cười hắc hắc, Trương Đại Thiệu chế nhạo nhìn Thành Hổ:

- Anh Hổ, xem ra cũng không được hoan nghênh giống như anh nói.

Thành Hổ hừ nói:

- Không chào đón tôi, tôi càng phải hung hăng giành một đồng kim cương về tay.

- Thành Hổ, tôi còn nghĩ cậu là một con rùa đen rút đầu, không dám đi ra chứ?

Một giọng nói tục tằng tự đắc giống như ma đao cắt ngang cuộc nói chuyện của Thành Hổ cùng Trương Đại Thiệu, Sài Khoa Phu mở miệng trước, ánh mắt giống như chim ưng, đây là một lão cáo già.

- Sài Khoa Phu, đưa nhiều người tới đây như vậy, ông có ý gì?

Thành Hổ cũng lớn tiếng đối chọi gay gắt.

- Ý gì à?

Sài Khoa Phu cười lạnh, trợn to hai mắt, lòng đầy căm phẫn:

- Thành Hổ, cậu đừng có ở đây giả bộ hồ đồ, cậu xem những lão già chúng tôi đều là kẻ ngốc sao? Cậu không khỏi quá coi thường chúng tôi rồi!

Tuy biết rằng Sài Khoa Phu đang làm trò quỷ nhưng Thành Hổ lại không biết Sài Khoa Phu đang làm cái quỷ gì, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng:

- Sài Khoa Phu, đến tột cùng là ai đang làm trò quỷ mọi người trong lòng đều biết, tôi đi ra ngoài lẩn lộn, có mượn ắt có trả, tôi khuyên ông vẫn nên thành thật một chút mới tốt.

- Ha ha!

Sài Khoa Phu ngửa mặt lên trời cười:

- Lúc này rồi mà còn làm bộ làm tịch, Thành Hổ, cậu can đảm lắm, nhưng cậu cho rằng như vậy có thể lừa dối sao, sai lầm quá rồi!

- Ông có ý gì?

Thành Hổ trầm giọng hỏi.

- Cậu đừng cho rằng chúng tôi không biết.

Lúc này Sài Khoa Phu chỉ một lòng tay vào Trương Đại Thiệu:

- Người này chính là cảnh sát, là năm vùng!

- Ông thú lắm!

Lúc này Thành Hồ hét lớn một tiếng, tức giận đến run người, Sài Khoa Phu này thật sự là quá âm hiểm, một cái tội danh xấu lớn như vậy chụp xuống làm không cần thận là mất mạng ngay.

Tiểu Mã thường thường đi theo bên người mình, mọi người đều rất quen với hắn, không tiện up lên người tiểu Mã, mà Trương Đại Thiệu cũng là một người giang hồ nhưng lại lạ mặt, nói Trương Đại Thiệu là năm vùng, chuyện này thật sự rất phiền toái.

- Đây là Trương Thiên, là anh em của tôi, Sài Khoa Phu, nếu ông dám ngấm máu phun người, đừng trách tôi trở mặt với ông!

Thành Hồ thật sự nổi giận bởi vì Sài Khoa Phu này đùa có chút quá, chỉ vào Sài Khoa Phu rất nghiêm khắc nói.

Sài Khoa Phu cũng không để ý đến lời nói của Thành Hồ chút nào, ôm cánh tay hừ nói:

- Cậu không cần uy hiếp tôi, tôi biết Thành Hồ cậu ba đầu sáu tay, mảnh khỏe thông thiên, loại người nhỏ bé như chúng tôi cũng không đủ cho cậu loại bỏ. Nhưng chuyện này trọng đại, vì an nguy tính mạng, cho dù đắc tội cậu tôi cũng muốn vạch trần. Tôi hoàn toàn có thể khẳng định, tiểu tử này là năm vùng. Nhưng tôi cũng tin rằng cậu bị tên năm vùng kia lừa dối. Thành Hồ, cậu tỉnh táo một chút, cậu không lo mình chết nhưng chúng tôi còn chưa muốn chết đâu.

Chiều này của Sài Khoa Phu thật sự rất cao minh, Thành Hồ tạm thời ở thế hạ phong, cũng không có biện giải vô dụng nữa, cười lạnh một tiếng:

- Sài Khoa Phu, chuyện này hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ, ông muốn thế nào?

- Đem tên năm vùng này giao cho tôi, tôi cam đoan sẽ làm cho hắn chính miệng thừa nhận thân phận của mình, tóm lại những điều hắn biết, tôi đều có thể moi ra.

Sài Khoa Phu ngẩng đầu ưỡn ngực nói, cố ý vô tình liếc nhìn Trương Đại Thiệu một cái. Lại phát hiện, người thanh niên này lại mang một bộ dáng đang xem náo nhiệt, dường như căn bản không có để những việc xảy ra trước mắt để ở trong lòng, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Thành Hồ không nói gì, cũng trực tiếp lấy súng của mình ra, tiểu Mã thấy thế cũng không nói gì mà cũng lấy ra một khẩu súng.

Mọi người ở đây vừa thấy vậy đều hơi động dung, xem ra lão cáo già Sài Khoa Phu này thật là chọc đến điểm yếu của Thành Hồ rồi, nếu không Thành Hồ cũng sẽ không phản ứng kịch liệt như vậy.

- Tôi nói rồi, Trương Thiên là anh em của tôi, kẻ nào muốn động đến hắn, tôi sẽ bắn kẻ đó!

Thành Hồ đằng đằng sát khí nói.

Tiểu Mã cũng gắt gao nắm súng, chuẩn bị sẵn sàng, dùng hành động cho thấy quyết tâm của mình.

Thấy một màn này trong lòng Sài Khoa Phu miễn bàn có bao nhiêu vui sướng, nhìn không ra người gọi là Trương Thiên này lại được Thành Hồ nhìn trúng.

Nếu dạy dỗ Trương Đại Thiệu tốt một chút mà nói, vậy thì đã hung hăng tát cho Thành Hồ một cái thật đau. Đến lúc đó xem người này còn có thể diện mà đứng đây nữa không.

- Thành Hồ, cậu làm cái gì vậy?

Trên mặt Sài Khoa Phu lại thể hiện bộ dáng đầy căm phẫn:

- Cậu bao che tên cảnh sát này như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

- Thành Hồ, tên cảnh sát này sẽ hại chết chúng ta đấy.

Hắc Lão Tam hé ra thối ra một luồng khói trắng, hình thành một dải sáng rõ đối lập:

- Nếu bị phát hiện rồi vậy thì không thể buông tha cho hắn.

- Tôi nói này Thành Hồ, cậu không phải cùng thông đồng với cảnh sát chứ, có phải muốn đem chúng tôi một lưới bắt hết không?

Người có vẻ mặt đáng khinh, ông trùm Nhật Bản - Bát Minh Hoàng cũng mở miệng nói.

Lập tức mọi người trăm miệng một lời, những ông trùm ở đây chưa từng có tình huống thống nhất ý kiến như vậy, đều mãnh liệt muốn đem Trương Đại Thiệu đi thẩm vấn. Có một lời không hợp liền muốn động thủ.

- Anh Hổ, tôi đi theo bọn họ để làm rõ sự thật.

Tiếng nói của Trương Đại Thiệu đánh vỡ không khí đặc mùi thuốc súng:

- Nếu bọn họ nói tôi là cảnh sát, tôi đây sẽ chứng minh cho họ thấy có đúng hay không, chính là vàng thật không sợ lửa, chính không sợ tà, tôi sợ cái gì chứ!

- Trương Thiên, đây không phải đùa đâu.

Thành Hổ có chút lo lắng nhìn Trương Đại Thiệu, mọi người ở đây rất rõ ràng, cái gọi là thẩm vấn sẽ xảy ra chuyện gì, đơn giản chỉ là dùng các thủ đoạn tra tấn, làm cho người ta hết sức lực.

Tuy rằng Sài Khoa Phu không thực sự muốn làm chết người, nhất là thấy Thành Hổ coi trọng Trương Đại Thiệu thì ý niệm ban đầu này của hắn cũng biến mất. Nhưng làm cho tàn phế thì cũng không phải không có khả năng.

- Đứa trẻ tốt, có gan lắm!

Biểu hiện của Trương Đại Thiệu cũng làm cho mấy ông trùm ở đây thầm khen trong lòng, nghĩ thầm khó trách Thành Hổ lại giữ gìn hắn như vậy, quả nhiên đều là anh hùng.

- Yên tâm đi anh Hổ, không có việc gì đâu.

Trương Đại Thiệu gật mạnh đầu với Thành Hổ, trên mặt nở nụ cười thân thiện.

Chính nụ cười này lại có một loại lực lượng cực kỳ lớn, Thành Hổ cơ hồ là hoàn toàn tin tưởng vào Trương Đại Thiệu. Đây là một người thần kỳ, hắn nói không có việc gì thì nhất định là không có việc gì.

- Sài Khoa Phu, vẫn là câu nói kia, chuyện hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ, về sau ông nên cẩn thận một chút.

Thành Hổ hung tợn cảnh cáo Sài Khoa Phu một câu, thu lại cây súng giảm thanh.

Trương Đại Thiệu bước ra, nhìn Sài Khoa Phu nói:

- Dẫn đường.

- Giỏi lắm! Áp Từ, người này giao cho cậu!

Sài Khoa Phu hừ nói, vung tay lên, một người gọi là Áp Từ ở bên cạnh vui vẻ chạy tới, ý bảo Trương Đại Thiệu đi theo phía sau mình.

Lập tức Thành Hổ cùng tiểu Mã, tính cả Sài Khoa Phu với mấy người ở đó rầm rầm đi theo sau, tất cả mọi người đều môi mắt chờ mong, dường như muốn chính mắt nhìn thấy cảnh tượng bị thẩm vấn của Trương Đại Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Lợi Hại Hơn

Áp Từ ở phía trước dẫn đường, mang Trương Đại Thiệu lao thẳng đến kho hàng ngầm trong trang viên, Áp Từ chào hai người trước cửa rồi đẩy Trương Đại Thiệu đi, hắn nói với Sài Khoa Phu một tiếng rồi đóng cửa kho hàng lại, để các vị lão đại chờ ở bên ngoài.

- Ha ha, là như vậy.

Sài Khoa Phu có ý tốt giải thích với các vị lão đại:

- Áp Từ là người chuyên thẩm vấn, chẳng qua trường hợp này có chói mắt một chút, mọi người vẫn nên ở bên ngoài chờ đợi kết quả thôi.

Khi nói Sài Khoa Phu còn không có ý tốt liếc Thành Hổ một cái, trong lòng đã sung sướng tới cực điểm. Có cái gì so với hung hăng hành hạ tâm phúc của Thành Hổ trước mặt Thành Hổ mà làm cho người cảm thấy thống khoái hơn nữa chứ?

Nhưng mà làm cho Sài Khoa Phu thất vọng chính là trên mặt Thành Hồ tuyệt không có dáng vẻ lo lắng, vẻ mặt chỉ lạnh nhạt, thậm chí nhìn qua tiểu Mã bên người hắn cũng không có chút khẩn trương.

- Ra về trấn tĩnh!

Ở trong lòng Sài Khoa Phu hừ nói:

- Chờ đến lúc Trương Thiên thương tích đầy mình xuất hiện đi, tao xem mày còn có thể trấn tĩnh được như thế không.

Sau khi Trương Đại Thiệu bị mang tới kho hàng thì phát hiện kho hàng đã trở thành một mảnh đất trống, ở giữa có một chiếc ghế dựa, còn có đủ loại công cụ.

Đầu tiên là bếp lò đang đốt đỏ que sắt nung, tiếp đó là kẹp điện, dao nhỏ, côn gỗ, đủ loại đồ tra tấn, làm cho Trương Đại Thiệu hoa cả mắt.

Đương nhiên bên trong cũng có mấy người đàn ông cao to, nếu có lúc Trương Đại Thiệu không thành thật hoặc phản kháng thì bọn họ sẽ cùng nhau động thủ để làm cho Trương Đại Thiệu thành thật.

- Ngồi xuống.

Áp Từ chỉ vào chiếc ghế dựa lớn cũ nát, quát Trương Đại Thiệu một tiếng.

Trương Đại Thiệu cũng không nói gì, chỉ thành thật ngồi xuống, lại không thêm liếc mắt nhìn mấy người đàn ông kia một cái.

Áp Từ ngẩn ngơ, dường như không thể tưởng tượng được Trương Đại Thiệu thấy mấy thứ này rồi mà vẫn còn bình tĩnh như vậy, cũng không có phản kháng gì.

Ra hiệu cho hai người khác, hai người này lập tức đem đến một sợi dây thừng chắc chắn, trói Trương Đại Thiệu ngồi chắc ở trên ghế.

- Biết vì sao phải dùng sợi dây thừng thô như vậy không?

Áp Từ đứng ở trước mặt Trương Đại Thiệu, một bên xem náo nhiệt một bên thiện ý nhắc nhở:

- Tao sợ mày đau sẽ làm đứt dây thừng, như vậy khi kêu lên thảm thiết sẽ rất khó nghe, ha ha ha.

Biểu tình cười cợt trên mặt Áp Từ dần dần ngưng trệ, hắn thấy Trương Đại Thiệu đang cười nhạo mình, đó là một loại biểu tình giống như nhìn kẻ ngốc, cảm thấy như mình dọa người nửa ngày mà người ta lại xem như mình đang diễn hài vậy.

Trong lòng Áp Từ buồn bực lại còn tức giận, không khỏi mắng một tiếng:

- Mẹ nó, thằng bệnh thần kinh!

Đợi đến lúc cột chắc Áp Từ mới cầm thanh sắt nung kia tới, lắc lư qua lại trước mặt Trương Đại Thiệu, một làn khói trắng bốc lên trước mắt phát ra một âm thanh xèo xèo.

- Biết lão đại vì sao để tao thẩm vấn mày không hả?

Áp Từ đặc ý dào dạt khoe với Trương Đại Thiệu:

- Bởi vì đầu tao rất linh hoạt, giỏi chế tạo, lại chăm chỉ hiếu học. Sau khi nghiên cứu xong mười đại khổ hình (cực hình), tao cũng phát minh ra mười đại khổ hình tân tiến của thời đại mới, này may mắn lắm đấy, hôm nay tao sẽ cho mày nếm thử một chút!

- Khổ hình đầu tiên "hải thượng sinh minh nguyệt", chính là trăng rằm ngày mười lăm!

Áp Từ cười cạc cạc quái dị, nhìn qua vô cùng hưng phấn, cầm côn sắt lên, đem một đầu đã được nung đỏ đưa đến trước mặt Trương Đại Thiệu, từ mi tâm đi xuống, cũng không phải là một vòng trăng tròn dang lên.

- Đau thì nói, kêu thảm thiết một chút.

Áp Từ liếm liếm đầu lưỡi:

- Kêu như vậy, tao sẽ ôn nhu hơn.

Áp Từ lè nhè không yên làm cho Trương Đại Thiệu có chút không kiên nhẫn, nhủ đầu mày nói:

- Mày có nhanh lên không đừng có lè mè, thời gian của lão tử rất quý giá, làm xong rồi lão tử còn phải trở về ngủ nữa.

Lần này, cả người Áp Từ cũng ngây ra, lấy tay xoa xoa lỗ tai của mình, xác nhận mình không có nghe sai.

Nghiêng đầu nhìn hai người ở bên cạnh, chỉ thấy bọn họ cũng là bộ dáng há hốc mồm, rõ ràng là mình không nghe nhầm.

- Tao không tin, đó là một kẻ điên!

Áp Từ nuốt một ngụm nước miếng, ở trong lòng mắng một tiếng, nói gì cũng không thể tin được đối với khổ hình của mình là người này không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra vẻ mặt chờ mong, đây không phải kẻ điên thì là cái gì?

- Tao không biết mày là thằng điên hay thằng ngốc, lão tử sẽ vẽ trên đầu mày một vàng trăng tròn!

Áp Từ sau khi cảm thấy bị khinh thường vũ nhục, cắn răng một cái dùng côn sắt nhắm ngay vào ót của Trương Đại Thiệu mà đập xuống.

Côn sắt còn chưa đụng đến ót của Trương Đại Thiệu thì một luồng hơi nóng đã truyền đến.

- Hắc hắc, kêu thảm thiết đi!

Áp Từ nghe thấy cười, nhưng một khắc sau Trương Đại Thiệu bỗng nhiên ngừng đầu, dùng hàm ngâm cái côn nóng đỏ kia lại, giống như là đang ăn một cây kem lớn!

Àm!

Trong đầu Áp Từ nổ ầm một tiếng, cả người giống như là bị sét đánh trúng, trợn cả đôi mắt cá lên, ngoác nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, trông mắt như muốn rớt ra.

Giờ này khắc này đã không còn có từ ngữ nào có thể hình dung nỗi khiếp sợ của hắn. Kia chính là côn sắt nung đỏ đó, cái miệng của hắn chẳng lẽ được làm bằng sắt sao?

Không riêng gì Áp Từ, mọi người trong hầm ngầm đều như biến thành pho tượng, không thể tin vào hai mắt của mình.

Dùng răng cắn côn sắt, Trương Đại Thiệu quay đầu đi lập tức đoạt được côn sắt từ tay Áp Từ, nhả ra, loảng xoảng một tiếng rơi xuống mặt đất, mặt không chút thay đổi nói:

- Cái này quá nhỏ rồi, tao thích cái lớn hơn, có không?

- Cái, cái gì?

Áp Từ hỏi, cũng không biết Trương Đại Thiệu đang nói cái gì, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, có một loại xúc động muốn đâm đầu vào tường mà chết.

- Sai lầm, nhất định lúc này lấy nhầm côn sắt thành côn cao su rồi, tao không tin sẽ không thu thập được mày!

Áp Từ hùng hổ, rống giận ra lệnh cho hai trợ thủ đem đến bộ kẹp điện, để cho hai người kia đem kẹp điện đặt lên hai đùi của Trương Đại Thiệu.

Còn Áp Từ thì đi đến bên cạnh công tắc nguồn điện, hung tợn nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu:

- Giật chết mày đi!

Kéo mạnh công tắc nguồn điện, hai mắt Áp Từ trợn to không chớp lấy một cái, sức mạnh kia không thể so với hắn lúc còn học đại học được, kém quá xa.

Nhưng ngay sau đó tròng mắt của Áp Từ xém chút nữa rớt ra, cái tên kiêu ngạo ngồi trên ghế kia, vậy mà rầm cũng không đánh lấy một cái, ngược lại còn neho mắt lại hưởng thụ, giống như bị điện giật thoải mái lắm vậy.

- Này, cái đồ chơi này không phải xảy ra vấn đề gì chứ?

Áp Từ không thể tin được bật đi bật lại cái công tắc nguồn điện, nhưng làm sao cũng không dám sờ vào để kiểm tra.

Đang trong lúc nghi hoặc bỗng nhiên một âm thanh truyền đến từ một cái, chỉ thấy thân hình Trương Đại Thiệu bỗng nhiên chấn động, trực tiếp làm cho sợi dây thừng thô to kia đứt đoạn, đứng dậy cười cười với hai người đối diện.

- Mày, mày...

Hai người kia hoảng sợ biến sắc, ngay cả nói cũng không xong.

Trương Đại Thiệu thực tùy ý vỗ lên vai của một tên, thân hình tên kia lập tức run lên, rầm một tiếng té lăn trên mặt đất, trên mặt lộ ra biểu tình đau đớn.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

- Cái kia, trên cái kia có điện!

Một màn này làm cho Áp Tử xem chút nữa cần đứt đầu lưỡi của mình, nhẹ buông tay, công tắc nguồn điện lập tức bị ngắt.

Trương Đại Thiệu lại tùy tay xoa bóp tên kia một chút, tên kia cũng thật hạnh phúc nằm trên mặt đất, thật đúng là bạn tốt của hắn.

Nhỏ cái kẹp điện trên đùi mình xuống, Trương Đại Thiệu thành thoi đi về phía Áp Tử.

- Mày, mày không được tới đây.

Áp Tử như sắp khóc, môi run rẩy, vô thức nói, thậm chí cũng quên luôn cả chạy trốn.

Giờ phút này đối với Áp Tử, Trương Đại Thiệu không khác gì ma quỷ tới từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Côn Sắt Nung Đỏ

Lúc Trương Đại Thiệu đi tới trước mặt Áp Tử, hai chân Áp Tử run run, đầu đổ đầy mồ hôi, trong ánh mắt ngoài kích động ra còn có sợ hãi.

- Mươi đại khổ hình của mày, tao không thích.

Trương Đại Thiệu có chút thất vọng lắc lắc đầu:

- Vậy cho mày ném thử một chút mười đại khổ hình do tao phát minh nhé.

Nói xong, Trương Đại Thiệu thuận tay một cái côn sắt khác đang nung trong lò, thổi một hơi làm đốm lửa văng khắp nơi.

Sự cháy nóng làm cho Áp Tử tỉnh táo lại trong nháy mắt, một khắc này hắn muốn đào tẩu trước mặt ác ma Trương Đại Thiệu này.

- Đừng đi vội.

Trương Đại Thiệu túm Áp Tử lại:

- Cho mày thử chiêu thứ nhất này, côn sắt nóng đỏ này là tao mới học được đó, hy vọng mày thích.

Hai chân va vào nhau Áp Tử lập tức nằm úp sấp trên mặt đất, Trương Đại Thiệu một chân giẫm lên lưng hắn, như vậy thì làm sao cũng không thể gãy ra được.

Trong sự bối rối, Áp Tử lấy súng ra, còn chưa có kịp bắn thì đã bị Trương Đại Thiệu đá bay đi. Mấy người đàn ông trong phòng cũng vọt tới nhưng chỉ khoảng nửa khắc đã bị Trương Đại Thiệu thu thập xong.

Bên trong bắt đầu phát ra tiếng hét tuyệt vọng của Áp Tử:

- Cứu mạng, cứu mạng ... a!

- Mày kêu đi, nhưng mày kêu rách cổ họng cũng sẽ không có người đến cứu đâu.

Trương Đại Thiệu cười, tay nhắc thiết côn lên hạ xuống của quý của Áp Tử.

Một mùi hương truyền đến, quần của Áp Tử bị côn sắt đốt cháy đầu tiên, côn sắt đã cháy đến da của Áp Tử.

Xèo!

Một âm thanh rất nhỏ truyền đến, nhưng âm thanh này chỉ Trương Đại Thiệu mới có thể nghe được, người bình thường dù là ai cũng không thể nghe thấy, bởi vì lúc này Áp Tử đang run lên, phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm

- Aaaaaaaa!

Trương Đại Thiệu không khỏi kinh hãi, còn chưa có cắm vào đâu, chỉ là dính một chút thôi, có cần thiết phải kêu lên khoa trương như vậy không, hắn không để ý đến Áp Tử, nói:

- Sau này lúc mày đối với người khác như vậy thì hãy nghĩ lại những gì hôm nay đã trải qua.

Tay dùng một chút lực, côn sắt lập tức châm xuống nghe một tiếng xèo.

- Aaaaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết bên trong xông thẳng lên nóc nhà, Áp Từ đau đến nỗi hận không thể chết đi, gào khóc thảm thiết cầu xin tha thứ:

- Buông tha cho tôi đi, tôi biết tôi sai rồi!

- Thực sự biết sai rồi?

Trương Đại Thiệu cúi đầu nhìn Áp Từ hỏi.

- Đã biết, tôi thề sau này không bao giờ làm những chuyện thế này nữa!

Áp Từ lập tức rống to kêu cha gọi mẹ loạn cả lên.

Lúc này Trương Đại Thiệu mới ném côn sắt qua một bên, đi đến đỉnh đầu Áp Từ, ngồi xổm xuống nói:

- Đứng lên đi, đi nói cho mọi người biết, tao đến tốt cùng có phải nằm vùng hay không.

Tuy rằng vô cùng đau đớn nhưng giờ phút này Áp Từ nào dám cãi lại Trương Đại Thiệu, nghe rằng trợn mắt từ mặt đất đứng lên, cúi đầu khom lưng trước Trương Đại Thiệu rồi mới khúm núm đi ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết của Áp Từ vừa rồi đã sớm xuyên thấu qua cửa sắt truyền ra ngoài, mọi người ở ngoài đều nghe được rõ ràng.

Các vị lão đại đều nhìn Thành Hồ trên tức, cánh tay đặc lực của mình bị hành hạ như vậy, Thành Hồ nhất định không còn mặt mũi đứng ở chỗ này nữa.

Nhưng Thành Hồ không hề có biểu hiện nào trên mặt, tiếp tục bình tĩnh tự nhiên đứng ở đó, phần công lực này cũng thực sự làm cho mọi người kính phục.

- Ôi, kêu còn thảm như vậy!

Sài Khoa Phu cố ý vô tình liếc nhìn Thành Hồ một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thâm sâu.

- Ủ, đúng thật là thảm.

Thành Hồ chấp nhận gật gật đầu.

Sài Khoa Phu có chút không hiểu, Thành Hồ này là người trọng tình trọng nghĩa, tuy không phải là người nghe mệnh một chút thì đánh, nhưng tâm phúc của mình lại bị tra tấn thành như vậy, tại sao hắn còn không để ý như thế?

Nhưng, nhìn ánh mắt của hắn không giống giả vờ. Sài Khoa Phu cảm thấy mình giống như nhìn không thấu, chuyện này không giống như dự đoán của hắn.

Sài Khoa Phu giống như không phục, tức giận mặt xanh mét nhìn Thành Hồ, trực tiếp hỏi rõ ràng:

- Thành Hồ, người của cậu kêu thảm như vậy, tại sao cậu không quan tâm?

Thành Hồ không khỏi cười nhạt:

- Còn chưa biết người của ai kêu đâu.

Sài Khoa Phu nghe thế thì nở nụ cười, cười đến khoa trương, hắn tin tưởng Áp Từ, tiểu tử này tra tấn người rất giỏi, mặt khác còn có hai người anh em giúp đỡ, trong phòng có nhiều người như vậy cũng không thu thập được tiểu tử kia sao?

Hơn nữa vừa rồi ở bên trong mấy người Áp Từ trối Trương Đại Thiệu lại, âm thanh cầm côn sắt hù dọa Trương Đại Thiệu người bên ngoài cũng nghe rất rõ ràng. Rõ ràng là động thủ "thâm văn" Trương Đại Thiệu, không đúng sao?

Thành Hồ này chỉ sợ là nghĩ người kia quá lợi hại, thật không bình thường.

Két một tiếng, cửa sắt bị mở ra, mọi người đồng thời quay người lại, nhưng một khắc này ngoài Thành Hồ ra biểu hiện trên mặt của mọi người đều ngưng trệ.

Chỉ thấy Trương Đại Thiệu hăng hái đi ở phía trước, còn Áp Từ giống như cháu trai nom nớp lo sợ đi theo sau lưng hắn, cả người chật vật, ngay cả ho một tiếng cũng không dám, giống như sợ ồn ào sẽ kinh động đến vị đại thần đi đằng trước vậy, nhìn qua muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy

nhieu.

- Tại sao có thể như vậy?

Sài Khoa Phu luôn luôn thâm trầm lão luyện, giờ phút này cũng không khỏi há hốc mồm, vẻ mặt giật mình.

Sao lại thế này? Người này sao lại không có chuyện gì? Chẳng lẽ âm thanh mới nghe lúc đầu đều là do mình tưởng tượng sao? Sài Khoa Phu nói gì cũng không tin được.

Không riêng gì Sài Khoa Phu, đám người Hắc Lão Tam A Lai cũng tròn to mắt nhìn chằm chằm Trương Đại Thiệu, trong ánh mắt không dấu được chút ngoài ý muốn.

- Áp Từ, mày nói cho mọi người biết kết quả thăm vấn đi.

Trương Đại Thiệu dừng chân, Áp Từ giống như bị điện giật cũng cuống quýt dừng lại.

Không nghĩ qua là lại đứng gần Trương Đại Thiệu như vậy, lại lập tức lùi ra xa, lúc này mới vô cùng sợ hãi liếc mắt nhìn Trương Đại Thiệu một cái, lắp bắp nói:

- Không, không phải nằm vùng, hần không phải nằm vùng.

- Lớn tiếng một chút coi, mày xem ông nội Sài Khoa Phu lớn tuổi như vậy, lông cũng trắng rồi, lỗ tai chắc chắn không tốt, nói nhỏ như vậy sao hần nghe được.

Trương Đại Thiệu đi đến vỗ vai Áp Từ làm cho Áp Từ sợ tới mức xém nữa ngã quỵ trên mặt đất.

- Qua thăm vấn tôi có thể xác định, hần không phải cảnh sát, không phải nằm vùng!

Áp Từ cắn răng rống to lên.

- Ủ.

Lúc này Trương Đại Thiệu nhún vai nhìn Sài Khoa Phu nói:

- Sài đại gia, ông nghe rõ chưa, bây giờ còn muốn nói gì không hả?

Nét mặt già nua của Sài Khoa Phu lập tức đỏ bừng ngay tại chỗ, tức đến không thở nổi, trống ngực đập ầm ầm làm cho người ta phải lo lắng, lão gia hỏa này có thể bị tức giận mà chết không vậy?

Người này là một thế hệ kiêu hùng, giao thủ với mấy ông trùm khắp nơi có người nào không tôn kính hần, cho dù không thích đứng trước mặt mình cũng phải làm bộ đáng tươi cười.

Khi nào thì hần đã bị một người trẻ tuổi như vậy nhục nhã? Nhưng lại lâm trờ trước mặt nhiều ông trùm như vậy Sài Khoa Phu cảm thấy da mặt mình bốc hỏa, hận không thể tìm một cái thùng mà chui vào, thật sự là không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

Nhưng chuyện này có thể trách ai, không phải là gây ông đập lưng ông sao?

Sừng sốt một lúc lâu, Sài Khoa Phu mới nén giận cười một tiếng:

- Hậu sinh khả ử!

Lại quay đầu nói với Thành Hồ:

- Thành Hồ, tôi không nghĩ cậu có loại thuộc hạ tài ba như vậy, hôm nay thực sự được mở mang tầm mắt, buổi chiều chúng ta gặp lại ở đại hội phân chia!

Nói xong cũng không dừng lại, thậm chí cũng không chào mấy người Hắc Lão Tam, Bát Minh Hoàng một tiếng, mặt xám tro rời đi.

Các vị lão đại nhìn Trương Đại Thiệu thật sau một cái rồi cũng lần lượt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Bắt Đầu Đại Hội Phân Chia

Đợi cho nhóm mấy lão đại rời đi xong Thành Hồ mới nhin không được cười ha hả, vỗ bả vai Trương Đại Thiệu nói:

- Người anh em, cậu được đấy, lợi hại! Lão cáo già Sài Khoa Phu kia, người ta chỉ vào mũi mắng mắt cũng không chớp một cái vậy mà lại bị cậu chọc cho thành như vậy!

Lúc này tiểu Mã cũng nhiệt tình nhìn Trương Đại Thiệu, cười hắc hắc nói:

- Anh Trương, anh thật lợi hại.

Lại nói trước kia tiểu Mã bị vũ lực của Trương Đại Thiệu làm cho kinh sợ, trong lòng đối với Trương Đại Thiệu còn có bất mãn với mâu thuẫn, nhưng hiện tại tiểu Mã đối với Trương Đại Thiệu là hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

- Lão cáo già kia hẳn xứng đáng bị như vậy.

Trương Đại Thiệu không cho là đúng bừa bãi, giống như là mới làm một việc nhỏ không đáng nhắc đến vậy.

- Anh Hồ, anh có biết cái tên Áp Từ kia tại sao lại sợ tôi không?

Trương Đại Thiệu như nhớ tới chuyện gì đó buồn cười, vẻ mặt cười cợt nhìn Thành Hồ.

- Vì sao?

- Bởi vì tôi đem một cây côn sắt nóng đỏ nhét vào trong cửa quý của hắn.

- A! Ha ha ha!

Ba người Trương Đại Thiệu Thành Hồ cùng bật phát ra một tiếng cười to, nói cười xong rồi lại trở về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Lúc giữa trưa Sharjah phái người đem đến đồ ăn phong phú, mấy người lại hăng hái ăn.

Dường như tâm tình của Thành Hồ rất tốt, không có chút căng thẳng nào, không giống như tới để tham gia đại hội phân chia, ngồi tán gẫu với Trương Đại Thiệu rất an ý.

Hai người còn chưa có tám gấu thỏa thích thì thời gian bất giác đã đến, Sharjah phái người đến mời Thành Hồ đến đại hội phân chia.

- Tiểu Mã, ở chỗ này chờ đi, thông minh một chút.

Thành Hồ an bài cho tiểu Mã một chút rồi cùng Trương Đại Thiệu đứng dậy cùng đi.

Sharjah lựa chọn nơi họp đại hội phân chia rất thanh lịch rất khác biệt, là một tòa trúc lâu trên hồ trong trang viên.

Một cây cầu gỗ hai mươi mấy thước nối liền bờ hồ với trúc lâu, ở bốn phía trúc lâu là hơn hai mươi thủ vệ của các lão đại, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí phòng ngừa có người làm bậy, nhưng kiểu tập họp này của các ông trùm như bây giờ trên cơ bản là không có ai dám làm bậy.

Các lão đại khi bước lên cầu sẽ được soát người trước mặt mọi người để bảo đảm không ai mang theo vũ khí đi vào.

Lúc Trương Đại Thiệu cùng Thành Hồ đi vào trúc lâu thì trong trúc lâu có thể nói là vô cùng náo nhiệt, mặc kệ là quen hay không quen các lão đại cũng cao hứng mà nghị luận về thị trường châu báu, một chút vấn đề liên quan đến thị trường kim cương, nói không biết mệt.

Nhưng lúc hai người bước vào, âm thanh trong trúc lâu rõ ràng giảm đi nhiều, mọi người không có ý tốt nhìn lướt qua hai người Trương Đại Thiệu rồi lại lập tức quay trở lại tán gẫu, không có phản ứng gì với hai người.

- Vậy mà lại chỉ dẫn theo mỗi tiểu tử này, Thành Hồ thật đúng là tin tưởng người này nha.

Sài Khoa Phu liếc nhìn Trương Đại Thiệu một cái, trong lòng hừ nói.

Mọi người ngồi ở chỗ này đều không mang vũ khí, một khi đại hội phân chia nổi lên xung đột thì phải giải quyết bằng nắm tay. Tiểu tử Thành Hồ này thật sự cuồng vọng không có điểm dừng, hay phải nói là tự tin mù quáng.

Hai người Trương Đại Thiệu cùng Thành Hồ liếc nhìn nhau, đều cười cười, thực rõ ràng là người ở đây không hoan nghênh mình.

Nhưng bất luận là Trương Đại Thiệu hay Thành Hồ cũng không để ý đến điểm này, hai người nói xong rồi cười, tự động tìm hai chỗ ngồi cùng nhau.

Lúc nói đùa Trương Đại Thiệu cũng nhanh chóng quét mắt nhìn hiện trường, phía sau mấy vị lão đại đều có mấy cao thủ đi theo, bọn họ cũng không tiếp xúc với người ngoài, không tự nhiên ngồi ở trên ghế.

Lại sau một lúc lâu, đợi cho lão đại Bát Minh Hoàng của Nhật Bản đến thì Sharjah đứng dậy, háng giọng, hiện trường lập tức an tĩnh lại.

- Sharjah tôi thật có phúc mới được mọi người nể mặt ngàn dặm xa xôi đến tham gia đại hội phân chia này, đối với những người đến đây tôi cảm thấy rất vinh hạnh cho kẻ hèn này, hy vọng tất cả mọi người hôm nay có thể lấy được số định mức mình muốn, có tài, mọi người cùng phát.

Đầu tiên là nói một vấn đề không mấy bổ ích trong trường hợp này, sau đó Sharjah mới nói vào chuyện chính:

- Mọi người đều đã biết, tôi có may mắn khai thác được một quặng mỏ kim cương ở Châu Phi, thời gian gấp gáp cũng để dễ dàng vận chuyển, tôi chỉ mới tiến hành gia công sơ qua, hiện tại có khoảng 4000 viên kim cương, mỗi viên ước chừng 1 cara. Số kim cương này là tôi cho các vị định giá, nhưng đang ngồi đây có tổng cộng mười ông chủ, phân chia thế nào thì tôi thật sự không nói chính xác được, mọi người nghĩ phân chia như thế nào mới tốt?

Lão cáo già Sharjah này chỉ một câu mà đem vấn đề nan giải lớn nhất ra, dù thế nào thì tiền mình thu vào sẽ không ít, nhưng không thể đắc tội với người khác.

Sharjah mới vừa ngồi xuống thì hiện trường lập tức trở nên ồn ào.

- Ông chủ Sa, tôi mặc kệ người khác thế nào, số kim cương này tôi phải có 1000 viên! Sơn Khẩu tổ chúng tôi nhiều anh em như vậy, đã lâu không được ăn một bữa cơm ngon rồi.

Một giọng nói vang dội dẫn đầu đánh vỡ cục diện hỗn loạn, mọi người vừa thấy hóa ra là lão đại bần xín Bát Minh Hoàng của Nhật Bản, đầu ngón tay cầm một miếng xi gà, đỉnh đặc tựa vào ghế ngạo nghễ mở miệng.

- Cái gì!

Bát Minh Hoàng vừa mở miệng, lập tức đã có người phát ra tiếng phản bác mãnh liệt. Hắc Lão Tam vỗ bàn một cái:

- Cái tên nhò nhen này, chạy về ôm đồng thuốc phiện của ông đi, Sơn Khẩu tổ của các người phải ăn cơm, chẳng lẽ muốn mấy người chúng tôi ăn không khí? 1000 viên? Ông cũng tham vừa phải thôi.

Hắc Lão Tam dường như rất khó chịu, sau khi răn dạy Bát Minh Hoàng xong thì vờn năm ngón tay ra với Sharjah:

- Sa tiên sinh, anh em Liên Xã chúng tôi cũng không ít, nhưng chúng tôi cũng không cần nhiều, 500 viên đủ rồi!

- Tôi không tin, Hắc lão quý, đồ nhò nhen của Nhật Bản kia đã đòi như vậy, ông cũng không thể đùa, Liên Xã mấy người muốn nuốt nhiều như vậy sao? Còn nữa, Liên Xã các người đang bị cảnh sát chú ý, ông còn nuốt nhiều như vậy, ông muốn hại chết chúng tôi sao?

Điệu thủ A Lai cũng không chịu yếu thế, gất giọng rống to, đứng nhìn bộ dạng hấn óm yếu như vậy mà giọng nói không ngừng lại to vậy:

- Lão Sa, chúng ta hợp tác đã nhiều năm, theo quy cũ, tôi 800 viên, tôi tuyệt đối không chiếm tiện nghi của kẻ khác.

Điệu thủ A Lai nói rất đàng hoàng, nhưng lọt vào tai mọi người thì lại ầm một tiếng, hai người Hắc Lão Tam cùng Bát Minh Hoàng cũng xấn tay áo lên, nghe rằng trợn mắt khiển trách A Lai không biết xấu hổ.

- Mẹ nó!

A Lai nổi giận lập tức đứng lên, phun đầy nước miếng lên mặt Bát Minh Hoàng, chửi ầm lên:

- Tôi không biết xấu hổ còn tốt hơn so với Nhật Bản mấy người! Mẹ nó hằng năm đều lấy nhiều thuốc phiện như vậy, ông có biết mấy người gieo tai họa cho bao nhiêu người không? Lão tử nếu không phải vì thuốc phiện của mấy người thì thì bộ dáng của tôi có bị hủy hoại thế này không hả?

A Lai nhò nhen càng nói càng tức, nhịn không được dấm một phát lên mặt Bát Minh Hoàng, làm cho Bát Minh Hoàng ngã nhào xuống đất.

Hai lão già lập tức nổi lửa xông lên, rất náo nhiệt, mọi người phải tốn rất nhiều sức lực mới tách được hai hỏa nhân kia ra.

Sharjah từ đầu đến cuối đều không có nói một câu mà rất nhàn nhã tựa vào ghế uống trà.

Thành Hồ, Sài Khoa Phu hai người này cũng không nói chuyện, bọn họ biết dưới tình huống như vậy là không có kết quả gì, chỉ tổ làm trò cười mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Khoai lang nóng bỏng tay

- Các vị, các vị!

Lúc mọi người đang tranh cãi ầm ĩ, Sài Khoa Phu lồng ngực đầy người bỗng nhiên lên tiếng, hắn là người Nga thân thể cao lớn, mới đứng lên liền giống như một cây cột điện được thỉnh linh dựng lên.

Hơn nữa giọng nói của hắn cũng đủ lực xuyên thấu, trong trúc lâu nhanh chóng yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Sài Khoa Phu, không biết lão già này muốn nói gì.

Đợi cho đến lúc trúc lâu hoàn toàn yên tĩnh Sài Khoa Phu mới cao giọng nói:

- Mọi người chúng ta cãi đi cãi lại cũng không phải biện pháp, mỗi người đều muốn có nhiều một chút, nhưng cũng có hạn thôi, ầm ĩ cả ngày sẽ không có kết quả gì đâu.

Điều Sài Khoa Phu mới nói sao mọi người không biết, nhưng đối mặt với lợi ích lớn kia rất ít ai có thể chân chính giữ được tâm tư bình tĩnh. Giờ phút này hành động của Sài Khoa Phu làm cho tất cả lão đại ở đây có chút hồ thẹn, đây mới chính là phong cách quý phái.

- Nay lão già kia, lại bắt đầu giả vờ rồi.

Thành Hồ cũng rất khinh thường bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm với Trương Đại Thiệu.

Trương Đại Thiệu liền nở nụ cười:

- Anh Hồ, có thể giả vờ cũng là bản lĩnh của người ta, anh xem xem, uy tín của hắn trong này không nhỏ.

- Theo tôi thấy, chúng ta cứ tranh đến tranh đi như vậy, chỉ bằng tuyển ra một người mà mọi người tin phục để hắn nói là phương pháp phân chia của mình, mọi người chúng ta cân nhắc một chút, nếu được nửa số người đồng ý cách chia thì chúng ta sẽ chia như vậy. Đương nhiên, các vị ngồi đây cũng có thể phát biểu ý kiến của mình, cảm thấy có chỗ nào bất mãn thì cứ nói, mọi người chúng ta cùng nhau thương lượng, không ngừng cải tiến phương án, trong đây có ai mà mọi người đều biết mà lại có phương pháp phân phối không?

Lời nói của Sài Khoa Phu hợp tình hợp lý, cũng là một phương pháp không tồi, hiện trường toàn bộ mọi người đều tán thành.

Nhưng chuyện tiếp theo đã có chút khó xử, do ai phân phối đây? Có thể tưởng tượng ra là ai đến phân phối thì sẽ đắc tội rất nhiều người ở đây, đây thật sự là sống mà cố hết sức không lấy lòng. Bởi vì phân chia như thế nào thì mọi người cũng ngại ít, không có thỏa mãn.

- Số kim cương này là của Sa tiên sinh, tôi thấy không bằng để cho Sa tiên sinh phân chia đi.

Vẫn là Sài Khoa Phu mở miệng trước, ai cũng không ngờ đến hắn lại ném củ khoai lang nóng bỏng tay này cho chủ nhà.

- Ha ha.

Sharjah nở nụ cười, chậm rãi buông chén trà trong tay xuống.

- Lão Sài, ông cũng đừng là khó tôi, nếu tôi mà phân chia thì còn tổ chức đại hội phân chia làm gì, trực tiếp cung cấp hàng hóa cho các vị là được rồi. Hôm nay tôi ở đây chỉ phụ trách cung cấp hàng hóa, chuyện khác không quan hệ tới tôi.

- Sa tiên sinh nói được lắm.

Sài Khoa Phu dường như đã đoán trước được Sharjah sẽ nói như vậy lập tức đem mũi nhọn hướng về Thành Hồ:

- Tôi thấy còn có một người thích hợp, chính là người tiếng tăm lừng lẫy Mạc Đông Thành Hồ, mọi người cảm thấy thế nào?

- Tôi?

Thành Hồ chỉ vào mũi của mình, có chút ngoài ý muốn, hắn cũng biết Sài Khoa Phu sẽ nhân cơ hội đâm mình một dao, nhưng lại không xác định được lão già này lại thực sự đập mình xuống nước, chẳng lẽ hắn không sợ mình không phân cho hắn sao?

- Đúng vậy.

Sài Khoa Phu giống như là người sùng bái Thành Hồ, bắt đầu hăng hái trước mặt mọi người nâng Thành Hồ lên tận chín tầng mây:

- Thành Hồ tuy chủ yếu là buôn bán thuốc phiện là chính, nhưng lại rất có uy tín, chú ý công bằng, bằng không cũng không như hiện tại. Hai chữ Thành Hồ ở trên giang hồ cũng là biểu chữ vàng (danh tiếng), cái đó không thể nghi ngờ, tôi tin tưởng Thành Hồ sẽ đưa ra ý kiến phân chia tốt cho mọi người. Hơn nữa, cái gọi là ngoài cuộc tĩnh táo trong cuộc u mê, một người ngoài có thể lấy góc độ người đứng xem để phân chia, đó không phải tốt sao?

Không thể không nói Sài Khoa Phu đúng là một tên gian trá, nói mấy câu nghe cũng có lý, nói đến nỗi làm cho Thành Hồ cùng mọi người biến thành kẻ ngốc luôn.

Mọi người cũng vui vẻ đem tội danh này đẩy đi, đều là người tung hoành trong thị trường châu báu, nhất là ở đây ai cũng là ông trùm châu báu, sau này

còn có lúc buồn bán với nhau, dù đắc tội với ai cũng không tốt.

Trùng hợp lại có một tên buôn bán thuốc phiện nhúng tay vào, cũng coi tiền như rác, không giao cho hắn thì cũng thật không phải.

- Ông chủ Sài nói đúng lắm, người ở đây ai cũng không tin được, chỉ có mỗi Thành Hồ là để người tâm phục khẩu phục, tôi thấy để cho Thành Hồ phân chia là tốt nhất.

Đồ nhỏ mọn Bát Minh Hoàng của Nhật Bản là người đầu tiên mở miệng.

- Đúng vậy, người ở đây không ai thích hợp phân phối hơn Thành lão đại.

Diệu thủ A Lai là người thứ hai mở miệng, cũng là hai tay tán thành.

- Kỳ thật tôi cũng rất xem trọng Thành lão đệ, nhưng lại lo lắng mọi người nói ta độc đoán tôi mới không có mở miệng.

Cái người vừa mới nói ngoại trừ cung cấp hàng hóa thì chuyện gì cũng không quan hệ tới hắn, chủ nhà Sharjah giờ phút này cũng mạnh mẽ ủng hộ Thành Hồ.

Trong nháy mắt Thành Hồ trở thành mục đích chung của mọi người.

- Kim cương này cũng không phải là đồ vật tầm thường.

Thành Hồ xoa xoa huyết thái dương của mình, cảm thấy có chút đau đầu. Trong lời nói có ý trốn tránh, không những đắc tội mọi người ở đây mà còn mất mặt một lần, làm cho mọi người biết Thành Hồ là người không có khí phách.

Nhưng nếu thực sự phân chia thì sẽ đồng loạt đắc tội với nhiều người nha! Đây là một vấn đề tiến thoái lưỡng nan.

Khỏe mắt nhìn qua, bỗng nhiên phát hiện Trương Đại Thiệu một thân khí định thần nhàn, trước mắt Thành Hồ sáng ngời, xem ra người này đã sớm đã có chủ ý rồi.

- Này, đừng có giả vờ.

Thành Hồ chọc chọc Trương Đại Thiệu:

- Biết cậu lắm mưu ma chước quỷ, có chủ ý gì quan trọng thì nói ra đi.

- Đây không phải là tôi nhường sự nổi bật cho anh sao.

Trương Đại Thiệu cười nói.

- Được rồi, cậu mau nói đi.

Thành Hồ cười mắng một tiếng, trong lòng hắn có chút chờ mong, hắn biết Trương Đại Thiệu không phải là một người lương thiện, chủ ý của hắn khẳng định là sẽ hung hăng vơ vét một chút, nhưng không biết dùng biện pháp gì mà thôi.

- Tôi có một biện pháp, mọi người nghe xem có được không.

Trương Đại Thiệu háng giọng, mở miệng ra thì hiện trường lập tức im lặng, ánh mắt mọi người đều như có chút ngoài ý muốn, hắn đang xem náo nhiệt, có hiểu quy tắc hay không?

Sau khi trải qua chuyện nằm vùng kia thì có thể nói ai cũng biết Trương Đại Thiệu, các vị lão đại cũng không xa lạ gì với hắn, giờ phút này Trương Đại Thiệu mở miệng thay Thành Hồ, mọi người đồng thời cảm thấy ngoài ý muốn, cũng cảm thấy người này thật không đơn giản.

Sài Khoa Phu đầu tiên là sùng sốt rồi vỗ mạnh lên bàn, trách mắng:

- Ai cho phép cậu nói chuyện, có hiểu quy tắc hay không? Nơi này có chỗ cho cậu nói chuyện sao! Thành Hồ, đây là người cậu mang tới sao, không biết lớn nhỏ!

Lập tức Thành Hồ đối chọi lại gay gắt nói:

- Đây là người anh em của tôi, lời hắn nói của là lời của tôi nói!

- Vậy cũng không được, người tham gia đại hội phân chia là cậu chứ không phải hắn!

Sài Khoa Phu đắc ý không buông tha người, Trương Đại Thiệu cho hắn một sự sỉ nhục thật lớn, phải làm cho hắn mất mặt trước mặt mọi người để hắn cả đời khó quên.

Trương Đại Thiệu vỗ vỗ bả vai Thành Hồ ý bảo Thành Hồ không sao, chỉ một ngón tay vào Sài Khoa Phu:

- Lão già kia, đừng có nói nhiều trước mặt tôi, đừng tưởng rằng mình rất giỏi, trong mắt tôi ông chỉ là một cái rắm thôi. Nếu không vì nể mặt anh Hồ, tôi đã sớm đánh ông thành đầu heo rồi. Ngoan ngoãn một chút, còn tiếp tục ra oai, tôi sẽ không khách khí đâu.

Người trong trức lâu tất cả đều chán kinh, ngơ ngác nhìn Trương Đại Thiểu, không thể tin vào cái lỗ tai của mình. Người này cũng dám nhục mà Sài Khoa Phu như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Người Nhật Bản bị nhiều người xúc phạm đến tức giận

Từ khi nào mà Sài Khoa Phu lại bị người ta chỉ vào mũi mắng như vậy, tức giận đến mức cả người run lên, chiếc ghế trúc đang ngồi cũng răng rắc một tiếng, gãy vụn.

Một lúc lâu sau mới phát ra một tiếng rít gào:

- Tiểu tạp chủng, tao phải giết mày!

Vào!

Bóng người chột lóe, Trương Đại Thiểu dùng tốc độ nhanh đến không thể giải thích được vượt qua cái bàn đi tới trước mặt Sài Khoa Phu, mọi người ở đây đều không có ai phản ứng kịp.

Bốp!

Một tiếng tát chói tai vang lên, thân hình cao lớn của Sài Khoa Phu lập tức bị đánh bay, quay cuồng vài vòng trên mặt đất.

Trương Đại Thiểu lúc này mới tâm bình khí hòa hoạt động cổ tay:

- Đã sớm nói với ông nên ngoan ngoãn một chút rồi, còn cố tình nói nhiều, cố tình làm cho lão tử ra tay đánh.

Yên lặng, một mảnh yên lặng, hiện trường lặng ngắt như tờ, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở!

Mọi người hô hấp không thông nhìn một màn trước mắt, giống như là bị sét trên bầu trời đánh trúng, ngoại trừ rung động là chấn động.

Đường đường là lão đại của Nga - Sài Khoa Phu, dậm chân một cái thì thị trường châu báu của Nga đều chấn động, vậy mà lại bị một người tát cái bay mất!

Mọi người cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng, trong lúc nhất thời đều không có phản ứng.

Một âm thanh loảng xoảng vang lên, thì ra là lão già Sharjah nhẹ buông tay làm chén trà rơi trên mặt đất, hấn ngạc nhiên không nhận ra, vẫn há mồm nhìn chằm chằm Trương Đại Thiểu, tay phải vẫn duy trì tư thế cầm chén trà.

- Giết hấn cho tao!

Tiếng rống giận đến khàn cả giọng của Sài Khoa Phu lập tức đánh tan không khí yên lặng, lão già này bị đánh đến thất điên bát đảo, thất lưng hấn suýt nữa là gãy. Khi lão đại này đứng lên thì bên khóe miệng vậy mà lại chảy máu.

Rốt cuộc lão già kia nhìn không được phát ra một tiếng rít gào.

Bốn bảo vệ vừa nghe thấy không nói gì liền nhắm tới chỗ Trương Đại Thiểu, mấy người này đều đã giết người vô số, tuy không mang vũ khí nhưng lại ra chiêu rất hiểm ác.

Giết người đối với bọn họ mà nói thì không có vũ khí cũng không sao, cái gì cũng có thể trở thành vũ khí giết người.

- Làm càn!

Lúc này Thành Hồ cũng ngồi không yên, đứng dậy đá chiếc ghế trúc lên.

Rầm!

Ghế trúc hướng đến đầu một bảo tiêu lại bị tên kia dùng tay chặn lại, cái ghế lập tức bị gãy. Nhưng chỉ trong tích tắc như vậy Thành Hồ cũng đã lao tới, mở rộng trận thế chiến đấu, trong trúc lâu một mảnh rối loạn.

Trương Đại Thiệu thờ ơ ứng phó với hai người, cùng với Thành Hồ nữa, hai người đối phó với bốn người.

Đương nhiên, nếu muốn thì Trương Đại Thiệu trong nháy mắt có thể làm cho người kia ngừng đánh, nhưng mà ở đây đều là người mạnh mẽ, không thể để lực lượng của mình bại lộ khoa trương như vậy được.

Còn nữa, hẳn còn có một nguyên nhân khác để làm như vậy, ngộ nhờ mọi người biết được thì chơi sẽ không vui nữa.

- Dừng tay! Dừng tay lại hết!

- Tất cả mọi người bớt dận, có chuyện gì từ từ nói!

Nhóm lão đại ở đây đều đứng lên khuyên can, đương nhiên nói là khuyên can nhưng trên thực tế chủ yếu là khuyên Sài Khoa Phu. Bên kia Thành Hồ cùng Trương Đại Thiệu hai người mạnh mẽ liên thủ, đánh cho mấy người kia sợ chết đi được.

Sharjah lại tự mình cầm tay Sài Khoa Phu, thấp giọng nói:

- Lão Sài, trước hết đừng có kích động, hai người này có thực lực, hiện tại ông xung đột với họ sẽ không có lợi. Đợi cho tới lúc đại hội phân chia kết thúc, chúng ta thu thập hẳn cũng không muộn.

Sài Khoa Phu sao lại không biết đạo lý này, nhưng tức giận trong lòng hẳn nhất thời sao có thể nuốt xuống được, dưới sự khuyên bảo của mấy người Sharjah hẳn rút cuộc cũng khôi phục lý trí, nhưng trong mắt lại hiện lên sát khí.

- Dừng tay!

Rốt cục Sài Khoa Phu quát to một tiếng, lúc này thủ hạ của hắn mới dừng lại, im lặng trở lại chỗ của mình.

Hai người Thành Hồ cùng Trương Đại Thiệu vỗ vỗ quần áo của mình, giống như là không có việc gì, lại kéo qua một cái ghế ngồi xuống.

Sau khi Sharjah phân phó người thu dọn trúc lâu xong hội nghị mới tiếp tục.

Đầu tiên liếc mắt nhìn Sài Khoa Phu một cái, sau khi xác nhận người này không sao Sharjah mới mở miệng, nhìn Trương Đại Thiệu nói:

- Trương tiên sinh, cậu có chủ ý gì vậy, nói nghe chút đi, nếu chủ ý của cậu được hơn nửa số người đồng ý thì chúng tôi sẽ quyết định dùng phương pháp của cậu để tiến hành phân phối.

Sharjah mới nói xong, tất cả các lão đại đều ngồi thẳng lưng, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Trương Đại Thiệu, có mười phần là ý tứ uy hiếp cùng cảnh cáo, mỗi người đều có ý giống nhau, giống như nói, cậu nếu dám phân cho tôi ít tôi sẽ giết chết cậu.

Trương Đại Thiệu thờ ơ liếc nhìn ánh mắt uy hiếp của nhóm lão đại một lượt, vẫn giữ nguyên bộ dạng lười biếng nói:

- Phương án của tôi rất đơn giản, người ngồi đây có mười, kim cương có 4000 viên, 4000 chia cho mười, mỗi vị lão đại có 400 viên.

Lời còn chưa nói xong Sài Khoa Phu đã hừ lạnh:

- Phép chia ngay cả trẻ con cũng biết, còn cần mày dạy sao? Thật là buồn cười.

Nhóm lão đại ở đây vừa nghe cũng lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Vốn họ cảm thấy thân thủ Trương Đại Thiệu hơn người, là người to gan lớn mật, nhưng lại nói ra lời nói ngây thơ như vậy không khỏi làm người ta khinh thường, chia như vậy cũng có thể sao? Cậu thật sự nghĩ không có đặc tội ai nhưng lập tức lại đặc tội tất cả mọi người.

Lão đại nhỏ mọn Bát Minh Hoàng của Nhật Bản cũng bắt đầu cười nhạo:

- Tiểu tử, cậu lấy chúng tôi ra trêu đùa, nào tàn thì cũng đừng có mở miệng, không ai nói là cậu cầm đầu.

- Ngậm cái miệng chó đáng khinh của ông lại, đồ nhỏ mọn đáng khinh!

Trương Đại Thiệu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, mắng:

- Tôi phân phối thế nào là chuyện của tôi, cần ông đánh rắm sao!

Sắc mặt Bát Minh Hoàng lập tức thay đổi, không thể tưởng được ngay cả mình mà người này cũng dám mắng.

Mấy vị lão đại cũng dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc để nhìn Bát Minh Hoàng, nghĩ thầm kẻ nhỏ mọn ông là một tên ngốc, người ta ngay cả Sài Khoa Phu

cũng đánh, ông còn ở đây giả vờ, không phải bị coi thường sao, đây là tự mình tìm mắng.

Vốn đại hội phân chia vật và lắm mới bình ổn, ông chỉ chớp mắt một cái chọc giận sát tinh, đại hội này còn chưa mở thì đầu ông đã lia rồi. Ông không phát hiện người ở đây tuy không hài lòng nhưng mở miệng thì rất cẩn thận sao? Đồ ngốc!

Người Nhật Bản bị nhiều người xúc phạm đến tức giận.

- Buồn cười!

Bát Minh Hoàng lại còn không nhận ra, đồ mặt tía tai vỗ bàn đứng dậy.

Còn chưa vỗ lên bàn Thành Hồ cũng đã đập xuống trước, đối với Bát Minh Hoàng thoải mái mà thóa mạ:

- Ông làm gì, muốn đánh nhau à? Về nhà trông coi thuốc phiện của ông cho tốt đi, nhìn bộ dạng chó má của ông giống như người chơi thuốc phiện rồi, đừng ở chỗ này để mất mặt xấu hổ.

Bát Minh Hoàng thấy Trương Đại Thiệu cùng Thành Hồ hai người đều nổi khùng lên mới nhớ tới lúc người ta đại triển thần uy, hai người này đều coi trời bằng vung.

Không khỏi có chút rụt rè, nhìn Thành Hồ nói:

- Cậu, cậu làm sao lại mắng chửi người, mọi người đều công bằng, phương pháp của tiểu tử này vốn rất nhược trí (trí óc kém), còn không cho tôi nói?

Càng nói càng cảm thấy mình nói có lý, không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, giọng nói của trở nên đúng lý hợp tình. Chờ mọi người vì mình mà chủ trì công đạo, hung hăng dạy dỗ hai người điên kia.

- Được rồi đồ nhỏ mọn, ông có để yên không hả! Nếu không cảm miệng lại lão tử cũng không biết sẽ làm gì ông.

- Đồ nhỏ mọn, ông nói nhầm cái gì đó, muốn bị đánh có phải không?

Bát Minh Hoàng ghen hờn nhìn trần trời, hai người kiêu ngạo Trương Đại Thiệu cùng Thành Hồ không có việc gì làm, lại lấy mình ra làm đối tượng để oanh tạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Trương Đại Thiệu xuất chiêu

Bị mọi người đồng thanh quát lớn thì Bát Minh Hoàng đành hậm hực ngậm miệng lại, không phải hắn nhận thấy mình ngu xuẩn mà hắn biết được rằng nếu mình còn không biết tốt xấu thì sẽ bị các vị lão đại ở đây cho một trận nên thân.

- Đề nghị này của Trương Thiên tôi thấy rất tốt, rất công bằng. Lúc này, Thành Hồ lớn tiếng ủng hộ Trương Đại Thiệu. Mặc dù hắn cũng hiểu phương pháp này của Trương Đại Thiệu rất ngu xuẩn, nhưng hắn vẫn kiên định đứng về phía Trương Đại Thiệu. Nếu những người ở đây không đồng ý thì hắn cũng không ngại quấy rối một phen, trong lòng Thành Hồ cũng tồn tại cả ý nghĩ này. Ai ngờ Trương Đại Thiệu lại liếc mắt nhìn Thành Hồ, nói:

- Anh Hồ, tôi vẫn chưa nói hết mà, anh thực sự nghĩ rằng tôi sẽ đưa ra một ý kiến ngu xuẩn như vậy à?

-..... Thành Hồ không nói gì, mặt mày xám xịt. Các vị lão đại cũng xấu hổ, nhất là Bát Minh Hoàng và Sài Khoa Phu châm chọc Trương Đại Thiệu nhiều nhất giờ mặt đỏ bừng, nhìn người khác có chút mất tự nhiên. Sài Khoa Phu là người đầu tiên lên án phương pháp chia đều của Trương Đại Thiệu, giờ suy nghĩ lại mới chợt nhận ra, nghĩ ra cách phân chia ngu xuẩn như vậy thì đúng là kẻ ngu si dân đen rồi. Trương Đại Thiệu là một kẻ ngu si sao? Tất nhiên là không phải rồi. Vội ho một tiếng, Sa già ngưng ngưng cười, hỏi:

- Trương tiên sinh, cậu nói tiếp đi, tôi tin phương pháp cậu nói ra nhất định rất hay, tất cả chúng tôi đều mong chờ đây. Mọi người nghe vậy đều tỏ vẻ căm ghét, liếc nhìn lão Sa già đang tỉnh bơ, trong lòng mọi người không hèn mà cùng chửi một câu: Không biết xấu hổ. Vừa rồi ngoại trừ Bát Minh Hoàng và Sài Khoa Phu ra thì lão già này là người cười lớn tiếng nhất. Trương Đại Thiệu nhìn mọi người, ánh mắt sáng lên, dường như có một vầng sáng thoáng hiện, nói:

- Đem tất cả kim cương chia đều thành mười phần, mỗi ông chủ có được một phần, dùng số đó làm vốn, nếu như ai muốn giành được nhiều kim cương hơn thì có thể khiêu chiến người khác, thắng thì có được kim cương, thua thì bị mất kim cương, thu được nhiều hay ít kim cương là dựa vào bản lĩnh của mọi người.

Hay à! Phương pháp của Trương Đại Thiệu vừa rồi khiến mọi người đều sáng mắt, có thể nói đây là cách cực kì mới mẻ và độc đáo, bao gồm cả mạo hiểm và lợi ích, nhưng lại cực kì công bằng, mặc dù Sài Khoa Phu hận Trương Đại Thiệu đến cực điểm nhưng cũng phải thừa nhận rằng đây là một

phương pháp tốt. Sau khi đưa ra cách phân chia như vậy thì mọi người đã nhìn Trương Đại Thiệu bằng một con mắt khác. Người thanh niên này có thân thủ tốt, gan lớn, đầu óc cũng linh hoạt, có thể nói là hữu dũng hữu mưu, Thành Hồ từ lúc nào mà lại quen biết được một nhân tài như vậy chứ? Vì lúc tổ chức hội nghị đã không cho phép mang theo bất cứ vũ khí nào nên đương nhiên sự an nguy của các lão đại không liên quan đến Sa già.

Người bọn họ mang tới đều là người tinh thông võ thuật, kỹ thuật cận chiến cực tốt, thậm chí còn vượt mặt cả bộ đội đặc chủng, được thuê làm lính đánh thuê với giá rất cao. Phương pháp này, theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì cũng chính là ý muốn của bọn họ, lại càng phù hợp hơn với khẩu vị của các lão đại. Nói ra nói vào thì cũng chỉ dựa vào nắm đấm mà thôi.

- Trương tiên sinh, phương pháp kia đúng là rất tốt đấy. Đầu óc Hắc Lão Tam cũng cực kì nhanh nhạy, hần nhanh chóng suy nghĩ, ngay lập tức phát hiện ra một kẽ hở trong đó:

- Tuy nhiên, nếu như là người cuối cùng khiêu chiến thì có phải là sẽ chiếm được nhiều ưu thế hơn không? Hần chỉ đánh một trận lại có thể giành được rất nhiều kim cương, hơn nữa khi đó người khác đã mệt mỏi hết rồi. Trương Đại Thiệu có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn Hắc Lão Tam, thầm nghĩ cái tên đen thui này có chỉ số thông minh cũng không thấp, cười giải thích:

- Chuyện này tôi cũng đã nghĩ đến, chúng ta có thể giới hạn một chút, một người khiêu chiến chỉ có thể lấy của đối phương 100 viên, nếu như người đó muốn lấy được 1000 viên thì nhất định phải đánh thắng 10 trận. Mặt khác, người thua không thể thách đấu lại người vừa thắng mình. Sau khi nghe Trương Đại Thiệu giải thích cận kề thì mấy lão đại ở đây bắt đầu có chút hưng phấn. Cứ như vậy, không chỉ có cơ hội kiếm được nhiều kim cương hơn mà còn có thể bảo đảm được số kim cương lúc đầu, có sao lại không tham gia chứ. - Ha ha ha, hay, thật sự hay mà! Sa già càng nghĩ càng thấy đây là điều cực kì hay, không nịn được nên bèn thốt lời ca ngợi. - Trí tuệ của Trương tiên sinh quả nhiên là hơn người bình thường, chur vị, mọi người thấy biện pháp này như thế nào?

- Biện pháp này hay, Hắc Lão Tam ta đồng ý với cách phân chia như vậy! Lúc này, Hắc Lão Tam gật đầu tán thành.

- Là một biện pháp tốt, cứ thế mà làm đi! Diệu Thủ A Lai cũng đưa ra ý kiến đồng ý. Sau đó, tất cả lão đại đều tỏ thái độ đồng ý, ngay cả Sài Khoa Phụ bị Trương Đại Thiệu đánh cho một trận, Bát Minh Hoàng bị Trương Đại Thiệu mắng chửi thì lúc này không hề phản đối, mười người đều đồng ý.

- Tốt lắm Trương Thiên, thật tốt khi có cậu ở đây. Thành Hồ trêu Trương Đại Thiệu một chút, đưa ngón tay cái lên, về mặt ca ngợi: - Vốn tôi còn tưởng rằng có được 3 hoặc 4 phiếu tán thành là tốt lắm rồi, không ngờ là tất cả đều đồng ý như vậy. Phương án của Trương Đại Thiệu khiến các lão đại ở đây đều rất vui vẻ, thế nhưng vui vẻ nhất thì chắc chắn là Thành Hồ rồi. Hần hiểu thân thủ của Trương Đại Thiệu kinh khủng đến mức nào, nếu thực sự muốn khiêu chiến vậy thì rõ ràng không có ai là đối thủ tương xứng với Trương Thiên cả.

- Lúc bắt đầu khiêu chiến thì tất cả mọi người sẽ hồi hận cho xem. Ánh mắt của Thành Hồ đầy sự khinh thường. Cười nhạo các vị lão đại không ngớt. Các vị lão đại bàn bạc quy tắc khiêu chiến chi tiết, quy định địa điểm tỷ thí và một vài yêu cầu khác, chuyện chia kim cương, cứ như vậy quyết định.

- Được rồi, nếu tất cả mọi người đã thương lượng xong thì trước hết nên ghi chép lại sổ sách đi. Lúc này, Sa già vui cười hớn hờ đứng dậy. Thời điểm kiếm tiền đã đến, trong lòng hần thực sự đang nở hoa. Các vị lão đại cũng không có ý kiến gì, tất cả lấy mấy tính xách tay ra, chuyển tài khoản của 400 viên kim cương sang cho Sa già. Tiếp theo, các vị lão đại đứng dậy, đi ra Trúc Lâm, lên cây cầu nhỏ, nối đuôi nhau đi ra giữa hồ. Đợi mọi người đi ra xong thì Sa già chào hỏi mọi người, đi phía trước dẫn đường, mục đích của họ chính là đi đến một vườn hoa theo phong cách cổ xưa trong đình. Chỗ đó chính là nơi mọi người ước định tiến hành khiêu chiến, đấu võ, các vị lão đại vui vẻ trò chuyện, vô cùng náo nhiệt. Thế nhưng chỉ một lát sau, không khí dần lắng xuống.

- Thành Hồ, không biết đến lúc khiêu chiến thì cậu sẽ phái ai ra trận vậy? Có không ít lão đại, dù vô tình hay cố ý cũng đều hỏi Thành Hồ vấn đề này. Tất cả lão đại ở đây, đều thấy chướng mắt với người này, vậy mà hần lại dẫn theo chỉ một người, nghênh ngang cái kiêu nắm chắc phần thắng trong tay, cũng khó trách tất cả mọi người đều lờ mờ nguýt hần. Tất cả mọi người đều không khỏi thầm đoán, Thành Hồ tin tưởng người trẻ tuổi kia như vậy, lẽ nào thân thủ của hần thật sự tốt đến trình độ đó? Bất giác, Trương Đại Thiệu dường như trở thành trung tâm của sự chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đệ nhất dũng sĩ người nhật

Rất nhanh mọi người đi tới đình, đình rất lớn, chừng vài trăm mét vuông, vừa đủ để tiến hành các cuộc tỷ thí.

Xung quanh đình để một ít ghế để mọi người ngồi nghỉ, lúc này các vị lão đại đã an vị trên ghế, tạo thành một vòng tròn xung quanh đình, đợt tỷ thí này khiến các vị lão đại rất hứng thú.

- Được rồi các vị, bây giờ tôi chính thức tuyên bố trận khiêu chiến bắt đầu.

Sa già lớn tiếng nói.

Lão già này liền trở nên háo hức, chưa bao giờ thấy hứng thú đến như vậy, chỉ trong nháy mắt có thể chạm tay vào vài tỷ, lại còn có thể ở xem chó tranh mồi miễn phí nữa.

Nghĩ đến đây Sa già không nhịn được cười.

Sau khi Sa già tuyên bố, không khí ở đây trong nháy mắt có chút căng thẳng, tất cả lão đại ở đây đều tràn ngập lòng thù địch, nhìn một vòng thì bắt gặp toàn ánh mắt tóe điện.

Người đầu tiên khai chiến là ai, khiêu chiến với ai đầu tiên, tất cả mọi người ở đây đều háo hức chờ đợi, tuy nhiên lại không muốn mình là người mở đầu.

- Haha, nếu không ai dám khiêu chiến trước tiên thì để đệ nhất dũng sĩ người Nhật ra đi.

Bát Minh Hoàng hèn hạ kia lại mở miệng đầu tiên, ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy ngạo khí.

- Tứ Ngũ Lục Lang!

- Hey!

Bát Minh Hoàng vừa ra lệnh thì một nam võ sĩ đứng bên cạnh hần lập tức đứng dậy.

Người đàn ông kia cao chừng 1m7, so với Bát Minh Hoàng cũng không cao hơn mấy, da màu đồng, ánh mắt có thần, dáng đứng vững chãi như núi Thái Sơn.

Người này chính là Tứ Ngũ Lục Lang, ở một đất nước có dân số có chiều cao thấp như Nhật mà nói thì Tứ Ngũ Lục Lang cũng là người cao lớn rồi, cũng khó trách Bát Minh Hoàng lại có lòng tin đối với Tứ Ngũ Lục Lang như vậy.

- Tứ Ngũ Lục Lang, người thân là đệ nhất dũng sĩ nước Nhật, đến một quốc gia xa lạ thế này người càng phải thể hiện làm sao cho mình xứng đáng là đệ nhất dũng sĩ! Hãy thể hiện hết tinh thần võ sĩ đạo để những người ở đây biết đến sự lợi hại của võ sĩ nước Nhật! Hãy nhớ đây là vinh dự tối cao mà Thiên hoàng đã trao cho người.

Bát Minh Hoàng vỗ vỗ vai Tứ Ngũ Lục Lang, nói những lời đầy ẩn ý với Tứ Ngũ Lục Lang. Tứ Ngũ Lục Lang vẫn đứng cúi đầu trước mặt Bát Minh Hoàng, đợi Bát Minh Hoàng nói xong thì chột ngắc đầu lên:

- Hey! Thiên Hoàng muôn năm! Tôi nhất định sẽ không phụ lòng Thiên Hoàng đã tin tưởng, nhất định sẽ không phụ lòng Bát Minh Hoàng đã tin tưởng. Tôi sẽ khiến cho những người dân tầm thường nơi đây thực sự nhìn thấy được sự lợi hại của nước Nhật chúng ta.

Bát Minh Hoàng gật đầu tán thưởng, thái độ của hần giống như Tứ Ngũ Lục Lang sẽ xử đẹp tất cả mọi người ở đây trong chớp mắt vậy.

Hần chỉ tay vào Thành Hổ, tràn đầy tự tin nói:

- Thành tiên sinh, tôi muốn khiêu chiến với anh, không biết anh có dũng khí để tiếp đệ nhất dũng sĩ nước tôi hay không?

Bát Minh Hoàng muốn khiêu chiến Thành Hổ, kết quả này không ngoài dự liệu của các lão đại, dù sao người này là người ngoài nhưng lại chen ngang vào việc tranh chấp.

Hơn nữa, lúc trước Trương Đại Thiệu còn đánh và mắng Bát Minh Hoàng là con chó, khiến Bát Minh Hoàng mất hết mặt mũi vậy nên chắc chắn lão già này sẽ tìm cách báo thù.

- Thế nào, Trương Thiên, có dám đánh với dũng sĩ này một trận không?

Thành Hổ không trả lời Bát Minh Hoàng mà quay sang hỏi nhỏ Trương Thiên.

Trương Thiên liếc mắt một cái, nói:

- Anh Hổ, người này cũng xứng đáng là một dũng sĩ sao?

Thành Hổ lúc này mới cao giọng nói:

- Bát Minh Hoàng, ông đã muốn đưa tôi một trăm viên kim cương thì tôi đây làm sao mà dám từ chối ý tốt ấy chứ? Tôi chính thức khiêu chiến ông. Tuy nhiên tôi phải nhắc ông trước một câu, nếu dũng sĩ của ông phải mổ bụng tự sát thì đừng tự sát ở đây, tránh làm dơ bẩn một nơi xinh đẹp như thế này.

- Hừ, cái tên ngu xuẩn này, dám khinh thường ta.

Bát Minh Hoàng tức giận, giậm chân mắng Thành Hổ:

- Dũng sĩ của ta chắc chắn sẽ không thất bại.

- Người Trung Quốc kia, ta là Tứ Ngũ Lục Lang học Không thủ đạo (môn võ không dùng khí giới để đánh nhau), 34 tuổi, học nghề từ năm 20 tuổi, đạt đến trình độ Không thủ đạo cấp 8. Được làm đối thủ đầu tiên của ta, người nên cảm thấy vinh hạnh.

Tứ Ngũ Lục Lang có chiều cao tốt so với người Nhật, nhưng không quá cao so với Trương Đại Thiểu.

Tuy nhiên điều này cũng không gây trở ngại nhiều đến khí thế của Tứ Ngũ Lục Lang, hắn tiếp tục văng nước bọt bốn phía:

- Tuy nhiên ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi chịu thừa nhận Không thủ đạo của nước Nhật ta lợi hại, thừa nhận võ thuật người Trung Quốc không bằng nước Nhật thì ta sẽ hạ thủ lưu tình.

Trương Đại Thiểu nghe xong thì thờ ơ, nhún vai, nói:

- Người Nhật Bản, năm nay tôi 21 tuổi, từ nhỏ ăn uống chơi bời, quậy phá, ngoại trừ ăn chơi ra thì tôi còn thấy nước Nhật chỉ là một mảnh đất vụn, hay nói đúng hơn chỉ là một cống thoát nước dành cho nhị thế tổ. Nhân đây tôi cũng nói một câu, đất nước các người nịnh hót rất đặc sắc, tôi vẫn muốn tìm cơ hội cho các người tự xin lỗi nhưng chưa có cơ hội, hiện tại thì cơ hội cũng đến rồi. Tôi muốn chính miệng mình nói cảm ơn đất nước các người đã tự nguyện dâng hiến phục vụ toàn bộ nhân loại, tinh thần các người làm tôi kính phục, riêng với điểm này thì tôi sẽ hạ thủ lưu tình với anh.

Tứ Ngũ Lục Lang nghe vậy thì nổi giận quát lớn:

- Ngươi dám ăn nói lỗ mãng với đại dũng sĩ của nước Nhật, ta sẽ giáo huấn ngươi.

Vút!

Tứ Ngũ Lục Lang nói xong thì cổ sức đập xuống mặt đất một cái rồi nhảy vút lên trên không, chân phải giống như một cây chùy sắt, hung hăng đá vào tim Trương Đại Thiểu.

Một cước với lực đá mạnh như vậy đã tạo nên tiếng xé gió, tốc độ cực nhanh, khiến mọi người ở đây bị hoa mắt, cao thủ cấp 8 Không thủ đoạn đứng là mạnh áp đảo.

Nhìn thấy một cước này, Trương Đại Thiểu không khỏi phì cười, từ lúc hắn sống lại tới nay thì đã gặp qua không ít cao thủ, nhưng người khiến hắn bị thương là Tề tiên sinh, sát thủ Bằng Giải và cả thanh niên tóc đỏ của tổ chức ngầm kia, những người đó so với tên dũng sĩ đều mạnh hơn rất nhiều.

Gã này quá yếu, chỉ như con kiến, không thể chịu nổi một đá. Trương Đại Thiểu mới đầu còn muốn hành hạ người này một chút, nhưng bây giờ nhìn lên thì chán chường muốn đánh nữa.

Chân bất động, thân người hơi nghiêng một chút, xoay người dễ dàng né được một cước cuồng mãnh của Tứ Ngũ Lục Lang.

Răng rắc!

Tứ Ngũ Lục Lang đá không trúng nên liền hung hăng đá vào cái ghế bên cạnh khiến nó vụn nát, các lão đại chung quanh đều giật mình.

Các vị lão đại đều không phải người trong nghề nên tất nhiên không thể nhìn ra ai thắng ai thua, nhất là lúc này Trương Đại Thiểu né rất khéo, chân của Tứ Ngũ Lục Lang đúng là có chạm vào quần áo của hắn.

Mọi người đứng lên nhìn, giống như là bị đá trúng, thì giác cao hơn cảm giác, lại còn thêm hiệu ứng gõ vụn của cái ghế bay loạn xạ nữa. Hơn nữa, Tứ Ngũ Lục Lang cũng không phải là hạng xoàng.

- Ha ha ha! Nhìn thấy không, đây chính là sự lợi hại của đại dũng sĩ nước Nhật!

Bát Minh Hoàng đắc ý cười ha hả.

Tứ Ngũ Lục Lang quay người lại, căm tức nhìn Trương Đại Thiểu, quát lớn:

- Người Trung Quốc nhát gan, tại sao lại không dám tiếp chiêu, ngươi sợ đúng không? Đối mặt với công kích của dũng sĩ người Nhật, ngươi không có dũng khí chống lại

sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Dám Làm Loạn Với Ta Sao?

Tứ Ngũ Lục Lang này làm cho Trương Đại Thiểu không có hứng thú nói chuyện, vốn không muốn ngược đãi hắn nhưng giờ phải khác thôi.

- Nay người Nhật kia, đến đây đi, lần này tao sẽ không né nữa.

Trương Đại Thiệu nói.

- Người Trung Quốc bé nhỏ kia, tao sẽ làm cho mày run sợ trước đại dũng sĩ này.

Tứ Ngũ Lục Lang tru lên như sói, thân thể vừa di chuyển, thất lưng kêu rắc một cái, thoáng cái lại bay lên trời, chân đưa ra đá một cước vào ngực Trương Đại Thiệu.

Tứ Ngũ Lục Lang nhe răng cười, giống như đã nhìn thấy Trương Đại Thiệu đã bị một cước này đá bay đi vậy.

Tuy nhiên điều khiến Tứ Ngũ Lục Lang bất ngờ đó chính là Trương Đại Thiệu không hề cử động. Điều này khiến cho các lão đại ở đây thấy khó hiểu.

- Người Trung Quốc nhất gan, chẳng lẽ mày sợ đến đứng hình như vậy sao?

Bát Minh Hoàng cực kì tín nhiệm Tứ Ngũ Lục Lang nên hẳn tin tưởng tuyệt đối rằng người thanh niên Trung Quốc này không phải là đối thủ của Tứ Ngũ Lục Lang, hẳn không khỏi bật cười giễu cợt.

- Bốp!

Trong nháy mắt Tứ Ngũ Lục Lang đã bay đến đỉnh đầu của Trương Đại Thiệu, chân hắn cứng như sắt thép, nhanh chóng đá vào ngực Trương Đại Thiệu.

Tứ Ngũ Lục Lang nở nụ cười nham hiểm, bất luận là thanh niên này bị điên đến choáng váng hay là không kịp trở tay thì cũng sẽ gục ngã dưới chân mình thôi.

Vừa nghĩ tới chỉ với một cước này đã có thể dương oai ở đất Trung Quốc thì Tứ Ngũ Lục Lang cảm thấy vô cùng vui sướng. Ngày hôm nay, ngay giờ khắc này, hắn muốn chứng minh cho cả thế giới thế giới thấy Không Thủ Đạo của Nhật Bản là lợi hại nhất.

Vào lúc này, bỗng nhiên Trương Đại Thiệu cử động, tuy nhiên đúng như lời lúc nãy đã nói, hắn không tránh né mà vai chỉ run lên, đưa tay về phía Tứ Ngũ Lục Lang.

Đám một phát về phía cú đá của Tứ Ngũ Lục Lang.

Một màn này đúng là khiến cho các vị lão đại ở đây được mở rộng tầm mắt, thiếu chút nữa là té khỏi ghế, chuyện này...chuyện này có phần giống...trò đùa quá, cú đá của người kia có thể khiến cái ghế nát bấy, vậy mà người thanh niên đó lại dám đưa tay ra đỡ, đúng là đầu óc có vấn đề mà.

Bát Minh Hoàng ngăn ra, chỉ vào Trương Đại Thiệu và cười lớn:

- Tên điên, haha, mày điên rồi!

Thế nhưng ngay sau đó, nụ cười trên mặt Bát Minh Hoàng nhất thời cứng lại, cả Tứ Ngũ Lục Lang cũng nín cười.

Răng rắc!

Quả đấm của Trương Đại Thiệu và cú đá của Tứ Ngũ Lục Lang đụng vào nhau, chiếc guốc gỗ của Tứ Ngũ Lục Lang bị đánh cho nát bấy, thân thể của hắn cũng chấn động mạnh, chỉ cảm thấy một sức mạnh không gì chống lại được truyền đến từ nắm đấm kia.

Tứ Ngũ Lục Lang cứ như vậy bị một quyền của Trương Đại Thiệu đánh bay.

Cũng may là Tứ Ngũ Lục Lang cũng có một chút bản lĩnh nên lộn ngược người lại giữa không trung, chạm đất bằng hai chân, không bị ngã dập mặt nên cũng đỡ xấu hổ.

- Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tuy nhiên sau khi tiếp đất, lực đánh vẫn chưa biến mất, giống như có một làn sóng biển đang đánh tới trước mặt khiến Tứ Ngũ Lục Lang liên tục bị đẩy bị về sau, lùi lại khoảng 8 bước chân thì hắn đụng vào cây cột đình.

- Bịch!

Một âm thanh nặng nề vang lên, toàn bộ đình giống như bị chấn động.

Tất cả mọi người ở đây, trong nháy mắt đều tròn mắt nhìn trần trời Trương Đại Thiệu, trong lòng họ thật sự chấn động, phải một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại. Mặc dù các vị lão đại thường nhìn thấy sóng to gió lớn nhưng vẫn bị khiếp sợ trước chuyện này.

Một cước kia của Tứ Ngũ Lục Lang thật sự lợi hại, tất cả mọi người ai cũng thấy được điều đó, nhưng chủ động công kích lại một cước như vậy, lại còn nghênh tiếp trong tư thế bị động bằng tay mà có thể đánh bại Tứ Ngũ Lục Lang.

Có trời mới biết một quyền của người trẻ tuổi kia ẩn chứa thực lực kinh khủng đến thế nào?

- Này, đúng là lợi hại thật nha!

Hắc Lão Tam thì trào nói.

- Không đúng, tuyệt đối không phải như vậy!

Về mặt Bát Minh Hoàng đại ra, xoa xoa hai mắt của mình, không cách nào tin được, đường đường là đệ nhất dũng sĩ Nhật Bản mà lại bị một quyền đánh bay như vậy.

- Hey aaaa!

Một âm thanh to vang lên, cuối cùng Tứ Ngũ Lục Lang cũng hồi phục lại tinh thần, mạnh mẽ đứng dậy, hét lên một tiếng:

- Người Trung Quốc kia, lần này là ta khinh thường ngươi, chúng ta hãy thử lại lần nữa. Dũng sĩ của nước Nhật mới chính là người mạnh nhất.

Trương Đại Thiệu đứng im, cũng lười nói với người Nhật nên chỉ đưa tay ra, dùng ngón trỏ ngoắc 1 cái.

Bị Trương Đại Thiệu khinh thường như vậy khiến Tứ Ngũ Lục Lang giận sôi máu, nhưng nghĩ đến một quyền lúc này lại khiến hắn vô cùng lo sợ, hắn tiếp tục hét lớn một tiếng nữa, thân thể chuyển động, thoáng cái xé y phục trên người xuống, lộ ra cơ thể rắn chắc như đá.

Lần này Tứ Ngũ Lục Lang không dám dùng chân nữa, tấn đứng của Trương Đại Thiệu quá chắc, dùng chân như vậy chỉ có chết, hắn cần di chuyển thật nhanh để tấn công khiến Trương Đại Thiệu không kịp trở tay.

Trương Đại Thiệu vẫn đứng chấp tay sau lưng, đứng vững chãi như cây tùng, giống như không gì có thể lay chuyển được, bỗng nhiên nói:

- Đánh thì đánh nhanh đi, đừng có mà làm rối tóc tao.

Đưa tay ra vuốt lại tóc mình. Hình như đối với sự hùng hổ của Tứ Ngũ Lục Lang thì Trương Đại Thiệu chỉ xem như không khí.

Các lão đại ở đây mở to mắt, suýt chút nữa đã cắn phải lưỡi rồi, tiểu tử này đúng là cuồng vọng.

- Hừ, tiểu tử thôi, chỉ đùa giỡn là giỏi.

Thành Hồ cười và thầm mắng nhưng trong lòng lại thầm khen ngợi, nhân tài vẫn là nhân tài, trình độ đùa giỡn đó mình cũng khó theo kịp, lần này sợ là Bát Minh Hoàng sẽ tức đến chết thôi.

- Không thể chấp nhận được!

Quả nhiên khuôn mặt của Bát Minh Hoàng liền thay đổi, giận đến mức hét to lên, nếu trong tay hắn mà có thanh đao thì chắc chắn sẽ chạy đến và chém Trương Đại Thiệu cho bở tức.

Mặc dù Tứ Ngũ Lục Lang cũng vô cùng phẫn nộ, thế nhưng hắn đã có hơn 20 năm luyện võ nên lúc này vẫn giữ được bình tĩnh, lý trí của hắn dâng lên cao.

Hắn biết mình đã đụng phải cao thủ, cuộc đời hắn ít thấy được một cao thủ nào như vậy, chính hắn cũng không nắm chắc là sẽ chiến thắng nên hắn quyết định sử dụng một đòn mạnh nhất, dốc toàn lực vào một đòn.

Được thì thắng, không được thì bại, không còn con đường nào khác.

- Thông tí quyền!

Tứ Ngũ Lục Lang hét lớn một tiếng, bóng dáng của hắn bỗng nhiên trở nên quỷ dị, những lão đại ở đây nhìn mà hoa cả mắt.

Hai tay hắn cũng trở nên quái dị, các vị lão đại căn bản không thể nhìn rõ.

- Vù vù!

Trong lúc nhất thời, các lão đại chỉ có thể nghe thấy tiếng xé gió, bóng người khẽ động, tất cả đều căng thẳng, tuy rằng bọn họ không hiểu nhưng đến kẻ ngốc cũng hiểu được một chiêu này của Tứ Ngũ Lục Lang là vô cùng lợi hại, hắn muốn liều mạng.

- Này, đây là Lưu Vân thân pháp trong tương truyền mà! Không đúng, cái này còn nhanh hơn cả Lưu Vân thân pháp nữa.

Một tiếng kinh hô vang lên, cao thủ bên cạnh Sài Khoa Phụ là Thiên Cầu lộ về mặt hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào Tứ Ngũ Lục Lang.

- Người này lại kết hợp giữa Hạ Lưu nhãn thuật và Không thủ đạo, Thông tí quyền này tất nhiên là do hắn tự nghĩ ra, cũng là một nhân tài!

Các cao thủ đứng bên cạnh các lão đại cũng không nói gì, tuy nhiên trên mặt họ đều có chung một biểu hiện ngạc nhiên, tất nhiên bọn họ cũng rất coi

trọng Tứ Ngũ Lục Lang khi hắn có thể nghĩ ra được chiêu này.

- Thiên Cầu, chiêu này lợi hại như vậy, liệu hắn có thể đánh bại Trương Thiên không?

Trong lòng Sài Khoa Phu khẽ động, thấp giọng hỏi:

Thiên Cầu hơi trầm ngâm, nói:

- Cho dù Trương Thiên có đỡ được thì cũng không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Phẩm Tiên Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.